

Giới thiệu Tù Sủng: Anh Rể Có Độc

Thể loại: 1x1, ngược trước sủng sau, ngược tới lệ rơi đầy mắt, sủng tới vô pháp vô thiên. Sạch cả về thể xác lẫn tinh thần.

Converter: ngọcquynh520

Editor: Thu Lê, Coki, Salemsmall

Độ dài dự kiến: Khoảng 160 chương và vài ngoại truyện.

Từ lâu trong đầu của Tả Thành đã định sẵn lẽ sống của mình:

Nếu Giang Hạ Sợ sống thì anh sống.

Nếu Giang Hạ Sợ gặp phiền toái thì anh sẽ gánh vác.

Nếu Giang Hạ Sợ là sát nhân thì anh sẽ là kẻ cướp.

Giang Hạ Sợ thêm ngó ngang tới anh, nhưng anh vẫn quan tâm cô.

Giang Hạ Sợ thậm chí hận anh, anh càng yêu cô.

Nếu Giang Hạ Sợ qua đời, anh sẽ mang cả thể giới mai táng theo cô.

Trong lòng Tả Thành chỉ có một mình Hạ Sợ, đó là sinh mạng của anh, cuộc sống của anh.

Người khác hình dung Tả Thành như thế nào? Lòng dạ độc ác, giết người như ngóe, hô mưa gọi gió, mê hoặc lòng người, thần bí khó lường, phú khả địch quốc*

*Phú khả địch quốc: giàu ngang một nước.

Giang Hạ Sợ nói: anh cực kì độc ác, độc ác đối với mình cũng độc ác đối với cô, anh giam cầm thân thể cô nhưng vẫn thấy chưa đủ, anh còn muốn luôn cả lòng của cô. Một tờ giấy đăng kí kết hôn, anh không còn là anh rể của cô, mà là chồng cô.

****Đoạn đối thoại thứ nhất:**

Lần đầu gặp gỡ, cô sợ hãi gọi anh: "Anh rể."

Anh lạnh lùng trả lời: "Tên tôi là Tả Thành." Cuối cùng còn bổ sung một câu càng lạnh lẽo hơn: "Đừng có quên."

Nửa năm sau, anh ôm lấy cô nói: "Hạ Sợ, tôi yêu em."

Cô lạnh lùng: "Người anh cưới là chị của tôi."

"Nếu không phải vì em, tôi sẽ không lấy cô ấy, tôi cũng chưa từng đụng vào cô ấy."

"Tả Thành, anh nhất định phải kéo tôi cùng xuống địa ngục sao?" Cô cười lạnh hỏi ngược lại.

"Không, tôi không bỏ được em. Tôi sẽ khiến cả thế giới phải xuống địa ngục." Anh khẽ mở miệng, độc ác lan tràn đầy trời đất.

****Đoạn đối thoại thứ 2:**

"Tả Thành, em chẳng qua chỉ là một kẻ khủng điên, có lẽ ngày mai lúc lên con sẽ không còn nhớ mình là người nào nữa." Cô ngẩng đầu, đôi mắt mờ mịt nhìn anh: "Em như thế này, đáng giá sao?"

Anh hôn lên khuôn mặt, khoe môi của cô: "Hạ Sợ, anh yêu em, người phụ nữ của Tả Thành anh là tốt nhất thế giới, cho dù em muốn cả thế giới này, anh cũng sẽ cho em."

Cô cười, vươn tay ôm lấy người đàn ông yêu cô đến tận xương tủy: "Tả Thành, nếu có một ngày, em mắc bệnh, quên mất anh thì làm sao bây giờ?"

"Anh nhớ em là được rồi."

"Nếu ngay cả việc yêu anh cũng không nhớ thì sao?"

"Vậy thì anh sẽ khiến cho em yêu anh một lần nữa."

****Đoạn đối thoại thứ ba:**

"Tả Thành, anh vẫn luôn chờ em tới sao?" Cô vào thăm tù, trong bụng là đứa bé của Tả Thành.

Cho dù đang mặc áo tù nhân xanh xám thì anh vẫn tản ra một loại đặc ý và gian ác mê hoặc lòng người: "Hạ Sơ, anh vẫn luôn đánh cược, nếu như em yêu anh thì một nhà chúng ta liền đoàn tụ, nếu không thì anh ở trong nhà lao này chết già cũng tốt hơn là phải thừa nhận em không yêu anh."

"Tả Thành. Em nhận thua." Giọng nói của cô thay đổi thành căm giận, u oán: "Nếu như anh muốn bỏ lại em và bảo bảo thì hãy trả lại tim cho em."

Anh ôm cô vào lòng, si ngốc lắm bầm tên của cô: "Hạ Sơ, Hạ Sơ." Tay đặt lên ngực của cô: "Cả đời, cả lòng của em, anh đều không thể trả lại được nữa rồi."

"Vậy thì cứ nhận lấy đi, Tả Thành, hai chúng ta cùng nhau xuống địa ngục cũng là một chuyện tốt." Cô vừa hận cũng vừa yêu người đàn ông này.

"Đừng sợ, Hạ Sơ, có anh ở đây, không có người nào dám bắt em xuống địa ngục cả." Anh nắm tay cô sai bước đi ra khỏi phòng giam: "Hạ Sơ, chúng ta về nhà thôi."

Cô chân chò: "Nơi đây là nhà tù, nói đi là có thể đi được sao?"

"Anh nói có thể, ai dám nói không." Giọng nói của anh toát lên sự cuồng vọng.

****Đoạn đối thoại thứ tư:**

Giang Hạ Sơ nâng cao bụng bự, lười biếng phơi người dưới ánh mặt trời, hỏi: "Tả Thành, anh hy vọng là con trai hay là con gái?"

Tay anh nhẹ nhàng vuốt ve bụng của cô, đáp: "Con gái, tốt nhất là đáng vẻ giống em, tính tình cũng giống em nốt."

Giang Hạ Sơ gật đầu: "Em cũng nghĩ như vậy, nếu là con trai thì lớn lên nhất định sẽ giống anh, học theo tính cách của anh thì không biết sẽ làm tan nát cõi lòng của bao nhiêu cô gái nữa."

Mặt Tả Thành đen thui, cung chiều nhìn cô: Cũng tốt, chỉ cần là đứa bé của cô thì đều tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sủng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-1: Mở đầu: tù sủng

Có một loài hoa nở vào mùa Hạ, với cái tên rất đẹp—— Anh túc. Thời kỳ nở hoa của anh túc rất ngắn, nở ra không đủ, mười mùa hoa luân hồi, mùa hạ tránh không khỏi mặc sức anh túc.

Trong thành phố Tả Thành, có một toà nhà tên Đồng Tước, khoá Giang Hạ Sơ. Thành khoá Hạ Sơ, thoáng một cái đã cách một đời.

Chớp mắt, đã đến mùa hạ, tháng tư mùa hoa anh túc nở, rất lạnh rất lạnh.

Ban đêm, ánh trăng không tròn, màu vàng hơi đỏ che kín một tầng mỏng manh. Gió mát thổi lẫn lẫn mặt hồ nước mùa hè, như hàng chân mày cô vẫn chìm trong cơn mộng.

Một giọt lệ chảy xuống làm ướt áo gối. Dưới ánh đèn thủy tinh, mặt cô gái tái nhợt, bờ môi đỏ tươi xinh đẹp nhếch lên.

Người không tỉnh, mộng không tan, bên gối rối loạn suy nghĩ của ai?

Trong phòng ánh đèn mờ mờ, lại chưa bao giờ u ám, bởi vì cô gái đó sợ bóng tối.

Cách một chiếc áo gối, bên cạnh cô là Tả Thành. Ánh trăng chiếu rọi bóng người trên giường đang run rẩy, một đôi mắt còn đen hơn bóng đêm từ từ mở ra.

Cô gái bên cạnh run nhẹ, Tả Thành đưa tay, vòng quanh cô, nhẹ nhàng dụ dỗ: “Thâm Hạ, tỉnh tỉnh, Thâm Hạ, đừng sợ.”

Giang Thâm Hạ bị bóng đè, kéo dài mấy tiếng trời oi, tỉnh, lại tiếp tục, có lúc lại không tỉnh được.

Tay Tả Thành lúc nào cũng rất lạnh, ôm bả vai Giang Thâm Hạ, nhiệt độ xông vào da cô. Lông mi dài giống như cánh bướm bị làm ướt, khẽ run, lần nữa mở ra, con ngươi sưng mù cực kỳ giống như đứa trẻ bị lạc đường, bất lực, sợ hãi như vậy. Cô quay đầu, nhìn người bên cạnh mình, nhỏ giọng thăm dò: “Tả Thành?”

Mới vừa rồi là mơ, vậy bây giờ thì sao? Là thật sao? Nhưng tại sao lại giống như đang mơ vậy?

Động tác của anh dịu dàng vỗ vai cô, trong giọng nói có chứa mê hoặc thuộc về Tả Thành: “Đừng sợ, chỉ là nằm mơ thôi.”

Bên trong ánh mắt, không có chút xúu nhập nhèm, cô tỉnh táo như vậy, nhưng lại cảm thấy hốt hoảng, cô lờ ửng tay áo của anh: “Tả Thành, Tả Thành, là anh có đúng không?”

Đây không phải là mơ có đúng không? Vậy mới vừa rồi là cái gì? Cũng không phải là mơ. Rốt cuộc cô là ai? Là Giang Thâm Hạ? Thật sao?

Tả Thành hôn một cái lên chân mày đang nhíu lại của cô, khuôn mặt tuấn tú không nguôi lạnh như thường ngày: “Ừ, Thâm Hạ, là anh.”

Hạ Sơ, anh vẫn chỉ luôn có mình em. Trong lòng anh kêu tên Hạ Sơ, chứ không phải là Thâm Hạ, thế nhưng đây là bí mật của anh, không thể để cho cô gái này biết được.

Vốn dĩ đang nắm tay áo của Tả Thành, đột nhiên buông ra. Tả Thành, có thể đừng gạt em không, em đã tỉnh táo.

Tiếng nước trong và gọn sóng vang vọng giữa ban đêm trống trải, cô ghé vào người anh nỉ non: “Lúc này em nằm mơ, em mơ thấy em biến thành Hạ Sơ, lúc Hạ Sơ mười một tuổi, Hạ Sơ mười sáu tuổi, Hạ Sơ mười bảy tuổi, mỗi dáng vẻ của Hạ Sơ đều có, Hạ Sơ cười, chỉ chốc lát sau, lại khóc, khóc đến thật đau lòng.” Tay lướt nhẹ qua gối đầu ướt ướt, “Nhìn xem, gối đầu đều ướt rồi, giống như người khóc đó thật sự là em.” Cô nhìn anh, không cẩn thận nước mắt lại trượt xuống.

Cô nhìn thấy rồi, con ngươi Tả Thành đột nhiên biến thành màu đen, sắc bén giống như chim ưng ban đêm.

Tả Thành ôm cô thật chặt, giọng nói bỗng nhiên không lưu loát: “Thâm Hạ, đừng nói nữa.”

Rốt cuộc, cô đã mơ thấy gì? Mà Tả Thành lại sợ như vậy, Giang Thâm Hạ không nên tỉnh táo, mặc kệ là mơ, hay là tỉnh, đều không nên tỉnh táo.

Cô cứng nhắc không nhúc nhích, chỉ là càng không ngừng lăm bầm giấc mơ của mình: “Không, Hạ Sơ khóc, khóc suốt, mưa rơi rất to, cô ấy nói cô ấy sợ hãi, nói cô ấy bị lạc rồi, không về được, chúng ta làm cho Hạ Sơ trở về có được không?”

Sau đó cô không nói câu nào nữa, chỉ là nâng mắt cứ như vậy lẳng lặng nhìn anh, ánh mắt giống như người đi ra từ trong bức họa Tổ Miêu thời Trung Cổ, trống rỗng như thế.

Tả Thành nhìn lòng mày cô, môi cô, mặt cô, duy chỉ có không nhìn mắt cô, anh nói: “Thâm Hạ, Hạ Sơ đi rồi, đi đến một nơi rất xa, cô ấy rất tốt, cho nên, đừng nhớ đến cô ấy nữa, hãy quên cô ấy đi có được không?”

Giang Hạ Sơ không thể trở về, không thể, như vậy anh mới có thể giữ cô lại được.

Ánh mắt lạnh lẽo, mờ đi, mặt cô không chút thay đổi hỏi: “Anh hi vọng em quên sao? Tả Thành, không phải anh hi vọng em nhớ tới Hạ Sơ sao? Không hy vọng cô ấy trở lại sao?”

Đột nhiên, khiến người ta trầm mặc, thật lâu, anh mới mở miệng, giống như mê hoặc: “Thâm Hạ, anh là Tả Thành, là Tả Thành em yêu, anh vẫn sẽ ở cùng với em, cho nên đừng suy nghĩ lung tung có được không?”

Cái gì cũng đều có thể sai, cái gì cũng đều có thể quên, hoặc là nhớ, cái gì cũng có thể thay đổi được, chỉ phải nhớ kỹ cô yêu anh, anh chỉ muốn như vậy.

Cô đột nhiên cười lạnh: “Đúng vậy nha, anh là Tả Thành Thâm Hạ yêu, anh sẽ luôn luôn ở cùng với Thâm Hạ có đúng không?”

Cô nói Thâm Hạ, mà không phải em

Chốc lát, anh mới gạt đầu: “Ừ.”

Cũng trong chốc lát này, Tả Thành nghĩ, rốt cuộc anh là cùng với cô, hay là Giang Thâm Hạ, dù tỉnh táo ngay từ đầu chỉ cuối anh cũng bắt đầu mơ hồ.

Cô vẫn cười yếu ớt, trong mắt che kín một tầng băng sương thật dày: “Nhưng mà, Thâm Hạ đã lên thiên đường rồi, anh cũng muốn theo chị ấy sao?” Cô nặng nề đẩy anh ra, “Anh không cần Hạ Sơ trở lại, anh để cho cô ấy đi đến một nơi rất xa, nhưng mà, Tả Thành, Hạ Sơ đã trở lại, em đã trở về rồi.”

Giang Hạ Sơ trở lại, một giấc mộng, cô hoàn toàn tỉnh táo, thì ra cô không phải Giang Thâm Hạ, mà là Giang Hạ Sơ, cô thế nhưng quên mất.

Tả Thành gần như không thể tin: “Thâm Hạ, em——” Trong mắt anh giống như chớp một cái thì ngôi sao sẽ rơi xuống, giải tán tất cả ánh sáng lung linh.

“Không, tôi không phải Thâm Hạ, tôi là Hạ Sơ.” Cô cười lạnh, cười ra nước mắt.

Rốt cuộc, cô đã tỉnh, Tả Thành cũng tỉnh mộng.

Trên đời không còn Giang Thâm Hạ yêu Tả Thành nữa rồi, chỉ có Giang Hạ Sơ hận Tả Thành mà thôi.

Giang Hạ Sơ là nắm cát trong tay Tả Thành, dùng sức, dụng tâm như vậy nhưng vẫn không thể nào nắm chặt, cô vẫn muốn đẩy anh ra sao? Coi như không thể địa lão thiên hoang*, vậy cũng nên dài thêm một chút, một chút là được rồi.

(*): dùng để chỉ một thời gian trôi qua rất dài.

Anh còn chưa kịp yêu cô nhiều một chút, nhiều hơn một chút nữa.

Anh còn chưa kịp nói cho cô biết, cây hướng dương trên sân thượng đã nở hoa.

Anh còn chưa kịp đổi rèm cửa sổ thành màu trắng cô yêu thích.

Anh còn chưa kịp để cho cô quên vội vàng qua lại, cùng anh đến bạc đầu.

.....

Thì ra là có nhiều chuyện chưa kịp làm như vậy, cô đã tỉnh táo lại.

Cô lui về phía sau, từng chút từng chút, cùng anh kéo ra khoảng cách khó chạm vào. Trong cổ họng giống như tắc nghẹn cái gì đó, khó có thể phát âm, nhưng cô dùng lại không được, nói ra sự thật xấu xí như vậy: “Thâm Hạ yêu Tả Thành, nhưng mà, tôi không phải Thâm Hạ, Tả Thành, tôi là Giang Hạ Sơ, trí nhớ trong mơ đều là tôi, cho nên mới phải rõ ràng như vậy, cho nên tôi mới có thể khóc.” Từng chữ từng chữ, bất ngờ lạnh lẽo, lạnh thấu xương, “Tôi là Giang Hạ Sơ, Thâm Hạ chết rồi, là anh, là anh xoá sạch ký ức của tôi, là anh biến tôi thành chị ấy, bởi vì Giang Hạ Sơ vĩnh viễn sẽ không yêu anh, nhưng Giang Thâm Hạ không giống như vậy, cho nên, anh biến tôi thành chị ấy, có đúng không?” Anh trầm mặc, trong mắt sương chiều nặng nề, cô lại rống to, nhìn gần: “Có đúng không?”

Tả Thành vẫn không nói như cũ, chỉ là những ánh sáng trong đôi mắt từng chút từng chút âm đạm.

Anh không giải thích, anh cam chịu.

Giang Hạ Sơ cười lạnh, cười ra nước mắt.

Giang Thâm Hạ —— chị gái của cô, đã sớm mai táng vào một buổi tối mười hai năm trước, Tả Thành lại buồn cười đến mức khiến cô trở thành Giang Thâm Hạ.

Nửa năm, 183 ngày, 4392 giờ, vô số từng phút từng giây, Tả Thành đều lừa cô.

Khi đó, cô mới tỉnh.

Anh nói: “Em là Thâm Hạ.”

Cô u mê lặp lại: “Tôi là Thâm Hạ.”

Anh nói: “Có nhớ không? Thâm Hạ yêu ai?”

Cô nghĩ tới: “Thâm Hạ yêu Tả Thành nha, đúng là yêu Tả Thành rồi.”

Anh nói: “Ừ, anh là Tả Thành, anh là Tả Thành của em”

Cô cười: “Anh là Tả Thành, Tả Thành, là anh, em yêu anh, anh đã trở lại bên cạnh em rồi.”

.....

Buồn cười biết bao, cô ngu ngốc như thế, nhưng anh lại khôn khéo như vậy.

Đáng xấu hổ như vậy, thế nhưng lại trộm trái tim của một bệnh nhân động kinh.

Động kinh nha, đáng sợ như ma quỷ vậy, không nhớ rõ mình là ai, sẽ khóa lại một vài thứ, rối loạn một số thứ.

Giang Hạ Sơ trở lại, mang theo phòng bị giống như trước kia, chán ghét đã trở lại, Tà Thành thu tay đã vương ra, giữa lòng mây rậm rạp, bờ môi thật mỏng giống như tự mình đùa cợt: “Em nghĩ tới, anh còn tưởng rằng có thể lừa gạt em cả đời đấy?”

Tại sao lại không lừa gạt cả đời chứ? Nhất định là anh không đủ cố gắng. Sáu năm trước, anh hy vọng thần kinh cô tốt lên, nhưng hiện giờ anh căm ghét cô tinh táo như vậy.

Con người, quả nhiên là có lòng tham. Sáu năm trước, Giang Hạ Sơ động kinh biến thành Quý Khiêm Thành. Sáu năm sau, Giang Hạ Sơ lại một lần nữa động kinh, biến thành Giang Thâm Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sủng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2: Gặp lại

Tích tắc, kim đồng hồ quay trở lại một năm trước.

Gặp nhau nơi khúc quanh.

Khúc quanh, gặp phải, là ai nhỉ? Trong hương thơm tràn ngập mùi cà phê, dưới trời chiều mùa hạ như trân châu.

Một bộ áo đầm màu đen ngang gối, mái tóc đen nhánh hơi xoắn tùy ý xoắn trên vai, ánh mắt ấy đã từng trong suốt linh động, tuy vẫn xinh đẹp như cũ nhưng giờ đây lại giống như bao trùm một tầng bụi đất thật dày, trở nên ảm đạm còn có một chút tang thương.

Cô đã không còn là Giang Hạ Sơ không buồn không lo năm đó, thoải mái chạy nhảy ca hát khắp nơi nữa rồi, năm tháng không lấy đi vẻ xinh đẹp nhưng lại mài phẳng góc cạnh hồn nhiên của cô. d/đ/l;q'd Nếu như cô đã từng là ngọc Lưu Ly, thì hôm nay chỉ còn là thủy tinh, mất đi độ ẩm, bề ngoài lạnh lẽo là điều kiện để cô sinh tồn.

Dáng vẻ tươi cười, hồn nhiên, đơn giản. Những thứ tốt đẹp đó Giang Hạ Sơ đều đã vứt bỏ, nếu như nói còn có cái gì không thay đổi, thì chỉ có sống lưng thẳng tắp của cô.

1789. Một biển số nhà, khuôn mặt xinh đẹp, ánh mắt không gọn sóng, Giang Hạ Sơ rũ mi chuyển động ở khoá màu vàng bên hông cửa, ngẩng đầu, đầu ngón tay chạm vào khóa cửa.

Kết cách ——

Cửa từ từ mở ra, có ánh đèn mờ mờ gỗ cửa sáng lên, còn có hộp mì trên tay Giang Hạ Sơ, không có vẻ mặt dư thừa, nguy trang vẫn đậm phong khinh đã vô cùng thuần thực.

Ánh đèn đỏ xuống, bóng lưng đó đập vào tầm mắt Hạ Sơ, quen thuộc mà lại xa lạ. Mùi thuốc lá như ẩn như hiện đập vào mặt. Giang Hạ Sơ ngẩng đầu, chau mày lại.

Đàn ông? Lâm Khuynh Nghiên đâu? Chân mày Giang Hạ Sơ nhíu lại càng chặt hơn, dường như có loại dự cảm không tốt tràn đầy trời đất, ập tới không hề có điềm báo trước.

Khoảng cách một cái xoay người, khoảng cách từ Thiên đường đến địa ngục chẳng qua cũng chỉ như thế.

Đầu ngón tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay, đau, rồi lại không có cảm giác.

Con ác mộng bị áp chế nhiều năm bắt đầu quay trở lại.

Tà Thành.

Người đàn ông chôn cất trái tim Giang Hạ Sơ ở nơi sâu nhất

Người đàn ông chôn cất tất cả của Giang Hạ Sơ

Trước mắt, người đàn ông lại xoá đi không dấu vết.

Anh trầm mặt, cảm xúc trong mắt khiến người khác không nhìn ra, từ từ nhìn mặt cô, từng bước từng bước, dường như dài hơn một quý. Cô run rẩy, cô không biết làm sao, nghĩ muốn lui bước nhưng lại không có đường nào để lui.

Rất gần rất gần, khoảng cách có thể chạm tay đến, chỉ cách một bước, là anh có thể chạm được cô, không phải là đang ở trong mộng, lại giống như trong mộng, đưa tay ra lại không ngừng được run d/d'v/q'd rẩy, đây chính là cô gái trong giấc mơ mỗi đêm nhưng anh lại không dám chạm vào, giống như cảnh mộng yếu ớt, chỉ sợ đưa tay chạm vào sẽ tan như bọt biển. Một đôi tay xinh đẹp, cứ như vậy luống cuống giờ giữa không trung.

Nhưng, cô lui về sau. Không bao lâu trước kia cô đã từng nói đó là một đôi tay xinh đẹp, hôm nay cô lại tránh như tránh rắn rết.

Giang Hạ Sơ, Giang Hạ Sơ. Chính là cái tên đã khắc vào lòng anh từ mười một năm trước, Tà Thành lại gọi không ra khỏi miệng. Ánh mắt nặng nề như sương chiều, vừa lên tiếng lại run rẩy như vậy: “Cuối cùng anh cũng tìm được em rồi.”

Anh tìm kiếm, anh nhớ nhung, anh mất đi mạch đập theo cô, cuối cùng cũng trở lại rồi, cuối cùng anh sẽ không bao giờ buông tay nữa.

Cách mấy bước chân, cô lui bước tránh né, ánh mắt lạnh nhạt, giống như chưa từng quen biết: “Tôi vẫn trốn không thoát.”

Khoảng cách trốn không thoát rất gần, nhưng trái tim đã bao phủ một tầng ngăn cách rất xa, hôm nay bọn họ là người xa lạ mà quen thuộc.

Tà Thành mím môi, hình như rất dùng sức, chân mày cũng nhíu lại thật chặt, Tà Thành như vậy, Giang Hạ Sơ vẫn hiểu rõ như trước, bất kể cô không muốn thừa nhận.

Hiểu rõ còn có thói quen nói chuyện lạnh như băng của Tà Thành: “Năm năm, mỗi giờ mỗi phút đều tìm khắp nơi.”

“Thật sao?” Giang Hạ Sơ ngược lại nhếch môi cười, lạnh lạnh châm chọc, “Nhưng tôi mỗi giờ mỗi phút đều nhớ phải trốn khỏi anh như thế nào.”

Cô nhìn vào mắt anh không tránh né chút nào, bướng bỉnh giống như một con nhím bén nhọn, mỗi một chỗ trên người đều châm Tà Thành chỉ vì trái tim anh mềm mại.

“Hạ Sơ, có thể đừng đối chọi gay gắt như vậy được không?” Người đàn ông vĩnh viễn độc tôn, cương quyết đó, khi ở trước mặt Giang Hạ Sơ lại có chút bất lực như trẻ con.

“Nếu không thì sao?” Cô ngược lại cười lạnh lùng, “Biết hiện giờ tôi đang nghĩ gì không?”

“Trốn.” Một chữ giống như một ngọn lửa bùng lên bất ngờ, từ trong cổ họng thẳng đến trái tim.

Nếu muốn đo lường được lòng người, tuyệt đối có thể lấy Tà Thành vì lúc này anh ghét cay ghét đắng vì đã đo lường được.

“Anh vẫn giống như trước đây.” Con người đột nhiên trầm xuống, lạnh lẽo mà ác liệt, “Tôi sẽ không bao giờ để anh tùy ý nắm trong tay nữa.”

Trong mắt Tà Thành, giữa đầu lông mày hoàn toàn lạnh lẽo, những gì đọng lại trong mắt chỉ là không thể làm gì, từng chữ nặn ra giữa kẻ rằng: “Chỉ cần Tà Thành anh còn sống ngày nào, em còn muốn rời khỏi anh, đừng vọng tưởng!”

“Vậy là anh muốn giam giữ tôi một lần nữa sao? Lần này lại là bao lâu? Cả đời?” Giang Hạ Sơ vẫn bình tĩnh như trước, cứ cười như vậy, cười đến gượng ép, cười đến đâm vào mắt người khác.

“Nếu như có thể mà nói, cứ cả đời như vậy đi.” Anh đưa tay dùng tất cả sức lực ôm cô vào lòng, giam cầm thật chặt, lông mi thật dài khẽ rủ xuống, che đi tất cả đau khổ chỉ vì một người của Tà Thành.

Giang Hạ Sơ không gãy giữa, trong chớp mắt là mùi vị cô từng quen thuộc, tim lạnh tận xương, lời nói cũng lạnh: “Trừ phi tôi chết.”

“Cho dù chết, em cũng chỉ là người phụ nữ của Tà Thành anh.”

Tà Thành chính là một người như vậy, trên thế giới này anh chưa từng thỏa hiệp, không có suy nghĩ không chiếm được những gì mình ra lệnh, anh có thể dùng cách thức cực đoan, không quan tâm hành hạ lẫn nhau cũng không chịu buông tay.

“Vậy anh hãy mang theo thi thể của tôi trở về đi.” Lời nói nhẹ nhàng tràn đầy kiên cường lẫn quẫn bên tai Tà Thành, khóe môi nâng lên đường cong cương quyết.

Bàn tay đang vòng quanh sau lưng Giang Hạ Sơ chuyển qua cổ tay cô, anh buộc chặt, rất dùng sức, dường như có tiếng khớp xương vang lên, cách ra một khoảng cách vừa phải. Giọng nói nhỏ nhỏ, khắc nghiệt của Tà Thành vang lên: “Không ai có thể uy hiếp anh.” Trừ Giang Hạ Sơ, cõi đời này sợ rằng không có người nào có thể làm anh đau, nhưng anh cho Giang Hạ Sơ có được quyền lợi như vậy, lại vui vẻ chịu đựng.

Cô cười lạnh nhạt, gần như không thể nhận ra kím đồng tiền ngay khóe miệng, chỉ có một đường cong châm chọc như có như không: “Tôi hiểu rõ.” Cô đến gần, ghé sát vào vành tai Tà Thành, giọng d/d'v/q;d nói trong veo và gọn sóng đúng là một kiểu hàn liệt khác, “Chỉ là, anh không biết một người không quan tâm đến sống chết, một khi ngoan tuyệt đứng lên sẽ khủng bố đến mức nào đâu.”

Nếu bàn đến ngoan tuyệt, quả thật Tà Thành cũng đành phải ở thế hạ phong. Người phụ nữ này, đối với người khác thì vô cùng tình cảm, còn đối với anh lại vô cùng độc ác.

Đôi con ngươi nhiễm mực bị một loại gọi là hoảng sợ mạnh mẽ đâm tới, một tiếng, trầm mà tối nghĩa, từng chữ từng chữ giống như hun qua khói: “Hạ Sơ, đừng thử lấy tính mạng của em để làm lợi thế.” Nhìn vào con ngươi lạnh lùng như băng của cô, “Anh cá là không dậy nổi, vì em không đánh cuộc

được.”

“Anh có thể thử xem.”

“Đừng mơ tưởng!”

Nếu như, một người bất chấp tất cả, một người lại kinh thường ngoảnh lại nhìn, hai loại người chấp nhất nhất định sẽ tổn thương, biết rõ kết quả nhưng không cách nào chạy trốn.

Trong mắt của anh có bá đạo hủy thiên diệt địa (thiên rụi tất cả), trong mắt cô có kiên quyết thà làm ngọc vỡ, thì ra là bọn họ đều giống nhau như vậy —— đều bước bình như nhau.

“Bây giờ có thể buông tay được chưa, ông Tả?” Giọng điệu xa cách lạnh lẽo của Giang Hạ Sơ vang lên.

Ông Tả.

Thì ra là khoảng cách của bọn họ lại cách nhau rất xa.

Tay của cô rất đau chứ? Anh dùng sức như vậy làm sao có thể không đau!

Mặt mũi Giang Hạ Sơ không có ý định khơi mào, chân mày cũng không thềm nhả, cũng không quan tâm dấu vết màu đỏ trên cổ tay.

Tả Thành trầm mặc, tất cả tuần dật trên mặt đều che lấp, Giang Hạ Sơ cũng không để đường lui, từng chữ như kim châm: “Không phải sao? Vậy nên gọi là gì? Anh rề?” Cô cười lạnh, “Anh xứng à?” Cô hơi ngưỡng đầu, ghé sát vào tai Tả Thành, nói năng có khí phách ngoan tuyệt: “Tôi thà rằng chưa bao giờ gặp anh.”

Hai người cô yêu thương nhất đều đã chết vì người đàn ông này!

Sau khi mai táng, bản thân cô chỉ còn lại cái xác không hồn.

Người đàn ông này lại yêu cô như mạng.

Người đàn ông này là anh rề... của cô.

Cô thà rằng chưa từng có Tả Thành.

Buồn cười không?

Rất buồn cười chứ hả, ngay cả Giang Hạ Sơ cũng cảm thấy như vậy, cho nên anh không nhịn được cười, cười đến tùy ý, cười đến chua xót, ngẩng đầu, ám áp trong mắt lại quay trở về.

“Đời này, không có Tả Thành, cũng sẽ không còn Giang Hạ Sơ.”

Cô chỉ là cười, cười anh, cũng cười bản thân mình: “Vậy tôi tình nguyện không có bản thân tôi trên cõi đời này.”

Rốt cuộc là hận như thế nào mới có thể hoà tan vào trong xương tủy, trong sinh mệnh.

“Đừng cười như vậy.”

Thu lại nụ cười, cô châm chọc: “Anh chính là như vậy, tự cho là có thể nắm tất cả trong tay, nhưng ít nhất anh không thể nắm lấy tôi.” Cúi đầu, trong lời nói không hề có nhiệt độ, “Buông tay.”

“Thả em ra, trừ phi anh chết.”

“Đến chết không rời, thật sao?” Nhìn vào mắt Tả Thành, cô không hề che giấu căm ghét trần trụi, cô dứt khoát: “Tôi cũng chưa bao giờ hận người nào như vậy!”

Cách đây không bao lâu, đã có một đôi tay xinh đẹp trắng như tuyết, cô đã từng rất quý trọng, thế nhưng đôi tay này đã dính đầy máu người thân của cô, chỉ còn hận, cũng chỉ có thể còn lại hận.

“Vậy thì hận đi, ít nhất có thể khiến em nhớ anh cả đời.”

Không thể yêu, vậy thì hận đi, chỉ ít cô còn nhớ rõ, khi nào Tả Thành anh lại trở nên hèn mọn như thế rồi.

Cô lắc đầu, bật thốt lên đáp lại: “Không đáng giá.” Cô đưa tay trái kéo gông cùm xiềng xích của Tả Thành ra, hết ngón này đến ngón khác, tay phải của anh, tay phải của cô không còn dây dưa nữa, dứt khoát xoay người, “Đừng để tôi nhìn thấy những người theo dõi chúng tôi nữa.”

Trời chiều đã tiêu tán sương chiều tự bao giờ, một vòng ánh trăng vụn vỡ giữa không trung treo trên đầu ngón tay anh, ngón tay trắng nõn sáng long lanh,

khớp xương rõ ràng.

Bàn tay thật là đẹp lại đang run rẩy, cuối cùng trong tay cũng không giữ được hơi ấm của cô.

Trông mắt anh thâm trầm, lạnh lẽo bao trùm gần như đã tan biến, bên trong đồng tử, bóng dáng của Giang Hạ Sơ dần trở nên mơ hồ rồi biến mất, chỉ còn lại tình cảm nồng nàn là thu hoạch lớn nhất vẫn quanh quẩn không tiêu tan. Trong đêm tối chỉ còn lại bản thân tự độc thoại, nhẹ nhàng, ưu thương :
“Phải làm thế nào thì anh mới có thể giữ lại em?”

“Hạ Sơ, Hạ Sơ.”

Đã năm năm rồi, đây là lần đầu tiên Tả Thành gọi cái tên này, và cũng chỉ là một vai kịch.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sủng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Yêu nghiệt gặp yêu tinh

Đường phố náo nhiệt vừa mới lên đèn, trong quán cà phê đều chật kín hết chỗ ngồi, nơi này có một cái tên rất đẹp —— Gặp Nhau Nơi Khúc Quanh. Ngay một khúc quanh lại có thể gặp nhau như thế nào?

1798 và 1789 cách nhau hai mươi mét, trùng hợp không? Vì sao trên đời này lại có nhiều chuyện trùng hợp như vậy.

Đây là chuyện buồn cười thế nào chứ?

Bên trong hành lang khác với cảnh vật bên ngoài, nơi này yên lặng quá mức. Người đàn ông cúi đầu, một đôi ủng quân nhân màu đen, bước chân từ từ thong thả, có loại lười biếng vô ý. Người đàn ông mang theo một chiếc mũ lưỡi trai màu đỏ trên đỉnh đầu, tán mũ dẹt xuống rất thấp nên không nhìn rõ khuôn mặt. Bên trong cổ áo màu đỏ có buộc một chiếc caravat màu vàng nhạt, cũng chỉ là tùy ý treo một bên, áo vết màu cà phê mờ rộng, lộ ra sợi dây chuyền mặt đầu lâu treo trên cổ, bên dưới là chiếc quần jean “rách nát” màu lam nhạt. Mặc phối hợp ‘lối thời lệch thếch’, chán chường tùy ý như thế, lại làm cho người đàn ông đó toả ra hơi thở yêu tà.

Quả nhiên, Phật dựa vào ánh vàng, quần áo dựa vào người mặc*.

(*): Có ý nghĩa tượng Phật sáng rực nhờ vào tô vàng, con người tuấn tú cần nhờ vào ăn mặc. Con người không chỉ so sánh bên trong mà còn cần bề ngoài.

Tốc độ của người đàn ông dần dần chậm lại, bỗng dừng dừng lại trước cửa hông của số nhà 1798.

Anh ta chần chờ, anh ta băn khoăn, có liên quan gì đến chuyện xưa của anh ta sao?

Đưa tay, ngẩng đầu, trong nháy mắt ánh đèn bên trong cánh cửa chiếu lên khuôn mặt của anh ta, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp yêu dị, mỗi một đường nét đều tinh xảo hoàn mỹ, nhưng lại không nham yếu, chỉ có thể than vãn một câu yêu nghiệt mà!

Anh ta là người như thế nào? Chính là Diệp Tích thành công khắp Đại Giang Nam Bắc, mê đảo ngàn vạn thiếu nữ, tung hoành trong giới điện ảnh và truyền hình, tài sản dĩ nhiên là rất nhiều rất nhiều.

Nhưng, một gương mặt “xinh đẹp” như vậy, vừa mới đi vào đã hoàn toàn vô cùng sợ hãi, một đôi mắt hoa đào xinh đẹp sau khi tản đi ‘phong tình vạn chủng’, chỉ còn lại kinh ngạc.

Ánh đèn rất chói mắt, nhưng vẫn không thay thế được người phụ nữ đang cong chân trên ghế sofa, mái tóc xoăn dài đen nhánh tản mạn trên ghế, màn lụa mỏng dường như cũng không đỡ bằng ly rượu trong tay cô, một loại quyến rũ xinh đẹp. Khoé miệng cô gái khẽ nhếch lên thành một đường cong lười biếng, mắt phượng khẽ híp, khóa chặt Diệp Tích đang đứng trước cửa, giống như đang trêu đùa nhìn chăm chăm con mồi.

Yêu nghiệt đừng phải yêu Tinh rồi, phụ nữ tuyệt đối không phải là vật trong ao nhà!

Đó là dĩ nhiên, nếu không làm sao có thể nổi danh với yêu nghiệt Diệp Tích chứ!

Diệp Tích cũng chỉ hoảng hốt trong nháy mắt, sau khi trong mắt đã rõ ràng, một ý cười lạnh xẹt qua đáy mắt, không để lại một câu nào mà xoay người rời đi.

Người phụ nữ trên ghế sofa đặt ly rượu trong tay xuống, thờ khể nói: “Chờ đã, Giang Hạ Sơ đã đi rồi.” Giọng nói nồng nặc mùi rượu, làm bóng đêm say mê.

Người phụ nữ đó đứng dậy, chiếc quần cụt màu đen dưới đôi chân thon dài, dáng người ma quỷ, khuôn mặt yêu tinh. Dung mạo trang điểm tinh xảo

dưới ánh đèn khiến cô càng trở nên xinh đẹp làm người ta hít thở không thông.

Diệp Tịch khẽ chậm bước chân, không để ý xoay người, cười như không cười nhếch lên khoe môi, con ngươi giống như đang chìm nổi trôi giạt trong sóng biển, không thấy rõ vui hay giận: “Lâm Khuynh Nghiên.” Tốc độ lời nói chợt chậm lại, bỏ đi về hải hước sau đó nghiêm túc, “Lý do.”

Lâm Khuynh Nghiên lộ ra lúm đồng tiền xinh đẹp, sắc môi đã hỗn loạn trong đêm này, không chút để ý bước đi, nửa thật nửa giả trả lời: “Tôi đoán là người đầu tư hẳn là cũng rất muốn quen biết với người đã sáng tác Kim Khúc một chút chứ.”

Khoe môi Diệp Tịch khẽ nhếch, không thấy tức giận chút nào, giọng điệu hời hợt: “Đừng nói cho tôi những thứ này.”

“Còn có thể có lý do gì?” Cô rất cao, chỉ hơi hơi ngửa đầu đã có thể đụng vào vành tai anh ta, tóc đen hai bên vai xẹt qua ngực anh ta, khoe môi đỏ ửng hơi nhếch lên, “Tà Thành?” Giọng điệu kéo ra thật dài, giống như hấp dẫn, giống như mê loạn.

Hai chữ Tà Thành còn chưa tan biến trong không trung đã kinh động đến Diệp Tịch gặp biến không sợ hãi, thu lại nụ cười, tròng mắt nóng rực rơi vào mắt cô: “Cô biết những thứ gì?”

“Tôi không biết gì cả, tôi chỉ biết đây là điều anh muốn làm.”

“Tôi muốn làm?” Diệp Tịch hỏi ngược lại, mang theo lơ đãng mơ hồ, “Sao tôi lại không cô hiểu tôi như vậy đấy!”

Quay đầu, cô nhìn ngoài cửa sổ, thế giới muôn màu muôn vẻ nhưng trong mắt cô chỉ có hai màu trắng đen, tiếng nói, vẻ mặt vẫn xinh đẹp như vậy, chỉ là ai sẽ biết trong này ẩn chứa cô đơn: “Không phải sao? Chúng ta đang hợp tác, đừng quên, tôi biết anh mười năm, anh chỉ vì hai người mà đặc biệt phá lệ, một là Tà Thành, một là Giang Hạ Sơ, hai người đó không nên biết một chút sao?” Xoay người, lông mi dài lóe lên, trong mắt rơi xuống một bóng đen thật sâu, yêu tinh ban đêm là thần bí, là trí mạng không kịp trở tay, “Hay là quan hệ của bọn họ không nhỏ?”

Giang Hạ Sơ.

Tà Thành.

Rất lâu rất lâu trước kia, Lâm Khuynh Nghiên đã biết đến hai cái tên này.

Chỉ là Diệp Tịch sẽ không biết...

Lâm Khuynh Nghiên biết Diệp Tịch rất nhiều rất nhiều.

Nhưng Diệp Tịch thì sao? Anh ta thì sao? Trong mắt của anh ta vĩnh viễn không thấy được cô. Anh ta rất tàn nhẫn, anh ta có thể không cho là đúng khích lệ cô: “Cô rất thông minh.” Anh ta cũng có thể bắt vì sở động* châm chọc cô, “Cô nên biết tôi rất ghét loại phụ nữ tự cho mình là đúng.”

(*): Có nghĩa là: Không có bất cứ vấn đề gì hoặc bất cứ ai có thể nói hoặc cảm dỗ nguyên tắc đứng vững và mục đích ban đầu của họ.

Từ mười năm trước, Lâm Khuynh Nghiên cũng chỉ nhìn thấy mỗi Diệp Tịch, mười năm chờ đợi để đổi lại những lời này, trừ giọng cười ra thì cô còn có thể thế nào, dù sao cô vẫn còn có tôn nghiêm của mình.

Cô cười, trong đôi mắt phượng đẹp để có sương chiều nhàn nhạt, cô tiếp tục vân đạm phong khinh: “Ý của anh là anh rất chán ghét tôi? Vậy thì phải làm thế nào đây? Chúng ta thế nhưng là cặp tình nhân tốt trên màn ảnh, anh không muốn gặp tôi như vậy, những người ái mộ sẽ đau lòng.”

Cô là Lâm Khuynh Nghiên, là nữ diễn viên đạt giải Oscar, cô nhất định là một người diễn viên tốt, có thể diễn nước mắt của người khác chảy trong người mình, có thể diễn khiến người bên ngoài không ai có thể nhìn thấy nước mắt của cô, bởi vì cô chỉ chân thật với một người, mà trong mắt người đó chưa từng có cô.

Cô là một diễn viên vừa buồn cười vừa đáng thương.

Cho tới bây giờ anh đều bắt cần đòi, cho tới bây giờ đều là nói cười riu rít, mà có hung ác với cô, anh ta không giữ lại chút tàn nhẫn nào của anh ta cho cô: “Sau lần. Chuyện của Giang Hạ Sơ không phải là chuyện cô có thể nhúng tay.”

Dứt khoát xoay người.

“Lần nào cũng đều là anh rời đi trước.” Lâm Khuynh Nghiên nhẹ giọng ní non với bóng lưng đang xa dần của Diệp Tịch, có chua xót vòng quanh khóe miệng cô.

Sau khi Diệp Tịch xoay người, cũng không quay đầu lại nữa nên không nghe được tiếng ní non cô đơn của Lâm Khuynh Nghiên, cũng không thấy được khóe mắt mong lung ảm áp của cô, đây không phải là nước mắt của một vai diễn mà là chân thật của cô, bởi vì anh ta.

Có thể Diệp Tịch sẽ không biết, mỗi một lần đều là anh ta xoay người trước, không có một lần ngoại lệ nào, cô đã nhìn bóng lưng anh ta mười năm, lâu đến nỗi trở thành một thói quen làm chua xót lòng người.

Nhanh chóng đẩy hết chua xót trong lòng ra, cô là diễn viên, nhưng kỹ thuật diễn của cô vô dụng rồi, cô không thể đóng giả thương tổn của bản thân được: “Đều đã làm nhiều như vậy, tại sao hiện giờ lại do dự, là bởi vì Giang Hạ Sơ sao?”

Đêm tối à, mi nghe được không? Tiếng từ đáy lòng của một diễn viên, không có nửa điểm diễn kịch mà chỉ có chân thực làm người ta thấy chua xót.

Do dự sao? Không phải anh hận Giang Hạ Sơ sao? Cân bằng trong lòng anh đã lệch đi từ khi nào vậy hả? Còn nhớ rõ ước nguyện ban đầu của anh không? Anh muốn hai người đó phải thương tích đầy mình, nhưng anh lại không đành lòng, như vậy người bị thương tích khắp người sẽ là anh, em sẽ không cho phép, nếu anh đã không bỏ được, vậy thì em sẽ lựa chọn giúp anh, cho dù anh sẽ oán trách em, em cũng phải làm như vậy.

Cho nên em để cho bọn họ gặp được, 1789. 1798. Rất gần nhau đấy. Em đưa bài hát của Giang Hạ Sơ cho Tả Thành, bọn họ không thể bên cạnh nhau, em nhớ kỹ ước nguyện ban đầu của anh, hai người đó phải đến chết không rời.

Xin anh đừng nhân tâm như vậy, Tịch, còn nhớ rõ người anh trai mà anh yêu thương nhất không? Anh ấy đã bị hai người đó hại chết.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Thật may mắn, vì còn có anh

Đêm đen, ánh trăng lạnh lẽo như vỡ vụn dưới nền đất. Dưới ánh đèn rực rỡ là những mảng đen trắng lẫn lộn. Dung nhan cho dù có mỹ lệ đến đâu, khi sự già nua cần cỗi quét qua thì cũng không thể trốn thoát.

Tiếng gió vi vu, những cái bóng loang lổ lay động trên mặt đất.

Trời quá tối, nhưng chỉ có một con đường nên cô đã quen thuộc nơi này, chính là nơi mà một người bình thường không muốn tới nhất - bệnh viện.

Trong phòng bệnh có một ngọn đèn ấm áp, xung quanh tràn ngập mùi thuốc sát trùng, rõ ràng rất gay mũi nhưng lại làm cho Giang Hạ Sơ cảm thấy thực an tâm. Căn phòng bệnh này, năm năm nay đều chỉ bật một ngọn đèn ấm áp, nhưng lại chưa bao giờ có cảm giác u ám. d.da l n l 3 . . q u , i / đ , ò n

Giang Hạ Sơ bước thật nhẹ nhàng, đến trước giường bệnh, ngồi lên tấm đệm lót trên ghế. Rõ ràng cô đã cố gắng nhẹ nhàng nhưng hàng mi của người có vẻ mặt tái nhợt đang nằm trên giường bệnh kia lại vẫn khẽ run rẩy. Anh chậm rãi mở to đôi mắt so với nước còn trong veo hơn, tựa hồ có thể thấp sáng lên chút u tối còn sót lại.

“Đánh thức anh mất rồi.” Giang Hạ Sơ mỉm cười thân thiện, không có sự xa cách, mà thậm chí còn thân thiết ân cần thăm hỏi.

Nụ cười nhạt, khác hoàn toàn với sự lạnh lùng gay gắt khi đối diện với Tả Thành lúc vừa rồi. Lúc này, dường như cô mới là chính mình.

“Không đâu, anh còn chưa ngủ.” Người đàn ông trên giường mỉm cười yếu ớt, chống hai tay để ngồi dậy. Môi anh thật tái nhợt, da mặt cũng trắng bệch, giống như một trang giấy trắng, biểu hiện của một người có bệnh tật.

“Dĩ Sâm, hôm nay em gặp lại anh ấy.” Giang Hạ Sơ từ từ kể lại, dường như không có quá nhiều cảm xúc, chỉ giống như đang kể chuyện của người khác.

Cô nói thoải mái như vậy, chỉ là giả bộ. Tề Dĩ Sâm biết. Bởi vì anh nhìn thấy sự hoảng loạn và mệt mỏi trong đáy mắt cô. Dường như Tề Dĩ Sâm cũng hiểu ra, hỏi: “Tả Thành?”

Khi nghe được cái tên kia từ trong miệng người khác, Giang Hạ Sơ cảm thấy thực lạ lẫm. Chính cô cũng không thể tưởng tượng được, mình lại có thể trả lời một cách thân thiện như vậy: “Năm năm rồi, anh ấy vẫn mang cái dáng vẻ như vậy, giống lần đầu tiên khi em nhìn thấy anh ấy, buồn binh, lạnh lùng, cương quyết, có lẽ còn có cả chút cô đơn nữa.” Nói xong cô lại bật cười, “Chắc em nhìn nhầm rồi, người như anh ấy, sao có thể cô đơn được chứ?”

Tề Dĩ Sâm có đôi mắt màu hổ phách mang theo tia sáng ấm áp, anh luôn có một cái nhìn công bằng nhất. Giọng nói của anh cũng rất dễ nghe, khiến cho Giang Hạ Sơ liên tưởng đến gió tháng Tư: “Con người ta luôn che giấu cảm xúc thật, cũng có rất nhiều mặt nạ. Chúng ta đều là người trong cuộc, sự thật và những gì bị che giấu đã sớm mơ hồ, nào ai có thể thấy rõ thật thật giả giả đâu.”

Giang Hạ Sơ cảm thấy Tề Dĩ Sâm nên làm một nhà triết học mới đúng, anh có thể phân tích mọi góc cạnh của con người cũng như nhìn thấu mọi việc. Nhưng anh lại là một bác sĩ, một bác sĩ thân mang bệnh tật.

Lòng người mục nát thối rữa rất khó chữa trị, cho dù là Tề Dĩ Sâm, cũng chỉ có thể chữa cơ thể mà thôi.

Giang Hạ Sơ gật đầu: “Đúng vậy, em cũng đeo mặt nạ để nguy trang, em còn tưởng rằng em đã quên hết những chuyện có liên quan đến người kia, nhưng hóa ra em vẫn còn hận anh ấy như vậy.”

Gặp lại nhau, những bụi trần ngày đó dường như đã ùa về, hận thù đến tận xương tủy ấy cũng hiện lên rõ nét. Cô cứ nghĩ rằng mình đã quên, nhưng hóa ra chỉ là lừa mình dối người. die.nnn daan lle quy donnn

“Hạ Sơ, hãy buông bỏ đi, chính em sẽ luôn là người phải chịu tổn thương.” Tề Dĩ Sâm nhìn sâu thật sâu vào mắt Giang Hạ Sơ, cái nhìn chân thành tha

thiết như chạm đến đáy lòng.

Trên đời này, Giang Hạ Sơ đã không thể tin được ai nữa, ngoại trừ một người mà cô sẽ không bao giờ nghi ngờ, chính là Tề Dĩ Sâm.

Tề Dĩ Sâm thương cô, cô biết. Nhưng mà con người luôn có rất nhiều chuyện không biết phải làm sao. Cô chỉ có thể lắc đầu: “Không buông bỏ được. Em không trốn thoát được, có lẽ thực sự có cái gì gọi là đến chết cũng không rời, tựa như em với Tả Thành vậy.”

Tả Thành... Tả Thành... Từ rất lâu rất lâu trước kia đã ăn sâu vào xương tủy, là hoa anh túc, làm tan nát cõi lòng cô.

Tề Dĩ Sâm hơi nhíu mày, dường như có chút mất tự nhiên: “Nếu em muốn chạy trốn...”

Anh còn chưa nói hết, cô đã ngắt lời.

“Mệt mỏi lắm, cho dù có chạy được, cũng chỉ như thay đổi một chiếc mặt nạ, lại tiếp tục giả vờ như đã quên. Như vậy mệt lắm, ngay cả dũng khí để chạy trốn cũng không còn nữa. Hơn nữa, Tả Thành sẽ không để cho em cơ hội chạy thoát lần thứ hai đâu. Trừ khi em chết đi, em biết mà.” Cô cười lạnh, “Người ấy đã điên cuồng thật rồi.”

“Vậy thì đừng chạy trốn, cũng đừng nguy trang nữa. Ít nhất là trước mặt anh.”

Không còn nguy trang, cởi mặt nạ thì có lẽ Giang Hạ Sơ cũng chỉ còn chừa lại thể xác. Đôi mắt sâu hun hút nhưng lại không có chút tia sáng, chỉ lạnh lẽo thản nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ: “Dĩ Sâm, nếu năm năm trước anh không dùng đến một cái xác chết để đổi lấy em, thì có lẽ bây giờ em cũng chỉ là một cái xác mà thôi.”

Năm năm trước, ba chữ thật xa xôi. Nếu như người kia không xuất hiện thì có lẽ cả đời này cô cũng không nhắc lại nữa.

“Em vẫn còn sống.” Những ngôi sao sáng trên bầu trời như tụ hội vào trong đôi mắt anh, ấm áp mà dịu dàng.

Cô mấp máy môi, trên gương mặt như hoang liêu tàn tích xuất hiện một cái lúm đồng tiền nhàn nhạt. Giọng nói của cô như trắng như mây, mơ hồ không rõ: “Đúng vậy, giống như một cái xác không hồn thiếu sức sống. Là ông trời có mắt, hay là do mạng em lớn đây!” Cô gợn tay, trên cổ tay trái có vết sẹo dài, dưới ánh trăng nhìn có vẻ dữ tợn. Cô như đang cười nhạo nhưng giọng nói và dáng điệu của nụ cười ấy lại không thiếu đi sự lạnh lẽo: “Vết sẹo to như vậy, là do em cố ý cắt vài nhát, ấy vậy mà vẫn bị Tả Thành kéo trở lại từ Quỷ môn quan. Người đàn ông này, ngay cả sinh tử cũng có thể nắm trong tay, không biết lần này anh ấy sẽ phán cho em kết cục gì đây.”

Năm ấy, cô vừa tròn mười bảy tuổi, chưa đầy ba tháng đã phải vào phòng cấp cứu năm lần bởi vì tự sát, nhưng sau mỗi lần, thậm chí Tả Thành còn không để cho tay cô lưu lại một vết sẹo.

Sau một lần, cô đổi bác sĩ điều trị, tên là Tề Dĩ Sâm, là một bác sĩ ngoại khoa xuất sắc của bệnh viện, vết sẹo trên cổ tay cô lưu lại cho đến ngày hôm nay.

Tầm mắt của anh như một tấm lưới, nhốt chặt về mặt của cô lại, về mặt của cô lúc này còn tái nhợt hơn người bị bệnh lâu năm là anh: “Hạ Sơ, mạng của em là do anh kéo về, chứ không phải là Tả Thành.”

Đúng vậy... Khi đó, tay trái cô quân băng gạc, trên bề mặt còn loang lổ những vết máu lớn nhỏ, cô kéo góc áo blouse của anh, nói không nên lời, cánh môi mấp máy một cách khó khăn.

Cứu tôi... Vậy mà anh lại hiểu cô muốn nói gì, không phải là do nhìn khẩu hình miệng của cô, mà là bởi ánh mắt, tuyệt vọng đến tịch mịch, liều mạng lại buống bình, mang theo niềm ao ước mơ hồ.

Anh nghĩ, nếu như để đôi mắt như thế vĩnh viễn nhắm lại thì anh sẽ gặp ác mộng cả đời. Đến bây giờ anh cũng không thể hiểu, vì sao ngày đó anh lại dùng một cái xác chết để hoán đổi với cô một cách bình tĩnh như là có sự chuẩn bị từ trước vậy.

Bỗng nhiên anh trầm giọng, nói: “Cho nên, bất kể thế nào thì em cũng phải sống thật tốt cho anh, giống như anh vẫn luôn cố gắng sống. Ngay cả khi trái tim chỉ còn đập vài nhịp, cũng không được từ bỏ.” Rõ ràng khuôn mặt anh trắng bệch như tờ giấy, nhưng dường như lại có một ma lực nào đó khiến cho người ta cảm thấy an tâm. Sắc mặt anh lại trắng hơn một chút, có lẽ là do tim lại bị đau.

Cô cảm thấy hơi lạnh, ngồi sát vào giường thêm một chút, đưa tay giấu vào trong góc chăn, ngửa đầu, đôi con ngươi mờ mịt như bị bụi trần che phủ. Cô nghiêm túc hỏi anh: “Mang theo một trái tim bị tàn phá mà sống thật mệt mỏi. Dĩ Sâm, có phải tâm bệnh sẽ không bao giờ trị hết được không?” Đôi tay lạnh lẽo của cô ôm lấy ngực anh, nơi đó ấm áp, hơi hơi phập phồng. Cô nhẹ nhàng nói, “Giống anh, giống em.” di.e,n,da/nnl.q.do1n,nn

Trái tim của Tề Dĩ Sâm đã bị khâu khâu vá vá nhiều lần. Cô thì chưa bao giờ bị mổ ngực phanh bụng nhưng cũng không kém là bao, trái tim đều là vỡ nát. Dĩ Sâm dựa vào thuốc, cô dựa vào hận, để kéo dài hơi tàn.

Tề Dĩ Sâm trầm ngâm, con ngươi trong vắt như nước mùa thu dần trở nên lạnh lẽo. Anh rất ít khi không nói một lời như vậy.

Vốn dĩ là không có thuốc nào cứu được nữa rồi...

Giọng nói khàn khàn nghẹn ngào bật ra khỏi cổ họng, mang theo sự lo lắng không yên, khẽ run rẩy: “Em nên làm cái gì bây giờ? Anh nên làm cái gì bây giờ?” Cô vươn bàn tay còn lại, run run cầm lấy ống tay áo của anh, thì thào gọi tên anh: “Dĩ Sâm, em sợ.” Cô không khóc, nhưng giọng nói lại chưa xót

nức nở. Sự yếu ớt của cô, chỉ để cho mình anh nhìn thấy, “Em sợ, em sẽ không tốt lên, anh cũng không tốt lên.”

Bàn tay có khớp xương rõ ràng dịu dàng vuốt ve mái tóc đen của cô. Giọng nói nhẹ nhàng khiến người ta như bị đắm chìm vào trong đó: “Không sợ, ít nhất còn có anh ở bên em.”

“Thật may mắn, vì còn có anh.”

Bạn đang đọc truyện *Tù Sủng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Một người bí mật

“Thật may mắn, vì còn có anh.”

Mây ngăn cách mặt trời mọc, cô nghĩ, nếu như có một người nguyện ý cùng chết với bạn, tuy rằng không phải người thân, không phải người yêu thì cũng nên không có gì tiếc nuối nữa.

Thật may là, Giang Hạ Sơ còn có một Tề Dĩ Sâm, có lẽ cô không thương anh, anh cũng không yêu cô, nhưng bọn họ sẽ không rời xa nhau, không bao giờ!

Vẫn luôn luôn có một người, không phải người yêu, cũng không phải người thân, nhưng lại không thể thiếu trong cuộc sống của bạn, giống như Giang Hạ Sơ và Tề Dĩ Sâm, mỗi khi cần sẽ luôn luôn gặp nhau, cùng với đau đớn, cùng với mệt mỏi, thậm chí cùng nhau đến một nơi như hoàng thổ này.

“Đừng quên cuộc hẹn với bác sĩ Tần vào chủ nhật đấy.” Tề Dĩ Sâm đổi sang đề tài khác, tỉ mỉ dặn dò.

Lòng hải hươc của Giang Hạ Sơ nổi lên, ánh mắt quý quyết chột lóe: “Tề Dĩ Sâm, có phải em có bệnh gì không? Nếu không tại sao anh cứ để cho e đi gặp bác sĩ Tần đó?”

“Em suy nghĩ nhiều rồi, anh cũng là bác sĩ.”

“Cô ấy là bệnh lý trong lòng anh.” Cô tiếp tục đánh vỡ nồi cát*.

(*): Hình ảnh thể hiện sự kiên trì, tinh thần thăm dò liên tục.

Giang Hạ Sơ biết Tề Dĩ Sâm năm năm rồi nhưng Tề Dĩ Sâm chỉ để gặp gỡ một người bác sĩ, cô bị bệnh sao? Giang Hạ Sơ không biết, từ sau khi Tả Thành xuất hiện, có khi nào cô từng bình thường chứ?

“Giấc ngủ của em không tốt, đi gặp bác sĩ Tần để có một giấc ngủ ngon.” Tề Dĩ Sâm thân nhiên trả lại lời nói của cô. Anh hơi di chuyển đầu, một góc độ nho nhỏ đã giấu đi né tránh của anh, Giang Hạ Sơ không nhìn thấy vẻ buồn rầu trong đáy mắt Tề Dĩ Sâm.

“Địa vị của bác sĩ Tần rất cao.”

“Cô ấy không tính phí.”

“Cũng không thu phí của em.”

Cô nhìn anh cười, một nụ cười chân thật, không có bất kỳ giả dối nào.

Trên đời này, chỉ có một Tề Dĩ Sâm có thể để cho nàng như vậy.

Anh cũng nở nụ cười với cô nhưng lại có chút che giấu, giống như bản thân anh đã nói, mỗi người đều có rất nhiều mặt nạ, anh cũng có, chỉ là cẩn thận từng li từng tí không để cho một người phát hiện ra mà thôi.

Tề Dĩ Sâm anh vốn chính là như vậy, là một người rất âm áp.

Như ánh đèn trong căn phòng này, bởi vì có một người rất sợ tối.

Cái đệm trên ghế gỗ, bởi vì có một người rất sợ lạnh.

Mỗi tuần gặp bác sĩ một lần, bởi vì còn có một Tề Dĩ Sâm không thể nói chuyện bí mật cho Giang Hạ Sơ.

Thật ra thì không chỉ một, Tề Dĩ Sâm có rất nhiều bí mật, nhưng lại đều liên quan đến một người.

Đêm khuya vắng lặng, vì đã đầu mùa hạ nên anh cảm thấy rất lạnh.

Tiếng ồn ào và xoa hoa phố thị, những ánh đèn cô đơn vẫn cứ sáng le lói. Xung quanh Tả Thành có rất nhiều người nhưng lại chỉ thiếu mỗi mình cô.

Đèn Lưu Ly vỡ nát khắp nơi, ánh đèn màu vàng hơi đỏ chiếu sáng mọi góc ngách, màu sắc ảm áp, nhưng chỉ một mình ảm áp thì không thể bị được với đôi con người lạnh lùng chần động d./đ/lq;d lòng người đó. Bên trong cửa sổ sát đất màu đen, lại phản chiếu ra một gương mặt tái nhợt, ngoài cửa sổ ráng chiều chói mắt nhưng trong mắt Tả Thành chỉ còn lại xám trắng.

Đầu mùa hạ.

Mùa hạ đã trôi qua rồi sao? Nhưng vẫn chưa bắt đầu mà, nhưng dường như đã bắt đầu lạnh.

Anh đợi đầu mùa hạ từ rất lâu rồi

Nhưng chưa kịp bắt lấy đã trôi qua.

Trong bức tường thành trống rỗng, vẫn chỉ có một người.

Tả Thành cô đơn? Người đàn ông đứng ở cửa kính ngác không thôi, một người đàn ông mà anh tôn như thần làm sao lại cô đơn chứ? Là bởi vì người phụ nữ đó sao? Chính là người không được nhắc tên trong nhà họ Tả?

Mỗi bước chân của người đàn ông đó đều khó khăn nên anh bước rất chậm, nhẹ bước đi thong thả đến sau bên hông Tả Thành, giữ lại khoảng cách năm thước mới cung kính cúi đầu, không nói gì chỉ là thu lại hô hấp nhưng vẫn ngửi được mùi rượu nồng đậm.

Dường như thật lâu, anh xoay người, một đôi mắt lạnh lẽo lắng đọng thâm trầm bảm sinh.

“Cô ấy đã đi đâu?” Từng chữ từng chữ như trong đêm lạnh lẽo, Tả Thành lời ít mà ý nhiều.

Anh chờ đợi tin tức của người đó đã năm năm, tuy đã tìm được nhưng lại vẫn phải đợi.

Người đàn ông khẽ nâng đầu, hình như không dám chống lại ánh mắt của Tả Thành nên vẫn hạ mí mắt, giọng nói lão luyện lại thu lại tất cả độ cứng: “Bệnh viện.”

Cho đến tận bây giờ, người đàn ông này đã vào nhà họ Tả được năm năm rồi, nhưng đây là một nhiệm vụ anh thi hành quá khó khăn mà cũng rất dễ dàng — đó chính là theo dõi một cô gái. Anh d/đ/lq'd là kẻ đã từng giết người, là kẻ đã từng vào nhà giam, theo dõi một người hình như có chút giống trò trẻ con, sở dĩ nói khó khăn là bởi vì trong năm năm qua, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy sợ hãi trong mắt của người đàn ông như vị thần đó, chỉ vì một cô gái.

Rốt cuộc cô gái này có năng lực gì?

“Bị bệnh à?” Khí lạnh bao trùm đầy mắt hình như bị hoàn cảnh nào đó cọ rửa mất rồi, cảm giác này được gọi là lo lắng. Lúc nào về mặt anh cũng bắt buộc không để lộ ra hi vọng, thế nhưng vào lúc này anh lại quên che giấu.

“Không có.” Người đàn ông khẽ run rẩy trả lời, trái tim treo trên cao, một Tả Thành có thói quen lạnh lùng khát máu nhưng bây giờ lại thấp thỏm lo âu làm cho người đàn ông thêm cẩn thận.

“Thấy ai?” Trong mắt vẫn là rét lạnh trước sau như một, giống như dồn dập lo lắng vừa rồi chỉ là ảo giác.

“Một người bệnh nhân tên là Tề Dĩ Sâm, cũng là bác sĩ của bệnh viện ung bướu đó.” Người đàn ông báo cáo thật chi tiết, không dám sai sót một chút nào.

“Tề Dĩ Sâm?” Tả Thành như có thâm ý lăm bảm lần nữa, “Tôi muốn biết tất cả về anh ta.”

Tề Dĩ Sâm? Là người đàn ông cô yêu sao?

Đột nhiên anh nổi lên sát ý, ức chế không được muốn hủy diệt: Giang Hạ Sơ, nếu như em yêu người đàn ông đó, anh sợ sẽ giết chết em và anh ta, như vậy em sẽ hận anh thấu xương chứ? Anh chắc chắn sẽ như vậy, cho nên ngàn vạn lần đừng yêu người đàn ông khác.

Ghen tỵ chính là vũ khí lợi hại nhất, bởi vì Giang Hạ Sơ mà Tả Thành đã biết được thế nào là ghen tỵ.

Hơi thở chết chóc dày đặc, một cái chớp mắt này cũng khiến người đàn ông cúi đầu báo cáo cảm thấy sống lưng chột lạnh, cả trái tim cũng mềm nhũn ra, giọng nói khàn khàn đáp lời: “Vâng!”

“Còn có quá khứ năm năm của Giang Hạ Sơ nữa, nếu như có bỏ sót —”

Tả Thành kéo dài tiếng nói, tuy không nói rõ ra nhưng lại tăng thêm hơi thở cường thế nguy hiểm trí mạng, khí thế hồn nhiên thiên thành*.

(*): Mô tả bản chất đạo đức của con người

“Tôi hiểu rõ.” Người đàn ông kiên định gật đầu, chẳng biết lúc nào trên trán đã rịn ra một tầng mồ hôi hột dày đặc.

Đây là tử lệnh, nếu như có không may.

Người đàn ông này có thể gây chết người như anh túc, sự sống chết của mình đều nằm trong tay anh ta.

“Nếu đề bị phát hiện thì cũng đừng trở lại nhà họ Tả của tôi nữa.”

Tả Thành anh chưa bao giờ nuôi dưỡng người vô dụng, anh là một kẻ thống trị hung ác.

“Vâng!” Người đàn ông khom người, không có động tác dư thừa, chỉ là trình trọng. Cúi đầu chờ chốc lát, sau đó mới lui ra khỏi nơi đề nén trầm tĩnh này.

Tiếng nói rơi xuống thật lâu, Tả Thành nhìn ngoài cửa sổ, làm lòng người ứ đọng không nói gì.

Trong đêm tối vắng lặng, một người đã đứng rất lâu dưới cửa sổ. Tả Thành cau mày, trong lúc lơ đãng ngón tay đã rơi vào lòng bàn tay, anh thể nhưng lại nghĩ ra khuôn mặt mà anh đã thương nhớ mười một năm, cố gắng hết sức nghĩ tới, lại càng lúc càng mơ hồ, anh nhớ lại hồi ức đã ở cùng cô vô số lần, thể nhưng lại phát hiện chỉ ngẩn ngui như vậy.

Giang Hạ Sơ chỉ có thể ở bên cạnh Tả Thành bên anh, trừ anh chết chứ tuyệt đối không có khả năng không nhớ rõ gương mặt này. Anh ngang ngược dần dần lệch khỏi quỹ đạo, biến thành chiếm giữ.

“Cậu chủ, đêm đã khuya rồi.” Một người đàn ông trung niên chừng bốn mươi tuổi, từ ngoài cửa đi vào, từ từ đến gần Tả Thành. Một thân trang phục ngay ngắn nhìn có vẻ lão luyện khôn khéo, cộng thêm bộ kính không gọng làm nổi bật lên cẩn thận tỉ mỉ.

“Hôm nay thật dài.”

Dài đến nỗi khiến anh cảm thấy cả mùa hạ trôi qua.

Dường như mùi rượu càng đậm đặc hơn trong không khí, người đàn ông trung niên đảo mắt qua tủ rượu một cái, bình rượu rơi rớt đầy đất, chau mày, trên trán đầy dấu vết tung hoành theo năm tháng. Ông thờ dãi: “Nghỉ ngơi đi, uống rượu hại thân.”

“Cô ấy hi vọng tôi chết rồi.” Một người lạnh lùng cứng rắn như Tả Thành mà cũng có lúc hoang liêu suy sụp như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rẻ Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Lần đầu gặp mặt mười một năm về trước (1)

“Cô ấy hi vọng tôi chết rồi.” Một người lạnh lùng cứng rắn như Tả Thành mà cũng có lúc hoang liêu suy sụp như vậy.

Bị tổn thương? Giang Hạ Sơ sẽ không đâu, cô hi vọng anh chết mà. Trên đời này, có rất nhiều người hi vọng Tả Thành anh chết, anh không quan tâm, bởi vì không ai có khả năng đó. Nhưng Giang Hạ Sơ này lại như một miếng vảy ngược, dễ dàng làm được điều đó.

“Nếu như Giang tiểu thư biết được sự thật...”

Còn chưa nói xong đã bị giọng nói lạnh lùng cắt đứt.

“Chú Tiến, về sau tôi không muốn nghe thấy 'Nếu như' nữa.” Không cần có vẻ mặt đe dọa, Tả Thành chỉ cần dùng hai mắt khóa không gian năm mét xung quanh chú Tiến, khiến cho không ai có thể né tránh tia sáng lạnh lẽo ấy.

Cái 'Nếu như' ấy, đã bị chôn cất trong một cơn mưa vào năm năm trước, chết cùng với người kia rồi.

Giang Hạ Sơ không thể biết, không thể, anh thà bị cô hận, cũng không thể để cô biết.

Chú Tiến muốn nói nhưng lại thôi, vẻ mặt rối rắm. Ông nên dừng lại, ông hiểu. Ông hầu hạ thiếu gia bao năm nên biết thiếu gia bướng bỉnh như thế nào. Nhưng mà ông không đành lòng, nói ra lời mà ông cất giấu suốt năm năm qua: “Thiếu gia, nếu không nói, Giang tiểu thư sẽ luôn hận ngài.”

“Sao biết là sẽ không hận?”

“Ít nhất sẽ không giống như hiện tại.”

“Chú Tiến, tôi không muốn nhắc lại lần thứ hai.” Tả Thành cứng rắn như sắt thép, đôi con ngươi thâm trầm lạnh lẽo không có chút dao động nào. Đối với

người vừa là bạn vừa là thầy như chú Tiến, lần đầu tiên đẩy mắt Tả Thành chứa đựng sát phạt và cảnh cáo.

Nói đến như vậy, thì chú Tiến cũng không thể phản bác được nữa rồi.

Rốt cuộc, quen biết cô gái ấy là bất hạnh có đúng không?

Hai người này quen biết nhau, là sai lầm rồi đúng không? Chú Tiến không thể trả lời, ông đã từng hỏi rất nhiều lần, thiếu gia cũng hỏi rất nhiều lần, nhưng đáp án...

Dường như luôn luôn chỉ có một.

“Sai lầm rồi sao?” Tả Thành lẩm bẩm như thể đang tự chế giễu, cô đơn dưới đáy mắt như tràn đầy trời đất, “Kể cả là sai lầm, thì tôi cũng muốn như vậy cả đời.”

Đáp án luôn luôn là như vậy.

Đúng sai, đã không thể phân rõ, cũng không quan trọng. Vì ngay cả khi được chọn lựa lại thì Tả Thành vẫn sẽ lựa chọn giẫm lên vết xe đổ ấy.

Mười một năm trước, vào một ngày tuyết rơi, Giang Hạ Sơ đã đi vào sinh mệnh của Tả Thành, ăn sâu vào xương thịt, sao có thể nhỡ tận gốc được nữa chứ?

Anh là hoa anh túc, không nên có yêu có hận, nhưng mà hoa anh túc đâu hạ, sao có thể tránh khỏi đây.

Mười một năm trước, khi đó cô vẫn còn là một cô bé ngây thơ hồn nhiên, nhưng lại gặp phải anh, khi đó đã nhuộm máu tanh.

Bọn họ gặp nhau vào mùa đông, là một ngày đông được phủ trắng tuyết, chuyện cũ cứ như vậy mà bắt đầu.

Ngày đó, những bông tuyết to bay lượn che lấp không gian, rừng tùng xanh biếc trên núi đã được bao phủ bởi một màu trắng đơn thuần từ lâu.

“Đoàng...” Tiếng súng nổ, chỉ thấy một cảnh rừng có tuyết bám đầy lung lay sắp rớt.

Ai mà biết được giữa vùng núi được tuyết bao phủ này, lại có một chỗ đất bị nhuộm màu đỏ.

Trên nền tuyết trắng, màu đỏ tươi ảm áp, chói mắt đến mức kinh hãi tâm can...

Trong khu rừng xanh, có hai ngôi mộ, bên cạnh là một xác chết đầm máu, mười mấy người đàn ông mặc tây trang màu đen, và một thiếu niên chừng mười bảy mười tám tuổi đang đứng thẳng trong tuyết.

Đó là một thiếu niên thật tuấn tú, anh đang mím chặt môi, giữa hai hàng lông mày có sự u ám vẫn vương, không tiêu tán được đang nhúu chặt lại. Làn da của anh thật trắng, gần như cùng một màu với những bông tuyết đang bay bay kia. Dưới dãi mi dài là một đôi mắt mang theo ánh nhìn không phù hợp với lứa tuổi. Đôi mắt ấy đen như ngọc lưu ly, sâu hun hút, đẹp đến mức như hư ảo nhưng lại không hề có độ ảm.

Thiếu niên này trông có vẻ hơi gầy yếu, nhưng sống lưng lại thẳng tắp, một vài bông tuyết rớt trên đôi vai anh. Trong đôi mắt anh dường như chứa đựng tất cả, nhưng dường như lại chẳng chứa đựng điều gì.

Thiếu niên xoay người, đạp lên khoảng đất bị nhuộm máu đỏ, đôi mắt không có độ ảm nhìn chằm chằm vào tấm bia trên ngôi mộ - Nơi đó chôn cất những người thân duy nhất của anh. Anh bước từng bước cẩn thận và dè dặt, bóng dáng vẫn luôn thẳng tắp từ từ khom người, quỳ gối xuống.

“Ba mẹ có khỏe không?” Dường như đang phải kìm nén, nên giọng nói của thiếu niên vừa nặng nề lại vừa chậm chạp: “Ngày giỗ của hai người cũng nên có chút gì đó để cúng tế, lấy máu của người này có được không ạ? Hết nợ nhà họ Tả của chúng ta đã phải trả gấp trăm lần rồi. Ba mẹ, mong hai người hãy yên nghỉ.”

Không biết từ lúc nào, tuyết rơi càng lúc càng nhiều, chỗ đất nhuộm máu đã bị che phủ. Nhưng thiếu niên vẫn lẳng lặng quỳ ở đó, dường như vạn vật trên thế giới này đã dừng lại, đã quên đi màu tuyết trắng, màu máu đỏ.

Đột nhiên...

“Răng rắc...”

Một nhánh cây bị gãy, trên mặt đất có thêm một vốc tuyết.

Thiếu niên quay đầu, ánh mắt nặng nề nghiêm trọng vừa rồi đã biến mất không còn dấu vết, mà thay bằng sự sắc bén và nguy hiểm, giống như cơn gió, lạnh đến thấu xương.

Mười mấy người đàn ông đứng bên cạnh thiếu niên cũng cảnh giác, đi xung quanh tuần tra. Dưới tấm áo choàng đen, bàn tay thủ sẵn súng ống lạnh như băng, không hề lơ là chút nào. Qua một lát yên tĩnh, sau cây tùng, dần lộ ra một góc váy màu hồng nhạt, từng chút từng chút di chuyển.

Về mặt cảnh giác của mấy người đàn ông dần buông lỏng. Ồ, thì ra là một bé gái.

Mái tóc rối của bé gái xõa tung ở bờ vai, trên mái tóc đen còn lác đác vài bông tuyết trắng. Cô bé mím môi, dường như rất dùng sức nên màu môi đã đỏ gần như màu máu còn sót lại trên nền đất. Gương mặt trắng như tuyết. Dưới hàng mi dài đang chớp chớp là một đôi mắt rất to, rất tròn, đẹp như ngọc trai, trong suốt như pha lê, không hề có chút tạp chất. Cô bé rụt rè đứng bên cạnh cây tùng, tay chân có chút luống cuống, bàn tay bé nhỏ túm chặt làn váy, khiến nó biến thành nhiều nếp nhăn. Nhưng mà, sống lưng của cô bé vẫn thẳng tắp.

Dường như cô bé không hề sợ hãi cảnh tượng váy máu này, mà chỉ hơi luống cuống khi bị bắt gặp lúc đang rình coi.

Đúng là một bé gái thú vị, chẳng lẽ cô bé này không sợ sao? Làm sao có thể? Đột nhiên thiếu niên thật muốn biết, rốt cuộc bé gái này đang đeo thứ mặt nạ gì. Dường như bất cứ người nào xuất hiện trong thế giới của thiếu niên thì đều mang rất nhiều mặt nạ. Đương nhiên bé gái này cũng không ngoại lệ.

Thiếu niên chậm rãi đứng lên, khoe môi nhếch lên như cười như không, tỏ vẻ anh đang cảm thấy vô cùng hứng thú. Anh bước từng bước tới gần cô bé, cất giọng nói lạnh tựa tuyết: “Em không sợ à?”

Cô bé kinh ngạc đứng đó, nhìn thiếu niên. Thiếu niên chưa bao giờ nhìn thấy đôi mắt nào trong veo như vậy, đôi con ngươi trong suốt như nước biển. Cô bé bước từng bước nhỏ tới gần, người cô bé chỉ cao đến ngực thiếu niên. Cô bé ngẩng đầu lên hỏi: “Anh không đau sao?” Cô bé lại cúi đầu nhìn bàn tay phải nhuộm máu của thiếu niên, sau khi nhìn chăm chú, mới thì thầm thêm một câu: “Bị chảy máu rồi.”

“Máu là của hân.” Thiếu niên giơ ngón tay phải ra chỉ vào thi thể nằm dưới đất, giọng nói không hề có độ ấm. Làm sao có thể đau được chứ, đó là máu kẻ thù của anh, chỉ có hân mới đau.

Dường như cô bé không nghe thấy lời thiếu niên nói, ngu ngơ nhìn cánh tay phải của anh, nhúu đôi lông mày xinh đẹp lại. Thiếu niên nhìn theo tầm mắt của cô bé, thì ra là một khối băng màu đỏ, là một khối băng trong suốt bị nhuộm máu.

Cô bé nhúu mày, đột nhiên bước tới gần, bước chân giẫm lên tuyết tạo nên những tiếng lạo xạo. Thiếu niên chăm chú lắng nghe, vào lúc anh không để ý, cô bé đã đến bên cạnh. Cô bé nâng tay anh lên, dùng tay áo màu hồng nhạt cẩn thận lau khối băng kia đi. Sau nhiều lần lau, khối băng này cũng dần dần tan ra, khiến tay áo của cô bé biến thành màu đỏ. Cô bé cũng không thắc mắc, mà ngẩng đầu lên, trên gương mặt xuất hiện một nụ cười, trong nụ cười này còn có sự thỏa mãn. djend4nlequjd0n.c0m

Thiếu niên vẫn không nhúc nhích. Dường như trong một góc u tối nào đó ở dưới đáy lòng, có một tia sáng chậm rãi chiếu vào.

Cô bé kia không biết, thiếu niên cũng không hề biết, anh đã lặng lẽ khắc ghi gương mặt đơn thuần, tươi tắn và trắng nõn như tuyết này vào trong tâm khảm.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Lần đầu gặp mặt mười một năm về trước (2)

Cô bé đó không biết, thiếu niên cũng không biết, cậu đã lặng lẽ khắc sâu khuôn mặt đơn thuần, tươi tắn và trắng nõn như tuyết này vào trong tâm khảm.

Cô bé ấy vẫn cười, có lẽ có chút ngây ngô. Nhưng cô bé vẫn cứ nắm chặt bàn tay của thiếu niên chưa từng buông ra, sau đó chặt thêm một chút, một chút nữa, cô nói: “Như vậy sẽ không lạnh.”

Tay cậu rất lớn, tay cô lại rất nhỏ, tay cậu trắng như tuyết, tay cô lại lạnh cóng đến nỗi chuyển sang hồng, tay cậu rất lạnh rất lạnh nhưng tay cô lại ấm áp. Rất nhiều điểm khác nhau, nhưng khi nắm tay nhau lại phù hợp như vậy.

Lần đầu tiên cậu thiếu niên biết, thì ra là nhiệt độ trong lòng bàn tay cũng có thể ấm áp như vậy.

Ai cũng không chịu buông tay trước, cậu thiếu niên hỏi, gần như là dè dặt cẩn trọng: “Em không sợ sao?” Không sợ máu tanh? Không sợ thi thể? Không sợ kẻ sát nhân như anh sao? Không biết tại sao, cậu thiếu niên lại không hỏi được.

“Em sợ.” Giọng nói nhỏ bé yếu ớt trả lời rằng cô sợ, nhưng ánh mắt lại không né tránh chút nào, nhìn thẳng vào ánh mắt sâu không thấy đáy của cậu thiếu niên, sức lực trên tay cô thật chặt, “Anh cũng sợ.”

Cô bé vừa dứt lời, thiếu niên vội rút tay phải về, gần như bật thốt lên: “Thói quen không đáng sợ.”

Trong thế giới giết người như góc này, cậu đã sớm thành một loại thói quen, sao có thể đáng sợ? Đáng sợ là trong thế giới trống rỗng của cậu chỉ có giết người, giống như chỉ có những dòng thu/lệ/tqjd máu ấm áp mới có thể làm cho cậu cảm thấy còn sống trên thế giới này, lúc này mới đáng sợ.

Từ nhỏ, cậu đã được định sẵn phải trở thành Chúa Tể, sợ đối với cậu mà nói chỉ là xa xỉ, là ý nghĩ cá nhân cậu chôn giấu mà cô bé này lại hiểu rất rõ. Cô bé nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, rất chắc chắn nói: “Anh sợ thói quen này.”

Một câu nói lại giống như đầu độc, liên quan đến căn bệnh ẩn sâu không tiện nói ra: Đúng vậy, cậu sợ, không sợ giết người, lại sợ thói quen không có gì ngoài giết người trong thế giới trống rỗng.

Thì ra là, còn có người biết cậu sợ.

Tuyết đột nhiên ngừng rơi, nhưng trong tuyết vẫn còn bóng dáng một cao một thấp.

Cô bé nói: “Anh có một đôi tay rất đẹp, đừng để nó vậy bản.”

Cậu thiếu niên nói: “Em không nên nhìn những thứ này.”

Cô bé nói: “Cái gì tốt đẹp cũng nên được quý trọng, giống như tay của anh vậy, đừng nên chỉ có thói quen.”

Thiếu niên nhìn đôi tay của mình, đẹp mắt? Nhưng nó đã nhuộm biết bao nhiêu máu tươi rồi? Cậu cũng không nhớ rõ. Thiếu niên cười nhưng lại không nhìn ra vui hay buồn.

Cô bé cười gật đầu, cười nháy mắt, cười xoay người, từng bước từng bước, đi ra khỏi tầm mắt của thiếu niên.

Trên mặt tuyết chỉ còn để lại những dấu chân nông cạn, ấm áp trong mắt thiếu niên dần tàn đi.

Đột nhiên thiếu niên muốn giữ lại phần ấm áp này, rất muốn rất muốn.

Từ đầu chí cuối, thiếu niên vẫn không nhúc nhích, chỉ là bóng lưng mơ hồ của cô bé dần dần biến mất. Trong màn tuyết lại yên tĩnh như vậy, chỉ có tiếng nỉ non nhẹ nhàng, lạnh lạnh: “Tay của cô ấy. Rất ấm, rất ấm”

Mùa đông này, anh gặp được cô, thiếu niên tên Tà Thành, cô gái tên Hạ Sợ. Một năm này Tà Thành 17 tuổi, Giang Hạ Sợ kém hai tháng nữa là tròn mười một tuổi.

Sau đó, tuyết ngừng rơi, rồi lại rơi xuống, chuyện xưa vòng đi vòng lại, số mạng quanh đi quẩn lại.

Cũng là ngày đó.

Trong một góc đường bỏ hoang, trên mặt đất rõ ràng phủ đầy tuyết trắng nhưng lại tràn ngập tăm tối, có một loại đen tối được gọi là tối tăm mù mịt, đó chính là góc chết của lòng người, là nơi ánh mặt trời không thể chiếu vào được.

Trong góc khuất, có năm sáu người cả trai lẫn gái hung thần ác sát đang đứng, và một cô gái đang run rẩy bầy năm trên đất. Bọn họ thì vênh vao há hê, cô gái lại vết thương chồng chất.

“Con nhóc lỗ mãng, không biết trời cao đất rộng là gì sao? Con đường này là địa bàn của bọn tao.”

“Ở đây có rất nhiều tên ăn xin đã chết, không chừng mày sẽ là người tiếp theo.”

“Chết đi coi như xong, đỡ phải chướng mắt.”

“Cô ta thú vị như vậy, làm bản thì thế nào?”

.

Từng câu từng chữ chửi rủa, những cú đấm cú đá không ngừng rơi trên người cô gái gầy yếu, cô chỉ cắn răng, máu tươi hỗn độn bên khóe môi nhưng cô vẫn không nói tiếng nào.

Có đôi khi, chết cũng có thể xem như được giải thoát, nhưng có một số người lại không vứt bỏ được tôn nghiêm.

Người qua đường đi tới đi lui, buồn cười không? Thế nhưng lại không có ánh mắt nào dừng lại, thậm chí chỉ một thôi cũng không có.

Cuộc sống vốn là như vậy, bản thân mình và người khác, chia làm hai thế giới. Con người vốn là như vậy, keo kiệt thương hại, thói quen thờ ơ ơ hờ.

Cô gái nhắm hai mắt, có lẽ cầu nguyện Thượng Đế để cho cô chết có tôn nghiêm một chút sao? Là ảo giác sao? Trong Thu'Lệ; thoáng chốc, giống như cô nhìn thấy thiên sứ từ từ đứng trong tuyết, từng chút từng chút nhích lại gần mình, đột nhiên cô sợ, sợ thiên sứ sẽ ghét mùi thối và những vết bẩn trên người mình.

Cô đã không còn nghe rõ nữa, hốt hoảng một cái bỗng nhiên trời đất xoay tròn, thiếu niên xinh đẹp rất rõ ràng, mỗi một câu nói cũng rõ ràng.

“Còn động vào cô ấy một cái nữa, ở đây đã chết rất nhiều người, tiếp theo sẽ là bọn mày.” Giọng nói rất trầm, còn có âm u lạnh lẽo khắc nghiệt, lại giống như tiếng trời quanh quẩn vành tai cô gái.

“Mày là ai? Ở đây không có chuyện cho mày quan tâm” Cô gái rất đáng ghét, giọng nói này đã quấy rầy đến thiên sứ của cô.

“Con đường này không phải là địa bàn của bọn mày.” Dừng một chút, “Mà là của nhà họ Tà.”

Sau đó những khuôn mặt hã hê vênh vào quay lại nhìn nhau, bắt đầu trở nên khúm núm, và cuối cùng bị gió cuốn đi sạch sẽ.

Mắt của cô rất đau, nhất định là đã sưng húp lên rất khó coi, nhưng cô vẫn cố gắng hết sức mở ra thật lớn để nhìn thấy người thiếu niên ấy.

Nhưng thiếu niên đó vẫn không nhìn cô lấy một cái, giống như chỉ một người qua đường, thậm chí khi cậu xoay người còn mang theo một phần kiên quyết.

Không biết cô gái lấy dũng khí ở đâu ra, có thể là do đã rơi vào mức đường cùng, nên sẽ không bỏ qua một tia hy vọng đi. Cô đau đớn kéo tay thiếu niên đang bước chân đi. Giọng nói run rẩy, cô cầu xin: “Hãy dẫn tôi đi đi.” Trong mắt cô gần như tỏa ra hơi nóng, có một loại chất lỏng chưa quen thuộc không được khống chế, “Ở lại nơi này tôi sẽ chết.”

Danh dự của cô, bướng bỉnh của cô, thể nhưng cô đã hoàn toàn quên được.

Cô đã quên đi thứ gì đó qua rất nhiều năm, thể nhưng lại có thể học được tất cả những yếu ớt như thế này.

Thiếu niên không nhìn mặt cô gái, chỉ cau mày lại, nói: “Dơ tay tôi rồi.” Cậu ngẩng đầu, chống lại đôi mắt sưng húp của cô gái, không có chán ghét, nhưng cũng không có bất kỳ tình cảm gì, hỏi, “Tay tôi có đẹp không?” Hôm nay đã có một cô gái nói tay cậu rất đẹp đó, cậu muốn ngay thơ xác nhận lại một lần nữa.

Cô gái sững sờ một lúc lâu, cúi đầu nhìn đôi tay sáng bóng rõ ràng, gật đầu: “Ừ, tay anh rất đẹp.”

Đôi bàn tay thật là đẹp, đây hẳn là một kiệt tác tỉ mỉ của Thượng đế, nhưng lại bị cô gái này làm cho dơ bẩn, chỉ chút dấu vết đó cũng khiến cô gái cảm thấy chói mắt, cô rút một cái tay lại.

Nhưng, cậu lại nắm lấy tay cô, có xúc cảm lạnh lẽo.

Dường như rất nhiều thứ đều ngừng lại, cô chỉ nghe cậu nói: “Tay cô cũng rất ấm.” Cô gái chỉ cảm thấy đang chìm nổi trôi giạt bỗng dưng bắt được bè gỗ, bởi vì có người nói, “Tôi sẽ không để cho cô chết.”

“Ừ.” Cô gái cũng không hay tin tưởng người khác, thể nhưng lần này cô lại không hoài nghi chút nào.

Đây chính là thiên sứ của cô.

“Cô tên là gì?”

“Sơ Ảnh, Thành Sơ Ảnh.”

Thiếu niên xoay người, dường như cô gái còn nghe thấy một câu: “Thì ra đôi tay này còn có thể cứu người, tôi vẫn cho rằng nó chỉ biết giết người thôi đấy?”

Mùa đông này rất bình thường, nhưng lại có rất nhiều chuyện xưa không tầm thường.

Sau nhiều năm qua đi, cô gái mới biết cô cũng chỉ là cái bóng của người đó, nhưng lại phạm vào một kết quả muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

Trong trận tuyết này, từ đó bọn họ cũng không trốn thoát khỏi bánh xe của vận mệnh.

Năm tháng như trôi đưa, mùa đông tuyết năm ấy cũng không còn nữa, những câu chuyện tâm sự ấy còn lắng đọng được bao nhiêu, lại có bao nhiêu bị xói mòn.

Một mình Tà Thành đứng trong không gian trống rỗng, lạnh lẽo tăm tối, chỉ có ánh trăng xa xa đang chiếu lại ký ức mười một năm về trước của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Không hiểu tình thú

Bầu trời tháng Năm tháng Sáu thật trong xanh, ánh mặt trời không quá gay gắt loang lổ vờ vẩn dưới nền đất. một bóng dáng dịu dàng đi ra khỏi khu phố sầm uất, bước vào một con hẻm cũ ít người qua lại, con hẻm này không có sự náo nhiệt mà mùa này nên có. Con hẻm này có lẽ đã có mấy trăm năm, bị năm tháng mài mòn đến nỗi tiêu điều lạnh lẽo. Phóng tầm mắt nhìn, chỉ thấy còn có duy nhất một quán trà “kéo dài hơi tàn”. Trước quán chỉ có một cái ghé gỗ, một ly trà nhỏ và một người phụ nữ, nhưng thật yên tĩnh và hài hòa.

Giang Hạ Sơ nhấp một ngụm trà, vị đắng chất tràn ngập khóe môi, vậy mà gương mặt cô vẫn tĩnh lặng như nước. Nhưng sau khi liếc mắt nhìn đồng hồ, cô đã lập tức nhủ vậy.

Ở chỗ rẽ ngã tư, có một chiếc Ferrari phi như bay tới, để lại một vệt khói thật dài. Đến khi nơi này nghe thấy tiếng còi xe, Giang Hạ Sơ mới thôi nhủ vậy, đặt ly trà trong tay xuống, ngược mắt, lạnh lùng nói: “Em đợi anh gần nửa giờ rồi đây.”

Người vừa tới mặc một bộ quần áo hợp mốt nhưng lại được phối lẫn lộn, tuy rằng nhìn chẳng ra gì nhưng vẫn quyến rũ phong tình, liếc mắt một cái là thấy một nhan sắc hỗn hợp, rõ ràng là trang điểm như phụ nữ, nhưng người đàn ông này vẫn mang theo vẻ mị hoặc vô cùng, không khỏi thâm than một tiếng: Yêu nghiệt quả nhiên vẫn là yêu nghiệt, không phải cùng một đẳng cấp, có lẽ từ Bắc đến Nam của đất nước Trung Quốc này cũng chỉ có mình Diệp Tịch là đẹp đến như vậy.

Anh gỡ kính mắt xuống, duỗi đôi chân dài ra, về mặt thích ý hơi dựa vào chiếc ghế, cầm lấy ly trà uống mấy ngụm lớn. Văn hóa uống trà mấy ngàn năm của Trung Hoa đã bị anh uống thành phong cách giang hồ, vậy mà anh còn cười đến phong tình vạn chủng, sau đó nửa thật nửa giả chế nhạo: “Ba năm qua, đây chính là lần đầu tiên em chủ động hẹn anh đây. Đương nhiên anh rất vui vẻ cho nên phải giả trang một chút.”

“Lãng phí, quần áo này rất đắt đấy.” Giang Hạ Sơ cảm ẩm trà, lại rót đầy ly trà trước mặt Diệp Tịch.

Lãng phí, trà ngon như vậy, cô tức đến mức giậm chân.

Nói xong quần áo đắt tiền lại cúi đầu rót trà, không thèm nhìn thêm một cái. Diệp Tịch cảm thấy hơi chút thất bại, sau đó không chút để ý chế nhạo: “Em nhìn thêm vài lần cũng không thiệt thòi gì đâu.”

“Lúc ba giờ, anh phải đi diễn có đúng không? Em nhớ không lầm là cùng với Lâm Khuynh Nghiên, mặc bộ quần áo này cũng không phí của trời đâu.”

Giang Hạ Sơ cười yếu ớt, khóe môi chỉ nhếch lên một đường cực nhỏ, giống như lớp bột nhỏ nổi trên ly trà, Diệp Tịch nghĩ, đáng vẻ khi uống trà của cô gái này thật đẹp mắt, tuy rằng một chút phấn son cũng không có.

Nhưng nếu giọng điệu không lạnh lùng, cứng rắn và nghiêm túc như vậy thì càng hoàn mỹ hơn.

Diệp Tịch cười, còn hơn cả cảnh xuân tươi đẹp, giữa đôi con ngươi hoa đào là vẻ mê hoặc, duy nhất không hoàn mỹ là khóe miệng đang vênh lên, cất giọng u oán: “Giang Hạ Sơ, em có thể đừng mang vẻ mặt nghiêm túc khi nói đùa như vậy hay không?” Người nào đó cảm thấy thật khó chịu, mười năm qua bị đồn đại là có tình cảm với Lâm Khuynh Nghiên cũng chưa khi nào khó chịu như bây giờ.

“Em không nói đùa.” Cô vẫn uống trà, giọng điệu nghiêm túc mà chậm rãi.

Cô gái này chỉ cần không lên tiếng nhưng cũng có thể giết chết người ta mà không cần đến mạng. Anh thất bại thở dài: “Được rồi, là anh tự tìm mất mặt.” Lời nói xoay chuyển, vẻ mặt an nhàn sung sướng giống như con chó poodle, đôi mắt lười biếng đảo qua người Giang Hạ Sơ, bắt đầu bình phẩm từ đầu đến chân, “Em chẳng chú ý đến hình tượng gì cả, em là nhạc sĩ của Kim, nói thế nào thì cũng là người của công chúng, ăn mặc như vậy mà cũng dám ra khỏi cửa sao?”

Giang Hạ Sơ như cười như không: “Em đâu phải là anh.”

Quả thật, chỉ có áo sơ mi, quần dài và không chút son phấn, không sánh bằng người nào đó đang tỏa sáng lấp lánh như vàng: Áo màu rượu đỏ, còn có cái quần nhìn qua giống một chiếc váy, Ferrari màu đỏ bảnh bao. Mấy hôm trước, cô còn thấy anh đi một chiếc màu đen, anh cũng thật chăm đối xe. Giang Hạ Sơ không dám khen tặng, quần áo này, sợ rằng phải xa xỉ đến mức không ai có thể mua được.

Ngược lại, Diệp Tịch lại không quan tâm, anh đã quen với việc mình luôn điềm dứa như vậy, cũng quen với việc Giang Hạ Sơ vẫn luôn cò hủ như thế. Nhưng mà khi liếc mắt nhìn con hẻm không có bóng người này, gương mặt tuấn tú lập tức sa sầm lại, anh lên án: “Hẹn hò mà cũng không chọn nơi nào lãng mạn một chút. Anh nói này, chẳng lẽ không có ai nói cho em biết, khi hẹn hò đàn ông, ngàn vạn lần không được lựa chọn nơi không có chút hữu tình như vậy hay sao? Không có bóng người thì cũng thôi đi, nhưng vì sao còn có gió lạnh heo hút nữa hả?” Theo như Giang Hạ Sơ biết, thì đây có lẽ là lần đầu tiên Diệp đại thiếu gia xuất hiện ở nơi công cộng mà không có người hỏi thăm.

Vốn không phải là hẹn hò, cần gì phải nghĩ nhiều như vậy chứ? Cô bình tĩnh thưởng thức ly trà, ngoảnh mặt làm ngơ, rồi lạnh nhạt nói: “Em tìm anh có việc. quan trọng”

Khuôn mặt tuấn tú của Diệp yêu nghiệt lại đen đi vài phần: “Người phụ nữ không hiểu tình thú.” Anh cầm lấy ly trà tu ột cái như để hả giận, sau đó nhủ vậy, ghét bỏ nói, “Đáng quá.” Rồi lại giống như con mèo chưa được thỏa mãn, miễn cưỡng mở miệng: “Nói đi.”

Anh đẩy ly trà cách xa mấy tấc. Sự thực chứng minh, yêu nghiệt và văn hóa uống trà xung khắc với nhau.

Đôi mắt lạnh nhạt hơi tối lại như màu mực, giọng nói đắng chát như vị trà cất lên: “Tối hôm đó, tại sao lại là Tả Thành mà không phải là Lâm Khuynh Nghiên?”

Người nào đó vốn đang soi vào mặt nước trên ly trà để sửa sang lại mái tóc bất chợt khựng lại, trên mặt nước phản chiếu một đôi mắt hoa đào xinh đẹp, lúc sáng lúc tối. Khóe môi anh hiện lên nụ cười lạnh, khi ngẩng đầu, biểu cảm lại trở về như thường: “Lần này Tả Thành là người đầu tư cho bộ phim, ca khúc này, chính là ký trên danh nghĩa công ty của anh ta.” Còn có một câu, mà có lẽ anh sẽ giấu trong lòng cả đời này: Ngày ấy, người hẹn Tả Thành chính là anh...

Mặc dù năm năm qua Giang Hạ Sơ đã cố trốn tránh, cố để cho tâm mình bình lặng như nước, nhưng vẫn không thể chống cự nổi nếu một mai mọi chuyện ngóc đầu trở lại. Diệp Tích nhếch môi cười đến mê hoặc lòng người, nhưng mà nhiều hơn cả là sự chế nhạo. Yên lặng ba năm, quả thật là cũng đến lúc đập nát mặt nạ của cô rồi.

Trong đầu Giang Hạ Sơ đang chỉ chăm chăm nghĩ đến bản hợp đồng và âm hồn không tan của người nợ, dĩ nhiên không thể phát hiện ra vẻ mặt có chút thay đổi của người đối diện. Cô lo lắng hỏi: “Có thể chấm dứt hợp đồng hay không?”

“Lâm Khuynh Nghiên đã ký ca khúc chủ đề rồi.”

“Đó là tác phẩm của em mà.”

Ba năm qua, đây là lần tiên mà giọng điệu của Giang Hạ Sơ mang theo sự phẫn hận. Diệp Tích mặt không biến sắc thu lại toàn bộ vào nơi đáy mắt, sau đó bày ra vẻ mặt đứng đắn hiem thấy. “Cô ấy là ca sĩ mà em chọn, ca khúc này đã giao cho Lâm Khuynh Nghiên rồi.” Cuối cùng, anh nhìn về mặt của cô rồi bổ sung thêm một câu: “Hiện tại, nó thuộc quyền sở hữu của Tà Thành.”

Hai chữ “Tà Thành” khiến cho bức tường thành mà Giang Hạ Sơ xây lên suốt ba năm qua đã gần như sụp đổ hoàn toàn, hiện giờ, xung quanh cô là những mảnh sợ hãi và rối loạn đang chìm nổi trôi dạt.

“Không còn biện pháp nào sao?” Trừ khi hóa thành bộ xương trắng nằm dưới lòng đất, chứ cô tuyệt đối không thỏa hiệp với người nợ.

“Trừ phi vi phạm hợp đồng.” Khóe miệng không còn nụ cười nữa, giọng nói mê hoặc dễ nghe lúc này cũng lộ vẻ trầm trọng và u ám, “Cái này phải tính toán thật cẩn thận, chưa nói đến việc sẽ vi phạm hợp đồng với Kim, nếu bây giờ em vi phạm hợp đồng này, thì con đường này có lẽ phải bắt đầu lại từ đầu rồi.”

Giang Hạ Sơ biết đây không phải lời đe dọa, nhưng cái gì cũng phải có từ bỏ mới có đạt được. Nhưng nếu như so với việc phải tiếp tục tình trạng sống không bằng chết này, thì cái gì cũng chỉ nhỏ bé không đáng kể. Nghĩ vậy, cô cảm thấy thoải mái hơn, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Nếu phải như vậy...”

Giang Hạ Sơ còn chưa nói xong, bất ngờ không phòng bị, bị Diệp Tích trầm giọng ngắt lời: “Giang Hạ Sơ.” Dường như anh cũng nhận thấy giọng điệu của mình hơi quá khích, bèn dịu giọng lại: “Lý do là gì? Em không phải là người không có nguyên tắc như vậy.”

Anh gọi cả họ lẫn tên của cô, nhưng cô vẫn như ba năm qua, đeo một lớp mặt nạ không thể đâm phá.

“Nào có lý do gì chứ.” Cô cười yếu ớt, nhưng nụ cười lại lạnh lẽo như những bông tuyết cô đơn.

Diệp Tích cười lạnh, trên khuôn mặt đẹp như tranh thủy mặc xuất hiện chút mất mát: “Giang Hạ Sơ, em coi anh là đứa ngốc chắc.”

Diệp Tích đột nhiên muốn cười, anh cảm thấy thực buồn cười: Đúng vậy, anh chính là một tên ngốc, anh dùng tâm trí để đạo diễn ra một trò hay, lúc chuẩn bị sắp xếp ổn thỏa rồi lại muốn ngừng. Anh nghĩ, có lẽ là do kịch bản này đã viết suốt ba năm, cho nên đạo diễn là anh nhất thời không thể thoát ra được, đúng là kẻ đần độn.

“Về đi, ba giờ rồi.” Cô chỉ nói vậy, ngay cả mí mắt cũng không nâng lên, chỉ nhìn ly trà trong tay.

Một người không muốn thành thật, một người khinh thường dối trá, cho nên luôn phải lựa chọn cách thức vụng về như vậy để thoái thác.

Anh cười khô, khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ có thêm một luồng khí rét lạnh, không giống với anh lúc bình thường: “Mỗi lần em đều dùng cách này mà không thấy chán sao? Dùng thời gian để nói sang chuyện khác, sau đó thì quên luôn.” Ngay sau đó anh nhú mày nở nụ cười, lại là vẻ phong tình khác, “Người phụ nữ không có lương tâm” d.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o0n.c.0m

Vẫn là yêu nghiệt quyền rũ vạn người mê, cho nên mới nói, mọi người đều có rất nhiều mặt nạ.

“Về đi.” Cô uống một ngụm trà đắng, nhưng không nhú mày. Nước trà trong xanh, sóng mắt cũng trong xanh.

“Lại là câu này.” Diệp Tích cũng không cử động, đôi chân dài vẫn gác lên ghế, vẻ lười nhác cũng không thu lại, chỉ có ngón tay là vấp gõ lên mặt bàn, “Giang Hạ Sơ, em đừng nghĩ có thể dễ dàng vứt bỏ người chiến hữu này. Em còn thiếu anh ca khúc hai năm đấy.”

“Biết rồi, Lâm Khuynh Nghiên chờ anh cũng sốt ruột rồi đó.”

Lại là Lâm Khuynh Nghiên, cứ gán ghép giống như bọn họ thực sự có gì đó vậy, chẳng hiểu sao! Anh nhảy dựng lên: “Ài, anh thật đáng đánh đòn.” Anh cầm theo kính mắt, còn “lơ đãng” làm vung vẩy nước trà ra khắp bàn, rồi hung tợn bỏ lại một câu, “Em cũng thật đáng đánh đòn.”

Xoay người, chỉ thấy bóng dáng màu hồng thấp thoáng xa xa dưới ánh mặt trời.

Giang Hạ Sơ cười cười, lại uống thêm một ngụm trà đắng, cho dù đắng, cũng không sánh bằng sự cay đắng giữa khóe môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rẻ Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Ác mộng

Giang Hạ Sơ cười cười, lại uống thêm một hớp trà đắng, nhưng cho dù đắng đến mấy cũng không sánh bằng đắng chát trong môi.

Mùa hoa này, vẫn là mùa hạ, mà cô vẫn là cô, chẳng qua chỉ là khi mở mắt ra đã điều tàn, mùa hoa anh túc đến, rồi cuộc cô vẫn không học được nở rộ.

Tối hôm đó, Giang Hạ Sơ mơ thấy một giấc mơ rất dài mà vẫn chưa tỉnh lại, thật ra thì cũng không phải là mơ.

Một vòng ánh trăng lạnh lẽo treo trên cao, ánh sao sáng rực, tan nát dưới mặt đất lạnh như băng. Ánh trăng màu vàng hơi đỏ nhảy múa như một đứa trẻ nghịch ngợm, hôn lên khắp người cô gái trong giấc mơ, trong sương mù, dung nhan cô yên tĩnh liếc nhìn ánh trăng.

Trong lúc lơ đãng, khóe môi nâng lên một nụ cười nhạt. Đã rất nhiều năm rồi, cô chưa từng cười như thế. Giấc mơ chỉ vừa mới bắt đầu, rất đẹp rất đẹp.

Là mơ sao? Cứ xem như là vậy đi, cô thích cảm giác trong mộng, lại có lòng tham không muốn tỉnh lại.

Bầu trời rất trong xanh, ánh mặt trời buổi chiều vàng óng, ấm áp vỗ vụn xuống ruộng hoa cải dầu. Gió nhẹ phát qua, những cánh hòa màu vàng bên lề tỏa ra, bay đến những nơi rất xa.

Trên những đóa hoa màu vàng vẫn còn in lại đôi gò má với nụ cười tươi như hoa, đỏ ửng như áng mây được chân trời lên trộm được.

Đường mòn, quanh co khúc khuỷu, nơi đó có người đang ngồi giữa đầu nghênh đón ánh sáng.

Làn váy của cô gái chập chồn trong gió, thỉnh thoảng phát qua người thanh niên bên cạnh, cậu quay đầu nhìn cô gái đang cười thuần khiết như hoa son chi, sau đó, cậu cũng cười.

“Khiêm Thành, em nhớ anh học cấp ba.” Bỗng nhiên cô gái quay đầu, nắng chiều nửa sáng nửa tối chiếu lên sườn mặt cô, nhưng lại làm vẻ mặt nghiêm túc của cô gái thêm tươi sáng.

“Ừ.” Nhẹ nhàng gật đầu, cậu thanh niên vươn tay ra, kéo áo sát cổ áo vào vành tai cô gái.

“Khiêm Thành, vào giờ này sang năm, anh nhất định phải cùng em đến xem hoa cải dầu đấy.” Cô gái kéo tay cậu thanh niên, quán quýt si mê không chịu buông ra, thân nhiên nở nụ cười lung lay ánh mắt của người nào đó.

Cậu thanh niên cung chiều dặt tay cô gái, hình như cậu thanh niên này rất ít nói, chỉ nhàn nhạt đáp: “Ừ.”

“Khiêm Thành, sang năm vẫn chưa đủ, em muốn rất nhiều rất nhiều năm về sau nữa.”

“Ừ.”

“Khiêm Thành, trời chiều rất đẹp.” Cô gái dừng lại, có chút ngượng ngùng, giọng nói êm dịu, “Em cũng rất xinh đẹp.”

“Ừ.” Cậu thanh niên nhìn gò má của cô gái, vẫn cứ tiếp tục như thế, trong mắt của cậu chưa từng có trời chiều.

“Khiêm Thành”

“Ừ.”

“Khiêm Thành”

“Ừ.”

.

Trong khoảng thời gian ngây thơ mười lăm mười sáu tuổi, đều nói con gái quý như hoa, có rất nhiều người hay nói như máy hát, vừa mở lên sẽ không bao giờ dừng. Cậu thanh niên chỉ lặng lặng nghe, nhàn nhạt đáp lời.

Không biết qua bao lâu, chỉ biết là đám mây phía Tây hơi tối. Cô gái nói một lời.

“Khiêm Thành, anh công em đi.” Cô gái đứng dưới trời chiều, tay khẽ mở ra dưới làn váy, cười đến tùy ý.

“Ừ.”

Trong con hẻm nhỏ, cô gái trên lưng cậu thanh niên cười đến thỏa mãn, lúm đồng tiền nhàn nhạt, chứa đựng đầy hương thơm.

“Hạ Sơ.” Cậu thanh niên nhẹ nhàng gọi một câu, êm ái giống như gió mùa xuân. Cậu bước đi rất chậm, có thể nhìn ra được cậu rất cẩn thận.

“Ừ.” Cô gái nhỏ giọng trả lời một câu, có lẽ là do mệt mỏi nên cô gái nửa hí mắt.

“Hạ Sơ.” Giống như cậu thanh niên không sợ làm phiền đến người khác vậy, lại lẩm bẩm một câu nữa.

“Ừ.” Cô gái miễn cưỡng đáp lời.

“Hạ Sơ.”

“Ừ.”

.

“Hạ Sơ.” Cậu thanh niên ít nói nhưng lại lặp đi lặp lại nhiều lần để nhớ kỹ tên cô gái.

“Anh tên là ‘Rất nhiều lần’ à?”

“Anh sợ có một ngày, khi anh gọi tên Hạ Sơ thì không có ai trả lời.” Cậu thanh niên mỉm khỏe miệng, nhú chặt chân mày tiết lộ tâm sự thời niên thiếu của cậu.

“Ngốc, em sẽ mãi mãi dựa vào nhà họ Quý, mãi mãi dựa vào anh.”

“Được.”

Sau đó, cậu thanh niên cười, cô gái trên lưng bắt tri bắt giác ngủ thiếp đi, hoa vẫn còn tiếp tục bay tán loạn, đó là mùa xuân trên ruộng hoa cải dầu.

Giấc mơ vẫn còn tiếp tục, ánh trăng có thể nhìn thấy cô nữ cười trong giấc mơ.

Giấc mơ vẫn còn tiếp tục, năm mười lăm mười sáu tuổi, bọn họ đã biết được thế nào là lo âu.

Song sắt rộng rãi, vắt ngang qua giữa cô gái và cậu thanh niên, tạo ra một khoảng cách không thể nào đưa tay chạm tới được.

“Hạ Sơ, nhất định phải đi sao?” Cậu thanh niên ngăn cô gái lại, thật sâu trong ánh mắt như có một ngôi sao.

Cô gái dùng sức cắn môi đến phiếm đỏ, vô cùng khó xử: “Em cũng không muốn đi, em không nỡ rời xa ba Quý, mẹ Quý, Tiểu Hoàng. Nhưng người em không nỡ nhất chính là anh.” Cô gái lải nhải gọi một câu, “Khiêm Thành.”

Trong mắt cô tràn đầy nước mắt, nhìn rất đau lòng, vẫn còn không quên con cún cưng Tiểu Hoàng của mình.

“Vậy thì đừng đi.” Cậu thanh niên gần như van xin.

“Nhưng chị gái em bị bệnh.”

Cậu thanh niên khẽ cúi đầu trong giây lát, sau đó lại ngẩng đầu lên, trong mắt dường như nhiều hơn một phần kiên định không thuộc về lứa tuổi của cậu: “Em còn có thể trở lại sao?”

Cô gái gạt đầu như bầm tòi: “Sẽ, chúng ta đã từng giao hẹn, em sẽ vĩnh viễn dựa vào anh.”

“Vậy thì tốt, anh chờ em.”

“Em sẽ không đi xa, anh nhất định phải ở đây chờ em.”

“Được, nếu như em không trở lại, anh cũng sẽ đi tìm em.”

“Ngó tay.” Cô gái đưa ngón tay trắng nõn của mình ra, nước mắt trong hốc mắt tuông ra đầy mặt.

Cậu thanh niên đưa tay, không cầu một trăm năm không thay đổi, chỉ cầu mỗi giờ mỗi phút đều tồn tại trong lòng nhau, không đổi.

Vẫn là mặt trời chiều ngã về tây, cô gái và cậu thanh niên cùng ước hẹn, một người chờ, một người sẽ trở lại, ước hẹn đẹp biết bao, chỉ là hiện thực luôn thích phá tan thành mảnh vụn.

Ánh trăng sáng tỏ, cô gái đã từng nhớ rõ giao hẹn của bọn họ, anh có nhớ không? Một cuộc ước hẹn đẹp như vậy, coi như trong mộng cũng không thể thực hiện sao?

Một giấc mơ đẹp, khi nào tiêu tán như cảnh tượng huyền ảo, sau đó rậm rạp từ từ bò lên giữa lông mày cô, từng chút từng chút tiêu tan hạnh phúc nhỏ nhỏ của cô.

Từ từ hăm hai mắt, khuôn mặt đó vẫn rõ ràng như vậy, đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy người đàn ông đó, nhưng cô không biết, thật ra thì đó là lần thứ hai.

Khi đó cô còn lơ mơ, không hiểu được sợ là như thế nào, không hiểu được lòng người giấu giếm rất sâu, cô chỉ thấy được đó là một người đàn ông rất tuấn tú, rất trẻ tuổi, hơn nữa anh còn có một đôi tay rất đẹp, trong trí nhớ của cô gái, đó là đôi tay đẹp nhất cô từng gặp.

Cô gái dường như có chút rụt rè, một căn phòng lớn xa hoa, một người đàn ông lạnh lùng đều khiến cô rất luống cuống. Cô gật đầu một cái, còn có chút xa cách: “Chào anh.”

Người đàn ông hình như trầm ngâm rất lâu, anh rất cao, nửa ngồi trước mặt cô gái, cặp mắt nặng nề, hướng về phía cô gái: “Hạ Sơ, Hạ Sơ. . . .”

Người đàn ông lăm bầm kêu tên cô gái, trên khuôn mặt tuấn tú giống như lắng đọng thâm trầm bầm sinh. Cô gái d.đ/Tq;d nhìn không hiểu cảm xúc của người đàn ông, chỉ biết là ánh mắt của anh rất đen và rất sâu, cô có hơi sợ hãi, nhỏ giọng đáp lời: “Ừ, em tên là Hạ Sơ.”

Người đàn ông giơ tay lên, phát qua cái ót của cô gái, cô gái sợ sệt lui lại một bước nhỏ. Tay của người đàn ông nhẹ nhàng treo giữa không trung, giọng nói trầm thấp, hình như rất nặng: “Năm ấy em mới mười một tuổi.”

Trong ngày tuyết rơi đó, có một cô bé mười một tuổi, đã xâm nhập vào lòng anh không hề báo trước nhưng bây giờ cô ấy lại quên mất.

Cô gái không hiểu lời nói của người đàn ông, trong mắt sương mù dày đặc, nghiêng đầu lại: “Hả?”

Người đàn ông cũng không giải thích, anh rất thâm trầm, cho dù là ai cũng không thể hiểu được vui buồn của anh, huống chi cô chỉ mới mười sáu tuổi. Anh nói chuyện, từng bước như một mê cung: “Về sau cũng đừng đi nữa.”

Cô gái u mê gật đầu, trong vô thức cô không dám từ chối.

Ánh mắt của người đàn ông bao chặt lấy cô gái một hồi lâu, nhưng không nói lời nào, bỗng nhiên xoay người. Cô gái tiến lên, lấy hết can đảm kêu một tiếng: “Anh rề.”

Bạn đang đọc truyện *Tù Sủng: Anh Rề Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Ác mộng 2

Cô gái gọi người đàn ông là anh rề, thì ra đây chính là trở ngại giữa hai người họ.

Người đàn ông dừng bước chân nhưng không quay đầu, bóng lưng thẳng tắp. Cô gái không nhìn thấy biểu cảm của anh, chỉ nghe được giọng nói ấy: “Tà Thành, tên của tôi.” Giọng nói có chút lạnh lùng.

Cô gái nhìn bóng lưng người đàn ông đã khuất xa, thì thảo nói: “Tà Thành.”

Cảnh tượng ấy thật rõ ràng, như một cuộn phim. Đã qua lâu như vậy, nhưng khi hồi tưởng lại, mọi thứ vẫn rõ nét như cũ.

Thì ra, ngay cả cảnh tượng trong mơ cũng không buông tha cô. Ban đầu tốt đẹp như vậy, nhưng không biết đã vỡ vụn từ khi nào, cô muốn tỉnh lại nhưng không thể.

Tí tách, tí tách, tí tách... Những hạt mưa đập vào cửa sổ.

Đêm thật lạnh, cũng thật không yên tĩnh, nhưng bên trong khu nhà cao cấp xa hoa lại vô cùng tịch mịch.

Nền đá cẩm thạch vừa lạnh vừa cứng, còn có màu đỏ trên nền, màu máu chói mắt ghê người nhuộm đỏ đôi mắt của ai đó.

Từng là bé gái ngây thơ đơn thuần trên cánh đồng cái dầu kia, nay lại mang dáng vẻ như vậy, đôi con ngươi giống như bị phủ kín bởi một tầng tro bụi, nguội lạnh đến kinh hoàng, dung nhan không hề có vẻ già nua, nhưng đôi mắt lại nhuộm màu tang thương.

Trong phòng không bật đèn, giữa bóng tối mờ mịt hiện lên một con dao bóng loáng. Nhờ vào một vài điểm sáng, có thể nhìn thấy tay của cô gái có từng giọt, từng giọt máu... đang rơi xuống nền nhà lạnh như băng.

Cách đó một mét, người đàn ông mang về mặt âm trầm như hàn băng vạn năm không tan, chậm rãi ngồi xuống trước mặt cô gái, trong mắt là phong sương bất cần. Anh tóm chặt cầm cô gái, cất giọng khàn khàn: “Em nghĩ làm như vậy là có thể rời khỏi tôi?”

“Nơi này, còn có anh, thì đều là ác mộng.” Cô gái như một con rối gỗ không có biểu cảm, cũng không hề động đậy, ngoại trừ giọng nói âm u thì không có một chút dấu hiệu của sự sống.

“Em thật tàn nhẫn, chảy nhiều máu như vậy.” Người đàn ông nhìn chăm chăm cổ tay chảy máu của cô gái, cánh tay đang tóm lấy cằm cô chuyển tới cổ tay cô, sau đó từ từ bóp chặt. Máu như trút xuống, nhưng mà cô lại không cảm thấy đau.

“Dù tàn nhẫn bao nhiêu thì cũng kém anh. Chị tôi chết, là bởi vì anh.” Đôi mắt cô bỗng hiện lên đốm lửa, như muốn đâm thủng mắt anh, “Anh không phải con người. Chị tôi bệnh tình nguy kịch, nhưng anh lại dùng chị ấy làm công cụ để giúp anh đạt được mục đích.”

“Đừng quên.” Người đàn ông cười lạnh, sự lạnh lẽo như lắng đọng nơi đáy mắt, thấm vào xương cốt của người khác. “Mục đích của tôi chính là em. Nếu không có em, tôi sẽ không cưới Giang Thâm Hạ.”

“Anh điên rồi.” Cô gái rũ hàng mi mỏng lung giống như cánh bướm bị ướt xuống, rớt cuộc đứng bật dậy.

Người chị gái hiền lành tốt bụng của cô, chết vì sự nhớ nhung si mê của người đàn ông này, mà thật buồn cười ở chỗ, cô lại chính là người trong nỗi nhớ nhung kia.

“Điên?” Người đàn ông cười lạnh, trong mắt lại có sự mất mát như có như không, bị che lấp sâu trong đáy mắt, “Đúng vậy, tôi điên rồi. Bây giờ tôi lại muốn giết chết em, ít nhất như vậy em có thể chết trong tay tôi.”

Người đàn ông đưa tay nắm lấy cái cổ trắng, mỏng manh như tờ giấy của cô, siết chặt lại. Cô gái không giãy dụa mà từ từ nhắm chặt hai mắt lại, vẻ mặt lạnh nhạt thản nhiên như thể đang muốn được giải thoát.

Phịch...

Cô gái rơi xuống nền đất, váy trắng trên người nhuộm máu trên nền đất tạo thành một đường vân xinh đẹp. Cô gái nhắm chặt mắt, đầu nặng nề đau đớn. Giữa lúc hoảng hốt, giọng nói của người đàn ông như con rắn quấn quanh: “Tôi còn sống, thì em cứ mơ tưởng thoát được khỏi tay tôi đi.”

“Cho dù chết cũng không được sao? Cứ phải như vậy sao? Để tôi sống không bằng chết như vậy sao?” Cô nằm trên đất, nhỏ giọng lầm bầm, ánh sáng trong mắt như vỡ vụn thành những chấm nhỏ u tối loang lổ, ánh lên màu đỏ xinh đẹp trên nền đất. Máu tươi ghê người nhuộm đỏ chiếc váy trắng của cô.

Tà Thành đã hủy hoại chiếc váy trắng mà cô yêu thích...Hủy hoại cả chính cô.

Cô hốt hoảng, cổ tay bị nắm chặt, vẫn là đôi cánh tay luôn lạnh lẽo ấy ôm cô lên, bên tai là giọng nói dịu dàng, nhưng với cô nó là ác mộng: “Hạ Sơ, tôi sẽ không để cho em chết. Nếu quả thực có ngày đó, tôi sẽ chết cùng em.”

Giọng điệu của người đàn ông ấy vẫn luôn rét lạnh và mang theo sự cố chấp khát máu như thế.

Cô gái vẫn không nhúc nhích, hàng mi dài chậm rãi khép lại, không mở ra nữa, bên môi mang theo nụ cười thê lương.

Đúng vậy, chết cũng không thể trốn thoát, ngay cả chết một mình cũng không có tư cách. Dòng máu màu đỏ uốn lượn trên nền đất.

Máu không ngừng chảy, mộng chưa dừng lại. Cô gái giãy dụa nhưng vẫn chưa thể tỉnh lại. Từng giọt nước mắt trong suốt trào ra khỏi khóe mắt. Bàn tay túm chặt lấy ga giường của cô trở nên trắng bệch.

Làm thế nào cũng không thể tỉnh dậy được, cô như thể bị bóng đè, tim gan nặng nề, hít thở không thông. Cô chỉ cầu mong, có thể mở mắt ra kết thúc mọi chuyện.

Cảnh trong mơ quán quanh, thay đổi từng hình ảnh, xâu chuỗi lại thành một bi kịch.

Giữa lúc hoảng hốt, có một cánh tay đẩy cô một cái khiến cô bị ngã xuống nền đất lạnh lẽo. Đến khi ngẩng đầu, cô nhìn thấy một người con gái đang yên tĩnh nằm trên giường, xung quanh có rất nhiều dụng cụ và ống dẫn lạnh lùng. Đó là chị cô.

Cô nghiêng ngả lão đảo bước đến bên giường. Cô rất sợ hãi, vô cùng sợ hãi, gắng sức lau cô gái trên giường, giọng nói vỡ vụn kèm theo sự bi thương nồng đậm: “Chị, chị ơi, là chị thật sao? Chị đã trở lại rồi phải không?”

Cô gái trên giường không có động tĩnh gì, cô càng thêm hoảng loạn, cô nắm bàn tay cô gái, nói năng lộn xộn: “Chị, là em không tốt, đừng không để ý đến em, có được không?”

“Nơi này lạnh quá, chị đừng nằm ở đây, chúng ta về nhà đi” Cô định di chuyển cô gái không có sức sống trên giường.

Đầu ngón tay cô như chạm phải băng, thật lạnh lẽo. Trong lúc đang cảm thấy rối ren, cô ngẩng đầu, thấy chị mình dần dần trở nên trong suốt như nước, ngay sau đó từ từ biến mất...

“Chị, chị ơi...”

Cô ngã ngồi trên đất, khóc đến cuồng loạn. Cô đưa tay cố bắt lấy ảo ảnh đang bay là tả trong không khí, nhưng dường như có một sức lực nào đó đang hút lấy cô.

Thế giới của cô như đảo ngược, không biết cô đã bị ném đến nơi nào, chỉ biết là cô đã bị vứt bỏ. Cô nhắm mắt lại, cầu xin sự giúp đỡ.

Vòng quay ngừng lại, có hạt mưa tấp lên mặt cô. cô nghe thấy tiếng sấm sét, mở mắt ra...

Trong mưa, cô nhìn thấy một người thiếu niên đứng trước mặt mình, là người đã từng đi cùng cô suốt những năm tháng thanh xuân tươi đẹp - Khiêm Thành của cô.

Cô ngồi trong xe, trơ mắt nhìn chiếc xe càng lúc càng tới gần. Bên trái là người đàn ông như con ác mộng kia.

“Khiêm Thành...” Giọng nói bay trong tiếng mưa, là tiếng thét từ trong cổ họng, vang vọng trong đêm đen tàn nhẫn hoang vắng.

“Râm...”

Máu, bắn tung tóe lên cao, lạc vào má cô, vào đôi môi người đàn ông nọ.

Sẽ không bao giờ có người trả lời nữa. Cô cũng sẽ không bao giờ có thể gọi Khiêm Thành được nữa, bởi vì anh đã ở trên thiên đường rất xa, không thể nào nghe thấy.

“Không.....”

Tiếng kêu sợ hãi xé tan màn đêm. Giang Hạ Sơ tỉnh mộng, rồi cuộc cô cũng đã tỉnh lại.

Giang Hạ Sơ ngồi bật dậy, mở mắt ra, cảm thấy vô cùng đau đớn. Máu đã ngừng chảy, mộng cũng đã dừng lại. Ánh trăng u ám, lóng lánh trong suốt, là đang chứa nước mắt sao? Đường như Giang Hạ Sơ vẫn chưa hoàn toàn hồi hồn từ giấc mộng kia, nước mắt thấm ướt vô gôi.

Lưng cô dính dính, mồ hôi ướt đầm vạt áo, lạnh đến thấu xương. Giang Hạ Sơ ngẩng đầu, nhìn màn đêm đen kịt ngoài cửa sổ: “Đây là mộng, là mộng.” Cô nhỏ giọng thì thào, sau đó lại lắc đầu, trong mắt là sự suy sụp và hoang liêu. Đây không phải giấc mộng. Đứng rồi không phải giấc mộng, mà là cô đã quay trở lại. Cô cứ nghĩ rằng cô đã quên chuyện đó, nhưng ai ngờ nó lại ùn ùn kéo về, mạnh mẽ như vậy, khiến cô không kịp ngăn cản.

Thì ra là cô vẫn chưa từng quên, ký ức bị bụi trần che phủ đã sụp đổ bởi một người.

Giang Hạ Sơ khoanh chân, nhìn mấy ngôi sao thưa thớt trên trời: “Chị, Khiêm Thành, hai người ở trên trời có khỏe không?”

Trên đó hẳn là rất đẹp, có đúng không? Có ngập tràn hoa cải dầu không? Có ráng chiều đỏ ửng không? Ít nhất là sẽ không có Tả Thành.

Cô như đang nói mê, nhỏ giọng thì thào kể chuyện, rồi lại một môi tâm sự: “Anh ấy xuất hiện rồi, em nên làm cái gì bây giờ?”

Mùa hoa anh túc đến, Tả Thành xuất hiện, từ đó về sau là những năm tháng bị nhuộm đỏ màu máu.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cuộc gặp gỡ bất ngờ tại vũ hậu!

Vũ Hậu —— là công ty giải trí hàng đầu châu Á. Nhưng lại không có ai biết nó lệ thuộc vào Tả thị.

Mùng bảy tháng bảy, bộ phim « Yêu, không kết quả », diễn viên chính là Diệp Tịch và Lâm Khuynh Nghiên đã cùng đi đến Vũ Hậu ký hợp đồng.

Đây là một bộ phim nói về chuyện tình yêu phổ biến trên màn ảnh châu Á, nối tiếp « Góc bể », ba năm sau hai người lại lần nữa bắt tay nhau phát triển một tình yêu đẹp đẽ.

Công ty giải trí Vũ Hậu đứng đầu Trung Hoa đã hao tốn một món tiền giao thiệp khổng lồ, để mời Diệp, Lâm ký hợp đồng.

Trong giới ca hát thành công nổi lên ca sĩ Kim cùng với nhạc sĩ sáng tác ca khúc —— Hạ, tặng thêm tình cảm nồng nàn.

Liên tiếp lập đi lập lại trên bản tin giải trí, không thể nghĩ ngờ là các điểm nóng do các công ty truyền thông tranh nhau đưa tin.

Đám đông bắt đầu khởi động, đắm chìm dưới ánh mặt trời Vũ Hậu, vạn dặm hẻm trống cũng không gì hơn cái này. Bác bảo vệ loay hoay khí thế ngắt trời, tình cảnh vẫn hỗn loạn không chịu nổi như cũ.

Bên ngoài dây khoanh vùng, đám đông điên cuồng chen lấn khiến bác bảo vệ liên tiếp lau mồ hôi, lần nữa bị liệt vào danh sách đen.

Nam nữ già trẻ, thật là loại người gì cũng có.

Hả? Đồng phục nguyệt xích ngoạc này là học sinh.

Hả? Đồ công sở toàn thân là thành phần tri thức.

Hả? Có cả những người già đã đeo kính lão nữa!

.....

Hả? Đến con nít ngồi trên cổ người lớn.

Thật đúng là không thiếu cái lạ nha, chỉ có thể nói, người hâm mộ thật trâu bò!

Không sai, những thứ này chính là vang dội toàn bộ châu Á, nam nữ già trẻ liên kết nhau làm fan ruột của Diệp Tịch, dĩ nhiên cũng có ‘hạ thần’ quý gỏi dưới váy Lâm Khuynh Nghiên.

“Tịch.”

“Khuynh Nghiên.”

“Tịch.”

“Khuynh Nghiên.”

“.....”

“.....”

Đây là đang so giọng ai lớn hơn sao? Thật đúng là một phong trào so sánh với trời nóng ầm. Chỉ cần những người ái mộ này kêu lên một tiếng nhiệt liệt thì mức độ lửa nhiệt có thể đuổi được mặt trời tháng bảy chói chang, làm ánh lửa bốc lên mà không tắt.

Kết ——

Một tiếng thảng xe vang lên, để lại trên đất một loạt vết xe thật dài.

Một chiếc xe Limousine sang trọng hết sức dễ coi, màu đỏ điểm lệ đâm vào mắt người nhìn, cũng táo bạo giống như người nào đó vậy.

Cửa xe vừa mở ra, không thấy bóng người, chỉ thấy một cái chân bước ra, độ sáng của đỉnh tán trên giày hiện ra chói mắt.

Chưa từng thấy ai khoe khoang, thần bí giữa ban ngày ban mặt như vậy, người này cùng với chiếc xe đó thật táo bạo nha.

Còn phải nói gì nữa sao? Nghe tiếng hô của người xem cũng đủ biểu đạt tất cả.

Chỉ thấy, trong xe từ từ lộ ra một đôi chân dài, một thân trang phục lạ đời, gương mặt tuấn tú, yêu nghiệt.

Đây không phải Diệp Tịch thì là ai? Quần dài màu xanh quân đội, áo sơ mi đầy màu sắc và hoa văn, áo khoác Tây trang hưu nhân màu đỏ, nói rõ một chút là màu đỏ vô cùng chói mắt, d/d'lq/d vành tai đeo một bông tai màu đen, chậm chậm rực rỡ dưới ánh nắng chói chang. Trên mặt Diệp Tịch vẫn nở nụ cười tà trước sau như một, lấy đi không ít giấy bạc của người nhìn.

Không nhận được thờ dài: thì ra là đàn ông cũng có thể phong tình vạn chủng như vậy.

Diệp Tịch mới ra cửa xe đã vẫy tay người hâm mộ điên cuồng của mình, giống như đang đi trên thảm đỏ Cannes vậy, muốn có bao nhiêu huênh hoang thì có bấy nhiêu, càng ngày càng khoa trương. Tiếng hoan hô vẫn chưa kịp dừng, lại tiếp tục nghênh đoàn một đợt dâng trào tiếp theo. Lâm Khuynh Nghiên theo sau xuống xe, bước chân ưu nhã đi tới bên cạnh Diệp Tịch, vô cùng thuần thực khoác tay Diệp Tịch, động tác làm liền một mạch, dĩ nhiên, làm bao nhiêu lần cũng không nhớ rõ, ai bảo người ta là tình nhân trên màn ảnh chứ.

Lâm Khuynh Nghiên mặc chiếc áo ngắn chiffon thắt lưng màu đen, để trần cánh tay trắng nõn nà như ngọc ra ngoài. Quần đùi bằng da dưới đôi chân dài quả khiến người ta phun máu mũi. Tóc dài phát phới, chứa đựng nụ cười yếu ớt xinh đẹp, đôi mắt dưới chiếc kính râm càng thêm vài phần thần bí.

Người phụ nữ như vậy, cho dù ai nhìn cũng sẽ than vãn một tiếng: thật bất công mà, vì sao lại có sắc đẹp tuyệt trần như vậy.

Gào thét, thét chói tai, không nghĩ, rất có xu thế Trường Giang sóng sau đê sóng trước*.

(*): Ví với lớp lớp thúc đẩy nhau tiến lên không ngừng.

“Tịch.”

“Khuynh Nghiên.”

“Tôi yêu bạn.”

“.....”

“.....”

Tiếng kêu ‘Tê tâm liệt phế’* đó, nhất định còn ra sức hơn tiếng rao của người bán hàng rong đầu phố.

(*): Mô tả một cái gì đó vô cùng buồn khổ

Thật thật đánh thép nha, so với mẹ ruột còn thân thiết hơn.

Lâm Khuynh Nghiên khoác tay Diệp Tích, khăn khăn dời bước, hai người rất có ấn ý, số lần cùng dừng lại giống y như luyện tập không kém chút nào vậy. Một cười yếu ớt nhẹ nhàng, một cười tà hấp dẫn.

Làm cho người ta nghĩ tới mấy câu tục ngữ: trời sinh một đôi, trai tài gái sắc, thiên ngẫu gia thành*,.....

(*): Có nghĩa là một cặp tình nhân được trời đất tạo thành, vô cùng xứng đôi.

Thần tượng giống như này cũng thật quá khoa trương rồi, để lại bóng lưng phóng khoáng tự nhiên, thoải mái đi vào đại sảnh Vũ Hậu.

Trong đại sảnh, bước chân Diệp Tích lười biếng, không nhanh không chậm bước đi thong thả. Bỗng nhiên, dừng lại.

“Sao vậy?” Lâm Khuynh Nghiên phát hiện Diệp Tích đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu lên, tháo kính mắt xuống.

Diệp Tích không trả lời, tầm mắt lệch khỏi quỹ đạo, dường như đang chuyển chú vào một phương hướng khác, sững sờ nhìn tới phía trước, con người hoa đào xinh đẹp thâm trầm chìm xuống, mỗi một khắc anh đều không thiếu phong cách yêu nghiệt.

Lâm Khuynh Nghiên nhìn nhìn về bên phải theo tầm mắt của anh, ánh mắt chỉ thấy một bóng lưng.

Bóng lưng rất quen thuộc, là cô ấy. Trong lúc lơ đãng, Lâm Khuynh Nghiên cau mày lại.

“Không có gì.” Dường như chậm đi rất nhiều nhịp, Diệp Tích mới trả lời cô. Sau đó quay đầu, tiếp tục đi, trông mắt khôi phục đẹp đẽ trước sau như một, cô cũng đi theo bước chân anh.

Phía sau cửa kiếng, trong một góc bên phải nào đó, có một bóng lưng quen thuộc.

Giang Hạ Sơ ẩn trong đám người, chỉ vừa nhìn sang liền xoay người, thói quen yên tĩnh của cô thật sự không thích những nơi ồn ào.

Chỉ là, vạt áo của cô đã lọt vào trong ánh mắt của người nào đó.

Ánh nắng mặt trời rất gay gắt, thiêu nung mỗi một góc và mỗi một tác da. Rất nhiều người, nhiều đến nỗi đụng vào nhau, trong đám đông tràn đầy thân thể xa lạ, Giang Hạ Sơ cau mày thật chặt, hơi thở, nhiệt độ và đụng chạm như vậy cũng làm cho cô gò bó, cô khẽ cứng rắn d/đ'!q;d xuyên qua đám người, đám đông không động, cô cũng không nhúc nhích được, lại dùng sức, trọng tâm dời xuống một chút. Không biết thế nào, đám đông đột nhiên dãn ra, cô lao đảo bị gạt bỏ ra ngoài rồi.

Thật không may, Giang Hạ Sơ cứ như vậy mà bị ‘chèn ép’ ra đến đường lớn, sức lực không cẩn thận chút nào.

Chẳng ngờ, phía đối diện lại có một chiếc xe Tước Sĩ* màu đen đang chạy tới.

(*): Mình không biết xe này là xe gì nên để nguyên Hán – Việt, bạn nào biết thì chỉ giúp mình!

Giang Hạ Sơ nhắm mắt lại theo bản năng, đám đông ném đi chú ý đều nín thở, thật lâu sau, không có máu bắn tung tóe tại chỗ như người xem dự đoán, không có đau đớn như Giang Hạ Sơ dự liệu, cô từ từ mở mắt ra.

Hô —— Cô thở phào một hơi, nguy hiểm thật, khoảng cách chỉ kém chút xíu nữa.

Ngẩng đầu, Giang Hạ Sơ có chút hoảng hốt, do phơi nắng, hay là do trời đất quay cuồng, chiếc xe này rất quen thuộc, dường như trong trí nhớ, người người đàn ông đó rất ưa chuộng Tước Sĩ, rất yêu thích màu đen.

Cô rù mắt xuống, âm thầm cầu nguyện, không phải là anh ta, chỉ cần không phải anh ta.

Nhưng, Giang Hạ Sơ không được như ước nguyện, một đôi đôi giày da bóng loáng rơi xuống trước mắt cô, dường như có hơi thở quen thuộc lượn quanh chớp mũi, ngẩng đầu, cô giật mình hoảng loạn.

Tà Thành.

Xe của anh, màu đen của anh, hơi thở của anh, thì ra là cô đã quen thuộc như vậy, chỉ dựa vào cảm giác đã không sai chút nào, đây là chính là thói quen khiến cô sợ hãi.

Tà Thành mặc một thân trang phục ngay ngắn vuron tay ra, chỉ là trông mắt sương chiều nặng nề, che giấu cảm xúc trải qua hồi lâu. Giang Hạ Sơ không hề cử động, chỉ là phòng bị nhìn lại, mím môi, ần nhãn, quật cường.

Hai tay Giang Hạ Sơ nắm chặt vạt áo, thấm ra chút đồ tươi, đau đớn nhưng có chút chết lặng.

Tà Thành thu tay lại, trông mắt nhìn làn váy dính máu nhàn nhạt của cô, trái tim căng thẳng, đau lòng không cần nói cũng biết, chỉ là thói quen dùng sức mạnh cứng rắn để che giấu, anh trực tiếp kéo Giang Hạ Sơ từ trên đất lên.

Đụng chạm cách nhau lớp quần áo, nhưng Giang Hạ Sơ vẫn run rẩy một hồi, đây là một loại sợ hãi sâu tận xương tủy.

Cô sợ anh, nhận thức này khiến bàn tay tao nhã của Tà Thành nổi lên không ít mạch máu màu xanh.

Sức lực anh rất lớn, Giang Hạ Sơ vô lực tránh thoát, chỉ là ánh mắt không hề yếu thế bày ra trạng thái tác chiến bất cứ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sủng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Cô nói: buông tay

Sức lực anh rất lớn, Giang Hạ Sơ vô lực tránh thoát, chỉ là ánh mắt không hề yếu thế bày ra trạng thái tác chiến bất cứ lúc nào.

“Đi lên.” Tà Thành đổi lại, lời kéo cổ tay Giang Hạ Sơ, tay kia mở cửa xe, ra lệnh không cho phép cự tuyệt.

Giang Hạ Sơ cười lạnh, cũng không thém chuyển động. Bàn tay nắm chặt, móng tay đâm vào da thịt, có mùi gay gay mũi.

Tà Thành liếc Giang Hạ Sơ, không cần nhiều lời nữa, dùng sức túm lấy cô, đẩy vào trong xe. Rầm một tiếng, cửa xe đóng lại. Động tác cứng nhắc mà mạnh bạo, nhưng lại mơ hồ mang theo chút dè dặt cẩn trọng.

Tà Thành cũng theo lên, nhưng vẫn không buông Giang Hạ Sơ ra, cứ gồng cùm xiềng xích cô như vậy.

Xe bắt đầu chạy, tốc độ rất chậm, rất chậm.

Giang Hạ Sơ giãy giụa, trên tay bị kim kẹp, làm xuất hiện vết máu đọng màu đỏ nhưng không có kết quả. Cô ngẩng đầu, hai mắt đỏ ngầu tròn trừng nhìn Tà Thành: “Buông tay.” Chỉ hai chữ, không dong dài dây dưa chút nào, vô cùng kiên quyết.

“Lại là hai chữ này.” Anh cách cô rất gần, hơi thở nặng nề, phả lên cổ cô, dày đặc hơi lạnh.

Cô kiên trì, nhưng anh cũng không chịu thua. Cô cười nhạt. “Nếu không thì thế nào? Ôn chuyện cũ? Nói chuyện tình cảm? Chúng ta sao? Thực là buồn cười!”

Là rất buồn cười, cho nên cô nở nụ cười, cười đến điên cuồng.

Cô cười thật chói mắt, đâm thẳng vào tim anh. Trước kia, anh từng rất yêu nụ cười của cô, yêu đến tận xương tủy. Nhưng bây giờ anh lại muốn hủy diệt nó.

Đều là hai mắt đỏ ngầu, nhưng cô là bởi vì cực hận, còn anh là bởi vì giận dữ. Yên lặng thật lâu, cô mới thu lại nụ cười điên cuồng, nhưng khóe miệng vẫn giữ nguyên độ cong thể hiện sự khinh bỉ, gần từng tiếng: “Buông tay.”

Vẫn là hai chữ này, có lẽ bọn họ đã thực sự đi đến tận cùng rồi. Giống như Giang Hạ Sơ nói: Ôn chuyện cũ? Nói chuyện tình cảm? Chuyện cũ gì đó, tình cảm gì đó, đã sớm bị thứ gọi là hận thù này giết chết rồi.

Năm năm tâm tâm niệm niệm, năm năm tìm tìm kiếm kiếm, nhưng chỉ đổi lấy hai chữ này. Sao Tà Thành có thể cam tâm chứ? Cô kiên quyết gần từng chữ, và anh cũng vậy: “Mơ tưởng!”

“Anh cũng vẫn chỉ nói được hai chữ này. Tôi và anh không còn lời nào để nói, không phải hay sao?” Giang Hạ Sơ nhướn mày, bày ra tư thái của người thắng cuộc, nhưng có ai biết trong lòng cô đang cảm thấy sợ hãi đâu?

Năm năm sau gặp lại, cô nói: Buông tay; anh nói: Mơ tưởng.

Có lẽ, gặp lại, cũng chỉ đến thế.

Đôi con ngươi của Tả Thành nhất thời sẫm lại, u tối, như có sóng ngầm cuộn trào. Khóe môi lại rơi xuống một đóa hoa tàn khóc: “Chúng ta cùng một loại người.”

Khoảng cách năm năm, cô lưu lại cho anh hai chữ, anh cũng để lại cho cô hai chữ, quả thực bọn họ rất giống nhau, cố chấp giống nhau. Có người đã từng nói, hai người giống nhau, nếu không thể hòa hợp thì chính là tương khắc, mà bọn họ lại thuộc loại sau.

Trong xe nhỏ hẹp, phảng phất mùi máu tươi. Tả Thành miễn cảm ngửi thấy mùi hương, bàn tay bất tri bất giác buông ra. Rốt cuộc thì anh vẫn không đành lòng.

Xe đi chậm rãi từ tốn, đôi mắt nặng nề thâm trầm. Hai người họ không ai mở miệng. Ánh sáng dần dần biến mất, xe chạy vào trong tầng hầm, khuôn mặt của hai người như bị bóng tối nuốt chửng, lộ vẻ âm hiểm khó lường.

Xe chưa dừng hẳn, Giang Hạ Sơ đã mau chóng muốn thoát khỏi.

Giang Hạ Sơ túm lấy tay cầm ở cửa xe, Tả Thành lại nắm lấy tay cô. Cô dùng sức, anh cũng dùng sức, ngay sau đó, một dòng máu màu đỏ thắm ra khỏi lòng bàn tay...

Lại là anh, người phải buông tay đầu hàng vĩnh viễn luôn là anh. Bởi vì anh không đành lòng, chỉ một lý do duy nhất như vậy cũng đủ để anh buông đao đầu hàng.

Sau khi buông lỏng, đầu ngón tay cô lập tức rời ra, không một chút lưu luyến. Là do ánh sáng quá mờ nhạt sao? Vì sao trong mắt Tả Thành lại u ám đến thế, anh không bỏ được cô, vẫn luôn tâm niệm đi theo cô, không nhanh hơn một bước cũng không chậm hơn một bước.

Ngược chiều ánh sáng, đôi mắt Tả Thành lóe lên, quán quýt si mê lấy bóng lưng Giang Hạ Sơ, thì thào gọi: “Hạ Sơ, Hạ Sơ...” Ngược Giang Hạ Sơ truyền đến một cơn run rẩy đau đớn, bước chân bất giác ngừng lại. Anh bước tới, từng bước, từng bước một. Rốt cuộc, bóng lưng của cô cũng đã gần ngay trước mắt anh.

Hạ Sơ, Hạ Sơ... Lúc ở một mình, Tả Thành luôn thích gọi như vậy, nhưng đáp lại chỉ là sự quạnh quẽ. Biết rằng cô sẽ chẳng bao giờ đáp lại, nhưng anh vẫn tự làm khó chính mình.

Giang Hạ Sơ quay lại nhìn Tả Thành, cô bỏ qua ánh sáng dịu dàng trong mắt anh, đáp lại với vẻ chán ghét, đôi mắt lạnh lùng tựa như băng tuyết ngàn năm không tan: “Đừng có gọi tôi như vậy.”

Hạ Sơ, Hạ Sơ... Lại nhớ năm đó, trên cánh đồng hoa cải dầu, từng có một thiếu niên đã gọi cô như vậy một cách vô cùng thân thiết. Mùa xuân năm ấy thật dài, biển hoa mênh mông, trên trời dưới đất ngập tràn hoa. Ngày xuân tươi đẹp như vậy, Khiêm Thành của cô, gọi tên cô một lần lại một lần.

Lẽ dĩ nhiên, đó là khoảng thời gian mà cô và người thiếu niên tên là Khiêm Thành kia bên nhau.

“Hạ Sơ.”

“Dạ.”

“Hạ Sơ.”

“Dạ.”

...

“Hạ Sơ.”

“Anh đã gọi rất nhiều lần rồi.”

“Anh sợ, có một ngày khi anh gọi Hạ Sơ, không có người trả lời nữa.”

“Ngốc ạ, em sẽ luôn ở nhà họ Quý, sẽ luôn ở bên anh.”

“Tốt.”

...

Cô đã thất hứa, cô đã không ở bên anh, kể từ đó, cũng chẳng còn ai dịu dàng gọi cô là Hạ Sơ như vậy nữa.

Nhớ lại đã là chuyện rất lâu rồi, lâu như thể là chuyện của kiếp trước vậy. Nhớ lại, cô vẫn muốn nở nụ cười, nhưng chỉ trong chớp mắt, cô đã lập tức che giấu nụ cười lúc lơ đãng, cả người nổi đầy gai nhọn, sẵn sàng đề phòng: “Đừng gọi tôi như vậy.” Cô lập lại, trọng giọng nói mang theo sự kiên quyết như thể bất chấp làm ngọc vỡ lụa rách.

“Em chưa từng trả lời một lần.” Tình yêu của anh, tấm lòng của anh, si mê của anh, tất cả những thứ có liên quan đến anh, cô đều muốn loại bỏ. Thì ra,

người con gái này có thể độc ác đến mức ấy.

Cái loại tàn nhẫn ấy xâm nhập thẳng vào xương cốt anh, không tài nào róc ra được. Tà Thành chỉ cảm thấy đau đớn đến run rẩy, lặp đi lặp lại. Nhưng mà, trái tim lại phản bội anh, tầm mắt anh như có như không lạc tới lòng bàn tay cô, từng chấm màu đỏ làm đau đớn mắt anh.

Giang Hạ Sơ hừ lạnh, trong lòng cảm thấy vô cùng buồn cười. Đây là kẻ nợ cô máu, chẳng lẽ cô còn phải mang ơn anh hay sao? Cô muốn rời khỏi đây, nên đành cúi đầu khấn cầu: “Thả tôi đi, tôi cầu xin anh.” Quả nhiên, cô có thể hèn mọn giẫm nát tôn nghiêm của bản thân.

“Em cầu xin tôi?” Đầu lưỡi chua xót run lên, trong mắt Tà Thành cũng phủ đầy sương gió, sắc bén giống như muốn lẳng trì cô.

Một Giang Hạ Sơ kiêu ngạo bất khuất, từng bị cầm tù một năm, vẫn luôn ngẩng cao đầu mà chưa từng tỏ ra hèn mạt như vậy, nay cô thỏa hiệp, quả thực giống như một con dao, cắm thẳng vào trái tim Tà Thành.

“Đúng, tôi cầu xin anh, rời khỏi thế giới của tôi. Về sau hãy coi như không tồn tại người tên là Giang Hạ Sơ này.”

“Lần đầu tiên em cầu xin anh.” Giọng nói âm trầm, đầy mất âm u, tựa như thế giới của chính Tà Thành vậy.

“Buông tha tôi, cũng coi như buông tha cho chính anh, cho dù có dây dưa đến chết thì thế nào đây? Nhất định cứ phải tra tấn nhau như vậy sao? Vì sao lại muốn để cho tôi hận anh? Tôi mệt mỏi, chán nản rồi. Phải làm thế nào anh mới có thể buông tha cho tôi?”

“Không thể nào.” Giọng nói kiên quyết, không chừa lại đường sống.

Em bảo tôi phải làm sao đối mặt với một thế giới không có Giang Hạ Sơ? Bảo tôi phải làm thế nào để buông tha em? Không có Giang Hạ Sơ cũng coi như không có Tà Thành.

Cô không biết, trong thế giới của Tà Thành thực sự không thể tìm ra cách nào có thể làm như vậy.

Giang Hạ Sơ cười lạnh giễu cợt, sự giễu cợt không hề che giấu chút nào: “Sao tôi lại quên mất, trên đời này, không ai có thể khiến cho Tà Thành thỏa hiệp.”

Tà Thành không nói, chỉ mím môi cười lạnh, cười chính mình, cũng cười cả Giang Hạ Sơ. Thỏa hiệp? Vì sao cô gái này không nhìn ra được, anh đã vì cô mà không còn đường lui, sao có thể thỏa hiệp được nữa đây?

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rẻ Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Cô là trường hợp ngoại lệ duy nhất của anh!

Tà Thành không nói chỉ nhếch môi cười lạnh, cười Giang Hạ Sơ cũng là cười mình. Thỏa hiệp? Tại sao người phụ nữ này không thấy được, vì cô mà anh đã không còn đường lui, thì làm thế nào thỏa hiệp?

Trên đời này, Tà Thành chỉ vì Giang Hạ Sơ mà thỏa hiệp, mà cô cũng không ít thấy anh thỏa hiệp, không phải sao?

Cả hai bên cùng trầm ngâm, Giang Hạ Sơ nắm chặt bàn tay, bị đau đớn tê dại đến không rõ nữa rồi. Anh chỉ nhìn tay cô, bị đau lòng tiêu diệt không tính tảo.

Cả hai người họ đều không tỉnh táo, động tác chỉ là bản năng.

Anh theo bản năng cầm lấy tay cô,

Cô theo bản năng tránh thoát khỏi tay anh,

Nhìn xem, có rất nhiều loại bản năng không công bằng.

Giang Hạ Sơ chỉ là một chú nhím có gai, mỗi lần bị người ta đụng vào liền lập tức xù lông bén nhọn: “Buông -----“

Tà Thành cắt đứt lời nói bật thốt lên của Giang Hạ Sơ, vẻ mặt âm trầm đáng sợ: “Đừng để anh nghe được hai chữ đó.”

Cái gì cũng được, chỉ cần không buông tay.

“Anh uy hiếp tôi? Anh thật sự không hiểu tôi rồi.” Lời nói của Giang Hạ Sơ lạnh nhạt, giọng điệu căng thẳng như dây cung, chỉ cần nhẹ nhàng bóp một cái sẽ lập tức gãy lìa, chỉ là cô vẫn không chịu dừng lại, “Buông ——”

“Ừm——”

Bờ môi nào đó đã rơi xuống, anh bá đạo cắn nuốt tất cả những lời quyết tuyệt vừa đến miệng. Nhiệt độ cánh môi nóng đến đốt người.

Tả Thành không bao giờ muốn nghe thấy hai chữ này nữa, không bao giờ.

Tròng mắt Giang Hạ Sơ hiện lên tia máu, chỉ chiếu ra khuôn mặt gần trong gang tấc của Tả Thành. Đầu lưỡi anh công thành đoạt đất sâu vào trong, dò sông lấp biển. Nếu như đây là mơ, cô chỉ muốn xé nát nó.

Dốc hết sức lực, cô hung hăng đẩy anh ra.

“Bốp——” “Lạch cạch——”

Tiếng thứ nhất, chính là một cái tát, tiếng thứ hai, chính là giấy tờ chứng nhận ra rơi từ trong túi Giang Hạ Sơ. Dưới ánh đèn mờ mờ có thể nhìn thấy hai chữ: Quan Hân.

Giang Hạ Sơ vô cùng tức giận, không lưu tình một chút nào, giữa bọn họ không có tình, chỉ có hận, ít nhất Giang Hạ Sơ cho là như thế.

Trong lòng bàn tay Giang Hạ Sơ đau rát, cọ sát máu thịt lẫn lộn, nhưng cho dù cô có thể nào đi chăng nữa thì trong mắt Tả Thành, cô vẫn vô cùng xinh đẹp, không có chút nhếch nhác nào.

Tay không đau, mặt không đau, nhưng mà đau trong lòng, nơi xé rách không thể nhìn thấy được.

Bàn tay Tả Thành rất đẹp, đã từng làm mắt cô rối loạn, bây giờ đôi tay ấy vẫn xinh đẹp như cũ, thế nhưng anh lại dùng nó để lau đi vết máu cô để lại trên người.

Máu của cô rất ấm áp. Đây là lần đầu tiên, Tả Thành chán ghét máu tanh như vậy.

Tròng mắt Giang Hạ Sơ co rút lại, vừa có chút dữ tợn, lời nói lạnh lùng: “Tả Thành, đừng ép tôi.”

“Coi như anh ép em, ít nhất em cũng gọi anh là Tả Thành.” Dáng vẻ anh cũng lạnh lùng.

Tả Thành, Tả Thành. Không phải anh Tả cũng không phải anh rể, mà cô kêu cả tên lẫn họ của anh, quyết liệt như vậy để đối lấy một tiếng Tả Thành.

Rất đau xót, không phải sao? Thế nhưng anh lại hèn mọn thỏa mãn.

Tình yêu thật sự làm cho người ta ti tiện đến thế sao? Tả Thành đã không còn giống với Tả Thành nữa, rồi.

“Tách tách——”

Bỗng nhiên vang lên một tiếng động nhỏ không thể nghe thấy, phút chốc loé lên chút ánh sáng.

Trong góc khuất mờ tối ẩn hiện chiếc máy ảnh mini, một đôi mắt như chim ưng đang nhìn qua.

Giang Hạ Sơ khinh thường, lạnh lùng mà chống đỡ: “Tả Thành, anh hết thuốc chữa rồi.”

Điên rồi, gặp gỡ Tả Thành, thế giới của Giang Hạ Sơ đã sớm bị phá vỡ rồi.

“Thật sao?” Khoé miệng Tả Thành chứa đựng nụ cười hỏi ngược lại, im lặng như một đoạn cây khô.

“Đỉnh——”

Cửa thang máy mở ra, nhưng bọn họ vẫn chưa ngừng tranh chấp. Đột nhiên, Tả Thành vươn tay, vừa dùng lực ôm Giang Hạ Sơ vào trong ngực, xoay người vào thang máy, cúi người, cố định môi cô. Khoé môi lành lành, là mùi vị anh yêu mười một năm.

Sỉ nhục nhanh chóng leo lên như dây thừng, nắm chặt mỗi một cảm giác của Giang Hạ Sơ. Cô lui tránh, răng môi phòng bị suyếu sao, nhưng Tả Thành lại tham luyến chiếm đoạt mỗi một tác trong miệng cô.

Nụ hôn của bọn họ là chiến tranh, là cắn xé lẫn nhau, cho đến khi mùi máu tươi nồng đậm, tràn ra khóe môi, là máu của anh.

Cửa thang máy khép lại, anh và cô đều bị bao quanh trong không gian chỉ hai thước vuông, mùi máu tươi dày đặc của cô và anh. Anh buông tay rời khỏi môi cô, khóe miệng vẫn còn lưu lại mùi vị của cô.

Trong mắt Giang Hạ Sơ là nỗi hận khắc cốt ghi tâm, dùng bàn tay nhuộm máu lau đi hơi thở thuốc về Tả Thành trên khóe miệng, lặp đi lặp lại nhiều lần cho đến khi khóe miệng ửng hồng: “Thì ra máu d/đ/l/q;d của anh cũng đỏ.” Mắt cô đỏ hoe nhìn chăm chăm vào khóe môi gần như màu đỏ của Tả Thành, giễu cợt tột cùng, “Cũng phải, coi như dùng người khác máu cũng nên nhuộm đỏ rồi.”

Tà Thành đã nhuộm máu của bao nhiêu người hả? Giang Hạ Sơ không biết, cô hi biết, có chị gái cô và Khiêm Thành.

“Người dính máu của anh, đã không còn ai sống sót.” Trên mặt anh lạnh lẽo chìm xuống, giống như khí phách vừa lắng đọng vừa bùng sinh, làm cho người ta không nghi ngờ lời anh nói một chút nào.

“Tôi là ngoại lệ, tôi hiểu rõ anh sẽ không giết tôi, tôi nên cảm ơn anh sao?” Cô cười lạnh trả lời, “Nhưng máu của anh, tôi ngại bẩn.” Giang Hạ Sơ giấu cợt.

Ngoại lệ như vậy, có lẽ người khác sẽ mang ơn, nhưng, Giang Hạ Sơ tình nguyện không cần.

Người đàn ông này yêu cô, cô không nghi ngờ, thế nhưng người đàn ông này lại điên cuồng, nếu như có thể cô thà không cần.

Tà Thành trầm mặc, đó là sự thực anh không thể phủ nhận. Cô nói cô chê anh bẩn, Đúng vậy, thế giới của Tà Thành đã sớm bẩn thỉu, anh chỉ cần bảo vệ cô gái này sạch sẽ tinh khiết là đủ rồi, bẩn thì bẩn thôi.

Cửa thang máy mở ra, nhưng vẫn không có động tĩnh, lại khép lại, sau đó Giang Hạ Sơ bỗng nhiên xoay người về hướng ngược lại, Tà Thành không còn nhìn thấy rõ dấu vết màu đỏ trên mép váy màu trắng nữa, bởi vì cô đã dần dần tiến xa.

Lại là bóng lưng, cô vĩnh viễn để lại bóng lưng cho Tà Thành.

“Đinh——” Cửa thang máy khép lại, cả thế giới chỉ còn lại một mình anh, đột nhiên anh sợ loại trống rỗng này.

“Tà Thành, cô ấy nói đúng” Khoé môi Tà Thành nâng lên đùa cợt, “Mấy thật sự hết thuốc chữa rồi.” Mất mát cuốn lấy bên trong hai thước vuông.

Cô hận anh, hận anh không thể chết đi, như vậy là được thoát khỏi.

Anh yêu cô, hận cô không thể chết, như vậy là được giữ lại.

Bề gãy cánh chim của cô, người sống không bằng chết là anh, thế nhưng anh lại không thể không làm.

Anh, đã hết thuốc chữa thật rồi.

Trong tầng hầm, có một tờ giấy chứng nhận cô đơn tro tro trên mặt đất, sau đó được một bàn tay nhặt lên.

Trên tầng lầu cao nhất của Vũ Hậu. Dù có cao hơn nữa cũng không thắng nổi lạnh lẽo và yên tĩnh.

Trần nhà màu đen, đèn treo kim cương đen, bàn làm việc màu đen, còn có màu đen của chateau giữa tử rượ đại biểu cái gì thần bí nữa.

Trong thế giới của Tà Thành là màu đen liên miên bất tận, tất cả tình cảm chân thành anh sở hữu đều là màu đen, bởi vì thế giới của anh vốn nên như thế, hoa anh túc chính là tràn ra màu đen trong màn đêm.

Duy nhất chỉ có mình Giang Hạ Sơ mà Tà Thành yêu mới giống như tờ giấy trắng mà thôi.

Trong thế giới của Tà Thành, thật ra thì cái gì cũng đều là quy cách nhất định, không có biến cố đường đường chính chính. Anh chỉ uống chateau, anh chỉ dùng ga giường màu đen, anh ghét tất cả ánh đèn, anh chỉ muốn một mình Giang Hạ Sơ.

Tà Thành giết người như chơi*, thật ra thì sao mà đơn giản được, màu đen anh yêu lên màu trắng của cô.

(*): Thành ngữ hình dung giết người đến không đếm xuể

Đứng trước cửa sổ sát đất, với độ cao của lầu 49 có thể nhìn thấy quang cảnh cả thành phố, nhưng không có, chẳng có cái gì cả, không có Giang Hạ Sơ, Tà Thành đến gần một chút, gần thêm nữa một chút nữa, vẫn không bóng dáng chỉ muốn thoát đi đó.

Trước đây thật lâu, anh nhốt cô, cô cũng đã từng đứng trước sổ sát đất như vậy, nhìn ra nơi rất xa, đây chính là nhân quả tuần hoàn sao?

Bạn đang đọc truyện *Tù Sủng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chateau * đỏ như máu

Trước đây thật lâu, anh nhốt cô, cô cũng đã từng đứng trước sổ sát đất như vậy, nhìn về nơi rất xa, đây chính là nhân quả tuần hoàn sao?

Thiếu gia nhìn gì mà ngay cả ông đi vào cũng không biết. Chủ Tiến dè dặt cẩn trọng di chuyển bước chân. Bóng lưng cô đơn kia là thiếu gia của ông, là

người mà ông đã dùng mạng sống để bảo vệ suốt mười mấy năm qua. Nếu có thể, chỉ cần để cho thiếu gia đừng cô đơn lạnh lẽo như vậy nữa, cho dù ông có dùng sinh mệnh của mình để đánh đổi, ông cũng bằng lòng.

“Chú Tiến, cô ấy đi rồi sao?” Tả Thành nói rất nhẹ, nhưng trong giọng nói lại mang theo vẻ mệt mỏi nặng trĩu.

“Đi rồi, từ căn phòng dưới đất.” Chú Tiến không tới gần, mà chỉ đứng ở phía xa xa, nhìn vùng trời mà thiếu gia đang nhìn, xanh trong là thể nhưng trong mắt thiếu gia lại chỉ toàn là màu trắng.

“Sao không nhìn thấy cô ấy?” Tầm mắt Tả Thành vẫn mãi mê tìm kiếm bên dưới khung cửa sổ sắt đất, anh đã cời bỏ một thân lạnh lẽo, “Dưới cửa sổ không có.”

Không có sự lạnh lẽo vây quanh, thì ra Tả Thành lại cô đơn như vậy, giống như con rối gỗ được chạm khắc, dưới vẻ ngoài tinh xảo là sự trống rỗng.

Chỉ một câu nói nhưng lại khiến cho chú Tiến cảm thấy nặng nề chưa từng có. Từ bao giờ thiếu gia của ông lại biến thành bộ dạng như vậy? Chú Tiến đau lòng trả lời: “Đi xa rồi, thang máy còn chưa lên tới tầng 49, Giang tiểu thư đã bước đi rồi.”

Sự thật tàn nhẫn như vậy, nhưng chú Tiến vẫn muốn để cho Tả Thành biết, trái tim của người phụ nữ này rất lạnh lùng, không đáng giá đâu. Có một sợi hận thù nho nhỏ tiến vào đáy lòng ông, nhưng chỉ ngay sau đó đã biến mất. Ông không thể hận, vì đó là số mệnh của thiếu gia.

“Cô ấy vội vàng thật đấy.”

Tả Thành nở nụ cười, trên gương mặt tái nhợt in hằn những mảng lớn tối tăm.

Tả Thành xoay người lại, vẻ tĩnh lặng trong mắt còn chưa kịp che giấu hết. Anh lập tức bước tới quầy rượu được xây bằng ngọc lưu ly màu đen, rót một ly rượu.

Chiếc ly thủy tinh bình thường chứa rượu chateau màu đỏ sẫm.

Ngoài chú Tiến ra thì không ai biết được, chiếc ly này là đồ vật duy nhất mà Giang Hạ Sơ để lại nhà họ Tả. Rượu chateau màu đỏ sẫm, bởi vì Giang Hạ Sơ đã từng nói rằng: “Chỉ có màu đỏ đậm của chateau mới có thể che khuất một thân nhuộm đầy máu tanh của Tả Thành.”

Giang Hạ Sơ mĩa mai, nhưng Tả Thành lại tôn sùng thành tín ngưỡng. Phải yêu đến mức nào, mới có thể đến nông nổi ấy?

Tả Thành ngồi xuống, hơi dựa lưng vào ghế, vẻ mặt rét lạnh có phần mờ mịt. Anh nhìn chiếc ly thủy tinh trong tay, như đang độc thoại một mình: “Cô ấy với cái ly này thật giống nhau, trong suốt, hoàn toàn không hề che giấu nổi cảm hận của cô ấy.”

‘Giang Hạ Sơ là khinh thường che giấu, cũng như khinh thường cậu vậy.’ Lời nói của chú Tiến đã đến bên miệng rồi lại bị nuốt trở về, lời như vậy sẽ khiến cho người ta bị tổn thương đến mức nào. Thôi thì cứ lừa gạt thiếu gia cũng tốt. Chú Tiến không đành lòng, chế nhạo: “Ông chủ đã từng nói rằng, nếu một người còn lòng hận thù, thì chứng tỏ rằng tâm người đó vẫn chưa chết.”

Chỉ khăn cầu cho tâm của cô bé đó, vẫn chưa chết. Đây là điều duy nhất mà chú Tiến có thể làm, còn khúc mắc giữa hai người này, ông đã bắt lực rồi.

“Tôi không nhìn thấu được cô ấy.” Tả Thành mệt mỏi nói, dường như anh đã phải dùng sức lực thật lớn mới có thể bật ra được lời này.

Nhìn không thấu, cho nên không nắm chắc được. Giang Hạ Sơ tựa như cát trong tay, từ từ chảy ra khỏi kẽ tay, từ từ biến mất khỏi thế giới của Tả Thành.

Chú Tiến nhìn Tả Thành, con người ảm ướt nhiễm màu tang thương, nhưng lại không thể nói nên lời. Ông phải nói thế nào đây? Có thể nói thế nào đây?

Người ta đều nói, tảng đá được ủ lâu sẽ nóng, nhưng tảng đá mà Tả Thành đã dùng mười một năm để ôm lấy kia, lại hút đi chút hơi ấm còn sót lại của Tả Thành.

Chú Tiến yên lặng không nói, để mặc cho thiếu gia của ông nghĩ về cô gái đó.

“Như thế nào rồi hả?” Tả Thành mở miệng, vẫn chỉ liên quan đến một người.

“Chụp được một tấm, là bóng lưng của tiểu thư.” Chú Tiến thu hồi vẻ sầu não vốn dĩ không thích hợp với ông, dần trở nên nghiêm túc.

“Ừ.” Tả Thành gật đầu, trầm ngâm, “Tòa soạn nào vậy?”

“Giang Văn.” Chú Tiến điềm tĩnh nói, thái độ có chút cẩn thận tỉ mỉ, còn có chút hoang mang kinh ngạc, nói thẳng nghi vấn của ông, “Vì sao thiếu gia không trực tiếp hủy ảnh chụp đi?”

Chú Tiến không hiểu, thiếu gia là người thủ đoạn, chưa bao giờ để lại đường lui, thậm chí còn nhỏ cò tận gốc. Nhưng lần này lại là ngoại lệ, rõ ràng phóng viên vừa chụp bóng lưng Giang tiểu thư còn đang trốn trong tầng hầm ngầm, nhưng thiếu gia lại tỏ ý mặc kệ.

“Muốn chặt đứt hậu họa, nhất định phải có mục tiêu khác.”

Một tia sáng tàn nhẫn len lỏi vào đôi mắt Tà Thành. Chú Tiến nhìn thấy, lại nghi hoặc, thiếu gia đã nảy sinh ý muốn giết chóc, nhưng khi thực hiện lại một rồi một vực. Hai mắt chú Tiến thâm trầm, sừng sốt hỏi: “Mục tiêu khác?”

“Điều đầu tiên một phóng viên mong muốn.” Tà Thành hơi dừng lại, khoe môi mím thành một đường thẳng, nhìn không ra biểu cảm, chỉ có đôi mắt vẫn thật sâu thật đen. Anh âm u hỏi, rồi không đợi nhận được câu trả lời, đã tự nói tiếp: “Là tìm tòi căn nguyên gốc rễ.”

Thì ra là thế, sương mù nghi hoặc trong mắt chú Tiến rốt cuộc cũng tan biến. Thà để cho các phóng viên tìm tòi căn nguyên gốc rễ còn hơn là hiểu sai vấn đề.

Nhưng mà...

Chú Tiến ngẩng đầu, hỏi: “Vậy người nào thì phù hợp? Đã có ai thay thế mục tiêu của phóng viên chưa?”

Tà Thành trầm mặc, rừ cặp mi dài xuống che khuất đôi con ngươi sâu thẳm. Hồi lâu sau, anh mới khẽ mở miệng: “Ai cũng được, chỉ cần không phải là cô ấy.”

Người khác, Tà Thành không quan tâm, chỉ cần Giang Hạ Sơ không sao là được. Cô ấy là người duy nhất khiến cho Tà Thành chịu thua đến mức không dậy nổi, là thứ trân quý duy nhất mà anh muốn.

“Thiếu gia, cậu làm nhiều như vậy, vì sao không để cho tiểu thư biết?” Lòng chú Tiến nặng trĩu, giọng điệu có chút vội vàng, ông cố nín nhịn một lát rồi tiếp tục nói, “Vì bảo vệ tiểu thư, vì không để cho phóng viên phát hiện ra sự tồn tại của cô ấy, vì muốn bảo vệ cô ấy đến giọt nước cũng không lọt. Nhưng vì sao lại không muốn để cho cô ấy biết?”

Đôi mi dài cong vút như cứng đờ lại, vẻ mặt Tà Thành rét buốt, đôi mắt lạnh lùng. Anh vẫn như vậy, chỉ có khoe môi hiện lên sự bất đắc dĩ như có như không.

Một câu nói của Tà Thành, đã che kín nỗi lòng của chú Tiến, anh nói: “Biết thì như thế nào?”

Như thế nào? Như thế nào... Chú Tiến không trả lời được, ông biết rõ, có lẽ cô sẽ chẳng thêm ngoảnh lại nhìn và tiếp tục cái trò chơi yêu hận này.

Nhưng mà, nhưng mà chỉ có Tà Thành cố chấp, còn Giang Hạ Sơ vẫn luôn thờ ơ. Chú Tiến cảm thấy đau lòng, ông mấp máy môi, không thể làm như không thấy: “Ít nhất...”

Ít nhất sẽ khiến cho Giang Hạ Sơ cảm thấy bất an, áy náy.

Chú Tiến biết, Tà Thành không muốn nói ra, anh không muốn kết quả, anh không cần Giang Hạ Sơ bất an áy náy.

Tà Thành tiếp lời: “Ít nhất...” rồi dường như lại cảm thấy bất lực, ngừng lại lời đang định nói. Thật lâu sau anh mới tiếp tục, “Cô ấy vẫn hận thôi.”

Đúng vậy, mặc kệ Tà Thành làm cái gì, Giang Hạ Sơ cũng sẽ không bao giờ xóa bỏ nỗi hận đến tận xương cốt kia. Đó đã trở thành một phần trong sinh mệnh của cô, muốn loại bỏ không phải một sớm một chiều, thậm chí có thể vĩnh viễn cũng không loại bỏ được.

Yên tĩnh một lát, chú Tiến nghĩ rằng đã kết thúc, chuẩn bị rời khỏi, lại nghe thấy Tà Thành lạnh lùng nói. Cho dù anh đang đưa lưng về phía mình, chú Tiến cũng có thể tưởng tượng ra sự tàn nhẫn và sắc bén trong đôi mắt anh.

Chỉ nghe thấy tiếng ly rượu bị buông và tiếng nói nặng nề của Tà Thành: “Kẻ nào khiến cho cô bị đổ máu, tôi sẽ đòi lại hẳn một đôi tay.”

Chú Tiến sững sờ đứng đó, sau đó khẽ lắc đầu, trong lòng không ngừng thờ dãi: Thiếu gia, tội gì cậu phải làm như vậy, cô ấy vốn dĩ không thêm nhìn đến bất cứ thứ gì cậu làm cho cô ấy.

Thì ra ý Tà Thành là như vậy, tay Giang Hạ Sơ đã đổ máu rồi. Thói quen thật đáng sợ, tồn tại như thể cắm vào cốt nhục. Tà Thành đã quen với mùi máu tươi, nó khiến cho anh hưng phấn đến mức điên cuồng. Nhưng máu của Giang Hạ Sơ, lại từng giọt từng giọt cọ rửa thói quen của Tà Thành. Anh không cảm thấy hưng phấn, cũng không cảm thấy điên cuồng, mà chỉ đau lòng.

Cô đổ máu, anh sẽ đền cho cô một đôi tay.

“Cứ chán ghét đi. Tôi giết người như ngóc, nhưng mà tôi không dừng lại được.” Trên mặt anh, từng mảng từng mảng u tối bao trùm lấy khuôn mặt khôi ngô. Tà Thành nhắm mắt lại, muốn che đi đôi mắt đỏ sọng, đôi mắt khiến Giang Hạ Sơ ghét cay ghét đắng.

Mầm mống giết chóc đã tồn tại rất nhiều năm trong thế giới của Tà Thành, lớn mạnh như một cây đại thụ che kín bầu trời, không sao nhỏ đi được.

Giang Hạ Sơ chán ghét Tà Thành nhuộm máu tanh, nhưng anh lại vì cô mà không thể nào loại bỏ được mùi máu tanh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Từng bước vì mưu

Hôm nay là Vũ Hậu và “Yêu, không kết quả” ký kết hợp đồng, khí thế hùng hục.

Trên lầu 37, đây áp cả người.

Chỉ có thể nói, giới truyền thông thật trâu bò, chỗ nào cũng nhúng tay vào, không buông tha mỗi một tác đất sinh ra điểm nóng nào, không, tất nhiên bán.

Trong giới nhà báo có ba quy tắc lớn: một, nắm chặt mọi gốc rễ để có kết quả; hai, chỗ nào cũng nhúng tay vào; ba, thêm dầu thêm mỡ.

Lần này mặc kệ là Vũ Hậu, Diệp Lâm, hay là Hạ, không thể nghi ngờ chính là manh mối chính dưới ngòi bút của truyền thông.

Ánh đèn tập trung ngoài đại sảnh còn sáng mạnh mẽ hơn ánh nắng gay gắt của mặt trời tháng năm. Trên đài cao hình khối rupik, thần thái Diệp Tích lười biếng nghiêng người dựa vào, thỉnh thoảng d/d'lq;d lại dùng cặp mắt đào hoa yêu dị cùng ký giả ‘liếc mắt đưa tình’ với phóng viên, lúc lại phát tay một cái. Ngồi bên cạnh là Lâm Khuynh Nghiên với nụ cười đoan trang dịu dàng lại xinh đẹp, điều bộ an tĩnh làm cho người ta quên hô hấp.

Chỉ có thể nói, yêu nghiệt chính là lộ mà không hàm chứa, yêu tình chính là kín đáo mà giấu diếm, đây chính là sự khác biệt. Tuy hình tượng của hai người này lệch trời cách đất nhưng lại rất xứng đôi, quả nhiên ánh mắt của người hâm mộ là sáng như tuyết, vai tình nhân thật tình chuẩn.

Diệp Tích và Lâm Khuynh Nghiên ngồi dựa vào vị trí bên trái, bên phải là hai người đại diện, duy chỉ có vị trí đầu nào lại không có ai ngồi, khiến ký giả phát huy trí tưởng tượng của bọn họ —— đây chính là manh mối rất quan trọng nha.

Trên đài cười nói liên tiếp, dưới đài chụp hình không ngừng, ai cũng lo bận rộn chuyện của mình, đột nhiên, cả tầng lầu 37 vẫn ảm ỉ như cũ, có mơ hồ có gió lạnh thổi vào, không tự chủ yên tĩnh lại từng chút từng chút một.

Người đó là ai?

Khí thế của người này thật lớn.

Người này thâm trầm.

Người này rất đẹp trai.

.....

Đây chính là tiếng lòng của đại chúng, quả nhiên không thể bỏ qua cảm giác tồn tại của Tả Thành, không nói đến gương mặt đẹp trai đến cận bã này, chỉ là một thân âm u lạnh lẽo cũng đã làm cho người ta bùng tình rồi..

Các ký giả đều mở hai đôi mắt cận thị ra để dán lên người Tả Thành giống như kẹo mè xừng, đây chính là tin tức nóng hổi nha, nóng hổi thật to.

Ánh mắt Tả Thành vẫn nhìn thẳng, dẫn theo một thân lạnh lẽo như nước đá, liếc mắt hờ hững đi tới ngòi xuống ghế chủ vị, ngược mắt nhìn mà không nói.

Thần bí, thật sự rất thần bí. Đây chính là tiếng nói từ đáy lòng của anh em nhà báo.

“Bắt đầu.” Tả Thành tiếc chữ như vàng.

Trợ lý đứng thẳng bên cạnh đưa tài liệu trong tay lên, sau đó lại cung kính lui ra.

Tả Thành mở ra, chỉ nhìn thấy lông mi dài rung động, lấy bút ra.

Không biết tập tài liệu đã qua tay bao nhiêu người, anh ký xong đến cô ký, sau đó lại đến anh ký.

Phóng viên dưới đài đỏ mặt, duỗi thẳng cổ nhìn từng chút, đây chính là thời khắc kích động lòng người, nhưng vẫn chưa tới thời gian đặt câu hỏi, không thể làm gì khác hơn là điên cuồng nhấn máy chụp hình trên tay.

Quá trình qua hết một lượt, các ký giả trông sao trông trắng sáng, cuối cùng cũng trông đến thời gian vấn đáp.

Bỗng chốc trở nên nhốn nháo, mấy trăm vị bạn bè truyền thông bắt đầu thay nhau ném bom vấn đề quan trọng. Một người phụ nữ bình thường đã có thể sánh với 500 con vịt, một phóng viên tối thiểu có thể sánh với 5000 con.

“Diệp Tích, sau ba năm, là lý do nào đã khiến anh lần nữa hợp tác với Lâm Khuynh Nghiên?” Một phóng viên mặc đồ đỏ xung phong ra trận trước, đuôi sát không nghĩ, “Là lý do cá nhân, hay là có đồng cảm với điện ảnh? Hai người còn có thể hiểu ý nhau như lúc đầu không?”

Diệp Tích cười không nói. Sử dụng ánh mắt ném bom cho người đại diện ngồi bên cạnh.

Người đại diện nào đó tiếp lời, bắt đầu khéo léo, đường hoàng: “Bọn họ hợp tác lần nữa là hưởng ứng của những người hâm mộ, cũng là xuất phát từ mong muốn của điện ảnh, về phần hiểu ý nhau, chờ phim được chiếu lên sẽ biết ngay.”

Quả nhiên phía chính phủ, nói cũng giống như chưa nói vậy, không trách được người bạn phóng viên kia cũng yên lặng.

“Lâm Khuynh Nghiên, có truyền thông đưa tin, lúc đầu “Yêu không kết quả” dự định nữ chính không phải là cô, xin hỏi, làm thế nào để từ dự bị biến thành nữ chính số một? Có phải có liên quan d/đ'lq;d đến Diệp Tịch không?” Thật là một người bạn sắc bén, lời này hỏi đúng trọng điểm rồi. Không phải muốn dò xét tình riêng sao? Đến mức quanh co lòng vòng sao?

Lâm Khuynh Nghiên vẫn mặt không đổi sắc như trước, thật sự vân đạm phong khuy. Cô đến gần phía trước microphone: “Lúc đầu, nữ chính của bộ phim này thật sự không phải là tôi, sau đó trong quá trình quay phim diễn viên đã bị thương nên tôi mới được bổ sung thay thế, cũng coi như là vận may. Tịch Tịch chỉ đơn giản là trùng hợp.” Nói xong giả hoạt cười cười.

Quả nhiên đều không phải là những người tốt để nói chuyện, tưởng moi được tin tức, ai mà ngờ một một chữ cũng khó khăn.

“Xin hỏi ——”

“Xin hỏi ——”

“Xin hỏi ——”

. Nước sông cuộn cuộn chảy hoài không dứt, thay nhau oanh tạc, nghiền ngẫm từng chữ một, anh tiến tới lui.

“Xin hỏi.” Vẫn là phóng viên sắc bén đó, lần này lại nhắm vào Tà Thành này giờ vẫn không lên tiếng.

Truyền thông chính là như vậy, gan lớn chết no, gan nhỏ chết đói. Dù sao cũng phải có người đánh vỡ nồi cát.

Tà Thành bị hỏi, nghiêng người lạnh lùng khạc ra hai chữ, không có nhiệt độ: “Tà Thành.”

Gió lạnh thổi qua, có thể so sánh với máy điều hòa không khí.

Trợ lý vừa lau mồ hôi vừa hơi run rẩy, thật ra thì anh ta đã lau mồ hôi thật lâu rồi, là tâm tư của boss lớn quá sâu đã làm khó trợ lý nhỏ nào đó rồi.

Trợ lý nhỏ cho rằng boss lớn Tà sẽ không ra mặt, nhưng không những lộ diện, còn làm ra chuyện hơn cả lộ diện.

Trợ lý nhỏ cho rằng boss lớn Tà ký tên xong sẽ đi, nhưng mãi đến thời gian vẫn đáp vẫn không nhúc nhích.

Trợ lý nhỏ cho rằng boss lớn Tà sẽ không để ý đến bạn phóng viên như lông trâu này, thế nhưng lại tự giới thiệu.

Mặc kệ, trợ lý nhỏ liều mạng, tiến lên, hít sâu, dẫn đo hơi thở: “Đây là tổng giám đốc của công ty Vũ Hậu chúng tôi, cũng chính là tổng giám đốc tập đoàn Tà thị.”

Trợ lý nhỏ không biết, một câu nói này của anh đã ném ra ngoài một tiếng sấm kinh khủng đến bao nhiêu, quả nhiên dưới đài bắt đầu xù lông rồi.

Tiêu điểm dời đi, là bởi vì có tin độc nhất vô nhị lớn hơn.

Phóng viên Giáp thoát khỏi vòng vây. “Xin hỏi tổng giám đốc Tà, Vũ Hậu đã sát nhập vào Tà thị từ lúc nào? Tại sao lại khiêm tốn như vậy?”

“Rất lâu, phong cách trước sau như một.” Tổng giám đốc tiếc chữ như vàng, ít nhiều gì một chữ cũng không muốn.

Chỉ là bản lĩnh chữ nghĩa của phóng viên dĩ nhiên là đã hiểu, ý là: Đã nhập vào từ lâu rồi, Tà thị vẫn khiêm tốn trước sau như một.

Phóng viên Ất loại bỏ muôn vàn khó khăn: “Xin hỏi tại sao lại lựa chọn bộ phim này? Có ý nghĩa đặc biệt gì không?”

“Lợi ích buôn bán.” Hao phí bốn chữ, ngược lại tổng giám đốc vô cùng khiêm tốn.

Phóng viên Bính thua trời một vạn không bằng thua bạn một ly(không cam lòng rút lại phía sau): “Vũ Hậu đã hao tổn món tiền khổng lồ cho bộ phim này, ngoại trừ lý do buôn bán, có còn liên quan đến lý do nào khác không?”

“Có, không thể trả lời.” Trong mắt Tà Thành có tầng tầng lớp lớp che lấp, có thể nhìn ra được anh không thích trường hợp này.

“”

Sau phóng viên Giáp Ất Bính Đinh, còn có Mậu Kỷ Canh Tân, nước miếng tràn ngập trên không trung, bát quái thật điên cuồng.

Tà Thành xuất hiện đã tụ tập tất cả tiêu điểm lại.

Một phóng viên diện mạo có chút xấu xí đứng lên, ánh sáng trong mắt không giống với những người cùng đồng hành, có chút hứng thú: “Tổng giám đốc

Tà, anh chưa bao giờ xuất hiện trước truyền thông, vì sao hôm nay lại xuất hiện? Mặc kệ là Tà thị hay là bản thân tổng giám đốc khiêm tốn trước sau như một, tại sao dừng lại ở hôm nay? Bộ phim lần này có gì khác biệt? Hay là có liên quan đến người đó?”

Mọi người thờ hốc vì kinh ngạc, lời nói đắc tội với người ta như vậy mà cũng dám nói, thật là bội phục.

Diệp Tích vẫn luôn xem cuộc vui cũng bắt đầu di chuyển tầm mắt, mơ hồ nở nụ cười, mang theo chút nghiên cứu nghiên ngẫm. Lâm Khuynh Nghiên cười đến thâm ý, chỉ là máy quay phim chụp hình không thấy mà thôi.

Tà Thành đối mặt với phóng viên, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thẳng vào người đặt câu hỏi, chỉ thấy khóe miệng anh nở nụ cười như có như không, trả lời làm cho người ta thất kinh: “Quả thực là có liên quan đến người đó.”

Thật giữ vững bình thần, cuối cùng cũng lên tiếng hỏi, toà soạn báo Giang Văn, được lắm!

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Bánh thịt từ trên trời rơi xuống

Giữ vững bình tĩnh, rốt cuộc cũng hỏi rồi, tòa soạn báo Giang Văn, được lắm!

Không phải chính phủ, đáng giá để nghi ngờ! Phóng viên rất khó hầu hạ, không phải chính phủ thì không tin.

Phóng viên mở miệng đó toét miệng cười, lộ ra hàm răng hơi vàng, hiển nhiên là rất vui vẻ, đúng là độc nhất vô nhị! Cơ hội đã mất thì rất khó để tìm lại nên đám phóng viên tiếp tục rên rỉ khi còn nóng: “Là chủ nhân của thẻ công tác sao?” Nói xong gã còn giơ kịch bản gốc trong tay lên, lấy một thẻ công tác màu xanh lá cây ra, khí thế bức người, thừa thắng xông lên: “Lần này lựa chọn đài Lãng Giang để tuyên truyền cho bộ phim điện ảnh là có nguyên nhân đặc biệt đúng không? Hay đúng hơn là có quan hệ trực tiếp đến phát thanh viên Quan Hân?”

Phóng viên làm liền một mạch, giăng lưới toàn diện, không hề có chỗ sơ hở sau đó vừa lòng chờ Tà Thành trả lời, hình như là lòng tin tăng lên gấp bội, tư thái rõ ràng là của người chiến thắng.

Người phụ tá sau lưng Tà Thành lau mồ hôi liên tục nhưng vẫn luôn cảm thấy sống lưng lạnh lạnh. Phụ tá than vãn: Gan thật, lại dám nhỏ lòng trên lưng cọp. Sau đó xoa bóp cổ tay: Lại một phóng viên nhiệt huyết hiến thân cho sự nghiệp.

Phụ tá co lại một góc, cách xa đất thị phi, đôi mắt nhỏ lại đảo loạn nhìn chung quanh, chờ tổng giám đốc nổi đóa.

Một ngày này, phụ tá bị hoảng sợ không ít, nhưng lại không biết chuyện lớn còn ở phía sau. Là ảo thanh* sao? Nếu không thì tại sao anh lại nghe thấy tổng giám đốc bình thần trả lời: “Nên trả lại thẻ công tác cho bạn gái tôi.”

*Ảo thanh là một triệu chứng của bệnh tâm thần phân liệt hay gọi theo thông thường là bị điên. Bệnh nhân nghe có một giọng nói vang lên bên tai bắt mình phải làm gì đó hoặc khen hoặc chê...

Một câu nói làm mọi người hoàn toàn yên tĩnh.

Tà Thành nhấp máy môi, mang theo nụ cười như có như không.

Phụ tá không có cách nào suy nghĩ được nữa, quả nhiên hôm nay tổng giám đốc không bình thường nên thế giới cũng nhốn nháo.

Diệp Tích đang uống nước, ngậm một ngụm nước trong miệng, bị những lời này làm cho kinh ngạc đến quên nuốt, cũng quên phun ra nên hình tượng thần tượng có chút bị phá vỡ. Đầu óc hỗn loạn: Đang làm cái gì vậy? Anh biết chuyện này mà, bạn gái? Anh không biết trong mắt anh ta, ngoại trừ Giang Hạ Sơ ra còn có động vật giống cái khác đấy.

Hình như Lâm Khuynh Nghiên cũng bị hoảng sợ không nhỏ, khuôn mặt tỉnh xảo có chút thay đổi.

Trong vòng ba mươi giây, bên trong tầng 37 chỉ còn tiếng hít thở, mọi người đều đang tiêu hóa.

Ba mươi giây sau, hoàn toàn bùng nổ, mỗi người đều giống như cần thuốc lắc vậy.

“Bạn gái? Xin hỏi tổng giám đốc Tà đang nói đến phát thanh viên Quan Hân của đài Lãng Giang sao?” Một phóng viên gõ laptop trên tay, phát ra tiếng vang lạch cạch.

Tà Thành cười không nói, không có thừa nhận cũng không có phủ nhận, chỉ im lặng.

Một phóng viên béo ú khác lấy cam đảm quanh co lòng vòng: “Hôm nay tổng giám đốc Tà ra mặt là vì đài Lãng Giang sao? Lần tuyên truyền này là ý

của phát thanh viên Quan hay là do anh gọi ý?”

Tà Thành vẫn im lặng như cũ, biểu cảm nghèo nàn hướng về phía ống kính.

Một phóng viên khác trực tiếp nói thẳng: “Xin hỏi hai vị bắt đầu qua lại từ khi nào?”

Tà Thành vẫn không nói, thái độ cũng không rõ ràng, ánh mắt không nóng không lạnh.

Phóng viên kiên trì không ngừng: “Tại sao lúc này lại công khai tình cảm?”

Một phóng viên thân kinh thô hỏi: “Quan hệ của hai người có liên quan gì đến bộ phim này không?”

.....

Vấn đề liên tục được đặt ra, có thể so sánh với mười vạn câu hỏi vì sao, cái sau lại càng sắc bén, mạnh mẽ hơn cái trước. Ngoại trừ câu “Nên trả lại thẻ công tác cho bạn gái tôi” thì Tà Thành không nói thêm một chữ nào nữa, hình như gương mặt tuấn tú sau đôi kính đang chìm vào cái gì đó.

Dưới đài vẫn đang nhốn nháo, tuy không có người trả lời nhưng cũng không cam chịu im lặng, tiếp tục đóng kịch một vai. Tà Thành liếc một cái, giống như đã đến lúc, rừ mí mắt xuống, đứng dậy khỏi ghế, đi ra khỏi tầng 37, không nhìn trông mắt mọi người ở đây sắp rút ra ngoài đến một lần.

Nhân vật chính đi rồi, nhân vật phụ choáng váng, quần chúng sững sốt, người xem cho rằng mình đang nằm mơ.

Phụ tá còn đang đứng ở một góc, cách xa thị phi, quên hết tất cả hỗn loạn: Cuối cùng tổng giám đốc đại nhân cũng bình thường lại rồi.

Diệp Tịch quên cả tạo dáng bánh bao, lần đầu quên bày ra tư thế đẹp mắt trước mặt ống kính. Sững sốt hồi lâu mới âm thầm phun một câu: “Tà Thành bị ma nhập rồi.”

Lâm Khuynh Nghiên bên cạnh chêm thêm một câu: “Anh cũng bị ma nhập rồi.”

Các bạn phóng viên còn chưa có bình tĩnh lại, suy nghĩ hỗn loạn, cố gắng bắt được manh mối chính ở trong đầu, đó là tin hot nha.

Chỉ chốc lát sau lại ồn ào trở lại, bảy miệng tám lời tổng kết thành ba từ: Tà Thành, Quan Hân, tình yêu.

Cứ như vậy, hạp báo lộn xộn, hỗn loạn cũng kết thúc.

Tổng kết một câu: Đang nói gì vậy? Có ai hiểu không?

Diệp Tịch không hiểu, người xem không hiểu, Lâm Khuynh Nghiên lại hiểu, chiêu bỏ xe bảo vệ tướng này dùng rất hay. Người đứng xem bao giờ cũng rõ ràng, Diệp Tịch đang bị lừa dối, bởi vì Giang Hạ Sơ mới là nhân vật chính.

Tình huống công khai tình yêu ‘giật nảy mình’, oanh oanh liệt liệt này, mọi người đều biết, nhưng sau đó Quan Hân mới biết mình là nhân vật chính.

Phụ nữ tới thế giới làm gì? Truyền bá nhiều chuyện. Còn địa điểm truyền bá nhiều chuyện thì sao? Nhà vệ sinh nữ!

Trong nhà vệ sinh nữ, hai người phụ nữ đang thêm dầu thêm mỡ, khí thế ngất trời.

Nữ nhiều chuyện 1 kích động: Cô đã nghe nói chưa? Hôm nay tổng giám đốc Tà thị công khai chuyện tình cảm rồi.

Nữ nhiều chuyện 2 khinh thường: Có người nào không biết chuyện này sao?

Nữ nhiều chuyện 1 háo sắc: Tổng giám đốc Tà thật là đẹp trai, ngồi chung với Diệp Tịch, hoàn toàn không bị lép vế. Nếu thẻ công tác đó là của tôi thì cho dù mất việc tôi cũng đồng ý.

Nữ nhiều chuyện 2 khinh thường lần nữa: Đừng suy nghĩ buồn cười như vậy, vẫn nên làm việc đến nơi đến chốn đi, không có bánh nhân thịt rớt từ trên trời xuống đâu, mà nếu có rớt thì cũng sẽ đập chết cô.

Nữ nhiều chuyện 1 ghen ghét: Quan Hân là ai vậy? Làm thế nào mà quyến rũ được tổng giám đốc Tà thị hay thế? Đúng là có bản lĩnh, phụ nữ có thể già dối như vậy cũng được xem là có tiền đồ rồi.

Nữ nhiều chuyện 2 khinh thường lần ba: Cô có bản lĩnh thì thử tiền đồ một lần đi.

Nữ nhiều chuyện 1 không phục: Cho dù có bánh thịt mà rơi chết tôi thì cũng đáng giá, tại sao lại không đập chết Quan Hân đó đi.

Nữ nhiều chuyện 2 khinh thường lần bốn: Nó cũng có mất để rơi xuống đấy.

.....

Cậu chuyện dừng lại ở trước tấm gương, hai người đó đã trang điểm xong, đi ra ngoài tìm kiếm bánh thịt rơi xuống. Trong nhà vệ sinh yên tĩnh, cánh cửa

mở ra, một người phụ nữ mặc đồ công sở đi ra.

Người phụ nữ đó cười, cười một cách không giải thích được, soi gương làm bầm láp bầu: “Quan Hân, từ khi nào mà mi lại đỏ như vậy?”

Người này chính là nữ chính trong ngôn tình mà bên ngoài đang đồn thổi đến khí thế ngất trời: Quan Hân.

Rửa tay xong, Quan Hân nhìn bông tẩy trang mà hai người phụ nữ kia bỏ lại trước khi đi ra ngoài, nhặt lên, cân nhắc một phen: “Bánh thịt từ trên trời rơi xuống đập vào mình rồi.”

Thu hồi khiếu hài hước, trên khuôn mặt xinh đẹp của Quan Hân giống như được dát lên một tầng ánh sáng, tự lẩm bầm: “Tà Thành, Tà Thành.” Cô mỉm cười cười: “Cũng nên làm quen một chút rồi.”

Chỉnh trang xong, Quan Hân soi gương, cười hài lòng, xoay người đi ra ngoài, bóng lưng của cô gái trong gương xinh đẹp hấp dẫn, mang theo phóng khoáng tự nhiên.

Sau cơn mưa, tầng 49, phòng làm việc của Tà Thành, ngoại trừ chú Tiến ở bên cạnh Tà Thành nhiều năm thì Quan Hân là người thứ nhất đi lên tầng lầu này.

Độc đường đi không có trở ngại. Quan Hân cười, có chút bất đắc dĩ, còn có chút trào phúng, đây chính là phúc lợi của ‘bạn gái’ sao, thật đúng khiến cô được cưng chiều mà sợ hãi.

Đẩy cửa ra, trong mắt Quan Hân toàn là màu đen. Chắc hẳn tình cảm chân thành của người đàn ông này cũng là màu đen ! Người đàn ông này đúng là lạnh lẽo như ngày tháng năm, còn lạnh hơn cả băng nữa. Quan Hân nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sủng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Vừa bắt đầu đã thất bại thảm hại

Đẩy cửa ra, trong mắt Quan Hân toàn là màu đen. Chắc hẳn tình cảm chân thành của người đàn ông này cũng là màu đen ! Người đàn ông này đúng là lạnh lẽo như ngày tháng năm, còn lạnh hơn cả băng nữa. Quan Hân nghĩ như vậy.

Tiếng giày cao gót lộc cộc ngừng lại, Quan Hân dừng lại cách đó năm bước chân, đối diện cửa sổ sát đất. Trong mắt cô không có thứ gì khác ngoài màu đen và bóng dáng thẳng tắp đứng bên cửa sổ. Không biết vì sao, Quan Hân cảm thấy có một loại hơi thở nào đó dần dần bao phủ, hơi thở này, theo định nghĩa của cô... gọi là cô đơn.

Đây là một người đàn ông cô đơn. Quan Hân lại có thêm một sự hiểu biết đối với Tà Thành.

Quan Hân cũng không nói chuyện, dường như khi đối mặt với một người đàn ông trầm tĩnh như vậy, ngôn ngữ đã trở nên dư thừa. Khi cô còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân thì người đàn ông bất ngờ quay lại. Quan Hân không kịp phòng bị, trực tiếp bị hút vào đôi mắt đen sâu hun hút, đôi mắt ấy như có lực hút, cuốn cô vào trong. Cô cảm thấy hốt hoảng, chỉ nhìn thấy khoe miệng người đàn ông đóng đóng mở mở, giọng nói vô cùng giá lạnh: “Tối thật sớm.”

Thì ra tiết trời tháng Năm lại lạnh lẽo như vậy, Quan Hân thật muốn ôm người đàn ông này một chút, để xem có thể truyền hơi ấm qua được hay không.

Quan Hân thu lại cảm xúc bề bộn, không giống với lúc bình thường của mình. Cô lạnh nhạt cười: “Anh chờ tôi?” Câu hỏi nghi vấn, nhưng giọng điệu lại là khẳng định.

Không hiểu sao, Quan Hân lại không cảm thấy xấu hổ, ngược lại giống như gặp lại bạn tốt đã lâu không thấy, thậm chí nụ cười của cô cũng không gượng ép.

Thiếu chút nữa đã khiến cho Quan Hân hoài nghi, đây thực sự là lần thứ ba hai người họ gặp mặt sao?”

Phải, đây là lần thứ ba Quan Hân gặp Tà Thành.

“Cô nhất định sẽ đến.” Tà Thành chắc chắn, giọng nói tràn đầy tự tin nhưng lại không chứa đựng cảm xúc khác lạ.

Anh chờ cô gái này, cô gái này có thể thay thế Giang Hạ Sơ. Cô gái này luôn được người khác chú ý, nhưng lại không lọt vào nổi mắt Tà Thành.

“Anh thật tự tin.” Quan Hân cười cười, phóng khoáng không sợ hãi. Cô bước gần thêm vài bước, lịch sự cách một khoảng, rồi nhìn thẳng vào cặp mắt khiến cô như bị trầm luân vào đó, nói: “Bạn gái?” Nụ cười của cô có chút châm chọc, có chút nghiền ngẫm hứng thú, “Anh biết tôi là ai không? Có biết gì khác ngoài cái tên Quan Hân này không?”

Tà Thành yên lặng không nói, xem như cam chịu. Cô gái này nói đúng, ngoài cái tên ra, anh hoàn toàn không biết gì về cô cả. Cô xuất hiện đúng lúc, đúng chỗ, cho nên dĩ nhiên người đó là cô. Nói cách khác, thử Tà Thành cần là một cơ hội, chứ không phải một người phụ nữ.

Tà Thành trầm ngâm, Quan Hân lại cười lạnh, có chút bất đắc dĩ: “Anh xem, ngay cả những thông tin cơ bản về tôi anh cũng không biết. Khi chúng ta thành người yêu, có lẽ những thứ liên quan đến tôi anh cũng không biết.” Giọng điệu của Quan Hân thật nhẹ nhàng, có chút không phù hợp với cá tính phóng khoáng của cô.

“Vậy thì giờ bắt đầu.” Tà Thành bình tĩnh phun ra mấy chữ, vẫn là giọng điệu máy móc. Anh dừng một chút mới nói thêm một câu, “Những gì cần biết, tôi sẽ biết.”

Nếu muốn làm người yêu, thì bây giờ sẽ bắt đầu. Trong ý thức của Tà Thành, ngoài Giang Hạ Sơ ra thì không có gì là không thể bắt đầu.

“Ý anh là bắt đầu từ bây giờ, chúng ta sẽ kết giao?” Quan Hân cong cong đôi mắt phượng dài, biết rõ còn có hỏi. Dù sao thì cô cũng muốn nhìn xem, người đàn ông máy móc này sẽ “nói chuyện yêu đương” với cô kiểu gì. Có lẽ sẽ là chuyện thú vị đây.

“Cô có thể lựa chọn.”

Thực giống như đang ngồi bàn chuyện làm ăn. Quan Hân hơi cảm thấy không nói nên lời, cũng có chút chờ mong, không biết vụ làm ăn này có lợi ích gì?

“Có thể biết lý do không? Đừng nói là Tà tổng ngài vừa gặp đã yêu, rồi gặp lại thì yêu say đắm tôi nhé. Không chỉ chính tôi không tin, mà ngay cả ngài cũng không tin đi?” Quan Hân thẳng thắn, đôi mắt phượng híp lại nghiền ngẫm. Hàng mi dài nửa khép nửa che lại đôi con ngươi phản chiếu bóng dáng Tà Thành.

Khỏe miệng Tà Thành hiện lên nụ cười như có như không, tựa như tính cách của anh, ngay cả cười cũng lạnh lùng, nhạt nhẽo. Anh liếc nhìn Quan Hân, dùng ánh mắt nhìn đối thủ để nhìn cô: “Cô thật thông minh.”

Quan Hân cười mà không nói, cô biết người đàn ông này sẽ không giải thích. Cô rời tầm mắt, nhìn xung quanh căn phòng màu đen này, thật sự là lạnh như băng.

Tầm mắt của Quan Hân chuyển đến chiếc bàn gỗ màu tối, cô vươn tay cầm lấy, nhìn Tà Thành: “Thẻ công tác của tôi. Đây không phải do tôi để lại.” Cô nhìn thẻ công tác, trong giọng nói mang theo trêu tức có chút nghiêm túc, “Là vì tôi là người làm rơi thẻ công tác sao?”

Chuyện này hình như càng lúc càng thú vị rồi. Cô đánh rơi thẻ công tác. Cô đã nhờ Quan Ngài mang tới nhưng lại qua tay nhiều người rồi rơi vào tay Tà Thành. Trong suốt quá trình, cô chưa hề tham sự. Không có thẻ công tác, cô không thể nào bước vào cửa Vũ Hậu.

Quan Hân không nói, chờ đáp án. Tà Thành cũng trầm mặc, lảng tránh câu trả lời.

Một lúc sau, giọng nói lạnh như băng của Tà Thành cất lên: “Nên kết thúc.”

“Ý anh là, nếu như tôi muốn biết rõ ràng, thì anh sẽ kết thúc sao? Anh để cho tôi phải mơ hồ sao?” Quan Hân vẫn cười, cô cũng không biết vì sao mình lại cười. Có lẽ là do buồn cười quá.

“Cô có thể lựa chọn.” Vẫn là câu nói đó, vẫn là người đó nói ra, lại có thể có giọng điệu và thần thái không khác đi chút nào.

Quan Hân có chút bội phục người đàn ông này, biểu cảm ít đến mức đáng thương. Nhưng có lẽ cô không biết, nếu như không đối diện với người nào đó, thì biểu cảm của anh cho tới bây giờ đều chỉ có một, hoặc là không có biểu cảm gì.

“Nhưng mà, bỗng nhiên tôi lại không muốn kết thúc. Làm sao bây giờ? Tôi cảm thấy rất hứng thú. Hình như làm bạn gái của Tà Thành cũng không tệ, đây chính là một chỗ dựa vững chắc, không phải sao?” Quan Hân nói nhẹ nhàng băng qua, phân không rõ câu nào thực câu nào giả, có lẽ cũng không có câu nào là thật lòng. Hai hàng mi dài đẩy ra, cô nhìn thẳng vào Tà Thành: “Tôi chỉ có một yêu cầu, có thể bắt đầu là ở anh, nhưng kết thúc phải là ở tôi.”

Đây là một vụ giao dịch tình yêu, dù gì thì cũng có chút lợi ích. Nhưng người ký kết lại quên mất phải suy nghĩ tường tận, mà đã buột miệng nói ra quyền lợi. Quan Hân hơi không giống chính mình. Ngày thường cô rất lý trí, nhưng không hiểu sao lúc này lại xúc động như vậy.

Nhưng con người ta dù sao thì vẫn nên xúc động ít nhất một lần trong đời. Nếu một người mà không có gì có thể khiến cho họ bị xúc động thì dường như đó cũng là một khiếm khuyết.

Lại là cảnh tượng giống như trước, cô chờ đáp án, anh trầm mặc.

Ngay lúc cô cho rằng sẽ không có đáp án thì đột nhiên lại nghe thấy giọng nói cương quyết như thể đang trao đổi làm ăn của người đàn ông vang lên: “Vậy thì bây giờ kết thúc đi.”

Cho dù là vụ giao dịch tình yêu thì Tà Thành cũng không muốn chịu thiệt, anh là người như vậy.

Dù sao cũng phải kết thúc, bắt đầu vì một người, thì cũng muốn vì người đó mà kết thúc. Giang Hạ Sơ, cô là người đứng ngoài cuộc, nhưng lại nắm trong tay trò chơi.

Quan Hân cười đến vui vẻ, mắt phượng khép lại, dường như muốn che giấu điều gì đó, khóe miệng lại lơ đãng nhếch lên: “Thật không hổ là gian thương, một chút thiệt thòi cũng không chấp nhận.” Bất ngờ, cô vươn tay: “Thành giao!”

Tả Thành cũng vươn tay, nắm lại. Trò chơi của bọn họ, giao dịch tình yêu bắt đầu.

Vụ làm ăn này, Quan Hân cho rằng cô không đặt bất cứ phần tiền cược nào, nhưng lại không biết rằng cô đã đánh cược cả trái tim. Kỳ thực, ngay từ lúc ban đầu cô đã biết mình sẽ không có phần thắng nhưng vẫn ngây ngốc chui đầu vào, để rồi thất bại thảm hại.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sủng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Người đàn ông yêu nghiệt vô lại

Trong cuộc trao đổi này, Quan Hân cho rằng cô ta không mất một đồng tiền đánh cược nào, lại không biết rằng đã đánh cược cả trái tim, thật ra thì từ khi vừa mới bắt đầu cô ta cũng biết mình không có phần thắng, lại vẫn ngây ngốc chui đầu vào để nhận lấy thất bại thảm hại.

Buông tay, hoàn thành thoả thuận, đến bây giờ bọn họ là người yêu, người yêu xa lạ, người yêu không biết gì ngoài tên họ.

“Anh có nhớ không?” Trong chớp mắt, Quan Hân dừng lại trước cửa, vẫn không xoay người, giọng nói hơi không lưu loát, “Đây là lần thứ ba gặp mặt.”

Tiếng nói Quan Hân vừa rơi xuống, lần này không đợi trả lời, cô ta đã đi rồi. Dường như trong vô thức, cô không muốn nghe thấy người đàn ông này lạnh lẽo trả lời ‘không nhớ rõ’.

Nhưng, Quan Hân đi xa lại không nghe được, trong căn phòng lạnh như băng bỗng phêu phất hai chữ: “Nhớ rõ.”

Nhưng có một điều Quan Hân đã đoán đúng, đó là sự lạnh lẽo như băng.

Ngoài cửa, ngăn cách với người đó là một thế giới khác, mới biết ánh mặt trời tháng năm rất nóng. Quan Hân làm bầm lâu bầu, nói ra những lời nói chính mình cũng không hiểu: “Không cần biết cô là ai, dù sao cũng cảm ơn cô.” Bởi vì cuối cùng cô ta và anh cũng gặp nhau rồi.

Quan Hân cảm thấy nhất định là mình đã điên rồi, mới bằng lòng chơi trò chơi tình ái này với Tả Thành, lại còn phải giả làm hồ đồ nữa.

Chính cô ta cũng không giải thích được, rốt cuộc động cơ của mình là gì. Là kích động hay rung động?

Đây là lần thứ ba Quan Hân nhìn thấy người đàn ông này, có lẽ Tả Thành không nhớ rõ, nhưng không biết tại sao, Quan Hân lại nhớ rất rõ ràng.

Lần đầu tiên là trên một buổi đấu giá từ thiện.

Câu đầu tiên Tả Thành nói với cô ta, giọng điệu vẫn lạnh băng như cũ: “Tôi muốn Hạ Sơ của cô, ra giá đi.”

Hạ Sơ là một khối Noãn Ngọc cô ta chụp được trên buổi đấu giá. Nếu đồng ý sẽ cảm thấy lòng tự trọng bị tổn hại, cô ta đáp lời anh: “Vô giá.”

Đến bây giờ cô ta cũng không hiểu tại sao mình lại trả lời như vậy, tóm lại cô ta không thích người đàn ông này lạnh lùng với mình.

Lần thứ hai là trên bữa tiệc khiêu vũ khi Vũ thị đưa ra thị trường.

Lần thứ hai cô ta nhìn thấy Tả Thành, chỉ cần một cái liếc mắt đã nhận ra anh. Trong góc yên tĩnh, một mình uống rượu.

Cô ta đứng phía sau anh nói: “Ở đây rất yên tĩnh, xem ra anh là người không thích những bữa tiệc khiêu vũ.”

Tả Thành đứng lên, đi sát qua bà vai cô ta, cũng không nhìn nhiều, lạnh lùng mà chống đỡ: “Bây giờ không yên tĩnh nữa rồi.”

Lần thứ ba, chính là hôm nay, cô ta thành bạn gái anh.

Ba mặt duyên phận, Quan Hân bằng lòng đón lấy quy tắc bất bình đẳng của trò chơi này, tiền đánh cược cũng ghê gớm thật.

Quan Hân mi điên thật rồi!

Quan Hân không biết, Tả Thành nhớ, nhớ đây là lần thứ ba gặp mặt, nếu như Quan Hân biết lý do mà Tả Thành nhớ rõ, có lẽ sẽ cười to mắt, quả thật là có chút buồn cười.

Bởi vì khối Noãn Ngọc đó tên là Hạ Sơ.

Vì một khối Noãn Ngọc tên là Hạ Sơ mà Quan Hân đã biết Tả Thành.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủn, mà tin đồn đã lan khắp phố lớn ngõ nhỏ như quả cầu tuyết lăn qua thành phố nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ này.

Trà dư tửu hậu*, mọi người sục sôi ngất trời, bàn về một người bọn họ hoàn toàn không biết tên, chỉ vì cái tên này hôm nay đã ở trên đầu Tả Thành.

(*): Giờ rồi rồi sau khi cơm nước xong

Cuối cùng đêm tối cũng bao phủ, thành phố an tĩnh, tấm màn đen dày đặc chụp lấy phía chân trời, được nạm rất nhiều ánh sao, cùng với một ánh trắng lạnh lẽo treo trên cao.

Ánh trắng màu vàng hơi đỏ lướt qua đám mây tía sáng chói, nước trong hồ cuộn cuộn phun ra.

Bên cạnh hồ, một bóng dáng yên lặng ngồi đó, mái tóc loạn tóc khoác lên sống lưng ườn trắng, màu đen nhuộm lên u ám, tựa như ánh mắt của cô.

Chỗ rẽ ngay đầu đường, một mình cô yên tĩnh giống như chưa từng tồn tại. Đây chính là nơi cấm địa của cô, vì vẫn mãi mê đắm chìm trong cõi trần mà không biết có một bóng dáng khác đang đến gần.

Khi hơi thở quen thuộc đến gần, Giang Hạ Sơ ngẩng đầu.

Dưới ánh trăng, gương mặt của Diệp Tích nửa sáng nửa tối, mang theo chiếc mũ lưỡi trai màu đen, đeo mắt kính thật to, vẫn là phong cách ăn mặc của Diệp Thị——phô trương táo bạo, lời thôi lách thép.

Giang Hạ Sơ không thể không thừa nhận, dựa vào diện mạo thì người đàn ông này là thiên chi kiêu tử. Chỉ là, vào buổi tối khuya mà mang một cái kính mắt lớn thật ảnh hưởng đến hiệu quả của thị giác.

Thật ra Diệp Tích đã nhìn thấy Giang Hạ Sơ từ rất xa, vốn là hơn mười mét, mà không biết đã đến gần từ lúc nào. Anh liền ngồi lên chiếu với Giang Hạ Sơ, hai người ngồi bên cạnh hồ phun nước.

Đối với một diễn viên thành công ở bốn khía cạnh, đáng lý ra quan niệm nghệ thuật sẽ không tệ, chỉ là, người nào đó không hiểu, vừa mở miệng ra đã phá hỏng. Giang Hạ Sơ yên lặng sau đó: “Sao anh lại tới đây? Khu vực này rất đông người.”

Vừa mở miệng đã nói ra những lời không dễ nghe, một người đẹp trai như anh đột nhiên xuất hiện trước mặt con, hơn nữa lại d/d'loq;d là ban đêm, dưới ánh đèn, bên cạnh hồ phun nước, sao người phụ nữ này lại không lịch sự hòa theo một chút, Diệp Tích hờn dỗi không lý do.

Đại minh tinh Diệp bị lạnh nhạt rồi, giọng nói không được tốt, lại nổi tính trẻ con: “Em còn nói sao? Còn không phải do cô gái chết tiết là em tự nhiên chơi trò mất tích à, điện thoại cũng không nhận, anh không ra đây tìm ngõ nhờ bị người ta bán mất thì làm thế nào? Anh còn phải trông cậy vào bài hát của em để thành công khắp Đại Giang Nam Bắc đây?”

Nếu như để ngàn vạn người ái mộ của Diệp Tích biết thần tượng đại nhân mà bọn họ điên cuồng hâm mộ là một tiểu côn đồ, chắc bọn họ sẽ rơi lệ đến trời sáng.

Giang Hạ Sơ cười, không có bất kỳ gánh nặng trên gheo: “Anh đã thành công khắp Đại Giang Nam Bắc rồi.”

Có rất nhiều người biết Diệp Tích là một diễn viên xuất sắc, nhưng lại không biết kỹ thuật diễn của anh chàng này đã tốt bậc như vậy rồi, lúc thì tui thân đến tốt cùng: “Ý của em là muốn bỏ lại anh?” d/d'Iq;d Lúc lại bất chấp đạo lý, “Thật may là, ban đầu anh đã có dự kiến trước nên đã ký hợp đồng năm năm với em, dự định của em phải ngâm nước nóng rồi, hợp đồng vẫn còn hai năm.”

Nói năng khéo léo, kỹ thuật diễn tốt, nói thẳng vào trọng điểm, tính thần bị phân liệt.

Đây cũng là Diệp Tích, ánh mắt Giang Hạ Sơ nhìn Diệp Tích, không có hào quang thần tượng, vô lại, du côn, yêu nghiệt, tính tình trẻ con, lời nói ác độc. Lại làm cho Giang Hạ Sơ không có gánh nặng.

Giang Hạ Sơ đùa giỡn: “Anh không sợ phóng viên sẽ chụp được à, fan hâm mộ của đôi tình lữ trên màn ảnh đang rất nóng lòng đây.”

Diệp Tích nghiêm túc: “Anh có thể hiểu là em đang ghen không?”

Bọn họ thật đúng là không phải cùng một nước mà lại có thể trở thành bạn tốt, thật sự là kỳ tích.

Giang Hạ Sơ quay mặt qua, vô cùng nghiêm túc trả lời: “Nếu như anh sẵn lòng lừa mình dối người.”

Diệp Tích cảm tức gãi gãi mái tóc đẹp trai chai mặt của mình, mũ lưỡi trai cũng bị anh gầy xéo sai lệch, đôi mắt đào hoa chán ghét liếc nhìn Giang Hạ Sơ: “Em là người phụ nữ không hiểu Phong Hoa Tuyết Nguyệt*, hoàn cảnh tốt như vậy cũng bị em phá hỏng, đã biết em ba năm, tính tình vẫn như một cây dư** cũng không biết sửa đổi một chút.”

(*): Bốn đối tượng mà văn học cổ điển dùng để miêu tả thiên nhiên

(**): Ulmus là một chi thực vật trong họ Ulmaceae

Giang Hạ Sơ ngẩng đầu lên, nhìn ánh trăng xa xa, ánh mắt phiêu dạt về xa xăm: “Đúng vậy, em cũng đã xuất đạo ba năm rồi.”

Ánh trăng phủ qua sườn mặt Gian Hạ Sơ, gầy gò, tái nhợt, màu sắc hơi trong suốt, đột nhiên Diệp Tích cảm thấy Giang Hạ Sơ tựa như một con gió, lúc nào cũng có thể sẽ tản đi, muốn bắt thế nào cũng không bắt được.

Bọn họ không nhìn nhau nữa, nên cũng không biết, ánh mắt Diệp Tích quán quýt si mê, lời nói không bừa bãi như thường ngày: “Ba năm rồi.”

Đột nhiên cô quay đầu, làm anh không tránh kịp nên thu lại tất cả, cô lơ đãng, nói: “Bài hát đầu tay của em là do anh hát. Nhưng vẫn chưa bao giờ hỏi anh, tại sao khi đó anh lại chọn một người mới ra nghề như em?”

Ánh mắt Diệp Tích nhìn ra giữa hồ, nơi đó có bóng dáng đồ ngược của Giang Hạ Sơ.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Ai ngờ yêu nghiệt cũng có tim

Ánh mắt Diệp Tích nhìn ra giữa hồ, nơi đó có bóng dáng đồ ngược của Giang Hạ Sơ.

Tại sao lựa chọn cô? Thật ra thì Diệp Tích rất rõ ràng đáp án này nhưng lại không thể nói, không thể. Bởi vì nếu như anh trả lời: Là vì cô hại chết người thân mà tôi quý trọng nhất thì hậu quả sẽ như thế nào đây? Diệp Tích không muốn đặt ra giả thiết như vậy. Cho nên anh nói láo, nói láo rất tự nhiên: “Bởi vì anh biết trước, biết có một ngày em sẽ nổi tiếng.”

Đúng vậy, anh là diễn viên, anh có khả năng diễn bất kì thứ gì, mê hoặc mọi người, bao gồm chính anh.

Giang Hạ Sơ không nhìn thấy né tránh trong ánh mắt mơ hồ, lờn xộn của Diệp Tích, cô chỉ cười cười: “Em còn tưởng rằng anh sẽ nói vì thấy em đáng thương đấy.”

Diệp Tích gật đầu, phụ họa: “Quả thật lúc đó em rất đáng thương.”

Ba năm trước đây, bọn họ gặp mặt lần đầu tiên.

Khi đó Giang Hạ Sơ gầy teo nhỏ.

Khi đó Giang Hạ Sơ đang cầm một xấp bài hát, chung quanh vấp phải trắc trở.

Khi đó sống lưng Giang Hạ Sơ thẳng tắp xuyên qua biển người.

Khi đó Giang Hạ Sơ không biết Diệp Tích, bán một bài hát cho anh với giá 80 đồng.

Ba năm, một bài hát bất kỳ của Giang Hạ Sơ cũng là năm con số. Nhưng Diệp Tích lại thích bài hát 80 đồng kia.

Bọn họ đã quen biết lâu như vậy đấy.

Thật ra thì Diệp Tích rất mau quên nhưng lại nhớ rõ những chuyện có liên quan đến Giang Hạ Sơ. Anh cúi thấp đầu, cất giấu nỗi băn khoăn của chính mình.

Cúi đầu, Diệp Tích thấy được vết thương ghê rợn trên tay Giang Hạ Sơ.

“Tại sao tay lại bị thương?” Diệp Tích nắm lấy tay Giang Hạ Sơ, kiểm tra cẩn thận tí mỉ, từng li từng tí.

“Không có gì đâu.” Giang Hạ Sơ rút tay về, chẳng qua lông mày hơi nhíu lại.

“Không có gì đâu? Cái này gọi là không có gì sao?” Diệp Tích lật lòng bàn tay Giang Hạ Sơ lại, giọng điệu có chút tức giận, buồn buồn.

Không có gì? Dưới ánh đèn, tay phải của Giang Hạ Sơ rất kinh khủng, vết máu loang lổ trên vết thương lòi da thịt, đất cát còn dính vào chỗ thịt đã kết vảy rồi. Nếu như vậy mà còn nói là không có gì, vậy thì theo cô cái gì mới gọi là có chuyện?

Diệp Tích hơi giận, cô gái này vốn là như vậy, không biết yêu thương mình, không biết bảo vệ mình, rõ ràng là đau đến muốn chết lại còn mạnh miệng cười nói không có việc gì. Quả thật cô gái này cực kì giỏi nhịn. Diệp Tích có thói quen mang khăn tay, không phải anh là người lịch sự, cũng không giả bộ lịch sự, chẳng qua là do một cô gái không biết yêu thương mình, luôn làm mình bị thương nên anh mới có thói quen này.

Diệp Tịch lấy khăn tay ra, băng bó lại cho Giang Hạ Sơ, lại còn thuận thực một cách đáng chết, anh thật đúng là tự tìm tai vạ, làm chuyện như thế mà còn thuận buồn xuôi gió được.

“Cô nhóc này, thật sự không biết thương mình, em xem tay của các cô gái khác đi, đều trắng nõn, còn em thì chẳng ra sao cả.” Diệp Tịch giận dữ mắng mỏ, giọng điệu cực kì không tốt, cũng biết là tức giận với ai. Trong ánh mắt chảy xuôi đau lòng như có như không nhưng được anh che giấu rất tốt, thậm chí còn lừa gạt được chính anh.

“Tay trắng nõn? Anh nói Lâm Khuynh Nghiên sao? Làm sao em có thể so sánh với cô ấy được.”

“Tại sao em không thể so sánh với cô ấy?”

“Em cầm viết còn cô ấy cầm Micro.”

“Đồ con gái không có bản lĩnh, tự chê bai chính mình.” Diệp Tịch buột chặt khăn tay, thất lại, lúc nhìn thấy cô gái nhăn mày thì động tác nhẹ nhàng hơn rất nhiều nhưng miệng vẫn không tha cho người ta: “Bây giờ mới biết đau hả, trước đó đã làm gì? Rốt cuộc là tại sao lại bị như vậy?”

“Ngã xuống ở Vũ Hậu, còn bị người ái mộ anh đạp lên.” Giang Hạ Sơ nhìn thẳng vào Diệp Tịch, giống như là do anh gây nên.

Diệp Tịch hết ý kiến, thì ra anh chính là đao phủ gián tiếp.

“Em đến Tả thị làm gì?” Diệp Tịch hỏi một cách hời hợt nhưng ánh mắt nhìn đang về nơi khác lại rất sáng, giống như chấm nhỏ xa xăm, lóe lên ánh sáng thần bí khó lường.

“Không có gì.” Cô trả lời nhẹ như gió thổi nước chảy, nửa thật nửa giả. Một lát sau, anh cho rằng cô không nói nữa thì lại nghe được cô nói thêm một câu: “Em đến Tả thị để đưa thẻ công tác.”

Đến Tả thị đưa thẻ công tác.

Khó trách, khó trách Tả Thành lại xuất hiện, khó trách Tả Thành công khai tình yêu, thì ra là... thì ra là vì cô.

Chỗ tối trên khuôn mặt Diệp Tịch hiện lên nụ cười, cười đến tự nhiên, tan vỡ.

Diệp Tịch quay đầu lại, nhìn gò má được chiếu sáng bởi ánh đèn của Giang Hạ Sơ, kinh ngạc nhìn cô, cho rằng cô sẽ không nói: “Nhớ trước kia cho dù em làm gì thì cũng sẽ không giải thích, hình như em rất bài xích Tả thị, là bởi vì——”

Dưới đèn, lông mi dày của Giang Hạ Sơ rung động, tựa như cố ý né tránh, cô cắt đứt lời nói của Diệp Tịch: “Không có, anh nghĩ nhiều rồi.”

Suy nghĩ nhiều.

Cô có biết cô đang giải thích quá mức, muốn cắt đứt nhanh chóng, người nghĩ quá nhiều cũng là cô, cô đang sợ hãi. Cô không nói, Diệp Tịch cũng không hỏi, lời nói dối nghe nhiều thành yếu ớt. Diệp Tịch quay mặt sang, nhặt nhều hỏi: “Thật sao? Chắc là vậy, em có biết chủ của thẻ công tác này không?”

“Bạn của chị.”

“Cô ấy là bạn gái của Tả Thành, thật đúng là làm người ta giật mình, Tả Thành không muốn lộ diện vậy mà lại lên giọng công khai tình cảm, em nói thử...” Anh nhìn mặt cô, cố gắng tìm ra dấu vết: “Đây là thật? Hay là giả?”

Diệp Tịch nghiêm túc nhìn mặt Giang Hạ Sơ, đáng tiếc không có gì cả, bất cứ dấu vết gì cũng bị lau đi. Cô tỏ vẻ không quan trọng: “Làm sao em biết được, về sau đừng hỏi em những vấn đề như vậy nữa.”

Tất cả những gì liên quan đến Tả Thành, Giang Hạ Sơ không muốn biết.

“Em không biết à.” Diệp Tịch lẩm bẩm một lần.

“Đi thôi, nơi này không an toàn, bị người ta phát hiện thì không tốt, em không muốn trở thành bạn gái tin đồn của anh.” Giang Hạ Sơ đứng lên, đi về phía trước.

Lúc Giang Hạ Sơ đi đường thì cô có một thói quen là không thích quay đầu lại, cũng chưa bao giờ quay đầu lại, luôn đi thẳng giống như chỉ có một mình cô. Cho nên cô không nhìn thấy được Diệp Tịch ở đằng sau đang nở nụ cười lạnh.

“Không biết ư? Anh ta làm như vậy đều là vì cô.” Tiếng bễ phun nước rất to, không có ai nghe thấy lời của Diệp Tịch: “Cô muốn hoàn toàn quên Tả Thành ư? Vậy cô có còn nhớ Quý Khiêm Thành hay không?”

Giang Hạ Sơ không nghe được cái tên mà Diệp Tịch nói ra, cái tên mà mỗi lần nhớ lại đều khiến cô rơi nước mắt.

“Nhanh lên.” Giang Hạ Sơ đã đi được một đoạn rất xa, đứng ở đó thúc giục.

Không quay đầu lại thật sự là một thói quen xấu, giống như Diệp Tịch thích mang khăn tay.

Diệp Tịch cười lạnh, gửi lại tất cả cảm xúc ở bể phun nước, lại trở thành Diệp Tịch bừa bãi, vô lại như cũ: “Không có lương tâm, cũng không thèm chờ anh.”

Cô không quay đầu lại, anh bước đi theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sủng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Gương mặt giống nhau nhưng số mệnh lại khác nhau

Nắng tháng năm thật là độc.

Thiên Lam, cái tên đậm chất thơ, tọa lạc trong một khúc quanh yên tĩnh giữa thành thị phồn hoa. Cái tên này coi như cũng làm tôn lên vẻ phong nhã của nó.

Đặt được cái tên như vậy, làm cho người nào đó tự kỷ một thời gian dài. Nguyên nhân rất đơn giản, cô gái nào đó có một chị gái song sinh, cùng chui ra từ trong bụng mẹ, nhưng cô lại hoàn toàn bị núp dưới ánh hào quang của chị gái mình. Chị gái song sinh của cô là một trụ cột của đài phát thanh nổi tiếng nào đó, còn cô, miễn cưỡng mới có thể coi là bà chủ nhỏ của một tiệm cà phê.

Cô nàng nào đó đã vô lần oán thán: Ông trời thật là bất công mà, rõ ràng cùng sinh trưởng ở một cái tổ, cùng chào đời một ngày, mà lại khác biệt lớn như vậy. Đặc biệt là ông già ở nhà, thái độ đối đãi cũng khác biệt.

Đến vậy giờ, bạn học Quan Ngải cũng chưa tìm ra câu trả lời. Lại nói, ngày hôm qua chị gái song sinh Quan Hân của cô đã vinh hạnh thăng chức thành bạn gái của vị tổng giám đốc nổi danh nào đó. Cái sự chênh lệch này cũng thật lớn nha. Người nào đó cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Cô gái nào đó bởi vì oán giận mà đành tự thôi miên chính mình là “Có tài nhưng không gặp thời”.

“Không quan trọng, không phải chỉ là một con rùa vàng thôi sao. Có là cái gì đâu?” Cô nàng nào đó lút dạ bằng một tách cà phê xong, vô cùng hào phóng nói.

“Còn nhiều thời gian, nhất định sẽ có cơ hội được hãnh diện. Chẳng qua vận khí của Quan Hân tốt một chút mà thôi.” Cô nàng nào đó lại lút dạ thêm một tách cà phê nữa, bắt đầu tự an ủi mình.

“Quan Ngải à Quan Ngải, ông già ở nhà lại bắt đầu muốn lái nhái rồi.” Cô nàng bắt chước giọng điệu ông già nhà mình, “Không được tích sự gì cả, quả thực là không có điểm gì tốt, ngay cả tìm bạn trai cũng chậm hơn chị mày nửa nhịp. Mày nhìn chị mày kia kìa, nhìn đối tượng của nó đi. Rồi nhìn lại bản thân mình xem...” Cô nàng mô tả sinh động như thật, lại tiếp tục uống thêm một tách cà phê.

...

Người nào đó không ngừng tự an ủi mình, giống như nước sông cuộn cuộn. Cà phê cứ một ly lại tiếp một ly, trên mặt bàn là một đồng hồ độn.

“Quan Ngải!” Một tiếng gọi to, khiến cô nàng nào đó đang định đưa tách cà phê lên miệng bất chợt dừng lại.

“Hạ Sơ, sao bây giờ cậu mới đến, tớ đã uống no rồi.” Quan Ngải u oán, hoàn toàn đã quên mất là ai tự uống cà phê để an ủi chính mình.

Giang Hạ Sơ dĩ tị, đặt túi xách xuống, nhìn thoáng qua mặt bàn toàn tách cà phê trống rỗng, có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Thảo nào Lam Thiên làm ăn không có lợi nhuận, hóa ra là bị cậu uống thả cửa hết sạch rồi.”

“Chờ đợi thật nhàm chán nha, tớ đây là không chịu nổi cô đơn.” Quan Ngải mở to đôi mắt phượng giảo hoạt, bắt đầu đúng lý hợp tình già mồm át lễ phải.

Đôi mắt phượng này rất giống với đôi mắt của Quan Hân, nhưng Quan Hân lại luôn chín chắn còn Quan Ngải lại có phần giảo hoạt, vậy mà bọn họ lại là đôi song sinh chào đời chỉ cách nhau ba mươi giây.

Giang Hạ Sơ buồn cười: “Chờ đợi? Chưa thấy bà chủ nào lại nhàn rỗi như cậu đâu.”

Quan Ngải thần nhiên: “Cho nên tiệm cà phê của tớ không phải là để kiếm tiền, tớ cũng không uống thả cửa.” Vì để biểu lộ tính chân thật, cô nàng nào đó còn vừa nói vừa gật đầu.

Giang Hạ Sơ chỉ cười không nói, lát sau, Tiểu Thanh bưng tới một ly Mandailing (*). Cực ít người uống Mandailing, nhưng Giang Hạ Sơ lại thích nó, bởi vì nó đắng, đắng đến mức khiến cho người ta tê liệt cảm giác.

(*): Cà phê Mandailing xuất xứ từ Sumatra - Indonesia, còn có tên khác là Cà phê Sumatra, có hương vị rất đậm đà, thơm, đắng nhưng cũng hơi có vị ngọt...

Giang Hạ Sơ hơi hơi ngửa đầu, vô cùng nghiêm túc nói với Tiểu Thanh: “Lần sau đừng cho cô chủ của các em uống cafe.”

“Vâng, được ạ.” Tiểu Thanh dường như rất vui mừng, to giọng đến mức mấy bàn bên cạnh cũng chú ý.

Tiểu Thanh ngưng ngưng ngâm miệng lại, nhỏ giọng nói thầm “Mấy ngày trước có nhập vào Capuchino, nhưng lúc nãy em tìm đã không còn rồi. Đều bị người nào đó uống hết sạch rồi.”

“Em nói 'người nào đó' là chị sao?” Người nào đó vênh lỗ tai lên, biết rõ còn cố hỏi.

“Vâng ạ.” Tiểu Thanh không sợ cường quyền, khuôn mặt nhỏ nhắn chính trực, cất giọng thánh thót.

“Phản đồ Tiểu Thanh kia, người phát tiền lương cho em là chị đó nha.” Quan Ngải âm trầm uy hiếp.

“Suốt ngày đe dọa như vậy.” Tiểu Thanh khinh bỉ nhưng cũng đành chịu, phẫn nộ rời đi.

Quan Ngải thu hồi vẻ trêu tức, trở nên nghiêm túc hiếm thấy, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy vẻ điềm tĩnh: “Hạ Sơ, chuyện thể công tác của Quan Hân là thế nào vậy? Sao cô ấy lại thông đồng với Tà Thành rồi hả? Chuyện xảy ra từ khi nào? Sao trước đó không ai biết gì cả vậy? Ông già nhà tớ cũng mới biết được từ tin tức của báo chí ngày hôm qua.”

Quan Ngải thao thao bất tuyệt, hỏi hết câu này đến câu khác, nghi vấn vừa được mở cửa, liền không ngừng chế nhạo.

Từ lúc Giang Hạ Sơ quen biết Quan Ngải tới nay, thì cô ấy luôn chỉ gọi chị mình là Quan Hân, thậm chí ba mình, cô ấy cũng chỉ gọi là ông già. Theo lời Quan Ngải thì, đây là chính sách phân kháng quân địch, lại giải thích một chút thì là: Ông cụ nhà họ Quan cầu kết với đứa con gái lớn áp bách con gái út, tóm lại là không hợp nhau, ba ngày cãi vã nhỏ, năm ngày cãi vã lớn, so với Israel và Iran còn căng thẳng hơn.

Áp bách? Lúc nghe được như vậy, Giang Hạ Sơ liền nở nụ cười. Trên đời này, người có thể áp bách Quan Ngải, còn chưa biết đã sinh ra hay chưa nữa. Nhưng mà, khúc mắc giữa cô ấy và ba mình dường như không thể giải quyết được.

Cảm xúc của Quan Ngải tăng vọt, Giang Hạ Sơ vẫn điềm nhiên như không, không hứng thú lắm, băng quơ trả lời: “Không biết.”

Những chuyện có liên quan đến người kia, cô đều không muốn biết, cũng không muốn nghĩ đến, thậm chí còn không muốn nghe, chỉ muốn vụng trộm giấu đi, tựa như hiện giờ, cô che giấu rất tốt.

Quan Ngải ngửa đầu, bắt đầu tuyên truyền: “Bí mật thật đấy.” Bỗng nhiên cô lại cúi đầu, hỏi: “Tớ đưa cậu thể công tác mà, sao lại đến tay phóng viên được chứ?”

Người này nha, niềm vui lớn nhất chính là thám thính “bí mật” của người khác, nhất là những chuyện âm mưu, tỷ như của Quan Hân. Thật sự là thú vui tà ác.

Trong cuộc đời của Quan Ngải, thú vui tà ác nhất chính là khiến cho Quan Hân không được dễ chịu, nói chính xác là khiến cho ông già trong nhà phải tức đến thở hổn hển.

“Không biết.” Vẫn là đáp án cũ, biểu cảm cũ, ngay cả mí mắt cũng không thèm nâng. Giang Hạ Sơ nháp một ngụm Mandailing, vị đắng tỏa ra đầu lưỡi, cô hơi nhướn môi: Thật tốt, vẫn còn tri giác.

Điều này làm cho Quan Ngải cảm thấy không hài lòng, mười vạn câu hỏi vì sao còn chưa hỏi xong, đã bị một biểu cảm lạnh nhạt của Giang Hạ Sơ đánh cho chết từ khi còn trong trứng nước. Cô oán trách: “Sao cái gì cậu cũng không biết thể?”

“Quả thật là cái gì tớ cũng không biết. Có lẽ là do tớ làm mất, bị phóng viên nhặt được.”

Quan Ngải bán tín bán nghi, thần bí lắm bả: “Không thể nào? Trùng hợp kiểu này cũng thực quý dị.” Cô ghé sát vào Giang Hạ Sơ, “Có phải là có...” tay che miệng, ra vẻ thần bí, hạ giọng nói: “Bí mật không thể cho ai biết?”

Trong mắt Quan Ngải, từ đầu đến chân Quan Hân đều là bí mật không thể cho ai biết. Từ lúc cô có tư tưởng này, cô liền thể phải đào bới cái bí mật không thể cho ai biết này ra, kết quả là vài chục năm đã trôi qua...

Con nhóc này, chính là không nhìn được chị gái mình tốt đẹp, không nhìn được ông già trong nhà yên ổn nhân hạ. Tâm lý vặn vẹo đến mức không còn biện pháp nào.

“Không biết.” Đáp án ngàn lần vẫn chỉ có một, biểu cảm trên gương mặt vạn năm cũng không thay đổi.

Giang Hạ Sơ rất không thú vị, điểm này Quan Ngải biết, nhưng mà cô không ngờ lại không thú vị đến mức độ này. Khi bạn bè ngồi cùng nhau thì luôn tám chuyện không ngớt, đoán mò bàn luận không ngớt, không phải sao? Nhưng đối với Giang Hạ Sơ thì điều này lại trở thành hi vọng xa vời. Quan Ngải vô cùng tiếc hận nha.

Quan Ngải liếc cặp mắt trắng dã: “Cậu phát huy trí tưởng tượng chút đi.” Giọng điệu giận hờn như muốn khoan vào tim, “Thật không biết liệu có chuyện gì có thể làm cho biểu cảm lạnh lùng thần nhiên như không này của cậu rơi xuống hay không nữa.”

Đã bao nhiêu năm rồi? Quan Ngải cúi đầu tính toán một lúc: Ba năm, cô quen biết Giang Hạ Sơ đã ba năm, cũng đã nhìn về mặt không biểu cảm này của cô ấy ba năm. Thật không hiểu, biểu cảm là phương thức biểu đạt vĩ đại của nhân loại nha! Lãng phí nó chính là phạm tội. Vậy mà Giang Hạ Sơ đã phạm tội này suốt ba năm, chưa một lần ngoại lệ. Đối với chuyện này, Quan Ngải chỉ biết lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sủng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Gặp phải chuyện lớn

Đã bao nhiêu năm rồi? Quan Ngải cúi đầu tính toán một lúc: Ba năm, cô quen biết Giang Hạ Sơ đã ba năm, cũng đã nhìn về mặt không biểu cảm này của cô ấy ba năm. Thật không hiểu về mặt là phương thức biểu đạt vĩ đại của nhân loại à, lãng phí nó chính là tội phạm. Vậy mà Giang Hạ Sơ đã phạm tội này suốt ba năm, chưa một lần ngoại lệ. Đối với chuyện này, Quan Ngải chỉ biết lắc đầu.

Quan Ngải mãi nhìn chăm chăm vào Giang Hạ Sơ, dường như đang muốn tìm chút dấu vết gì đó để lại trên mặt cô. Vì không để cho cô ấy thất vọng, lần này Giang Hạ Sơ rất phối hợp, cười lên lộ ra đường cong thật to.

Quan Ngải ngượng ngùng thu lại tầm mắt, lắc đầu: “Cậu vẫn nên đừng có cười.” So với khóc còn khó coi hơn, thôi đi, vẫn không có vẻ mặt khá hơn một chút, ít nhất cũng nhìn ba năm nên đã quen rồi.

Giang Hạ Sơ cụp mắt, hai hàng lông mi tạo ra hai bóng mờ màu xám, mím khóe miệng: cười, thật sự mệt mỏi, nguy trang cũng rất khó khăn, cô sắp không học được nữa rồi.

Quan Ngải nói xong lại khát nước, nâng cốc lên, uống một ngụm lớn, trong cốc chỉ nhìn thấy đáy.

Uống thả cửa há, uống thả cửa há! Tiểu Thanh đứng ở quầy liếc mắt nhìn, vô cùng thương xót cho lý cả phê đó, người ta uống cả phê đều uống từng ngụm từng ngụm để cảm nhận hương vị, còn bà chủ nhà mình lại như đang uống nước. Lãng phí là tội phạm, tội phạm đấy!

“Ách xì -” Quan Ngải nhảy mũi một cái thật to, ngẩng đầu, ánh mặt trời vẫn thế mà sao lại bị cảm chứ.

Trời ạ! Tiểu Thanh ngẩng đầu nhìn trời, cũng không dám ăn cần thăm hỏi bà chủ nhà mình trong lòng nữa. Co lại ẩn hình dưới quầy.

Quan Ngải cọ cọ lỗ mũi đang ngứa ngáy: “Không ngờ chỉ bảo cậu đưa thẻ công tác còn có thể tạo ra một đoạn nhân duyên tốt đẹp, lần này Quan Hân có thể đắc ý rồi.”

“Chưa chắc.” Giang Hạ Sơ cười lạnh, bật thốt ra hai chữ, giọng nói bé không thể nghe.

Tà Thành à, đó chính là một đóa anh túc, có thể hại chết người, một khi đến gần sẽ bị thương tích khắp người, chẳng phải bản thân cô chính là một ví dụ điển hình đó sao.

Quan Ngải nhìn thấy môi Giang Hạ Sơ lúc đóng lúc mở, nhưng lại không nghe rõ cô nói gì, tò mò hỏi: “Cậu nói cái gì?”

Hình như, giống như, có thể là Quan Ngải cảm thấy cô ấy đã thấy được một vẻ mặt khác trên mặt Giang Hạ Sơ, hình như là che giấu. Quan Ngải âm thầm hủy bỏ suy nghĩ của bản thân: làm sao có thể, nhất định là cô đã nhìn lầm rồi.

“Không có gì.” Giang Hạ Sơ nhìn Mandailing lay động trong cốc, nhàn nhạt đáp lời.

Mandailing, đáng và chất kết hợp, tựa như tâm sự của Giang Hạ Sơ, cô và nó rất giống nhau.

Quan Ngải cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ lo đắm chìm mơ mộng của mình: “Về nhà phải tranh công với ông già mới được, không phải nhờ mình sao ông ấy có thể ôm được con rể quý về nhà, để xem ông ấy còn suốt ngày ghét bỏ mình làm hư việc nhiều hơn là thành công nữa không.”

Con rể quý? Giang Hạ Sơ cười lạnh, châm chọc hiện đầy con người, giống như chứa đầy sương mù.

Tháng năm, mùa anh túc làm càn đầu rồi, có gì đó rục rịch ngóc đầu dậy sao?

Người nào đó chính là một bà chủ thích hiếu động chuyện vụn vặt, không thể dừng miệng trong phút chốc: “Lúc nào d/d'l;q;d Quan Hân cũng muốn làm ra chuyện kinh thiên địa, khiếp quỷ thần như vậy, làm hại mình vì chuyện hôm đó mà mất hết thể diện.” Kèm theo tiếng hàm răng cắn nát, “Hừ, suy nghĩ một chút là tức điên lên.”

Chuyện là như thế này.

Ngày ấy, cũng chính là ngày Quan Hân thu vào chàng rể “Hào môn”, Quan Ngải đi đưa thẻ công tác, cộng thêm Thiên Lam vẫn cứ thua lỗ hơn là dư giả,

Quan Ngải làm 'Lãnh tụ một đời' dĩ nhiên là xung phong nhận việc, đi vào khu bình dân phát triển thị trường, phát tờ rơi - lời ít mà ý nhiều một chút.

“Cà phê Thiên Lam vừa ra sản phẩm mới, mong mọi người ghé thăm.” Tờ rơi từ tay Quan Ngải đã phát tới tay người đi đường Giáp.

“Cà phê Thiên Lam vừa ra sản phẩm mới, mong mọi người ghé thăm.” Tờ rơi từ tay Quan Ngải đã phát tới tay người đi đường Ất.

. Động tác cứ lặp đi lặp lại như thế, từ đầu đến cuối Quan Ngải vẫn nói cười ríu rít, lễ phép chuyên nghiệp, chỉ là trên trán đã đầm đìa mồ hôi, hơn nữa hình như càng ngày càng có xu thế không thể thu hồi.

Quan Ngải thở ra một hơi thật sâu, lau mồ hôi một phen, cầm một xấp tờ rơi lên quạt quạt.

“Hôm nay nóng quá!”

Hiếm khi thấy cô nàng Quan Ngải tự tiến cử mình ra ngoài 'phát triển thị trường', lại gặp phải một ngày có ánh mặt trời chiếu gắt như vậy, thật sự là ra quân bất lợi mà.

Quan Ngải càng quạt càng nóng, liếc mắt nhìn chung quanh muốn tìm một nơi tương đối râm mát để tiếp tục, nhưng mà. Sau khi liếc mắt nhìn hết một lượt, cô cũng không nghĩ sẽ tiếp tục nữa rồi.

Tất cả tờ rơi cô vừa mới phát đều nằm đầy trên mặt đất, ngay cả trong thùng rác cũng có rất nhiều.

Đây chính là những tờ rơi đau khổ, vĩnh viễn quy tụ - vào thùng rác và trên mặt đường lớn.

Quan Ngải mở đôi mắt phượng thật to vừa phần vừa hận, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng không biết là tức hay là nóng mà đỏ bừng, nhìn thành quả đã trảng xe cát của mình, cô bất đắc dĩ: “Thì ra mình d/đ'l;q'd làm đều công toi.” Đi tới thùng rác, nhét hết toàn bộ số tờ rơi còn lại vào đó, cảm giận mắt liếc, “Uống cà phê đi.”

Lúc tiêu sái xoay người đó, cô đã ném luôn lời thề son sắt khi mới tới vào thùng rác.

Quan Ngải liếc mắt nhìn thoáng qua quán cà phê trước mắt, không tệ, so với quán Thiên Lam của cô còn tốt hơn. Quan Ngải thất bại đi vào: Có thể so sánh sao? So với vàng thì đất ở đây còn quý hơn ấy chứ.

Quan Ngải liếc mắt nhìn chung quanh, không giống như một người khách đến uống cà phê mà lại như một tên trộm. Chỉ là cô cũng đang có ý đó, đánh cắp bí mật đồng hành.

Quan Ngải khom lưng đi vào, mắt phượng chột cao chột thấp, vất vả bận rộn, sau đó đôi mắt to xoay tròn dừng lại trên màn ảnh TV cực lớn bên ngoài phòng cà phê.

Kênh tin tức giải trí đang hùng hực khí thế, thu hút bao ánh mắt của người xem, bao gồm bao gồm cả Quan Ngải.

“ ”

“Tổng giám đốc Tả, anh chưa bao giờ xuất hiện trước truyền thông, vì sao hôm nay lại xuất hiện? Mặc kệ là Tả thị hay là bản thân tổng giám đốc khiêm tốn trước sau như một, tại sao dừng lại ở hôm nay? Bộ phim lần này có gì khác biệt? Hay là có liên quan đến người đó?”

“Quả thực là có liên quan đến người đó.”

“Là chủ nhân của thẻ công tác sao?”

Quan Ngải nhìn chăm chăm vào thẻ công tác trên màn ảnh, hai tròng mắt như muốn rớt xuống, hình ảnh trên thẻ công tác này là đáng vẽ của Quan Ngải, nhưng có điều cô không được may mắn như vậy, vì đó là người chị song sinh với cô nha.

Quan Ngải vểnh tai lên nghe, thần xui quỷ khiến mà đi đến ngồi xuống vị trí cách gần màn ảnh.

Trên màn ảnh đang phỏng vấn trầm bổng phập phồng: “Lần này lựa chọn đài Lăng Giang để tuyên truyền cho bộ phim điện ảnh là có nguyên nhân đặc biệt đúng không? Hay đúng hơn là có quan hệ trực tiếp đến phát thanh viên Quan Hân?”

Khả năng suy nghĩ của Quan Hân đã không còn ở trong quán cà phê nữa mà có lẽ đã bay đến hiện trường phỏng vấn rồi. Máy móc bung lầy cóc cà phê trên bàn, máy móc đưa vào trong miệng, máy móc uống thả cửa.

Giọng nói của người đàn ông trong màn ảnh thật dễ nghe: “Nên trả thẻ công tác cho bạn gái tôi rồi.”

“Bạn gái? Xin hỏi tổng giám đốc Tả đang nói đến phát thanh viên Quan Hân của đài Lăng Giang sao?”

“ ”

Trong màn ảnh, cuộc phỏng vấn đang có xu hướng đốt cháy lên trời, bên ngoài màn ảnh, người nào đó cũng phun ra một ngụm cà phê.

“Phụt -” Phun xong, kèm theo đó là tiếng nói kinh ngạc, “Chị được đẩy Quan Hân, thế nhưng lại hoạt động bí mật, câu được con cá lớn, thần không biết quỷ không hay mà tìm cho tôi một người anh rể như vậy, chị được lắm, địa vị lại thêm vững chắc rồi.” Quan Ngải đang hăng d/đ;l;q;d say, cảm giận bất bình một trận rất là kích động. Chỉ là góc độ phun cà phê này cũng có kỹ thuật khá cao đó nha, người trong cuộc thì không bị dính nửa giọt, vậy cà phê trong miệng đi đâu mất rồi?

Quan Ngải như bừng tỉnh từ trong mộng, ngược mắt nhìn khuôn mặt xa lạ gần trong gang tấc, đáng dấp góc cạnh rõ ràng, mắt to mày rậm, thì ra là một anh chàng đẹp trai, nhưng đây không phải là điều quan trọng, điều quan trọng là nhìn một mớ hỗn độn trên chiếc áo vết tông xa xỉ- hình như là cà phê cô mới vừa phun ra thì phải.

Xây ra chuyện lớn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Người đàn ông kì lạ

Xây ra chuyện lớn rồi.....

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Quan Ngải biết mình gây họa nên cúi đầu xin lỗi, còn chủ động tiến lên hy sinh tay áo của mình để lau vết bẩn, cố gắng làm cho áo vest khôi phục lại như trước.

Sau một hồi giày vò ép buộc, Quan Ngải ‘giờ trò’ nhưng đối phương vẫn không nhúc nhích.

Hình như có cái gì đó không đúng, Quan Ngải ngẩng đầu lên, xem xét tình huống trước mắt. Đột nhiên ánh mắt của cô đối diện với một đôi mắt đen láy như Hắc Diệu Thạch, Quan Ngải kinh ngạc, trái tim nhỏ bé khẽ run rẩy, gây ra họa lớn rồi, Quan Ngải không hiểu ý đồ đan xen trong mắt đối phương, cô cảm thấy đó là tức giận nhưng cũng không giống.

Quan Ngải lau thêm một lúc nữa, tự nhận là rất sạch sẽ rồi, cười ngượng ngùng: “Bây giờ đã sạch sẽ rồi, thật sự xin lỗi, anh cứ tiếp tục đi, tiếp tục đi thôi.”

Nói xong thì xấu hổ lui ra sau, ngược mắt lên, đối phương vẫn nhìn cô không chớp mắt. Thật là buồn bực, người này rất kì lạ, hình như ánh mắt này quá mãnh liệt rồi.

Quan Ngải cúi đầu, giả bộ làm Ninja rùa, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu, tầm mắt của người ngồi đối diện vẫn không thay đổi. Quan Ngải tức giận cúi đầu lần nữa, nói thầm nho nhỏ: “Quái nhân.”

Không phải là người cuồng nhìn trộm đấy chứ? Quan Ngải có ý nghĩ hết sức kỳ quái, cũng có chút hoang mang, cô hoang mang rồi bắt đầu rối rắm, không phải là lại tái phát rồi chứ. Cô cảm ly cà phê trước mặt lên, uống một hớp, tiếp tục đánh giá một phen: “Vẫn là cà phê trong tiệm mình ngon hơn.”

Lắp đặt thiết bị xa xỉ như vậy, không phải là cà phê cũng chẳng có gì đặc biệt đó sao? Quan Ngải há hê, tự đắc.

“Hình như cái đó là của tôi.”

Quan Ngải nghe thấy tiếng nói xa lạ, cô phản xạ có điều kiện ngẩng đầu lên, đầu óc mơ màng: “Hà?”

Ánh mắt của người đàn ông ngồi đối diện không còn mãnh liệt giống như vừa rồi mà trở nên bình thường hơn rất nhiều.

Ít nhất là ba mươi giây sau, Quan Ngải mới tỉnh táo lại, đương nhiên sau đó cực kì xấu hổ: “Thật xin lỗi, tôi cảm nhầm ly cà phê của anh rồi, hay là tôi gọi cho anh một ly khác nhé?”

Quan Ngải ơi Quan Ngải, thành không không có mà thất bại thì có thừa.....

“Không cần đâu.” Người đàn ông đó lạnh nhạt từ chối.

Quan Ngải ngượng ngùng ngậm miệng, xem ra đối phương khinh thường nói chuyện với cô, nhưng cô lại có chút ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn mấy lần, ngược lại càng nhìn càng quen mắt, cô biết rõ nhưng vẫn mạo muội hỏi: “Hình như anh rất quen, có phải chúng ta đã từng gặp nhau không?”

Quan Ngải thừa nhận loại phương thức làm quen này rất quê mùa, đã quá hạn từ lâu rồi nhưng mà cô thề với trời, thật sự càng nhìn càng thấy người đàn ông này quen mắt.

“Đã từng gặp.” Người đàn ông vươn tay, chỉ về phía cửa.

Theo phương hướng đó, Quan Ngải nhìn sang, chẳng có gì cả, chỉ có một tấm áp-phích, đúng, là áp-phích, hơn nữa trên đó là một người đàn ông.

Đàn ông? Quan Ngải xem xét cẩn thận, so sánh hai bên, sau đó kết luận lập lờ nước đôi: “Người trong áp-phích đó là anh sao? Trình Tín Chi? Tay đua xe?”

“Không giống sao?” Người đàn ông đó không trả lời mà hỏi lại, sau đó đứng dậy: “Cho một ly nước đá.” Dặn phục vụ xong người đó nhìn Quan Ngải một cái: “Quan tiểu thư, vẫn là nước đá thích hợp với cô hơn.”

Nói xong xoay người để lại một bóng lưng phóng khoáng. Toàn bộ quá trình Quan Ngải đều sững sờ.

Giây lát sau, Quan Ngải bắt đầu tỉnh táo lại, làm bầm lâu bầu: “Xem ra mình thật sự không có phong cách uống cà phê, ngay cả người xa lạ cũng nhận ra được.” Quan Ngải cảm ly nước đá vừa mới gọi lên, uống thả cửa rồi dừng lại, sau đó tiếp tục rồi rầm: “Tại sao anh ta lại biết mình họ Quan?”

Người đàn ông này thật quái dị, hành động quái dị, ánh mắt quái dị, nói chuyện quái dị, sau đó Quan Ngải đưa ra kết luận: “Quái nhân.”

Xa xa, nơi Quan Ngải không nhìn thấy, ở cửa, người đàn ông đó đang đứng nhìn cô sững sờ. Đấy mắt anh ta xuất hiện một loại ánh sáng khó hiểu, làm bầm lâu bầu: “Cô là em gái của cô ta. Quan Hân, mười năm rồi, chắc cô không nhớ rõ tôi đâu nhỉ.” Anh ta cười khê: “Cà phê Thiên Lam.”

Trên quần áo của người nào đó viết bốn chữ này một cách cực kì quang minh chính đại.

Tóm lại, ngày ấy Quan Ngải rất oán hận Quan Hân dẫm trúng vận cực chó, đái ngô không phải tốt một cách bình thường

Cho tới bây giờ khi nhớ lại chuyện đó, Quan Ngải đều vô cùng đau đớn, hận không thể dẫm ngực liên tục, ai nói đi, nếu như ngày đó cô không đi phát tờ rơi thì không phải cái bánh nhân thịt đó sẽ dẫm trúng cô sao?

Bất công!

Cùng rẽ ở một chỗ nhưng cảnh tượng lại không giống nhau.

Cà phê Di Mạn, sau giữa trưa, nắng ấm len lỏi vào, cả phòng toàn là mùi thơm.

Giang Hạ Sơ ngẩng đầu, khung cửa màu vàng kim rất quen thuộc.

Giang Hạ Sơ cười lạnh, 1789..... Cùng một địa điểm đấy.

Đẩy cửa ra, hình như bên trong quán tối hơn bên ngoài rất nhiều, Giang Hạ Sơ chỉ nhìn thấy hình dáng mơ hồ của Lâm Khuynh Nghiên.

Giang Hạ Sơ quen Lâm Khuynh Nghiên hai năm rồi, nhưng không hiểu cô ta, trong trí nhớ, Giang Hạ Sơ chỉ nhớ rõ Lâm Khuynh Nghiên rất đẹp, giọng nói rất hay, cho nên bọn họ có hợp tác vài ca khúc, chỉ chừng đó không hơn.

Lâm Khuynh Nghiên không trang điểm mà để mặt mộc, mặc một cái váy màu trắng, không có bất kỳ trang sức nào nhưng lại có một vẻ đẹp không thể rời mắt được. Giang Hạ Sơ vẫn giống như thường ngày, T-shirt trắng, quần jean, tóc tùy ý buộc sau gáy.

Giang Hạ Sơ cảm thấy Lâm Khuynh Nghiên rất thích hợp với sự tao nhã, yên tĩnh của quán cà phê, mà cô thì lại thích hợp với Thiên Lam, giống như hoa cải dầu và hoa hồng, hoa nơi hoang dã và hoa trồng trong vườn.

Giang Hạ Sơ ngồi xuống, liếc mắt nhìn cà phê trên bàn, cầm lên uống một hớp.

Rất đáng, là mùi vị của Mandailing.

“Đã tới lâu chưa?” Giang Hạ Sơ nhàn nhạt hỏi.

“Vừa tới.” Lâm Khuynh Nghiên nhìn ly Mandailing kia một chút rồi nhìn chân mày Giang Hạ Sơ: “Không nhầm chứ? Hình như cô chỉ uống một loại này.”

Giang Hạ Sơ là người đầu tiên uống Mandailing mà không cau mày, một chút biểu cảm cũng không có, Lâm Khuynh Nghiên cũng đã nếm thử một lần, từ đầu đến cuối đều rất đáng, khó nuốt xuống được. Giang Hạ Sơ là một người kì lạ, Lâm Khuynh Nghiên luôn cho rằng như vậy.

“Tôi thích mùi vị của Mandailing, rất đáng, giống như cuộc sống vậy.” Giang Hạ Sơ bình thản, lời nói không có một chút tình cảm chút, sắc thái nào.

Lâm Khuynh Nghiên chỉ cười, không tiếp lời.

Cuộc sống rất khổ, giống như Giang Hạ Sơ, giống như Lâm Khuynh Nghiên, giống như rất nhiều người khác.

Trong quán rất yên tĩnh, hình như cho dù ngoài cửa sổ có ồn ào sôi động đến thế nào cũng không thể lọt vào đây được. Lâm Khuynh Nghiên cảm thấy Giang Hạ Sơ có một loại ma lực, làm cho người ta có cảm giác trầm lắng, giống như thế giới dừng lại, không còn nhớ đến gì cả.

Lâm Khuynh Nghiên tao nhã thường thức cà phê, lúc này mới phát hiện cà phê đã hết, không khỏi cảm thấy buồn cười, vậy mà cô lại vì Giang Hạ Sơ yên tĩnh mà quên hết tất cả. Cô ngẩng đầu, nở nụ cười rất đẹp: “Nếu như tôi nhớ không lầm thì chúng ta đã hợp tác bảy lần, đây là lần đầu tiên cô chủ động hẹn tôi, thật là khiến người ta cảm thấy bất ngờ.” Lâm Khuynh Nghiên cười trên gheo, lại không khiến cho người khác cảm thấy không thoải mái,

tùy ý lại nhẹ nhàng, linh hoạt.

Hình như Giang Hạ Sơ vẫn đang ở trong thế giới yên lặng, an nhàn, không có bất kỳ giao tiếp nào, chỉ qua lại với một mình Diệp Tịch, người mà không ai có thể hiểu được anh ta.

Giang Hạ Sơ cười có chút mơ hồ, giống như sương khói sắp tan mất, mông lung không rõ về mặt: “Bất ngờ sao?” Cô dùng giọng đều đều hỏi ngược lại: “Tôi còn tưởng rằng trong dự đoán đấy.”

Đầu tiên là gặp gỡ Tà Thành ở khúc quanh, sau đó là ký hợp đồng ca khúc chủ đề, đều là trùng hợp sao? Giang Hạ Sơ lạnh lùng, sự trùng hợp của cô và Tà Thành khiến cô cảm thấy buồn cười.

Lâm Khuynh Nghiên không hờn, không giận trả lời: “Là tác giả đứng đầu bảng xếp hạng ba năm liên tục, không thất hứa, không chủ động, không đón ý nói hùa. Trong cái vòng này, đến nay không có một người nào có thể làm cô phá vỡ nguyên tắc, tôi cũng sẽ không cho rằng mình là ngoại lệ đó.”

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Trợ giúp

Lâm Khuynh Nghiên không hờn, không giận trả lời: “Là tác giả đứng đầu bảng xếp hạng ba năm liên tục, không thất hứa, không chủ động, không đón ý nói hùa. Trong cái vòng này, đến nay không có một người nào có thể làm cô phá vỡ nguyên tắc, tôi cũng sẽ không cho rằng mình là ngoại lệ đó.”

Giang Hạ Sơ nhẹ nhàng bằng quơ, dường như người đang nói không phải là cô: “Xem ra hôm nay tôi phải phá lệ rồi.”

Không thất hứa, không chủ động... Tà Thành xuất hiện, thế giới của Hạ Sơ không còn cách nào có thể không thay đổi nữa.

Lâm Khuynh Nghiên giống như vừa kinh sợ lại vừa nghi hoặc, sự hứng thú trong mắt dày đặc. Cô ta nờ nụ cười rất đẹp, nhưng cũng rất sâu xa: “Ngoại lệ?”

Nhẹ nhàng nói ra hai chữ, tỏ vẻ cô ta rất hứng thú và tò mò. Người có thể khiến cho Giang Hạ Sơ phải phá lệ, không ai khác chính là người kia. Lâm Khuynh Nghiên không nghĩ ra còn có người nào khác nữa.

Rốt cuộc, Giang Hạ Sơ và Tà Thành không bao giờ có thể là hai đường thẳng song song nữa rồi.

“Ca khúc chủ đề của ‘Yêu, không có kết quả’, tìm người khác đi.” Giang Hạ Sơ lạnh nhạt từ chối, dường như đang từ chối một bữa ăn bình thường.

Đôi con ngươi của Lâm Khuynh Nghiên lúc tối lúc sáng, như không muốn cho người khác biết cảm xúc của mình. Lâm Khuynh Nghiên là ca sĩ, trời sinh cô ta đã có một giọng nói rất đẹp: “Lý do của việc phá lệ là gì?”

“Không nhất thiết chuyện gì cũng phải có lý do.” Cô nhấp một ngụm Mandailing, không biết có phải do cafe đắng hay không mà trong mắt cô như ẩn hiện sự chua xót, “Ví như, hôm đó, người xuất hiện ở Tnight1998 là Tà Thành, mà không phải là cô. Tôi nhớ, người hẹn gặp là cô mà.”

Có rất nhiều chuyện không cần đến lý do, tựa như Giang Hạ Sơ ngang ngược, tựa như Tà Thành tuyệt tình, tựa như Diệp Tịch thâm sâu, tựa như Lâm Khuynh Nghiên toan tính, không có lý do gì mà nhất định phải như vậy.

Trong đôi mắt của Lâm Khuynh Nghiên xẹt qua chút kinh ngạc, nhưng chỉ ngay lập tức đã biến mất không còn chút dấu vết. Cô ta cười nhạt: “Quả thực tôi thấy hai người cần phải gặp mặt.” Dường như câu nói này chỉ là ngẫu nhiên, cô ta lại tiếp tục: “Tuy rằng tôi là giọng ca chính trong ca khúc chủ đề, nhưng mà người ký kết hợp đồng với cô không phải là tôi, mà là phía nhà đầu tư của bộ phim, cũng chính là Tà Thành. Tôi lực bất tòng tâm.”

“Lý do gì chứ? Vậy ba phen bốn bận cô dính dáng đến Tà Thành là vì lý do gì?” Giang Hạ Sơ không hề hay biết rằng, sự kiêu ngạo và bình thản mà cô vẫn luôn duy trì, giờ khắc này đã bị vứt đi hoàn toàn. Bởi vì chỉ cần cái tên của người kia, cũng dễ dàng phá vỡ phòng tuyến mà cô dựng lên.

Tà Thành, khiến cho Giang Hạ Sơ khó mà đề phòng.

Lâm Khuynh Nghiên lại vô cùng nhàn nhã, nhìn Giang Hạ Sơ hiếm khi dậy sóng, nhẹ nhàng bằng quơ trích dẫn lại lời nói khi nãy của Giang Hạ Sơ: “Câu nói kia, trả lại nguyên vẹn cho cô: Không phải chuyện gì cũng đều có lý do.”

Nhất thiết phải có lý do sao? Lâm Khuynh Nghiên có rất nhiều: Bởi vì Giang Hạ Sơ trăm phương nghìn kế né tránh thế giới của Tà Thành, bởi vì Diệp Tịch không đành lòng, bởi vì cô ta đã thay thế Diệp Tịch gánh vác chịu tội, bởi vì có một thiếu niên tên Quý Khiêm Thành không biết đã đi về nơi nào, bởi vì người thiếu niên này là người mà Diệp Tịch quý trọng, bởi vì Diệp Tịch là người duy nhất không để ý đến cô ta... Nhiều lý do như vậy, có đủ hay không? Nhưng mà không một lý do nào có thể cho Giang Hạ Sơ biết.

Lâm Khuynh Nghiên cảm thấy bản thân mình thật dối trá, trong lòng cô ta có thể có đến một ngàn lý do, nhưng miệng lại làm như không có việc gì mà

phủ nhận tất cả. Cô ta, không hề trời sinh đã là con hát. *

(* - con hát - diễn viên, câu này ý nói Lâm Khuynh Nghiên là diễn viên nên giỏi đóng kịch)

Dường như lại thấy được mình của năm năm về trước, bướng bỉnh như vậy. Giang Hạ Sơ bắt đầu không nhìn thấu chính mình, cô bật thốt lên một cách cố chấp và cương quyết: “Không có lý do gì sao? Nếu như tôi cứ nhất định muốn một cái thì sao?”

Lâm Khuynh Nghiên chỉ cười không nói, lát sau mới hỏi lại: “Cô sợ hãi cái gì?” Câu hỏi mang theo sự chắc chắn, “Tà Thành sao?”

“Cô lại có mưu đồ gì?” Giọng điệu cũng chắc chắn, “Diệp Tịch.”

Lâm Khuynh Nghiên là nghi vấn, Giang Hạ Sơ là khẳng định. Giang Hạ Sơ và Tà Thành, Lâm Khuynh Nghiên và Diệp Tịch. Những dây dưa trong đó đã sớm không phải là điều bí ẩn gì nữa, bọn họ đều hiểu nhau rất rõ.

Lâm Khuynh Nghiên thoải mái cười, nhưng mà Giang Hạ Sơ lại cảm thấy Lâm Khuynh Nghiên luôn che giấu chút mỉa mai châm chọc mình, ví dụ như hiện tại: “Diệp Tịch nói tôi vĩnh viễn cũng không thông minh được bằng cô.”

“Tôi không phải kẻ địch của cô, Diệp Tịch và cô, với tôi mà nói chẳng có gì khác nhau.” Giang Hạ Sơ lại nhấp một ngụm, hương vị đậm đà của Mandailing lại vô vị như nước. Cô đặt tách cafe xuống, xoay người.

Cuộc đàm phán này... Không có kết quả.

Dường như trong không khí còn phảng phất mùi vị đắng chát của Mandailing, bỗng nhiên Lâm Khuynh Nghiên lại cảm thấy, Mandailing thật hợp với cô ta. Trong không khí còn lưu lại sự tịch mịch mà Giang Hạ Sơ chưa mang đi hết, Lâm Khuynh Nghiên cảm thấy nơi này thật trống trải.

“Kẻ địch?” Bên trong nụ cười này không có sự giả dối, nhưng trong đó lại mang theo sự phẫn hận. Giọng nói dễ nghe ấy cũng có lúc chói tai đến vậy, “Vĩnh viễn là như vậy.”

Từ ngày Giang Hạ Sơ cướp lấy người trong lòng Lâm Khuynh Nghiên.

Từ ngày Lâm Khuynh Nghiên lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Tịch khóc trước một phần mộ, Diệp Tịch nghẹn ngào nói: “Anh, em sẽ báo thù cho anh.”

Cô ta luôn trốn tránh, đợi đến khi tiếng bước chân xa dần, mới thấy hàng chữ trước mộ: Quý Khiêm Thành...

Từ ngày Lâm Khuynh Nghiên vụng trộm biết được bí mật của Diệp Tịch, trong thế giới của cô ta, ngoại trừ việc yêu Diệp Tịch, còn có một việc khác đó là, hận thù giùm anh.

Nhiều năm trước, trước phần mộ của Quý Khiêm Thành, có một bé gái đã thề thốt: Em sẽ thay anh đòi lại tất cả.

Những món nợ đó, sẽ đòi lại, từng chút từng chút.

Vũ Hậu, dưới ánh nắng tháng Năm như một chiếc lồng to lớn, giới diễn viên nghệ sĩ Thánh Điện như bị bao phủ bởi một thứ gì đó giống như Tà Thành, có lẽ là lây nhiễm hơi thở của Tà Thành.

Tầng 49, là một kết giới lạnh như băng mà Tà Thành đã dùng để ngăn cách mọi người ở bên ngoài, nhưng hôm nay lại không yên tĩnh như trước.

Tổng thư ký Ôn Hiểu ở tầng 48 buông điện thoại nội bộ xuống, ngẩng đầu cười dịu dàng, bày ra lễ nghi tiêu chuẩn khi tiếp khách: “Quan tiểu thư, Tổng giám đốc cho mời cô lên.”

“Cám ơn.” 'Quan Hân' cười tao nhã, hơi hơi gạt đầu rồi xoay người, nhưng không hiểu vì sao cô lại cảm thấy hơi khó chịu.

Ôn Hiểu nhìn chằm chằm bóng lưng cô gái tên “Quan Hân” này, từ đầu đến cuối không nói được lời nào, vô cùng hoang mang!

Cô đã ngồi ở cái ghế tổng thư ký này suốt ba năm, đây là lần đầu tiên mà tầng 49 cho người ngoài lên. Ôn Hiểu thực sự kinh ngạc. Xem ra báo chí đưa tin là thật, vị Quan tiểu thư này đúng là bạn gái của đại boss.

Thì ra người không nhiễm khói lửa nhân gian như đại boss Tà Thành cũng sẽ có thất tình lục dục, điều này thực khiến cho Ôn Hiểu kinh hãi không thôi.

Cánh cửa kim loại rất nặng, tầng 49 cũng không có ai khác, “Quan Hân” mím môi đẩy cửa. Thật nặng nha, làm diễn viên cũng không dễ dàng gì, đây đúng là việc vất vả.

Vừa vào cửa, “Quan Hân” đã lú lười, đây là chỗ cho người ở hay sao? Màu đen giống như những đám mây lớn màu đen, che phủ khiến nơi này không khác gì cái lồng. Hơn nữa, đây là tháng năm, bên trong có từng trận gió âm u, khiến người nào đó không nhận được mà run lên, run đến mức quên hết tất cả.

Đột nhiên “Quan Hân” cảm thấy lạnh gáy, cô ngẩng đầu, lập tức bắt gặp đôi mắt lạnh như băng. Đôi mắt này quét đến đâu là nơi nó như bị đóng băng, bất hạnh thay, nó lại chiếu lên gáy người nào đó, thảo nào mà cô cảm thấy lạnh cả người!

“Quan Hân” đã quên lúi lười, sửa thành ghen hợm nhìn trần trời. Bộ dạng của người đàn ông này, con mẹ nó cũng thật không giống người. Có người đàn ông nào lớn lên như vậy không? Ngay cả cô, người luôn tự hào về dung nhan của mình cũng cảm thấy xấu hổ vô cùng. Như thế này là muốn người khác phải sống sao đây? So với trên báo còn đẹp trai hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Vi phạm hợp đồng

Quan Hân đã quên lúi lười, đổi thành ghen hợm nhìn trần trời, dáng dấp của người đàn ông này cũng quá con mẹ nó không phải người, có người đàn ông nào lớn lên như vậy sao? Ngay cả cô vẫn luôn tự hào với dung mạo của mình cũng cảm thấy xấu hổ vô cùng, điều này làm người ta phải sống như thế nào hả, so với trên báo chí thì còn đẹp trai hơn nhiều.

Nếu như người đàn ông này mà cười một cái thì sẽ khuynh quốc khuynh thành đến mức nào chứ..... Mổ nữ nào đó chỉ lo yy vô hạn.

“Có chuyện gì?” Tả Thành đứng ở phía xa xa, nhưng hơi lạnh tận xương.

'Quan Hân' thu hồi tròng mắt đang muốn rớt xuống đất, một câu nói không kịp phòng bị vừa rồi đã khiến cô đông cứng lại, dáng dấp của người đàn ông này là 'dáng vẻ con người', nhưng tại sao tính cách lại giống như động vật máu lạnh thế, làm cho người ta chỉ dám đứng bước nhìn từ xa. Vậy mà cô lại không biết sống chết trả lời một câu: “Tôi tìm anh chứ sao, chúng ta là người yêu mà.”

Sau khi thốt ra lời này xong, người nào đó liền hận không thể cắn đầu lưỡi của mình, thế mà lại quên giả bộ tao nhã, nhất định không được lộ ra khuyết điểm.

Nhưng rất tiếc là không được như người nào đó suy nghĩ, vì đôi trong mắt của Tả Thành đã bắt đầu chìm xuống.

“Dáng vẻ của cô và cô ta giống nhau như đúc.” Tả Thành sâu kín nói một câu, vẫn không quên bổ sung thêm một câu nữa, “Trừ ánh mắt.”

Quan Ngải cũng không giả bộ thành người nào đó nữa, thoải mái lộ ra bản tính, con người giao hoạt xoay chuyển một cái, không thể tin hỏi: “Anh nhận ra khi nào?”

“Lúc cô vừa đến.” Giọng nói Tả Thành lạnh lùng mà kiềm chế, trong mắt tràn đầy nhợt nhạt.

Quan Ngải thần phục không thôi, người đàn ông này quá không phải người rồi, không chỉ có diện mạo không phải cấp bậc của người, ngay cả trí thông minh cũng không phải của loài người nha, chẳng trách có thể bắt được cô chị song sinh của cô. Chẳng qua đây lại không phải là món ăn của Quan Ngải cô, thật sự không có phúc hưởng thụ, vì cô rất sợ lạnh.

Quan Ngải có chút tự nhiên quen thuộc, có thể là do có chút lạnh, tự mình đi đến làm tổ trên ghế sofa – pha, có chút nổi giận: “Anh là người đầu tiên có thể phân biệt được tôi và Quan Hân.”

Nói cũng kỳ lạ, có thể Quan Ngải và Quan Hân là một cặp sinh đôi bất hoà, tính cách cũng khác nhau rất nhiều, nhưng về mặt của hai người lại rất giống nhau, gần như giống nhau như đúc, có lúc nếu như họ không nói lời nào thì ngay cả cha của bọn họ cũng sẽ nhận sai. Vậy mà Tả Thành lại không nhận sai chút nào.

Quan Ngải hoài nghi chẳng lẽ bản thân mình không có năng khiếu diễn kịch, rõ ràng đã hao phí tâm tư học một phen, từ quần áo, trang điểm, ngay cả vẻ mặt cũng không quên, nhưng vẫn khiến người đàn ông này vừa liếc mắt một cái đã nhận ra. Quan Ngải thật thất vọng về bản thân mình.

Tả Thành lạnh lùng chống đỡ, nói ra nói từng chữ keo kiệt như châu ngọc: “Chuyện gì?”

Cùng một câu nói, giọng nói và thần thái trước sau đều giống nhau như đúc, người như vậy trừ Giang Hạ Sơ, Tả Thành là người duy nhất Quan Ngải đã gặp, không biết tại sao, Quan Ngải lại nhìn thấy được bóng dáng của Giang Hạ Sơ trên người Tả Thành, giống như bọn họ là cùng một loại người.

Quan Ngải thuận miệng lấy lý do: “Đến tìm anh rể tương lai.”

Thật ra thì đây cũng là lần đầu tiên, cô rất tò mò với người đàn ông đã bắt được cô chị gái song sinh của mình, nhưng mà hôm nay cô đã lỡ gánh vác ‘xứ mệnh’ khác. Trước tiên, Quan Ngải phải khám phá bí mật cái đã.

“Chuyện gì?” Lời ít mà ý nhiều, dường như Tả Thành rất thích những lời này, lại lặp lại một lần nữa.

Lần này, Quan Ngải hoàn toàn im lặng rồi, giọng nói và vẻ mặt đến lần thứ ba vẫn giống nhau như đúc, không kém chút nào, một cực phẩm như vậy sợ là Giang Hạ Sơ cũng phải bái phục ấy chứ. Thế nhưng Giang Hạ Sơ lại không biết, chỉ có điều dưới đôi mắt không thấy đáy của Tả Thành, Quan Ngải đã nuốt hận bại trận rồi, rất không có tiền đồ mà thắng thần được khoan hồng: “Không phải tôi muốn tìm anh mà là bạn của tôi, đang ở ngoài cửa.”

Thật ra thì cô cũng vì suy nghĩ cho đại cuộc, có lẽ Giang Hạ Sơ đang sốt ruột chờ bên ngoài, cho nên không phải là cô đứng không vững, Quan Ngải tự an ủi mình như thế.

“Hạ Sơ.” Quan Ngải rất không dụi dằng quay mặt về phía cửa gọi một câu.

Quan Ngải không nhìn thấy, hai chữ của cô đã khiến Tả Thành bỏ vũ khí đầu hàng, không còn bình tĩnh như thường ngày.

Cửa rất nặng, nhưng khi đẩy ra lại có tiếng động, thật sự không hề có một chút tiếng động nào, cho nên Quan Ngải nghe được, dường như có ai đó đang hô hấp rất nặng, chỉ có điều không phải là cô.

“Giang Hạ Sơ.”

Một tiếng này là giọng nói của Tả Thành, lại làm cho Quan Ngải không thể tin, khi giọng nói lạnh lẽo tận xương này gọi tên Giang Hạ Sơ thế nhưng lại mang theo lưu luyến.

Quay đầu lại nhìn Giang Hạ Sơ đang đứng ngoài cửa, vẫn là một Giang Hạ Sơ thờ ơ, lạnh lùng không có nhiệt độ.

Một người vốn không có độ ấm, gặp phải một người chỉ còn sót lại chút ôn tồn, hai người gặp nhau đã đảo lại nhân vật.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ đã nói cho Quan Ngải biết: Hai người này có mờ ám!

Lộc cộc lộc cộc.....

Lầu 49 rất yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân kèm theo tiết tấu nhịp nhàng của hô hấp, bước chân của Giang Hạ Sơ và hơi thở của Tả Thành đang ở cùng một tần số.

Trong đôi con ngươi phủ băng ngàn năm như có cái gì đó hòa tan, dần dần hiện lên một bóng dáng. Trong mắt của Tả Thành là hình ảnh của Giang Hạ Sơ.

Từ đầu đến cuối, dường như chỉ có một mình Giang Hạ Sơ là không thèm đếm xỉa đến, không nhanh không chậm bước đi, giọng nói không nóng không lạnh: “Tôi tới hủy hợp đồng.”

Một câu cũng không muốn nhiều lời, năm chữ này là toàn bộ của Giang Hạ Sơ, dứt khoát vô tình.

Độ ấm đang tụ tập trong con ngươi Tả Thành dần tan đi: Giang Hạ Sơ, em có biết mình độc ác biết bao nhiêu không? Ngay cả một người nhiễm đầy máu tươi trên tay như Tả Thành anh cũng cảm thấy không bằng rồi.

Giang Hạ Sơ không muốn nhiều lời, Tả Thành cũng không muốn thỏa hiệp, giống như giằng co này làm lòng người ngưng đọng không thể nói gì, có thể chỉ có hai người tương tự nhau mới có thể dễ dàng tha thứ, ít nhất Quan Ngải không được. Cô hậm hực đứng dậy, vọt tới bên cạnh Giang Hạ Sơ, ngưng ngưng lách người: “Mình đi ra ngoài chờ cậu.”

Không khí trong này quá loãng, Quan Ngải cảm thấy khó thở, hai loại khí thể giằng co kết quả là khiến cả người cô lúc nóng lúc lạnh, phải nhanh chóng chuẩn ra ngoài mới là thượng sách.

“Không cần.” Giang Hạ Sơ lạnh nhạt mở miệng ngăn lại, ánh mắt không biết nhìn nơi nào, ít nhất là không nhìn Tả Thành, “Tôi đã nói xong rồi, tôi không nhận ca khúc chủ đề của bộ phim đó, chuyện vi phạm hợp đồng với Kim tôi sẽ tìm luật sư xử lý.”

Giang Hạ Sơ bình tĩnh ngăn lại, Quan Ngải lại ngoan ngoãn nghe lời, một bước cũng không động dậy nữa, nhũn mảy tiêu hóa hết lời nói của Giang Hạ Sơ. Giấy lát sau đầu óc mới thông suốt, Quan Ngải kinh ngạc nhìn Giang Hạ Sơ, lại bị từ trường không biết tên nào đó đột nhiên ngừng miệng lại.

Đây cũng không phải là ca khúc chủ đề của một bộ phim bình thường. « Yêu, không kết quả » đã dùng một đồng tiền để bắt đầu quay, một lần nổi tiếng là tất nhiên, thế nhưng miếng mồi ngon này lại bị Giang Hạ Sơ yên lặng ném ra ngoài. Việc này khiến Quan Ngải càng thêm xác định, giữa Tả Thành và Giang Hạ Sơ nhất định có bí mật không thể nói ra.

Quan Ngải lại ngẩng đầu nhìn Tả Thành một chút, phản ứng này thật đúng là không làm cho cô thất vọng, sắc mặt giống như đáy nồi, đen thui rồi tình rồi mù, chỉ nghe Tả Thành lạnh giọng nói: “Hôm nay người tới là em sao, anh còn tưởng rằng luật sư đấy.” Tả Thành tự giấu cười lạnh.

Quan Ngải vô cùng cẩn thận, tuy rằng Tả Thành này cười khiến cho người ta muốn phạm tội, nhưng cũng quá lạnh rồi. Thì ra là anh chàng băng sơn này cũng có vẻ mặt khác, xem như Quan Ngải cô được mở mang kiến thức rồi.

“Tôi nghĩ luật sư sẽ không vào được cửa Vũ Hậu của anh đúng chứ?” Giang Hạ Sơ cười lạnh, một đôi mắt to vô cùng châm chọc.

“Em vốn rất hiểu rõ anh, vậy thì nên biết kết quả.” Ánh mắt Tả Thành bắt ngờ độc ác, bén nhọn như lưỡi dao, đào khoét mỗi một tác trên người cô.

“Nếu như tôi nhất định hủy hợp đồng thì sao?” Giang Hạ Sơ cương quyết.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sủng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Không thực hiện được giấc mộng của Khiêm Thành

“Nếu như tôi nhất định phải hủy hợp đồng thì sao?” Giang Hạ Sơ cương quyết.

“Bài hát này là giấc mơ của Quý Khiêm Thành, thế mà em cũng bỏ được.” Hai mắt anh tích tụ đầy vẻ lo lắng, giống như sắp có mưa sa trong ngày hè, tựa như lúc nào cũng có thể trút hết buồn giận tích lũy bao nhiêu năm.

Vốn tưởng rằng đời này Tả Thành sẽ không bao giờ nói ra cái tên đó, vậy mà lại buông vũ khí đầu hàng như thế, ngay trước mặt Giang Hạ Sơ.

Quý Khiêm Thành.....

Nút thắt của Giang Hạ Sơ và Tả Thành, không thể nào tháo gỡ được.

Quan Ngải cũng nhạy cảm nghe được cái tên đó, Quý Khiêm Thành..... Rất quen thuộc, hình như trong lúc Giang Hạ Sơ ngủ đã từng gọi một lần, lần đó là lần duy nhất Quan Ngải nhìn thấy Giang Hạ Sơ khóc trong giấc mơ.

Cái tên mà Giang Hạ Sơ không thể quên được lại bị Tả Thành nói thẳng ra như vậy khiến cho cô cảm thấy chán ghét. Trí nhớ lộn xộn trong đầu đột nhiên rõ ràng.

Lúc cô còn nhỏ, anh cũng còn trẻ, hai người cùng nhau nói chuyện trời đất, mặc sức tưởng tượng tương lai.

Cô gái nhỏ quần quýt si mê chàng trai trẻ: “Khiêm Thành, người lớn đều nói khi trưởng thành rồi thì sẽ thay đổi, anh cũng sẽ thay đổi sao?”

Chàng trai trẻ lắc đầu: “Không biết.”

Trên mặt cô gái lập tức hiện lên nụ cười trong sáng: “Em biết mà.” Cô cào cào đầu tóc rối bời: “Này, Khiêm Thành, lớn lên anh muốn làm gì?”

Chàng trai trẻ nhìn ruộng hoa cải dầu: “Viết bài hát cho Hạ Sơ có được hay không? Sau đó để cho mọi người hát, khiến toàn thế giới đều biết rõ đó là bài hát mà Quý Khiêm Thành đã viết cho Giang Hạ Sơ.”

Cô ngẩng đầu thúc giục: “Anh đã nói rồi đấy, không cho đổi ý.”

“Ừ.” Chàng trai trẻ gật đầu.

“Em không có tiền đồ, chỉ cần lớn lên dựa vào thành tựu của Khiêm Thành là được rồi.”

“Cũng không cho em đổi ý.” Chàng trai trẻ có chút ngang ngược kì lạ.

“Được.” Cô gái cười khúc khích nói được.

Những năm đó đồng ngôn vô kí (lời trẻ nhỏ không có kiêng dè gì cả), bọn họ đều không giữ gìn được. Quý Khiêm Thành không viết bài hát cho Giang Hạ Sơ, Giang Hạ Sơ cũng không có dựa vào Quý Khiêm Thành.

Hôm nay, ngay cả giấc mơ của Quý Khiêm Thành, Giang Hạ Sơ cũng không làm được.

Thật xin lỗi, Khiêm Thành, bài hát của chúng ta, em muốn từ bỏ nó.

Giang Hạ Sơ lạnh lẽo nhưng cũng không lẫn át được đau thương. Cô cười, rõ ràng là đã nở nụ cười nhưng nụ cười này rất lạnh, rất lạnh: “Hình như trên cõi đời này không có chuyện gì là Tả Thành anh không biết.”

Hai má Giang Hạ Sơ hiện lên lúm đồng tiền nhân nhật, rất cạn, rất cạn, gần như không nhìn ra, bởi vì cô không hay cười. Có một lần Quan Ngải đã giẹo cợt Giang Hạ Sơ lảng phí má lúm đồng tiền như vậy nhưng hôm nay thấy được một má lúm đồng tiền lạnh lẽo, đẹp thì đẹp nhưng quá gượng ép làm cho người ta không đánh lòng. Đột nhiên Quan Ngải cảm thấy Giang Hạ Sơ không cười thì tốt hơn, lảng phí má lúm đồng tiền thì cứ lảng phí thôi.

“Không làm sao?” Tả Thành hỏi ngược lại, cũng cười lạnh lùng.

Bọn họ rất giống nhau, cười cũng vậy, vẻ mặt cũng vậy, đúng là giống hệt nhau.

“Anh đừng mơ tưởng nắm được tôi trong tay.” Giang Hạ Sơ lạnh lùng, giọng nói lạnh lẽo giống như gai đâm: “Nếu như anh muốn nói chuyện trên tòa án thì tùy anh.”

Lời nói vừa dứt, Giang Hạ Sơ kiên quyết xoay người đi, bỏ lại căn phòng lạnh lẽo, có cô, có Tả Thành.

Quan Ngải có chút mờ mịt, thâm ý nhìn Tả Thành một cái, luôn cảm giác mình thấy được một người khác trên người Tả Thành, người đó rất cô đơn, rất đau thương.

Chắc là ảo giác, làm sao Tả Thành có thể cô đơn, đau thương được? Quan Ngải lắc đầu, đuổi theo Giang Hạ Sơ ra ngoài.

Hình như trong không khí còn lưu lại hơi thở của Giang Hạ Sơ, rất lạnh, rất nhẹ, Tả Thành có chút si mê, khép hờ mắt, hít thở lấy hơi thở của cô.

”Rốt cuộc anh phải làm gì với em bây giờ?” Một bóng dáng thon dài đứng yên tĩnh, lời nói trong miệng nhạt giống như khói tỏa.

Đối với người nọ, Tả Thành đã si dại, đã nhập ma, từ lâu đã không điều khiển được hành động của mình nữa rồi

Làm thế nào đây? Tả Thành không có gì không làm được lại không có cách nào với Giang Hạ Sơ. Bất luận Giang Hạ Sơ như thế nào thì Tả Thành đều không thể buông tha được, còn có thể làm gì đây?

Ngày tháng Năm đột nhiên âm u, giống như có đám mây đen lớn che mất mặt trời, cũng che mất ánh mắt của Giang Hạ Sơ.

Giang Hạ Sơ đi thẳng về phía trước, cách một mét, Quan Ngải không nhanh không chậm đi theo, ngẩng đầu, Quan Ngải muốn nói nhưng lại cực kỳ mâu thuẫn, chân mày nhíu lại, một bên là hiểu kỳ, một bên là cố gắng kiềm chế, rối rắm nhưng cực kỳ vui mừng.

Nhắm mắt lại, chết thì chết đi, Quan Ngải vẫn luôn tình tường vào chân lí: Thà rằng tỉnh táo nhất thời rồi chết còn hơn sống trong hồ đồ cả đời.

Bước lên trước, Quan Ngải và Giang Hạ Sơ đi sóng vai nhau, cô gọi một tiếng: “Hạ Sơ.”

Tiếng gọi này giống như con kiến, bò một cách chậm rãi ở trong lòng, rất nhạt! Sự thật chứng minh, Quan Ngải không có thiên phú làm nũng.

”Ừ.” Giang Hạ Sơ đáp lại giống như tiếng muỗi kêu.

Lời này giống như đồ ăn không bỏ muối, quá nhạt! Sự thật chứng minh Giang Hạ Sơ hoàn toàn miễn dịch đối với sự làm nũng của người khác.

Chính sách dụ dỗ thất bại, Quan Ngải tổng kết kinh nghiệm, cô vẫn nên nói thẳng thì hơn, có lẽ Giang Hạ Sơ sẽ không miễn dịch với sự quẫn quít, dù chết cũng không tha. Trong lòng Quan Ngải có tính toán, không hề quanh co nữa: “Hạ Sơ, tại sao cậu lại kiên trì như vậy? Đây là một cơ hội rất tốt, nếu như thật sự bị kiện thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến cậu sau này.” Quan Ngải kết luận: “Lần đầu tiên mình thấy cậu không phân rõ công, tư.”

Quen nhau ba năm, cho tới bây giờ Quan Ngải vẫn không hiểu được Giang Hạ Sơ, cô giống như một quyển sách, nếu như bạn không mở ra thì vĩnh viễn không biết nội dung của trang kế tiếp là gì, nhưng Giang Hạ Sơ vẫn luôn giữ vững số trang của mình.

”Không phân rõ công, tư?” Hình như tốc độ của Giang Hạ Sơ chậm lại: “Chẳng qua là mệt mỏi nên muốn nghỉ ngơi một khoảng thời gian thôi.”

Không phân rõ công, tư..... Giang Hạ Sơ cảm thấy buồn cười, giữa cô và Tả Thành còn có riêng tư sao?

Quan Ngải nhìn thấy dáng vẻ Giang Hạ Sơ hơi hốt giống như đối phó thì có chút tiếc nuối khi rèn sắt không thành thép: “Nếu như thật sự bị kiện thì sẽ không dừng lại ở việc nghỉ ngơi một khoảng thời gian đâu, không chừng phải đối nghề đấy.”

Quan Ngải thật sự không biết Giang Hạ Sơ nghĩ cái gì, lợi ích trong chuyện này rõ ràng đến thế mà, một bên là thiên đường, một bên là địa ngục, nhưng Giang Hạ Sơ lại cứ chọn địa ngục để đâm đầu vào. Nếu thật sự bị kiện ra tòa thì sợ rằng về sau con đường của Giang Hạ Sơ sẽ không dễ đi nữa rồi.

Giang Hạ Sơ quay đầu lại, mỉm cười nhàn nhạt nhưng có chút gượng ép: “Minhhiều mà, đừng lo lắng.”

Quan Ngải nuốt hận: “Người nên lo lắng là cậu.” Sắc mặt cô nặng nề, cẩn thận dò xét từng li từng tí: “Là bởi vì Tả Thành sao?”

”Cậu cũng đã nhận ra rồi.” Giang Hạ Sơ lạnh nhạt, không thay đổi.

Người mù cũng có thể nhìn ra được, có biết hay không? Huống chi người ta còn có một đôi mắt phượng rất to. Quan Ngải càng thêm xác định Giang Hạ Sơ chậm lụt, cô đạo văn lời Tả Thành nói, tăng thêm chút than thở, biến thành giọng điệu của Quan Ngải cô: “Ánh mắt giả bộ không giống, cho dù dáng vẻ của cô có giống Quan Hân hơn nữa nhưng cặp mắt kia vẫn khác nhau.”

Mặc dù bình thường Quan Ngải rất tùy tiện, nhưng sự quan sát rất tinh tế, nhất là đối với Giang Hạ Sơ được cô liệt vào đối tượng nghiên cứu trọng điểm. Quan sát đã lâu, Quan Ngải rút ra kết luận: Thời điểm Giang Hạ Sơ không buồn không giận thì chỉ có hai chữ: lạnh nhạt. Thời điểm Giang Hạ Sơ giận thì cũng chỉ có hai chữ: lạnh lẽo. Thời điểm Giang Hạ Sơ vui ư... cho tới nay vẫn chưa xuất hiện tình huống như vậy. Chỉ cần ánh mắt bình thường đều có thể nhận ra, vừa rồi ở Vũ Hựu, Giang Hạ Sơ giống như băng đóng ngăn năm, chẳng còn từ gì để miêu tả được nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Lý do của sự hận thù

Quan Ngải cũng không ép hỏi, nhưng đôi mắt phượng cứ cố ý vô tình liếc nhìn Giang Hạ Sơ, dường như muốn thăm dò chút dấu vết còn sót lại.

Giang Hạ Sơ không nói lời nào, rẽ vào một khúc ngoặt. Thời tiết tháng Năm hơi nóng, người trong công viên thừa thớt. Giang Hạ Sơ ngồi vào một cái ghế gỗ có độ nóng đến bỏng cả người bên ngoài lan can, Quan Ngải cũng ngồi xuống, mày nhẩn lại: Nóng quá!

“Đã rất lâu rồi.” Giọng nói dường như bị phiêu tán đi rất xa, nhưng mà bầu trời lại không có gió. Giang Hạ Sơ không thêm để ý đến nỗi ưu thương và vẻ chết lặng trên mặt, “Nhưng mà vẫn không thể nào quên.”

Giang Hạ Sơ là một cô gái giống với loài hoa du đồng, ý nghĩa của hoa du đồng là nỗi đau thương mờ nhạt. Quan Ngải nghĩ, chắc chắn chuyện xưa của Giang Hạ Sơ là một câu chuyện rất bi thương, muốn nói lại không thể nói ra miệng. Nhưng Quan Ngải lại muốn biết, rất muốn, lần đầu tiên không phải vì sở thích nhiều chuyện của mình. Cô thậm chí muốn thực sự đi vào thế giới của Giang Hạ Sơ. Ba năm quen biết, nhưng Quan Ngải biết, cô chưa từng thực sự tới gần được Giang Hạ Sơ, ngoại trừ Tề Dĩ Sâm ra, thì Giang Hạ Sơ phòng bị tất cả mọi người.

Giang Hạ Sơ hơi ngửa đầu, nhìn về một nơi vô định phía xa xa, Quan Ngải nhìn một bên mặt của cô, cảm thấy nó giống như bị che phủ bởi cái gì đó, nhìn thế nào cũng cảm thấy không chân thực. Bất tri bất giác, Quan Ngải như đã tiến vào mùa hoa du đồng đau thương, giọng điệu của cô cũng lộ vẻ buồn bã, “Hạ Sơ, cậu mệt lắm, đừng không? Chuyện cũ của cậu, đừng giấu giếm nữa.”

Đừng giấu giếm nữa... Cho dù là chuyện cũ, hay là chính cậu, một mối liên buông tay thôi. Những trang sách này không cần giữ nữa, cuốn sách này, Giang Hạ Sơ cũng nên đọc xong rồi.

Trong mắt như bị nhuộm màu đen của áng mây phía chân trời xa, con ngươi Giang Hạ Sơ đen kịt: “Tớ cứ nghĩ rằng cả đời này sẽ không nhắc lại nữa, nhưng khi Tà Thành vừa xuất hiện, tất cả như bị đảo lộn.”

Tất cả bị đảo lộn, Giang Hạ Sơ rối loạn, không bình tĩnh được nữa...

Chuyện cũ còn chưa bắt đầu, đã bị bao phủ bởi một khoảng tăm tối dày đặc, ngăn cách không khí ở bên ngoài, khiến người ta bị bế tắc, khó có thể hô hấp. <http://di.enda`nl/eq0uydo-n.co=m/>

Giang Hạ Sơ hít thở thật nhẹ, tựa như giọng nói của cô. Cô đang nói về chuyện cũ của chính mình, nhưng không để tình cảm của bản thân vào đó, tựa như chỉ là đơn giản kể lại chuyện cũ: “Mười một tuổi, là cái tuổi hồn nhiên vô tư, nhưng dường như vào năm ấy, tất cả mọi thứ đã chậm rãi thay đổi, bởi vì gặp được một người.” Câu sau, nhẹ tựa sương khói: “Anh ấy có một đôi tay rất đẹp.”

Năm mười một tuổi, Giang Hạ Sơ gặp được Tà Thành, trong một ngày tuyết rơi, đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy đôi tay xinh đẹp ấy, nhưng nó lại đang dính máu. Kể từ đó, thế giới của cô như bị đóng băng.

Từng mảnh nhỏ kí ức như đang gom góp lại, từng chút từng chút trở nên rõ ràng, đánh thẳng vào đầu óc Giang Hạ Sơ, khiến cô cảm thấy đau đớn: “Có một bé gái chín tuổi, ký ức về cha mẹ của cô dừng lại ở hai tấm ảnh liệt sĩ.”

Cha, mẹ, hai danh từ thật xa lạ. Giang Hạ Sơ đã không còn nhớ rõ nữa.

Ba năm, lần đầu tiên Quan Ngải biết cha mẹ Giang Hạ Sơ là cảnh sát, là liệt sĩ, mà cô lại là một đứa trẻ mồ côi. Đã có lần, cô nói đùa với Giang Hạ Sơ: Có phải cậu chui ra từ tảng đá hay không, sao lại lạnh lùng cứng rắn đến vậy... Thì ra, không phải là cô chui ra từ một tảng đá...

Chị gái của cô có một cái tên nghe rất êm tai, Thâm Hạ...

Cô nhớ mang máng, có một người phụ nữ xinh đẹp ôm một đứa bé gái nói: Thâm Hạ được sinh ra vào mùa hè, mà Hạ Sơ của chúng ta sinh ra vào đầu đông...

Bé gái ngây thơ hỏi: Vì sao không gọi là Sơ Đông? <http://diieend4anleeqtuydoon.cmom/>

Bởi vì Hạ Sơ và Thâm Hạ mới giống chị em

...

Người phụ nữ này rất xinh đẹp, lại có một danh xưng đẹp nhất thế giới - Mẹ... Nhưng mà Giang Hạ Sơ lại không nhớ rõ dáng vẻ của bà.

“Sau đó thì sao?” Rõ ràng là lời nói nhẹ nhàng như vậy, nhưng Quan Ngải lại giống như được đi vào một câu chuyện xưa, khiến cho những ưu tư của cô cứ quanh quẩn.

“Sau đó ấy à?” Giang Hạ Sơ nhìn lên bầu trời, nơi đó có người cô yêu, trong mắt là sự lưu luyến mãi không tan, “Đó là một gia đình thật ấm áp, khiến cho cô quên đi bi thương, quên rằng cô là một người cô đơn. Cô rất cảm kích, bởi vì được gặp gỡ một người mà cô thích rất nhiều rất nhiều năm.”

Khi đó, cô mới chín tuổi, đáng đáp nho nhỏ, lần đầu tiên nhìn thấy anh cũng nhỏ nhắn như vậy. Cô nhỏ như vậy, nhưng lại có thể nhớ kỹ được từng chi tiết của ngày đó.

”Cháu tên là Hạ Sơ đúng không?” Người đàn ông hiền lành hỏi cô.

Cô bé không để ý đến ông, cô sợ hãi, cô muốn đi theo chị gái mình, chen chúc ở một căn nhà nhỏ, chứ không muốn đến một ngôi nhà lớn của “người khác”.

”Hạ Sơ, về sau cháu ở nơi này nhé?” Thấy cô không nói chuyện, người phụ nữ đứng bên cạnh người đàn ông cũng đến dỗ dành cô, giọng nói thật dịu dàng, giống như chị cô.

Cô vẫn không để ý, cho dù giọng nói giống chị gái cô thì đã sao? Cô ghét chị, tại sao chị lại tổng cô đến chỗ này?

Người đàn ông và người phụ nữ dường như vẫn không từ bỏ, vẫn dỗ dành cô. Sau đó, một thiếu niên đi ra từ trong phòng. Lần đầu tiên cô nhìn thấy có một người đẹp mắt như vậy, so với tiêu mỹ nhân Điềm Điềm ở lớp bên cạnh thì còn đẹp hơn. Bỗng chốc, cô đã nhìn đến ngây người.

Cậu bé đi đến trước mặt cô, cậu cao hơn cô một chút, cậu nói: “Về sau em ở nhà anh, anh sẽ là người thân của em, có được không?”

Cô ngây ngốc, trên mặt lại hiện lên lúm đồng tiền rõ nét, hơi gật đầu: “Vâng.”

Vâng... Giang Hạ Sơ ngày niên thiếu, đã vô cùng tin tưởng Quý Khiêm Thành, khi đó, cô chỉ hồn nhiên cho rằng, là vì Quý Khiêm Thành có bộ dạng đẹp mắt nên cô mới trúng kế. Mãi sau này cô mới biết, là không phải.

Khiêm Thành, Khiêm Thành... Anh ở trên đó có thấy em không? Có nhớ rõ ngày chúng ta chín tuổi không?

Quan Ngải thấy Giang Hạ Sơ nở nụ cười, lần đầu tiên thấy nụ cười chân thật như vậy, đẹp mắt như vậy. Là vì nghĩ đến người thiếu niên đã thích rất lâu kia sao? Anh ta ở đâu? Vì sao không ở bên Giang Hạ Sơ, như vậy thì cô sẽ không còn cảm thấy đau thương nữa rồi.

Liếc mắt một cái, ánh sáng nhu hòa chợt tắt, thế giới của Giang Hạ Sơ lại một lần nữa chìm trong tầng u ám thật dày: “Năm mười sáu tuổi, đã xảy ra rất nhiều chuyện. Năm đó cô có thêm một người anh rể, năm đó chị gái cô bị bệnh, năm đó cô phải rời khỏi người thiếu niên mà mình thích.”

Cái tên Tả Thành này lần đầu tiên khắc vào thế giới của Giang Hạ Sơ. Năm đó, cô mười sáu tuổi, cô gọi anh là anh rể, đó là chồng của chị gái cô.

Ngón tay không tìm được nắm chặt lại, trong đầu Quan Ngải bắt chợt hiện lên một cái tên: Tả Thành... Thì ra bọn họ lại có mối quan hệ như vậy...
<http://di1enda2nl0equ9ydo9n.co1m/>

Đối với cái tên kia, Giang Hạ Sơ im miệng, không muốn đề cập tới, nhưng mà ánh mắt của cô không biết nói dối, sự hận thù dày đặc như vậy. Dường như tất cả quay trở về mùa đông năm cô chín tuổi, Giang Hạ Sơ cảm thấy thật lạnh, cho nên cô tự ôm lấy chính mình, giọng nói cũng hơi run rẩy: “Cô rất sợ cái người gọi là anh rể ấy, anh như loài hoa anh túc, độc đến mỹ lệ. Mãi về sau, cô mới biết được lý do người đàn ông này xấu xa như vậy. Người đàn ông này lại có thể nói với cô rằng, anh yêu cô, cho nên mới cưới chị gái cô. Khi ấy, trong phòng bệnh, chị gái trợn mắt lên, chỉ một lát sau, lại nhắm mắt, rồi vĩnh viễn không mở ra nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 26: Những năm đó!

Khi đó, cô còn nhỏ, vẫn còn ở lứa tuổi không biết yêu là gì, người đầu tiên nói yêu cô lại chính là người cô gọi là anh rể.

Chị gái nằm trên giường bệnh, là bệnh ung thư máu thời kỳ cuối, đang nằm ở trong tình trạng nguy kịch. Cô rất sợ nên vẫn mãi trông chừng bệnh cạnh giường bệnh của chị gái, sau đó càng không ngừng d/d'l/q/d nằm mơ, trong cô thấy chị gái máu me đầy người, vẫn luôn kêu đau, cô sợ, rất sợ, nhưng chính là không tỉnh lại. Cô chỉ nhớ trong lúc hoảng hốt, cô đã gọi tên của một người.

”Khiêm Thành, Khiêm Thành.....” Cái tên có thể khiến cô yên tâm.

”Tĩnh.”

Trong mơ có người rất dùng sức lay động cô, gọi tên cô, nhưng không phải Khiêm Thành, bởi vì Khiêm Thành vĩnh viễn sẽ không dùng giọng điệu lạnh băng để gọi tên cô như vậy, sẽ không nắm bả vai khiến làm cô đau.

Sau đó cô đã tỉnh, mở mắt ra, khóe mắt còn lưu lại nước mắt chưa khô, khi còn chưa kịp lau cô đã nhìn thấy một người đàn ông có đôi mắt còn lạnh lùng hơn cả băng tuyết trong ngày đông, hấp thụ rất nhiều không khí giống như một cục nam châm, khiến cô cảm thấy hít thở không thông. Cô sợ gọi hãi gọi một câu: “Anh rể.”

”Không cần gọi anh là anh rể.”

Trong mắt có sự giận dữ cô chưa từng thấy qua, cô sợ, ngay cả giọng nói cũng run rẩy: “Vậy em nên gọi ——”

“Quý Khiêm Thành?” Người đàn ông âm trầm kêu lên cái tên này, dường như muốn xé nát mỗi một chữ ra vậy, “Về sau anh không muốn nghe được cái tên này từ trong miệng em nữa.”

Cô vẫn rất sợ anh rể, giờ khắc này không chỉ là sợ, cô cảm thấy người đàn ông này rất xa lạ, hơn nữa còn không thể nói lý, cô lấy can đảm “Tôi cứ thích gọi Khiêm Thành, tôi thích Khiêm Thành, chỉ thích tên anh ấy, chỉ tôi còn không quên tôi, dựa vào cái gì anh lại quên tôi chứ?” Thật ra thì khi đó cô còn không hiểu thích là cái gì, chỉ là dường như thời kỳ phản nghịch của cô đã bắt đầu trong một cái chớp mắt đó.

“Dựa vào cái gì? Dựa vào chị gái em và em mới gả cho anh, dựa vào chuyện năm em mười một tuổi còn sống mà ra khỏi nghĩa trang đó.”

Cô không hiểu, chuyện này thì có quan hệ gì đến chị gái, mười một tuổi lúc rất lâu, cô có chút không nhớ, hỏi: “Chuyện này thì có liên quan gì đến chị?”

“Có biết nguyên nhân vì sao anh cưới chị gái em không?” Anh dùng ánh mắt cô không hiểu thẳng vào mắt cô, rất dày rất sâu: “Bởi vì anh yêu em.”

Anh yêu em.... Mười sáu tuổi, khi đó cô không biết yêu là gì, nhưng trong khoảnh khắc đó, lần đầu tiên cô đã hiểu.

Ba chữ đó, ngay cả Khiêm Thành cũng chưa từng nói với cô, nhưng người đàn ông là anh rể lại nói..... ra ba chữ đó, đã nhốt cô lại như một chiếc lồng xiềng.

Trong lúc cô vẫn còn hoảng hốt, thì chị gái mở mắt.....

Giang Hạ Sơ chìm trong trí nhớ, giây giũa không ra được, cô run rẩy, khoé môi cắn ra tia máu, sau đó có một bàn tay ấm áp mang theo chút mồ hôi phủ lên mu bàn tay cô. Chuyển tầm mắt, đừng phải đôi mắt phượng thật dài của Quan Ngải, Giang Hạ Sơ mới phát hiện, ánh mắt Quan Ngải âm áp và trong sáng như Mặc Ngọc, nhàn nhạt ôn tồn.

Quan Ngải vẫn muốn mở ra quyển sách trong lòng Giang Hạ Sơ, sau khi đọc hết một hồi, vén cái khăn che mặt của cô lên, phân tích tất cả thần bí của cô, nhưng hiện giờ Quan Ngải lại không muốn tiếp tục, bởi vì mỗi một tờ đều rất nặng.

Khi mười sáu tuổi, Quan Ngải vẫn còn mơ mộng, giữa ban ngày mơ thấy hoàng tử cười Bạch Mã đến nói “Ta thích nàng” với cô..... Dù to gan như vậy như cô chỉ dám mơ đến từ thích mà thôi. Giang Hạ Sơ thì sao, mười sáu tuổi cô đã nghe được câu nói “Anh yêu em” của Tả Thành, nhất định đã khiến cô vô cùng sợ hãi.

Giang Hạ Sơ cười trừ, khép màn này lại kéo ra màn khác: “Đêm hôm đó, mưa rất lớn, chị gái cô ấy bị đưa vào nhà xác, người thiếu niên cô ấy yêu cũng chết trong đêm đó, là tai nạn ô tô, người cầm lái chính là d/d'l;q.d người đàn ông mà cô ấy gọi là anh rể, lúc ấy cô gái ngồi trong xe, nhìn máu chảy đầy đất. Thật ra thì có rất nhiều đoạn ngăn cô ấy đều không nhớ rõ, có lẽ là bởi vì quá đau.”

Trong đêm đó trút xuống trận mưa rất lớn, đêm hôm chính là lạnh như vậy. Cô nhìn thấy trên cửa sổ xe, rất nhiều máu trôi trên đường, dường như từng giọt mưa rơi xuống cũng là máu đỏ, mùi máu tanh nồng bốc hơi khắp thể giới.

Cô không nhớ rõ mình đã xuống xe như thế nào, thật ra thì có rất nhiều rất nhiều chỗ cô đều không nhớ rõ, trừ máu, trừ chiếc xe của Tả Thành, và Khiêm Thành là người cô vẫn luôn gọi tên.

Có lẽ ông trời vẫn thiên vị Giang Hạ Sơ, vì đã lựa chọn trí nhớ thay cô, đêm hôm đó có rất nhiều điều cô mơ hồ. Rất lâu sau đó cô mới nhớ tới, đó là tháng bảy, mùa hoa anh túc nở.

Đây cũng là chuyện xưa của Giang Hạ Sơ sao? Có Tả Thành tham dự một phần trong đó, dường như Quan Ngải có thể lý giải tại sao Giang Hạ Sơ lại hận Tả Thành như vậy rồi, nếu như đối lại là cô, sợ rằng không chỉ hận đơn giản như vậy thôi đâu.

“Lúc mười bảy tuổi, cô ấy bị nhốt một năm, nhưng sau đó cô ấy đã trốn thoát khỏi bệnh viện, nhờ Di Sâm dùng một thi thể khác để trao đổi.” Một lời đã nói xong cuộc sống trôi qua như địa ngục trong một năm, cô quay đầu lại nhìn Quan Ngải, chưa xót biến mất không dấu vết, “Chỉ có điều, mới trốn thoát được năm năm.”

Giang Hạ Sơ đọc hết sách, tờ cuối cùng lại không có kết thúc. Mùa hoa anh túc nở cũng chính là lúc tất cả bi kịch của Giang Hạ Sơ lại bắt đầu.

“Cô gái đó chính là cậu, người đàn ông đó chính là Tả Thành.” Một câu của Quan Ngải đã nói toạc ra những bộ phận âm u trong sách của Giang Hạ Sơ.

Cuối cùng cô cũng biết vì sao Giang Hạ Sơ không biết cười rồi, vì người đàn ông giống như hoa anh túc đó đã khiến cho cô ấy quên mất khả năng biết cười.

“Cậu nhìn xem, mình đều nhớ rõ ràng như thế, mình còn tưởng mình đã quên tất cả rồi.” Giang Hạ Sơ đưa cột cong khoé môi, lộ ra lúm đồng tiền nhàn nhạt.

Giang Hạ Sơ vươn bàn tay lạnh lẽo bao phủ lên gương mặt Quan Ngải.

Thì ra là trên mặt cô có chất lỏng ấm áp, gọi là nước mắt. Đã bao lâu rồi Quan Ngải chưa từng rơi nước mắt, cô cũng không nhớ rõ. Lần này cô sẽ nhớ rõ ràng, lần này là vì một cô gái tên Giang Hạ Sơ, vì cô là đóa hoa quý cô độc.

Cô chỉ là một người xem trong câu chuyện xưa của Giang Hạ Sơ, người biểu diễn không khóc nhưng người xem lại khóc, Quan Ngải không tin con hát không có nước mắt, cô nghĩ nhất định Giang Hạ Sơ đã khóc đến khô nước mắt rồi.

Quan Ngải nhanh chóng lau đi nước mắt trên mặt, kiểu cách như vậy không thích hợp với cô, thỉnh thoảng là được rồi, không thể diễn ra nhiều lần được. Cô nắm bàn tay lạnh lẽo của Giang Hạ Sơ: “Không thể quên được thì cứ hận anh ta đi, cậu có quyền đó.”

“Minh cũng đã làm như vậy.” Giang Hạ Sơ trả lời.

Trong thế giới của cô, Tả Thành chỉ dừng lại ở một loài hoa quý, mỗi lần hoa nở Giang Hạ Sơ đều hận Tả Thành, đây chính là hình thức cô trả lại chỗ khác.

Quan Ngải hít hít lỗ mũi, sau đó lại nói thêm: “Hạ Sơ, tất cả đều đã qua rồi.”

Không cần nhớ lại nữa.....

Giang Hạ Sơ nhẹ nhàng gạt đầu, giọng nói căng chặt như dây điều truyền qua: “Ừ, đã qua rồi.”

Chỉ là không thể quên được thôi.....

Bắt đầu từ khi nào, Giang Hạ Sơ đã nhớ kỹ mùa hoa anh túc nở, sau đó cô vẫn luôn nhớ đến.

Bạn đang đọc truyện *Từ Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Lời nói dối của Quan Ngải

Cúi đầu, nhúu mày, mím môi, Quan Ngải như quên hết tất cả, nhìn chăm chăm máy tính trong tay.

Ngón tay linh hoạt, gõ bàn phím cứ như là lướt gió. Hình như có câu miêu tả nó là: Đầu óc ngu si, tứ chi phát triển.

Lần thứ nhất, âm một vạn chín nghìn tám trăm.

Lần thứ hai, âm một vạn bốn nghìn.

Thứ tư lần, âm một vạn năm nghìn sáu trăm.

Lần thứ năm, âm một vạn bốn nghìn.

Tổng cộng năm lần, lần nào cũng bị âm, không có lấy một con số dương. Nhấn năm lần, bốn kết quả, tổng kết: “Lỗi một vạn bốn nghìn.” Quan Ngải nhúu cặp lông mày lá liễu xinh đẹp, thật hận chính mình rèn sắt không thành thép, nhưng sau khi tự khai thông mình một phen thì mặt mày lại hớn hờ: “Mấy lần trước đều lỗi hai vạn, có tiến bộ.”

Xem ra mọi chuyện đã bắt đầu đi vào quỹ đạo rồi, rất có thể sẽ phát triển không ngừng. Cô tự an ủi chính mình, thật ra thì lời an ủi này đã dùng qua rồi, vào lúc khai trương Thiên Lam một năm trước nhưng giờ dùng lại cũng không sao cả.

Quan Ngải đang suy nghĩ làm như thế nào để Thiên Lam đang kinh doanh thua lỗ chuyển sang có lời thì lại có người gào thét ầm ĩ phá hỏng mưu lớn.

“Chị ơi....Chị ơi.”

Khí chất đâu, khí chất đâu..... Tiểu Thanh đã được hun đúc hơn một năm rồi mà tại sao vẫn còn kinh ngạc, sợ hãi như vậy.

Mỗi lần Quan Ngải quang minh chính đại nói ra từ này thì trong lòng Tiểu Thanh đều đáp lại bằng một câu: Còn không phải là bị chị hun đúc sao, trước kia thím Vương bên cạnh đều nói em là thực nữ đấy.

Quan Ngải nhìn con số đang hiện rõ ràng trên máy tính, thật là chói mắt, cô đẩy nó ra, ngẩng đầu lên, không sợ hãi gào to đáp lại: “Kêu cái gì, nơi này là quán cà phê, không phải quán bán hàng, cho em uống nhiều cà phê như vậy mà khí chất đi đâu mất tiêu rồi?”

dB của chị còn cao hơn em nữa đấy. Tiểu Thanh liếc mắt nhìn lướt qua bốn phía: Đang có người dùng ánh mắt tố cáo đấy.

Tiểu Thanh dùng ánh mắt đơn thuần để biểu đạt cảm phần đang dâng trào trong lòng: “Chị ơi, có uống nhiều hơn nữa thì cũng không nhiều bằng chị, hơn nữa khí chất phải được tích lũy theo năm tháng đó.”

Ý ở ngoài lời: khí chất được đánh đổi bằng tuổi tác.....

Mắt phượng của Quan Ngải nhú lại, cong thành một vầng trăng khuyết, dB chỉ tăng chứ không giảm: “Em muốn tạo phản hả, có một chút kinh ngạc mà gọi chị làm gì, hay là em cho rằng chị lười biếng, đúng lúc chị đang thiếu một lý do để trừ lương đấy.”

Trừ tiền lương thì có thể bù lại lỗ hổng này rồi..... Trong lòng người nào đó đang tính toán lời lỗ một cách vô cùng tàn ác, còn chuẩn hơn cả máy tính vừa rồi nữa.

Thật ra thì cũng không có trừ lương thật sự.....

Tiểu Thanh ngưng ngừng, lầu bầu trong miệng: “Nhà tư bản áp bức.”

Luôn dùng một chiều này, chị không phiền chứ em thấy mệt mỏi lắm rồi. Trong lòng Tiểu Thanh oán thầm một hồi lâu, nói: “Chị xem người ngồi ở bàn số tám kia.”

Bàn số tám.....Đôi mắt Quan Ngải chuyển động một cách giao hoạt.

Dáng dấp không tẻ: có lỗ mũi, có mắt; chiều cao, hình thể không tẻ: tứ chi phát triển.

Hình như khuôn mặt có chút quen thuộc.....

Đợi chút..... Quan Ngải đột nhiên quay đầu, liếc xéo Tiểu Thanh: Haha, bị mình bắt được rồi nhé.

“Giờ làm việc mà lại trông hoa si, trừ tiền lương!” Quan Ngải giải quyết dứt khoát.

Khiếu nại bị bác bỏ, trực tiếp định tội.

Tiểu Thanh không phục: “Oan uổng quá, là hiệu ứng người nổi tiếng, không phải trông hoa si.” Sau đó chỉ vào người đàn ông ngồi bàn số tám: “Đó là Trình Tín Chi, là tay đua xe mà em trai em rất thích.”

Trình Tín Chi..... là một cái tên không xa lạ gì. Quan Ngải lục tìm lại kí ức: mặt cũng rất quen.

Lần là quái nhân lần trước!

Quan Ngải gật đầu: “Là anh ta.” Sau đó quay đầu lại bảo Tiểu Thanh: “Đi đi, em đi bùng cà phê cho người ta, nói là lúc trước đã cảm nhầm nên bây giờ trả lại, nếu như anh ta nhận thì tội hoa si không được thành lập, tiền lương không bị trừ.”

Trong lòng Tiểu Thanh khua phục nhưng ngoài miệng vẫn phản kháng: “Nhà tư bản chuyên chế.” Sau đó hậm hực bỏ đi, trong miệng còn nói nhỏ: “Cách làm quen này đã cũ mòn rồi.”

Thính giác của Quan Ngải rất tốt nên nghe rõ, háng giọng uy hiếp: “Em có đi hay không, không muốn tiền lương nữa hả?”

Chiều trừ tiền lương này trăm thử trăm được nên Quan Ngải làm không biết mệt mỏi.

Tiểu Thanh giống trắng sỡ ra pháp trường, nói: “Vì tiền lương của mình.”

Làm quen thì không uất ức, làm quen thay người ta mới là uất ức, nhưng uất ức nhất vẫn là biết mình là vật hy sinh nhưng vẫn phải đi làm quen.

Trái lại Quan Ngải rất nhàn nhã, chống cằm xem kịch vui.

Tại sao ánh mặt trời hôm nay lại tươi đẹp như vậy? Lại còn là bàn số tám gần cửa sổ? Quan Ngải cảm thấy quái nhân kia ngồi nơi đó rất thuận mắt, càng xem càng vui tai vui mắt.

Về sau muốn nhìn thấy ánh nắng tươi đẹp thì thử ngồi bàn số tám một chút, hun đúc...hun đúc, làm như vậy thì quả thật khí chất có tăng lên thật.

Phần đặc sắc nhất chính là miệng Tiểu Thanh há ra rồi ngậm lại, bắt đầu “làm quen”.

Lúc mẩu chót thì lại có người đến quấy nhiễu kịch hay.

“Quan Ngải.”

Quan Ngải giống như có tật giật mình, con ngươi đảo tròn. Trong đôi mắt phượng hơi xéch là một bóng dáng không thể quen thuộc hơn nữa.

Tại sao Quan Hân đi đường lại không phát ra tiếng động vậy, giữa ban ngày ban mặt, muốn hù dọa người nào đây?

“Tại sao lại tới đây?” Quan Ngải không lạnh không nóng.

Thu lại vẻ giao hoạt trong đôi mắt, Quan Ngải nhìn về phía nơi khác. Mỗi lần nhìn thấy Quan Hân, Quan Ngải đều cảm thấy mình đang soi gương, nhưng về mặt lại không phải là mình, rất khó chịu.

”Ừ.” Quan Hân chỉ trả lời một chữ, giọng điệu đều đều, đoan trang đến xa cách.

Hình thức ở chung là: một ôn hoà, một không nóng không lạnh. Nhưng hai cô là song sinh, lại còn là cùng trứng.

Quan Ngải hài hước, cười đến má lúm đồng tiền thật sâu: “Khách quý nha.” Trong đôi mắt cong như cầu vồng xẹt qua một chút lạnh lùng: “Quán của em khai trương đã hơn một năm rồi nhưng đây là lần đầu tiên chị hạ mình đến đây đây.”

Quan Ngải không biết mình có một thói quen nhỏ: Mỗi lần cô cười với Quan Hân thì đều hiện ra má lúm đồng tiền rất sâu.

Bởi vì má lúm đồng tiền của Quan Hân rất cạn, vĩnh viễn đều là tao nhã, dè dặt.

Như vậy thì hai người mới không giống nhau.

Quan Hân đặt túi xách màu tím nhạt xuống, ngồi lên ghế trước quầy: “Chị có việc nên đến tìm em.”

Quầy của Thiên Lam hơi giống phong cách quầy bar, đặt vài cái ghế xoay, bình thường Quan Ngải không có việc gì thì thích ngồi trên ghế xoay qua xoay lại. Quan Ngải thích quầy của Thiên Lam, nhưng khi Quan Hân ngồi ở đây thì Quan Ngải cảm thấy không hợp.

Quan Hân thích hợp với nhà hàng Tây cao cấp mà không phải là một quầy bar lồi thối lếch thếch như vậy, nhưng Quan Ngải thì lại rất hợp.

Ngoại trừ vẻ bề ngoài thì bọn họ chẳng có gì giống nhau cả.

Bọn họ có rất nhiều chỗ không giống nhau. Ví dụ như Quan Hân thích mặc váy, còn Quan Ngải vĩnh viễn là quần jean. Ví dụ như Quan Hân mười sáu tuổi mang giày cao gót đi đứng tao nhã vững vàng thì Quan Ngải hai ba tuổi vẫn còn chưa chiến thắng một đôi dép lê. Ví dụ như Quan Hân thích bánh ngọt Mộ Tư ngọt ngào thì Quan Ngải lại thích bánh mật được rán ở các sạp hàng. Hay là Quan Hân yêu thời trang Paris, còn Quan Ngải lại thích tạp kỹ Trung Quốc.

Những ví dụ như vậy còn có rất nhiều. ... rất nhiều. Nhìn đi, họ không giống nhau, một ví dụ bình thường nhất là Quan Hân là thiên nga còn Quan Ngải là vịt hoang, không thể lẫn vào nhau cũng khinh thường lẫn vào nhau.

Quan Ngải pha hai ly cà phê, cô yêu Cappuccino, còn Quan Hân thì cô không biết khẩu vị của chị ấy, cho nên cô pha loại đắt nhất, thiên nga mà, vĩnh viễn đều khinh thường hàng kém chất lượng.

Quan Ngải cầm cái ly của mình lên, cuối đầu thưởng thức cà phê, trong tiềm thức của cô, cô không hề giống Quan Hân trước mặt.

Quan Hân không có cảm lý cà phê trước mặt lên, Quan Ngải cau mày thầm nghĩ: Ly cà phê đó rất đắt nha, thật lãng phí, hơn một trăm tệ đấy, quý này lại lỗ thêm một khoản nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Ngẫu nhiên gặp, mà cũng không phải là ngẫu nhiên gặp

Quan Hân cũng không bùng ly cafe trước mặt lên, Quan Ngải nhủ thầm nghĩ: Ly cafe này rất đắt đó nha, thật lãng phí, hơn một trăm tệ đấy, quý này lại lỗ thêm một khoản nữa rồi.

Rõ ràng là cô rất thích Cappuccino, nhưng sao lại không thấy ngọt. Quan Ngải hữu ý vô tình nhìn thoáng qua ly cafe chưa được đựng vào kia, lơ đãng hỏi: “Ông già nhà chúng ta luôn nói chúng ta chẳng có chỗ nào giống nhau. Em cũng nghĩ như vậy, thật không hiểu chị tìm em có chuyện gì.”

Quan Hân lờ đi mà ý nhiều: “Thề công tác của chị sao lại vào tay phóng viên?”

Điều này luôn là nút kết trong lòng cô. Tả Thành không chịu nói, rõ ràng chỉ là trò chơi, nhưng cô vẫn nghiêm túc muốn thu lấy kết quả.

Dường như từ đầu đến cuối, cô đều không coi nó là trò chơi, bởi vì cô vẫn luôn nghiêm túc như vậy. Dj,enĐa.nL.3QuyD,0n

Cái ly đến bên môi lại bị đặt xuống: “Em còn tưởng chị sẽ không hỏi cơ đấy, nhện cũng lâu đấy.” Cô cười thật tươi, đôi mắt tinh ranh cong cong, rồi lại ra vẻ bình thường, “Chị phải cảm ơn em mới phải. Là do em không cẩn thận làm mất, mới có thể trùng hợp xúc tiến được một việc vui, em chính là công thần.”

Ân ân oán oán, tình tình ái ái giữa bọn họ rất phức tạp, không chỉ không cắt đứt được mà còn rất hỗn loạn. Phiền toái, thực sự là phiền toái, mà Quan

Ngài lại rất ghét những chuyện phiền toái.

Còn có Giang Hạ Sơ cũng ghét những chuyện phiền toái, cho nên, ngoại trừ việc lừa dối và giấu giếm thì không còn biện pháp nào tốt hơn.

Nhưng mà người nào đó lại không ngại phiền toái, cứ muốn tìm tòi đến cùng, không tin nói: “Chỉ đơn giản như vậy?”

Quan Ngài không thể không phủ nhận: “Nếu không thì thế nào? Tất cả chỉ là trùng hợp. Chuyện giữa chị và Tả Thành, chính chị còn không rõ ràng hay sao?”

“Chị biết rõ.” Quan Hân cúi đầu, lăm bằm lâu bầu nói, trong đôi mắt phượng ánh lên vẻ nặng nề.

Cô không nghe lắm chứ? Người cao ngạo tự tin như Quan Hân mà cũng có vẻ mất mát như vậy sao? Hai ba năm, đây là lần đầu tiên Quan Ngài thấy cô ấy như vậy, có chút không quen. Cô nghĩ: Sợ rằng tên ma quỷ Tả Thành kia đã hại người không ít, Quan Hân cũng sa chân vào vũng bùn rồi.

“Còn điều gì nghi vấn nữa không? Chỉ là trùng hợp, rất đơn giản. Chị suy nghĩ quá nhiều rồi.” Quan Ngài bung cafe lên, theo thói quen lại uống một ngụm lớn.

Quan Ngài và Quan Hân là chị em ruột suốt hai ba năm, Quan Ngài và Giang Hạ Sơ chỉ có ba năm không mặn không nhạt, chia ra hai bên trái phải Quan Ngài, thế nhưng cô lại có thể dễ dàng thiên về phía bên phải.

Cô rất bạc bẽo sao? Không biết, chỉ là trong tiềm thức như vậy. Hai mươi ba năm qua, cô và Quan Hân lại xa cách đến mức khắc sâu vào xương tủy.

Về phần Giang Hạ Sơ, Tả Thành đã hủy hoại tim gan tỳ phổi của cô, chỉ còn thừa lại thể xác.

“Ồ đài còn có việc, chị đi trước.” Quan Hân cầm lấy túi xách, lần vảy màu trắng vẽ nên một đường cong xinh đẹp.

Đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng. Quan Ngài thấy nhưng lại không thể trách, cô lơ đãng nhìn ly cafe đắt tiền trên quầy. Dj,ienĐ4a.nL.3Qyu,yD0,0n

Thật là phí phạm..

Quan Ngài cầm lấy ly cafe, đổ vào thùng rác bên cạnh.

“Hôm nay là mừng mấy mà sao có ít khách vậy?” Thật là khiến cho người ta cảm thấy buồn bực. Quan Ngài lắc đầu, chẳng muốn lý giải nữa.

Cái này có tính là lừa dối giấu giếm hay không? Nhưng mà không phải là ai cũng đều hi vọng như vậy hay sao? Thật khéo, có lợi cho Quan Hân, có lợi cho Giang Hạ Sơ, có lợi cho Tả Thành, coi như là thuận nước đẩy thuyền thôi.

Quan Hân cầm lấy máy tính, tính toán ly cafe đắt tiền vừa rồi. Gỡ một lúc, cô ngẩng đầu lên, mới nhớ tới còn có một người khác: “Ồi chao, ai ôi! Người tài xế kia đâu rồi? Không uống cafe sao?” Sao lại không thấy bóng dáng đâu nữa.

Lái xe... Cái người vốn là tay đua xe có trình độ đã bị giáng xuống thật nhiều cấp.

Quan Ngài buông máy tính, đi đến bàn số tám, nhìn ngó xung quanh rồi dừng lại trên tách cafe.

Lại là một ngụm cũng không thêm uống... Sao mà giống Quan Hân thế cơ chứ!

Quan Ngài nhìn mà cảm thấy vô cùng chướng mắt, bung ly cafe trên bàn số tám lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, lau miệng một cái: “Thật là tức đến giậm chân mà.”

Hôm nay thật đúng là cái ngày khiến cho người ta bực mình, chỉ có hai vị khách đến, nhưng mà lại lãng phí đến hai ly cafe.

Trời âm u, cũng không biết là có mưa từ lúc nào.

Tí tách... Từng giọt mưa bên khung cửa sổ cạnh bàn số tám tạo thành một bức rèm châu.

“Sao lại mưa rồi?” Quan Ngài ngồi trước cửa sổ, bên ngoài trời mưa nhưng có vẻ rất yên tĩnh, chẳng qua Quan Ngài lại cảm thấy buồn phiền đến khó hiểu: “Người quái lạ, thời tiết cũng quái lạ.

Ngoài cửa, Quan Hân ngẩng đầu nhìn tám biển màu lam: Thiên Lam.. Cái tên thật lỗi thời. Bầu trời âm đạm như muốn sụp xuống.

Không gian thật yên tĩnh, mưa tí tách rơi không nhanh không chậm, nhưng lại có thứ gì đó như đang đè ép trong lòng Quan Hân. Đó là một cái tên - Tả Thành.

Trùng hợp ư? Kết quả như vậy không phải là rất tốt hay sao? Dù sao cũng tốt hơn là làm thế thân, nhưng cô vẫn cảm thấy mình đã sai lầm rồi. Nhưng rốt cuộc là sai ở đâu?

Quan Hân lắc đầu, dường như càng lúc càng nghi thần nghi quỷ, hơn nữa có vẻ cô đã mắc phải căn bệnh chung của phụ nữ: Lo được lo mất. Thực ra không cần thiết phải như vậy, bởi vì đã bao giờ có được đâu? Quan Hân cười khổ trong lòng, lấy chiếc ô từ trong túi ra

Bên tay trái cô, có một ánh mắt mà từ lúc cô xuất hiện đến giờ vẫn chưa rời đi. Mưa làm ướt bờ vai ai đó. Chắc là Trình Tín không biết, anh chỉ nhìn thấy vệt nước bùn đọng trên làn váy trắng của người kia, nhưng lại không biết áo jacket màu đen của mình đã ướt sũng.

Quan Hân, đã lâu không gặp, rất lâu rồi...

Mưa tạo nên một bức rèm châu, chia cắt đất trời thành hai nửa, tạo nên hai dòng tâm sự. Cô nghĩ đến ai đó. Nhưng người khác lại nghĩ đến cô.

Anh si ngốc nhìn, quên hết tất cả, dường như anh đã xuyên không về quãng thời gian mười năm trước, đợi đến khi nhìn thấy bóng lưng này, anh lại cảm thấy lòng tham của mình vẫn chưa được thỏa mãn.

Bất ngờ không phòng bị, cô quay đầu, anh giật mình nên đã quên mất làm thế nào cho phải, tất cả chỉ thoáng như một giấc mộng.
Dj,1enĐa.anL.3Quu,yDo,0n

Trong đôi mắt của nhau đều là gương mặt quen thuộc. Nơi nào, khi nào, có lẽ đã không còn nhớ rõ, chỉ là rất quen thuộc, nhưng ai cũng không nói.

Sau màn mưa, thật gần gũi, nhưng cũng thật xa lạ.

Cô cầm chiếc ô, chậm rãi bước tới, bỗng nhiên dịu dàng mỉm cười: “Quần áo ướt cả rồi.” Nụ cười thật xa cách, dường như đã kéo lại gần được một khoảng, nhưng dường như chỉ là hai đường thẳng song song.

“Quần áo ướt rồi.” Thấy Trình Tín không phản ứng, cô lại lặp lại.

Trình Tín giật mình như thể vừa tỉnh lại từ trong mộng, bước lên bậc thềm hai bước. Áo jacket màu đen thấm từng chút từng chút nước mưa. Anh thu hồi tầm mắt, bình thần giống như không hề đếm xỉa đến: “Cảm ơn.”

Cảm ơn địa điểm này, thời điểm xuất hiện này... Trận mưa này, thật là đúng lúc.

“Anh không có ô?”

Cô cầm ô, miễn cưỡng bước về phía anh, tình cảnh này giống như trong mộng, có chút không giống với hiện thực. Mưa thật lạnh, bờ vai ẩm ướt hơi lạnh, nhưng cũng khiến cho người ta cảm thấy tỉnh táo.

Anh trầm ngâm hồi lâu, có lẽ là cảm thấy khó tin. Anh nghiêm túc suy nghĩ, nhưng khi trả lời vẫn chỉ có một từ lạnh nhạt xa cách: “Ừm.”

Bước gần đến nơi có thể chạm tay, cô giương cao chiếc ô, chiếc ô màu tím che cả hai bọn họ, nhìn qua có chút chật chội. Cô lơ đãng cười: “Đi cùng nhau nhé.”

“Cảm ơn.” Lại là hai chữ này. Anh không muốn đứng cách ra nhưng khi mở miệng chỉ nói được hai chữ lạnh nhạt ấy.

“Thời tiết tháng Năm, nói mưa là mưa ngay được. Có lẽ rất nhiều người bị ướt.” Cô thản nhiên trò chuyện về thời tiết.

“Có lẽ vậy, vốn dĩ tôi cũng là một trong số đó.” Anh lạnh nhạt phụ họa, sau đó không nói thêm gì nữa.

Ở nước Anh, khi không còn lời nào để nói, người xa lạ sẽ tán gẫu. Nhưng mà nơi này không phải nước Anh, không phải sao? Trình Tín cũng không hiểu, rốt cuộc suy nghĩ đó của anh là muốn giải thích điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Vứt bỏ trí nhớ

Edit: Thu Lệ

Ở nước Anh, khi không còn lời nào để nói, người xa lạ sẽ tán gẫu. Nhưng mà nơi này không phải nước Anh không phải sao? Trình Tín Chi cũng không hiểu, rốt cuộc suy nghĩ đó của anh là muốn giải thích điều gì.

Nếu như không nói chuyện phiếm, bọn họ sẽ tự giới thiệu bản thân mình sao? Hoặc là hỏi thăm nhau, như vậy có phải sau khi xoay người sẽ không trở thành người xa lạ?

Sau đó suốt dọc đường vẫn im lặng, cô ta che dù, bởi vì vóc dáng của anh ta rất cao nên cô ta phải gồng ô lên thật cao, khiến tay áo chiffon trượt xuống, lộ ra cổ tay trắng nõn, có lẽ là do thời tiết lạnh nên hơi phồng phồng. Có lẽ ngay cả bản thân Trình Tín Chi cũng không biết, bởi vì anh ta quan sát cẩn thận nên mới biết vai trái cô bị nước mưa xối ướt.

Thật ra chiếc ô màu tím này cũng khá lớn, mưa lại không to, nhưng hai người bọn họ đều ướt cả, vì ở giữa hai người cách nhau rất xa.

Dường như mưa bắt đầu lớn hơn một chút, người đi đường rất ít, tấm biển Thiên Lam phía sau đã không còn thấy được nữa, bọn họ vẫn không nói gì thêm.

“Tôi đến rồi, tôi đậu xe ở đây.” Quan Hân dừng lại, chuẩn bị quẹo phải.

Trình Tín Chi dường như có chút lúng cuống, chân chò suy nghĩ nên nói gấp lại, hay là nói cảm ơn.

Quan Hân lại mở miệng trước: “Tôi có xe, có thể nhường ô cho anh.”

Cô ta khẽ vươn tay, anh ta máy móc nhận lấy chiếc ô, trên ngón tay có xúc cảm lạnh lạnh xa lạ.

“Đây là danh thiếp của tôi, rất vui được biết anh, anh Trình.” Tay trái mở ra, cô ta đưa cho anh ta một tấm danh thiếp dính nước mưa.

Anh ta khẽ lễ phép gật đầu: “Rất hân hạnh được biết cô.” Nhận lấy danh thiếp, vẻ mặt cứng ngắc, ngay cả động tác cũng cứng ngắc.

Tuy chỉ đối thoại như vậy nhưng dù sao cuối cùng bọn họ cũng quen biết rồi.

Quan Hân lễ phép cười cười, quẹo phải đi tới phía trước xe, Trình Tín Chi theo bản năng di chuyển chiếc ô sang bên phải một đoạn.

Sau khi xe khởi động, đi một xa, Trình Tín Chi vẫn đứng yên tại chỗ, nhìn tấm danh thiếp trong tay.

Biên tập viên đài phát thanh Lăng Giang: Quan Hân.....

Chắc có lẽ vì túm trong tay khá lâu nên tấm danh thiếp đã bị nhăn nhúm, không, đây chỉ mới bắt đầu thôi.

Buông tay, tấm danh thiếp bị cuốn vào trong gió. Những nội dung trong đó anh đã biết từ rất lâu rất lâu rồi.

Anh ta cười lạnh: “Còn nhớ rõ đường hầm Cổ Long mười năm trước không?”

Che ô đi về trong mưa, anh ta tự lẩm bẩm “Tôi vẫn luôn nhớ, nhưng đã muộn rồi.”

Nếu như trước khi người kia xuất hiện, có thể sẽ không nhớ tới hay không?

Mưa đã tạnh, rồi lại rơi xuống.

Những hình ảnh từ từ quay ngược trở lại mười năm trước như một bộ phim trắng đen.

“Nhìn mày còn có thể dùng được.” Trong mưa, cô gái nhặt mô hình đua xe bể tan tành lên.

“Ai cho cô đựng đến đồ của tôi.” Giọng nói của người đàn ông rất không tốt, bén nhọn như con nhím, nhìn chằm chằm người xâm phạm.

“Giấc mơ không nên bị vứt bỏ.” Lúc cô thiếu nữ mười hai, mười ba tuổi nói đến giấc mơ tươi cười đến tùy ý.

.....

Trí nhớ cũng không nên bị vứt bỏ.....

Vội vã, thời gian sau giờ trưa đã nghiền nát qua bao nhiêu chướng ngại vật, dường như mùa hoa này rất dài, dưới góc đường trống vắng có cây du đồng đang nở hoa mùa hè. Ánh mặt trời tháng 9 càng d/đ'!q.d lúc càng toả nhiệt, mỗi một góc dưới những áng mây đều tăng thêm nhiệt độ, chỉ ngoại trừ lầu 49 trong Vũ Hậu, dường như trong thế giới của Tả Thành mãi mãi là bóng râm mà ánh mặt trời không thể chiếu vào.

Mái tóc dài khẽ rơi trên trán, mồ hôi che đi đôi con ngươi ngàn năm ngâm mình tắm trong lạnh lẽo. Khóe môi mím chặt, chân mày nhíu lên thể hiện sự sắc sảo, hình như đó là toàn bộ của Tả Thành. Giang Hạ Sơ đã từng mang ít nắng ấm vào thế giới của anh, nhưng cô đã xoay lưng không chút lưu luyến nào, hơn nữa trong mắt Tả Thành vẫn luôn tồn tại một loại hiu quạnh.

“Thiếu gia, thiệp mời của nhà họ Quan.” Chú Tiến cung kính, ông là một người trầm ổn, trong đôi mắt đầy tang thương, chỉ có khi nào ở trước mặt Tả Thành thì ông mới có thể ôn hoà như vậy.

Tả Thành không ngắt đầu, ngón tay lưu luyến trên bìa tài liệu màu đen, trong đôi mắt lại hiện lên một đôi tay rất đẹp.

Quả thật là đôi tay rất đẹp, đốt ngón tay rõ ràng, trắng nõn sáng long lanh, lại có khả năng lật tay làm mây úp tay làm mưa khiến người ta không dám hoài nghi.

Nhưng dù có xinh đẹp đi nữa thì sao chứ, Giang Hạ Sơ từng nói nên được quý trọng, nhưng cô ấy lại không quý trọng.

Tà Thành trầm mặc không tỏ thái độ gì, chú Tiến một tiếng: “Thiếu gia.” Đã quen với sự trầm mặc của Tà Thành, chú Tiến tiếp tục, “Hình như Quan Chấn Bắc muốn mượn ngày sinh nhật con gái mình để nhìn thái độ của cậu.”

Kể từ sau ngày họp báo, Tà Thành vẫn một mực giữ vững trầm mặc, bên ngoài không đoán được thái độ của Tà Thành, cũng không dám tìm kiếm suy đoán, Quan Chấn Bắc là lão hồ ly, nhất định là nhờ vào đó thử dò xét hư thật.

“Lúc nào?” Tà Thành lạnh nhạt hỏi, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào tay mình, cổ ý gõ gõ lên bìa mặt tài liệu.

“Tối mai.”

“Ừ.” Tà Thành khẽ gật đầu.

Chú Tiến sâu xa nhìn Tà Thành một cái, nghi ngờ ngưng lại giữa hai đầu lông mày vẫn chưa tản ra.

Tà Thành rất ghét những bữa tiệc mang tính thương mại, anh chưa bao giờ tham gia lần nào, lần này lý do ngoại lệ là gì?

Chú Tiến nhẹ nhàng lui ra ngoài, xa xa, vang lên giọng nói trầm thấp, mang theo chờ mong.

“Cô ấy cũng sẽ đi chứ?” Lâm bầm lâu bầu mang theo nghi ngờ.

Giang Hạ Sơ là người duy nhất Tà Thành đoán không ra.

Thì ra là như vậy, thiếu gia, buông xuống khó khăn đến vậy sao? Lý do vẫn là cô ấy, vẫn luôn là cô ấy.

Ngân hàng Quan thành phố H sừng sững đứng một nơi, tiệc tối ở nhà họ Quan người ta tập nập, thay vì nói là sinh nhật, không bằng nói là thương nhân cùng nhau tới để liên kết mới đúng.

Ánh trăng lạnh lẽo màu vàng hơi đỏ chiếu rọi, loang lổ dưới đất. Tuy không có sao ban đêm vẫn ngập trong vàng son như cũ, tối nay nhất định là một đêm không bình thường.

Nơi khúc quanh vắng vẻ, trong ngôi biệt thự xoa hoa, lộng lẫy mang theo phong cách châu Âu đang diễn ra chuyện xưa.

Đèn chùm thủy tinh treo trên cao, hoà lẫn với ánh trăng lạnh lùng. Dưới ánh trăng, sâm banh nhấp nháy lay động, nước suối phun trào như ánh mộng, thỉnh thoảng có gió nhẹ thổi qua tạo nên những đợt sóng lăn tăn trong hồ. Nhạc hưởng nhẹ nhàng, đang biểu diễn một ca khúc d.đ/Tq;d ít ai có thể hiểu, bao nhiêu người già bộ văn nghệ, giờ ly rượu, cười yếu ớt nhẹ nhàng, rõ ràng thường ngày đều là người quen thói khoe khoang thượng lưu, hoặc sớm thành thói quen chém giết nhau như trên bàn cờ, giờ đây lại biểu hiện ôn hòa, khiêm tốn.

Thì ra người chính là một tấm da mặt, có thể tùy ý biến đổi.

Thương trường đã sớm là một hồ nước đục đầy mùi hôi thối, trong những cuộc ăn uống linh đình như thế này, vĩnh viễn sẽ không thiếu những câu chuyện tâng bốc không trung thực. Những gương mặt dối trá xu nịnh, những đôi mắt sắc bén, những sắc mặt tham vọng, ích lợi mãi mãi là đề tài không bao giờ lỗi thời.

Tất cả đều đang bàn luận hùng hực, khí thế.

“Quan đồng, ngài vẫn khoẻ chứ?” Người đàn ông hỏi đầu cầm ly rượu, trên mặt chứa nụ cười nịnh hót, đến gần bắt chuyện với Quan Chấn Bắc. Trong đôi mắt nhỏ hẹp lại lộ lên ánh sáng khôn khéo.

“Phiền Tàn tổng quan tâm rồi.” Quan Chấn Bắc chỉ kéo nhẹ khóe miệng phụ họa theo, ôn hoà trong tròng mắt không thể nghi ngờ là tiết lộ và không thêm đếm xỉa tới: “Đã lâu không gặp, Tàn tổng càng ngày càng hăng hái rồi.”

“Không phải mấy ngày trước chúng ta đã gặp nhau ở công ty may Trương thị sao?” Người đàn ông vô cùng không thức thời mà nói toạc ra những lật lọng trên thương trường, về mặt hết sức kinh ngạc đã tiết lộ đó là một người không biết xem thời thế. Có khả năng sẽ bị đào thải trên thương trường, nguy hiểm đến tiền đồ.

“Gần đây ngân hàng bận rộn, người cũng đã có tuổi nên không nhớ rõ.” Quan Chấn Bắc không lộ vẻ lúng túng chút nào, hời hợt nói một câu.

Không hổ là gùm càng già càng cày, cày đến hưng ác đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Trai tài gái sắc cũng chỉ là diễn kịch

Edit: Thu Lê

Không hổ là một củ gừng càng già càng cay trên thương trường, cay đến hung ác đấy.

Quy tắc ngầm số một trong thương trường là: Lúc nói chuyện phải nói tám phần giả, một phần thật, một phần nửa thật nửa giả.

Hiển nhiên, bản lĩnh của Quan Chấn Bắc đã trải qua quá trình dày công tôi luyện.

“Không có gì đáng ngại, như vậy mọi người ngân hàng quan trọng tự nhiên vất vả chút.” Nam nhân hình như đã nhận ra kẻ lúng túng, mặt lộ vẻ phi sắc, cũng rất lại không lộ ra dấu vết tiếp tục giả bộ bình tĩnh tự nhiên.

Quan Chấn Bắc phụ họa cười, rõ ràng là cười rất giả dối, nhưng hai bên đều không vạch trần, thương trường chính là như thế, giả dối hơn bất kỳ ai! Đen tối hơn bất kỳ ai!

Người đàn ông cố gắng nâng cao bụng bia, học đòi văn nhả, khẽ nhấp một hớp rượu, thậm chí hoàn toàn không dính vào khoe mẽ, rốt cuộc không kèm chế được, trở lại chủ đề: “Quan trọng, gần công ty chúng tôi mới tiếp nhận một dự án mở rộng, quay vòng tài chính không được tốt lắm, hi vọng quý ngân hàng có thể chúng tay vay một khoản.”

Quan Chấn Bắc chế nhạo hoài nghi, lộ vẻ mặt khó xử: “Tần tổng cũng biết, chuyện công ty cũng không phải là một người quyết định là được, còn phải hỏi ý kiến của cổ đông nữa.” Dừng một chút, lời nói xoay chuyển, “Chỉ là, trò lại tôi sẽ thảo luận với hội đồng cổ đông thử xem.”

“Phiền Quan trọng lo lắng rồi.” Miệng của người đàn ông cũng toét đến mang tai, trong mắt lóe lên ánh sáng, giống một con mãnh thú bị đói đã lâu gặp được con mồi.

Trong thương trường cũng có một quy tắc ngầm khác: Khi nói chuyện phải để cho mình một con đường lui, trở về? Đó chính là từ chối khéo.

Rất dễ nhận thấy, người đàn ông này là một thương nhân không đúng quy cách, ngay cả quy tắc ngầm cơ bản trên thương trường cũng không hiểu rõ, phải than thở một câu: Thật là nguy hiểm!

Dường như người đàn ông này vẫn không nhận thấy được tầm mắt của Quan Chấn Bắc đã lệch đi, hơi không kiên nhẫn phụ họa, ông ta chỉ lo tiếp tục nịnh nọt.

Người đàn ông đó cười lên như hoa cúc nở muộn, mặt đầy nếp nhăn, giọng nói lạnh lạnh, vẫn không ngừng nghĩ: “Quan trọng đối với con gái thật làm cho người ta hâm mộ nha, đúng là là báu vật.”

Trong thương trường lại có một quy tắc ngầm: Ngăn xuyên vạn xuyên, vượt đuôi không xuyên.

Quả nhiên, trên mặt Quan Chấn Bắc hiện lên vẻ tự hào: “Quá khen.” Thật ra thì Quan Chấn Bắc rất hưởng thụ, chỉ là thương nhân mà, cũng phải giả bộ.

“Tôi nghe nói con gái lớn của Quan trọng quen biết với tổng giám đốc Tả thị - Tả Thành, hi vọng Quan trọng tiến cử giúp một chút.” Người đàn ông đó nở nụ cười gian, đôi mắt nịnh hót nâng lên từng đường nếp nhăn.

Trong thương trường còn một quy tắc ngầm cuối cùng: Vô không bắt nhập, vô gian bắt thương.

Sắc mặt Quan Chấn Bắc khẽ biến thành trầm xuống, sau đó lại không biến sắc thu lại, áy náy từ chối: “Chuyện của người trẻ tuổi tôi cũng không tiện tham dự, chuyện của Tổng giám đốc Tả và con d/d'l;q'd gái tôi không liên quan gì đến thương trường.” Quan Chấn Bắc nửa thật nửa giả qua loa cho xong.

Người đàn ông thấy Quan Chấn Bắc khiêm tốn che giấu, cũng không tiện tra cứu, hậm hực thu nhỏ miệng lại, thấy nên thu lại: “Cũng phải!”

Lăn lộn trong khu rừng thương trường có người nào không phải là cực phẩm, giống như Quan Chấn Bắc, giống như người đàn ông này, còn có ví dụ như rất nhiều người, không sợ người khác đến gần làm phiền, không ngừng không nghỉ khai thác máu cơ hội buôn bán, sau đó chán ghét không kiên nhẫn, sau đó nữa là tăng bốc phụ họa.

Cùng một cánh cửa, cách nhau hai thế giới, bên trong đèn đỏ rượu xanh lá, bên ngoài trắng thanh gió mát, vắng vẻ, chỉ có không chịu nhàn rỗi đó chính là từng chiếc xe nổi tiếng, giống như chủ nhân của bọn vậy, tranh nhau khoe khoang tiền bạc xa hoa lóng lánh dưới ánh trăng.

Mỹ nhân đứng dưới trăng, dường như không hợp nhau.

Váy dài màu trắng, thanh nhả sạch sẽ xoa xuống đất, phủ kín một tầng ánh sáng màu vàng hơi đỏ. Quan Hân có dung nhan tinh xảo thanh nhã, khắc họa ra một ngôi sao xinh đẹp, tóc dài hơi vén lên, d/d';l;q;d chỉ rũ xuống hai sợi hơi xoắn, rất đen rất đen, nhan sắc không nhiễm một hạt bụi, dưới cổ không đeo bất kỳ đồ trang sức như ẩn như hiện xương quai xanh hình cánh bướm.

Tao nhã, xinh đẹp tựa như đoá hoa sen trắng trên núi Thiên Sơn, lại vừa giống như Mạn Đà La* nở rộ trong đêm tối, biết rất rõ bước tới một bước chính là trầm luân, lại mang theo mê hoặc không thể chống cự.

(*): Cà độc dược lùn hay mạn đà la, tên khoa học: *Datura stramonium*, là loài thực vật có hoa trong họ Cà. Loài này được L. mô tả khoa học đầu tiên năm 1753

Cô là cảm dỗ trí mạng, là Mạn Đà La làm cho người hăm sâu, chỉ là cô không đầu độc được một người đàn ông.

Tà Thành vĩnh viễn bước đi không nhanh không chậm, dưới ánh đèn màu vàng kéo dài bóng dáng anh.

Một thân màu đen, trên mặt láng động rét lạnh bẩm sinh, một đôi mắt lạnh lẽo nhưng sáng như ngôi sao trên bầu trời đêm, chỉ một cái liếc mắt đã thấy chứa đầy âm đạm.

Sống độc lập ngạo nghễ lạnh lùng, màu đen, quả nhiên thích hợp với Tà Thành, bởi vì màu đen vốn là màu sắc tự vệ của hoa anh túc.

Cô đẹp, dưới ánh đèn tựa như ảo mộng, chỉ là sâu trong cặp đó có bóng dáng của cô hay không. Cho nên cô sẽ không nói cho anh biết cô đang chờ anh.

Quan Hân tự nhiên nhấc làn váy lên, đến gần: “Anh có thể đến đã khiến cho tôi giật mình, đây là lần gặp đầu tiên sau hôm họp báo đấy.”

Ngữ điệu như giận như không, xen lẫn dòng chảy tình cảm mơ hồ.

Con người hơi đổi, yên tĩnh im lặng, khoe miệng Tà Thành nở nụ cười lạnh như có như không: “Cô trách tôi?”

Câu nói nghi vấn nhưng giọng điệu lại chắc chắn, Tà Thành luôn là như thế, không thích cảm giác mơ hồ, vĩnh viễn nói trúng tim đen.

“Anh đã hiểu, rõ ràng như vậy à?” Quan Hân nhếch khóe môi, nâng lên nụ cười yếu ớt không rõ ngụ ý, giọng nói lúc xa lúc gần như dây cung, nhẹ nhàng mềm mại, rất là dễ nghe, hơi cười giỡn tựa như u oán, “Mới vừa rồi có một người bạn hỏi tôi, ‘Quan hệ của cậu và Tà Thành là gì?’.”

Quan Hân – BTV đài phát thanh Lăng Giang, vẫn vang danh sắc bén dứt khoát, lại nói bóng nói gió mất hết mũi như thế này. Trong mắt người ngoài, bọn họ là tinh nhanh, nhưng chỉ có chính cô mới biết, bọn họ có bao nhiêu xa lạ, trái tim này lắc lư, cô cần một câu trả lời chính xác.

Tà Thành vẫn không giảm bước chân, Quan Hân váy dài kéo đất, dường như còn có chút nhếch nhác. Tà Thành chột chậm rãi, không quay đầu, nhưng vẫn là không chút để ý lạnh nhạt: “Cô trả lời thế nào?”

“Không trả lời.” Quan Hân bật thốt lên, khuôn mặt trắng nõn hơi cứng lại.

Quan Hân khẽ dậm chân, nhìn bóng lưng xa dần của Tà Thành, hoảng hoảng hốt hốt chỉ nghe được tiếng nói lạnh lùng: “Bạn gái.”

Trong thế giới của Tà Thành, bạn gái chỉ là một cái tên khác, không hơn.

Bạn gái..... Một từ ngữ ôn tồn cỡ nào chứ, lại có nói ra một cách không có độ ấm như vậy.

“Bạn gái à, có chút xa lạ.” Quan Hân buồn bã, nụ cười trên mặt có chút hoang vu.

Thật ra thì xa lạ không chỉ mối quan hệ mỏng như lá này, mà còn có người đó.

Quan Hân cười khổ, này thật không giống với chính mình, vốn chính là một trò chơi không phải sao? Vậy thì cứ diễn cho tốt đi, đảm đương đúng vai trò của một con hát. Cô nhấc làn váy lên, vurun cánh tay trắng nõn ra, kéo Tà Thành: “Cùng đi đi, sử dụng một chút quyền lợi của bạn gái.”

Dường như Tà Thành cứng ngắc trong phút chốc, nhưng cũng chỉ là một cái chớp mắt. Ánh đèn sáng chói chiếu qua đáy mắt anh, chìm vào mịt mù tăm tối.

Ngày tháng năm rất nóng, tay Tà Thành lại không hề co nhiệt độ. Người đàn ông này là như thế sao? Lúc nào cũng như đang ở trong sân trượt băng. Cô nhìn gò má tuần dật phi phàm, bao phủ một tầng hư ảo mỏng lung, rõ ràng gần như vậy mà cô lại không thấy rõ hẳn.

Lần đầu tiên, Quan Hân nhìn thấy một đôi tay xinh đẹp như thế này, giống như là một tác phẩm điêu khắc nghệ thuật, không hề có tý vết, ánh trắng sáng rõ chiếu lên tay Tà Thành.

“Đã có ai từng nói tay anh rất đẹp chưa?” Cô quán quýt si mê nhìn tay anh, không dời mắt được.

“Rất đẹp?” Tà Thành cười lạnh, trong mắt hiện lên vẻ khát máu, “Những gì càng xinh đẹp càng trí mạng.”

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Tuyệt đối không phải “Vật trong ao”*

(* - Vật trong ao: Từ ngữ ám chỉ người không có khát vọng lớn lao, những kẻ tầm thường.)

“Rất đẹp?” Tả Thành cười lạnh, trong mắt hiện lên vẻ khát máu, “Những gì càng xinh đẹp càng có thể chết người.”

Rất đẹp, nhưng mà Giang Hạ Sơ lại không thích. Bởi vì gặp được Tả Thành nên cô đã quên lời nói trước kia.

Tựa như anh tức phải không? Xinh đẹp đến chết người, nhưng mà cô vẫn lưu luyến. Ánh mắt anh bất ngờ trở nên cay độc, nhưng Quan Hân vẫn không muốn né tránh: “Đúng vậy, nhưng mà vẫn có một số người sẽ vui vẻ chịu đựng.”

Tựa như Quan Hân..

Nhưng không bao gồm Giang Hạ Sơ...

Tả Thành im lặng không nói gì. Dường như Quan Hân có làm thế nào cũng không thể bước vào thế giới của Tả Thành.

“Tôi muốn biết, nguyên nhân lựa chọn tôi, ngoại trừ tầm thế công tác này, không còn nguyên nhân nào khác ư?” Cô cất giọng vẻ vội vàng, giả bộ nhẹ nhàng băng quơ nhưng có vẻ rất gượng ép. D1i3nĐ4n~L3*Quiy-D-0n

Vì sao? Ngay cả nguy trang cô cũng không làm được, không hiểu sao tìm lại đập mạnh như vậy, Quan Hân cảm thấy trở thấy không kịp.

Đúng. Chỉ một chữ lạnh như băng, Tả Thành nói mà không chút do dự.

Ai cũng có thể, ngoại trừ Giang Hạ Sơ... Tả Thành cất giấu tâm sự này trong lòng.

“Thật là đáp án khiến người ta tổn thương.” Cô cười yếu ớt không chút để ý. Có ai đó đã từng nói, nụ cười là cách nguy trang tốt nhất, đó là tấm áo choàng có thể phủ lấp sự thất bại nặng nề trong lòng Quan Hân.

Tổn thương là bởi vì đã cho người khác có quyền lợi làm tổn thương mình. Quan Hân đau lòng, từ khi nào, cô đã cho Tả Thành cái quyền lợi đó, vậy mà cô lại không hề hay biết.

Tả Thành trầm mặc không nói, bình thản như sóng nước chẳng xao.

Lại là không gian trầm lắng ấy. Quan Hân cười khổ, có lẽ là nên nói cái gì đó. Cô cất giọng nhỏ nhẹ, như đang vui đùa: “Mấy ngày nay, mọi người ở đài của tôi đều hỏi tôi, anh có thể lên sóng radio được không, bọn họ muốn phỏng vấn anh. Mỗi ngày ông Trương đều nhìn trắng nhìn sao, đặt toàn bộ hi vọng lên người tôi, nhưng có lẽ là tổn công vô ích rồi.”

“Có thể.” Tả Thành lời ít ý nhiều trả lời, phong cách trước sau như một.

Quan Hân kinh ngạc, lông mi dài khẽ run lên, cô trêu tức hỏi: “Anh bồi thường cho tôi đây à?”

“Không phải.” Tả Thành không do dự chút nào.

Nếu là Giang Hạ Sơ, Tả Thành sẽ che giấu thật kỹ, đây cũng là điểm khác nhau.

Quan Hân sững sờ, nhìn khuôn mặt Tả Thành ẩn sâu trong bóng tối. Nếu anh không giải thích thì tốt biết mấy, như vậy cô vẫn có thể lừa dối bản thân rằng đây không phải là trò chơi...

“Tôi lại hi vọng anh nói 'Phải' “ Quan Hân cũng không hiểu vì sao mình lại thốt ra được như vậy, rõ ràng là cô đã che giấu rất kỹ.

Bởi vì bồi thường thì sẽ như ý nghĩ của cô, còn nếu không phải bồi thường, thì đó là quy tắc trò chơi của Tả Thành. Không biết vì sao, Quan Hân lại hiểu, quy tắc này là vì một người khác mà tồn tại.

Góc âm áp trong thế giới của Tả Thành, rốt cuộc là ai? Cô muốn biết, nhưng lại cảm thấy sợ hãi.

Trai tài gái sắc, không thể nghi ngờ là do ông trời tác hợp thành, nếu Quan Hân là người ngoài cuộc, sợ là cũng sẽ nghĩ như thế. Chẳng qua, những người đứng xem thì u mê, người trong cuộc mới hiểu rõ. Quan Hân biết rõ mình và Tả Thành hoàn toàn là đang diễn dựa theo một kịch bản có sẵn. D1-i3nĐ'4n~L3*Qu=iy-D-0n

Chớp mắt một cái, hội trường yên tĩnh, những cặp mắt nhìn nọt, những ý nghĩ bất chuyện tăng bốc đã tắt ngóm sau một cái liếc mắt lạnh lùng sắc bén. Tả Thành đứng đó độc không nói một lời như vậy, nhưng lại có thể khiến cho người khác im lặng.

Tả Thành giống như một vị vương giả, khiến cho ai cũng không thể bỏ qua sự tồn tại. Quan Hân bỗng nhiên cảm thấy may mắn, ít nhất hiện tại, người đàn ông này là của Quan Hân cô, không phải của bất cứ kẻ nào.

Bàn tay nâng ly rượu của Quan Chấn Bắc hơi cứng ngắc, ông nhìn Tả Thành: Khí thế thật mạnh, người đàn ông này tuyệt đối không phải là vật trong ao.

Quan Chấn Bắc thu lại vẻ mặt, bước ra nghênh đón anh, đối xử như một vị khách quý.

“Ba.” Cánh tay đang khoác lấy tay Tả Thành của Quan Hân cũng không vì tầm mắt của Quan Chấn Bắc mà rút về, cô vẫn tự nhiên như trước.

Có lẽ Quan Hân cũng rất giỏi đóng kịch, ngoại trừ cô và Tả Thành, những người khác đều là người xem. Cô không thông báo về tình tiết của vở kịch với họ, ngay cả ba cô cũng không ngoại lệ. Cho nên Quan Chấn Bắc cảm thấy vô cùng hạnh diện vì cô có được một người đàn ông như vậy sẵn sóc, nhưng cô lại tiếc hận vì sao đây chỉ là một trò chơi.

Quan Chấn Bắc cười dịu dàng với con gái, không giống nụ cười mang tính chất thương mại như vừa rồi. Lúc này, ông đang sắm vai là một người cha từ ái. Ông quay đầu, khách khí mà cẩn thận nói với Tả Thành: “Tả tổng đến đây, thật là vinh hạnh quá.”

Tả Thành chỉ hơi gật đầu, không có biểu cảm cũng không hề nhúc nhích, bầu không khí lạnh lẽo mà yên ắng đến cực điểm.

Quan Hân cười khỏ, xem đi, vở kịch này vẫn có trăm ngàn sơ hở. Hai người đàn ông này, một người là cha cô, một người là người yêu cô, nhưng lại câu nệ, dè dặt cẩn trọng đến như vậy.

Dường như Quan Chấn Bắc rất biết hòa giải, cũng cảm thấy hơi xấu hổ, nên cười đùa: “Về sau Quan Hân xin nhờ Tả tổng chiếu cố nhiều hơn.”

Tả Thành vẫn chỉ gật đầu không nói, yên lặng trước sau như một, trên gương mặt lạnh lùng âm trầm dường như không hề có vẻ muốn lùi bước.

Càng lúc Quan Hân càng cảm thấy đây giống như một cuộc giao dịch. Ba cô đã mưu tức trí, Tả Thành ngụ ý không rõ, cô là người trung gian, biết rõ nhưng vẫn giả vờ hồ đồ.

Quan Hân không muốn trò cười này tiếp diễn nữa, cảm thấy nên có chừng mực, bằng không Tả Thành cũng sẽ chán nản khi phải phụ họa như vậy. Cho nên cô lảng sang truyện khác mà không để lại dấu vết: “Ba, đã bắt đầu chưa?”

Hôm nay là sinh nhật Quan Hân, nhưng cô lại cảm thấy bức bối khó chịu, như thể xung quanh đều là khí lạnh của mùa đông tự hội lại. Năm nay có chút khác biệt đó là có thêm Tả Thành. Cô nghĩ, cô sẽ vĩnh viễn nhớ kỷ ngày sinh nhật này, về sau, vào mỗi dịp sinh nhật sẽ đều nhớ về ngày hôm nay.

Quan Chấn Bắc đột nhiên nhíu mày, thu lại chút dáng vẻ cha già hiền từ: “Quan Hân, có thấy Quan Ngải đâu không? Hôm nay cũng là sinh nhật nó mà ngay cả bóng dáng cũng chưa thấy đâu.” Giọng điệu của Quan Chấn Bắc không hề giống một người cha, mà thêm vào đó là sự soi mói.

“Không phải có con rồi sao, Quan Ngải không thích những nơi như vậy, đợi nó lộ mặt là tốt rồi. Con sẽ ứng phó.”

Trên mặt Quan Chấn Bắc rõ ràng có vẻ giận dữ, dường như trong khoang mũi còn bật ra giọng điệu bức bối: “Kỳ quái.” Ngay sau đó lại thu lại biểu cảm, nói cười riu rít với Tả Thành, “Khiến Tả tổng chê cười rồi.”

Tả Thành không nói, Quan Chấn Bắc hơi mất tự nhiên: “Có người bạn làm ăn vừa đến, tôi đi tiếp đãi một chút.” Dường như Quan Chấn Bắc rất giỏi xử lý những tình huống tế nhị như vậy, chỉ một câu nói đã có thể thoát thân, ngay cả một phiền lá xấu hổ cũng không dính vào người.
D1i>3nĐa4n~L<3*Q.uyi-D-0n

Quay người lại, lão hồ ly Quan Chấn Bắc đã bắt đầu tính kế: Người đàn ông này quá mức thâm trầm, tuyệt đối không phải là tình yêu đơn giản, nhất định là có mục đích gì khác. Giá trị con người anh ta như vậy sẽ không đến mức vì lợi ích, nhưng vậy thì đó là gì? Mặc cho lão hồ ly đa mưu túc trí phỏng đoán nhưng lại không thể đoán ra chút gì.

Tả Thành vẫn mang dáng vẻ âm trầm ngàn năm không đổi, ngay cả phụ họa theo cũng không muốn. Nhưng mà Quan Hân biết, sợ là chỉ cần mấy câu nói ngắn ngủi, Tả Thành cũng đã có thể hiểu rõ gia đình cô rồi, ví dụ như ba cô bắt công, cô ngoan ngoãn nghe lời, còn em gái cô phản nghịch. Quan Hân cảm thấy, Tả Thành đều nhìn thấu. Thật sự là không công bằng chút nào, cô lại không thể nhìn thấu người đàn ông này.

Âm nhạc từ từ được tấu lên. Sinh nhật của hai người bắt đầu, nhưng lại chỉ có một nhân vật chính.

Người còn lại đang ở đâu? Phía sau khung cảnh xa hoa trụy lạc, bên cạnh một bể phun nước nho nhỏ, người nào đó giậm chân giận dữ, bộ lễ phục có giá trên trời này thật lãng phí.

Bộ lễ phục rất đẹp, váy ngắn màu trắng tinh, làn váy xoè tung, bên hông còn có những sợi dây tua rua rất đẹp. Váy rất đẹp, rất tôn lên khí chất thanh khiết của cô gái, nhưng cũng không phù hợp với một cô gái mang vẻ mặt buồn khổ. D1i,3nĐa4n~L.3*Qu.iy-D-0n

Bạn đang đọc truyện *Từ Súng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Không sợ trời, không sợ đất chỉ sợ giày cao gót

Edit: Thu Lệ

Bộ lễ phục rất đẹp, váy ngắn màu trắng tinh, làn váy xoè tung, bên hông còn có những sợi dây tua rua rất đẹp. Váy rất đẹp, rất tôn lên khí chất thanh

khuyết của cô gái, nhưng cũng không hợp với một cô gái mang vẻ mặt buồn khổ.

Quan Ngải mặc bộ váy ngày ấy, oán trách liên tiếp: "Người phát minh ra giày cao gót thật sự không phải phụ nữ, ác như vậy mà cũng xuống tay được, đều nói phụ nữ tội gì làm khó phụ nữ." Nói xong, hai bắp chân mảnh khảnh của Quan Ngải lại đập một cái, hết sức bất nhã đập lên đôi giày màu trắng dưới chân.

Bên cạnh hồ phun nước, Giang Hạ Sơ khẽ lắc đầu, có chút bất đắc dĩ: "Giày cao gót là do đàn ông phát minh."

Quan Ngải lập tức xoay chuyển, tiếp lời trôi chảy: "Quả nhiên, đàn ông sinh ra chính là để hành hạ phụ nữ."

Vẫn là Giang Hạ Sơ lạnh lùng, hoàn toàn miễn dịch với lời nói có đầu mà không có não của người nào đó.

"Thật ra thì cũng không khó khăn như vậy." Giang Hạ Sơ làm mẫu, bước đi mấy bước, độ cao của đôi giày dưới chân giống như bình thường, không xiêu xiêu đổ đổ như người nào đó.

"Đó là cậu." Về mặt Quan Ngải lơ đãng, nhìn từ dưới chân lên mặt Giang Hạ Sơ.

Thật ra thì Giang Hạ Sơ cũng coi như là một mỹ nữ, lấy lời nói của đàn ông mà nói, cô có khuôn mặt dài của thiên sứ, thể nhưng 'thiên sứ' này lại không yêu màu trắng, mà thích màu đen, hơn nữa cũng không có thiên sứ nào lại lạnh băng băng giống như cô, thật là lãng phí tám thân xác này.

Giang Hạ Sơ một thân váy màu đen, váy ngắn đến đầu gối, tóc đen thật dài tùy ý tản ra, nhưng về mặt trước sau vẫn lạnh lùng, cũng coi như chấp nhận câu nói lãng phí thân xác của Quan Ngải.

Nhưng Quan Ngải không phải là Giang Hạ Sơ, cô không biết Giang Hạ Sơ đã hận đáng về này của mình biết bao nhiêu, bởi vì Tả Thành đã từng nói, yêu đáng về sạch sẽ như thiên sứ của cô, thích cô d/d/t/q;d mặc váy trắng, cả khuôn mặt cô không thể vứt bỏ được nữa, chỉ có thể ngây thơ loại bỏ màu trắng khỏi thể giới của mình.

Giang Hạ Sơ cũng đi tới bên cạnh hồ phun nước, để lộ bờ vai rất gầy gò, bị ánh đèn chiếu lên một tầng mỏng lung, cùng với một cô gái lãng phí bộ váy đắt giá.

Ánh đèn bên cạnh hồ phun nước trải ra mặt hồ, gió thổi làm nổi bật lên vết nhăn, Quan Ngải bắt chéo hai chân, nhìn mặt hồ, mỉm cười một cái lộ ra hai má lúm đồng tiền thật sâu: "Rất đẹp đúng không? Đây là hồ ước nguyện của mình, là thứ duy nhất thuộc về mình ở nhà họ Quan."

Giang Hạ Sơ cũng nhìn hồ phun nước, dưới sóng gợn lăn tăn có rất nhiều tiền xu. Cô quay đầu, nhìn thấy giữa hai đầu lông mày của Quan Ngải quanh quẩn đau thương nhàn nhạt. Quan Ngải như vậy rất xa lạ. Giang Hạ Sơ không nói lời nào, lẳng lặng nghe cô nói: "Cái hồ này là khi mẹ mình còn sống, mình đã quân bà ấy đòi làm cho bằng được đây." Cô khẽ mỉm cười, má lúm đồng tiền rất cạn, nụ cười vẫn chưa đạt tới đáy mắt, "Tiền xu ở đây đều do mình ném, khi còn bé cảm thấy hồ ước nguyện rất linh nghiệm."

Khi đó cô còn nhỏ, rất ngây thơ nên đã ước đủ loại nguyện vọng với hồ ước nguyện:

"Hi vọng có thể gặp mẹ."

"Hi vọng có thể thi max điểm, như vậy ba cũng sẽ không phớt lờ mình nữa."

"Hi vọng ba lần sau đưa Quan Hân đến khu vui chơi có thể đưa mình đi cùng."

"Hi vọng có thể trở nên ưu tú như Quan Hân."

"Hi vọng ba có thể hát chúc mừng sinh nhật mình, cũng sẽ mua búp bê cho mình."

.....

Chỉ là chẳng có điều nào linh nghiệm cả. Đã từng nài nỉ cố gắng lấy lòng, cô cho rằng chỉ cần cô trở nên ưu tú như Quan Hân cũng sẽ không dư thừa, nhưng cô đã sai lầm rồi, sai vô cùng.

Thì ra là thật sự có một người cha ghét con gái mình không vì bất cứ lý do gì.

Cô không nhìn những đồng tiền xu chứa đầy ký ức đó nữa, giống như vậy thì có thể che giấu đi cô đã từng ngây thơ, cô cười với Giang Hạ Sơ, cười đến khoa trương, làm cho người ta cảm thấy d.đ;f;q;d chói mắt: "Mình phát hiện mình không tin tưởng nữa, nên rất lâu về sau mình đã không còn ném tiền xu vào nữa."

Cuối cùng Giang Hạ Sơ cũng biết, tại sao một Quan Ngải tùy tiện, không tìm không phỉ lại có thể đi vào thế giới của cô, trở thành bạn bè tốt của cô, thì ra là các cô đều một loại người, loại người am hiểu nguy trang, am hiểu liếm láp vết thương mình.

"Như vậy không thích hợp với cậu, Quan Ngải, mình chỉ quen với đáng về không tìm không phỉ của cậu thôi."

Giang Hạ Sơ là cố ý, cô muốn đỡ bỏ mặt nạ thật sự của Quan Ngải, để cho cô thật sự quên cô còn có một mặt như vậy.

Quan Ngải xanh mặt, chỉ tiếc rên sát không thành thép buồn khổ: “Người phụ nữ này, sao cậu không biết quan tâm người khác thế hả, lúc này không phải nên nói lời nhỏ nhẹ an ủi một chút sao? Tại sao lại nói những lời đáng ghét như vậy chứ.”

Nói xong, Quan Ngải liền nở cười, lộ ra má lúm đồng tiền thật sâu. Mặc dù ngoài miệng nói Giang Hạ Sơ đáng ghét, nhưng cũng may nhờ cô không an ủi mới khiến Quan Ngải quên đi hồ ước nguyện, quên tiền xu, quên rất nhiều thứ cô muốn quên.

“Đã bắt đầu rồi, cậu nên đi ra rồi.” Giang Hạ Sơ khẽ nâng khoe môi nhắc nhở. Trên sườn mặt, lộ ra lúm đồng tiền nhàn nhạt.

Quan Ngải cụp mắt: “Cậu còn có thể đáng ghét thêm một chút nữa không?” tuy rằng mạnh miệng, nhưng vẫn ngoan ngoãn dùng chân khều khều đôi giày cao gót đã quăng thật xa, từng chút từng chút d/d/Iq;d buồn khổ mà mang vào, nặng nề giống như đang ra pháp trường, thăm thì trong miệng, “Ông cha ta từng nói chúng ta phải bước từng dấu chân, đây coi là gì hả, ba bước cũng không có một dấu chân.”

Tuy rằng nguy hiểm nhưng điều cô nói cũng là sự thật, xác thực diện tích chạm đất rất nhỏ. Quan Ngải khó khăn, còn chưa bước đi đã nhăn nhó nhỏ, eo đứng thẳng không nổi, mảy mui lại giống như một bà lão, di chuyển như rùa đen, miệng cũng không nhả lời: “Bỗng chốc bị mạnh mẽ kéo cao nhiều như vậy, mình đã không nhìn rõ lắm rồi, cái này không phải tự chuốc lấy cực khổ sao?”

Đối với sự liến thoắng không ngừng của người nào đó, Giang Hạ Sơ cau mày: “Chuyên tâm chút, trọng tâm để phía trước.”

“Mình không, một đôi giày như thế này còn có thể làm khó mình... Mình đạp cũng có thể bước đi nhanh như thường.” Người nào đó bắt đầu khoác lác mà không có căn cứ, vẻ mặt nhao nhao muốn thử.

Chân vừa bước thêm một bước, người nào đó đã nhăn nhó lợi hại, lão đạo muốn ngã, Giang Hạ Sơ bắt an lo lắng, nhắc nhở: “Coi chừng, chậm một chút, từng bước ——”

Một câu nói còn chưa nói hết, chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm thiết của người nào đó vang lên: “A ——”

Người nào đó đúng là tự đánh giá cao chính mình, lần này thì tốt lắm, ngã chống vó, tự mình chuốc lấy cực khổ, chỉ tổ lãng phí cho bộ váy trắng thiên sứ kia thôi!

Quan Ngải đỉnh đặc nằm úp sấp trên đất, trong miệng vẫn không ngừng rầm rì, tám mươi phần trăm là roi không nhẹ, Giang Hạ Sơ đi tới đỡ cô lên: “Có sao không?”

Trên đất, Quan Ngải ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn tối tăm lên, dB(ê-xi-ben) rất cao: “Không được! Đau chết mất.” Nói xong cũng không dựa vào sức lực của Giang Hạ Sơ mà tự bản thân bò dậy.

Giang Hạ Sơ hơi yên tâm, còn có thể tự mình bò dậy, xem ra cũng không ngã đến mức thể thâm.

Quả thật không ngã đến thể thâm, nếu không làm sao còn có hơi sức léo nhéo như vậy chứ: “Chị đây không làm.”

Thật may là tiếng nhạc ở tiền sảnh rất lớn, nếu không chắc chắn đã làm bao nhiêu người hoảng sợ rồi đấy.

“Như vậy thì làm sao đi ra ngoài được chứ, ông già nhà cậu sẽ dùng ánh mắt “tiếp đãi” cậu.” Dĩ nhiên Giang Hạ Sơ biết ba Quan Ngải không thích cô ấy, đây là kết quả tất nhiên.

“Không phải còn có Quan Hân sao? Chỉ cần một cô gái ngoan ngoãn là được rồi.” Cô không để ý mọi việc nữa, bỏ roi giày, thoải mái than vãn, “Vẫn là cảm giác chạm đất mới tốt.”

Bỏ lại giày, người nào đó bước đi như bay. Giang Hạ Sơ nhìn đôi giày bị người nào đó vứt bỏ trên mặt đất, nhíu mày: “Chuyện đó khó khăn như vậy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rẻ Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Giam cầm là cái chết từ từ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Mèo coki

Bỏ lại giày, người nào đó bước đi như bay. Giang Hạ Sơ nhìn đôi giày bị người nào đó vứt bỏ trên mặt đất, nhíu mày: “Chuyện đó khó khăn như vậy sao?”

Sau đó Quan Ngải kiên quyết tạm biệt giày cao gót, phৌ bộ lễ phục có giá trên trời kia với một đôi giày Cavans. Sau đó hiên ngang đi vào hội trường,

thoải mái đoán nhận vô số ánh mắt, nhất là ánh mắt giận dữ ngút trời của ông Quan.

Quan Ngải nói: Mình đi đường mình, cứ để cho người khác nhìn đi và cô ấy đã làm được. Có lúc Giang Hạ Sơ rất hâm mộ Quan Ngải có thể như thế tự nhiên thoải mái như thế, còn cô thì lại không làm được.

Đường mòn ngăn cách hai thế giới, ánh đèn rực rỡ và sự yên lặng là hai thái cực.

Giang Hạ Sơ thích yên tĩnh, gần như là tĩnh mịch, không có hơi thở sự sống, như vậy cô mới có thể hô hấp, mới cảm giác mình còn sống, còn sống một cách thật sự. Vì vậy cô không dung nhập vào được những bữa tiệc linh đình về đêm.

Đây là nơi duy nhất không bị sửa sang lại của nhà họ Quan, nghe Quan Ngải nói nơi này đã từng là vườn hoa của mẹ cô ấy nhưng hôm nay chỉ còn đồ nát, hoang tàn.

Không muốn nhìn vật nhớ người sao? Hay là oán hận trách cứ? Nên mới trở nên hoang tàn như vậy. Có ai biết được nghi ngờ khiến lòng người rất mệt mỏi.

Chỉ có một thân cây lẻ loi đứng thẳng, dưới tán cây có một cái ghế gỗ, có thể nhận ra mẹ Quan Ngải là một người phụ nữ tao nhã, Giang Hạ Sơ biết loại cây này, là cây dâm bụt, hoa dâm bụt có nghĩa là tình yêu tình tế.

Cây rồi sẽ khô héo, hoa rồi cũng sẽ tàn, hoa dâm bụt rơi xuống, tình yêu tình tế gửi gắm trong hoa có thể vĩnh hằng sao? Giang Hạ Sơ ghét tình yêu vĩnh hằng, nó rất tốt đẹp nhưng cô lại ghét nó.

Ngồi trên ghế gỗ, làn váy màu đen phủ kín cả cái ghế. Thỉnh thoảng có vài chiếc lá rơi xuống vai cô, lạnh lạnh, giữa đêm mùa hè nhưng lại lạnh lẽo. Giang Hạ Sơ ngẩng đầu, nhìn bầu trời xa xa, bầu trời mờ tối làm cô không thấy rõ sao, giống như ánh mắt của người kia, vĩnh viễn thần bí. Cô cúi đầu cười lạnh, thử nhìn thấy chân thật nhất không phải là những chấm nhỏ xa xa kia.

Thật ra thì đôi mắt của Tả Thành còn lạnh hơn những chấm nhỏ kia, luôn bị bao phủ bởi một tầng sương mù bí ẩn. Lại một lần nữa, không hề có điềm báo trước, Tả Thành xuất hiện trong thế giới của Giang Hạ Sơ, cô chỉ nghĩ tới việc chạy trốn chết, liền nhấc làn váy lên, xoay người.

“Vội vã như vậy sao?” Tả Thành tự giễu, nhìn bóng dáng màu đen kiarời khỏi ghế, cất bước chạy về phía ngược lại.

Cô mặc màu đen rất đẹp, nhưng Tả Thành lại cảm thấy chói mắt rồi lại có chút say mê.

“Anh biết là được rồi.” Ánh trắng len qua bóng cây, chiếu sáng khuôn mặt Giang Hạ Sơ, nửa sáng nửa tối, tựa như đám mây đen buồn bực, u sầu.

Ánh mắt Tả Thành trầm xuống giống như vũng bùn, màu đen sôi trào mãnh liệt. Ánh mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt của Giang Hạ Sơ, sắc bén như muốn đâm thủng cô: “Giang Hạ Sơ, em không muốn nhìn thấy anh như vậy sao?”

“Không phải anh đã biết sao?” Cô trả lời một cách hiển nhiên.

Đúng vậy, anh biết, nhưng Tả Thành vẫn cho Giang Hạ Sơ cơ hội lắng trí mình.

Tả Thành chậm rãi đến gần, trong bóng tối, lạnh lùng bề ngễ nhìn Giang Hạ Sơ, giọng nói nặng nề, chứa đầy tức giận: “Nhưng mà anh lại hy vọng lúc nào cũng được nhìn thấy em, thậm chí suy nghĩ đến việc trói chặt em, để em không đi đâu được nữa.”

Tả Thành thật sự nghĩ như vậy, nhưng anh không dám, bởi vì Tả Thành biết Giang Hạ Sơ độc ác đến mức nào, không chỉ có độc ác với người khác mà còn với cả chính mình. Anh sợ về sau sẽ không được nghe những lời nói lạnh nhạt của Giang Hạ Sơ nữa, anh sợ sau này sẽ không còn một người hận anh như vậy nữa.

“Không phải là anh không dám sao?” Giang Hạ Sơ cười lạnh, dùng dáng vẻ của người thắng châm chọc Tả Thành.

Nếu như cô chết rồi, không phải sự kiên trì trong những năm này của Tả Thành đều hóa thành bọt nước sao, vì vậy Giang Hạ Sơ mới có thể chắc chắn như thế. Trên cõi đời này, người hiểu rõ Tả Thành nhất chính là Giang Hạ Sơ, nhưng mà sự thấu hiểu này lại dựa trên hận thù.

“Rốt cuộc em muốn anh làm như thế nào?” Giọng nói run rẩy, từng chữ đều mang ý nghĩa cầu xin, tối tăm mờ mịt.

Tả Thành không gì làm không được đã sớm dâng tôn nghiêm cho Giang Hạ Sơ, bởi vì cô đập vỡ nó cho nên mới phải hèn mọn như thế.

Trong tình yêu, thứ cần phải giữ gìn nhất chính là tôn nghiêm nhưng Tả Thành lại không bảo vệ nó cho nên mới thất bại thảm hại.

“Muốn như thế nào?” Giang Hạ Sơ cười lạnh thành tiếng.

Thật là buồn cười. Cô muốn như thế nào, anh không biết sao? Hơn nữa không cảm thấy đã quá trễ rồi sao? Nếu như cô nói: cô muốn chị cô sống lại, muốn Khiêm Thành sống tốt, muốn những ác mộng kia đều tan thành mây khói, có thể sao? Cần gì phải dối trá như thế.

Vậy thì phải xem người nào dối trá hơn thôi. Giang Hạ Sơ lạnh lùng nói một câu khiến tất cả tan vỡ thành mảnh nhỏ: “Tôi không muốn gì cả.”

“Em biết anh sẽ không để mặc cho em đi như vậy, vậy thì sống hòa thuận với nhau không được sao?” Tả Thành hỏi một cách cẩn thận, hai tay anh đang

cảm thứ mà không người nào có thể chạm đến được đưa tới trước mặt cô, đánh cuộc một lui bước.

Thật ra thì anh biết anh chắc chắn thua.

“Sống hòa thuận?” Giang Hạ Sơ cười đến không thể kiềm chế được, đây là chuyện buồn cười đến mức nào?

“Đừng cười như vậy.” Tả Thành gần như van xin.

Cô cười, nụ cười đó chạm đến trái tim đã bị xé thành mảnh nhỏ, cho dù có khâu lại cũng không còn được toàn vẹn của anh, anh không biết đau đớn nhưng lại đau lòng vì Giang Hạ Sơ.

“Tả Thành, anh biết không, giam cầm chính là cái chết từ từ.” Không phải đe dọa mà là sự kiên quyết của Giang Hạ Sơ, cô nhìn Tả Thành, ánh mắt tan rã rồi hợp lại thành một màu đen sâu thẳm: “Trên đời này không có ai không sai lầm, chẳng qua chỉ là về một nhà tù rồi tự nhốt mình trong đó mà thôi.”

Cô thà tin tưởng Tả Thành là một nhà tù đau khổ mà không phải là sự sai lầm. Thật ra thì trong lòng Giang Hạ Sơ, Tả Thành không yêu cũng không biết yêu, anh hoàn toàn không có khả năng kia.

“Anh tình nguyện.” Tả Thành kiên quyết cố chấp như sắt thép.

Nếu như nhà tù là Giang Hạ Sơ, anh tình nguyện bị nhốt trong đó.

“Nhưng tôi lại không muốn.” Giang Hạ Sơ ngẩng đầu, cũng kiên quyết cố chấp như sắt thép.

Về mặt hai người rất giống nhau, Quan Ngải nói rất đúng: Giang Hạ Sơ và Tả Thành có vẻ mặt giống nhau như đúc, không khác chút nào.

Giang Hạ Sơ cố chấp, Tả Thành cũng cố chấp, một ai chịu nói ra một câu thỏa hiệp. Gió lại lạnh thêm, không biết từ lúc nào trăng sáng đã bị một đám mây thật dày che lấp, giống như sắc mặt của Giang Hạ Sơ, giống như sắc mặt của Tả Thành.

Bọn họ giằng co trong lạnh lẽo. Tả Thành ở rất gần, Giang Hạ Sơ sợ hãi khoảng cách như vậy, hơn nữa trên người Tả Thành có hơi thở tử vong điên cuồng, cô lui về phía sau mấy bước: “Cô ấy cũng không muốn.”

Cô ấy? Tự nhiên Quan Hân lại xen vào câu chuyện của hai người. Giang Hạ Sơ không biết nguyên nhân Quan Hân tồn tại, cô chỉ hi vọng con ác mộng của mình sẽ bị xua đi.

“Không liên quan đến cô ta, đều là vì ——”

Đều là vì em, cho tới bây giờ đều là em.....

Chẳng qua cô vẫn lựa chọn làm như không thấy, ngoảnh mặt làm ngơ.

Cô lạnh lùng cắt đứt: “Tôi không muốn biết, tất cả những gì của anh đều không có liên quan gì đến tôi, về việc vi phạm hợp đồng thì tôi sẽ nói luật sự giải quyết.”

Ai cũng nói lòng dạ Tả Thành ác độc, lạnh lùng, nhưng Tả Thành biết độc ác, lạnh lùng đó đều vì Giang Hạ Sơ. Anh hơi nhếch môi, nở nụ cười nhạt giễu cợt: Tả Thành, còn chưa đủ sao? Mây đã không còn gì để cho cô ấy giẫm đạp nữa rồi.

Vậy cũng tốt, đừng ai nghĩ đến chuyện yên bình. Bây giờ Tả Thành đã không còn gì cả, lạnh lẽo như băng sương: “Anh xem ai dám nhận.”

Tìm kiếm với từ khoá: coki về bài viết trên: Minamishiro, Rất Cần Giúp BETA!!! Cần Giúp BETA!!! □ 29.10.2016, 22:18 □ Trần Thu Lệ Chiến
Thần Lâm Hòa Phượng Bang Cẩm Thứ □ Ngày tham gia: 05.10.2014, 13:59

Tuổi: 24 □

Bài viết: 767

Được thanks: 4551 lần

Điểm: 8.57

Tài sản riêng:

□ □ □ □

Chương 34: Anh điên vì cô

Edít: Thu Lệ

Vậy cũng tốt, đừng ai nghĩ đến chuyện yên bình. Bây giờ Tả Thành đã không còn gì cả, lạnh lẽo như băng sương: “Anh xem ai dám nhận.”

Giang Hạ Sơ ghét Tả Thành ngang ngạnh ép buộc, nhưng cô không biết cô chỉ cho Tả Thành giữ lại con đường này.

Đúng là không có ai dám chống lại Tả Thành. Giang Hạ Sơ cười lạnh: “Vậy tôi chờ anh kiện tôi.”

“Nhất định phải như thế?” Sau một lần, Tả Thành phóng túng mình.

“Nhất định như thế!” Mỗi một lần, Giang Hạ Sơ đều không chừa đường lui.

Lần này là Tả Thành xoay người, dưới tàng cây, chỗ anh đứng có loang lổ vài ánh trăng càng tăng thêm lạnh lẽo.

Giang Hạ Sơ lạnh lùng đứng nguyên tại chỗ, làn váy màu đen tung bay, chột cao chột thấp rơi xuống rồi tung ra, giống như tâm trạng của Tả Thành. Anh không quay đầu lại, lần đầu tiên, anh không muốn nhìn thấy ánh mắt đầy gai nhọn của Giang Hạ Sơ.

Nhất định như thế. Cả đời rất dài, bắt đầu từ lúc đó, bọn họ đã định sẵn sẽ dây dưa đến chết không ngừng.

Trên con đường mòn, lúc tới, Tả Thành chờ mong và sợ hãi, bởi vì anh hiểu biết rõ Giang Hạ Sơ. Bây giờ, Giang Hạ Sơ vẫn còn ở bên đó, Tả Thành lần đầu tiên chạy trốn chết.

Xa xa, Quan Ngải đứng đó, lúc Tả Thành đi vào thì cô tránh, lúc Tả Thành đi ra thì cô trở lại. Chỉ trong một khoảnh khắc, lại có hai Tả Thành, người đàn ông này vô cùng yêu Giang Hạ Sơ chứ.

Một ác ma không dính khói bụi trần gian, hôm nay đã gặp quả báo rồi à? Quả thật Quan Ngải rất là hà hê. Nếu như có thể bỏ đá xuống giếng đương nhiên là tốt, nhưng Quan Ngải chỉ có tật tâm* mà không có tật đăm**.

(*): Tật tâm: suy nghĩ gian xảo

(**): Tật đăm: can đảm làm kẻ trộm

Quan Ngải thu lại, xóa đi cảm giác thắng lợi, đắc ý, làm bộ đi ngang qua. Khi chỉ còn khoảng một mét, cô dừng lại: “Mình biết cậu có rất nhiều thủ đoạn, người khác thì mình không xen vào, nhưng Giang Hạ Sơ và Quan Hân thì mình không thể ngồi yên mà không để ý tới.”

Thật ra thì Quan Ngải cũng biết những lời này của cô không có kỹ thuật bao nhiêu, chỉ là khí thế không thể thua. Tuy rằng ngây thơ, nhưng lại là sự thật, Giang Hạ Sơ cô đã định là quan tâm rồi, Quan Hân lại càng không cần phải nói, chị em song sinh của mình, ngoài cô ra thì không ai có thể ức hiếp được.

Tả Thành không cho là đúng khiến người ta không phấn khích, anh đồng lạnh mở miệng: “Quan Hân chẳng liên quan gì đến tôi, Giang Hạ Sơ cũng không gì đến cô.”

Hai người không liên quan, đủ để khiến Quan Ngải nhìn ra được người đàn ông này vô tình bao nhiêu, lại càng chung tình bấy nhiêu, hai thái cực kết hợp, tạo hoá à, người thật vĩ đại, vậy mà lại có thể tạo ra một sinh vật như Tả Thành, Quan Ngải không khỏi cảm khái.

Quan Ngải chưa từ bỏ ý định, nếu cứng rắn không được, thì dùng chính sách dụ dỗ vậy, cô hướng dẫn từng bước: “Được yêu, bị hận anh đều không cần ư.”

Được yêu, là chỉ Quan Hân, mà bị hận, dĩ nhiên chính là Giang Hạ Sơ rồi.

“Không liên quan gì tới cô.”

“Vậy rốt cuộc anh muốn cái gì? Giang Hạ Sơ?” Quan Ngải lạnh lùng khinh bỉ, quở trách tội của anh, “Nhưng mà, bởi vì anh, năm năm qua Giang Hạ Sơ đã không còn cười nữa rồi, trong con ác mộng tất cả đều là anh.”

Chính sách dụ dỗ thất bại, câu này Quan Ngải gần như vô cùng tức giận mà hét lên, vẫn là như vậy mới thích hợp với cô, cô không thích hợp làm chuyên gia tình cảm, không thích hợp làm thực nữ, tuy rằng hôm nay mặc bộ váy này sẽ có tác dụng mê hoặc với người khác.

Tả Thành lạnh lùng thoáng nhìn, một ánh mắt trong sạch khiến cả người Quan Ngải run lên, giọng nói anh cứng rắn: “Dù là con ác mộng, tôi cũng sẽ

không để cho cô ấy tỉnh."

Con ác mộng Một khối đầu tốt đấy, anh muốn cô cùng anh.

Tà Thành cất bước, không đi vào đêm tối. Quan Ngải sững sờ tại chỗ, chờ Tà Thành đi xa mới hét lớn với bóng lưng của anh: "Tà Thành, anh là một tên điên."

Đã từng gặp rất nhiều kẻ điên, nhưng Quan Ngải chưa bao giờ gặp người nào điên như Tà Thành vậy.

"Sao Giang Hạ Sơ lại gặp phải Tà Thành chứ? Thật là không may mắn." Quan Ngải bỏ lại một câu nói rồi đi về nơi hoang vắng.

Bất hạnh à Có lẽ không nhất định đấy. Ánh trăng lạnh lẽo bao phủ lấy một vòng sáng mờ mờ.

Quan Ngải mang một đôi giày Cavans màu trắng, đập lên đá vụn, vang lên tiếng "Sột soạt". Đường như Giang Hạ Sơ bị giật mình, quay qua nhìn với cặp mắt như nai con.

Thì ra là cô ấy. Một lòng run rẩy trong chớp mắt đã hạ xuống, ánh mắt hoảng sợ của Giang Hạ Sơ lại trở nên không sợ không gió.

Thì ra cô sợ Tà Thành như vậy. Tuy rằng ánh sáng mờ ảo, nhưng Quan Ngải vẫn thấy được tia sáng hoảng sợ trong mắt Giang Hạ Sơ. Cũng phải, đối mặt với một kẻ điên như Tà Thành, ai mà không sợ chứ, ngay cả khi bản thân cô nhìn thấy anh cũng không tự giác mà run lên. Thật ra thì Quan Ngải vẫn luôn tự khoe khoang mình to gan lớn mật.

Quan Ngải đi tới, ngồi trên ghế gỗ, bên cạnh là Giang Hạ Sơ, cô quần trắng, Giang Hạ Sơ váy đen, hai màu sắc hoàn toàn trái ngược nhau, nhưng hai lần váy lại quấn quýt nhau rất hài hòa.

"Xem ra mình nhất định phải nghỉ ngơi một thời gian rất dài rồi, kiện cáo cũng bắt đầu rồi." Giang Hạ Sơ làm như đang nói đến chuyện rêu rĩa gì đó, vô cùng hời hợt.

Giang Hạ Sơ đã muốn đi tìm luật sư rồi, nhưng suy nghĩ một chút cũng không còn có người nào dám nhận, thật đúng là không ai dám chống lại Tà Thành, làm gì còn có người thứ hai không sợ chết như cô nữa chứ.

Quan Ngải tán thành, xem ra chuyện kiện tụng đã như ván đóng thuyền rồi, có chút than thở tiếc hận: "Anh ta không thả, cậu lại muốn rút lui, bình thường nào có cách gì."

Tà Thành và Giang Hạ Sơ đều vô cùng bướng bỉnh, hai người bọn họ hoàn toàn giống như Israel và Iran, nhưng vẫn còn chiến đấu tương đối vương đạo(*), và cũng không hướng về một phía. Quan Ngải có thể nhìn ra được như vậy, rất chính xác!

(*): Vương đạo: một tư tưởng nhà nho, một cách cai quản, thống trị đất nước.

Giang Hạ Sơ lơ đãng, ngược đầu, nhìn trời, nói chuyện lạc đề: "Tối nay hơi lạnh."

Đường như hơi thở lạnh lẽo chỉ thuộc về Tà Thành chưa tản đi, vẫn còn quanh quẩn bên cạnh Giang Hạ Sơ vậy.

Quan Ngải đồng ý gật đầu: "Ừ." Đưa hai tay ôm thân thể, có chút nghiêng răng bực mình, "Nhờ công của người nào đó đấy!"

Quan Ngải nghĩ mùa hè mà có Tà Thành thì nhất định không cần máy điều hòa không khí, người đó tuyệt đối tự động hạ nhiệt độ xuống đến mát mẻ, không đúng, có khi còn đông băng luôn ấy chứ. Về điểm này, Quan Ngải tuyệt không hoài nghi, nếu không sao đến giờ mà cô vẫn còn cảm thấy khí lạnh bức người như vậy chứ.

Giang Hạ Sơ có chút không hiểu lời nói của Quan Ngải, không để ý mấy đến cách nói chuyện điên cuồng của Quan Ngải, dù sao cũng quen rồi. Ngược lại Quan Ngải tự mình giải thích: "Mới vừa rồi mình gặp được Tà Thành, người đó chính là khối băng, khiến mình sắp chết rét rồi, thật không biết sao Quan Hân có thể chịu được."

Nếu để cô ở cùng với khối băng Tà Thành đó cả ngày, cô nhất định sẽ bị âm thầm biến thành một khối băng, nhiệt độ cũng thay đổi luôn, quá nguy hiểm. Quan Hân vẫn nên tự cầu nhiều phúc cho mình đi, trong lòng Quan Ngải nổi lên thiện lương một chút.

"Tà Thành, mình thật sự xem không hiểu, ví như cô và Quan Hân." Trong màn đêm yên tĩnh, tiếng nói của Giang Hạ Sơ càng phát ra giống như một sợi dây nhỏ khi gần khi xa, khẽ bóp tức đoạn.

Thật ra thì, Giang Hạ Sơ chưa từng hiểu Tà Thành, anh tựa như một vùng bùn lầy màu đen, sau khi chưa kịp nhìn thấy đã bị cắn nuốt hoàn toàn.

Quan Ngải tiếp lời: "Anh tình tôi nguyện không phải lỗi, tình chân ý thiết tuyệt đối không thể nào. Cũng không biết có phải Quan Hân bị cửa kẹp đầu hay không, thế nhưng lại tự nguyện đưa dê vào miệng cạp, đầu óc Quan Hân thông tuệ không phải là giả, nhưng tuyệt đối không thể so sánh với lòng dạ thâm trầm của Tà Thành, mình dám cam đoan, sớm muộn gì cô ấy cũng khóc."

Quan Ngải chắc chắn Quan Hân nhất định sẽ có kết cục rất thảm thiết, ngay cả cô là người ngoài cuộc, dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra được kết quả thì Quan Hân không thể nào không hiểu rõ, vậy cũng chỉ có một khả năng, Quan Hân cam tâm tình nguyện.

Chẳng lẽ Quan Hân xuân tâm nhộn nhạo rồi hả ? Một trái tim thắm mến Tả Thành? Quan Ngải thật than thở: thì ra là Quan Hân thích kiểu như vậy.

Quan Ngải đang mơ tưởng hảo huyền, chỉ nghe giọng nói đông lạnh của Giang Hạ Sơ: "Rốt cuộc, quy tắc trò chơi của Tả Thành là gì?" Giấy lát sau, lại một câu than nhẹ, "Rốt cuộc con át chủ bài trong tay anh ta là cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tù Sủng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Liều mình bồi quân tử

Editor: Mèo coki

Quan Ngải đang mơ tưởng hảo huyền thì nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của Giang Hạ Sơ: “Rốt cuộc quy tắc trò chơi của Tả Thành là gì?” Lát sau lại than nhẹ một câu: “Rốt cuộc con át chủ bài là gì?”

Là cậu....., Quan Ngải gần như bật thốt lên nhưng lại nuốt trở về. Nếu như cô đoán không sai thì con át chủ bài của Tả Thành nhất định là Giang Hạ Sơ, cũng chỉ có Giang Hạ Sơ mới khiến Tả Thành tính toán như tóa, nhưng mà cô lại không hiểu quy tắc trò chơi của Tả Thành, không hiểu tại sao muốn kéo Quan Hân vào.

Tả Thành tính kế từng bước, ai nấy đều thấy được là vì Giang Hạ Sơ, chỉ có Giang Hạ Sơ không nhận ra mà thôi, chỉ vì Giang Hạ nhìn Tả Thành bằng một đôi mắt bị hận thù che lấp nên không chừa lại một khe hở nào cho Tả Thành.

“Câu trốn đi.” Quan Ngải quay đầu, nhìn Giang Hạ Sơ, mắt phượng hẹp dài chứa đầy hài hước, lúc này đôi mắt của cô có chút giống Quan Hân.

Trốn đi, cậu thoát, Quan Hân cũng được giải thoát. Quan Ngải cảm thấy mình rất ích kỷ, đổ những việc này lên người Giang Hạ Sơ.

“Mệt mỏi lắm” Giọng nói như gió lạnh truyền đến, siết chặt và căng thẳng.

Mệt mỏi..... Giang Hạ Sơ không có hơi sức chạy trốn nữa, hơn nữa cô trốn cũng không thoát.

Cô mệt mỏi quá rồi, nếu không thì tại sao lại bất lực như vậy, Giang Hạ Sơ đã không chịu nổi sức nặng mà mình đag mang nữa nên ích kỷ chờ đợi Quan Ngải lấy nó trở về, giống như chưa từng xuất hiện, Quan Ngải vẫn trước sau như một, giả hoạt hiện ra nơi đáy mắt: “Cho nên phải phát hiện ra.”

“Hà?” Lại một lần nữa, Giang Hạ Sơ không bắt nhịp được với Quan Ngải.

“Nơi này chính là một lồng giam, giam cầm mình đến chết ngạt, lại còn phải mặc thứ váy thiếu vải này cho người ta chỉ chỗ, đánh giá, chẳng khác gì con khỉ trong vườn thú cả.” Quan Ngải liên tục nháy mắt với Hạ Sơ, giọng nói thần thần bí bí: “Chúng ta hãy đi đi.”

Thì ra trong mắt Quan Ngải cái váy có giá ở trên trời này lại có ý nghĩ như thế, nhưng quả thật là rất bó sát, rất thiếu vải

“Chỗ nào?”

“Chỗ tốt.” Nói xong Quan Ngải đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên váy.

“Cậu không sợ ông già nhà cậu bắt về tính sổ sao?” Giang Hạ Sơ nhếch môi, phân tích lợi hại.

Quan Ngải cười, không sợ hãi, kéo Giang Hạ Sơ đứng lên: “Cho nên cậu phải liều mình bồi quân tử thôi.”

Giang Hạ Sơ im lặng, chỗ mà Quan Ngải nói muốn đi, cô không dám gạt bừa đồng thời cũng rất hoài nghi.

“Hôm nay sinh nhật mình.” Quan Ngải lấy tình để nói lí.

Quan Ngải có phải quân tử hay không thì Giang Hạ Sơ không chắc chắn, tuy việc bị bắt về tính sổ là không thể thiếu được, nhưng liều mình bồi quân tử cũng không tính là chạy trốn. Giang Hạ Sơ im lặng cúi đầu, cô còn có thể nói gì nữa đây nên gạt đầu: “Mình đâu hàng.”

Vẫn là Giang Hạ Sơ hiểu rõ Quan Ngải, quả nhiên không phải là chỗ gì tốt, không chỉ có không tốt mà còn là nơi ngư long hỗn tạp, xa hoa trụy lạc có một nhóm người điên cuồng lác mình uống éo, không cần đoán cũng biết làquán bar.

Giang Hạ Sơ vừa đi vào thì lập tức bị tiếng nhạc đinh tai nhức óc, tiếng người huyền ảo làm cho suýt hôn mê, cô chau mày, tỏ vẻ không thể chịu đựng được. Ngược lại, Quan Ngải lại rất hưng phấn, về mệt mỏi, buồn ngủ trong bữa tiệc nhanh chóng biến mất, lập tức mạnh như rồng như hổ.

Quan Ngải hưng phấn kéo Giang Hạ Sơ đến một vị trí dễ thấy trên quầy bar. Tùy ý nhìn lướt qua, Giang Hạ Sơ than thở không dứt.

Trên sàn nhảy, nam nữ đều lắc mình uốn éo. Dưới sàn nhảy, một đám người tụm năm tụm ba khoác vai, ôm eo nhau nhảy nhót, ánh đèn sắc sỡ đủ màu chiếu xuống làm mọi người như đắm mình trong rượu đỏ.

Cuộc sống xa hoa trụy lạc, ngập trong vàng son như vậy hiển nhiên không thích hợp với Giang Hạ Sơ, loại lãng phí thanh xuân, lãng phí nhiệt tình này hoàn toàn không hợp với cô, cuộc sống của cô không có những thứ này.

“Đây chính là chỗ tốt mà cậu nói?” Mày Giang Hạ Sơ nhú lại đến mực có thể kẹp được một cây viết.

“Minh đã nói là liều mình bồi quân tử mà.” Quan Ngải cười đến gian trá, trên mặt tràn đầy gian kế và hài lòng sau khi được như ý.

Nếu đã liều mạng, vậy thì kích thích là điều tốt, tối nay nhất định phải diễn ra kịch hay. Cái đầu nhỏ của Quan Ngải bắt đầu rục rịch, chọn rộn.

“Nơi này quá mức ồn ào, hỗn loạn.” Giang Hạ Sơ liếc nhìn quanh một lượt.

“Nơi này có thể không cần kiêng dè.” Quan Ngải nhìn xung quanh: thật là kích thích.

“Không ngờ hai chúng trái ngược như vậy mà vẫn thể bình an vô sự trải qua ba năm.”

Điểm này cũng khiến Giang Hạ Sơ rất kinh ngạc, nhớ lại lúc họ mới gặp gỡ ở Thiên Lam, cô và Quan Ngải bị đưa nhầm cà phê, cô nhấp một miếng, Quan Ngải cũng uống một hớp.

Cô nói: “Quá ngọt.”

Quan Ngải nói: “Quá đắng.”

Một ly Cappuccino và một ly Mandailing, đúng là hai thái cực, ngọt và đắng, là mùi vị mà hai người bọn họ yêu thích.

Sau đó mỗi lần Giang Hạ Sơ tới Thiên Lam thì phục vụ đều mang ra một ly Mandailing. Qua bao nhiêu ngày Giang Hạ Sơ cũng không nhớ rõ nữa thì Quan Ngải tới nói với cô câu đầu tiên: “Cô là người duy nhất uống Mandailing ở trong tiệm của tôi, xin lỗi cô, chúng tôi hết hàng rồi.”

Giang Hạ Sơ nhớ cô lúc ấy mình trả lời như thế này: “Vậy thì nhập thêm hàng đi.”

Sau đó họ quen biết nhau, cũng đã ba năm rồi mà Giang Hạ Sơ vẫn chưa hiểu rõ ràng vì sao bọn họ trái ngược như vậy mà vẫn rất hợp nhau.

Tại sao lại hợp nhau? Quan Ngải trả lời như thế này: “Minh bị cậu làm cho buồn chán ba năm.” Quan Ngải quay đầu lại, giả hoạt nhìn Giang Hạ Sơ, mắt phượng cong cong: “Cho nên mình quyết định tối nay phải giáo dục, cảm hóa cậu.”

Giang Hạ Sơ rất hứng thú nhìn sang thì nghe thấy Quan Ngải hào hứng kêu to: “Cho cậu ấy một ly Ab-sin-the.” Sau đó không rõ ý tứ nhìn Giang Hạ Sơ một cái rồi quay lại nói tiếp: “Cho tôi một ly nước chanh.”

Ab-sin-the? Là một loại cốc tai rất mạnh, giáo dục và cảm hóa như thế sao? Giang Hạ Sơ có chút dở khóc dở cười, nước chanh giáo dục và cảm hóa rượu mạnh, chỉ sợ không có người thứ hai đề ra ý tưởng sáng tạo như vậy.

Mặt Giang Hạ Sơ không chút thay đổi, liếc mắt nhìn ly cốc tai và Quan Ngải một cái rồi giờ ly rượu lên, mặt không thay đổi một hớp uống, uống xong mặt vẫn không chút thay đổi như cũ.

Quan Ngải thì lại ghen hòng nhìn trần trối, một hớp nước chanh mà thiếu chút nữa sặc vào trong lỗ mũi. Đây chính là rượu mạnh đó, cho dù có uống nước lạnh thì cũng đến nỗi không chớp mắt như vậy. Quan Ngải cực kì hoài nghi: “Cậu ——”

Nhất định là cô nhìn lầm rồi, Giang Hạ Sơ học uống rượu lúc nào, tại sao cô không nhìn thấy? Quan Ngải không thể tin được, còn Giang Hạ Sơ thì vẫn không nhận không nhận nói một câu: “Minh dè dặt không say.”

“Nhưng mình chưa bao giờ thấy cậu uống rượu.” Đây là lần đầu tiên, quả thật là không thể trông mặt mà bắt hình dong, Quan Ngải cảm thán không thôi, Giang Hạ Sơ chính là một cái động không đáy, không biết còn cất giấu bao nhiêu bí mật nữa đây?

“Liều mình bồi quân tử mà.” Giang Hạ Sơ sử dụng lý do của Quan Ngải, hời hợt nói một câu, cũng không có bất kì giải thích nào nữa.

Năm mười bảy tuổi ấy, trong tù rượu của Tà Thành có rất nhiều, rất nhiều rượu đỏ, một năm đó, Giang Hạ Sơ uống hết số rượu của cả đời mình nhưng làm thế nào cũng không say được.

Cô còn nhớ rõ Tà Thành thích Hatea, nhưng cô không biết là bởi vì cô đã từng Tà Thành hợp với Hatea và cũng không biết bình thủy tinh mà cô vứt đi lại được Tà Thành coi như trân bảo.

Giang Hạ Sơ hơi ngửa đầu, ánh đèn rất sáng làm đau mắt cô.

Quan Ngải uống một hớp nước chanh, âm thầm nuốt hận vì bại trận: “Quyết sách sai lầm, không ngờ cậu im im ba năm mà lại thâm tàng bất lộ như vậy.” Lại uống thêm một hớp nữa, về mặt Quan Ngải giống như lật sách, lập tức âm trầm: “Nhưng mà nếu đã tới đây thì phải cứu vớt được cái gì đó chứ.” Con người Quan Ngải xoay rồi, linh động liếc nhìn xung quanh, trong đầu nảy ra một kế hoạch, lông mày hơi cong lên: “Sinh nhật của Quan Hân, người làm

em gái như mình nhất định phải tặng chị ấy một món quà lớn.”

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Cô nàng phản nghịch

Edit: salemsmall

Quan Ngải mang về mặt giả dối, đây không phải là lần đầu tiên Giang Hạ Sơ thấy cô như vậy, cho dù thấy cũng không thể trách. Sau mỗi lần cô ấy mang về mặt như vậy, cô chỉ có thể cố gắng chống chọi lại những ý đồ xấu của Quan Ngải mà thôi.

"Cậu mặc váy chính là vì cái này?" Giang Hạ Sơ sáng tỏ, thì ra váy chính là "công cụ gây án"

Quả là "dụng tâm lương khổ" * nha, Giang Hạ Sơ biết rõ, Quan Ngải ghét cay ghét đắng quần áo kiểu này.

(* - phải dùng nhiều tâm tư trí lực để suy đi tính lại).

Không hiểu Quan Ngải nghĩ đến cái gì, cười đến mặt mày cong cong, trông có vẻ rất đắc ý: "Cậu nói xem, con gái của ông chủ nổi tiếng ca hát nhảy múa nóng bỏng ở hộp đêm, có phải là chủ đề vô cùng hot hay không?"

Hot hay không? Giang Hạ Sơ không bình luận, nhưng cô chắc chắn: "Ông già nhà cậu sẽ không bỏ qua cho cậu."

"Cái này thật thú vị nha, nghĩ đến thôi đã thấy thích rồi. Lúc lão già kia nổi trận lôi đình trông rất là đáng yêu." Quan Ngải ở bên cạnh mô tả vô cùng sinh động, đầu cũng phối hợp hơi lung lay.

"Ông già nhà cậu đòi trước tạo nghiệt gì rồi." Giang Hạ Sơ lạnh lùng chế giễu, lời ít mà ý nhiều tổng kết.

Từ khi Giang Hạ Sơ biết Quan Ngải cho tới nay, dường như những tiết mục như vậy luôn diễn ra thường xuyên. Quan Ngải luôn thích chọc vào ngòi nổ của Quan Chấn Bắc. Một người thì vui vẻ đến quên cả trời đất, một người lại tức đến nghiến răng nghiến lợi. Sợ rằng sẽ không tìm được đối cha con nào giống như vậy nữa.

Quan Ngải gật đầu, vô cùng đồng tình: "Đúng vậy."

Quả đúng là tạo nghiệt, bọn họ là cha và con gái, nhưng lại coi nhau như cái gai trong mắt. Quan Ngải đã vô cảm đến mức không còn biết bi ai là gì nữa rồi.

Quan Ngải quay đầu, liếc mắt nhìn đám người đang tụ tập đầy khí thế, trên người mặc bộ váy ít vải vóc đến đáng thương, hùng hổ đi vào trong.

Chiếc váy này mang phong cách của Quan Hân, kiểu tóc cũng vậy. Nhưng... đôi giày vải kia?

Giang Hạ Sơ lại gọi một ly Abnetthe, nhấp một vài ngụm thấy không có mùi rượu, bèn nâng ly rượu lên, rót vào ly nước chanh. Lại nhấp thêm một ngụm, vẫn nhạt nhẽo như nước. Thì ra, năm đó rượu đã làm vị giác tê liệt mất rồi.

Giữa lúc nhàm chán vô vị, Giang Hạ Sơ mắt hứng nhìn mấy điệu nhảy cô không hiểu. Ở nơi ngọn đèn tập trung xuất hiện gương mặt mà cô quen thuộc, nhưng tựa hồ lại có chút xa lạ. Cô chưa từng thấy Quan Ngải như vậy, điên cuồng và tùy tiện, dường như cô ấy đang muốn phát tiết cái gì đó, vứt bỏ cái gì đó.

Giang Hạ Sơ có chút hiểu, cô ấy là đang phát tiết quãng thời gian hai mươi ba năm có cũng được mà không có cũng chẳng sao, là vứt bỏ mối tình thân hai mươi ba năm lạnh nhạt như nước. Giang Hạ Sơ thấy được trong đôi mắt của Quan Ngải dưới ánh đèn, có cười, cũng có hoang vắng, giống cái gì nhỉ? À, giống như khi cô thả đồng tiền xu sáng bóng vào hồ ước nguyện, nhưng tất cả ước nguyện của cô đã tan thành mây khói cả rồi.

Quan Ngải nhảy thật lâu, thật lâu, trong lúc nhảy đã đổi vài người bạn nhảy nhưng cô ấy lại không thấy mệt mỏi. Giang Hạ Sơ cũng nhìn cô ấy thật lâu thật lâu.

Quan Ngải dừng lại, rất nhiều người huyết sáo với cô ấy, cô ấy cũng dùng ánh mắt kêu gọi cột nhà đáp trả lại. Trở lại quầy bar. Giang Hạ Sơ nói một câu dường như rất đả kích người nào đó: "Thật khoa trương."

Quan Ngải đứng lý hợp tình nói: "Không khoa trương thì sao lên báo được?" Cô nhìn bốn phía, thấp giọng nói: "Theo suy đoán ban đầu, nơi này có vài chó săn ẩn nấp. Muốn trách thì trách Quan Hân và Tà Thành liên quan đến nhau, bằng không, tớ sẽ không có cơ hội này đâu."

Giang Hạ Sơ cũng nhìn thấy mấy người đàn ông lén lút lút lút, dường như lấy được đồ họ cần xong, họ cũng nhanh chóng biến mất.

Giang Hạ Sơ muốn nói lại thôi, cau mày hỏi: "Tại sao cậu lại... Ghét Quan Hân như vậy?"

"Tớ không ghét chị ấy, thật sự. Mặc dù tớ vẫn đối nghịch với chị ấy. Nhưng trong thâm tâm tớ biết, Quan Hân rất dung túng tớ, chưa bao giờ so đo với tớ. Nhưng Quan Hân là báu vật trong lòng Quan Ngải Bắc, làm như vậy là một công đôi việc, vừa giúp Quan Hân thoát khỏi cái người Tà Thành nguy hiểm kia, vừa có thể khiến cho lão già nổi trận lôi đình." Quan Ngải trả lời, rất chân thật, lời nói bất chợt xoay chuyển thành vô cùng bén nhọn, "Tớ ghét ba của Quan Hân."

"Cậu có chuyện xưa chứ?" Hiểu nhau là không cần nói cũng ăn ý. Giang Hạ Sơ hiểu Quan Ngải, có thể là vì các cô rất giống nhau.

Quan Ngải luôn tỏ ra không quan tâm, nhưng Giang Hạ Sơ biết, trong đôi mắt phượng trong suốt linh động của cô ấy chợt dờ dẩn trong giây lát. Cô ấy lời ít mà ý nhiều kể lại cho Giang Hạ Sơ chuyện cũ của mình: "Đúng là thói đời, cùng một người cha sinh ra, nhưng lại không được cùng một người cha nuôi dạy. Tớ là tự sinh tự diệt."

Bốn câu nói đã khái quát lại chuyện cũ của Quan Ngải, cũng giải thích lý do mà nhiều năm qua cô liên tục gây chuyện. Thì ra là có nguyên nhân, thì ra là cô gái này cũng không phải là làm xằng làm bậy như vẻ bề ngoài.

Giang Hạ Sơ không nói gì, lúc này, cô cũng không muốn nói gì hết. Ngôn ngữ cũng có lúc trở nên dư thừa, nói liên thiên cũng không bằng chỉ cần ngồi bên cạnh lắng nghe.

Lần đầu tiên, Giang Hạ Sơ thấy trong mắt Quan Ngải có thứ chất lỏng sáng long lanh, so với ánh đèn kia còn chói mắt hơn. Giọng nói của cô ấy cũng không còn trong trẻo nữa, hình như đã bị bóp méo, mỗi một chữ đều phải dùng sức lực rất lớn mới có thể bật ra được: "Ngày còn bé, tớ cứ nghĩ là tớ không đủ ưu tú cho nên ông ấy mới không thích tớ, chỉ thích Quan Hân. Sau đó tớ đã rất cố gắng học tập tất cả những môn học mà Quan Hân theo học, ngay cả Piano là thứ tớ ghét nhất, tớ cũng vượt qua cấp 10. Nhưng càng về sau, tớ mới phát hiện ra, ông ấy vẫn không thèm nhìn tớ lấy một cái. Khi còn nhỏ, tớ không biết cái nhìn nóng rực từ trong mắt ông ấy có tên là gì, sau này mới biết, đó gọi là chán ghét."

Giọng nói đứt quãng, càng lúc càng nhỏ, cũng càng lúc càng nghẹn ngào. Trên gương mặt giống Quan Hân như đúc tràn đầy sự lo lắng: "Quan Hân rất tốt với tớ, ông ấy không cho tớ đồ, Quan Hân sẽ nhường tớ. Ban đầu tớ cũng nhận, ví dụ như tớ rất thích búp bê vải, ví dụ như những mô hình phiên bản giới hạn mà tớ đã nhìn trúng từ lâu. Những thứ đó Quan Hân không thích, tớ biết rõ, chị ấy là vì tớ thích. Ngay cả Quan Hân cũng nhìn ra được là ông ấy ghét tớ. Cho nên ông ấy cũng chỉ vì đồng tình tớ mà thôi. Nhưng sau này, tớ không còn muốn bất cứ thứ gì của Quan Hân nữa, bởi vì ông ấy ghét tớ."

"Đến lúc tớ phát hiện ra, tớ cũng không biết rốt cuộc nguyên nhân là gì? Nếu như không phải tớ có khuôn mặt giống Quan Hân như đúc, tớ sẽ nghi ngờ, tớ chỉ là đứa trẻ nhặt được." Quan Ngải quay sang chỗ khác, nhìn Giang Hạ Sơ, trong mắt là vẻ tuyệt vọng mà trước nay chưa từng có. Giang Hạ Sơ vừa nghe đã cảm thấy nghẹn ở lồng ngực: "Hạ Sơ, không phải bất cứ chuyện gì đều có lý do sao? Nhưng tại sao tớ lại không tìm được bất cứ lý do nào cả?"

Cha ruột của cô ghét cô như vậy, hai mươi ba năm nay, không có lý do gì. Quan Ngải cái gì cũng không biết nhưng lại cứ như vậy mà bị xử từ hình.

Giang Hạ Sơ vươn tay, đầu ngón tay lạnh lẽo kịp chạm đến hàng mi dài mờ mịt hơi nước của Quan Ngải, một giọt lệ rơi trên tay cô, thật nóng bỏng. Chất lỏng nóng rực che kín con người vô vọng của Quan Ngải. Đây là lần đầu tiên Quan Ngải nghe thấy giọng nói của Giang Hạ Sơ rũ bỏ nhiệt độ lạnh lẽo thường ngày, dịu dàng giống như giọng nói của mẹ ngày cô còn bé: "Cái lý do kia đã khóa chốt cậu suốt hai mươi ba năm rồi, nên bỏ đi thôi. Quan Ngải, bị vứt bỏ, không bằng tự mình vứt bỏ."

Có thể vứt bỏ sao? Khóa suốt 23 năm không gì phá nổi thì nên làm thế nào? Dù sao đó cũng là máu mủ tình thâm. Chỉ là, không vứt bỏ thì có thể làm được gì đây? Niềm hi vọng mong chờ suốt những năm tháng qua đã từ từ biến mất từ trong cô tịch rồi.

Trên ngón tay Giang Hạ Sơ có dòng nước ấm áp không ngừng chảy qua. Hàng mi dài của Quan Ngải run rẩy. Nước mắt cô cứ rơi. Nổi uất ức và không cam lòng suốt hai mươi ba năm qua sợ là đã không chịu nổi sức nặng nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 37: Nữ kiểm soát viên xinh đẹp!

Edit: Thu Lệ

Trên ngón tay Giang Hạ Sơ không ngừng có dòng nước ấm chảy qua. Hàng mi dài của Quan Ngải run rẩy. Nước mắt cô cứ rơi. Nổi uất ức và không cam lòng suốt hai mươi ba năm qua sợ là đã không chịu nổi sức nặng nữa rồi.

Không biết bao lâu, ánh đèn vẫn còn lóe, âm nhạc cũng không dừng lại, ấm áp trên tay Giang Hạ Sơ bị gió hong khô, sau đó lông mi dài rung động. Quan Ngải mở mắt, Giang Hạ Sơ lại thấy được một đôi mắt phượng sáng lung linh, trong suốt sáng ngời như Mặt Ngọc.

Quan Ngải, từ từ đều sẽ vứt bỏ. Cô sẽ cố gắng.

Quan Ngải cười cười với Giang Hạ Sơ, trong vẻ không có tim không có phổi vẫn còn có chút dấu vết gượng ép: "Hôm nay là một ngày đặc biệt tốt đấy,

đây lần đầu tiên trong hai mươi ba năm qua, ông già đã tổ chức sinh nhật cho mình, còn dựa vào phúc của Quan Hân, loại lễ lớn này nên ăn mừng” Quan Ngải giờ ly nước chanh trên quầy đã uống một nửa lên, “Cạn ly.”

Giang Hạ Sơ liếc mình bởi quân tử, nhưng ly rượu vừa mới tới bên môi, Quan Ngải nghẹo đầu lão đảo hỏi: “Đây là cái gì?” Cô ăn nói không rõ, hai mắt mông lung.

Giang Hạ Sơ kinh ngạc nhìn, trả lời một câu: “Nước chanh.” Thấy hai mắt Quan Ngải hiện rõ vẻ mê ly tan rã, Giang Hạ Sơ bừng tỉnh hiểu ra, “Pha lẫn chút Absenthe.”

Quan Ngải đột nhiên cười khúc khích, miệng nhếch lên, má lúm đồng tiền lõm sâu, lời nói mơ hồ: “Quên nói cho cậu biết, mình uống một ly cũng đủ.”

Vừa dứt lời, Quan Ngải thật thực đổ người lên quầy, không có tiếng động, hô hấp nặng nề.

Giang Hạ Sơ cau mày, đẩy Quan Ngải một cái: “Quan Ngải.” Không có chút đáp lại, cô buồn bã không dứt, “Còn chưa tới một ly mà.” Khó trách dùng nước chanh thay thế Absenthe, cô cũng coi như cố gắng.

Giang Hạ Sơ lại phát hiện hai người bọn họ lại có thêm một điểm trái ngược nhau, cô ”ngần chén không say“, Quan Ngải một ly đã gục, không đứng, là nửa ly gục.

Ba năm bình an vô sự quả thật là kỳ tích. Chỉ có điều sau đó Giang Hạ Sơ lại cau mày, bởi vì phiền phức tới rồi!

Giang Hạ Sơ sừng sốt mười giây đồng hồ, chân mày càng vặn càng chặt, đi tới, cúi người, nâng một tay của người nào đó đang say như chết, bắc qua vai mình, vừa muốn nâng người lên, xúc giác xa lạ trên bả vai khiến Giang Hạ Sơ đột nhiên ngăn ra.

“Cần giúp một tay không?” Là giọng nói của một người đàn ông, rất đậm đà, mang theo giọng điệu lưu manh.

Một hỗn hợp mùi rượu và thuốc lá, rất gay mũi, Giang Hạ Sơ khẽ quay đầu, lạnh lùng nhìn lướt qua bàn tay trên vai: “Tránh ra.” Giọng nói thấp hơn người đàn ông mấy độ, nhưng lại mang theo khí thế lạnh băng.

Người đàn ông ngược ngừng thu tay lại, ánh đèn nhiều lần khúc xạ, đôi con ngươi của anh ta hơi vàng, xương gò má cao vút, một đầu tóc ngắn màu vàng khiến người ta loá mắt. Anh ta chậm rãi lên tiếng: “Hình như cô có phiền phức đấy!”

“Không liên quan gì đến anh.” Giang Hạ Sơ không thích hơi thở của người xa lạ, không để lại dấu vết lui ra một bước.

“Ồ những chỗ như thế này không nên từ chối người ngàn dặm(*).”

(*): Mô tả sự kiêu ngạo của con người

“Tránh ra.” Giang Hạ Sơ lạnh lùng lặp lại, đáy mắt bao phủ một lớp băng.

Hứng thú của người đàn ông không giảm mà lại tăng, trong đôi mắt mở to khẽ khơi lên hưng phấn: “Có móng vuốt mèo sẽ khiến cho người ta muốn chinh phục, tôi chẳng như thế không phải là để chơi à, nơi này không thiếu nhất chính là liệt nữ trinh tiết.”

Hoa hồng có gai, ai cũng muốn hái, chinh phục và bị chinh phục không phải là dục vọng có thể nắm giữ, mà là năng lực, lúc nào cũng sẽ có một số người đổ xô vào, chôn vùi đường sống, hiển nhiên anh ta không thêm để ý.

Chinh phục? Giang Hạ Sơ cảm thấy thật buồn cười, trong đầu chợt loé lên hình ảnh đôi mắt rét lạnh, cái tên Tả Thành này xuất hiện có chút không hề báo trước. Đây cũng chính là sự khác biệt sao? Người kia chinh phục vĩnh viễn là thủ đoạn chứ không phải ngôn ngữ. Cô cười lạnh: “Tôi không có hứng thú, nhắc lại một nữa, tránh ra.”

Trong đôi con ngươi của người đàn ông tóc vàng dường như loé lên tia lửa rồi biến mất, sau khi thoáng qua vẻ mờ mịt không dễ nhìn thấy, dường như anh nhúc nhích, nhạo báng: “Không cho mặt mũi như vậy, vậy thì tốt, uống một ly đi, coi như an ủi vì tôi đã bắt chuyện thất bại.”

Giang Hạ Sơ lạnh lùng phòng bị, người đàn ông tác vàng lại tự nhiên bung ly rượu tới mặt cô: “Người rất có năng lực uống, không ngại nhiều hơn nữa một ly này chứ?”

Rất có năng lực uống..... chân mày Giang Hạ Sơ nhanh chóng cứng lại, nhìn chòng chọc người đàn ông này thật lâu, nhưng mà cô cũng không phải là dế con đâu.

Giang Hạ Sơ đưa tay, ánh đèn nửa sáng nửa tối chiếu lên nửa bên mặt cô, bao phủ lớp lớp thâm trầm trên mặt cô.

Tay treo giữa không trung, ly rượu hơi lung lay, bởi vì đột nhiên xuất hiện một giọng nói xa lạ: “Một chiều này dùng bao nhiêu lần?”

Giọng nói rất êm tai, như nước trong không gợn sóng, cũng rất dứt khoát. Giang Hạ Sơ liếc mắt, nhìn cô gái rất đẹp đứng trong chỗ tối xa xa, làn váy màu trắng bay tán loạn, chẳng bị trộn lẫn chút d/d/l/q/d nào dưới ánh đèn, cô có một đôi mắt rất đẹp, khơi lên một độ cong, mắt ngọc mày ngài trông rất đẹp mắt như một cô gái bước ra từ thời cổ đại. Cô gái đi rất chậm, khoe miệng chứa đựng nụ cười như có như không.

“Mẹ, nói cái gì đó?” Người đàn ông tóc vàng đột nhiên nói tục, như kiểu có tật giật mình phô trương thanh thế.

Cô gái khinh khỉnh cười khê, trong đôi mắt trong sáng lạnh lùng vẫn bình chân như vại: “Bên trong bỏ thêm cái gì?” Liếc mắt nhìn ly rượu, thử dò xét rồi lại cười tươi như hoa, “hall-nets(*) hay là LSD(**)?”

(*): Cái này mình chịu, chắc là thuốc kích hay đại loại vậy:-)

(**): LSD là một thuốc ảo giác mạnh với các tác động tâm lý đến sự nhận biết với môi trường xung quanh, nhận thức, cảm nhận cũng như mang lại ảo giác. Nhiều quốc gia xem LSD là một chất gây nghiện và bị cấm lưu hành. LSD không gây nghiện.

“Cô... Cô là ai? Chỗ này không có việc vớ vẩn cho cô quan tâm.” Hung dữ duỗi ngón tay ra, người đàn ông này làm thế nào cũng giống như giấu đầu lòi đuôi, mồm miệng thắt chặt, mặt đỏ tới mang tai, để lộ vẻ chột dạ không thể nghi ngờ.

Giang Hạ Sơ nghiêng người về phía cô gái, mái tóc đen của cô rải rác, mùi vị rất dễ chịu. Giọng nói giống như mang theo một luồng ma lực, không nặng không nhẹ: “Đây cũng không phải là vớ vẩn, là hình sự.”

Rõ ràng là người xa lạ, Giang Hạ Sơ lại cảm thấy quen thuộc, không phải thần thái, cũng không phải là giọng nói, rốt cuộc là thiếu cái gì, giống ai? Loại cảm giác hít thở không thông đó.....

Tà Thành..... Giang Hạ Sơ bị chính suy nghĩ hoang tưởng của mình mà sợ hãi, cô nghĩ Tà Thành thật đúng là thuốc độc trong cuộc sống của cô, thể mà lại để bóng ma khắp nơi.

Người đàn ông càng luống cuống tay chân, con ngươi hơi vàng lấp la lấp lánh, nhưng cố làm trấn định: “Muốn dọa tôi? Cô cho rằng đây là lần đầu tiên tôi ra ngoài lẩn lộn sao?”

Cô gái cười khanh khách tiếp lời: “Dĩ nhiên không phải là ngày đầu tiên ra ngoài lẩn lộn, trong phố Xích Thủ đang rất mong chờ một money boy(*) đã xuất đạo ba năm đấy.” Đôi mắt hẹp dài híp lại, “Tôi nói đúng không, Lôi Ân(Rayne)?”

(*): Money boy: trai bao

Giang Hạ Sơ kinh ngạc: Money boy? Với bộ dáng này? Chẳng lẽ khiếu thẩm mỹ đã giảm xuống rồi hả? Diệp Tích chạm tay có thể bỏng(*) vẫn tương đối thích hợp hơn. Một siêu sao trọng vọng của châu Á lại bị roi xuống làm bạn với money boy, người nào đó mà nghe được không biết sẽ than thở như thế nào đây.

(*): Thành ngữ tay khê dựa gần cũng có cảm giác rất nóng. Ví von dáng vẻ kiêu ngạo, quyền thế mạnh.

Lôi Ân tức giận, trong mắt loé lên bén nhọn: “Cô điều tra tôi?”

Phản ứng này chứng tỏ không đánh đã khai rồi, hơn nữa, ánh mắt loé lên, đôi môi run rẩy, rõ ràng là có tật giật mình.

“Mua bán ma túy, đầu cơ trục lợi vàng, buôn lậu phi pháp, mỗi một tội cũng đủ cho anh ngồi tù mấy năm.” Cô gái đi tới quầy bar, cầm ly rượu lên, khẽ mím môi một hớp. Giọng nói trong veo nhả ra lạnh lẽo nhưng cũng không lộ nửa điểm tàn nhẫn.

Lôi Ân không ngừng tức giận, nhưng lại mơ hồ chột dạ: “Rốt cuộc cô là ai? Muốn thế nào?”

Cô gái nhấp một hớp nữa, giọng nói không nóng không lạnh, khí thế trầm ổn: “Nữ Kiểm sát Thành Sơ Ảnh, viện kiểm soát Trung Ương.” Dừng một chút, nhìn thẳng vào khuôn mặt trắng xanh của Lôi Ân, chứa đựng nụ cười, “Muốn bắt anh.”

Thành Sơ Ảnh cười như không cười: quả thật rất muốn bắt, chỉ là..... kiểm soát viên phải chú trọng chứng cứ nha, thế giới pháp trị có lúc chính là làm người ta im lặng như thế.

Trong suy nghĩ của Giang Hạ Sơ, hình như kiểm soát viên là mặc đồng phục màu đen cẩn thận tỉ mỉ, để mái tóc ngắn nghiêm chỉnh, nói chuyện có bài có bản, ánh mắt ngu ngơ vô hồn, thế nhưng so sánh với người phụ nữ xinh đẹp trước mắt này lại khác nhau quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Máu nhuộm hai bàn tay

Editor: Mèo coki

Một money boy bị ối, chạm tay có thể bỏng, một kiểm sát viên phục vụ nhân dân quyền rũ, quả nhiên là thế giới quan bị đảo lộn rồi.....

Không biết Rayne mượn dung khí từ nơi nào, còn đồ vô lại hừ lạnh: “Bắt tôi ư?” Sau đó gã ta cười đến phách lối, liêu lĩnh: “Tôi sẽ chờ cô ở ngoài

đường.” Rồi gã rời đi, biến mất giống như chui vào trong bóng tối.

Thì ra là tên money boy này cũng có đầu óc, không dễ dọa. Nữ kiểm sát viên xinh đẹp lắc đầu, cũng không có gì tiếc nuối.

“Cám ơn.” Giang Hạ Sơ lễ phép mà xa cách, vì đỡ Quan Ngải đang bất tỉnh nhân sự nên có chút lão đạo.

“Cô là mục tiêu của gã, mà gã là mục tiêu của tôi, tôi chỉ làm việc của mình thôi.” Thành Sơ Ảnh rất lạnh nhạt, có thể xem là người đầu tiên có sự bình tĩnh sánh bằng với Giang Hạ Sơ.

“Chứng cứ không đủ sao?” Hỏi xong, Giang Hạ Sơ cảm thấy hình như mình hơi nhiều chuyện rồi.

“Nếu dựa vào ly rượu này thì chỉ có thể bắt giam gã mấy ngày, trị ngọn không trị gốc.” Khóe miệng Thành Sơ Ảnh gợi lên nụ cười lạnh: “Gã rất giáo hoạt, tôi không có đủ chứng cứ để bắt gã.”

Thành Sơ Ảnh rất đẹp, còn có ai có thể dùng khuôn mặt lạnh lùng này để mê hoặc lòng người nữa đây? Giang Hạ Sơ lại nghĩ tới Tả Thành một lần nữa, lần này lại không vì lý do gì.

“Cho dù là công việc nhưng cô đã giúp tôi nên tôi vẫn phải cảm ơn.”

“Tôi nhận lời cảm ơn của cô.” Thành Sơ Ảnh cười nhạt, dáng vẻ rất thản nhiên, không ketch cớm, rượu trong ly sóng sánh hắt lên con ngươi lúc sáng lúc tối của cô.

Bước lão đạo về phía trước, Giang Hạ Sơ cố gắng đứng thẳng lưng, ở dưới ánh đèn mờ ảo, dường như cô đang bước vào mơ hồ.

Thành Sơ Ảnh nhìn ly rượu màu đỏ, vẻ mặt không rõ, cười nhạt, khi cô ta ngẩng đầu lên lần nữa thì đã không thấy bóng dáng của Giang Hạ Sơ đâu.

Dưới ánh đèn đầy màu sắc, Thành Sơ Ảnh cười rất kì lạ, trong đôi mắt thấp thoáng vẻ khổ sở sau đó dần dần tràn ra: “Giang Hạ Sơ, rốt cuộc cũng gặp được cô, tôi đã chờ đợi mười một năm rồi đấy.”

Mười một năm trước, Tả Thành đã gọi cái tên này rất nhiều, rất nhiều lần. Từ đó, mỗi lần Tả Thành kêu tên này thì cô cũng lặp lại cho nên từ lâu cô đã khắc sâu cái tên này. Thành Sơ Ảnh biết, đối với Tả Thành, Giang Hạ Sơ là một tồn tại không gì sánh được.

“Giang Hạ Sơ, tôi cứu cô chỉ là vì được người khác nhờ vả thôi.” Cô ta cười như không cười, giống như có chút lạnh nhạt lại có chút châm chọc nhưng rất nhạt và được che giấu rất tốt.

Giang Hạ Sơ là tính mạng của người đàn ông đó, mà người đàn ông đó cũng là tính mạng của Thành Sơ Ảnh, thật ra thì cô không muốn cứu đâu, nhưng cô không có lựa chọn nào khác, cho tới bây giờ cô luôn bị anh nắm chặt trong lòng bàn tay, buồn cười là cô lại vui vẻ chịu đựng mười một năm.

Trong phòng mờ mờ ảo ảo giống như bị mông lung che lấp.

Một người đàn ông đang quỳ gối, tuy rất cao lớn nhưng lại đang run rẩy.

Ba người đàn ông đứng thẳng, cung kính chờ đợi mệnh lệnh.

Tả Thành nghiêng người dựa vào ghế sa lon, mắt lạnh bề ngễ.

Không khí khẩn trương lại nguy hiểm, bây giờ Tả Thành cực kỳ giống một con sư tử bị đánh thức, trước khi vỗ mồi thì dường như nghỉ ngơi.

“Mày dùng cái tay nào chạm vào cô ấy.” Giọng nói có vẻ lười biếng nhưng không có người dám hoài nghi sát ý trong lời nói của Tả Thành.

“Hà?” Rayne quỳ trên đất như quỳ trên bàn chông, cũng không hiểu Tả Thành nói gì lại không dám ngẩng đầu lên nhìn, trên trán và trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh.

Người đàn ông này nguy hiểm đến mức độ nào thì Rayne không dám suy đoán, gã có loại dự cảm hôm nay gã không chết thì cũng bị thương.

“Cô gái vờarồi.” Tả Thành sâu kín lặp lại một câu: “Là dùng cái tay nào chạm vào.”

Giang Hạ Sơ của anh, anh hận không thể cắt giấu thật kĩ để không ai có thể chạm vào được.

“Tôi.....” Trống ngực đập thành thình, Rayne cảm giác hình như mình đã đi dạo hoàng tuyến một lần rồi.

Nói rồi thì tay sẽ không giữ được; không nói.....

Trong giây phút chần chừ, Rayne đã bị phán quyết, anh ta nghe thấy giọng nói lạnh thấu xương vang lên: “Không nói thì hai tay đều không giữ được.”

“Tay phải.” Rayne vội vàng trả lời, toàn thân mềm nhũn, hoàn toàn không nghĩ tới người đàn ông này độc ác như thế.

Không nói, hai tay đều không giữ được.....

“Khoan đã.” Tả Thành nói chuyện không nóng không lạnh, nghiêng người trên ghế sa lon, lười biếng giống như sư tử, tùy tiện không câu nệ.

“Rốt cuộc anh là ai?” Rốt cuộc là ai? Thủ đoạn như thế, độc ác như thế.

“Tả Thành.”

Tả Thành..... Rất nhiều người biết hai chữ này có ý nghĩa như thế nào. Rayne cũng không ngoại lệ, nhất thời giống như rơi xuống vực sâu, một vực sâu không có bất kỳ vật gì để leo lên, ngay cả giấy giũa cũng không được, Tả Thành..... Máu tanh..... Chém giết..... Thế giới của người đàn ông này là như thế.

“Tả...Thành.” Rayne lăm bắm một cách máy móc, mặt xám như tro tàn rồi bị kéo ra ngoài.

Họng súng dính máu ba năm lại thất bại trong tay một người phụ nữ —— Người phụ nữ của Tả Thành.....

Thậm chí Rayne còn cảm thấy may mắn vì thứ gã mất chỉ là hai tay.

Thành Sơ Ảnh đẩy cửa đi vào, đập tầm mắt chính là Rayne đang thất hồn lạc phách “mặc người chém giết”.

Thật tối..... Tả Thành vẫn thích bóng tối như vậy. Thành Sơ Ảnh vẫn chưa thích ứng với bóng tối, liếc mắt nhìn người đàn ông đang nằm trên mặt đất: “Xem ra tôi không cần phải bắt anh thì anh cũng không còn mạng mà trở về. Cũng tốt, đỡ bớt việc.”

Người đàn ông đang xụi lơ trên đất đột ngột ngẩng đầu lên, con ngươi âm đạm.

Thì ra là hai tay vẫn chưa đủ, thứ Tả Thành muốn là mạng.

Rayne đột nhiên cười lên, cười đến đáng sợ: “Tả Thành, mày là ác ma, nhưng người phụ nữ kia lại là từ huyết của mày.”

Rayne cười to, người đàn ông tàn nhẫn này sắp đoạt đi tính mạng của gã, nhưng Tả Thành lật tay làm mưa thì sao, cũng bại trong tay một người phụ nữ mà thôi.

“Tôi không muốn nghe bất kỳ một câu nói từ miệng của hần nữa.” Trong ánh mắt lạnh lẽo như băng của Tả Thành lại bùng lên ngọn lửa.

Từ huyết sao? Thành Sơ Ảnh mỉm cười lạnh, ai cũng biết sự thật nhưng lại không ai có thể chạm đến nó được, chỉ có Giang Hạ Sơ là thờ ơ, không biết mà thôi.

Rayne bị kéo ra khỏi phòng, gã vẫn cười, có lẽ là cười Tả Thành cũng có thể là cười mình, ai biết được. Sau đó không có bất kỳ âm thanh nào vang lên nữa, cũng có thể là không còn khả năng lên tiếng được nữa.

Thành Sơ Ảnh có một đôi mắt rất sáng, giống như đang lóe sáng trong bóng tối, cô vẫn nhìn về phía Tả Thành. Tả Thành quen với bóng tối, mà cô cũng đã quen với việc tìm được ánh mắt của anh trong bóng tối rồi. Cô đi tới, ngồi đối diện với anh, không xa không gần, trước kia cô từng cho rằng mình rất may mắn, trừ Giang Hạ Sơ thì cô là cô gái duy nhất có thể đến gần anh như thế, nhưng hình như bây giờ cô lại cảm thấy không đủ.

“Anh đang trừ hại cho dân đây, hay là đau lòng cho em.” Thành Sơ Ảnh biết rõ còn hỏi đùa. Có lúc cô rất hận mình hèn mọn, làm bộ không biết gì như thế.

“Cô ấy sao rồi?” Khuôn mặt lạnh lùng mềm mại hẳn, chắc cũng chỉ khi Tả Thành nghĩ đến Giang Hạ Sơ mà thôi.

Tả Thành không hề keo kiệt, anh luôn nhớ thương cô gái kia.

Giang Hạ Sơ..... Giang Hạ Sơ..... Đáp án vĩnh viễn không thay đổi. Thành Sơ Ảnh cảm thấy mình cực kì hèn mọn, cứ muốn tự rước lấy nhục rồi vẫn phải tiếp tục gượng cười.

“Giang Hạ Sơ?” Cô khó khăn nói ba chữ này, miệng cười nhưng ánh mắt tối tăm, tim đau đớn, cô giả bộ: “Đi về rồi.”

Có thể đừng nhắc đến cái tên đó dù chỉ một lần hay không? Giang Hạ Sơ, Giang Hạ Sơ..... Tả Thành, thế giới của anh, ngoại trừ Giang Hạ Sơ thì chẳng còn gì nữa sao?

Thành Sơ Ảnh biết hỏi vấn đề này là tự rước lấy nhục nhưng hình như từ trước tới nay cô đều đảm nhiệm nhân vật này, Tả Thành cứ tự lừa mình dối người trong thế giới của anh.

“Em trở về viện kiểm sát đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Anh tức độc đến tận xương tủy

“Em về viện kiểm sát đi.”

Giọng nói vĩnh viễn lạnh như băng, chỉ khi nhắc đến Giang Hạ Sơ mới trở nên dịu dàng, nhưng mà Thành Sơ Ảnh lại tham luyện sự dịu dàng ấy.

“Em vừa mới trở về.” Giọng nói của Thành Sơ Ảnh nặng nề như muốn lạc vào đáy cốc, ngay cả lòng cô cũng vậy.

Trong chương trình học của ngành kiểm sát, có một môn chuyên ngành bắt buộc phải che giấu cảm xúc. Thành Sơ Ảnh luôn đạt điểm cao trong môn học này. Nhưng mà cô nghĩ, nếu người chấm thi là Tả Thành, không bao giờ cô có thể qua được. Cô biết, ngay lúc này, trên mặt cô nhất định là đang trắng bệch, hốt hoảng đến rối tinh rối mù, may mà ngọn đèn khá tối, anh không nhìn ra.

Thực ra, cho dù ngọn đèn có sáng đến mấy, Tả Thành cũng sẽ không nhìn thấy, bởi vì anh chưa bao giờ từng nhìn.

“Trong đồng hồ sơ của phòng kiểm sát cấp cao, có tư liệu của tôi, mà em lại là kiểm sát viên.” Giọng nói và ánh mắt đều không có độ ấm. Mười một năm qua, khi tiếp xúc với cô, những điều đó chưa từng thay đổi.

Sự kiêu ngạo và tự tin của Thành Sơ Ảnh đã biến mất hoàn toàn, chỉ còn sót lại hèn mọn, dè dặt và cẩn trọng: “Em sẽ cẩn thận, sẽ không điều tra đến anh.”

Một lần lại một lần, cô vút bỏ tự tôn, một lần lại một lần anh giẫm nát tôn nghiêm của cô. Tim anh đã cách một vạn tám ngàn dặm, còn chưa đủ hay sao.

Không đủ đúng không?... Bởi vì anh nói: “Không điều tra thì tốt.”

Gương mặt vốn dĩ đã trắng của cô trở nên trắng bệch như tờ giấy, trong mắt ngập tràn thứ cảm xúc gọi là đau đớn khổ sở. Ngoài gương cười ra, cô còn có thể làm thế nào? Ai bảo cô cứ cố chấp khư khư với Tả Thành như vậy. Cô cố gắng cười như không chịu khuất phục: “Tề Minh Hải theo dõi Tả thị, bị nghi ngờ có dính líu đến hoạt động phi pháp, thao túng thị trường chứng khoán. Hắn ta đã sớm phòng bị.”

Cho dù Tả Thành không thèm ngó ngang tới nhưng Thành Sơ Ảnh vẫn cố chấp như thiêu thân lao vào lửa. Kiểm sát viên, là công việc thiêng liêng cỡ nào, nhưng Thành Sơ Ảnh lại vì Tả Thành mà lấy việc công làm việc tư. [dj/enda44nll.ê.qu=uy.do0n](#)

“Hắn ta không động đến tôi được.” Tả Thành nhìn ly rượu đỏ trong tay, con ngươi tĩnh lặng như hồ nước vẫn không nhìn Thành Sơ Ảnh, “Về sau, chuyện của Tả thị em đừng nhúng tay vào nữa. Nghề kiểm sát viên rất hợp với em.”

“Nhưng mà em làm kiểm sát viên là vì anh.” Cô gần như gào lên, tình cảm nặng trĩu trong cơ thể cô kêu gào, lý trí cuối cùng cũng không thắng nổi tình cảm.

“Những lời như vậy, về sau đừng nói nữa.” Con ngươi đen như mực vẫn không hề gợn sóng, dường như anh chỉ đang nói tới những chuyện không hề quan trọng.

Không gian xung quanh như lắng lại. Hít thở không thông làm cho cô cảm thấy không chịu được. Cô buông tay xuống, nắm chặt lại nắm chặt.

Khó trách, người ta từng nói tính ái vốn là thứ không bền vững, tình yêu có thể khiến cho người ta ngu muội. Thành Sơ Ảnh đã bắt đầu hiểu.

Dường như Thành Sơ Ảnh đã làm trái với quy tắc trò chơi của Tả Thành.

Ngay từ đầu, anh đã thiết lập một điều khoản bất công như vậy. Anh nói: Đừng yêu tôi.

Đã yêu rồi... Nhưng cô lại không có dũng khí để nói, vẫn lừa mình dối người trong cái quy tắc buồn cười này.

Anh vẫn tiếp tục tàn nhẫn: Nếu nói, thì hãy rời đi.

Trong lòng cô không phục: Nếu là Giang Hạ Sơ thì sao...

Mãi đến giờ cô vẫn không dám hỏi ra miệng, bởi vì sợ bị hạ knock out.

Tháng Năm năm nay, thời tiết có vẻ rất nóng. Thời kì hoa nở cũng kéo dài hơn. Mùa hoa anh túc đã qua rồi mà vẫn không thấy hoa rụng, ngay cả hoa đồ my cũng nở muộn hơn.

Ý nghĩa của hoa anh túc là yêu đến chết.

Ý nghĩa của hoa đồ my là người dung nước lửa.

Hai thứ cực đoan của tháng Năm, một khô héo một tươi tốt.

Cho nên có thể cho là như vậy hay không? Bên cạnh cực đoan là một mảnh đất màu đen? Ứng với hoàn cảnh của ai? Viết cho ai? Ai cũng có một tháng Năm như vậy có phải hay không?

Tháng năm, thời tiết oi bức. Cuối tháng, những ngày mưa vẫn chưa dứt, kéo dài lâu như vậy.

Tỉ tách... Những hạt mưa kết thành một bức rèm châu, nối tiếp nhau như dòng lệ.

Uỳnh... Tiếng sấm vang lên. Trong bóng đêm, một đôi mắt mờ to.

Một đôi mắt phượng xinh đẹp hip lại thành hình trăng khuyết, nhưng mà... ánh mắt ấy lại mông lung, nhập nhèm, như thể không tìm được phương hướng...

Quan Ngải chớp mắt mấy cái mới tỉnh lại, quay đầu đi, kêu đau thành tiếng: “Đau quá đi.”

Sao lại có thể đau đầu như muốn nứt ra như vậy chứ? Đầu cô giống như bị thứ gì đó nghiền qua. Đôi mắt đen nhũn lại, trí nhớ vụn vặt từng chút một được gom góp. Hai mắt Quan Ngải bỗng phát sáng. dji,enda44nll.e.qu@uy.do0n

“Cậu nha Giang Hạ Sơ! Tự nhiên lại đi uống rượu!” Quan Ngải nhìn căn phòng trống, thờ hồn hèn. Phát tiết xong, cô lại nhẩn mây: Con mẹ nó, thật là đau quá!

Quan Ngải cào loạn mái tóc thành cái ổ gà, nhìn đồng hồ trên tường: 10h, vẫn còn rất sớm. Lại nhìn ra ngoài cửa sổ: Mưa to quá, hôm nay nghỉ phép đi.

Quan Ngải cảm thấy bụng sôi ùng ục, miệng ứa ra nước chua. Đây đúng là tự gây nghiệt không thể sống. Cô rón rén bò xuống giường, tùy tiện mặc một bộ quần áo ở nhà, ngay cả răng cũng không thèm đánh đã đi tìm đồ ăn.

Sau này Quan Ngải nhớ lại, nếu cô đi đánh răng, có phải sẽ không gặp lão già đáng ghét kia hay không?

Ai ôi, chào ôi! Sao lại không đánh răng mà đã đi xuống lầu? Quan Ngải mà biết vậy đã chẳng làm

Chuyện là như vậy...

Sau khi sau rượu, bình thường đầu sẽ đau như búa bổ, bụng dạ trống rỗng khó chịu. Quan Ngải bị say, bệnh trạng còn nghiêm trọng hơn bình thường. Cuối cùng cô xò dép xuống lầu tìm thứ gì đó lót dạ.

Xuống lầu, mới lộ ra một góc dép, mặt còn chưa kịp lộ, Quan Ngải đã bị một xấp báo chí đập vào mặt.

Báo rõ ràng rất mỏng, hơn nữa tòa soạn nào đó còn dùng loại giấy chất lượng kém, rất mềm, nhưng kẻ vốn đang đau đầu kịch liệt như Quan Ngải lại cảm thấy một trận đầu văng mắt hoa.

Quan Ngải cười lạnh, còn chưa kịp ngược đôi mắt chế giễu lên, đã tiếp lấy một trận mắng chửi.

Đây là hội thẩm trước, tính sổ sau đây mà...

“Mày nhìn chuyện tốt mà mày gây nên coi.” Quan Chấn Bức thờ hồn hèn, chỉ vào Quan Ngải hiện đang không phân rõ đâu là Đông, Tây, Nam, Bắc.

Con mẹ nó đau quá, đầu đau, dạ dày cũng đau, nơi nào cũng đau. Quan Ngải ngẩng đầu, đôi lông mày cũng chưa từng nhú lên. Cô cười, mặt mày cong cong: “Đương nhiên con biết đó là chuyện tốt. Vụ này thật là hot nha, Quan Hân có không muốn nổi tiếng cũng khó.”

Chỉ cần có thể nhìn thấy biểu cảm thẹn quá hóa giận của người này, thì tất nhiên đó là chuyện tốt. Quan Hân thoải mái khẩu thị tâm phi.

Quan Ngải cười, khuôn mặt giống Quan Hân như đúc. Quan Chấn Bắc cảm thấy nụ cười này có chút chói mắt. Trong mắt ông, điều này hiển nhiên là tính xấu, không đối. Nhưng mà ông lại không nhìn ra, trong nụ cười chói mắt này, còn ẩn giấu chút gì đó u ám.

“Quan Ngải.” Quan Chấn Bắc gọi thẳng cả tên lẫn họ, khuôn mặt đỏ như quả cà chua, tức giận đến phát run.

Quan Ngải, thật là một xưng hô lạ lẫm nha! Quan Ngải đột nhiên không nghĩ ra, lão già này vẫn gọi mình là cái gì. Hình như không gọi là gì, không phải là cô nhớ lắm đâu, mà thực sự không có xưng hô nào cả.

“Hơn một năm qua, đây là lần đầu tiên ba gọi tên con đó nha! Thật kinh ngạc! Lần trước là khi nào nhỉ? Hình như là lần con làm hỏng cuộc phỏng vấn của Quan Hân. Lúc đó, về mặt và giọng điệu của ba cũng giống y hệt như bây giờ, cũng thờ ơ phi phi gọi...” Quan Ngải biến hóa ngữ điệu, bắt chước ngữ điệu một năm trước và cũng là ngữ điệu hiện giờ của Quan Chấn Bắc, “Quan Ngải!”

Ấy vậy mà lại bắt chước vô cùng giống.

“Mày...” Quan Chấn Bắc tức giận đến mức không nói được lời nào nữa.

Khuôn mặt của Quan Ngải và Quan Hân rất giống nhau, gần như là giống như đúc. Nhưng mà Quan Hân sẽ không bao giờ có miệng lưỡi vô lại lưu manh như thế, sẽ không hip đôi mắt phượng lại rồi đảo mắt bốn phía, sẽ không cười để lộ ra lúm đồng tiền giảo hoạt như vậy. Khuôn mặt giống nhau

như đúc, nhưng lại cách biệt một trời một vực. djiienda44nllê.quy.do0n

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Nhật ký hình thành hoa tuyệt thế(*)

Edit: Thu Lệ

(*): Hoa tuyệt thế có nghĩa là hoa đẹp và lạ, được sử dụng để ẩn dụ tác phẩm văn học đặc biệt xuất sắc hoặc người rất xuất sắc. Trong chương này đang ẩn dụ ai đó (hoặc một cái gì đó) đầy cá tính, không thuộc thể gian.

Tuy hai khuôn mặt giống nhau như đúc, nhưng Quan Ngải lại giống với mẹ mình, khiến ánh mắt Quan Chấn Bắc đau nói như kim châm, hận không thể xé nát khuôn mặt này đi.

Oán hận đâu chỉ có mình Quan Chấn Bắc, Quan Ngải cũng không thích khuôn mặt giống y như đúc với Quan Hân này, cô vẫn ngẩng đầu lên, kiêu ngạo hơn cả Quan Hân, không thêm thêm xia đến nụ cười không tìm không phổi như bình thường nữa, dù sao đối với người trước mặt, tìm phổi cũng lãng phí.

Cô cười, nhưng có ai biết trong lòng cô đang đau đớn hay không? Bởi vì cô giả bộ nhiều nên thành quen rồi!

“Mày có ý phá hủy chuyện tốt của chị mày đúng không, cả ngày ăn không ngồi rồi chưa tính, còn gây chuyện rắc rối khắp mọi nơi, trong bữa tiệc sinh nhật thì đi đứng một chút cũng căng thẳng, còn khốn kiếp giả mạo chị gái mình đến chỗ đó lêu lổng, làm mất thể diện nhà họ Quan.” Quan Chấn Bắc quở trách từng cái, không quên bắt cứ dấu vết nào, hơn nữa về mặt tuyệt đối đúng chỗ, giận đỏ mắt, mặt xanh mét, gân xanh nổi đầy, từng chữ giống như kim châm, từng câu như đục khoét cô. Thật khó cho ông ta, tám phần là giận đến tìm phổi đều tồn tại rồi.

Lại là những lời này, đã nghe mấy chục năm nên lỗ tai cũng muốn chai luôn rồi, cứ ngỡ rằng sẽ ‘bách độc bất xâm’, thế tại sao vẫn đặc biệt chói tai như vậy chứ.

Năm cô tám tuổi, nhận xét trong bài thi hơi dài, ông chỉ vào cô tức giận: “Nhìn mày xem, làm ra kiểu gì vậy, thật là lộn xộn.”

Thật ra thì cô thi được 87 điểm, đứng thứ ba trong lớp, đó là lần duy nhất cô cao hơn Quan Hân 3 điểm.

Năm cô mười tuổi, cô học múa ba-lê, ông cũng tức giận: “Học múa ba-lê làm gì, mày cho rằng mày cũng có thiên phú như chị mày sao, có thể đọc sách cho tốt coi như không tệ rồi.”

Thật ra thì cô giáo nói cô có thiên phú hơn chị gái mình.

Năm cô mười ba tuổi, đồ cổ trong nhà bị vỡ nát, ông không hỏi một câu đã buột miệng mắng lớn: “Thành công thì ít mà hư việc thì nhiều.”

Thật ra thì, món đồ cổ này là do Quan Hân làm vỡ.

Năm cô mười tám tuổi, trước khi bước vào phòng thi tốt nghiệp phổ thông, ông nhìn về phía Quan Hân, nói: “Quan Hân, thi không tốt cũng không cần quan tâm, đừng căng thẳng quá.” Sau đó sẽ nhìn về phía cô, “Vào đi!”

Thật ra so với Quan Hân cô còn căng thẳng hơn.

Năm cô hai mươi hai tuổi, cô mở quán cà phê, ngay trước tất cả nhân viên, ông chỉ vào cô: “Mở quán cà phê có thể có tiền đồ gì, sao không học chị gái mày một chút, cả ngày không có việc gì.”

Thật ra thì mở quán cà phê không phải không có việc gì, bởi vì chuyên môn của cô chính là quản lý.

Thật ra những lời đối thoại tương tự như vậy, còn có rất nhiều rất nhiều, nhiều đến nỗi cô cũng không nhớ hết, cho nên dù trước đây cô đã từng học môn sinh vật nhưng vẫn cảm thấy, coi như hai người giống nhau như đúc cũng có thể không phải cùng do một người cha sinh ra.

Quan Ngải cũng có chút chết lặng, không chút để ý cười khinh nhón: “Thật xin lỗi, ba nói con không có thể diện của nhà họ Quan, ngoại trừ cái họ Quan này ra. Nếu ba cảm thấy mất thể diện cũng có thể lấy lại.”

Tôi nhất định sẽ cảm kích, đúng không..... Cái họ này quá mệt mỏi, cho dù là Tiểu Cường(con gián) như Quan Ngải cũng cảm thấy không chịu nổi sức nặng rồi.

Trên mặt Quan Chấn Bắc đột nhiên suy sụp, đôi mắt tức giận có mảng lớn âm trầm, giá rét đáng sợ, vẻ mặt hình như có chút dữ tợn, đại khái giận đến vận vận đi: “Tại sao tao lại có một đứa con gái không có tiền đồ như mày?”

Tô Đình, bà dùng tánh mạng để đổi lấy một đứa con gái như thế, bà có hối hận không?

Người vợ đã chết của Quan Chấn Bắc tên —— Tô Đình.

Quan Ngải cười đến thê lương, mắt phượng cong lên, không giống như ánh trăng thường ngày, mà tựa như lưỡi dao.

Đứa con gái không có tiền đồ? Một cái cơ quan minh chính đại biết bao, nếu như cô không chịu thua kém còn nói như thế không, hay nói cô ngu xuẩn?

“Con cũng không biết đâu!” Cô cười đến cạn rờ, không biết ngoài miệng lại nói lời hồ đồ, Quan Ngải nghĩ: Có phải lúc đánh răng đã đụng vào lợi rồi không?

Tiếng nói vừa mới dứt, suy nghĩ một chút cũng không có kết quả, đã xuống tay rồi. Thật đúng là không thể chờ đợi, hung hăng quăng một cái tát: “Bốp ——,”

Mẹ nó, nhất định là có dấu năm ngón tay rồi, thế nào gặp người khác chứ? Chưa từng làm đúng trách nhiệm của một ThuuLee/d.đ;Iq;d người cha thế mà lại hành sử quyền lợi bạo lực của cha rồi. Quan Ngải thẳng eo, ánh sáng trong đôi mắt phượng có chút bề tan tành, cô xem thường: “Bây giờ ngay cả dạy dỗ cũng không đủ cho ba hả giận phải không?”

Rốt cuộc là khê động vào dây thần kinh cảm thấy đau, làm sao sẽ bao tử đau, nhức đầu, dù sao cũng là đau, đau đến có chút đứng thẳng lên không được, nhưng cô không thể cúi xuống, một chút cũng không thể, đó là chút kiêu ngạo cuối cùng mà cô có.

“Ba ——” Dường như Quan Chấn Bắc cũng không thể tin được, kinh ngạc nhìn tay mình một cái, cúi đầu kéo dài trăm năm.

Loáng thoáng, trong đôi mắt tang thương của Quan Chấn Bắc có chút mờ mịt không rõ ngụ ý, hình như rồi rầm hối hận.

Sao có thể hối hận chứ? Quan Ngải buồn cười, thần kinh hề hề hà hà đến mức này, nhất định cả người ông già đều thấy thoải mái thôi.

“Quan Ngải, con không thể giống với chị gái con một chút được sao?” Hình như trong giọng nói hàm chứa bất đắc dĩ, nặng nề.

“Không thể.” Quan Ngải không nhìn được chê cười, “Con không phải chị ấy.” Cô vô vị vuốt ve má phải đau rát, không cho là đúng nhún vai, “Dạy dỗ xong rồi hả? Vậy con đi đây, con còn phải đến tiệm của con nữa, để tránh bị nói thành không có việc gì, cố tình gây chuyện.”

Không đợi Quan Chấn Bắc lên tiếng, Quan Ngải liền xoay người sang chỗ khác. Rất dứt khoát, nhưng không có nửa phần chạy trốn nhếch nhác.

Ánh mắt tức giận, chán ghét đã nhìn mấy chục năm, Quan Ngải không muốn nhìn nữa, cho nên tránh đi trước.

Tại sao đáng ghét như vậy? Phải có lý do chứ, Quan Ngải càng ngày càng muốn biết, coi như có phẫn tử hình, cũng phải cho một lý do chứ.

Thật lâu sau Quan Chấn Bắc mới giật mình thả lỏng tại chỗ, run rẩy nâng bàn tay đầy nếp nhăn lên: “Rốt cuộc mình đã làm gì vậy?” Trong đôi mắt tang thương che kín một tầng bụi bặm, tuổi già rồi.

Làm cái gì? Vô lý, hồ đồ mấy chục năm rồi, biết rõ ngu ngốc không ai bằng, nhưng vẫn lâu như vậy, mắng, đánh, đủ chưa?

Tô Đình, đủ chưa? Bà có tức giận không? Bà đã dùng tính mạng để đổi lấy con gái.

Trong tủ giày, bên trái là giày cao gót cùng một màu của Quan Hân, bên phải là giày da của Quan Chấn Bắc, chỗ phía trên cao ngất, không bị che lấp là giày Cavans của Quan Ngải.

Thật có chút dư thừa, ngay cả bản thân Quan Ngải cũng không nhìn nổi.

Đôi giày, lúc này Quan Ngải mới nhớ tới, rằng còn chưa có đánh xong đây, vốn là có chút hối hận, bây giờ ngược lại không còn nữa, rõ ràng ông già đang chặn ở đó để tính sổ, đánh răng cũng tránh không khỏi, mòng một mưòi lăm chỉ cách nhau chốc lát như vậy.

Quan Ngải cầm chìa khóa xe, hình như mỗi lần cô cảm thấy ngọt ngào thì sẽ lái xe, hơn nữa đặc biệt là liên quan đến Quan Ngải, thật muốn xông vào cái gì đó.

Quả thật có chút ngây thơ, vì vẫn dùng thủ đoạn không có dinh dưỡng này bất bình thay cho mình, sau đó mỗi lần trở lại Tam Đường Hội Thâm, sau đó vết thương lành đã quên đau. Trò chơi ngây thơ đến buồn cười như vậy, Quan Ngải lại làm không biết mệt.

Đi tới bể phun nước trong vườn hoa, cô dậm chân, từ trong túi tiền móc ra một đồng tiền xu, nhắm thẳng vào trong hồ.

Tôm —— thật chính xác, thủ pháp không thật lù, cũng khó trách, mất nhiều năm như vậy mà.

Cô ghé đầu nghĩ đi nghĩ lại: “Dù sao cũng chưa từng lĩnh nghiệm, sau lần này thôi.” Cô nhìn về phía hồ ước nguyện, lại có thể cười có chút thành kính, “Quan Ngải không phải con gái của Quan Chấn Bắc.”

Xoay người, đi ngược hướng với hồ ước nguyện, cô lắc đầu một cái: thật là ngây thơ, nguyện vọng buồn cười như vậy, chẳng lẽ mày không thể chờ đợi muốn đầu thai một lần nữa?

Nếu như cô không phải là con gái của Quan Chấn, vậy cô nhất định sẽ có một người cha thích cô chứ, giống như bao người khác, giống như Quan Hân.

Cái gì màu mỡ tình thâm, ruột thịt, có chính là có, bỏ ra không cần báo đáp, không có chính là số 0, không có khu vực màu xám tro.

“Hôm nay nghỉ.” Quan Ngải không biết đang nói với ai.

Quan Ngải cảm thấy mình là hoa tuyết thể, trí tuệ như thế, lại có thể thoải mái ở trong khe hở như vậy.

Cũng không biết mưa ngừng lúc nào, Quan Ngải lái xe như người chẳng có con mắt, sau đó trong dạ dày, trong đầu ‘ báo động ’ từng hồi, nếu cha không thương mẹ không thương, vậy mình còn có thể d/đ'l;q'd ngược đãi mình, sau đó tìm một khách sạn năm sao, ăn uống no nê, thuê một căn 'phòng cho tổng thống', quần chân ngủ cho quên cả trời đất tăm tối.

Hết sức mơ mơ màng màng, Quan Ngải nghĩ tới: Nghỉ ngơi dưỡng sức thật tốt, sau đó bắt ngờ đánh trả lại ông ta.

Hừ, cho rằng cô dễ bị ức hiếp lắm sao..... Sau đó con buồn ngủ ập tới.

“Hoa tuyết thể” chính là được luyện thành như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sủng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Là suy đoán điên rồ hay là người điên rồ

Editor: Mèo coki

Hoa tuyết thể rất ít, quan Ngải còn có thể ngủ say trong thời tiết như thế này thì quả thật là hiếm thấy.

Àm —— Đột nhiên có một tiếng sấm sét vang lên, lông mi dài của Giang Hạ Sơ khẽ run run sau đó hé mở để lộ đôi mắt có màu trà đang sợ hãi, luống cuống và không hề tiêu cự.

Là giấc mộng mà cô đã mơ năm năm nhưng lúc nào tỉnh mộng thì cả người đều đổ mồ hôi lạnh.

Tề Dĩ Sâm ngồi ở bên cạnh cô, dùng ngón tay lau nhẹ mồ hôi đầy đặc trên trán cô, vẻ mặt lo lắng: “Hạ Sơ, tại sao lại đổ mồ hôi lạnh cả người vậy?”

Làm tâm lý trị liệu mỗi tuần cũng chỉ là ngủ một giấc, mơ một giấc mơ, chẳng qua lần này ngủ được lâu hơn một chút, mơ lâu hơn một chút, Tề Dĩ Sâm chỉ ở bên cạnh coi chừng nhưng cũng đổ mồ hôi lạnh cả người.

Giang Hạ Sơ chỉ hơi gật đầu, nụ cười bên môi yếu ớt, khô khốc: “Là một con ác mộng, rất đáng sợ.”

“Trong giấc mơ đó có cái gì? Nói cho anh nghe được không?” Giọng nói dịu dàng, uyển chuyển, hàm xúc giống như con gái thanh tú của vùng Giang Nam

Cô gái có khuôn mặt xinh đẹp như vậy khiến người ta rất khó tưởng tượng được cô lại được gọi là nhà nghiên cứu tâm lý học biến thái, chỉ mới hai mươi bảy, hai mươi tám đã là nhân viên nòng cốt trong trung tâm nghiên cứu SBM của nước Mĩ.

Năm năm trước, Giang Hạ Sơ cũng không tốt hơn cái xác được trao đổi với cô bao nhiêu, cô giống như cái xác không hồn mà Tàn Hi Viện là người chứng kiến tất cả mặt tăm tối của Giang Hạ Sơ, ngoài trừ Tề Dĩ Sâm thì Tàn Hi Viện chính là người duy nhất cô không phòng bị.

Giang Hạ Sơ chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt sợ hãi, giọng nói mơ hồ như sắp tan biến: “Là tai nạn giao thông năm ấy, đã rất nhiều năm không nhớ đến nó nữa rồi, chắc là bởi vì thời tiết, bởi vì năm ấy cũng có mưa đông như thế này. Chẳng qua nghĩ lại thì thấy giấc mơ đáng sợ này rất tức cười, tài xế biến thành em, cửa kính thủy tinh bể tan nát, máu bắn tung tóe lên mặt em, em cố gắng lau sạch sẽ nhưng sau đó khuôn mặt phản chiếu trong cửa kính không phải là em mà biến thành Khiêm Thành.” Cảnh tượng trong mộng hoang đường và đáng sợ đến mức cô không biết nên lấy từ ngữ gì để hình dung nó nữa. Giọng nói, đầu ngón tay của Giang Hạ Sơ đều run rẩy, dù tỉnh rồi nhưng vẫn còn hoảng sợ giống như trong mộng, cô lắc đầu, mái tóc dài lộn xộn bay bay: “Tóm lại là rất hỗn loạn, vừa kinh khủng lại vừa cười. Giấc mơ luôn là như vậy, hoang đường và không hề căn cứ, thật may đó cũng chỉ là mộng mà thôi.”

Thật may là chỉ là mộng, nhưng nó đáng sợ đến mức cho dù tỉnh lại thì vẫn không dám miêu tả lại cảnh tượng trong đó.

Nói xong, cô thở một hơi thật dài, đôi mắt lạnh lẽo nhưng mê hoặc lòng người. Tề Dĩ Sâm nắm tay cô, một bàn tay rất lạnh và một bàn tay đầy đặc mồ hôi.

Tàn Hi Viện như có điều suy nghĩ, trầm ngâm trong giây lát rồi hỏi: “Hạ Sơ, gần thường có hay nhức đầu không?”

Sắc mặt Giang Hạ Sơ lộ ra buồn bực: “Kể từ khi người nọ xuất hiện thì nó xảy ra ngày càng thường xuyên. Bác sĩ Tần cho tôi thuốc giảm đau đi, thuốc ở tiệm thuốc đã không còn tác dụng gì nữa rồi.”

Từ năm năm trước, Giang Hạ Sơ bị mắc bệnh đau nửa đầu, hàng năm tới mùa hạ, lúc hoa anh túc nở thì càng nhức đầu hơn, năm nay triệu chứng nhức đầu tới rất sớm, có lẽ là do nguyên nhân đã xuất hiện.

Tần Hi Viện gật đầu một cái, viết một đơn thuốc thật dài rồi giao cho Giang Hạ Sơ: “Vậy cô đi lấy thuốc trước đi.”

Tề Dĩ Sâm luôn luôn thận trọng nhưng những chuyện liên quan đến Giang Hạ Sơ thì anh lại rất miễn cưỡng, nhìn Tần Hi Viện như có điều suy nghĩ rồi hỏi: “Có gì khác thường sao?”

Tần Hi Viện nhìn thẳng vào đôi mắt đang phải gánh chịu lo âu của Tề Dĩ Sâm, hồi lâu mới nặng nề nói một câu: “Những thứ mà Hạ Sơ nói không phải là mộng.”

Ngay lập tức lòng bàn tay Tề Dĩ Sâm đỏ mề hôi lạnh.

Quá đáng sợ và hoang đường, nếu không phải mộng..... thì anh thật sự không dám nghĩ tiếp.

Lúc này người đàn ông luôn luôn lạnh nhạt, tỉnh táo lại hốt hoảng luống cuống, Tần Hi Viện không biết nên nói như thế nào, ngoại trừ đi các thuật ngữ chuyên ngành thì cô chỉ giống như đang kể lại: “Nếu như tôi đoán không lầm thì đó chính là trí nhớ bị mất đi năm mười bảy tuổi của cô ấy.”

“Thế còn chân tướng mà mà cô ấy vẫn tin tưởng thì sao?” Tề Dĩ Sâm không thể tưởng tượng được sự tin tưởng chắc chắn đó lại hoàn toàn sụp đổ.

“Thôi miên sâu. Triệu chứng hay gặp ở người bị tâm thần chính là trí nhớ hỗn loạn, thiếu sót, thậm chí là cả nhân vật và không gian cũng sẽ bị sai lệch, trong trạng thái như vậy mà thôi miên sâu thì tỷ lệ thành công rất cao.”

Mặc dù dùng những thuật ngữ chuyên ngành rất khó hiểu nhưng đều là bác sĩ nên Tề Dĩ Sâm rất rõ ràng.

Thôi miên sâu..... Những chữ này đã hoàn toàn phá bỏ sự tin tưởng ăn sâu bén rễ của Giang Hạ Sơ và Tề Dĩ Sâm tin nó là thật.

Thậm chí ba chữ này đang phải thừa nhận gánh nặng kỳ tích hiếm thấy của y học, ba chữ này quá đáng sợ khi có thể thay đổi nhiều thứ: nhân tính, bản chất, chân tướng, thậm chí trí nhớ.....

Tề Dĩ Sâm im lặng không nói, lo lắng trên khuôn mặt giống như bị che kín bởi một lớp bụi, sợ hãi không thể che giấu, anh trầm giọng, hỏi một cách tối nghĩa: “Có thể sai lệch hoàn toàn sao?”

Ví dụ như người lái xe không phải Tà Thành mà là Giang Hạ Sơ; ví dụ như thứ mà Giang Hạ Sơ cho là chân tướng thật sự chỉ là lớp nguy trang để che giấu.....

Sai lệch hoàn toàn sao?

Quả thật không thể tưởng tượng nổi!

Dựa vào sự chuyên nghiệp của Tần Hi Viện, cô chắc chắn: “Đừng nói sự thật, ngay cả những tình cảm cảm giác phức tạp cũng bị thay đổi, nước Mỹ cũng có những trường hợp thành công nên tôi mới nghi ngờ, mặc dù rất khó tin nhưng nó có thể giải thích trường hợp của Hạ Sơ. Tại nạn giao thông năm đó, Hạ Sơ và Tà Thành đều có ở hiện trường nhưng người lái xe không phải là Tà Thành mà là.....” Cô nói đến chỗ này rồi không tiếp tục nữa.

“Hạ Sơ.” Tề Dĩ Sâm chết lặng nói lên hai chữ này, bên tai nghe như có sét đánh.

Giang Hạ Sơ là bệnh nhân tâm thần quan trọng nhất của Tần Hi Viện, mà thôi miên sâu ở trong nước thì từ trước đến nay không có một người nào thành công, cô cũng chỉ nghi ngờ mà thôi: “Thậm chí tôi còn nghi ngờ người khiến cô ấy bị tâm thần năm đó chính là Quý Khiêm Thành.”

Ánh mắt Tề Dĩ Sâm rất nặng nề, giống như đám mây đen lớn ngoài cửa sổ: “Có căn cứ không?”

Trước mắt mới chỉ là suy đoán, hi vọng duy nhất của Tề Dĩ Sâm chính là suy đoán cũng chỉ là suy đoán mà thôi. Nếu là sự thật, làm sao Giang Hạ Sơ có thể tiếp nhận được?

“Không có, ít nhất là chưa tìm ra bằng chứng xác thực nhưng cũng không phải phỏng đoán điên rồ, chỉ là Tà Thành làm quá kín kẽ, giọt nước không lọt mà thôi.” Tần Hi Viện nhàn nhạt giải thích, không thể không xen vào một câu tán thưởng.

Không phải suy nghĩ của bọn họ điên rồ mà chính là hành động của Tà Thành quá điên rồ.

Tà Thành, người đàn ông hô mưa gọi gió đó đã đáng sợ đến mức làm việc một giọt nước cũng không lọt được.

Cho dù suy nghĩ có điên rồ hơn nữa thì làm sao có thể so sánh được người đàn ông đang điên vì yêu, cho dù là thôi miên sâu thì sợ rằng cũng không được bao lâu nữa.

“Hạ Sơ đã nhớ lại mơ hồ rồi, có thể nhớ lại toàn bộ hay không?”

Đây chính là vấn đề mấu chốt, nếu quả thật Tả Thành đã thôi miên sâu Giang Hạ Sơ thì nhất định là không hi vọng cô nhớ lại, chỉ cần Giang Hạ Sơ tiếp tục chôn vùi đoạn trí nhớ đó thì ai cũng vui vẻ.

Tần Hi Viện suy nghĩ một chút, nhưng câu trả lời cũng không chắc chắn, hơn một nửa cũng chỉ là phỏng đoán: “Bình thường thì không, nhưng bây giờ dựa vào tình trạng bệnh của cô ấy thì khả năng rất lớn.”

Ánh mắt Tề Dĩ Sâm dần dần lạnh thấu xương, giống như hồ nước cuối mùa thu.

Cuộc đời của Giang Hạ Sơ là một ác mộng khủng khiếp, là một căn bệnh tâm thần và là Tả Thành, chưa từng có cô trong đó.

Tả Thành đã xuất hiện thì này nhất định ác mộng của Giang Hạ Sơ sẽ không dừng lại.

Tề Dĩ Sâm than khổ nhưng không thể làm gì được: “Tả Thành quá sâu, sâu không lường được, Hạ Sơ đánh không lại.”

Tề Dĩ Sâm không dám suy đoán người đàn ông đó. Vài chục năm yêu hận rối rắm, cho tới bây giờ Giang Hạ Sơ vẫn là người thắng sao?.

Tần Hi Viện chưa từng nhìn thấy Tả Thành, nếu chỉ từ miêu tả của Tề Dĩ Sâm và Giang Hạ Sơ thì trong nhận thức của cô: Tả Thành = ác ma = anh túc = máu tanh. Cô cười cười, trong giọng nói có chút nghi ngờ không giải thích được: “Thật may là anh ta chỉ thôi miên sâu trí nhớ của cô ấy chứ không phải tình cảm. Nhưng mà tôi rất tò mò, nếu như anh ta yêu Giang Hạ Sơ, thậm chí nguyện ý gánh tội giết người thay cô ấy thì tại sao lại không dứt khoát thôi miên tình cảm của cô ấy đây?”

Không thể nghi ngờ việc người đàn ông đó yêu Giang Hạ Sơ như mạng, không phải thôi miên tình cảm là xong hết mọi chuyện sao? Đi một vòng lớn như vậy, cuối cùng lại rơi vào bị tâm.

Trầm mặc trong chốc lát sau đó Tề Dĩ Sâm mới trả lời: “Đó mới là anh ta.”

Bởi vì yêu đến tận xương, cho nên anh ta muốn trái tim của Giang Hạ Sơ, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì tuyệt đối không hủy bỏ trái tim đó, mặc kệ thôi miên sâu không chèn vào đầu được nhưng vẫn không thể tạo nên một trái tim toàn vẹn.

Tề Dĩ Sâm cảm thấy rất may mắn vì chưa tới lúc vạn bất đắc dĩ của Tả Thành.

Mưa gió tháng tám hoặc là không đến hoặc là sẽ đến rất mãnh liệt. Đã là ban đêm, tuy mưa gió có tạnh nhưng không ngừng lại hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Cô nàng phản nghịch vùng lên thật đáng sợ

Giống tổ kéo dài suốt cả một ngày một đêm.

Lại nói đến người nào đó sau khi bị thăng đường hội thẩm, tức giận bỏ đi, sau đó ngủ một giấc thật sâu, lâu đến mức Trái đất cũng quay được nửa vòng rồi.

Uỳnh...

Một tiếng sấm rung trời kèm theo tia chớp, quấy rầy giấc ngủ ngon của người nọ.

Bóng hình trên giường đột nhiên tròn tròn mắt, nháy mắt mấy cái, lại nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Uỳnh...

Lại là một tiếng sấm. Không để cho người ta ngủ.

May mà hôm nay trời không xám xịt cũng không sáng tỏ, thích hợp cho việc ngủ nướng.

Quan Ngải bắt đầu ngồi dậy, cào cào mái tóc rối như ổ gà, nhìn đồng hồ trên tay. Mười giờ, vẫn còn sớm chán.

Sao cảnh tượng này lại quen thế nhỉ. Cô lắc lắc cái đầu đang ngây ngốc của mình, sau đó như tỉnh ra. À, lúc ở nhà cũng bị sấm chớp làm tỉnh giấc. Một lần là mười giờ tối, một lần là mười giờ sáng, sấm sét này cũng thật khéo nha.

Cô chậm chạp lên đôi chân đứng dậy, trên người mặc nguyên một cái áo sơ mi cỡ lớn, hiện tại cũng đã nhăn nhúm cả. Cô đến bên cửa sổ. Căn phòng

tổng thống này thật cao cấp, có tầm nhìn rất tốt, bên ngoài đèn neon chiếu sáng rực rỡ.

“Tự nhiên lại có sấm sét, nhưng lại không có mưa, quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác.” Quan Ngải vò loạn mái tóc rối trên đầu.

Quan Ngải sửa soạn qua loa một chút, cuối cùng lại làm nốt việc đánh răng mà khi nãy ở nhà chưa kịp làm, mới trả phòng rồi khỏi khách sạn.

Lúc đóng cửa. Quan Ngải ngẩng đầu nhìn khách sạn. 49 tầng nha, thật hoành tráng! Nhưng mà... “Nhưng thật đắt nha! Một tối thôi mà hết những 3500 tệ, bắt chẹt người ta!”

Đủ hai ngày lương một nhà cả già lẫn trẻ trong tiệm cafe rồi! Phá sản mất... Quan Ngải mà biết trước như vậy đã chẳng làm. Bực mình với ai đó, nhưng người trả tiền vẫn là chính mình.

Quay đầu nhìn lại hàng chữ phía bên trái khách sạn... Tên này sao nghe quen vậy?

Ồ... Quan Ngải nghĩ ngợi một lúc, thì ra đây là khách sạn của Tà thị, khó trách lại sang trọng như vậy. Thì ra là của tên tư bản Tà Thành kia. Nếu sớm nhận ra, dù thế nào cô cũng không đến nơi này.

Quan Ngải lái xe trên đường quốc lộ, cô mở nhạc trong xe ở mức cực lớn, hơn nữa còn là thể loại nhạc rock 'n roll vô cùng âm ỉ.

Quan Hân thật sự là người quái dị, suốt ngày ra về đứng đắn trang nhã, tao nhã như một con thiên nga trắng, vậy mà trên xe còn có đĩa nhạc âm ỉ như vậy. Quái là, đây không phải lần đầu tiên Quan Ngải lái xe của Quan Hân, hơn nữa dường như mỗi lần lái xe lại khám phá ra một vấn đề. Nhưng mà Quan Hân vẫn luôn để chìa khóa xe ở một chỗ. Như vậy không phải là để cho cô lấy hay sao?

Chẳng lẽ, thiên nga trắng nhìn vịt hoang, nảy sinh lòng áy náy cộng thêm không đành lòng, nên đã chiều theo sao? Làm sao có thể chứ? Đây cũng không phải sân khấu kịch.

Chuyện khó hiểu như vậy, Quan Ngải cũng lười suy nghĩ thêm, cô điều chỉnh âm lượng lớn hơn nữa, rồi tăng tốc.

Quan Ngải liếc nhìn biển báo giao thông, tốc độ tối đa cho phép là 60km/h, tiếp tục tăng tốc, lên hẳn 80km/h. Cô mở rộng cửa sổ xe, gió vù vù thổi tới, có chút lạnh thấu xương, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy tỉnh táo.

Cả con đường vốn đang rất yên tĩnh, nhưng chỉ vì một cái xe này, bỗng chốc trở nên náo nhiệt hơn nhiều.

Thế giới như lùi lại, ký ức như cuộn phim cũ đang quay đều. Cảnh tượng lúc đen lúc trắng, cô đã thấy hai gương mặt giống nhau như đúc đứng bên hồ nguyệt ước, cười đến hồn nhiên vô tư, cười đến mức quên đi tất cả. Ký ức như vậy chắc hẳn phải xa lắm rồi, xa đến mức cô đã quên mất nó là ký ức của chính cô.

Nhưng đang xảy ra chuyện gì đây? Sao bỗng nhiên cô lại nhớ đến nó? Quan Ngải lắc đầu, muốn vứt ký ức đó ra sau đầu. Trong đầu cô là những mảnh hỗn độn, cô hơi tựa vào cửa sổ xe, để gió đêm lạnh lẽo thấm thấu vào làn da, đánh thức những suy nghĩ miên man trong đầu cô. Tầm mắt cô lơ đãng nhìn qua kính chiếu hậu...

Quan Ngải hơi nhíu mày, nở nụ cười phóng túng: “Thật sự là hiệu suất cao nha, nhanh vậy mà đã tới rồi, quả nhiên là 'đầy tớ của nhân dân!'.”

Trong gương chiếu hậu có ngọn đèn đỏ lập lòe, là tín hiệu của cảnh sát. Xe cảnh sát hai màu trắng xanh kết hợp, đèn đỏ chớp lóe, kèm theo còi cảnh sát quen thuộc. Nếu không có nó thì cô đã 'bò chạy' thành công rồi.

Quan Ngải lờ mờ chiếc xe cảnh sát theo sát không rời phía sau, té bào phản nghịch trong cơ thể lại bắt đầu rục rịch xao động, tay trái nắm vô lăng, tay phải nắm cần số, động tác vô cùng thành thục, chứng tỏ đã làm chuyện này rất nhiều lần. Đôi mắt phượng của cô khép hờ, cong cong giống như lưỡi dao: “Đã ồn ào rồi, vậy thì âm ỉ thêm một chút nữa càng tốt.”

Khỏe môi cô mím lại, trông có vẻ lưu manh vô lại. Lão già trong nhà lại sắp xù lông rồi.

“Người đầy tớ của nhân dân” này cũng thật trách nhiệm, không bỏ qua không khuất phục, còn dùng loa oanh tạc: “Chiếc Ferrari màu đỏ mang biển số A5637288 ở phía trước cách 50m, cảnh cáo lần 1.”

“Ha! Có bản lĩnh thì cứ đuổi theo đi.” Quan Ngải hừ lạnh một tiếng, tiếp tục liêu chết.

“Cảnh cáo lần hai.” Giọng nói trên loa vẫn không nhanh không chậm, có lẽ là đã quá quen với “Kỹ năng đặc biệt trên quốc lộ” này rồi.

“Có giới thì nói lần thứ 3 đi.”

“Cảnh cáo lần ba.” “Người đầy tớ của nhân dân” gặp biến không sợ hãi.

“Làm thật à!”

“Biển số A563...”

“Có im đi không, đàn ông gì mà nói nhiều vậy.”

Đôi lông mày xinh đẹp của Quan Ngải nhăn lại, cô ngoáy ngoáy lỗ tai, gãi đầu liên tục, rồi đưa tay ra giữ chặt vô lăng, tốc độ càng lúc càng tăng.

Một đường anh truy tôi chạy. Quan Ngải lần đầu tiên thấy có một vị cảnh sát nhân dân chuyên nghiệp như vậy. Cô cũng lắm chỉ là một kẻ chạy quá tốc độ nhiều lần thôi, có cần phải truy đánh tới cùng như vậy không?

“Biển số A563...”

“Trời ạ.” Quan Ngải quay đầu, “Người này, có phiền hay không nha.”

Bê vô lăng, gạt cần số, tăng tốc... Một loạt động tác lưu loát sinh động như mây bay nước chảy.

Một đường cong rất xinh đẹp... Nhưng mà... bỗng nhiên một luồng sáng chói mắt đập vào mặt.

Đây gọi là tự tạo nghiệt không thể sống sao? Gặp quả báo rồi... Quan Ngải thậm chí còn không kịp phanh lại, đã bị đất trời đảo lộn, phân không rõ Đông, Tây, Nam Bắc. Chỉ có thể hốt hoảng nghe thấy tiếng phanh xe chói tai.

Kết...

Cóp...

Gần như đồng thời, tiếng thứ nhất là âm thanh bánh xe cọ xát, tiếng thứ hai là đầu người nào đó va phải kim loại.

Ai ui, đau quá! Đó là ý nghĩ đầu tiên của Quan Ngải, sau đó cô tiện tay sờ lên cái trán “vừa gặp tai họa”, sẽ không để lại sẹo chứ?

Quả báo này cũng quá độc ác rồi, tai nạn xe cộ nha. Đây là ý nghĩ thứ hai của cô, cùng lúc đó, cô dựa vào ánh đèn phản chiếu bên ngoài cửa sổ xe tự xem lại chính mình. May mà mặt mày không bị thương.

May mà không bị đụng hư đầu, chỉ bị thâm tím một chút. Quan Ngải lắc lắc cái đầu đang choáng váng hoa mắt. Một bên lo lắng không biết nào có bị chấn động hay không, một bên lại xuống xe xem xét tình huống.

Chắc chắc chắc chắc... Quan Ngải ủ rũ lắc đầu, tuy rằng không đến mức vô cùng thâm trọng nhưng mà vết thương chồng chất. Bởi vì Quan Ngải chạy xe tốc độ cao, không kịp thời phanh lại, xe lao đến hàng rào bảo vệ. Thật bất hạnh mà, “cửa thành bốc cháy, tai họa người vô tội”.

Cô liếc mắt nhìn về phía trước, xe mui trần màu đen bọc dán cẩn thận, chủ xe hẳn là rất yêu quý xe của mình. Quan Ngải quan sát bước đầu.

Ghé mắt nhìn, trên thành xe màu đen có một vết xước rất dài, nổi bật trên nền sơn đen nhìn có chút khó coi. Hóa lớn rồi đây, Quan Ngải khẳng định.

Quay đầu nhìn, trên chiếc gương chiếu hậu bị nghiêng mấy chục độ của chiếc Ferrari màu đỏ còn lưu lại lớp sơn đen. Nhân chứng vật chứng đầy đủ cả, chạy không thoát rồi. Quan Ngải tự thấy tình huống không hay ho.

Ngước mắt nhìn chủ xe bị liên lụy, bởi đèn đường hơi tối nên Quan Ngải không thấy rõ bóng người. Đối phương ngồi trong xe cũng không có động tĩnh gì, cửa sổ xe vẫn khép chặt. Người này cũng quá lạnh nhạt rồi.

Quan Ngải nhạy cảm phát hiện có tầm mắt nóng rực đang nhìn cô chằm chằm, cô hơi di chuyển mấy bước, nhích lại gần chiếc xe không hiểu sao bỗng nhiên xuất hiện, bước chân vừa mới động đã bị ánh đèn màu đỏ chiếu sáng lên mặt, hơn nữa cực kỳ đáng giận là còn chiếu thẳng vào mắt cô, khiến cô không mở nổi mắt ra.

“Chạy quá tốc độ, tội thứ nhất.” Viên cảnh sát mặc đồng phục màu xanh mở lời một cách cứng nhắc.

Quan Ngải lấy tay che mắt, hé mắt nhìn cảnh sát, hẳn hai người đến đây, sợ cô chạy mất chắc? Còn mang cả gây gộc theo nữa.

“Tôi biết.” Quan Ngải cũng không vùng vẫy giãy chết, mà thoải mái thừa nhận. Trong mắt còn có sự bướng bỉnh lì lợm.

“Bằng lái đâu?”

“Không mang.” Thực sự không mang, Quan Ngải không nói dối.

“Không bằng lái xe, cố tình phạm luật, bắt bớ lẫn trốn, phạm ba tội.” Cảnh sát mặt không biểu cảm, giọng điệu nghiêm túc ác liệt, kết tội vô cùng lưu loát, từng chữ cực kỳ rõ ràng.

“Nghiêm trọng như vậy?” Quan Ngải hơi ưu tư, lúc này mới nhớ đến đầu bị đau, đưa tay lên xoa xoa cái trán bầm tím.

Sẽ không phải ngồi tù chứ? Lão già kia lại vui sướng khi người khác gặp họa rồi. Ý định ban đầu của cô là mượn biển số xe của Quan Hân để gây chuyện mà thôi. Nhưng hình như hơi bị quá đà rồi, Quan Ngải bắt đầu có chút hối hận.

“Không tuân thủ luật pháp, gây ra tai nạn giao thông, lại thêm một tội nữa.” Cảnh sát lấy chiếc bút trên túi áo ngực, ghi chép chứng cứ phạm tội, liếc cũng không thèm liếc Quan Ngải lấy một cái.

“Không thể nào.” Quan Ngải ngạc nhiên, đầu lại đau, trong lòng còn sợ hãi hơn, hỏi: “Vậy sẽ bị ngồi tù bao lâu?”

Cô không hiểu luật pháp nhưng cũng biết là rất nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sủng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Thoát khỏi tai họa ngồi tù

Edit: Thu Lệ

Cô không hiểu pháp luật nhưng cũng biết là rất nghiêm trọng.

Viên cảnh sát không nhìn thẳng vào Quan Ngải, đi tới trước chiếc xe vô tội, gõ cửa sổ xe một cái: “Thưa anh, xin mời hợp tác một chút.”

Quan Ngải giật mình tại chỗ, nghĩ tới có chạy trốn hay không, nhưng nhất định sẽ lại tăng thêm một tội nữa, sau khi cân nhắc thiệt hơn, cô đã bỏ đi suy nghĩ này. Hơi nhú mảy, liếc mắt nhìn qua.

Cửa kiếng xe màu đen không nhanh không chậm từ từ hạ xuống. Lộ ra khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, lông mày thon dài và một đôi mắt đen sâu thẳm.

Ánh đèn rất tối, Quan Ngải tuyệt đối có lý do hoài nghi đây là ảo giác, gương mặt này rất quen thuộc, chẳng lẽ là chấn thương sợ hãi rồi hả? Quan Ngải xoa xoa đầu, nháy mắt mấy cái, nhìn lại. Là anh ta, Trình Tín Chi.

Là oan gia ngõ hẹp? Khẳng định không phải hữu duyên thiên lí năng tương ngộ. Với quan hệ không thân không quen này không biết người ta có chịu nổi không? Quan Ngải nghĩ tới, nếu như đối phương giải quyết hòa bình, thì không cần ngồi tù nữa.

Quan Ngải dịch lên phía trước mấy bước, quang minh chính đại nghe lên.

“Thưa anh, khiến anh lưu thông không thuận tiện là sai sót của chúng tôi, chúng ta sẽ giải quyết vấn đề bồi thường có liên quan.” Thái độ nghiêm cẩn lễ phép.

Thật đúng là khác biệt quá trời quá đất, Quan Ngải chắc lưỡi hít hà, người cảnh sát này cũng mang theo thành kiến quá nha, xem ra bản thân cô khẳng định thuộc vào loại mười tội ác khó tha rồi.

“Được.” Trình Tín Chi hơi hốt ném một chữ ra ngoài.

“Vậy bây giờ anh có thời gian rảnh không? Nếu như thuận tiện có thể đồn cảnh sát cho lời khai không?”

Trình Tín Chi đảo tầm mắt, chỉ vội vàng quét mắt qua Quan Ngải một cái, quay đầu lại nói: “Có thể.”

Quan Ngải ngượng ngùng, cảm thấy người này không hiền hậu, thế nào cũng nhận biết một trận, không cho người ta dễ dàng gì. Vấn đề liên quan đến bồi thường nhất định rất phiền phức, xem ra Quan Ngải muốn dùng tiền giải quyết vấn đề cũng rất phiền phức.

Sau Quan Ngải tức giận liếc mắt nhìn người nào đó, Trình Tín Chi vẫn hơi hốt, không lộ vẻ gì, xuống xe đi theo cảnh sát giao thông.

Sau đó lại một lần nữa đổi đầu khác biệt, xe của Trình Tín Chi được đưa đến bộ phận sửa chữa, còn xe của Quan Ngải bị đưa đến đồn cảnh sát.

Quan Ngải bị bắt ngồi ở ghế sau, nghe bọn họ nói chuyện.

“Anh Trình, xe của anh đã được đưa đi sửa chữa.”

Quan Ngải không thể tin, thì ra viên cảnh sát giao thông này cũng biết Trình Tín Chi, khó trách thái độ không giống nhau như vậy. Đây không phải là công khai lấy việc công làm việc tư hay sao? Khẽ than thở, hết cách rồi, người ta là tay đua xe tiếng tăm lừng lẫy, còn cô chỉ là một dân chúng nhỏ bình thường.

“Cám ơn.” Lễ phép nhưng mà xa cách.

“Anh Trình, nếu như âm thầm giải hòa, cũng có thể hồi tố.” Cảnh sát giao thông đại nhân rất nhiệt tình truyền đạt luật pháp giao thông.

“Nếu như âm thầm giải hòa, vậy có thể bảo lãnh không?”

Quan Ngải chống con ngựa, vểnh tai lên nghe. Có hy vọng, không đồng ý có thể không cần ngồi tù.

“Có thể, sau 24h sẽ được bảo lãnh.”

“Vậy còn khởi tố?” Ngay sau đó hỏi.

Cảm giác từ trên thiên đường rơi xuống địa ngục, cùng lắm cũng chỉ là như thế này thôi. Quan Ngải vuốt vài nắm mồ hôi lạnh lạnh thay bản thân. Mặt mũi cô thật không đáng tiền, người ta hoàn toàn không thèm nhìn.

“Nếu như khởi tố, nghiêm trọng thì có thể ngồi tù, hoặc là lao động cải tạo không được đền bù.”

Ngồi tù..... Lao động cải tạo..... Quan Ngải dứt khoát nhắm mắt lại, tai không nghe vì yên tĩnh, tiết kiệm một lòng lão đạo, lác lư muốn ngã đến khó chịu.

Thật là ra quân bất lợi, tiền mất tật mang.

Đến đồn cảnh sát, không ngoài dự đoán, Quan Ngải bị nhốt lại, một nữ nhân viên cảnh sát tới hỏi một đồng vấn đề, sau đó lại đến một nam nhân viên cảnh sát trung niên, làm bản ghi chép dài đến mấy ngàn chữ, tiếp đó tra xét đại chi, gia đình, công việc, có tiền án hay không? Quan Ngải bị lần qua lần lại đến đầu vàng mắt hoa, đầu bị đụng phải khiến máu ứ đọng vang lên ong ong.

Quan Ngải nghĩ, coi như không bị đụng đến chấn thương sọ não, cũng bị giầy vò đến tụ máu não rồi, đầu cô thật sự vô cùng đau đớn, dứt khoát nhắm mắt lại, chờ ‘hình phạt’.

Quan Ngải nằm trên ghế trong phòng tạm giam mơ mơ màng màng thiếp đi, sau đó bị người ta lay động mới tỉnh táo lại.

“Này, này.” Một giọng nói rất không có ý tốt, động tác lại thô lỗ.

“Hà.” Quan Ngải bị bị lay đến nhức đầu, nhú chặt chân mày rậm rì.

“Có thể đi ra ngoài rồi.” Nữ nhân viên cảnh sát đứng đó, ánh mắt chán ghét nhìn xuống cô.

Phạm nhân đều bị đối xử như thế này cả, cũng không cho sắc mặt tốt.

Quan Ngải từ từ tỉnh táo lại, một hồi lâu mới phản ứng kịp, vui mừng tới có chút đột nhiên, cô lờ mờ: “Như vậy mà có thể đi ra ngoài? Không cần ngồi tù hay lao động cải tạo sao?”

Quan Ngải cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ bị giam, hoặc là trục xuất, bây giờ được cho biết có thể đi ra ngoài, ngược lại quên mất vui mừng, chỉ lo sững sốt.

“Không phải cô không muốn ra ngoài đấy chứ?”

“Làm sao có thể?” Quan Ngải theo sát nữ cảnh sát.

“Chủ xe không truy cứu, người nhà cô tới bảo lãnh rồi.” Nữ cảnh sát không hề kiên nhẫn, vài ba lời giải thích mấy câu.

“Th sao? Không ngờ cũng ra mặt đấy, coi như còn là có chút lương tâm” Quan Ngải mặt mày hớn hờ, đầu cũng không đau. Dừng chốc lát, hỏi: “Ai tới bảo lãnh?”

“Đi ra ngoài chẳng phải sẽ biết sao.”

Không phải là ông già, chẳng lẽ là Quan Hân? Đây coi là đánh bậy đánh bạ sao? Ít nhất cũng gây rắc rối cho người đó, xem ra tối nay cũng không coi là không có thu hoạch.

Quan Ngải quay đầu nhìn phòng tạm giam một cái, trong lòng đến run rẩy hết cả người: vĩnh biệt, kiếp này vô duyên.

Thật là vết thương lành đã quên đau.

Mới ra, cũng coi là lại thấy ánh mặt trời, nhưng còn chưa nhìn thấy người, đã bị người ta hung hăng chất vấn.

“Em thật hồ đồ, rốt cuộc em muốn làm cái gì?”

Giọng nói vĩnh viễn cao quý, dịu dàng khám vào như gai châm, có lẽ là giận dữ rồi, mới không để ý tới phong cách như vậy.

Dáng vẻ Quan Ngải vẫn không để ý, đưa tay cào lại mái tóc, cái trán tím bầm, áo T shirt mặc ở nhà đã nhăn nhúm, một thân nhếch nhác lạnh lùng nhìn Quan Hân hơi long đong mệt mỏi, không mặn không nhạt đáp lời: “Không phải chị đã biết tôi làm cái gì sao?”

Một người biết rõ còn hỏi, một người hỏi một đằng, trả lời một nẻo, sau đó lại giằng co, hai khuôn mặt giống nhau như đúc, mắt Quan Ngải như gió nhẹ nước chảy, mắt Quan Hân như gió cuốn mây trôi, giống nhau nữa nên cũng không thể nào giống nhau rồi.

“Rốt cuộc em muốn làm gì? Ngồi tù sao? Không thể an phận một chút, nhất định phải sống trước chưa dùng sống sau lại đến sao?” Giọng nói day dứt rất cứng rắn, mắt phượng giống như không có quầng trắng, rất đen rất đậm.

Thì ra là Quan Hân không phải là không có tính khí, mà là được giấu giếm rất kỹ. Nhưng Quan Ngải cũng là thật không có tính khí, nhiều năm như vậy, phải có tính khí cũng sớm đã bị mài phẳng. Quan Ngải ngược lại rất bình tĩnh, hỏi hột: “Tôi vốn không nghĩ chị sẽ tới, còn tưởng rằng phải qua đêm ở đây.”

Quan Hân thật sự muốn phun một hơi, ít khi có dáng vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép này, mắt phượng nặng nề, cho thấy đang áp chế tức giận mura to gió lớn: “Quan Ngải, em đã không còn là cô l'q;d gái mười tám mười chín tuổi nữa, không thể vẫn cứ tùy hứng như vậy, chị có thể dễ dàng tha thứ lúc em tám tuổi, mười tuổi, mười tám tuổi, nhưng bất luận kẻ nào cũng có một hành vi mức độ giới hạn.”

Hành vi mức độ giới hạn nha..... Từ ngữ hay biết bao. Quan Ngải cười lạnh, thì ra là cô có thể làm cho người ta không thể nhịn được nữa nha, suy nghĩ một chút cũng phải.

Lúc cô tám tuổi, đã ‘thêm dầu thêm mỡ’ vào tác phẩm dự thi mỹ thuật của Quan Hân.

Lúc cô mười tuổi, chọc vào giày của Quan Hân thành một cái động.

Lúc cô mười tám tuổi, cô đã làm gì đây? Hình như hơi nhiều, phá hủy lễ trưởng thành của cô ta, làm hỏng bữa tiệc sinh nhật, tẩy trắng chiếc váy số lượng có hạn của cô ta.....

Nghĩ như vậy, Quan Ngải cũng cảm thấy mình không thể nói lý.

Mấy chục năm cố tình gây sự, không có một người nào hỏi tại sao? Ngay cả chính cô cũng đã quên tại sao, thói quen là một điều rất đáng sợ, nó từ từ xâm nhập xương cốt người ta.

Quan Ngải cười, ánh đèn trong cục cảnh sát rất tối, khiến vẻ mặt có chút che lấp, nhưng đôi con ngươi cong lên đó lại sáng đến kinh người, cô ngoắc ngoắc môi: “Ông già day dứt xong rồi, giờ đến phiên chị? Vậy nếu không thì chị để tôi ở đây nghỉ ngơi một đêm, cải tạo cho tốt, có lẽ sẽ được như nguyện vọng của chị.” Quan Ngải vén tóc rơi trên trán ra sau tai, dưới ánh đèn màu vàng hơi đỏ, cái trán tím đen, cô tiếp tục khiêu chiến mức độ giới hạn của người nào đó, “Dễ dàng tha thứ mười tám năm nha, tôi còn tưởng rằng vẫn luôn là tôi dễ dàng tha thứ đấy chứ, dù sao từ trước đến giờ chị chưa từng tùy tiện nói từ này với tôi. Xem ra lần này thật sự là đã chạm đến mức độ giới hạn của chị rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Sủng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Như nước với lửa

Editor: Mèo coki

Quan Ngải nói năng hời hợt, ánh mắt chậm rãi lướt qua bóng đêm ngoài cửa kiếng, đồng thời trên cửa kiếng thượng cũng phản chiếu mảng tím bầm trên trán cô. Cô vuốt tóc rơi trên trán để hình ảnh trên kiếng càng hiện ra rõ ràng hơn.

Bóng lưng và khuôn mặt của Quan Hân rất giống với Quan Ngải khiến cô không khỏi cười lạnh làm ảnh hưởng đến cái cái trán nhưng chân mày lại chưa từng nhú lại.

Sắc mặt Quan Hân rất khó coi, trong giọng nói không có sự giận dữ, tình tảo giống như không thèm đếm xỉa đến, chỉ có duy nhất một thứ không hợp chính là sương mù đang lượn lờ trong đôi mắt giống như đang bọc một lưỡi dao sắc bén: “Quan Ngải, thời kì phản nghịch của em đã qua từ lâu rồi, trước khi hồ đồ cần phải có lý do, không ai có thể làm như không thấy được.”

Quan Ngải..... Chị ta gọi cô là Quan Ngải, giống như cô gọi chị ta là Quan Hân, xa cách và im lặng.

Mười mấy nay hao tổn tâm trí của cô lại bị Quan Hân tổng kết thành phản nghịch, vậy chắc là cô nên cảm ơn chị ta vì đã làm như không nhìn thấy sao?

Quan Ngải không nhịn được mà cười lên, cười đến mức mặt mày cong cong, lông mi như cánh bướm che giấu ánh mắt Quan Ngải, đó là tự ái cuối cùng của cô. Giọng nói của cô phát ra như thể nào chính cô cũng không biết nữa nhưng rõ ràng là nó đang tắc nghẽn ở cổ họng: “Chị còn nhớ rõ năm bảy tuổi đó không? Là đêm sinh nhật, ba đã mua một cái bánh ngọt cao ba tầng rồi viết lên đó Quan Hân, sinh nhật vui vẻ, chị đã chia cho tôi một phần, lúc ấy tôi đã hỏi chị ‘Tại sao lại không viết là Quan Hân, Quan Ngải, sinh nhật vui vẻ vậy?’, chị còn nhớ lúc ấy chị đã trả lời như thế nào không?” Cô dừng lại, nhìn Quan Hân đang trầm ngâm không nói sau đó cô tiếp tục: “Không có lý do gì cả. Chị nói là không có lý do gì cả, đây chính là thứ mà chị đã dạy cho tôi, cho nên đó là một lí do tốt để cho tôi hồ đồ thì phải.”

Lý do ư..... Chính cô cũng không biết nữa, có lẽ chính là hồ đồ đấy.

“Nhưng chị không muốn ấu trĩ chung với em.” Quan Hân trả lời một cách quả quyết.

Hành vi và lời nói không có ẩn nhẫn hoàn toàn, chỉ là tích lũy rồi dần dần tạo nên cái gọi là giới hạn mà thôi.

Mà giới hạn của Quan Hân đã tràn ngập nguy cơ rồi, thì ra mọi chuyện không như Quan Ngải suy nghĩ là Quan Hân hoàn toàn không để ý đến mình.

Lại một lần nữa hơi hốt của Quan Ngải chạm đến giới hạn này của Quan Hân: “Bởi vì Tả Thành sao? Quan Hân ơi Quan Hân, thì ra là giới hạn của chị là người đàn ông này. Thật là ngạc nhiên, tôi vẫn cho rằng chị bách độc bất xâm đấy.”

Quan Ngải lạnh lùng bề nghệ, tươi cười quan sát Quan Hân.

Quả nhiên khi vừa nói tới cái tên đó thì Quan Hân đã xé rách tất cả nguy trang của mình, trong đôi mắt đen tối giống như có nhiều đám lửa đang bùng cháy, dần dần lan ra rồi bao phủ toàn bộ khuôn mặt của Quan Hân.

Thì ra Quan Hân thật sự không phải là bách độc bất xâm, cô sợ một loại độc, có tên là độc anh túc.

Cô đã trúng độc của người đàn ông kia, hơn nữa còn sâu tận xương tủy cho nên nó làm cho giới hạn của cô có nguy cơ bị sụp đổ.

Quan Hân hơi mím môi, son môi hồng vẫn không thể che hết được đôi môi đang trắng bệch của cô, cô bước lại gần vài bước, vì Quan Hân đang mang giày cao gót nên nhìn có vẻ cao hơn Quan Ngải rất nhiều, lông mi dài rung rung, giọng nói lạnh vào tận xương tủy: “Lời như thế không nên nói lần thứ hai, Tả Thành... em không trêu chọc nổi đâu.”

Tả Thành..... Một cái tên đã phá bỏ gông xiềng đang bị che giấu của cô, quá rầy chỗ sâu nhất trong trái tim cô, sau đó khiến cô nhận ra chính mình rồi tan quân rã lính vì người kia.

Nụ cười của Quan Ngải chứa đựng chế nhạo: “Bị tôi nói trúng rồi? Quan Hân, chị có biết khi chị càng chột dạ thì lông mi sẽ rung càng nhanh không, xem ra thói quen hồi còn bé của chị vẫn chưa thay đổi.”

Lông mi lại càng rung nhanh hơn, Quan Hân theo bản năng quay mặt đi, vẻ mặt giận dữ và rối loạn, quát lớn tiếng: “Đủ rồi! Quan Ngải, chị không muốn nổi giận với em, tốt nhất là nên có chừng có mực.”

Đột nhiên có một giọng nói quanh quẩn bên tai Quan Hân: Quan Hân, mày có biết khi mày đang phô trương thanh thế chính là đã bỏ vũ khí đầu hàng Tả Thành hay không. Mày không sợ dư luận, không sợ tin đồn, nhưng lại sợ Tả Thành để ý.....

Đó là một Quan Hân khác đã bị cô che giấu và bây giờ đang rục rịch ngóc đầu dậy.

Còn người khối xương lại không mặn không nhạt: “Chị đang lên cơn đấy.”

“Quay đủ rồi thì về nhà.” Quan Hân quát bảo ngưng lại.

“Quan Hân, tôi trả lại cho chị nguyên xi câu nói kia, Tả Thành ư, chị trêu chọc không nổi đâu.” Không giống như đùa giỡn thường ngày, mắt phượng của Quan Ngải nặng nề thể hiện cô rất nghiêm túc.

Cô chỉ có thể chọc giận Quan Hân nhưng Quan Hân không hề đau nhột nhưng người đàn ông kia lại có thể làm cho Quan Hân bề tan tành, Quan Ngải dám khẳng định chắc chắn điều này, còn có một điều nữa mà cô cũng chắc chắn là cô và Quan Hân như nước với lửa nhưng lại không thể để ý đến người kia bởi vì cô và Quan Hân đều mang cùng một họ Quan.

Quan Hân ngạc nhiên không nói sau đó xoay người đi ra ra khỏi đồn cảnh sát, giống như đang chạy trốn chết.

Quan Hân, Tả Thành đã làm cho chị thất bại thảm hại rồi. Rốt cuộc sau mười mấy năm thì tôi đã bắt được nhược điểm của chị nhưng tại sao lại không vui vẻ như tôi dự đoán. Quan Ngải cười lạnh, đưa tay vuốt cái trán, mượn sự phản xạ ánh sáng của cửa kiếng để quan sát: Một mảng bầm xanh lớn như vậy, làm sao có thể không nhìn thấy được đây?

Thì ra là Quan Hân thật sự làm như không thấy chỉ vì tất cả những thứ cô làm đã sớm vượt qua phạm vi cổ tình gây sự.

Đây là lần đầu tiên Quan Hân quân lính tan rã bị thua mà chạy như thế, đơn giản chỉ vì giới hạn của Quan Hân dễ dàng bị hai chữ Tả Thành công phá.

Ánh đèn bên ngoài đồn cảnh sát mờ mờ ảo ảo, không thể so sánh được với vàng trắng màu vàng nhạt mông lung ở trên cao, nó rất tinh xảo giống như khuôn mặt của Quan Hân, có chút âm u và mờ ảo.

Quan Hân lại ngẩng đầu nhìn đèn đường, không chói mắt nhưng lại khiến cô có loại ảo giác mờ mắt không ra, trong mắt khô khốc, chua xót khó hiểu.

Tại sao chỉ cần nói tới cái tên đó thì cô giống như bị mất khống chế, trong lòng hỗn loạn, cô cảm thấy chua xót trong mắt giống như không phải là của mình.

Tả Thành..... Tả Thành..... Sự xuất hiện trong vòng một tháng của anh đã vượt qua sự hồ hững trong vòng hai mươi mấy mà tôi vẫn luôn xem đó làm kiêu ngạo. Rốt cuộc mình đang sợ cái gì đây.....

Thật ra thì chính cô cũng không biết rốt cuộc cô đang sợ cái gì, Tả Thành giống như cát trong tay, cho dù cô có nắm chặt như thế nào cũng không ngăn

cản được anh lọt qua kẽ tay cô.

Thì ra cô lại sợ như vậy, hình như trò chơi của cô và Tả Thành đã không thể có chừng có mực nữa rồi, tối thiểu là cô không làm được.

Cô ngẩng đầu cao thêm chút nữa, giống như chỉ cần làm vậy thì có thể xua đi chua xót trong mắt, tại sao ánh đèn càng mờ ảo vậy, hay là mắt cô mộng lung đây..... Cô đã rối loạn đến mức không thể phân biệt được nữa rồi.

“Quan Hân.”

Đêm rất yên tĩnh, đột nhiên vang lên hai chữ cắt đứt nỗi sợ hãi khó hiểu của Quan Hân. Cô quay đầu lại, ở một chỗ khác dưới ánh đèn, Trình Tín Chi đang đứng thẳng, bóng của anh bị kéo dài trên đất.

Không biết sao, Quan Hân lại có ảo giác bị nhìn thấu, cô gần như có phản xạ đưa tay lên chạm vào mặt mình nhưng không có cảm giác ấm ấm như dự đoán, thì ra là chua xót giống như cô đại chỉ lan tràn trong nội tâm mà thôi, cô kín đáo thu tay lại, khoe miệng hiện lên nụ cười nhạt: “Trình Tiên Sinh, tại sao anh chưa về nhà?”

Nụ cười trên mặt cứng ngắc bao nhiêu, cô không nhìn thấy thì cũng biết. Nụ cười giấu đầu hở đuôi như vậy rất giả dối.

“Tôi đang đợi xe.”

Anh từ dưới ánh đèn của mình đi tới ánh đèn chỗ Quan Hân, cái bóng bị kéo dài trên đất từ từ ngắn lại nhưng khuôn mặt vẫn luôn tối đen không có một chút ánh đèn nào chiếu vào.

Anh cách cô không xa không gần, khoảng cách như vậy không nhiều cũng không ít, vừa đủ. Quan Ngải cười yếu ớt: “Trình Tiên Sinh, tôi nay thật xin lỗi, cũng cảm ơn anh, em gái tôi đã gây phiền toái cho anh rồi.”

Thật xin lỗi, cảm ơn anh, đã gây thêm phiền toái rồi..... Ba câu nói thường dùng trong giao tiếp đã bị cô dùng hết một lần rồi.

Mười năm rất lâu rồi, lâu đến mức xóa sạch các mối quan hệ hoặc có lẽ cho tới bây giờ đều là anh tự nhận định về mối quan hệ này cho nên anh không cam lòng, thậm chí không thể giải thích được: “Đừng khách khí với tôi, chúng ta ——”

Chúng ta đã quen nhau mười năm rồi..... Anh muốn nói như vậy nhưng sợ đối phương sẽ nói: Nhưng tôi chưa bao giờ nhớ đến anh.

Anh nhìn cô chăm chú, quả nhiên trong mắt cô toàn là nghi ngờ. Anh thay đổi lời nói làm cho nó lẫn lộn giữa thật và giả: “Chỉ ít chúng ta có quen biết nhau, lúc trước tôi cũng đã gặp Quan Ngải cho nên không cảm thấy phiền toái.”

Thậm chí buồn cười hơn là anh lại thích loại phiền toái này.

“Thì ra là anh và Quan Ngải có quan nhau.” Quan Hân tỏ vẻ không có gì là ngạc nhiên, chỉ là lạnh nhạt, không đếm xỉa đến: “So với lần này thì những lần trước Quan Ngải cũng chỉ là quấy phá cho vui mà thôi, lần này lại vào cả đồn cảnh sát làm liên lụy đến anh, một tay đưa xe lại vì tai nạn giao thông mà vào đồn cảnh sát thì đúng là chuyện hiếm thấy.”

Thì ra là cô nghĩ như vậy, anh không biết mình đang tức giận cái gì mà giọng nói có chút gấp gáp: “Thiếu chút nữa tôi đã quên cô là phát thanh viên đài truyền hình rồi.”

Quan Hân cười khê: “Tôi không làm ở báo lá cải ngu ngốc, hơn nữa đây không phải là mạng mà tôi phụ trách, đồng thời chiếc kia gây chuyện là xe của tôi.”

“Đây là một đề tài không tệ.”

Nếu anh và cô cùng lên báo thì cũng không phải là một chuyện quá tệ.

Cô lơ đãng giống như đang nghe kể chuyện hài: “Trình tiên sinh, nói đùa rồi.”

Thật ra thì anh không có đùa nhưng lại tiếp tục giả bộ như đang nói giỡn: “Đừng khách khí gọi tôi là Trình tiên sinh như vậy.” Anh dừng lại trong chốc lát, cảm thấy không ổn nên nói thêm một câu: “Tôi không quen, cảm thấy xưng hô như vậy có chút thương mại quá.”

Xưng hô như vậy quá xa cách, anh không thích, cho nên anh gọi cô là Quan Hân, lúc bắt đầu đã gọi như vậy giống như đã luyện tập ngàn vạn lần thuần thục đến độ mê hoặc chính anh nhưng thật ra thì đó là lần đầu tiên.

Giải thích giấu đầu hở đuôi như vậy chỉ có Quan Hân mới tin thôi: “Đúng là có chút thương mại nhưng lại rất thích hợp.”

“Đúng là rất thích hợp.” Anh phụ họa, đồng thời cố gắng che giấu chua xót đang muốn hủy diệt anh.

Cô cười cười không nói, hình như đề tài này có chút chán, cô nhìn ánh trăng một chút rồi nói: “Khuya lắm rồi, tôi đi đây.”

Trình Tín Chi cũng nhìn ánh trăng trên cao, gật đầu: “Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 45: Đi nhờ xe khó khăn

Edit: salemsmall

Trình Tín Chi cũng nhìn vàng trắng trên cao, gật đầu, “Ừ”

“Hẹn gặp lại.”

Xoay người, bóng lưng càng lúc càng xa, làn váy vàng nhạt cũng trở nên mờ hồ.

Hẹn gặp lại... Anh lại bắt đầu mong đợi rồi. Hi vọng lần sau cô sẽ không gọi anh là “Trình tiên sinh” nữa. Liếc mắt nhìn bóng dáng dần khuất vào bóng tối kia, Trình Tín Chi mỉm môi cười lạnh, cảm thấy bản thân có chút buồn cười. Rốt cuộc anh chờ mong cái gì chứ. Xoay người, không nhìn bóng dáng vừa khuất nữa, thì lại bắt ngờ không phòng bị đối mặt với một gương mặt giống như đúc.

Giống nhau như vậy nhưng không phải là cô. Trình Tín Chi biết rõ như vậy nhưng lại cứ mơ hồ, tựa như khuôn mặt này mới ăn khớp với khuôn mặt non nớt của mười năm trước. Chính anh cũng cảm thấy có chút khó hiểu.

“Còn chưa đi?” Quan Ngải đến gần, cũng đã cảm thấy tự nhiên quen thuộc hơn.

Hai người họ, một người là người gây họa, một người là người bị hại. Nhưng khi đứng chung một chỗ lại hết sức hòa thuận.

Bóng dáng màu vàng nhạt dường như đã dần trùng khít với người trước mắt, chỉ khác trên người cô đang mặc chiếc áo T shirt đầy nếp nhăn cùng với đầu tóc lộn xộn. Trình Tín Chi cũng sắp lẫn lộn rồi, nên trả lời cũng y như vừa nãy: “Xe của tôi, còn phải đợi thêm một chút.”

Trình Tín Chi hữu ý vô tình liếc nhìn cái trán Quan Hân một chút nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ nhú mày lại.

Quan Ngải nghĩ nghĩ một lát, mới lên tiếng: “Cho tôi đi nhờ xe nhé, đã trễ thế này, lại sắp đổ mưa, chắc sẽ không bắt được xe. Anh không để ý chứ?”

Có lẽ Quan Ngải đã quên, chiếc xe đua số lượng có hạn của người nào đó đã bị chính cô “hạ độc thủ” rồi.

Trình Tín Chi hơi sững sờ, hình như không quen được thân thiết như vậy. Thấy vẻ vui mừng ra mặt của Quan Ngải, không khỏi nhớ tới vẻ mặt lạnh nhạt xa cách của Quan Hân. Chị em mà lại cách xa nhau quá nhiều. Anh nói: “Tùy cô.” Lại còn giống nhau như đúc, anh nhìn kỹ, nói: “Quan Hân và cô rất giống nhau.”

Đôi mắt giống nhau như đúc, đôi môi giống nhau như đúc, khuôn mặt giống nhau như đúc, chỉ có nụ cười là không giống. Anh hiểu điều này thì mới có thể phân biệt được.

Quan Ngải thu lại nụ cười, đáp lại một câu không liên quan: “Anh không kiện tôi, thật cảm ơn.”

Tôi và Quan Hân, giống nhau chỗ nào chứ? Tôi có ra vẻ như chị ta sao? Từ trước đến giờ, Quan Ngải khó chịu nhất chính là khi có người khác nói cô và chị ấy giống nhau, kể cả khi nó là sự thật.

Trình Tín Chi nhìn vào mắt Quan Ngải, ăn ngay nói thật, không thức thời nói: “Kỳ thực cô có thể tránh xe tôi, nhưng cô lại vào cục cảnh sát. Chọc Quan Hân như vậy, có chút ngậy thơ.”

Cự ly như vậy là có thể phanh lại rồi. Không bị thương tổn chút nào mà chỉ hỏng xe quả thực là không hợp lý. Dựa vào kiến thức hiểu biết chuyên ngành của mình, Trình Tín Chi dám chắc, Quan Ngải cố ý.

Chỉ là, mặc dù không bị thương chút nào, nhưng nhìn màu sắc trên trán cô, Trình Tín Chi vẫn không xem nhẹ, nhìn kỹ thì có vẻ xanh tím sưng to lên rồi.

Quan Ngải có tật giật mình, ánh mắt lóe lên, quay đầu, tiếp tục mở miệng nói câu không liên quan: “Trễ lắm rồi, sao xe anh vẫn chưa ra, chị cảnh sát giao thông kia có nói phải đợi bao lâu không?”

Chiều này Quan Ngải dùng quen lắm rồi, đó là nói sang chuyện khác, giả ngu không hiểu, nhưng trong lòng lại cực kỳ khó chịu, nỗ lực đè nén sự phẫn nộ trong lòng: “Quên mất, tháng nhai này là tay đua xe, tất nhiên có thể nhìn ra. Tên kỳ quái thích xen vào việc của người khác!”

Quả thật, Quan Ngải có thể tránh, nhưng cô không thích tránh.

“Người gánh chịu hậu quả không phải là Quan Hân, mà là cô.” Giọng điệu vẫn chắc chắn như cũ.

Quan Ngải mấp máy môi, mảy nhăn lại, sự nhăn nheo đã bị ném lên chín tầng mây, bắt đầu nổi trận lôi đình với Trình Tín Chi: “Anh có im đi không? Quan Hân, Quan Hân, anh rất thân quen với chị ta hay sao? Mở miệng đóng miệng là gọi tên chị ta, cứ như thể cái gì cũng hiểu biết. Tôi rất giống Quan Hân sao? Quan Hân sẽ dùng giọng điệu như thế này mà nói chuyện sao? Sẽ phải vào cục cảnh sát sao? Nói tôi ngây thơ, vậy anh hiểu tôi được bao nhiêu? Còn có, ai chịu hậu quả liên quan rắc rối đến anh? Làm phiền đến anh hay là ngăn cản gì anh?” Mắt đi lạng không khí lớn, nói một hơi xong mới dừng lại, hít sâu một hơi, ánh mắt hung tợn, nghiêng răng nghiêng lợi, “Lúc này thật sự tôi không muốn nghe thấy cái tên kia, cho nên tôi cảnh cáo anh.”

Thật buồn cười, thằng nhãi này thiếu Quan Hân bao nhiêu tiền mà lại đi nói giúp chị ta chứ, thực khiến người ta bức mình. Nếu không phải muốn đi nhờ xe, Quan Ngải thật muốn đập cho một cái rồi phát ông tay áo chạy lấy người.

Trình Tín Chi thất thần trong giây lát rồi dờ khóc dờ cười: “Quả thật không giống, phát thanh viên radio sẽ không phun lời thô tục đầy miệng.”

Ngoại trừ tướng mạo thì thực sự không giống chỗ nào hết. Trình Tín Chi nghiêng ngẫm.

Những lời này quả nhiên lại khơi dậy địa lôi của người nào đó. Cô dựng lông mày, chống tay chửi ầm lên: “Họ Trình kia, anh...”

...Khốn kiếp. Hai chữ này còn đang mắc kẹt trong cổ chưa kịp nói ra, đã nghe thấy TRình Tín Chi nói: “Không đau đầu sao? Còn gào to như vậy?”

Trình Tín Chi nhanh nhẹn vươn tay ra đụng vào vết xanh tím trên trán Quan Ngải, hành động khó hiểu bất chợt này khiến anh phát hoảng, Quan Ngải cũng giật mình, lập tức lui về phía sau. Tay Trình Tín Chi dừng lại giữa không trung rồi xấu hổ thu về.

Vì sao? Quan Hân không giống cô của mười năm về trước mà Quan Ngải lại giống? Vì sao? Anh cảm thấy thực hỗn loạn. Trình Tín Chi cố gắng bỏ qua dòng suy nghĩ miên man này.

Quan Ngải kinh hãi, hành động của thằng nhãi này quá mức quỷ dị, cô sẵn sàng bày trận địa nghênh đón địch, hô to phò trương thanh thế: “Liên quan đến anh cái lông ậy! Bị bầm trán cũng là việc của tôi! Liên quan quái gì đến anh? Nếu như không vừa mắt, anh có thể nói thẳng, tôi...”

TRình Tín Chi lại một lần nữa dịu dàng ngắt lời Quan Ngải: “Quan Hân sẽ không dài dòng như vậy.”

Mặt Quan Ngải lập tức biến thành màu gan heo, hỏn hển: “A, Quan Hân là mẹ anh nha, nên mới bảo vệ như vậy! Như thế, Quan Ngải tôi đây không phải là dì của anh hay sao?”

Thật khó hiểu, người này sẽ không thích Quan Hân đấy chứ? Bảo vệ che chở chị ta như vậy, khiến người khác thật không chịu nổi.

Nhưng Quan Hân lại chỉ nghĩ đến Tả Thành. Đáng đời!

Không hiểu sao Quan Ngải lại cảm thấy vui sướng khi người khác gặp họa.

Không thể không nói, Trình Tín Chi đúng là một người lịch thiệp, dùng thơ cổ để hình dung thì là “Người như ngọc”, nói chuyện nho nhã lịch sự: “Nói to thì sẽ bị đau đầu.”

Quan Ngải nhăn mặt, sự kiêu ngạo bởi vì câu nói mang theo sự quan tâm mờ ảo này mà tiêu tán hơn một nửa, cả người cũng thu bớt gai nhọn lại, đưa tay lên xoa trán, miệng than thở: “Đau quá.” Đau đến nỗi hai mắt cũng chua xót, lại đột nhiên cảm thấy thật uất ức, nhất thời ngược đời mắt phượng đầm lệ nhìn TRình Tín Chi: “Ngay cả anh cũng nhìn thấy vết tằm tím lớn như vậy. Mà sao Quan Hân lại không nhìn thấy chứ?” d-đ=l'q,đ

Cô còn cố ý hất tóc về phía sau, muốn nhìn phản ứng của Quan Hân một chút, nhưng cô ấy vẫn không có phản ứng gì. Không phải là Quan Hân không phát hiện ra, mà là Quan Hân cũng không giống như lời cô nói, khắp nơi nuông chiều cô.

Trình Tín Chi thốt lên: “Cô không phải cô ấy.”

Có lẽ cô ấy chỉ không nghiêm mặt, có lẽ cô ấy rất tức giận, có lẽ chỉ là do ngọn đèn quá mờ... Trình Tín Chi bỗng nhiên muốn tìm rất nhiều lý do. Không hiểu vì sao, mỗi lý do anh dùng đều mong muốn cô ấy không phải là người tuyệt tình. Suy nghĩ này đã ăn sâu bén rễ vào lòng anh.

Quan Ngải cười lạnh: “Anh cũng không phải là chị ta.” Cô không chớp mắt, con ngươi phủ đầy sương mù mông lung, bên môi có chút chua xót: “Tôi còn cố ý hất tóc ra, nhưng chị ta vẫn làm như không thấy, chị ấy cũng đâu có bị mù?”

Cô cũng không lạ gì, hơn nữa cũng không hối hận, đáng đời Quan Hân phải chịu phiền toái. Quan Ngải nghĩ, chỉ cần Quan Hân có thể hỏi một câu: “Có bị thương hay không, trán có đau không?” thì cô sẽ buông đao đầu hàng. Nhưng từ đầu đến cuối, Quan Hân vẫn không hỏi một câu.

Tình thân quả nhiên chỉ là tờ giấy mỏng, đâm một cái là rách. Hơn nữa cũng không thể thêm giảm, có là có, không có là không có, chưa từng tồn tại gam màu xám.

Trình Tín Chi không nói, nhưng trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy chua xót. Vì cái gì, anh cũng không rõ.

Quan Ngải ngẩng đầu, mở to mắt nhìn ngọn đèn, giọng nói nghẹn ngào không thể kìm nén được: “Thật đau quá đi, đau đến nước mắt cũng sắp rơi ra rồi.”

Là ai đã từng nói, lúc nào muốn khóc thì hãy ngẩng đầu, nhìn lên cao, như vậy nước mắt sẽ chảy ngược vào trong. Vậy mà sao lại không có tác dụng chứ? Đúng là gạt người, Quan Ngải quyết định, không bao giờ tin những câu nói vớ vẩn này nữa. Nhưng dù không tin, cô vẫn ngẩng đầu.

Ngọn đèn chiếu lên gương mặt Quan Ngải, rất sáng, nhưng lại vẫn có vẻ âm u. TRình Tín Chi kinh ngạc nhìn Quan Ngải, thấy khóe mắt có có chất lỏng trong suốt tí tách rơi.

Đau lắm đúng không? Hẳn là như thế... Trình Tín Chi nghĩ.

Đêm, hết sức yên tĩnh, có lẽ là bởi vì người nào đó vẫn luôn tranh cãi âm ỹ đã yên tĩnh lại.

Thật lâu sau, Quan Ngải lau mặt một cái, quay đầu: “Ồ, sao xe của anh vẫn chưa đến, đã trễ thế này rồi. Ngày mai tôi còn phải đi làm nữa.”

Trình Tín Chi cười: “Rồi.”

Thế này mới giống cô. Trời sinh, Quan Ngải đã không thích hợp với buồn thương.

“Cái rắm, lâu như vậy, không phải là mang xe anh đi triển lãm cho những người đam mê xe cộ đấy chứ?” Trí tưởng tượng của Quan Ngải vô cùng phong phú.

Trình Tín Chi im lặng, không dám gạt bừa.

Đây mới là cô, cho dù có giống Quan Hân về diện mạo, thì cũng là Quan Ngải.

Như vậy sẽ không lẫn lộn nữa.

Đêm dài dằng dặc, người nào đó phải đợi lòng nóng như lửa đốt, trong lòng bức tức nghĩ: Đi nhờ xe như thế này, còn không bằng nghĩ biện pháp khác đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rẻ Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Phóng sự về Tả Thành

Edit: Thu Lệ

Bầu trời tháng sáu, ngọt ngào âm đạm, mưa, không, sắp đến.

Tòa nhà cao vút che lấp bầu trời, không phân biệt được là do tòa nhà ấy cao hay do bầu trời chìm xuống.

Trên đường dòng người thưa thớt, loại thời tiết bất kể lúc nào cùng có thể mưa này, thật sự không thích hợp để ra cửa.

Lầu dưới, bậc thang thật cao một đường kéo dài đến đường cái, một chiếc xe màu đen sang trọng dừng lại.

Bên trong xe, một đôi tay xinh đẹp không thật như một tác phẩm nghệ thuật bất ngờ đập vào trong mắt Quan Hân, làm cho người ta luôn có thể liếc mắt nhìn đầu tiên. Quan Hân khẽ mỉm cười, từ từ đi tới. Mái tóc dài mà hơi xoắn tùy ý xõa ra, gió phát rối loạn, tùy ý mà xinh đẹp. Làn váy màu tím nhạt lung lay sinh động.

Quan Hân cười yếu ớt nhẹ nhàng: “Đến rồi sao?”

Giống như dưới ngòi bút của nhà thơ: Cười một tiếng khuynh nhân thành, cười tiếng nữa khuynh nhân quốc.

Chỉ có điều là không nghiêng được mắt của một người.

Tả Thành khẽ gạt đầu, giọng nói trầm mà lạnh lẽo: “Ừ.”

Khuôn mặt Tả Thành rất tuấn dật, đó là loại loi thôi lệch thếch giống như mạnh mẽ mà kiêu ngạo, nhưng khi mọi người nhìn thấy anh, đều sẽ không để ý đến tướng mạo của anh, bởi vì cặp mắt so với cơn mưa to sắp đến này còn tinh mịch lạnh lẽo hơn.

Thói quen này thật đúng là không thể nào làm cho người ta chịu được, thế nhưng Quan Hân lại dễ dàng quen được sự lạnh lùng của Tả Thành, đã có thể không hề ngăn cách tiếp tục dịu dàng cười yếu ớt: “Trường đài đã bắt đầu mong đợi từ buổi sáng rồi đấy, nói nhân vật độc nhất vô nhị này không được qua loa. Nhưng làm khó tôi đây phải đợi hơn một tiếng đồng hồ.”

Đã bao lâu? Quan Hân cũng không tính, bởi vì thời gian càng chậm, thì càng chờ lâu, chỉ có điều chắc chắn không chỉ một giờ. Chờ từ lúc mặt trời mới lên đến khi biến mất mặt đất, đợi đến mây đen bao trùm, là một quá trình khá dài lâu rồi, nhưng lại khiến cho Quan Hân cảm thấy kích động trước đó chưa từng có. Quan Hân như vậy thật không giống như chính mình, nhưng Quan Hân hơn hờ tiếp nhận.

Việc làm mất đi chính mình này, cô đã tìm được.

Ánh mắt Quan Hân có thể quán quýt si mê không chút kiêng kỵ nào rơi trên người Tà Thành như vậy, một phần nguyên nhân rất lớn là do Tà Thành từ đầu đến cuối cũng không nhìn cô mà thôi. Anh nói: “Buổi sáng có một hội nghị.”

Cô cười, mắt phượng có vẻ nhộn nhạo: “Đây là giải thích cho tôi sao?”

Vẫn trầm mà lạnh như cũ, giống như râu ria: “Tùy cô nghĩ.”

Cô vẫn cười, lại hơi khô sở, rất rõ ràng là mắt mác, cô không cảm thấy cần che giấu: “Anh không thể nói đúng được sao? Thật là không hiểu tình thú đấy. Đã có ai từng nói anh rất không biết phối hợp chưa?”

Quan Hân cảm thấy có chút buồn cười, sao lại dùng từ ‘tình thú’ này chứ, không có tình, lấy đâu ra thú vị, huống chi cái từ mà nói với Tà Thành đã cảm thấy buồn cười rồi.

Anh đáp, ôn hoà: “Không ít lắm.”

Chỉ là không ít người cũng cũng muốn được anh phối hợp, nhưng người anh muốn phối hợp thì người ta lại khinh thường, chỉ duy nhất một mình Giang Hạ Sơ, bất kể phối hợp như thế nào cũng không được.

Quan Hân cảm thấy đó là đương nhiên, mấy phần đùa giỡn: “Cũng đúng, anh quả thật không cần phối hợp với người ta.” Cô bước chân đi theo anh, không dám nhanh một bước, nhưng cũng không chậm một bước, khoảng cách có thể chạm tay, “Phong vẫn sắp bắt đầu, trước tiên hãy cho biết, có chuyện gì không thể hỏi không? Tôi sợ tôi không tuân theo quy tắc.”

Khoảng cách không xa không gần như vậy, chính là ranh giới xa lạ và quen thuộc. Cô có thể nghe thấy được mùi vị trên người anh khiến cho cô rung động, nhưng thật ra là không có mùi vị, Tà Thành không thích nước hoa, nhưng cô lại ngửi thấy mùi vị chuyên thuộc về Tà Thành.

Khẽ mỉm môi, trầm ngâm chốc lát, Tà Thành đáp: “Trừ tình cảm, tất cả đều có thể.”

Tình cảm của anh sao? Đơn phương tình nguyện có tính không? Cần thận tâm có tính không?

Nụ cười của Quan Hân vẫn không thu lại, nhưng lại thêm mấy phần phiền muộn, giữa lông mày phấn tán không lối thoát: “Vậy trưởng đài nên thất vọng rồi, đây chính là đề tài có khả năng khai thác đấy, hơn nữa tuyệt đối là đề tài khiến phần lớn phái nữ cảm thấy hứng thú.”

Tà Thành không thể nói tình cảm rốt cuộc là cái gì? Nếu như là chính cô, cô nên làm gì? Nếu như không phải, cô có nên làm gì? Trái tim như có hàng vạn con kiến đang bò, là đau là nhột, cô cũng khó phân biệt.

“Bao gồm cô?” Tà Thành không mang theo cảm xúc, không đếm xỉa đến chuyện không quan trọng.

Một câu nói nghi vấn, nhưng lại không có nửa điểm hứng thú. Tà Thành luôn có thể dùng một câu nói như vậy đẩy Quan Hân vào đường cùng.

Cô mỉm cười, học không để ý như Tà Thành: “Bao gồm tôi.” Sao Tà Thành có thể nhẹ nhàng không đếm xỉa đến như thế, chuyện này cô không học được, tóm lại là không nhận được hỏi, “Coi không phải phỏng vấn, vậy anh có tính nói cho tôi biết không?”

Rốt cuộc chuyện tình của anh không có kết quả? Hay là như nước đổ? Tóm lại là có một đáp án, cô muốn biết như thế.

“Không cần thiết.” Tà Thành lạnh lùng từ chối.

Cô nhin cười không được, mình quả thật là tự tìm mất mặt được ngay, mỗi lần buồn bã, cô liền thích cười, như vậy thì không lộ vẻ chật vật: “Một người bạn gái như tôi đây thật đúng là không có đặc đặc quyền, phải làm thế nào đây? Trưởng đài còn nói nếu như tôi có thể làm cho anh mở miệng vàng sẽ để cho tôi thăng chức đấy, giờ xem như vô vọng rồi.”

Quan ngại nói Quan Hân bách độc bất xâm, quả thật, chẳng qua là chỉ giới hạn ở mặt nài thôi, những thứ thất hồn lạc phách kia của cô đều nấp trong chỗ sâu nhất, ví dụ như đáy mắt, hay là như trong đáy lòng.

“Tôi là một nhà doanh nhân, không phải nghệ sĩ.” Tà Thành trả lời.

Tà Thành lời ít mà ý nhiều Tà Thành hình như lần đầu tiên về răn thêm chân(*) rồi sao, trả lời như vậy không thể nghi ngờ là không phải giấu đầu hở đuôi, anh không phải nghệ sĩ, nên chuyện tình cảm của anh phải không là bí mật người ta muốn biết.

(*): Làm những chuyện vô ích

Rốt cuộc bí mật của Tà Thành là gì? Ngay cả suy đoán Quan Hân cũng tiết kiệm, hoàn toàn không có khe hở mà vào.

Cô chắc chắn trần thuật: “Anh ám chỉ tôi vượt ranh giới.” Trước cửa thang máy bóng loáng, Quan Hân mượn ánh sáng phản xạ, quan sát khuôn mặt lạnh lùng của Tà Thành, “Trong Tâm Lý Học tình yêu có nói, người khiến bản thân mất đi chính mình, đó chính là người mình yêu, tôi rất ngạc nhiên, rốt cuộc là kiểu người như thế nào lại có thể khiến Tà Thành không giống mình đấy.”

Trong tình yêu lý thuyết, cái này cái kia, được cái này mất cái khác. Tả Thành được cái này.....

“Đinh ——” Quan Hân vừa nói xong, không chờ đến đáp án, cửa thang máy đột nhiên mở ra.

Cửa thang máy kéo ra, Quan Hân bỏ lơ, không nhìn thấy lạnh lẽo biến mất trên mặt Tả Thành, thay vào đó là kinh ngạc, còn có vui vẻ.....

Bên trong thang máy, Giang Hạ Sơ kinh ngạc, vẻ mặt nước chảy gió nhẹ đã hoàn toàn biến mất từ khi cửa thang máy mở ra, chỉ còn lại đề phòng không thể lui được nữa.

Quan Hân tiến vào thang máy trước với một bước, Tả Thành là máy móc hay là phản xạ có điều kiện, động tác cứng ngắt.

Không sớm một giây, không chậm một giây, không sâu một phần, không cạn một phần, như thế xa lạ mà quen thuộc.

Có lẽ là trong lòng Quan Hân lo cái này cái kia của Tả Thành, tiếp tục đề tài: “Thiệt thòi tôi đã học toàn bộ mộ Tâm lý học, mà một chữ cũng không biết, nếu không sao lại thấy không rõ chứ.” Ngắc đầu, lộ ra hờ hững như mặt ngọc, Quan Hân cười yếu ớt: “Là cô à, cô Giang.”

Không sớm không muộn, vừa vặn gặp gỡ, không sâu không cạn, vừa lúc như thế. Trùng hợp như vậy, có phải nên cảm thán ông trời đáp cầu đất mỗi tài tình không đây?

Là cô à, cô Giang..... Đúng, là cô đấy, người ấy khiến người này mất đi bản thân mình. Không nhiều không ít, vừa lúc, Tả Thành là người này, Giang Hạ Sơ là người ấy.

Trong mắt Giang Hạ Sơ che kín một tầng ranh giới thật dày, hình như tách rời cái gì, tầm mắt lộn xộn, lướt qua Tả Thành cách cô rất gần, gật đầu với Quan Hân: “Chào cô.”

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Phỏng vấn Tả Thành

Editor: coki

Trong lúc đó cô giống như hóa thân thành con nhím, dựng thẳng những cái gai sắc nhọn ở trên người lên, nghiêm túc chờ đợi đồng thời cũng rất sợ hãi bị xâm phạm dù chỉ một chút.

Cửa thang máy khép lại, Quan Hân tiện tay nhấn tầng lầu sau đó quay đầu lại nhìn Giang Hạ Sơ: “Lầu ba mươi bốn, nơi đó là văn phòng luật sư, Giang tiểu thư có tranh chấp gì liên quan đến luật pháp sao?”

“Tranh chấp ư, không đến mức như vậy. Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, không đáng nhắc đến.” Giang Hạ Sơ trả lời hời hợt, lúc ngẩng đầu lên thì cô nhìn thấy ánh ngược đôi mắt Tả Thành trên cửa kính. Nó giống như một vòng xoáy mãnh liệt nhưng cô lại chỉ là làm như không thấy.

Chuyện nhỏ không đáng nhắc đến trong miệng Giang Hạ Sơ lại được Tả Thành đặt trong tâm khảm.

Nhìn thấy Giang Hạ Sơ lạnh nhạt, nói qua loa cho xong chuyện thì Quan Hân hơi kinh ngạc: “Thật xin lỗi, Giang tiểu thư.” Sau đó mỉm cười nhân nhậ: “Không biết hôm nay tôi bị làm sao nữa.”

Giang Hạ Sơ không nói, chỉ cúi đầu: Tả Thành..... Luôn luôn làm cho cô muốn chạy trốn, nếu như có thể, thì vĩnh viễn không gặp lại nhau nữa có được hay không? Giang Hạ Sơ âm thầm cười khổ, cô lại hy vọng xa vời rồi.

Lạnh lùng trong đôi mắt tăm tối của Tả Thành dần dần tan đi, anh tập trung nhìn bóng dáng Giang Hạ Sơ, i mê như thế khiến anh không thể tự kiềm chế được. Ai cũng bảo Tả Thành là anh túc nhưng không có ai biết anh túc thật sự lại là Giang Hạ Sơ, là cô gái mà Tả Thành muốn chấm dứt sự nhớ nhung nhưng không thể nào làm được.

Trong không gian khoảng hai mét vuông bị bít kín, hình như không khí có vẻ cực kì ối ỏi làm cho người ta hít thở không thông.

“Tin ——” Cửa thang máy mở ra rất đúng thời điểm.

Giang Hạ Sơ vội vàng đi ra khỏi thang máy. Áo cô lướt qua tay phải của anh. Mặc dù không có vẻ chật vật, bước chân rất thông dong, tuy nhiên nó không thể phủ nhận được việc cô đang chạy trốn.

“Tin ——”

Thang máy dần dần khép lại thì bóng dáng kia trong đôi mắt của Tả Thành càng ngày càng nhỏ, đột nhiên anh hơi hoảng hốt nhưng sau nhưng đó lập tức trở về trạng thái lạnh lẽo, không còn bất kì gì nữa, chỉ còn lại nhiệt độ trên tay phải tuy lạnh lẽo nhưng lại làm cho anh si mê.

Vốn là như vậy, Giang Hạ Sơ không thể chờ đợi, cô luôn muốn thoát khỏi tầm mắt của anh, sau đó chính là tĩnh mịch, yên lặng.

Không khí trong thang máy làm cho mọi người đông cứng, không biết nói gì, thứ phát thanh viên am hiểu nhất chính là gọi chuyện nhưng lúc này Quan Hân lại cảm thấy ngôn ngữ của mình quá nghèo nàn, đến mức không thể nói ra một từ nào cả. Cô buồn cười nghĩ hình như mình cũng không chuyên nghiệp gì cho cam.

Quan Hân đang nghĩ nên nói gì thì lúc ngẩng đầu lên lại trông thấy gò má của Tả Thành, cô có ảo giác hình như nó bị bao phủ bởi một tầng mây đen thật dày làm cho người ta cảm thấy u ám, phiền muộn, cuối cùng Quan Hân tiếp tục cúi đầu.

Coi như Quan Hân đã hiểu rõ cách thức khi ở chung với Tả Thành, đó chính là im lặng.

Thật sự là kỳ quái, nếu như bị người trong đài nhìn thấy thì chắc chỉ có một giả thiết mà thôi: Tả Thành nuốt lời, Quan Hân bị “thất sủng”.

Không khí thật là loãng, chỉ có mười mấy giây và mười mấy mét mà tại sao lại lâu như thế, xa như thế.

“Cô quen cô ấy sao?” Thật lâu sau đột nhiên Tả Thành mở miệng.

Đây là lần đầu tiên Tả Thành chủ động gọi chuyện, đột nhiên Quan Hân cảm thấy mọi thứ không còn nặng nề như lúc trước nữa, chắc là mây đen bên ngoài đã tan hết rồi.

“Quen biết sơ sơ thôi. Là bạn của Quan Ngải, có gặp nhau mấy lần.” Nhớ tới Giang Hạ Sơ, ấn tượng của Quan Hân rất sâu sắc: “Là một người kỳ quái, hình như mỗi lần gặp đều cảm thấy hít thở không thông mà không hiểu lí do vì sao, là một cô gái trầm lắng, chưa từng thấy cô ấy cười lúc nào.”

Quan Hân nhìn người luôn luôn chính xác, ngoại trừ Tả Thành thì cũng chỉ có Giang Hạ Sơ là cô nhìn không thấu. Thậm chí cô có một loại ảo giác là hai người rất giống nhau, nhất là đôi mắt, tối đen, nặng nề, không mang theo tình cảm và cũng không có nhiệt độ.

“Chưa từng cười sao.” Khóe miệng Tả Thành thoáng qua nụ cười chưa xót nhưng đã biến mất rất nhanh, Tả Thành lẩm bẩm, giống như ây là một việc không hề liên quan đến mình.

Đứng là rất lâu, rất lâu rồi anh không còn thấy cô cười nữa, là từ năm năm trước hay là bảy năm trước nhỉ?

Rõ ràng anh vẫn là Tả Thành như trước nhưng Quan Hân lại cảm thấy có chút khác lạ, cô giả bộ thuận miệng hỏi: “Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh để ý đến một người xa lạ như vậy đây, cũng không giống như dáng vẻ không liên quan đến mình thường ngày của anh.” Tả Thành không đáp lời, hình như Quan Hân nghĩ đến gì đó nên nói thêm một câu: “Là người xa lạ sao?”

Chắc là vậy..... Đáp án như vậy đã hình thành từ lúc ban đầu và chiếm lĩnh tâm trí Quan Hân nên cô không hề suy nghĩ đến những cái khác.

Hình như có một cái gì đó lóe lên rồi biến mất nhưng Quan Hân không thấy rõ đó là cái gì, cũng không nắm bắt được.

Rốt cuộc là cái gì nhỉ? Tả Thành..... Giang Hạ Sơ.....

Giống như có cái gì đó cứ quẩn lấy suy nghĩ của Quan Hân khiến cô không dừng lại được, mãi cho đến khi suy nghĩ của cô bị giọng nói trầm trầm lạnh lùng của Tả Thành thanh xâm lấn: “Là người xa lạ.”

Là người xa lạ quen thuộc, là người xa lạ mười một năm, là một người xa lạ có may mắn được nắm giữ tính mạng của anh.....

Là người xa lạ..... Chỉ là người xa lạ, Quan Hân cười, thứ luôn quẩn lấy suy nghĩ của cô đột nhiên biến mất như mưa tan.

Nhưng nếu như không phải là người xa lạ thì sao? Là cái gì đây?

Nếu như những thứ không giải thích được trở nên rõ ràng thì Quan Hân sẽ như thế nào?

Nếu nhưng tình cảm không thể nhắc đến là Giang Hạ Sơ, thì sẽ như thế nào?

Nếu như.....

Không có người nào lại đặt giả thiết nếu như như vậy.

Không có nếu như, anh đã nói là người xa lạ thì chỉ là người xa lạ, rốt cuộc là ai lừa mình dối người đây?

Đài phát thanh Lăng Giang, tầng 45, mọi thứ đã sẵn sàng chỉ đợi gió đông nữa thôi.

Bước chân bận rộn, trình tự làm việc phức tạp thể hiện buổi phỏng vấn này rất quan trọng. Trưởng đài phát thanh đích thân tới chỉ đạo, bước chân thông thả nhưng lòng như lửa đốt.

Cuối cùng thì gió đông cũng đã đến rồi rồi. Trường đài phát thanh nhìn lên bầu trời sao mờ, trăng sáng, cặp mắt dài nhỏ bởi vì thức đêm mà trở nên tối tăm nhưng khi thấy cửa Tà Thành thì lại rực rỡ lần nữa.

Lập tức trường đài phát thanh mặt mày hớn hởi, tiến lên đón khách, vô cùng tích cực: “Tổng giám đốc Tà, ngưỡng mộ đã lâu.”

Những nhân viên đang làm việc, chuẩn bị cho “Vạn sự” đều đồng loạt nhìn về phía “gió đông sau đó giặt mình, theo cách mà trường đài phát thanh hay dùng thì gọi là: ngọc thụ lâm phong, bề ngoài như Phan An, áo quần bảnh bảo..... Chẳng qua là quá lạnh lẽo, lạnh lẽo đến mức đóng băng mọi thứ.

Nhìn lại trường đài phát thanh một chút thì sẽ thấy được sự đối lập rõ rệt. Bình thường như sư tử Hà Đông thì bây giờ lại giống như mèo Garfield rồi, cực kì dịu ngoan làm cho mọi người khinh bỉ một lúc lâu.

Trường đài phát thanh Lăng Giang là một người đàn ông trung niên khoảng hơn 40 tuổi, tên là Lý Đại Hải, cho chút tâm thương nhưng hình trường đài rất hài lòng với tên của mình, mọi người trong đài từ trên xuống dưới đều gọi ông ta là “đại nhân”. Đáng đáp thì có chút xin lỗi người nhìn nhưng lại rất thích hợp đứng ở phía sau màn. Bụng giống như thương nhân, lại càng giống như người mang bầu mấy tháng. Mặt thì giống nhà tư bản, làm cho người ta sinh ra cảm giác bị bóc lột. Đầu thì giống như giáo sư, bóng loáng, còn phát ra ánh sáng vì bị hói. Hơn nữa ông ta luôn tỏ vẻ mình là người có học thức, lúc nói chuyện thì thích nghiền ngẫm từng chữ một, cực kì thích bắt chước người xưa, không có việc gì mà vẫn cứ dùng mấy lời chi, hồ giả, đã, kẻ hèn ngưỡng mộ đã lâu.....

Trường đài “đại nhân” cúi đầu khom lưng, vuron tay ra, Tà Thành chỉ hơi chạm vào rồi thả tay ra, kéo dần khoảng cách, không nóng không lạnh lại nói: “Xin lỗi vì đã tới trễ.”

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Trời mưa, anh đi rồi

Edit: Thu lệ

Tà Thành này chính là áo com cha mẹ của đài Lăng Giang nha, trường đài đại nhân hận không thể coi anh như Bồ Tát mà cúng bái đấy, dù trên mặt nói một câu ‘Xấu hổ’, trường đài đại nhân cũng chịu đựng nổi, cái này không ngại chết ông ta, liền vội vàng lắc đầu: “Không có không có, chúng tôi cũng mới mới vừa chuẩn bị xong, tới rất đúng giờ. Tổng giám đốc Tà có thể tiếp nhận phỏng vấn của đài Lăng Giang chúng tôi thật làm cho tôi thụ sủng nhược kinh đấy, chuyện này đều nhờ hết vào công lao của Quan hân. Trở về ——”

“Có thể bắt đầu chưa?” Tà Thành lời ít mà ý nhiều cắt đứt lời nói của trường đài đại nhân.

Ếc..... Thật ra Trường đài đại nhân còn muốn nói:

Trở về sẽ khen ngợi một phen, tặng một ít thưởng, phát một bằng chứng nhận gì đó. Dù sao người thân mà, nhất định phải thổi phồng một chút.....

Chẳng qua trường đài đại nhân có tính suy nghĩ nhảy nhót mạnh hơn nữa, cũng chỉ là một câu nói của Tà Thành. Ông ta thao thao bất tuyệt bị một câu nói của Tà Thành làm chết từ trong trứng nước rồi.

Tất cả nhân viên đang làm việc buồn cười, đều quay đầu, khước miệng co giật. Trường đài đại nhân nhanh chóng thị uy, với khí thế của Tổng giám đốc đại nhân, đều là đánh nhện được.

Trường đài đại nhân sững sờ vài giây, suy nghĩ thoáng qua thần trí, phản ứng đầu tiên là nhìn mọi người liếc một cái xem thường, phản ứng thứ hai là khúm núm với Tà Thành: “Có thể có thể. Tổng giám đốc Tà có thể vào bên trong nghỉ ngơi một chút, đạo cụ rất nhanh sẽ vào vị trí.” Biết vâng lời xong nhìn về phía trường quay lớn tiếng hét: “Bắt đầu, máy số một, máy số hai, phát thanh viên vào vị trí.”

Mọi người lắc đầu, lần thiện sợ ác nha..... Trên tay không dám sơ sài, miễn cho bị trừ tiền lương.

Từ đầu đến cuối Quan Hân ngược lại như người ngoài cuộc không cần đề cập, đối với trường đài đại nhân cô chỉ có thể lau trán.

Thời tiết rất âm u, bước chân bận rộn co quắp, duy chỉ có Tà Thành từ đầu đến cuối đều không thèm để ý tới, chỉ ngồi trên ghế sa lon trong trường quay, mặt lạnh nhìn những đám mây đen ngoài cửa sổ.

Quan Hân giặt mình, nhìn gò má khểnh của Tà Thành, thật sự là một ngày âm u.

Rốt cuộc? Là chuyện gì, là người phương nào có thể khiến cho Tà Thành mây tan mặt trời mọc?

Cà phê trong tay hơi nguội lạnh, toàn bộ ngón tay cô đều bị nóng đỏ. Cô cũng không biết.

Thật lâu sau, khi cô đến gần, nhưng anh hoàn toàn không biết.

“Cà phê, trưởng đài đại nhân tự mình dọn dĩa, nói không thể chậm trễ khách quý đây.”

Quan Hân để ly xuống mặt bàn bằng thủy tinh phát ra tiếng vang. Tà Thành không quay đầu lại. Thật ra thì Quan Hân là cố ý, đúng như cô cố ý cường điệu ‘khách quý’.

Đúng vậy, Tà Thành là khách quý của Lăng Giang, cũng là khách quý của Quan Hân cô.

Trưởng đài đại nhân nói: làm phiền mặt mũi cô, phúc lợi của người thân thật là tốt nha.

Cô cười, nói: Nào có.

Trưởng đài đại nhân còn nói: Quan Hân à, cô đi đưa cho bạn trai cô ly cà phê, tiện thể nói một số việc nhà, đừng không đề ý đến người ta.

Cô vẫn cười nói như cũ: Được.

Cô cười, nhưng ai biết, cô cười chính cô, bởi vì rất buồn cười.

Bạn trai, người thân..... Ngay cả giả bộ cũng không có ấy chứ, thật có thể cười, chẳng lẽ không có ai nhìn ra được sao?

“Tháng sáu rồi.” Tà Thành vẫn không xoay đầu lại, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ.

Tháng sáu à, Giang Hạ Sơ rất ghét, Tà Thành cũng vậy.

Chỉ là Tà Thành không biết, sở dĩ Giang Hạ Sơ ghét là bởi vì, tháng sáu là mùa hoa anh túc nở, là mùa của Tà Thành, nếu như mà biết rõ, Tà Thành có ghét cả chính mình hay không?

Cô cũng nhìn trời, cô không thích thời tiết âm u như vậy, giống như sắc mặt của Tà Thành, lúc nào cũng không có vui buồn, không có nhiệt độ. Cô nhẹ giọng phụ họa: “Đúng vậy, tháng sáu rồi, thời tiết âm u, có lẽ trời sắp mưa, âm u mấy ngày, mưa xuống cũng tốt.”

Tỉ tách.....

Mưa xuống không có dấu hiệu nào, sau khi Quan Hân vừa nói xong, liền rơi tầm tã. Phía trên cửa kiếng, từng giọt nước trong suốt rơi xuống, tạo thành tiếng vang lung tung, càng phát ra làm cho người ta cảm thấy phiền não.

Mưa vừa xuống đã xuống rất mãnh liệt, chỉ vừa mới đầu hạ, trong nháy mắt đã rơi xuống đầy đất lạnh lẽo.

“Trời mưa.” Tà Thành đi tới trước cửa sổ, nhìn mưa, trầm giọng nói non.

“Đúng vậy, nói mưa là mưa, một chút dấu hiệu cũng không có, nên đã dội ướt rất nhiều người rồi.”

“Cô không mang ô.” Không giống Tà Thành, buồn bã như thế.

Chỉ một câu nói rất nhẹ rất nhẹ, giống như một giấc mộng không thành thật như vậy, đợi đến khi Quan Hân ngẩng đầu, đã không tìm thấy dấu vết nữa, Tà Thành vẫn là Tà Thành đó, một người một thế giới, một thế giới lạnh lẽo.

Lặng nghe lần nữa, chỉ có tiếng mưa rơi.

Cô không mang ô..... Người nào không mang ô? Có lẽ là nghe nhầm thôi. Quan Hân cười khỏ, đây coi như không tính là lừa mình dối người đấy chứ.

Mưa tháng sáu không nhanh không chậm nhưng lại rất tầm tã, những giọt mưa đọng lại trước cửa sổ, vào mắt người nào, lạnh tâm người nào.

Anh nhìn mưa, cô nhìn anh, cả hai đều buồn bã như nhau, người nào cũng không chịu dời đi tầm mắt trước. Giờ khắc này, cô thể nhưng lại khát vọng, bản thân mình chính là giọt mưa rơi xuống cửa sổ đó, ít nhất sẽ có một lần được rơi vào trong mắt anh.

Tỉ tách.....

Tỉ tách.....

Mưa rơi xuống chỉ chốc lát, nhưng giống như dài cả đầu mùa hè.

“Có thể bắt đầu.”

Không biết là người nào nói một câu, làm rối loạn căng thẳng của Quan Hân, nhưng vẫn không quay nhiều đến thờ ơ của Tà Thành, anh vẫn cứ nhìn như cũ.

Rốt cuộc anh nhìn nơi nào? Nhìn cái gì? Cô đến gần, nói: “Sắp bắt đầu rồi.”

Tà Thành không phản ứng, thậm chí ngay cả qua loa trong ngày thường cũng không có.

Rốt cuộc nhìn nơi nào? Nhìn cái gì hả?

Trong tròng mắt đen nặng nề ấy, chiếu ra cái gì đây? Mưa to tầm tã? Cô gái gầy gò? Bóng lưng buồng bình? Chiếc váy màu đen bị bùn đất vấy bẩn? Hay chỉ là gương mặt vĩnh viễn tuyệt tình? Rốt cuộc cái gì mới là làm nền cho cái gì? Trong mắt của anh rất rõ ràng.

Dưới lầu, xe taxi gào thét chạy qua, Giang Hạ Sơ mím môi đến trắng bệch, trên lầu, mi tâm Tà Thành nhú chặt một phần.

Rõ ràng như vậy, thậm chí anh còn có thể thấy rõ cô run lấy bầy.

“Tà Thành.” Quan Hân gọi một câu, cô rất ít khi gọi tên anh, nhưng cũng lại vô cùng thích gọi như vậy.

Cô đến gần, cách cửa sổ khoảng một bước chân, bên ngoài trường quay trường đài hình như rất nóng nẩy, liền tiếp ra hiệu cho Quan Hân. Dừng bước, chỉ nhìn thấy được cửa sổ của tầng lầu đối diện, cô lại gọi một câu: “Tà Thành.”

Nếu như lúc này Quan Hân không dừng bước, nếu như cô nhìn thấy điều anh đang nhìn, có phải trò chơi sẽ ngưng hẳn hay không đây? Chỉ là tuồng vui này không có kịch bản gốc, không cách nào biết trước được.

Quan Hân lập lại Tà Thành cũng không phát hiện ra, chỉ lo cường điệu phục nội tâm lẫn lộn của bản thân: Chắc là rất lạnh nhỉ.....

Trời tháng sáu lạnh, mưa tháng sáu lại càng lạnh hơn. Tà Thành không cách nào lừa dối, xoay người, cất bước, lướt qua Quan Hân, lướt qua cửa kiếng trường quay.

Cứ như vậy, Tà Thành đi, lướt qua bà vài Quan Hân, không dừng lại chút nào.

Chẳng lẽ nói một câu: “Tôi đi đây” cũng không kịp sao?

Đột nhiên lạnh quá, Quan Hân ôm lấy vai mình.

Mưa xuân xuống, gió đông đi, bên ngoài trường quay ồn ào náo nhiệt, bên trong trường quay lại vắng lặng.

Quan Hân cảm thấy có chút hoảng hốt, giống như không thành thật, ngay cả quay đầu lại cũng quên, chỉ nghe trường đài nói lảm nhảm bên tai: “Quan Hân, rốt cuộc là thế nào? Sao Tổng giám đốc Tà lại đi mất rồi?”

Lần đầu tiên, Quan Hân cảm thấy tiếng nói của trường đài đại nhân vô cùng chói tai.

“Đừng vậy, anh ấy đi rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Anh chỉ tay che trời

“Đừng vậy, anh ấy đi rồi.”

Thật ra thì chính Quan Hân cũng không biết cô đang trả lời cái gì, chỉ nhìn chăm chăm vào nơi Tà Thành đã nhìn lúc nãy.

Trường đài hốt hoảng, không dám hỏi người đã đi nên chỉ có thể quấy rầy người ở lại: “Rốt cuộc là hai người làm sao vậy? Lúc nào không cãi, cứ nhằm đúng thời điểm mấu chốt mà cãi thì phóng sự phải làm thế nào đây? Truyền hình trực tiếp phải làm thế nào?”

Cô cười: “Nếu như cãi nhau thì tốt rồi.”

Người kia không muốn nói thêm với cô hoặc nhìn thẳng vào mắt cô dù chỉ là một giây.

“Tôi mặc kệ, tất cả mọi thứ đều đã chuẩn bị xong rồi, mọi người phải vất vả mấy ngày đêm mới hoàn thành nó cho nên cô phải dụ dỗ anh ta quay trở lại cho tôi.”

Quan Hân trả lời một cách máy móc giống như lý trí bị thao túng, cô bật lên câu trả lời giống như đã luyện tập rất nhiều lần: “Anh ấy sẽ không quay lại.” Không biết mà xui quỷ khiến thế nào mà cô lại đi đến chỗ mà Tà Thành đứng hồi nãy rồi nhìn xuống: “Rốt cuộc là anh ấy đã nhìn thấy cái gì?”

Ngoài cửa sổ, ngoại trừ mưa thì chẳng có cái gì cả, ngay cả những bóng lưng xa lạ cũng rất mờ hồ.

Bóng lưng xa lạ, thật sự xa lạ sao? Có thể là bởi vì giọt nước mắt làm nhòe đi đôi mắt của cô cho nên không nhìn thấy rõ.

Nếu như cô đứng ở vị trí này sớm hơn một chút thì có phải cô sẽ thấy thứ gì đó khác hay không? Ai mà biết được.

Bên tai Quan Hân vang lên tiếng mưa rơi, tiếng gió thổi tiếng trường đài cầu nhàu khiến cho Quan Hân có chút choáng váng: “Tôi nói Quan Hân này, làm sao cô có thể tỏ ra mọi chuyện không liên quan đến mình như vậy được, tổng giám đốc Tà là bạn trai của cô, đàn ông mà, tức giận được bao lâu chứ, chỉ cần nói đôi câu dễ nghe, ngon ngọt một chút là tốt.”

Từ đầu đến cuối anh đều không liên quan đến việc của cô

Trường đài ở phía sau nói gì, Quan Hân cũng không nghe được nữa. Cô ngo ngắc nhìn cơn mưa, sau hơn hai mươi năm, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy ghét trời mưa như vậy cũng cảm thấy ghét ngày tháng sáu này.

Mưa càng lúc càng lớn, đường phố lầy lội, mùi hôi ở cống rãnh bốc lên cộng với bùn lầy làm bẩn đôi giày thể thao màu trắng của Giang Hạ Sơ. Giọt mưa đập vào người cô đến mức phát đau, lạnh băng lại cứng rắn, tóc thì ướt đầm dãn trên mặt, không khi ô nhiễm làm nó có vẻ dính dáp. Mưa đập vào mặt làm cô không mở mắt ra được. Giang Hạ Sơ đi đến giữa đường, đưa tay ra vẫy nhưng xe taxi lại làm như không thấy, chạy lướt qua, lúc đi còn hất bùn đất làm bẩn chiếc váy màu đen của cô.

Hình như tất cả mọi người đều từng trải qua tình huống như vậy, khi bạn không cần một thứ gì đó thì nó sẽ quấn lấy bạn rất chặt nhưng khi bạn cần thì nó lại tránh xa bạn như rắn rết. Giang Hạ Sơ rung mình một cái, rút tay về, lui đến ven đường, không có ý định bắt xe nữa.

Lạnh quá, đầu có chút choáng váng, bên tai cô vang lên âm thanh gì đó giống như đĩa VCD cũ.

“Thật xin lỗi, Giang tiểu thư, tôi không thể nhận vụ kiện của cô được hơn nữa vụ kiện này mà đưa ra tòa thì cũng không có đường thắng.”

“Giang tiểu thư, nếu như đắc tội Tà thị thì sợ là không có cách nào tiếp tục nữa, cho nên chỉ có thể xin lỗi.”

“Giang tiểu thư, nếu như cô muốn hủy bỏ hợp đồng thì tôi khuyên cô không nên làm vậy, Tà thị là tên tuổi lớn nổi tiếng khắp nơi, nếu cô cứ khăng khăng muốn như vậy thì tôi có lòng mà không có sức rồi.”

“Thật xin lỗi, Giang tiểu thư, tôi còn mấy vụ kiện tương đối khó giải quyết, sợ là không có thời gian để nhận vụ kiện của cô.”

.

Cô tiến tới từng bước nhưng mọi việc lại quay trở về như cũ, Giang Hạ Sơ cũng nghe đến mức chết lặng rồi.

Người đàn ông kia thật đúng là không gì không làm được, họ Tà này đúng là một bụi gai mà anh cũng muốn tránh xa.

Giang Hạ Sơ cười lạnh, cô thật đúng là không biết lượng sức mình. Người đàn ông đó là hoa anh túc, tuy không có dây leo nhưng vẫn có thể ăn mòn tất cả.

Thôi, thôi, anh ta muốn thế nào thì thế đấy, cô không đấu lại anh ta, cũng không có hơi sức để đấu được.

Vì không mở mắt ra được nên Giang Hạ Sơ không thể nhìn rõ đường phía trước, chỉ có thể bước mà không để ý đến phương hướng. Cô cúi đầu, nhìn đôi giày đã không còn nhận ra được màu trắng ban đầu nữa rồi. Mưa rơi ở trên đầu, trên trán, trên cổ cô rồi trượt xuống, rơi một cách nặng nề trên đất, mang theo nhiệt độ của Giang Hạ Sơ.

Đột nhiên có một đôi giày da màu đen xuất hiện đối diện với đôi giày màu trắng bị bẩn. Mưa vẫn chưa có ngừng, bầu trời trên đỉnh đầu u ám lạnh lẽo.

Giang Hạ Sơ chậm rãi ngẩng đầu, tây trang màu đen, cây dù màu đen, đôi tay rất đẹp và khuôn mặt của Tà Thành, toàn bộ những thứ này đều rơi vào trong tầm mắt của Giang Hạ Sơ.

Cô cười với anh nhưng nụ cười này còn lạnh hơn cả những giọt mưa: “Tà Thành, anh thật là lợi hại, bị anh nói trúng rồi, không có người nào dám nhận vụ kiện với Tà thị.”

Phải luân hồi bao nhiêu lần thì kiếp này cô mới gặp một âm hồn bất tán như vậy nhỉ? Cho nên Giang Hạ Sơ muốn tránh cũng không kịp.

Cán dù màu đen còn ngón tay của Tà Thành lại trắng nõn giống như sứ. Mưa không rơi vào trong mắt của anh nhưng trong đó lại tàn ra từng cơn sóng, anh nhỏ giọng hỏi: “Lạnh không?”

Cây dù màu đen rất lớn, đủ để che kín đôi vai gầy yếu của Giang Hạ Sơ nhưng thật ra cũng rất nhỏ, vì mưa làm ướt đầm lưng Tà Thành. Thật ra thì cái ô này đủ cho hai người, chẳng qua là do Tà Thành không dám đến quá gần mà thôi.

Giang Hạ Sơ ngoảnh mặt làm ngo, lăm bằm như đang đùa cợt ai đó: “Tôi không tìm được luật sư rồi, anh muốn làm thế nào? Là muốn tôi táng gia bại sản hay là cưỡng chế giam giữ hay là mang tiếng xấu?”

Cho dù như thế nào thì cô cũng đều chấp nhận, Tà Thành, có cách nào một lần vắt và mà suốt đời nhàn nhả không? Nói cho tôi biết đi.

Anh không có trả lời: “Lên xe đi.”

Cô tiếp tục nói: “Tùy anh, như thế nào cũng tùy anh, tôi không đấu lại anh, tôi nhận thua, được không?”

Được không. Giọng điệu gần như là van xin, cô đã không còn bất kỳ con át chủ bài nào nữa nên chấp nhận thua cả ván bài.

Đây là kết quả trong dự đoán, Tả Thành biết nhưng khi nhìn thấy Giang Hạ Sơ suy sụp thì anh lại không đành lòng, đồng thời cũng oán hận sự không đành lòng của cô, oán hận đối với chính mình.

Anh trầm giọng, ngay cả quát lớn cũng rất cẩn thận: “Giang Hạ Sơ, em lên xe ngay cho anh.”

Cứ thế này thì người đau là anh, trời lạnh như vậy, anh có thể làm thế nào?

Giang Hạ Sơ cười lạnh, ánh mắt giống như có gai nhìn thẳng vào anh: “Đúng là rất lạnh nhưng tôi không muốn, tôi không phải làm bẩn xe anh.”

Chiếc xe hơi màu đen bị nước mưa cọ rửa qua một lần, đồng thời cũng bị lãng quên ở giữa đường phố.

Con người của Tả Thành đen tối, u ám, tay đặt lên vai Giang Hạ Sơ, chỉ là nhẹ nhàng đụng vào mà thôi, Tả Thành cúi đầu, mềm giọng dụ dỗ: “Hạ Sơ, nghe lời, lên xe trước đã.”

Tả Thành chỉ dịu dàng đối với Giang Hạ Sơ và cũng chỉ mình cô mà thôi.

Anh cẩn thận, dụ dỗ, che chở còn cô thì lại mặt lạnh, vững tâm.

Cô đẩy ra, hung hăng nói: “Đừng gọi tôi như vậy, cũng đừng đụng vào tôi, thế này làm tôi cảm thấy rất ghê tởm.”

Cô bước từng bước ra ngoài cái ô, khuôn mặt còn chưa khô lại ướt đầm lần nữa .

Bạn đang đọc truyện *Tù Sủng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Tả Thành nói: Những gì anh cho em đều không cần sao?

Edit: Thu Lệ

Từng bước từng bước, cô bước ra ngoài khỏi ô, trên mặt còn chưa hong khô giờ lại thêm ẩm ướt.

Tay phải treo lơ lửng giữa không trung, ầm áp trong tay cô tiêu tán, chốc lát, cái ô, rơi xuống, anh cứng rắn kéo cô qua, thật chặt không buông tay, thanh sắc gần như hèn mọn: “Hạ Sơ, rốt cuộc em muốn anh làm thế nào? Anh phải làm sao?”

Trong mưa, mặt mày anh già nua đến không cách nào phân biệt như trước kia, ánh mắt thâm thúy, mờ đi, ngâm mưa, tràn đầy lo lắng.

Mưa, lúc nào thì nặng hạt rồi, tựa như đang giam cầm bọn họ, không biết không nghĩ.

Cô tránh không được, cũng không có hơi sức, nhắm mắt lại, chớp mũi tất cả đều là mùi vị của Tả Thành, làm cho cô hít thở không thông, tác nghẹn cổ họng: “Tả Thành, lời này là tôi nên hỏi anh mới đúng, rốt cuộc anh muốn tôi phải như thế nào? Thật muốn bức chết tôi sao? Thật sao?” Cô khẽ ngẩng đầu nhìn thẳng anh, đáy mắt ánh sáng nát vụn, giống như thủy triều, đã từng vỗ vào, đã từng chết đi. Giá bộ quân lính tan rã, giống như cơn mưa tràn lan này, “Tôi xin anh buông tha cho tôi được không, Tả Thành, chị chết rồi, Khiêm Thành cũng đã chết, còn chưa đủ sao? Đừng lại có được không? Coi như không có tôi, coi như Giang Hạ Sơ đã chết rồi không được sao?”

Nước mắt giống như kéo dài từ trong đáy lòng cho đến hốc mắt, cuối cùng đánh lui tất cả phòng tuyến mà vỡ đê. Thật may là, trời mưa rất lớn, đã sớm không phân rõ ầm áp và lạnh lẽo, ngay cả chết lặng chính mình cũng không phân biệt được rồi.

Khi cô chết rồi.....

Tả Thành thấy được, thậm chí ngay cả Giang Hạ Sơ cũng chết lặng nước mắt, Tả Thành nhìn thấy không giống như màu sắc của nước mưa, không cần đụng vào cũng có thể tổn thương trái tim Tả Thành. Bọn họ đối chọi gay gắt, đến chết không nghĩ, nhưng đây là lần đầu tiên Giang Hạ Sơ khóc trước mặt Tả Thành, sau đó cầu xin nói: Khi Giang Hạ Sơ chết rồi.....

Cô chết rồi, anh cũng sẽ chết, anh phải làm thế nào? Dùng sức như thế nào ôm lấy anh cũng bắt không được, anh không ngừng ní non: “Hạ Sơ, Hạ

Sơ.....”

Giang Hạ Sơ như nắm cát trong tay Tà Thành, coi như cô không gãy giữa, cũng sẽ trôi qua, bởi vì anh nắm chặt như vậy.

“Cầu xin anh, hãy buông tha cho tôi đi.” Hai tay vô lực, rũ xuống, ngay cả giữa cũng không có hơi sức, trong mưa, giọng nói cô nhỏ bé, lại rõ ràng, “Tôi sẽ chết mất, thật đấy.”

Tà Thành là chất độc, thấm vào xương tủy, tan ra máu huyết, thổi rữa lục phủ ngũ tạng. Là loài hoa anh túc trí mạng của Giang Hạ Sơ, không nhỏ ra chính là tử vong.

Chết à..... Anh theo cô là được.

Anh cúi sát vào vành tai cô, giọng nói nhỏ nhẹ xông vào trong tai cô, mỗi một lời tựa như giá rét, cuộn cuộn nổi lên, anh tuyên thệ: “Giang Hạ Sơ, nếu như em chết, anh sẽ đưa theo em rất nhiều vật mai táng có được không? Em nhất định không hy vọng còn có anh, chỉ là lại phải để cho em thất vọng rồi.”

Đầu mùa hè là mùa của hoa anh túc, bốn mùa luân hồi, đời đời không thay đổi, nếu như chỉ mới bắt đầu vào hạ, anh túc vẫn còn tiếp tục.

Nếu vật chôn theo quả như lời anh nói, sao còn có dũng khí tiếp tục? Sao có thể dừng lại?

Thì ra là sống chết có nhau không nhất định là người có tình cảm chân thành nha, thậm chí còn có hận.

Cô đột nhiên ngừng khóc, cười to: “Tà Thành, anh điên rồi.” Cẩn rằng, ức chế run rẩy nuốt vào trong bụng: “Buông tôi ra, anh làm tôi rất lạnh.”

Buông tay..... Chỉ một câu này, là câu nói anh hận nhất, cô không sợ phiền người khác liên tiếp lặp lại, anh còn cố chấp tệ hại hơn. Tay nắm chặt, hận không thể khảm vào trong xương tủy.

Nước mưa chảy xuống theo gò má, cô cười, ngoan tuyệt như thế, cúi xuống trước ngực anh, dùng tất cả hơi sức hung hăng cắn một cái.

Mười một năm quen biết, điều duy nhất Giang Hạ Sơ học được ở Tà Thành chính là hung ác, nhưng toàn bộ đều báo đáp cho anh.

Đến gần vị trí trái tim, cách một tầng phủ tạng, thế nhưng anh không cảm giác, có thể đến khi có chút đau đến cực hạn, cũng chông chênh thêm không được nữa thôi.

Bao lâu đâu rồi, một không mở miệng, một không buông tay.

Sau đó, trong miệng cô tràn đầy máu tanh.

Sau đó, áo khoác màu đen nở ra một đóa hoa xinh đẹp.

Sau đó, nước mưa cọ rửa...

Sau đó, nhiều màu đỏ lại tiếp tục.....

Không ngừng không nghỉ.

Trong miệng đều tê dại, mùi tanh gần như khiến Giang Hạ Sơ hít thở không thông, cô hung hăng đẩy anh ra: “Không cần tới đây.”

Lau đỏ tươi trên môi, cô xoay người, đi ngược lại trong mưa, bóng lưng cô kiên quyết, bước qua cây dù màu đen trên đất, nhuộm nước bùn.

Tôi nguyện dùng tất cả, chỉ mong kiếp này không bao giờ gặp nhau..... Giang Hạ Sơ đi xa độc.

Anh nguyện dốc hết tất cả, chỉ mong còn sống có em làm bạn..... Tà Thành đi xa độc.

Lòng tham hai người..... Số mạng này rốt cuộc là không thể bị ai làm chủ.

Thì ra là cho dù so tàn nhẫn, Tà Thành cũng không thắng nổi cô.

Cô đi xa, anh còn giết mình tại chỗ, nhìn vào nơi rất xa, đưa chân ra, cuối cùng thu lại.

Ngực nở hoa màu đỏ, nở ra rất nhiều hoa khác nhau, màu máu rực rỡ, ngón tay vuốt ngực: thật đau, không phải vết thương, chính là mất.

Ngón tay xinh đẹp dính máu của chính anh. Nhặt cái ô trên đất lên, che đi những giọt mưa, dưới ô, lưu lại ni non vô lực: “Những gì anh cho, em đều không cần không phải sao?”

Cái ô của anh, kể cả người khác, cô vứt như che đậy.

Trời mưa bao lâu đây? Trận mưa này hình như muốn tắm đi màu sắc của tháng sáu, thật lâu không ngừng.

Tất cả giải tán, tấm màn đùa giỡn rơi xuống, cô lại hoảng hốt, bắt đầu cô tự cho là đúng.

Ở cửa, Quan Hân kinh ngạc đứng nhìn, không biết nhìn về phía nào, hình như tiêu cự mất phương mô hồ. Mưa rất lớn, cô không để ý, làm ướt bả vai cô lộ ngoài cửa.

Rốt cuộc là phương hướng nào? Mưa quá lớn, dấu vết bánh xe bị gột rửa sạch sẽ, cô phân biệt không được phương hướng của Tả Thành.

Cứ đi như vậy, không có một câu giải thích, dù là một chữ..... Có phải màn trò chơi này chỉ có mình cô mới tưởng thật hay không, tại sao cô cảm thấy bưng tỉnh như vậy, dường như bất không được bất kỳ dấu vết chân thật nào.

Quan Hân cười khỏ, đưa tay, nhận lấy một tay lạnh lẽo, lần nữa nắm chặt, chặt nữa cũng trôi qua.

Tả Thành chính là như thế thôi.....

Một nơi màu tím, xuất hiện một bóng đen, Quan Hân quay đầu, cười yếu ớt: “Là anh à.” Cười rất gượng ép.

Là anh à..... Có phải là anh cũng nhìn thấy cô thất hồn lạc phách bi thương hay không, rõ ràng như vậy, khẳng định không chỗ dậm chân thôi.

“Ừ.” Bên tay trái, Trình Tín Chi che dù màu tím giờ lên phía trên Quan Hân, “Tôi tới trả cô cái ô.”

Trời mưa, cái ô màu tím, hình như cảnh tượng giống nhau, chỉ là chuyện không đồng lòng.

Mái tóc thấm ướt dán vào trán, hơi nhếch nhác, cô thờ ơ: “Tôi rất đúng lúc đấy, hôm nay vừa lúc trời mưa, vừa lúc tôi bị cho leo cây, vừa lúc anh lại đến.” Khẽ dừng lại, con ngươi lưu chuyển, có ánh sáng không màu, cô đề nghị, “Vậy không bằng đúng lúc nhiều hơn một chút đi.”

Nào có đúng lúc nhiều như vậy, mưa tháng sáu vẫn luôn không ngớt, anh ta đợi nửa tháng, vì trận mưa này, như vậy anh ta liền có thể quang minh chính đại tới gặp cô; nào có nhiều đúng lúc như vậy, anh ta đợi nửa giờ, sau khi Tả Thành đi, cô xuất hiện, mới có trùng hợp như vậy.

Chỉ là, nếu ‘có ý’ nhiều như vậy, chỉ kém một cái ‘vừa lúc’ thôi. Anh không có dị nghị: “Nếu như có thể, thì tốt.”

“Giúp tôi trận này đi, tôi không có nhân vật chính để làm phóng sự.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Sừng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Không phải anh hùng đều thích cứu mỹ nhân

Edit: Thu Lệ

Có một số người rất giỏi về lĩnh vực tìm đủ mọi cách để làm bia đỡ đạn, thật ra thì không phải bọn họ thông minh, mà là những người đó cam nguyện chịu ngốc.

Ví dụ như Trình Tín Chi.....

Anh chế nhạo hỏi ngược lại, nhưng trong lòng đã sớm có đáp án: “Bỏ sung thay thế sao?”

Biết rõ còn hỏi, anh thật đúng là ngu không thể tả. Xem ra có lúc xi căng đàn có thể tin một nửa, ví dụ như Tả Thành và Quan Hân, Tả Thành một ít nửa là giả, Quan Hân một nửa là thật.

“Cho anh làm nhân vật chính.” Cô cười trả lời.

“Nếu như tới kịp.”

“Không thành vấn đề, vốn dĩ chỉ thiếu một con gió đông, tùy cơ ứng biến là chuyên môn của tôi, sẽ không tệ nhạ đâu.”

“Chỉ một mình tôi, hi vọng sẽ không quá hồng bét.”

Cuộc truyền hình trực tiếp này chỉ thiếu một con gió đông, anh có thể thay thế bỏ sung, chỉ là có một số vị trí bỏ sung thế nào cũng không bỏ sung được, có một số người thay thế nào cũng không thay được.

Chẳng qua là cam tâm tình nguyện mà thôi.....

Cô xoay người đi vào: “Yên tâm, anh đã giúp tôi một ơn lớn, dù thế nào tôi cũng sẽ không phụ lòng anh, hãy tin tưởng vào sự chuyên nghiệp của tôi.”

Anh thu ô, đi theo vào: “Tôi rất tin tưởng.”

Không phải do em chuyên nghiệp mà là vì em. Nhìn bóng lưng Quan Hân, chỉ là lời nói không được ra chỉ hiện lên trong mắt, không thấy được mà thôi.

Sau lưng, tiếng tí tách dần nhỏ lại, chỉ trong nháy mắt, mưa đã tạnh, mây đen âm u lại an tĩnh như thế.

Quan Hân dậm chân, quay đầu lại nhìn bên ngoài cửa kính, nhũn nhũn mây: “Vậy mà mưa đã tạnh, loại thời tiết này lại khiến cho người ta rất chán ghét đúng không?”

Giống như người nào đó, nói thay đổi liền thay đổi ngay, không có phương pháp gì đáng nói khiến cô khó lòng phòng bị.

Mưa đã ngừng, nhưng bầu trời vẫn còn bị che lấp.

Anh không nhìn, không nghe thấy tiếng mưa rơi, nhìn gò má Quan Hân: “Đúng vậy, thời tiết tháng sáu rất đáng ghét.”

Chỉ là trời mưa rất tốt.....

Một trận mưa, rơi xuống bao nhiêu tâm sự, yêu hận, đều tan ra từng chút.

Bầu trời rất tối, rất giống với hoàng hôn khi mặt trời chìm về phía Tây. Toàn thân Giang Hạ Sơ nhếch nhác, lông mi dài như cánh bướm bị nước mưa làm ướt, vô lực rũ xuống. Sau cơn mưa tháng sáu không có cầu vồng, sau khúc quanh vẫn bùn lầy như trước, chỉ có một mình cô với trời và đất, bất ngờ đi thẳng, thậm chí không có phương hướng.

“Giang Hạ Sơ.” Một giọng nói dễ nghe, trong không gian yên lặng có vẻ động lòng người như vậy.

Giang Hạ Sơ chợt hiểu, à, thì ra là trên đời này chỉ có mình Giang Hạ Sơ.

Mái tóc ướt dính vào da đầu, có vẻ trĩu nặng, hình như rất khó khăn, cô chậm rãi ngẩng đầu, làm động tới khóe môi chỉ là hơi nhỏ: “Là anh à.” Bờ môi tái nhợt khẽ cong, “Thật là trùng hợp.” Nụ cười hoang vu như vậy, thậm chí có vẻ hoang đường.

Thật là trùng hợp, khi tôi nhếch nhác, anh lại xuất hiện.....

Thật là trùng hợp, khi tôi cho rằng trên đời này chỉ còn lại mình tôi, thì anh lại xuất hiện.....

Thật là trùng hợp? Trong xe Diệp Tích buồn cười, nhưng Giang Hạ Sơ nhìn anh, khóe miệng nâng lên đường cong giống như bị sức lực nào đó kéo lại, lôi kéo mấy móc không chịu nổi, co quắp đến đáng thương. Còn sống mà cười được? Vậy thì giận còn khá hơn: “Em là người phụ nữ không biết thương tiếc bản thân, trùng hợp cái gì mà trùng hợp, là anh cố ý tới đây làm anh hùng cứu mỹ nhân.”

Anh không phải Chu Du, em cũng không phải là Tiểu Kiều, không thể tạo một tòa Đồng Tước đài để khóa em lại. Giống như anh hùng của em không phải là anh, nhưng mỹ nhân của anh lại là em.....

Có lẽ đã năm năm rồi cũng chưa từng cười, gương mặt lúm đồng tiền cũng có chút cứng nhắc: “Nhưng đã trễ rồi, cũng đã chết một trận.”

Ai cũng không cứu được cô, ai cũng không cứu được..... Coi như cô không phải là Tiểu Kiều, nhưng thật sự có Đồng Tước đài, hoa anh túc đúc thành Tù Thành.

Diệp Tích không nói gì, cười thì không lên, giận lại không dậy nổi, ngược lại có chút luống cuống, những ai quen thuộc với Diệp Tích có thể biết, nếu anh hoàn toàn không có cách xử trí liên thích phô trương thanh thế đến kỳ lạ: “Còn có thể nói chuyện, thì vẫn chưa chết hoàn toàn.” d/d/l'q;d Đẩy cửa xe ra, giọng nói khiến người ta si mê lại kêu gào một trận, “Anh nói này, em là cô gái toàn nói những gì vậy, anh đường đường là một siêu sao nổi tiếng khắp Đại Giang Nam Bắc, bỏ một bản hợp đồng trị giá bảy con số vạn dặm xa xôi tới anh hùng cứu mỹ, sao em lại không biết phân biệt như vậy, mau lên xe cho anh.”

Anh nói láo, không phải bảy con số mà là tám con số, Diệp Tích nghĩ, anh điên rồi sao, nếu không lao tâm lao phổi, phí tiền tài phí tên tuổi như vậy, ném hòn ném phách là vì cái gì? Vì thù hận? Đúng! Nhất định như thế!

Giang Hạ Sơ không có di động, học mấy phần hài hước của Diệp Tích: “Mưa đã ngừng rồi, không cần. Em không dám làm ướt chỗ ngồi bảo bối của siêu sao nổi tiếng khắp Đại Giang Nam Bắc, làm chậm trễ bản hợp đồng trị giá bảy con số của anh.”

Đồng Tước đài của cô đã khóa, người lạ chớ tới gần.....

Vẫn cứ không xa không gần, không cứng nhắc không sơ sài, không nóng không lạnh, chỉ là lạnh nhạt chuyên thuộc về Giang Hạ Sơ, ai cũng không học được.

Nhưng thái độ này của Giang Hạ Sơ lại giống như móng vuốt dài, cào tim Diệp Tích, vừa đau vừa nhột: “Vậy em còn không lên nhanh một chút, không chừng bản hợp đồng bảy con số này vẫn kịp.”

Đụng phải Diệp Tịch, kịch bản gốc vình vảnh rối loạn. Trong giới nghệ sĩ ai không biết, thói quen của Diệp Tịch không bao giờ có quy tắc, thì ra là không chỉ có khi làm diễn viên, ngay cả Giang Hạ Sơ cũng không tránh kịp.

Thôi..... Quay đầu lại người này oán trách xe dơ bẩn, làm như không nghe thấy là được rồi.

Giang Hạ Sơ cẩn thận bước lên, cố gắng tránh làm bừa bãi trên chiếc xe yêu quý của người nào đó. Quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy trong con người hoa đào của Diệp Tịch, hiện lên vẻ đau lòng đến đỏ mắt.

Giang Hạ Sơ ngưng ngừng: “Xem đi, em đã nói sẽ làm bẩn xe anh mà.”

Đoạt được cúp giải thưởng Kim Mã(*) thì thế nào, hóa ra cũng chẳng có tên gì tốt đẹp, nếu không làm sao phải che giấu, mà có thể đau lòng công khai, thật may là, anh đau lòng là vì “Yêu xe“.....

(*): LHP Kim Mã (The Golden Horse Awards) ra đời từ năm 1962, là giải thưởng điện ảnh danh giá bậc nhất của nền điện ảnh Đài Loan nói riêng và châu Á nói chung, được coi là giải Oscar của các phim nói tiếng Hoa.

Nháy mắt một cái, tất cả đau lòng tan thành mây khói, tiện tay lấy ra một chiếc khăn lông: “Vừa xấu xí vừa dơ bẩn, lau một chút đi.” Mở điều hòa không khí trong xe lên, vừa mới mở nên nhiệt độ cũng chưa thay đổi mấy, nhưng anh lại không kịp chờ hỏi, “Bây giờ còn lạnh không?”

Cô không đáp, lau mặt, lau chỗ ngồi kế bên tài xế bị lán vấy dính nước, nói cảm ơn như một chuyện đương nhiên: “Cảm ơn.”

Cảm ơn..... Cô gái thông minh, hai chữ đều không liên quan đến nhau, coi như ba năm là bạn là thầy.

Giống như mọi ngày, cô bình thản, anh lại tỉnh bơ, đón nhận không lộ vẻ lúng túng: “Đầu môi chót lưỡi, không chấp nhận. Anh ghét ăn bữa cơm của đoàn làm phim rồi, ngày mai “ Yêu, không kết quả “ sẽ bám máy ngày đầu tiên, nếu như áy náy bán hợp đồng bảy con số của anh, thì ngày mai hãy đưa cho anh bữa cơm đơn giản đi.”

Rốt cuộc giằng co cái gì, kể từ sau ngày nào đó đã thay đổi, Diệp Tịch cũng không rõ.

Diệp Tịch phát hiện dường như anh càng ngày càng thích để ý những việc nhỏ không đáng kể này rồi, nhỏ như một tin nhắn, lớn như một album, anh cũng bắt đầu so đo với cô.

Ký ức vẫn luôn không ngừng, những việc nhỏ nhặt như vậy lại dần dần thay thế lời thề thù hận son sắt ban đầu, anh rất cẩn thận, nhưng vẫn rối loạn làm trò.

“Em không áy náy.” Cô nói, “Anh nên hiểu rõ năng lực bắt bóng bắt gió của phóng viên hơn em mới đúng.”

Trung bình một tuần, Diệp Tịch đổi một cô bạn gái xì căng đan, truyền thông thấy nhưng không thể trách, cũng không chán ghét phiền phức những nữ chính không ngừng thay đổi bên cạnh anh lên trang đầu.

Nghệ sĩ thật khó hiểu, còn có hai chuyện khó hiểu hơn, Lâm Khuynh Nghiên tám năm không thể dao động, Giang Hạ Sơ ba năm chỉ lo thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sủng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Mỹ nhân không yêu anh hùng

Editor: Tiểu Minh Nguyệt

Nghệ sĩ khó hiểu, còn có hai chuyện khó hiểu hơn, Lâm Khuynh Nghiên tám năm không thể dao động, Giang Hạ Sơ ba năm chỉ lo thân mình.

Khỏe môi Diệp Tịch cong nhẹ, hơi tà tứ: “Dù sao quan hệ không đơn giản của chúng ta đã loan truyền từ lâu, không bằng cho em một tên gọi, nhưng anh lại vì em mà giải tán hậu cung ba nghìn mỹ nhân đó, chỉ một cái đơn giản hình như tiện lợi cho em quá rồi.”

Anh cố ý nhấn mạnh “quan hệ không đơn giản”, cô cố tình loại bỏ tất cả, bắt đầu lại: “Lần trước Lâm Khuynh Nghiên nhận một tiết mục ẩm thực, chắc hẳn kỹ thuật nấu ăn không tệ thì phải.”

Diễn viên là một nghề nghiệp nhìn đủ loại đáng vẻ, mà Lâm Khuynh Nghiên lại chẳng học được kiểu si tình không hối hận.

Giang Hạ Sơ lá mặt lá trái*, Diệp Tịch ngoan cố không từ bỏ: “Thuận tiện cần có thịt cá kho tàu, sườn hầm bí đao chín bảy phần là được rồi, gần đây cổ họng nóng lên.”

(*Lá mặt lá trái -Hư dữ ủy xà: nghĩa là dối với người chỉ giờ hư chiêu, hư tình giả ý, xã giao có lệ.)

Nếu không thì tại sao trong lòng bức bối khó chịu chứ..... Nóng lên đấy.

“Cô ấy nên hài lòng, tình ý liên miên anh anh tôi tôi với người tình màn ảnh, đề tài này chắc là phóng viên thích lắm.” Giang Hạ Sơ thì thầm nói, không nhanh không chậm, cho dù không liên quan nhau, Giang Hạ Sơ cũng có thể ung dung hờ hững như thế.

Lạnh nhạt không dấu vết, có lẽ là dùng cho Giang Hạ Sơ.

Giang Hạ Sơ càng xem thường, Diệp Tích càng phần nộ vô cùng, “Giang Hạ Sơ! Em là kẻ không có lương tâm, uổng công trời mưa to anh lo em không mang theo dù, đâm chết em cũng đáng đời, đồ không tim không phổi không gan không thận, nếu đổi thành người khác, không chừng mang ơn rồi lấy thân báo đáp đấy, đừng phải kẻ tâm địa sắt đá như em, lãng phí hợp đồng bảy con số của anh.”

Không biết phải trái, có lẽ dùng cho Giang Hạ Sơ là tốt nhất.

Chẳng qua.....

Tự làm tự chịu, dường như là mối họa của Diệp Tích.

Ba năm, không có gì ngoài thờ ơ, trước mặt Diệp Tích, Giang Hạ Sơ chưa từng có biểu hiện ngoài mặt, đây là lần đầu tiên: “Không tim không phổi, không gan không thận, thế tại sao em vẫn cảm thấy lạnh nhỉ?” Ầu lo nhàn nhạt, không sửa đổi.

Người ta vẫn thường rét lạnh sinh ra từ bên ngoài, nhưng Giang Hạ Sơ không phải vậy, lạnh lẽo sinh ra từ trong lòng, sẽ không run rẩy, sẽ không thăm người, chỉ là trái tim cứ co rút lại, nhẩn nhẽ làm cho người ta hít thở không xong. Cô bao bọc chính mình, cảm xúc nơi đầu ngón tay là lạnh buốt.

Vẫn là lần đầu tiên Giang Hạ Sơ không thêm lớp nguy trang như thế, Diệp Tích nhủ mảy, ngược lại có mấy phần nghiêm túc: “Sao vậy? Tức giận à? Không phải để em làm thuận tiện hơn sao? Về phần---”

Đột ngột không kịp chuẩn bị, Giang Hạ Sơ ngẩng đầu, đôi mắt trong trẻo gọn sóng nhằm thẳng vào Diệp Tích: “Diệp Tích, rất lạnh.”

Giang Hạ Sơ như làn nước, cho dù sóng gọn dữ tợn nữa cũng sẽ yên bình trở lại. Tới lui ba năm, cuối cùng Diệp Tích cũng nghĩ, khi làn nước yên tĩnh này bắt đầu bộ dạng cau có, thì ra lạnh lẽo như vậy, tĩnh lặng như vậy, cướp đoạt độ ấm người khác đến thế.

Rất lạnh hả --- Hình như đúng vậy đấy, nếu không thì sao hân ý giữa đôi mày cô nặng nề thế được.

Băng lạnh kết trong Giang Hạ Sơ yếu ớt như vậy, một tầng mỏng manh, có loại ảo giác, dường như sẽ vỡ mụn mắt bất cứ lúc nào, bất giác Diệp Tích tựa như bước đi trên băng mỏng: “Lạnh ư?”

Cô không nói, khép hàng mi dài, che giấu con sóng ngầm, những giọt nước tinh khiết trên trán không biết là mưa hay mồ hôi.

Cô rét, tựa như rơi xuống một lớp băng tuyết, đáy lòng Diệp Tích, cô rét, anh lạnh, giống như anh mong muốn, lại không phải ý nguyện của anh.

Bật điều hòa trong xe tới lớn nhất, anh hỏi: “Bây giờ thì sao?” Album của Diệp Tích chủ yếu là âm cao, trầm lắng êm dịu thế này là lần đầu.

Cô không lên tiếng, chỉ khép mi lại, mái tóc dài đã hong khô trong gió, bù xù, không rõ hình dạng, tựa vào ghế xe, giống như nói mớ: “Mệt mỏi quá à! Mắt cũng mờ không nổi nữa!”

Dường như tất cả độ nóng đều ập xuống trong viên mắt, ảm áp thiêu người. Phải chăng nhắm mắt rồi có thể trốn tránh cái kết quả dễ dàng bị tổn thương.

Tiểu Kiều chết rồi, chưa chết người đã cầu xin, nước mắt rơi trong lầu Đồng Tước.*

[* Liên quan đến điển tích đài Đồng Tước thời Tam Quốc và hai chị em Đại Kiều Tiểu Kiều. Tào Tháo là Ngụy Võ Đế cho xây đài Đồng Tước trên sông Chương Giang, tỉnh Hà Nam. Trong lễ tiệc khánh thành, Tào Tháo, con của Tào Tháo, đã làm bài phú vịnh Đồng Tước đài, có câu:

“Liên nhị kiều ư Đông Tây hề

Nhược trường không chi nhuế đồng.”

(Gió đông chẳng giúp thuận chiều

Trong đền Đồng Tước hai Kiều khóa xuân)

Vào lúc này, thế của Lưu Bị đã suy yếu hẳn; quân sư Khổng Minh phải vận dụng mưu lược mong khôi phục nhà Hán, bằng cách phải tạo mối thù nghịch giữa Tôn Quyền và Tào Tháo Ở Giang Đông, tuy Tôn Quyền là chúa tể, nhưng mọi binh quyền đều thuộc về tay Châu Du Châu Du và Tôn Sách, chúa của Đông Ngô là hai anh em cột chèo, rể của Kiều Công. Tôn Sách lấy người chị là Đại Kiều, Châu Du, lấy người em là Tiểu Kiều Cả hai chị em đều là giai nhân tuyệt sắc.

Mưu sĩ Khổng Minh đến Châu Du, dùng kế độc, cố tình đọc lệch câu thơ để lừa Châu Du

“Lâm nhĩ Kiều ư Đông Nam hề

Lạc triều tịch chi dữ cộng.”

(Bắt hai nàng Kiều ở Đông Nam về để sớm tối chung vui).

(nhị kiều của Tào Thục là hai cây cầu; nhị Kiều của Gia Cát Lượng là vợ của Tôn Sách và vợ của Châu Du)..

Châu Du đã trúng kế độc của Khổng Minh. Sau đó, tướng này đã dàn trận hỏa công trên sông Xích Bích, thiêu rụi mười vạn quân Tào, Ngụy Võ Đế đại bại. Lợi dụng thời cơ, Lưu Bị xua quân chiếm Kinh Châu, chiếm vào Lương Xuyên, hình thành thế chân vạc thời Tam Quốc. Điển tích này cũng xuất hiện trong truyện Kiều của Nguyễn Du.]

Diệp Tịch nhìn thấy, một giọt trong suốt ẩn nơi khóe mắt Giang Hạ Sơ.

Anh vươn tay, run run rẩy rẩy đến gần, gò má kia gần như trắng bệch, dường như cách muôn sông nghìn núi, sờ thế nào cũng không thấy chân thật, thu tay về, anh cười khổ, quay đầu, trong kính chiếu hậu, chiếc xe Hào Tước dính bùn đất không xa cũng không gần.

Tà Thành.....

Thì ra, Đồng Tước khóa Giang Tiểu Kiều là Tà Thành đức.... Thì ra Giang Sơ Hạ là người đã mất, Tà Thành là người chưa mất.

Nhấn bàn đạp ga, chuyển hướng, anh tăng tốc, chiếc xe Hào Tước trong kính chiếu hậu xa dần. Cô mê, anh tỉnh, nói nhảm: “Vậy đừng mở ra.”

Không nhìn thấy nước mắt còn có thể giả vờ như không thấy, sau đó không quan tâm mà cười điên loạn, cười hả hê hí hửng, nắm mồ hoa đình hương nên xóa đi, cuối cùng Giang Hạ Sơ cũng....

Cô hãy còn một tác, anh lại đau đón mười thước..... cũng không thể dừng lại.

Điều hòa hỏng rồi à, sao lại lạnh quá vậy, cô, anh.

Ngược lại gia tăng tốc độ, một ngay một thiếu, kéo dài khoảng cách, người Tà Thành rút lại đầy thê lương.

Em ôn không, Hạ Sơ, anh không ôn, như thế em sẽ ôn phải không.

Xe dừng lại, Tà Thành phải trở về thế giới của mình, giấc mộng đã rất lâu rồi.

Chiếc Ferrari gây họa rẽ trái rẽ phải, chủ điều khiển Diệp Tịch lấy kính mát ra.

E rằng cái chỗ ở chim không đẻ trứng thế này ngoại trừ Giang Hạ Sơ thì không có ai cư ngụ. Diệp Tịch tận tình khuyên bảo Giang Hạ Sơ đổi nơi ở có hơi người vô số lần. Mỗi lần Giang Hạ Sơ đều trả lời như nhau: Anh biết mà, em thích yên lặng.

Yên lặng á?! Đầu chỉ là yên lặng, là vắng ngắt đó! Lần nào Diệp Tịch cũng chỉ có thể lắc đầu không biết làm sao.

Xe dừng, hiếm khi Diệp Tịch im lặng cả một đường, đôi mắt đào hoa xinh đẹp phản chiếu gò má hơi lộ vẻ tái nhợt của Giang Hạ Sơ, vô thức, ánh mắt mềm đi.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rẻ Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Luyện tiếc đưa trẻ thì không bấy được sỏi

Editor: Tiểu Minh Nguyệt

Mí mắt giật giật, mày nhú lại ngay, hé nửa mắt, chưa tỉnh táo, phần nhiều là mộng lung. Nhưng mà cuối cùng Giang Hạ Sơ cũng có thể khôi phục sự bình tĩnh lạnh nhạt: “Tại sao em ngủ thiếp đi nhỉ, xem ra thật là mệt mỏi quá rồi.”

“Chắc thế, mắt cũng đỏ lên kia.”

Nếu đã lừa mình dối người vậy thì anh phối hợp dễ lắm, diễn kịch sao? Còn ai có thể thấu triệt hơn Diệp Tịch anh chứ?

Hơi khép mắt, tựa như đang che giấu cái gì đó: “Đó là mưa rơi vào trong mắt.”

“Tự làm ngược.” Bỗng dưng anh ném ra ba từ.

Tự làm ngược u.... Cũng phải, hình như ngay từ đầu cô đã là ngòi nổ. Diệp Tích trong lòng có lời*, Giang Hạ Sơ cũng ngộ ra đôi điều.

[*Nguyên văn là Ý hữu sở chỉ: ý chỉ lời nói mang theo hàm ý, không biểu hiện ngoài mặt chữ.]

Cô không phản bác, gấp chiếc đệm lông đắp trên người cô không biết từ bao giờ lại, vuốt dọc nếp nhăn váy ẩm ướt, ôn hòa hợp tình “Đi đây” một tiếng rồi xuống xe.

“Giang Hạ Sơ....” Diệp Tích gọi giữ cô, nhưng lại không có câu sau.

Muốn nói.....

Sau này nhớ mang theo ô, đừng nhếch nhác, không được yếu đuối, không được khổ sở, không được rơi nước mắt trước bất kỳ kẻ nào.

Như vậy anh sẽ chẳng có lý do không đành lòng.....

Chỉ là có thể nói ư? Không thể nào, với Giang Hạ Sơ, với anh ta, mình cũng không thể nói.

Giang Hạ Sơ đứng ở nơi cách chiếc xe một mét, đôi môi tái nhợt khẽ đóng mở: “Tích, cảm ơn ‘ân cứu mạng’ của anh.”

Cô gọi anh là Tích, ba năm qua, số lần lại càng ít, nếu kiểm tra kỹ càng, dường như Giang Hạ Sơ không gọi Diệp Tích như thế.

Yêu nghiệt Diệp Tích cong môi, rất hưởng thụ “Lời ngoài miệng, không tính.”

Diệp Tích được voi đòi tiên như trước kia, Giang Hạ Sơ cũng làm như không thấy chẳng khác trước. Trục trục xoay người, vẫy tay áo: “Trở về sớm chút đi, cơn mưa này vẫn còn rơi.”

“Không có lương tâm.” Diệp Tích tức tối, dính phải người qua cầu rút ván, nhận ra người ta không định ra gặp.

Người phụ nữ không tìm không phổi không lương tâm này.... Trong lòng Diệp Tích oán thầm, khóe miệng lại treo lên nụ cười yêu nghiệt thương hiệu, vô cùng thỏa mãn.

Đầu đường, trong cửa sổ chiếc xe đang dừng phản chiếu một khuôn mặt tinh xảo, con ngươi sâu thẳm khóa chặt kính chiếu hậu, mãi đến khi chiếc Ferrari biến mất trong kính, đôi mắt phẳng lặng lại lóe lên một chút ánh lệ.

“Tích, anh có biết anh làm gì không?” Cô cắn môi lắm bầm

Làm sao có thể.... Thù hận nhiều năm như vậy, đã quên rồi ư?

“Anh không đành lòng thì để em làm được rồi, cho dù anh sẽ trách em.” Nét mặt cô trên cửa xe có vài phần âm trầm, ra một quyết định dứt khoát.

Diệp Tích, có lẽ anh đã quên, lời thề son sắt anh đã từng thề trước ngôi mộ, nhưng em vẫn như xưa. Vậy thì tốt, để em giữ tay là được rồi.

Nắm chặt di động trong tay, màn hình phát ra ánh sáng màu xanh, chuỗi dãy số liên tục hiện lên, ngón tay chạm nhẹ.....

Thời tiết tháng sáu, trở nên chân thật, lúc này, lại bóng râm

Mặt trời, lặn về Tây mọc đằng Đông, lặn qua ngày và đêm, phía sau mây đen, hình như chưa hề biến đổi.

Vũ Hậu, trên đỉnh, dày đặc, con người, huyền ảo. Bên ngoài tòa cao ốc Vũ Hậu cao bốn mươi chín tầng, bả vai đoàn người sượt sát qua nhau trong ba lớp ngoài ba lớp, nâng bằng, kêu gào, thét lớn, trời lạnh ghê đến như vậy, ngược lại xao động không ít.

Yêu, không kết quả chuẩn bị một năm, cuối cùng cũng khởi quay, cảnh diễn đầu tiên lại chọn cảnh ở tòa cao ốc Vũ Hậu, giới giải trí và giới kinh doanh đều ghen hòng tranh trời. Vũ Hậu là công ty giải trí số một Thượng Hải, thêm sau lưng là tập đoàn tài chính Tả thị, luôn nịnh nọt khiêm tốn, không ngờ lần này lại thay đổi thái độ bình thường. Rất nhiều người xem hoa trong sương mù*, suy đoán sôi nổi bộ phim điện ảnh này với Vũ Hậu, thậm chí là Tả thị đặt vị trí gì.

[*Nguyên văn là Vụ lí khán hoa = xem hoa trong sương mù, ý chỉ sự việc không rõ ràng, hồ nghi.]

Giang Hạ Sơ dừng lại, xoa nhẹ trán, đau quá đi, bản thân thật là yếu đuối thế này, một trận mưa, lại như một cái đòn bẩy, lôi ra hết mọi đau buốt tiềm tàng. Lắc lắc đầu, cô nhìn xuyên qua biển người về phía Vũ Hậu, khóe miệng thoáng hiện một nét cười lạnh lùng, chỉ mong lần này sẽ không chạy thực mạng giống hai lần trước,.

Bên trong ao đầm đầy u tối, nếu không thì tại sao cô càng chạy thoát lại càng hăm sâu chứ. Rồi bỏ đám người, bãi đỗ xe trong lòng đất chỉ mới ghé qua một lần, nhưng Giang Hạ Sơ vẫn vô cùng thuần thục, đi tới cửa thang máy, ngón tay ấn bốn con số.

Ting – Cửa thang máy mở.

129.... Con số chứng mất quá đầy.

Giang Hạ Sơ nở nụ cười, khó nhìn được mà tự giấu cột, mỏng chín tháng mười hai, là sinh nhật cô, y như năm năm trước, tất cả mặt mã chuyên dụng của Tà Thành, đều là bốn con số này.

Từ sáu năm trước, Giang Hạ Sơ đã không mừng sinh nhật nữa rồi, ngày này là ngày cô không thích, bởi vì Tà Thành coi là dành riêng.

Thang máy chậm rãi lên cao, trái tim bất an nặng trĩu, khuôn mặt thanh lệ trắng bệch.

Thời tiết u ám đến thế, tuy nhiên không ngờ tới Tà Thành lại sắp đến nơi này.

“Lý do.” Tựa như không quan trọng, Tà Thành không nóng không lạnh ném ra hai từ, giọng điệu tùy tiện như thế, qua lời anh, uy hiếp lại hoàn toàn tự nhiên.

Quả nhiên, cái từ khí thế này là được tạo ra riêng cho Tà Thành.

Lâm Khuynh Nghiên cũng thấy biến không sợ hãi, khóe môi chứa nụ cười như có như không: “Ngưỡng mộ Vũ Hậu, đủ không? E rằng không có người nghệ sĩ nào không muốn ký nhập Vũ Hậu đây.”

“Nhưng mà thứ cô ký là album chứ không phải là người.” Con người đen không thấy đáy hơi rù xuồng, nhìn lướt qua tờ hợp đồng trên bàn, “Những album này đã ký rồi để cho công ti cô thu xếp, cho dù Vũ Hậu đón nhận, ngoại tám con số vi phạm hợp đồng, căn bản cô không có ích lợi gì.” Ngược mắt, đen sẫm như dòng xoáy, tựa như có loại lực hấp dẫn khiến người ta lún xuồng, không còn chỗ trốn.

Lâm Khuynh Nghiên cười nhạt, “Sổ sách của chủ tịch Tà vẫn tính toán rất chuẩn xác, chẳng qua giới nghệ thuật, danh tiếng vang xa còn mê người hơn ít lợi, không phải trên bàn cờ có câu nói: “Không bỏ được đứa trẻ không bẫy được sói ư? Tôi tin tưởng album này gửi vào Hậu Vũ chắc chắn sẽ thu hoạch không ngờ được.” Lâm Khuynh Nghiên như có điều ý muốn ngó.

Giang Hạ Sơ, cô cũng biết, cô là sói của Tà Thành, vũ khí tốt nhé.

Nhưng khóe miệng Tà Thành chỉ khẽ mím lại, giọng nói lạnh lẽo mà kiềm nén: “Vũ Hậu không bao giờ chỉ ký album mà không kí nghệ sĩ.” Ánh mắt trầm xuống, “Cô chắc chắn, tôi sẽ phá lệ sao?”

Lâm Khuynh Nghiên không chút do dự, “Anh sẽ thế. Ồ, vẫn chưa nói anh biết, người tạo ra quyền album này, sáng tác cũng là Giang Hạ Sơ, cô ấy có thể vi phạm hợp đồng hãng điện ảnh Kim Khúc, quyền album này cũng là ván đã đóng thuyền. Anh nói có phải nhạc sĩ nổi tiếng của Kim Khúc hợp tác với người đứng đầu ngành giải trí Thượng Hải có mục đích chung hay không?” Dừng một chút, cười đến mức tùy ý, “Như vậy, anh đồng ý phá lệ không?”

Tà Thành, anh từ chối không được, miễn là Giang Hạ Sơ thì anh cũng chỉ có thể ném vũ khí đầu hàng. Lâm Khuynh Nghiên ung dung.

Đúng như dự đoán, Tà Thành do dự không nói, đôi mắt kia lúc nào cũng lạnh lẽo trước sau như một, lại nổi lên những hoa văn không hợp nhau, lóe sáng, chớp sáng.

Anh có thể thể tổn hại tất cả, riêng Giang Hạ Sơ, một lần lại một lần ngoại lệ. Không do dự, cầm bút lên.

Một cách thức hai bản, một tờ hợp đồng, có toan tính riêng, đều là con cờ cho người chơi cờ mưu tính.

Giọng nói lạnh lùng, không hề có độ ấm, con người rét lạnh như núi tuyết ngàn năm, “Làm nghệ sĩ, giỏi bày mưu tính kế không tốt.”

Cô trả lời, bình tĩnh ung dung, “Làm thương nhân, đã quên bày mưu tính kế cũng không tốt.”

“Đừng xem Giang Hạ Sơ là sói.”

Một câu nói có hàm ý khác, lại có một giọng nói bên ngoài như dây đàn, “Sợ rằng chủ tịch Tà cũng coi Giang Hạ Sơ là sói chứ.” Cười nhẹ nhàng, ánh mắt xao động như sóng biển. “Hợp tác vui vẻ.”

Bày mưu tính kế, cuối cùng buông tha ai, chụp vào người nào? Mỗi người khác nhau mà thôi.

Cửa mở, đột nhiên một luồng ánh sáng nhỏ chiếu vào, Giang Hạ Sơ bước đi thong thả không nhanh không chậm, từng bước từng bước như đo: “Tôi vẫn đến chậm rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Ép sát từng bước

Editor: Tiểu Minh Nguyệt

Cửa mở, đột nhiên một luồng ánh sáng nhỏ chiếu vào, Giang Hạ Sơ bước đi thong thả không nhanh không chậm, từng bước từng bước như đong đo: “Tôi vẫn đến chậm rồi.”

Dường như trong đầu có cái gì đó nặng trĩu nghiền qua, từng đợt từng đợt đau nhức âm ỉ, cô hơi nhú mày, nhưng chỉ bước vào không nhanh không chậm.

Hộp đồng trên bàn, rõ ràng chói mắt, sức nặng của mấy trang giấy lại làm cho Giang Hạ Sơ không thể trở mình, trên mặt lộ vẻ trắng bệch như tờ giấy, nhưng cánh môi lại đỏ hồng.

Một ánh nhìn sắc lạnh, cô nhìn anh, không nói lời nào, chỉ là ngập tràn oán hận, thù hận nồng đậm.

Nhất định không ngừng không dứt sao?

Chỉ có thể như thế.....

Không nói, cũng đã biết.

Người ngoài cuộc đứng xem luôn rõ ràng, lúc không giấu vết, ngay cả Lâm Khuynh Nghiên cũng nhìn thấu Tà Thành đã quân lính tan rã toàn bộ, dù cho có sâu không lường được đi nữa, vẫn còn có một Giang Hạ Sơ khiến anh trở nên trong suốt, căn bản không nguy trang được mình.

Tà Thành ới Tà Thành, anh hoàn toàn không thắng được Giang Hạ Sơ.

Lâm Khuynh Nghiên cười nhàn nhạt, “Giang tiểu thư cũng tới rồi, đúng lúc nhìn xem, hộp đồng vừa mới ký, thông tin của cô chuẩn ghê đó.”

“Là cô tính toán chuẩn.” Giang Hạ Sơ bình thản như thế, luôn luôn thờ ơ.

Hộp đồng ký không muộn một bước, không sớm một nước, vừa đúng lúc, cô biết, nhưng lại khó sửa đổi.

Lâm Khuynh Nghiên không thấy ngượng ngùng chút nào, khúc môi thoải mái thong thả, màu mắt sáng nhạt, “Giang tiểu thư nói đùa, hộp đồng này là tự tôi suy tính một khoảng thời gian rất lâu đấy.”

Diệp Tích anh nói tôi thông minh, nhưng không sánh bằng Giang Hạ Sơ đâu, anh nói anh không thích phụ nữ sắc sảo, vậy Giang Hạ Sơ thì sao? Nên là chuyện khác phải không.

Mặt Giang Hạ Sơ không biểu cảm không quan tâm như thường lệ, “Khó trách album vẫn chưa lên kệ, bọn cô đợi một ngày này đã lâu lắm rồi nhì.” Khẽ mím môi, lúm đồng tiền không sâu như ẩn như hiện, sắc đen trong đôi mắt, hờ hững, điện cuồng nóng vội lại không chút để ý, “Tôi còn có thể nói gì ư?”

Diệp Tích thực sự là yêu nghiệt, tai họa mê hoặc lòng người, kính nhi viễn chi*. Cứ một mực day dưa với Tà Thành, trò chơi thế này Giang Hạ Sơ cô chơi không nổi.

[*Kính nhi viễn chi: Thành ngữ này có nguồn gốc từ một câu nói của Khổng Tử trong “Luận ngữ - Ung dã” (論語•雍也):

Vụ dân chi nghĩa, kính quỷ thần nhi viễn chi, khả vị tri hĩ”(務民之義，敬鬼神而遠之，可謂知矣。).

Tạm dịch như sau: Làm việc nghĩa, có ích cho dân, tuy phải kính trọng quỷ thần (ý nói bề trên) nhưng không cầu cạnh quỷ thần, mà nên tránh xa quỷ thần, đó là trí.

Ngày nay, trong tiếng Việt, thành ngữ “kính nhi viễn chi” thường được dùng trong các trường hợp: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó; hoặc thường dùng trong các trường hợp mỉa mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó. – Theo Wiki]

Lâm Khuynh Nghiên mỉm cười: “Dựa theo trình tự pháp luật, hình như album này đã không còn liên quan gì với Giang tiểu thư nữa rồi.”

“Chỉ có một điều, trả lại bài hát “Hoa ngô đồng rơi” này cho tôi.” Đường như lớp tuyết đọng suốt ngày không ngừng tan mỏng, hóa ra Giang Hạ cũng sẽ vội vàng.

Trong ký ức xa xôi, có một thiếu niên yêu ngô đồng, dưới tàng cây, có một tiếng nói dù cách xa bao nhiêu năm tháng vẫn rõ ràng: Hạ Sơ, hoa ngô đồng nở rồi.....

Ai cũng biết, nhưng cũng làm bộ không biết, Quý Khiêm Thành..... Ba chữ bật dậy từ trong hồi ức xa xưa.

“Luôn nói người sáng tác nhạc đều có chuyện cũ, vậy chuyện cũ của bài hát này là gì? Ý nghĩa của hoa ngô đồng là tình yêu vĩnh hằng thì phải.” Lâm Khuynh Nghiên không để ý, tà váy đong đưa, vẫn tự nhiên: “Đàm phán xong, nói cho tôi biết lần nữa, tôi quay phim nữa chứ.”

Ngừng nói, diễn viên rời màn, một màn hạ xuống, một màn bắt đầu, Lâm Khuynh Nghiên viết một kịch bản, Giang Hạ Sơ và Tả Thành là nhân vật chính, không phải chính kịch.

Giang Hạ Sơ cho rằng mình sẽ thờ ơ, cuối cùng vẫn là cô đánh giá cao bản thân mình, lần đầu tiên sa sầm giận dữ: “Lâm Khuynh Nghiên, không được có lần thứ tư nữa.” Trùng hợp cũng được, cố ý cũng được, cô đều không muốn tham gia, nhưng tấm lưới chặt chẽ này khiến cô thờ dốt.

Lâm Khuynh Nghiên dừng chân, không quay đầu lại, sóng nước trong ánh mắt ngăm lộn lờ ý lạnh như to, “Sẽ không đâu, đây là lần hợp tác của chúng ta sau một thời gian nhĩ.” Khóe môi hơi nhếch, biểu cảm lạnh băng như vị hoàng hậu trong thời trung cổ: “Giang Hạ Sơ, từ từ trả lời đi.”

Màn che rơi xuống, lại kéo lên.

Nếu như đời người chỉ giống như bộ phim thì hay rồi, luôn có lúc tàn cuộc.

Bộ phim của Giang Hạ Sơ và Tả Thành, đời này không hát xong e rằng sẽ không có kết cục nào.

Giang Hạ Sơ đảo mắt, nhìn Tả Thành, chậm rãi đến gần một chút, cũng không biết sức lực toàn thân bị rút sạch từ bao giờ, bước chân như bước như không. Cánh môi mỏng phả ra hơi thở lạnh ngắt, cô thẳng thắn: “Tôi chỉ cần bài hát đó.”

Anh im lặng lúc lâu, đôi mắt băng tuyết nhìn thẳng về phía cô, dường như muốn nhìn tới khu cấm địa mà người ngoài không thể xem trộm, không thừa một kẻ hồ thế này, cười lạnh: “Tình yêu vĩnh hằng ư? Là tình yêu vĩnh hằng cho ai? Quý Khiêm Thành sao?”

Ba từ, phòng tuyến của Giang Hạ Sơ tan nát, thoát cái sắc mặt tái nhợt, con ngươi gần như bị mây đen che phủ: “Đừng để tôi nghe cái tên kia từ miệng anh, trên đời này ai cũng có thể hỏi tôi, chỉ riêng Tả Thành anh không có tư cách.”

Hận ý mãnh liệt, tựa như câu chữ tràn ra từ giấy Tuyên Thành, không thể ngừng lại, cũng không thể nào gạt bỏ, rõ ràng tất cả những thứ Giang Hạ Sơ cố tình mơ hồ gạt mình suốt thời gian năm năm kia, khi thế hung hăng đâm thẳng vào đầu cô, đau đớn tột cùng.

Quý Khiêm Thành..... Một vết thương trong lòng Giang Hạ Sơ, sớm đã thối rữa, Tả Thành không cần sửa lại, là lưỡi dao, khảm sâu không sai một xiu.

Đôi mắt tĩnh lặng của cô không hề lạnh băng, nóng rực đến thế, từng chút từng chút, gài vào lòng anh, thêu dệt toàn bộ sự kiềm chế và lý trí của anh, nắm bả vai cô, chỉ hận không thể nhào nát: “Thực sự không quên được sao? Thật sự muốn nhớ anh ta cả đời sao? Anh ta cho em năm năm vậy em muốn trả lại anh ta bao lâu, nhiều năm như vậy còn chưa đủ ư?”

Em có thể không yêu anh, có thể hận anh, thế nào cũng được, nhưng mà em không thể yêu người khác.... Anh sẽ chết, em cũng sẽ chết.

Cho nên không thể buông tay, không thể.... Anh mạnh bạo ôm cô, muốn nhào trong tận xương, máu.

Giang Hạ Sơ chẳng hề giãy giụa, giống như con rối gỗ mặc cho Tả Thành xiềng xích, ngẩng đầu cười với Tả Thành, cười đến mức sòn tóc gáy: “VẬY còn anh, không đủ à? Vẫn muốn thế này cả đời, tôi không muốn phụng bồi đâu.”

Siết chặt lực đạo trên tay, cúi xuống bên tai cô, mỗi chữ mang theo sự tàn nhẫn: “Tôi không dứt, em cũng đừng nghĩ dừng.”

“Tả Thành, anh không mệt mỏi sao?” Con ngươi ri ri ánh sáng lạnh làm cho người ta không rét mà run, khóe môi ghéech khê, cô yếu ớt hỏi: “Tôi muốn anh chết đi, anh biết không, nếu như có một ngày như vậy, tôi sẽ không do dự chút nào.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Sùng: Anh Rẻ Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Anh nói duyên, cô nói nợ

Edit: Quan Vũ.

Không hề duy ngã độc tôn nữa, từ bỏ sự kiêu ngạo ngông cuồng, chỉ còn lại sự luống cuống, bất lực, bất đắc dĩ, anh lắc đầu: “Hạ Sơ, đừng ép anh, anh cũng không có cách nào.”

Anh không cam lòng đâu, không phải là đối với bản thân, mà là đối với cô, làm sao anh nỡ khiến cho bàn tay của cô bị vấy bẩn, không nên đâu.

“Cho nên cứ như trước kia, người lạ d: không được sao? Tôi không muốn có một ngày, tôi trở nên giống như anh, Tả Thành.”

Anh giết người như ngóc, toàn thân chứa toàn độc dược, là hoa anh túc, chỉ cần dính phải là không thể chết từ tế nổi.

Sao cô có thể giống như anh? Sao có thể?

Nếu như, có thể không gặp nhau thì tốt rồi; mặc dù không thể như thế, nhưng nếu có thể không hận không yêu thì được rồi; dù sao thì, nếu như có thể quen biết những người khác thì cũng tốt thôi. Nhưng bộ như thế còn chưa đủ sao?

Treo một nụ cười dứt khoát trên môi, tựa như anh tức nhuộm máu, mê người an ổn tùy ý, anh hỏi vặn lại từng chữ: “Người lạ? Anh không làm được, em có thể làm được sao? Giang Hạ Sơ, giống như em không thể không hận anh vậy, anh cũng không thể không yêu em. Vậy thì tại sao chúng ta có thể làm người lạ? Sao có thể làm người lạ? Em nói cho anh biết, nói cho anh biết đi.”

Tà Thành là băng ngàn năm, bên ngoài cứng rắn, nhưng không biết đằng sau sự băng hàn ấy thì sẽ là sự điên cuồng đến nhường nào.

Chẳng qua là Giang Hạ Sơ lại làm như không thấy, Tà Thành sao có thể giống hàn băng ngàn năm hơn Giang Hạ Sơ được, cô lại cười, yên ả như thế: “Hừ.” Cười muốn chảy nước mắt, giễu cợt: “Giống như là bây giờ, anh nói, cuối cùng là kiếp trước tôi thiếu anh bao nhiêu thế, cuối cùng là có bao nhiêu lợi nhuận, ngày hôm qua, hôm nay, thì còn lại bao nhiêu.”

Kiếp trước phải thiếu nợ đến bao nhiêu, nên kiếp này mới có thể hành hạ lẫn nhau đến như vậy. Trước giờ cô không tin kiếp trước kiếp này, nhưng ngoại trừ nghĩ ra thứ hoang đường như thế, thì cô không tài nào tìm ra một lời giải thích nào được.

Có lẽ, thật sự có kiếp trước; có lẽ, có nợ kiếp trước nên kiếp này trả lại, có lẽ cả đời này, là để Giang Hạ Sơ trả nợ cho Tà Thành. Rất hoang đường ấy chứ, gặp gỡ Tà Thành, cái gì cũng trở nên hoang đường, Giang Hạ Sơ cũng bắt đầu hình thành thói quen rồi.

Anh cũng cười, vẫn lạnh, nhưng lạnh chỉ vì Giang Hạ Sơ, chỉ vì đối mặt với Giang Hạ Sơ, Tà Thành luôn luôn lòng đau như cắt, chỉ có đau: “Anh không tin kiếp trước.”

Nếu thật sự có kiếp trước, khoản nợ kia, chắc chắn cũng là mình.

Cô làm lơ, mi dài khẽ run, rũ xuống, như độc thoại: “Chắc chắn là quá nhiều, nếu không thì tại sao nhiều năm như thế mà vẫn không thể hiểu nổi.”

Ngày hôm nay, ngày hôm qua, năm năm trước, sáu năm trước, mười một năm trước, toàn là trả nợ cả, toàn là.

Dường như anh cho rằng, anh từng tạ ơn vì được gặp nhau, nhưng cô chỉ coi đó là nợ.

Khỏe môi mím thành một đường trắng bệch, giống như phá tan ra thì cũng không thể khiến cho ánh sáng sắc lạnh bên trong con ngươi của anh trở nên ấm áp một chút, im lặng giống như một khúc gỗ khô cằn. Không khỏi tự giễu: “Lần nào cũng như thế này, cứ không muốn thấy anh như thế?”

“Anh biết à.” Cô cười lạnh, không phản bác.

“Coi như là anh không biết.”

“Tà Thành, dù sao thì tôi cũng không thể thắng anh được, lại là tôi thỏa hiệp một lần nữa.” Lời vừa dứt, dung nhan trang nhã không tí vết xám xịt một mảnh, cô xoay người. Thật là đau quá, cuối cùng là đau chỗ nào vậy? Ban đầu là đầu, nhưng bây giờ lại cảm thấy dường như không phải vậy, không thể phân biệt được nữa.

Nợ ngày hôm nay, đã đủ cả rồi, cô đã không thể gượng dậy được nữa.

Tà Thành cũng xoay người, không muốn nhìn bóng lưng kiên quyết của cô. Anh đối với cô như trên đầu quả tim, còn cô lại cầm lưỡi dao tùy tiện đâm vào, đau đớn cứ ùn ù kéo đến. Ngón tay trắng nõn, xù xuống ảm đạm như những tờ giấy chồng lên nhau, bàn tay có đẹp đi nữa thì cũng chỉ giống như vật chết không có nhiệt độ, rất chướng mắt.

Rất lâu sau, cuối cùng thì quay đầu lại, ngay cả bóng dáng của Giang Hạ Sơ cũng không tìm thấy nữa, khuôn mặt anh tuấn như bức tranh thủy mặc ngàn năm giăng kín bụi mù, tối tăm cũ kỹ. Anh mệt mỏi, giọng nói cũng vô lực: “Anh sợ anh đồng ý một cái thì sẽ không bắt được em nữa.”

Cho nên, cho dù cô gãy gập thế nào đi chăng nữa, thì anh cũng không dám buông tay.

Hít thở thật nhẹ nhàng, yên ắng như thế, anh mới có thể cảm nhận được rằng thì ra anh vẫn còn sống, tại sao còn sống, nếu như chết, thì có phải cô sẽ vui hay không?

Chẳng qua là, anh không sợ chết, nhưng lại sợ Địa Ngục vắng bóng cô.

Cánh cửa, Tiến thúc kinh ngạc đứng đó hồi lâu, thiếu gia nhà ông, gặp gỡ Giang Hạ Sơ, tóm lại là bất hạnh nhiều hơn hạnh phúc.

Nếu mùa đông mười một năm trước, Giang Hạ Sơ không xuất hiện, có lẽ thiếu gia sẽ không có cảm giác sống, nhưng ít ra thì không có ai có thể tổn thương cậu ấy chút nào.

Tiến thúc cũng không đành lòng, đau lòng hô lên: “Thiếu gia.” Muốn nói nhưng lại do dự chẳng biết nên nói hay không, “Hạ Sơ tiểu thư, cô ấy ——”

Con ngươi đen khẽ nâng lên, đôi mắt ẩn chứa sự trầm lắng như những ao tù nước đọng, khẽ mờ đôi môi, d:~nd@n||ê@u9d0n quan.vu@.com che giấu tất cả mất mát, anh vẫn thế, vẫn là cái vẻ lạnh nhạt sâu lắng ấy: “Tài liệu.”

Hơi chân chừ, tài liệu cầm tay trên mặt đất, Tiến thúc cau mày, e rằng có một trận mưa gió sẽ kéo đến.

Những đốt ngón tay ngọc rõ ràng như gốm sứ, lướt qua bề mặt của lớp vỏ đen, có vẻ nhọt nhọt. Anh không nói, đôi mắt lạnh lùng hơi biến đổi, dần dần rét lạnh, bắt đầu tối mịt.

Sự tỉnh mạch ẩn giấu sự lạnh lẽo như thế, Tiến thúc không khỏi cảm thấy thận trọng: “Tề Dĩ Sâm chính là bác sĩ chủ trị cho Hạ Sơ tiểu thư vào năm năm trước, chính cậu ta đã hoán đổi thi thể vào trong phòng bên của Hạ Sơ tiểu thư năm đó, nói cách khác, chính cậu ta đã giúp đỡ tiểu thư chạy trốn, hơn nữa, trong năm năm này, mỗi tháng tiểu thư cũng sẽ đến bệnh viện ba ngày.” Dừng một chút, cân nhắc phải trái, rồi tiếp tục, “Hơn nữa, cứ một tháng một lần, Tề Dĩ Sâm cũng sẽ sắp xếp tâm lý trị liệu cho Hạ Sơ tiểu thư, bác sĩ chủ trị là bác sĩ có uy tín trong giới tâm lý học, chuyên nghiên cứu về những chứng bệnh rối loạn tâm lý, dường như Tề Dĩ Sâm đã biết bệnh của Hạ Sơ tiểu thư.”

Ngón tay của Tả Thành ngừng lại, hơi híp đôi mắt đen tuyền lại, tối đen như màn đêm không một điểm sao, trông nháy mắt phù một màu thất vọng yếu ớt.

Năm ấy Giang Hạ Sơ mười bảy tuổi, một năm ác mộng, tỉnh lại thì quên rất nhiều, lần quần cũng rất nhiều, cô không biết, có một loại rối loạn tâm lý sẽ khiến người ta không thể nhận thức được thân phận bản thân, nơi chốn hoàn cảnh và trí nhớ, hoặc là hoàn toàn phân liệt, trên chuyên ngành gọi là chứng bệnh tâm lý.

Rất lâu không nói gì, đầu ngón tay lướt qua những con chữ ghi chép trong năm năm về cô, động tác hơi vụng về nhưng cẩn thận, anh khẽ lẩm bẩm: “Thật may rằng, cô ấy vẫn chưa biết.”

Không biết, chứng bệnh tâm lý, không biết một năm mê man kia, không biết cô đã từng không phải là cô, không biết, anh ích kỷ xóa bỏ trí nhớ của cô..... Thật may rằng, vẫn chưa biết được.....

Gặp Giang Hạ Sơ, thiếu gia động tình tổn trí, Tiến thúc lại bình tĩnh: “Nếu như Tề Dĩ Sâm nói cho tiểu thư ——”

Tả Thành nhanh chóng ngắt lời: “Tôi sẽ không để cho hấn có cơ hội nói ra khỏi miệng.”

“Người này, không thể đụng vào được, anh ta không thể trở thành Quý Khiêm Thành thứ hai.”

Không thể dẫm lên vết xe đổ đâu, gỡ xuống lớp vỏ ngoài quật cường dũng dũng của Giang Hạ Sơ, thì chính là một cái xác đã thối rữa chẳng còn gì từ rất lâu rồi, rồi lại trải qua ác mộng năm mười bảy tuổi không thể gượng dậy lần thứ hai.

Tả Thành lặng im, đôi mắt cup xuống, vẻ mặt lạnh lẽo u buồn giống như một cái hồ nước đang lạnh dần vào cuối thu, chỉ có lời nói thì rực nóng lên: “Tôi cũng không cho phép.” Khẽ mím môi, khóe môi mở ra, d:~nd@n|é@u9d0n quan.vu@.com giống như đóa hoa anh túc xinh đẹp, “Có đôi khi, một người phải biến mất, thì có rất nhiều loại biện pháp, có một loại cách hay khiến cho anh ta không còn tồn tại, nó rõ ràng ràng trong trăm phương ngàn kế, lại có thể khiến cho tất cả mọi người đội ơn.”

Hơi thở thị huyết nồng nặc như thế, Tiến thúc cũng chẳng xa lạ gì, đây mới là Tả Thành, ông biết, đôi tay của Tả Thành đẹp đến không chân thực kia có sự hung ác cùng cực đến cực nào. Tề Dĩ Sâm, có phải nên vui mừng hay không, thiếu gia có tín ngưỡng như thế:

Muốn tiêu diệt, không thể để đường lui.

Có thể giết rồi bôi trét, có khi là một viên độc được bọc đường quanh nó, người trước nâng người sau lên, chẳng qua là Tả Thành cuồng hơn người trước, Tề Dĩ Sâm là người đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Có một loại tình yêu gọi là độc

Edit: Quan Vũ.

Có thể giết rồi bôi trét, có thể là một viên độc được bọc đường quanh nó, người trước nâng người sau lên, chẳng qua là Tả Thành cuồng hơn người trước, Tề Dĩ Sâm là người đầu tiên.

“Bối cảnh của Tề Dĩ Sâm cũng không đơn giản, chuyện trong bệnh viện đã bị người ta động tay động chân, Ƨ|ēēΩĐĐ@`p LL££ QQqũY ddd`O`Oi không tra ra bất cứ thứ gì cả, bị người ta có ý lên giấu đi rồi.” Chân mày nhú thành một nếp nhăn nhỏ, Tiến thúc rất ít khi không có chút manh mối nào.

Tề Dĩ Sâm không đơn giản, tại sao có thể không đơn giản, người có thể giấu Giang Hạ Sơ năm năm a.....

Con người đen của Tả Thành ẩn chứa hàn quang, đầu ngón tay lướt qua đường gấp thật sâu trên cái bìa đen: “Bệnh tim bẩm sinh, hấn rất dễ phát bệnh nhi.” Khóe môi nhếch lên, “Tìm ra bác sĩ chủ trị của Tề Dĩ Sâm, mặc kệ dùng cách gì, tìm ra người có thể điều trị của Tề Dĩ Sâm, hấn là không ở trong

nước.”

Khóe miệng Tà Thành nhếch lên, bờ môi tạo thành một đường tuyệt mỹ, giống như hoa anh túc nở thật mê hoặc.

Quả nhiên, cho dù Tề Dĩ Sâm biến mất, thì mọi người cũng sẽ chỉ đội ơn đi.

Thì ra là có lúc, cứu một người chỉ là một loại cách giết người.

Tà Thành, quả nhiên là đóa hoa anh túc có vẻ ngoài xinh đẹp, nhưng toàn thân toàn là độc dược.

Nơi trán của Tiến thúc đỏ mồ hôi lạnh ròng ròng, cách thiết kế đi vào chỗ chết như thế, không khỏi thật mạo hiểm, song, lòng Tiến thúc hơi âu lo: “Tề Dĩ Sâm thì dễ xử lý rồi, nhưng mà trong chuyện này, Hạ Sơ tiểu thư thì không thể đoán trước được, ngộ nhờ, cô ấy cũng——”

“Không có ngộ nhờ.” Đáy mắt thoáng qua vẻ nặng trĩu như sương mù buổi hoàng hôn, “Giang Hạ Sơ có thể không yêu tôi, nhưng mà cô ấy không thể yêu bất cứ ai.”

Giang Hạ Sơ là lá bài duy nhất Tà Thành không thể định liệu được, có cả ngàn cái ngộ nhờ, anh phải làm sao mới không có cái ngộ nhờ, thật ra thì chính anh cũng không biết nữa, cái chắc chắn duy nhất chính là anh không cho phép. Anh có thể bỏ qua cho cô không yêu, nhưng nếu như là người khác thì tuyệt đối không thể được.

Tiến thúc cười khô, thiếu gia chỉ cần gặp Giang Hạ Sơ là lòng người đại loạn, ông biết, Giang Hạ Sơ kia, thiếu gia tuyệt nhiên có muốn cũng không thể nắm trong lòng bàn tay được, thậm chí người bị nắm trong tay kia vẫn luôn luôn là thiếu gia nhà mình, Tiến thúc cũng không thể hồ đồ: “Cho dù là ƧℓēēΩĐĐ@p LL££ QQốữY ddd’O’On không thương, năm năm qua, luôn luôn là Tề Dĩ Sâm theo giúp Hạ Sơ tiểu thư, nếu như——”

“Không có nếu như.” Giang Hạ Sơ có thể cảm kích, nhưng không thể yêu, có thể không tha, thể nhưng có thể giữ lại.

Con người đen lướt qua Tiến thúc, lạnh như băng trong phút chốc, chất vẫn không tha như thế, còn có thể nói gì chẳng, Tiến thúc lặng thinh, ông mệt mỏi, bắt đầu đi, e rằng không thể làm gì thiếu gia.

Giang Hạ Sơ, tốt, không phải giống như thế, ai cũng không thể trả nổi cái giá cao đó.

“Vậy bây giờ tôi bắt đầu làm.”

Tiến thúc cung kính gật đầu, nếu thiếu gia muốn đánh cuộc, thì còn ai ngăn được nữa, thôi đi, thôi đi.

Tiến thúc lui tới cửa, thì bỗng nghe thấy giọng của Tà Thành: “Lâm Khuynh Nghiên”

Chỉ nói ba chữ, một cái tên. Hơn hai mươi năm, vừa là thầy vừa là người hầu thân cận, đương nhiên Tiến thúc hiểu rõ.

“Tôi hiểu rồi.” Tiến thúc kính cẩn tuân theo.

“Tôi muốn tài liệu cần kể về cô ta, nhất là liên quan đến Diệp Tích.”

“Dạ.”

Không bỏ được con cái thì không bắt được sói. Giang Hạ Sơ là sói thì cũng chỉ có thể là sói của Tà Thành anh, ai cũng đừng có mơ tới.

Trên đời này, người có thể tính toán Tà Thành, không còn tồn tại, trừ khi anh bằng lòng.

Nếu như bàn về tâm cơ, sao so bì với Tà Thành được.

Nói cho hay là không hề chạy trốn chết nữa, nhưng kiểu gì thì cũng bị đánh toi bời như thế thôi, Giang Hạ Sơ cũng không biết mình đi vào cầu thang như thế nào, ấn số như thế nào, ra khỏi thang máy như thế nào, một loạt những động tác máy móc, chẳng qua cũng chỉ dựa vào bản năng để rời khỏi tầng 49 với bầu không khí ngột ngạt và loãng kia.

Đầu nặng nề, bước chân cũng nặng trĩu, cửa thang máy vừa mở ra, tiếng ồn ào như dãi sông lấp lánh. Giang Hạ Sơ liếc nhìn qua, quỷ thần xui khiến làm sao lại đi tới chỗ quay phim này đây, xoay người đi tiếp nhưng lòng không yên.

“Giang Hạ Sơ.”

Diệp Tích cũng không hạ giọng, Giang Hạ Sơ biết, nhưng chẳng qua là nhiều người như thế mà cũng không biết cảm lại.

Giật giật môi, day day đầu đang choáng váng, quay qua chỗ khác, mặt không biểu cảm tiếp nhận cái nhìn chăm chú quen thuộc hoặc là xa lạ.

“Đừng có lớn tiếng như thế.” Khuôn mặt vốn tái nhợt, lại hiện lên một chút tím tái, giọng nói yếu ớt, không có hơi sức.

“Cô không thấy tôi à? Còn cố ý làm như không thấy?” Diệp Tích hơi ầu trĩ so đo từng chút một. Gương mặt mới vừa hóa trang lên pha lẫn ít sắc đỏ và tím.

“Tôi đau đầu.”

Người bị bệnh, thể là trở nên mềm yếu, trở nên thành thực.

“Tôi xem nào.”

Vừa nói, Diệp Tịch đưa tay qua dò xét trên trán Giang Hạ Sơ. Chẳng qua là cô không dấu vết nghiêng đầu lách khỏi và nói: “Không sao, bên ngoài gió nổi, trúng gió.”

Người bị bệnh, nhưng vẫn đề phòng như mọi khi.

Diệp Tịch cúi đầu ra nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt càng lúc càng giống Giang Hạ Sơ, lấy gió ở đâu ra.

Nhìn Giang Hạ Sơ chăm chú, trong đôi mắt gọn sóng chớp động như hoa đào nở bung ra tan tác, anh ta thu lại không dấu vết, không nhìn cô, anh lại trêu ghẹo: “Không ngờ cô thật sự tới đây, thụ sủng nhược khinh nha, Giang Hạ Sơ, đây là lần ngoan ngoãn duy nhất của cô trong ba năm qua đó.”

Giang Hạ Sơ nhớ lại người khác chết hôm qua lại đây đưa thành mớ bông bong muốn đòi com tiện lợi, rồi tiếp tục nói, trêu ghẹo như anh ta: “Từ xưa đến nay tôi không nghe lời, anh biết à.”

Anh ta cảm giận, đưa tay làm bộ định gõ đầu cô, nhưng rồi lại thu tay lại, âm dương quái khí nói: “Phụ nữ nào cũng khẩu thị tâm phi như vậy hả? Đúng lúc đói bụng, com tiện lợi đâu?”

Người phụ nữ này giống như bị bệnh rồi, không thể gõ đầu, tha cho cô trước cho lành.

Người phụ nữ này có thể nấu com không thể? Bữa com tiện lợi này có thể ăn không vậy? Có thể Diệp Tịch không phát hiện ra anh ta hoa chi loạn phiên* biết bao nhiêu.

*Hoa chi loạn phiên [花枝乱颤]: Miêu tả dáng điệu khi cười của người phụ nữ, đặc biệt là miêu tả người phụ nữ xinh đẹp.

Người nào đó, anh suy nghĩ vẫn vơ rồi.....

Giang Hạ Sơ, mặt không đổi sắc, đợi cho Diệp Tịch một xô nước lạnh: “Tôi không có đến tìm anh.”

Giây trước gương mặt tuần tú còn tươi như hoa, bây giờ, giây sau thì đã mây đen giăng kín, nghiêng răng liếc nhìn Giang Hạ Sơ: “Ý cô là tôi đã hiểu sai rồi hả?”

“Tôi tới là có chính sự.” Bật tai lại tránh khỏi những lời làm nhảm, đầu ngón tay xoa xoa, lại như đầu kịch liệt hơn, chân mày hơi nhíu lại, cô ung dung thản nhiên.

Nghĩ cả nửa ngày, thì ra là người nào đó tự cho là đúng, tức đến thở hổn hển một trận: “Giang Hạ Sơ, trong miệng cô không thể nói ra lời xuôi tai được sao. Đúng là người phụ nữ vô cảm, thật là không hiểu tình thú.”

Làm com tiện lợi thì sao chứ? Người phụ nữ hẹp hòi bảo thủ..... Người ta hận đến ngứa răng ngứa lợi.

Giang Hạ Sơ làm lơ, đôi mắt hơi xéch lạnh nhạt như mặt hồ tĩnh lặng: “Lâm Khuynh Nghiên biết, trông hai người có vẻ rất đẹp đôi.” Dư quang liếc nhìn sang Lâm Khuynh Nghiên đang trang điểm lại.

Diệp Tịch cắn răng nghiêng lợi: “Bọn tôi diễn xuất thôi.”

Giang Hạ Sơ vân đạm phong khinh: “Diễn mà thành thật thì cũng đâu có sai.”

“Giang Hạ Sơ, cô đôi nghề? Đôi thành bà mai? Sao lại còn bát quát hơn cả ký giả thế.” Cho dù có lớp trang điểm tinh xảo, thì cũng không thể che lấp đi gương mặt thẹn quá hóa giận đỏ tới mang tai của người nào đó.

Nếu như nói đạo cao một thước ma cao mười trượng, vô quyết dày có móng tay nhọn, có lẽ là chính trời cao đã phái Giang Hạ Sơ tới hành hạ Diệp Tịch.

Giang Hạ Sơ cười lạnh, thanh khiết như con lộc lê thoáng qua trong phút chốc: “Đúng là muốn đôi nghề, chỉ đợi qua cơn mưa tố tưng thôi.”

Không biết cô nhìn đi đâu, phủ xuống gò má một tầng trắng bệch mỏng manh mờ ảo, anh ta nhìn mái tóc dài hơi phất lên, ý cười tùy ý trước sau như một, mắt rười rượi khiến cho người ta động lòng trong nháy mắt: “Không liên quan, tôi sẽ không để cho cô thất nghiệp đâu, cùng lắm thì, tám mươi khối một tay, bán cho tôi, tôi cho cô theo hồng xướng* khắp nơi.”

*Ta nghĩ là hồng xướng Chiết Giang.

Cuộc sống, nếu chỉ như lần gặp đầu, cô đã cùng đường bí lối, anh ta kháng khái giúp đỡ, lần quần trong một vòng lớn, nếu như có thể trở về điểm xuất phát.....

Cô thì bằng lòng, anh sao nhỉ?

Cô chợt mỉm cười: “Đó là cái giá của ba năm trước đây, *Đồ lẽẽΩ ĐĐ@`p LL££ QQốữY ddd`O`O* òn tôi lỗ vốn rồi.”

Đúng vậy đấy, cho dù lỗ vốn, thì cô cũng bằng lòng, chỉ là có thể chẳng? Thời gian cũng sẽ không cho người ta có cơ hội được làm lại một lần, Giang Hạ Sơ vẫn không được như ý nguyện, nếu như trở lại ba năm trước đây, cô không viết nhạc thì tốt rồi, không biết Diệp Tích thì tốt biết mấy, không viết ra bài hát <> thì hay rồi, vậy thì phải chẳng sáu tháng này sẽ không phải như vậy, phải chăng cô có thể thoát khỏi dài lâu hơn, sáu năm, mười năm, hay thậm chí là lâu hơn?

Đôi mắt chớp chớp, gạt đi những suy nghĩ lung tung trong đầu, giả thiết như thế, không khỏi hơi buồn cười rồi, chẳng trách lại như thế.

Diệp Tích nhìn Giang Hạ Sơ giật mình ngầy ngẩn đến hơi dại ra, rất lâu sau mới nhớ lại: “Thế làm thêm giờ.” Trong cái hài hước có nửa thật nửa giả, “Đừng suy nghĩ quá nhiều, tôi có dự cảm, vụ kiện sẽ không đạt được đâu.”

Đời nào Tả Thành thành chịu chứ, cũng chỉ có Giang Hạ Sơ không nhìn thấy được những suy tư vất óc của Tả Thành đi.

Người phụ nữ ngốc này, cuối cùng là trong mắt cô trang bị cái thứ gì thế? Đúng là ngu dốt mà.

Cô không nồng nhiệt cũng chẳng lạnh lùng: “Ừ, vậy ra lại tiện nghi cho tôi rồi.”

Sao Tả Thành lại buông tay.....

Đời nào Tả Thành chịu.....

Trong mắt của Giang Hạ Sơ, trong mắt Diệp Tích, ai cũng ngoan cố. Ai cũng mang rất nhiều mặt nạ, Tả Thành như thế, Giang Hạ Sơ như thế, mà Diệp Tích cũng như thế, mấy ai có thể thấy con người thật của ai?

Bỗng, Mặt Trời mọc xé tan làn mây, hàng ngàn tia nắng nhạt nhòa chiếu vào cửa sổ, chiếu sáng vào gương mặt chứa đầy sự hoảng sợ mắt mác không kịp che giấu nữa của Giang Hạ Sơ.

Thật là chói mắt..... Cô không mở mắt ra được, cô không thể dời mắt đi được rồi.....

Nơi xa xa, bọn họ cũng chỉ ngồi lẳng lặng, không nói gì cả, hoàn toàn không biết đến cái nhìn âm u lạnh lẽo đằng sau lưng kia.

Diệp Tích, anh trúng độc, một loại độc tên là Giang Hạ Sơ.....

Lâm Khuynh Nghiên xoay người, làm như không thấy, con người trong vạt che giấu những tia thâm hiểm, con người đảo qua góc ống kính, cười đến tà tử.

Diệp Tích, tặng cho anh một phần chứng cứ có được không.....

Ống kính chụp lại, ai đúng ai sai, diễn bên trong hay bên ngoài, *Đồ lẽẽΩ ĐĐ@`p LL££ QQốữY ddd`O`O* òn thì dấu sao cũng sẽ có vài người nhớ đến hả.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sủng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Tình yêu, bệnh tình nguy kịch.(1)

Edit: Quan Vũ.

Sau khi cơn mưa xuất hiện, Giang Hạ Sơ đi ra đã là lúc hoàng hôn.

Bầu trời xa xa phủ xuống một màu đỏ tía lốm đốm, nắng chiều vội vàng chạy đi, xua tan cái âm u nổi dài đằng đằng này.

Tháng Sáu vừa qua, qua một quý, mùa hoa nở đã qua, mưa qua, bầu trời tháng Bảy đã bắt đầu trong xanh, từ từ kéo tấm màn che lại.

Đường phố sáng sủa, những ánh đèn lura thưa từ từ trở nên đông đúc, nơi ngã tư đường, đèn báo hiệu nhấp nháy. Giang Hạ Sơ ngừng xe, trông qua cửa xe, bóng người trập trùng, ngừng đầu, đôi mắt ráo hoảnh lạnh nhạt chớp mắt một cái như bùng lên sóng dữ.

Dù cho hình chiếu Tả Thành chỉ trong màn hình điện tử, nhưng trong Giang Hạ Sơ vẫn có một loại cảm giác rồi ren không lối thoát, thật đúng là âm hồn không tan mà.

Nếu có một ngày nào đó Tả thị bị phá sản, Tả Thành vẫn còn có thể làm người mẫu để nuôi thân mình, đúng là cái túi da tốt. Giang Hạ Sơ cười khổ, e

rằng cho dù thế giới có sụp đổ nữa, thì Tà Thành cũng sẽ không bị phá sản ấy chứ.

Giang Hạ Sơ nhìn tới hơi thất thần, nhiều năm như thế, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn khuôn mặt anh tuấn kia mà chẳng e dè gì như thế, có một loại cảm giác như cách cả mấy đời, nhưng vẫn có một luồng ón lạnh khó hiểu cứ ùn ùn kéo đến.

Cũng chẳng biết đèn đỏ đã tới tự bao giờ, cho tới khi xe đằng sau bấm còi một cái thì Giang Hạ Sơ mới giống như giật mình khỏi cơn mê, khoe môi trắng bệch khẽ nhếch lên, vỗ vỗ cái đầu như bị xe nghiền qua, sang số, khởi động, ra sức tăng tốc, ngoài cửa xe được gió thổi vào, khiến cho cô tỉnh táo không ít.

Tháng Bảy, đầu hè qua đi, hoa anh túc phải tàn lụi đi.

Sau những tia nắng chiều tà màu đỏ tía chiếu xuống từng lớp từng lớp, thì dần dần tối sầm, đèn hoa mới được treo lên.

Giang Hạ Sơ đi vào tiệm thuốc quen đường quen lối, giống như đã đến đây rất nhiều lần, đi thẳng đến trà tiền như trên giá hàng.

Cô thu ngân ngهنهن nhìn trần trổi, hỏi dò: “Những thứ này, muốn hết luôn sao?”

“Vâng.” Giang Hạ Sơ gật đầu, mời.

“Tổng cộng một ngàn bốn trăm lẻ năm.” Đồ thuốc trị nhức đầu ra uống ngay tại tiệm thuốc, cô thu ngân kinh ngạc không thôi.

Giang Hạ Sơ lấy cái cặp ra, có thể đây là lần đầu tiên cô thu ngân gặp khách hàng ‘bán sỉ’ giống như [d]đ' lqđônQVũ Giang Hạ Sơ vậy, nhìn tới ngây ngốc, trong chốc lát đã quên nhận lấy. Giang Hạ Sơ nhân nhậ nói một câu: “Đã dùng.”

Cô cũng đã nhức đầu năm năm rồi, cũng xem như là bệnh cũ, đã miễn dịch với nhiều loại thuốc rồi, chữa ngứa chết thành ngứa sống nhì.

Co thu ngân hơi ngượng, nhận lấy cái cặp, khẽ gật đầu ngượng ngùng. Trong lòng ngờ vực như tầng tầng lớp lớp sương mù: Nhiều thuốc như thế, muốn ăn đến tận năm nào tháng nào đây, chắc sẽ không quá hạn chứ? Chắc không phải là hiệp hội y dược đi, mặc thường phục đi kiểm tra thuốc?

Cô thu ngân nhân lúc quan sát Giang Hạ Sơ qua khe hở: Không giống nha.....

“Mấy thứ tạp chí như thế này còn nữa không?” Giang Hạ Sơ chỉ vào cái giá bằng sắt nằm ở cửa.

Cô thu ngân thu ánh mắt quan sát lại ngay, nhưng trong lòng lại có hơi u sầu: “Tất cả những thứ đó, không phải là tạp chí trong tiệm thuốc, mà là được thuê bán hộ.”

Cô thu ngân trả lời rất trôi chảy, ngộ nhỡ người đó là người kiểm tra thuốc thì phiền toái lắm.

“Tôi muốn tất cả chúng.”

“Ách?” Cô thu ngân lại bị sắc nước miếng một lần nữa, người này thật là kỳ lạ. Liếc nhìn tạp chí trên giá.

Giang Hạ Sơ đi tới cửa, lấy một xấp tạp chí để lên quầy thu tiền: “Tất cả những bản tạp chí này, tôi mua hết.”

“Ồ.” Cô thu ngân còn chưa hoàn hồn, thì đã gật đầu mơ màng.

Cô thu ngân cứ thế là giật mình nhìn theo khách hàng thượng đế xách theo một túi thuốc, một túi tạp chí đi ra ngoài. Nhíu mày nói một câu: “Người lập dị.”

Nhưng mà còn có thứ lạ hơn, chính là thấy khách hàng thượng đế đến thùng rác, ném túi đựng tạp chí vào đó, rồi lại đi mất. Về mặt của cô thu ngân trông giống như phát hiện ra một đại lục mới: “Điều này cũng kì lạ luôn.” Cúi đầu, liếc mắt nhìn tạp chí quý giá dưới quầy của mình, ban này không có lấy ra, giữ lại một quyển, liú lười nhìn về mặt trang tạp chí: “Người đàn ông đẹp trai như vậy, thế mà lại bị ném vào thùng rác.”

Cô thu ngân lắc đầu tiếc hận một lúc, người khách đã tới tính tiền, để tạp chí ở trên quầy, trên trang bìa của tạp chí, lộ ra một dung nhan tuấn mỹ được quỹ đeo thần điêu thành, có viết: Sau cơn mưa Tà Thành.....

Chỗ ở của Giang Hạ Sơ ở là nơi vắng vẻ, vào đêm khuya, gần như không có một tiếng động, tịch mịch đến nỗi khiến người ta thấy rùng rợn, cô đã đậu xe mãi cũng đã quen rồi. Đèn đường đã hỏng từ lâu nhưng cũng chẳng ai sửa lại, ánh sáng nhấp nháy lơ mơ, khiến bóng dáng của Giang Hạ Sơ chẳng có độ dài đồng nhất.

Hình như mọi thứ đều kỳ dị đến lạ thường, bao gồm cả sắc mặt trắng như tờ giấy của Giang Hạ Sơ. Quan Ngải từng nói rằng chỗ dđ"/lq"đ/||yử? này không phải là chỗ dành cho người ở, giống như hiện trường quay phim Trinh Tử [phim kinh dị Sadako Yamamura], vô cùng sợ hãi thì vô cùng sợ hãi chứ. Nhưng cũng không tệ, ngoại trừ Giang Hạ Sơ, trong mấy tầng nhà này cũng chỉ có ba hộ gia đình, ai cũng là người kì kì quái quái, Giang Hạ Sơ chuyển đến hơn một năm, nhưng cũng chưa từng gặp mặt.

Quan Ngải nói rằng, cái này là vật hợp theo loài.

Giang Hạ Sơ ở tầng thứ 23, phía trên, nói lại những lời Quan Ngải từng nói, chỗ này không phải là chỗ dành cho người ở, Giang Hạ Sơ còn là cực phẩm

trong đó, khiến cho người ta khó hiểu. Mỗi lần Giang Hạ Sơ nghe nói như thế thì cũng chỉ cười mà cũng chẳng nói gì cả, ngay cả chính cô cũng khó hiểu đây chứ, cô đã khó có thể sống chung với con người, làm sao bây giờ?

Thang máy hơi cũ kỹ, Giang Hạ Sơ nhán nhiều lần, đèn hiển thị mới sáng lên. Trong không gian chật hẹp, không khí như bị hút đi, hô hấp dần dần trở nên nặng nề. Đưa tay vỗ vỗ mặt mình, nhiệt độ trên mặt nóng dính mồ hôi lên tay. Khẽ lắc đầu, nhưng cũng không hề tỉnh táo hơn bao nhiêu, đầu thì đau nhức vô cùng. Mí mắt hơi nặng nề muốn sụp xuống, Giang Hạ Sơ chỉ thấy lơ mơ có rất nhiều bóng hình của mình trên vách thang máy, lao đảo lác lác mắt mờ mịt.

Lầu 23, thì ra lại xa đến như thế này, thật lâu thật lâu quá.....

Àm——

Bỗng dung có tiếng vang chói tai, Giang Hạ Sơ mở hai mí mắt nặng trĩu, nhưng trong đôi mắt, ngoại trừ bóng tối ra thì không còn bất cứ hình ảnh nào cả.

Giang Hạ Sơ cười khổ, đúng là không gặp người đúng lúc nhỉ, ngày mai thì cảnh vật và nghề nghiệp đã khác mất rồi, nhưng lại cứ là cô không khi nào không gặp phải xui xẻo. Trước mắt, chẳng thấy được cái gì hết, cô di chuyển chậm rãi từng chút, đập đập thang máy: “Có ai không?”

Rõ ràng đã dùng hết sức lực của mình, nhưng giọng nói lại khàn đặc: “Có người hay không?”

Lời dứt, giọng nói khàn khàn của Giang Hạ Sơ cứ dội qua dội lại trong thang máy, rất lâu sau, đáp lại Giang Hạ Sơ cũng chỉ là những dao động yên ắng. Cô khẽ tức cười bản thân, chẳng lẽ là nhức đầu tới hồ đồ luôn, tầng nhà này, ngoại trừ mình ra thì chỉ có ba hộ gia đình, hơn nữa cũng ở lầu năm bên dưới.

Ba mươi tháng sáu..... Một ngày khiến cho người ta chán ghét.....

Giang Hạ Sơ đổ túi thuốc ra, chúng văng tung tóe ra đầy đất, tùy tiện bóc một viên thuốc ra bỏ vào miệng, không có nước, nhai mảy một cái, hơi khó để có thể nuốt xuống. Nuốt thuốc xong, lột túi lên mặt đất, ngồi dựa vào vách tường của thang máy.

Đêm càng trở nên đen đặc, đêm xuống, sau cơn mưa, khí lạnh càng lan tràn vào trong, từ trên đất thấm đượm vào từng tắc da tắc thịt trên cơ thể. Giang Hạ Sơ ôm mình, hơi phát run, thì ra ban đêm vào đầu hè cũng sẽ lạnh đến thế.

Đương lúc lơ mơ, cô đã không thể mở mắt ra nữa, nghe tiếng đồng hồ trên tay, nó dài như trải qua cả thế kỷ vậy, cũng không nhanh không chậm, không ổn định cũng không rối loạn.....

Mệt quá đi, chị, Khiêm Thành, em sắp không giữ vững được nữa rồi, cứu em với..... Lòng mi dài khép lại, không hề rung động nữa.....

Ai hôn mê? Trong giấc mơ, nơi tịch mịch lan tràn, có giọng nói quen thuộc, từ nơi xa xôi nào vọng đến, cũng không thể phân biệt rõ được.....

“Các người mau mau lên cho tôi!”

“Nếu [Vũ]lê”đón cô ấy có chuyện gì, các người cũng đừng mơ được yên.”

“Hạ Sơ, Hạ Sơ, Hạ Sơ.....”

“Em nói với anh một câu có được không? Hạ Sơ.”

“.....”

Bóng tối dày đặc bao trùm, chỉ có lông mi dài hơi giật giật, cô nói mơ chỉ đúng một từ duy nhất, lặp đi lặp lại: “Tôi.”

Cuối cùng đã tới, tới cứu em sao? Tiếc rằng chỉ là trong chiêm bao, vậy tới khi tỉnh lại thì nên làm cái gì đây? Cô tiếp tục ngủ sâu, không muốn tỉnh lại, cũng không dám tỉnh lại.

Em nói với anh một câu có được không? Hạ Sơ.....

Tôi.....

Anh ta luôn nói, anh yêu em, Hạ Sơ, em chưa từng đáp lại anh câu nào.....

Cô luôn nói, anh không xứng gọi tôi như thế.....

Nhưng mà, anh vẫn gọi, cô cũng thuận theo..... Cô không biết, cô không tỉnh táo.

Nhưng ít ra vẫn có một lần được như thế, anh kêu Hạ Sơ, cô đồng ý.

Cô chìm chìm nổi nổi, giống như có cái gì đó vẫn cứ vùi lấp xuống, kể cả khi chính bản thân cô chìm xuống..... Sau đó, một luồng ánh sáng chiếu vào, giống như Mặt Trời mọc phá tan làn mây, dường như cô cũng không bị lạnh nữa.

“Hạ Sơ, Hạ Sơ.....”

Là ai nôn nóng gọi tên cô như thế, giống như cả thế giới chỉ còn sót lại mình cô, tồn tại giống như một thứ quan trọng như thế.

“Đau lắm phải không? Nói cho anh nghe chỗ nào đau?” Giọng nói của người nọ dịu dàng, cẩn thận từng li từng tí, ôm cô lay lay, nhẹ nhàng, “Hạ Sơ, không nên để bản thân một thân một mình nữa.”

Không đơn độc, ít nhất bây giờ không phải như thế, có người sẽ ôm cô như vậy, ôm thật chặt, cô muốn mở mắt ra nhìn xem, cho dù chỉ một con mắt cũng được nữa, nhưng dù cho cô gắng sức như thế nào đi chăng nữa, thì vẫn không mở ra được, dường như ý thức không còn là thứ của mình nữa, lời nói cũng đứt quãng: “Đau.” Khóe mắt chảy ra một thứ ẩm ướt xa lạ, chẳng biết chảy đến nơi nào, “Cứu tôi.”

Cô cho rằng cô cố gắng rồi sẽ không kêu đau, thật ra thì chẳng qua chỉ là cô giấu đi.....

Chẳng qua là, cô không biết, lúc không nên kêu đau, thì cô đã bán đứng bản thân mình.....

Cô phạm tội, tội không thể tha thứ, cô đã nói với #d@d@l"q"dd#Guānyǔ người kia – cái người đã khiến cho cô rơi vào Địa Ngục rằng ‘Cứu tôi’, may thay, cô không biết, may thay, chẳng qua cũng chỉ là giấc mơ, nếu không thì phải chuộc lỗi như thế nào mới đủ đây.

“Đau chỗ nào? Hạ Sơ, em đau chỗ nào? Hạ Sơ, phải làm sao thì mới có thể khiến em không đau nữa? Anh nên cứu em như thế nào đây?” Giọng nói quen thuộc như thế, cho dù đã cách ngàn năm, đã cách một năm ánh sáng, cô vẫn còn nhớ.

Chẳng qua là, cô đã quên, là giọng nói của ai, cô lại phạm tội rồi.

Mi dày và dài hơi run, đôi mắt từ từ mở ra, lại phủ lên một tầng không khí mỏng lung rực lửa, cô không thấy rõ, giống như là bản năng, cô cất tiếng: “Khiêm Thành, Khiêm Thành.....”

Khiêm Thành, có phải là anh không? Là anh đến cứu em đúng không? Khiêm Thành, có phải anh biết em nói dối không? Em không khỏe, thật sự không khỏe, nhưng vẫn lừa anh rằng rất khỏe, cho nên anh đã đến đây, phải không? Nhưng mà anh ở Thiên Đường mà, nơi đó rất xa, anh sẽ trở về đúng không? Nhưng mà, em sợ, sợ một người.....

Trong đôi mắt, hình bóng vỡ tan tành, tan thành rất nhiều rất nhiều mảnh vỡ, cô không tài nào chấp vá lại.

Cô mơ đẹp như thế, Khiêm Thành của cô đến cứu cô, nhưng mà ai đã cầm chùy đập tan nó.

“Anh không phải Quý Khiêm Thành, Giang Hạ Sơ, em nhìn anh chút đi, anh không phải là Quý Khiêm Thành.”

Ôm chặt đến thế, giống như hơi thở mà quỳ tràn vào, cô chỉ cảm thấy hỗn loạn.

Nếu như anh không phải là Khiêm Thành, vậy thì anh là ai?

Cho dù là ai, chỉ cần không phải là Tả Thành thì tốt rồi, chỉ cần không phải là anh ta.....

Không, anh là Khiêm Thành phải không?

Là thiếu niên cười nhìn tôi #d@d@l"q"dd#Guānyǔ dưới tàng cây ngô đồng, chắc chắn là thế, rõ ràng tôi đã thấy nụ cười đó mà.....

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57-2: Tình yêu, bệnh tình nguy kịch. (2)

Edit: Quan Vũ.

Ban đêm, một trận mưa ập xuống.

Ngày 1 tháng 7, bầu trời trong xanh bát ngát, trời quang mây tạnh.

Gió, thổi khô những giọt mưa vương trên cây, thổi ráo mặt đường, không còn trông thấy dấu vết của trận mưa đêm kia, giống như hoàn toàn chưa từng xảy ra vậy.

Tháng Sáu, sau một trận mưa, dường như đã gội rửa rất nhiều thứ.

Cửa sổ lầu 23, bị nước mưa cọ rửa sáng trong, gió thổi qua khiến phản hoa chà là vút lên phủ một tầng màu vàng hơi ánh đỏ trên cửa sổ. Ánh Mặt Trời

lên qua, nắng ấm chen vào từ cửa sổ thủy tinh vào bên trong tràn lan khắp mặt đất.

Căn phòng yên tĩnh. Trên cửa sổ thủy tinh, bóng dáng mờ ảo với dung mạo anh tuấn.

Tà Thành cũng chỉ đứng yên trước cửa sổ, con ngươi đen sâu thẳm ánh lên ánh sáng rực rỡ đầu đó mang nét cổ điển*, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị đã nhu hòa, khóe môi hơi nhếch lên, không cười nhưng lại khiến lòng người rung động như thế.

*Hơi khó hiểu nhưng mà ta nghĩ nét cổ điển trong đó phải kể đến nét buồn man mác, nét suy tư của người thanh niên trưởng thành. Và có cả sự chín chắn của người đàn ông.

Thì ra là, trên đời, không chỉ có mỗi phái đẹp mới có thể đẹp đến khôn tả đâu.

Cô ở ngay trước mắt anh, chạm tay thôi là có thể đụng đến nơi cô, nhưng anh cũng không dám lại gần lên một chút nữa. Gầy gò như thế, yếu ớt như thế, dường như chỉ cần có cơn gió mạnh thổi qua thì sẽ bay đi mất.

Anh gần như tham lam ngắm nhìn, nghe tiếng mưa rơi cả đêm, không biết mệt mỏi, không biết thỏa mãn. Có một loại lòng tham không khỏi nảy nở dần dần từ tận sâu trong lòng, nếu như thế cả đời thì tốt quá.

Cuối cùng anh cũng không quản được cái gọi là dục vọng như đã thú trong lòng, vươn tay ra, nó khẽ run, lúc này đây, đôi mắt đang si mê nhớ về dung nhan mười mấy năm, càng muốn chạm vào, cho dù là một cái.....

Đôi tay xinh đẹp kia, nhuộm máu, lúc giết người, cũng chưa từng run rẩy đến như vậy.

Cô căm ghét đôi bàn tay kia của anh, sẽ trách anh nhĩ, đến gần như thế, nhưng mà anh lại không thể ngừng đặt xuống được.

Gần, gần..... Chỉ thiếu chút xíu nữa.....

Đột nhiên, lông mi dài rung động, đôi mắt mở ra, không hề lờ mờ, trong sáng như chẳng có chút mơ hồ, nhìn thẳng vào cái tay kia, đôi mắt kia, như ngọn lửa: “Đừng đụng vào tôi.”

Chỉ thiếu chút nữa thôi..... Là anh đã có thể chạm vào cô rồi.....

Thì ra chẳng có gì thay đổi cả, cô vẫn là cô, Giang Hạ Sơ lạnh nhạt như thế, cô phòng bị, cô chán ghét, cô oán hận.

Nhưng mà tối hôm qua, cô vẫn còn ôm anh như thế kia, thì ra là mơ cả thôi, bây giờ nên tỉnh lại rồi, phải không? Giờ đây đôi mắt Tà Thành nặng nề mất mát tràn lan, thay đổi đến nghiêng trời lệch đất thành một viên đen như mực, anh thu tay lại, đầu ngón tay dính phải khí lạnh, hơi tê buốt: “Tỉnh rồi, còn đau không? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Cô không thèm quan tâm tới sự quan tâm của anh, lạnh lùng kéo giãn khoảng cách: “Anh vậy là sao? Sao lại vào đây?”

Thu hết sự chán ghét của cô, sự phòng bị của cô vào trong đáy mắt, nhưng mà vẫn lo lắng tràn lan vô ngần: “Đau ở đâu? Ngày hôm qua em vẫn kêu đau, bác sĩ ở bên ngoài.”

Tự dưng cô cười lạnh: “Tôi đúng là hồ đồ, dựa vào Tà Thành anh, có khi ngay cả cái chìa khóa quỹ bảo hiểm của tôi chắc cũng có luôn nhĩ.”

E là Tà Thành kia, cô đã hiểu rõ cả rồi, không gì giấu được, nhưng mà cô vẫn cứ muốn giấu chính là bản thân cô, thật đúng là mơ mộng hão huyền, người đàn ông kia, đáp thành một ngôi Đồng Tước lâu, chỉ để nhốt cô lại.

Cô lạnh lùng nhìn anh, cho dù giờ phút này không nói gì, nhưng mà nếu Giang Hạ Sơ có năng lực như thế, một cái liếc mắt, thì đã có thể lăng trì Tà Thành. Tà Thành Zhi/zw"đến tình nguyện cô hận bản thân anh, chứ không hề giống như bây giờ, ngay cả cái bóng của mình cũng chẳng thể tìm thấy trong đôi mắt của cô, cho nên, anh thu tất cả sự dịu dàng lại, cho dù khiến cho cô chán ghét cũng tốt, vẫn còn tốt hơn là không để lại dấu vết gì cả: “Giang Hạ Sơ, em thật sự không thể chăm sóc bản thân mình cho tốt được sao? Không nên để bản thân mình thành cái đáng về người không ra người mà không ra như thế. Cuối cùng em muốn hành hạ ai đây?”

Ngước mắt, trong đôi mắt của Giang Hạ Sơ tràn ngập sự căm hận.

Thật may là, cô vẫn còn sẵn lòng chán ghét.....

Thật may là, trong mắt cô còn có thể thấy mình, cho dù căm hận đến thế nào.

Tà Thành à Tà Thành, trước mặt Giang Hạ Sơ, mi còn có cái gì để giữ lại đây, hoàn toàn sụp đổ rồi, cứ mặc kệ cho cô ấy hành hạ như thế.

Con ngươi trong suốt từ từ lại nhuộm màu lửa đỏ, cô cũng chỉ cười lạnh: “Tôi hành hạ ai? Chẳng lẽ là anh? Anh đánh giá cao bản thân anh quá.” Ánh mắt lạnh lùng sắc nhọn, lời nói dịu dàng nơi cổ họng, nhưng từng chữ từng chữ lại giễu cợt vô ngần, “Có phải tôi nên cảm ơn anh không, đã làm phiền anh giám thị 24 giờ ở đây.”

Đôi mắt trở nên hơi lạnh lùng, rơi lên mu bàn tay, con ngươi màu trà như nhuộm màu mực hơi gọn sóng lăn tăn, choáng, một mảng đen thui mở ra. Khẽ nâng bàn tay phải lên, kim tiêm của bình treo ngược đâm vào trong thịt trên mu bàn tay phải, nhưng cô cũng chẳng đau.

Khó trách cô không đau, bởi vì kim tiêm kia ghim vào tim của Tả Thành mà, rất đau đi, cho nên anh cứ đầu hàng cô tới không có tự ái thêm một lần nữa, giọng nói nhu hòa êm dịu đến rớt tim rớt mư: “Nếu em không thích, anh sẽ bảo bọn họ đi về, bây giờ đừng có động đây, em truyền dịch xong thì anh sẽ trở về.”

Giang Hạ Sơ ngẩng đầu lên, nhìn bình treo ngược đã truyền hơn phân nửa, truyền xong thì sẽ đi ngay sao? Nhưng cô không đợi nổi. Cô quay đầu nhìn Tả Thành, mặt không cảm xúc: “Không phải anh muốn tôi chết chứ? Anh nói thử xem, nếu như tôi thật sự chết rồi, thì có phải anh sẽ chôn theo không?”

Không hề nghĩ ngợi, anh không hề do dự: “Không đâu.” Bởi vì anh sẽ không để cho em chết.

“Tôi còn nhớ anh từng nói cho dù đi đến chân trời góc bể thì anh cũng sẽ không buông tôi ra, Tả Thành, thật ra thì anh cũng không có yêu tôi giống như bản thân anh từng nói.” Cô [d]đ lqđônQVũ cười đến vô tư lự, “Nếu như anh trả lời rằng anh sẽ, thì tôi sẽ suy nghĩ lại.”

Cái chính là Giang Hạ Sơ cô cũng là kẻ điên, đã điên giống hệt như Tả Thành rồi.

“Đừng có cân nhắc lại như thế, anh sẽ không đồng ý đâu.” Con người đen như mực ẩn giấu thâm sâu, sáng lên tiết lộ nỗi ưu tư buồn nản.

Uy hiếp như thế dường như hơi buồn cười, đời nào Giang Hạ Sơ bị anh uy hiếp.

“Luôn tự cho là đúng như thế.” Cô không ngần ngại châm chọc, “Yên tâm đi, tôi sẽ sống cho thật tốt, nhìn Tả Thành anh gặp phải báo ứng, còn bây giờ, anh đi ra ngoài ngay cho tôi.”

Còn phải thế nào nữa? Cũng đã thỏa hiệp đến như thế rồi, còn chưa đủ sao? Nói cho cùng thì anh đã có quá nhiều tham vọng với Giang Hạ Sơ? Ép tới không còn đường lui nữa, báo ứng cho anh đã đủ vạn kiếp bất phục rồi.

Nhưng mà anh cũng hết cách rồi, anh không có cách nào để níu giữ cô lại mà. Cũng làm khó cho mình không còn cách nào rồi. Cho nên anh lừa mình dối người, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra: “Em cần phải nghỉ ngơi.”

“Đi ra ngoài, tôi không muốn nói thêm một lần nữa đâu.” Giọng nói hơi hơi khàn đặc lại đau đớn như bị gai đâm, cô hoàn toàn không quan tâm, lớn tiếng gào thét.

Cô chỉ nghe thấy giọng nói của mình vọng qua vọng lại, muốn đâm xuyên qua màng nhĩ của mình, đưa tới một trận đau đớn tận đỉnh đầu, sau đó thì choáng váng, hoa mắt lơ mơ.

“Có phải lại đau đầu không?” Anh tiến lại gần, đưa tay ra định thăm dò cái trán của cô, nhưng lại quên mất tuyến phòng bị của cô, anh không thể không chế đã bước vào tuyến phòng thủ của cô.

Cô ra tay đẩy anh rất mạnh, quyết liệt buông lời: “Anh rút cho tôi! Tôi không muốn nhìn thấy anh.”

“Giang Hạ Sơ.” Anh lớn tiếng thét tên cô, cuối cùng thì, ngay cả cơ hội giả bộ, cô cũng không cho anh.

Cô ngoảnh mặt, không thèm quan tâm, rút kim tiêm trên tay phải, mà ánh mắt cũng sắc bén hơn kim tiêm kia mấy phần, cứ thế đâm thẳng vào đôi mắt như đầm nước của anh.

“Cút!” Sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, không biết là sức lực từ nơi đâu, cô kích động đối địch với anh.

“Nếu anh không thì sao đây?” Giọng nói lại trở nên lạnh lùng cũng chỉ là giấu đầu lòi đuôi thôi, bản thân anh cũng không biết, khi nhìn thấy mu bàn tay của cô rướm máu, thì ánh mắt cũng nhu hòa yếu đuối đến nhường nào.

Tả Thành cứ đứng ngay ngắn như thế, cách Giang Hạ Sơ chừng một thước, sự quật cường đã thấm đượm và ăn nhập vào trong xương tủy mười mấy năm trước – đối lại với sự quật cường của Giang Hạ Sơ.

“Không đi phải không?” Đột nhiên cô cười lạnh, giờ tay phải lên, một chút sắc đỏ dính lên khăn trải giường màu trắng.

Cô nhìn anh, anh cũng nhìn cô. Anh không tránh không né, cô cầm cái ly trên bàn. Cô không dừng lại, mà anh cũng không ngăn lại.

Bình——

Vỡ rồi, nát rồi, những mảnh vỡ dính màu đỏ văng đầy mặt đất, đó chính là máu của Tả Thành.

Phải hận đến cỡ nào, mới có thể mạnh tay đến như thế, mới có thể xé toạc thành một vết thương máu chảy đầm đìa đến vậy.

Giữa trán, anh cảm thấy màu đen vỡ tan tành nhuộm thành màu đỏ sậm, từ giữa trán, nhuộm lên lông mi dài và dày, anh nhìn thấy máu của mình, màu đỏ chói mắt.

Mảnh thủy tinh vỡ đầy đất, giọt máu của anh rơi xuống, wuanyur^lqđ chảy qua lần ranh trong suốt, rất giống với một đóa hoa anh túc màu đỏ xinh đẹp.

Giang Hạ Sơ, người đời, ai cũng nói Tả Thành anh đây lòng dạ độc ác, nhưng cuối cùng cũng chẳng thể bằng em.

Cô nhìn thờ ơ, từ đầu đến cuối, trong đôi mắt không có một chút gọn sóng nào, màu đỏ cũng hiện ra ngay trước mắt, phản chiếu toàn là máu của Tà Thành trong đôi mắt.

Đầu lại đau, cơn đau cứ ùn ùn kéo đến như muốn chôn vùi chính cô, thậm chí cô cũng quên đặc ý vênh vào luôn.

Như thế nào? Có đôi khi đau đớn không thể hơn thế nữa, mơ hồ, không biết là đau ở đâu, Giang Hạ Sơ, cô có đau lòng không? Không nên hỏi tại sao, chỉ nên nói có đau không? Ai có thể hỏi như thế một lần, có lẽ, Giang Hạ Sơ đã không còn là Giang Hạ Sơ rồi.

“Đau không?” Cô lạnh lùng liếc xéo nhìn anh, rét lạnh trong đôi mắt như thể không có chuyện gì xảy ra.

“Giang Hạ Sơ, đã có người từng nói chưa, em, thật sự là, lòng dạ ác độc.” Anh cứ nhìn thẳng vào cô như thế, giống như muốn tìm ra dấu vết gì đó.

Đáng tiếc rằng chẳng có cái gì cả, ô, không đúng, là ngoại trừ sự hồ hững thì chẳng có gì khác.

Khép nửa đôi mi, Giang Hạ Sơ cười thê lương: “Tôi ngốc thật, sao anh lại đau chứ, người không có cảm giác như anh sẽ không đau đâu. Anh nói tôi lòng dạ ác độc hả? Tại sao tôi lại không phát hiện ra, mà Tà Thành anh lại biết vậy. Nhưng mà, gặp được người như tôi, có hối hận không hả? Có hận đến chưa bao giờ biết đến giống như tôi đây không?”

Trên đời, Giang Hạ Sơ lòng dạ độc ác như thế, chỉ mình Tà Thành gặp được; trên đời, Giang Hạ Sơ chỉ lòng dạ độc ác với mình Tà Thành, Tà Thành đã yêu mất rồi.

Hối hận không? Cô hỏi như thế, anh chỉ cảm thấy buồn cười, bởi vì anh đã cảm ơn rằng một ngày thật bình thường như thế, nhưng lại được gặp Giang Hạ Sơ đến nhường nào.

Dù sao thì cũng chẳng có cách nào để tranh cãi là không công bằng.

Anh nhìn cô, trả lời dứt khoát như cắt ngang tấm lụa trắng: “Em chỉ lòng dạ độc ác với mình anh.” Khóe môi mím lại thật chặt, nói ra tiếng không giống như phát ra từ trong cuống họng, nhưng lại khàn đặc như thế, “Anh chưa bao giờ biết hối hận.”

Cho dù là thất bại nhiều, hay là không có kết quả, anh vẫn sẽ luôn giống như ôm chặt cô gái này và nói: Anh không hối hận, mà là cảm ơn rằng ngày đó em đã xuất hiện. Nhưng mà anh không dám, sợ rằng cô sẽ nói: Nếu như có thể, thì cô bằng lòng chết, cũng không mong xuất hiện.

Tà Thành không oán giận ai, tình yêu vốn là như thế, ai yêu, thì người đó vạn kiếp bất phục, anh đã chuẩn bị tốt rồi, chẳng qua là không ngờ rằng sẽ đau, không phải là vết thương, mà là chỗ sâu thẳm nhu hòa yếu lòng duy nhất trong anh.

Giang Hạ Sơ à, em là người phán quyết, chẳng ngại ngần dùng giọng nói đã lạnh lùng như tuyết lại càng thêm giá rét lê Wy'd On [vũ vũ: “Đó đều là anh nên nhận lấy, Tà Thành, tôi cảm thấy sớm muộn rồi sẽ có một ngày anh cũng sẽ hối hận, nếu như anh vẫn muốn dây dưa thì không nói nữa.”

Giang Hạ Sơ vẫn luôn nghĩ như thế, chỉ cần cô vẫn kịch liệt như thế, ác độc như thế, một ngày nào đó Tà Thành sẽ mất hứng thôi, và cuối cùng chỉ cần chờ đến ngày đó.

Chẳng qua là, không đợi đến ngày đó được thì làm sao bây giờ? Hơn nữa, sự kịch liệt ác độc của cô cũng đã dùng hết luôn thì làm sao bây giờ?

Có lẽ Tà Thành mãi mãi cũng sẽ không biến mất, sự kịch liệt ác độc của Giang Hạ Sơ toàn là suy tính trong lòng, cũng là cố ý, sẽ dùng hết, chẳng qua là Tà Thành sẽ không biết, mà ngay cả Giang Hạ Sơ cũng không biết. Thật ra thì Giang Hạ Sơ rất ngu ngốc, cô luôn cho rằng sự kịch liệt độc ác thì sẽ gặp báo ứng, cho nên ngực đau đến nghẹn lại, nhưng mà lại chân thật đến như thế sao?

Vết thương trên trán, vẫn chưa kết vảy, từ giữa trán, gò má tái nhợt đã nhiễm đỏ, anh nhìn vào mắt cô, lông mi dính vệt máu không khép lại, giống như muốn nhìn vào tận đáy lòng cô: “Giang Hạ Sơ, trên đời có nhiều người như vậy, tại sao hết lần này đến lần khác, anh yêu em, nhưng lại bị em chà đạp như thế.”

Không chờ câu trả lời, anh đã xoay người, đập lên những mảnh kính vỡ trên mặt đất, lần đầu tiên anh để lại bóng lưng cho Giang Hạ Sơ, máu theo bước chân của anh, vương đầy đất.

Tại sao hết lần này đến lần khác yêu cô? Bởi vì cô là Giang Hạ Sơ mà. Chỉ vì một lý do này, Tà Thành đã không còn đường lui rồi, cho đi tất cả, cho dù bị chà đạp, cũng không giữ lại một chút gì, dâng hiến lên hết.

Đây là lần đầu tiên Giang Hạ Sơ nhìn bóng lưng của Tà Thành, thì ra là, Tà Thành thật sự sẽ mất mát, sẽ bị thương. Cuối cùng cô không còn nghi ngờ nữa, người đàn ông này yêu cô, còn yêu hơn cả tính mạng bản thân, nhưng mà tại sao lại yêu cô chứ? Giang Hạ Sơ cũng tự hỏi mình như thế.

Tại sao lại yêu cô? Nếu như không yêu thì hay biết mấy, hận một người thật là mệt mỏi quá đi.

“Đau đau quá.” Cô lẩm bẩm, hoàn toàn không hay biết, cô đang bặm chặt lấy nơi trái tim.

Giang Hạ Sơ, cô có biết, có rất nhiều QVân Trường nghi vấn không có đáp án, thậm chí có rất nhiều nghi vấn mà cô không hề phát hiện ra.

Tại sao phải gặp gỡ đây?

Tại sao phải hận đến như vậy?

Tại sao phải hận đến mỗi một như thế?

Tại sao lại là Tà Thành?

Tại sao phải đau?

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57-3: Tình yêu, bệnh tình nguy kịch. (3)

Edit: Quan Vũ.

Tại sao phải đau?

.....

Bản thân cô biết không? Tại sao? Cũng không ai biết, bởi vì trong đôi mắt, đã bị quá nhiều thứ che phủ.

Một mỗi quá, cô nằm xuống, mơ mơ màng màng không thấy rõ mọi thứ, một mảng màu đỏ chói mắt không gạt đi được ở trong con ngươi, cô bèn nhắm mắt lại, nhưng mà vẫn cứ xuất hiện một lần lại một lần, không ngừng, sau đó, một mỗi, một mỗi, và l'q"d#Guānyū không nhớ rõ nữa.

Cô cũng không biết cô đã mơ màng bao nhiêu lâu, không mở mắt ra được, cũng không nghe thấy tiếng gì, chỉ có duy nhất một mùi nước khử trùng rất nồng.

Ánh sáng tối đi, rồi lại sáng, sau đó thì lại tối, chẳng biết lặp đi lặp lại như thế bao lâu, cô cũng không nhớ rõ nữa, bỗng chốc vùng vẫy muốn tỉnh lại, nhưng lại không có sức.

Sau đó ngoại trừ mùi nước khử trùng ở chóp mũi, thì không còn mùi vị nào khác, lại tránh khỏi hơi thở quen thuộc không kịp, quanh quẩn rất lâu, nhưng không hề tản đi, cô biết, Tà Thành đang ở bên cạnh, cho dù không mở mắt ra, nhưng dường như vẫn cảm giác rõ ràng tròng mắt đen của anh đang nhìn cô.

Không muốn tỉnh lại, ít nhất là bây giờ không thể, giờ đây đã quá mệt mỏi, cho tôi nghỉ một chút, vậy thì mới có sức không ngừng không nghỉ với anh ta chứ. Cô tự nói với mình như thế, sau đó thì chìm sâu vào giấc ngủ.

Tà Thành..... Tôi hận anh như thế, nhưng anh lại yêu tôi như vậy, cuối cùng là ai hành hạ ai?

Giang Hạ Sơ, không muốn tỉnh lại..... Tỉnh lại sẽ đau khổ.....

Mặt Trời mọc rồi lặn mấy lần, cuối cùng, Giang Hạ Sơ tỉnh lại, thật may là, cô cầu nguyện trong mộng đã linh nghiệm, cô mở mắt, không hề trông thấy Tà Thành.

Trong phòng đã được quét dọn sạch sẽ, trên mu bàn tay có mấy lỗ kim, hẳn là đã truyền rất nhiều thuốc nhĩ.

Vẫn còn hơi yếu ớt, Giang Hạ Sơ đứng dậy, trong phòng ngoài phòng không có một gương mặt xa lạ nào, ngay cả hơi thở xa lạ, giống như mọi thứ trở về như ngày trước, không còn một chút vết tích nào.

Giang Hạ Sơ cười lạnh: Thật đúng là không gì không làm được mà, xử lý hiện trường vô cùng sạch sẽ.

Ngẩng đầu lên, ngoài cửa sổ, ánh nắng tươi đẹp, cô cười, không biết cười cái gì, cười đến đau cả mắt.

Mùa hoa đã qua, cây quýt đã xanh, hoa tàn rồi, mùa mưa đã mưa rất nhiều, thời gian cũng sẽ nổi mốc, nặng trĩu buồn bực, không biết rồi sẽ ra sao.

Ai nói đầu hè trăm hoa đua nở, đẹp đến thuần khiết. Thật sự là như thế này phải không?

Tà Thành ngẩng đầu lên, trong đôi mắt nặng nề đen tối u ám, cho nên nói, mùa, cũng chỉ là hình dung trong lòng người ta mà thôi. Ai sẽ vì ai mà nên nổi bất tỉnh, ai sẽ vì ai mà sống lại.

Giang Hạ Sơ à, đó là ánh sáng của Tà Thành, là nét bút cổ chấp của Tà Thành, một nét bút một bức tranh, từng nếp nhăn từng cái chau mày.

Một trang này, Giang Hạ Sơ chỉ viết một chữ—— Yêu.

Ban đêm, một vầng trăng khuyết lạnh lùng, phủ xuống một màu vàng ánh đỏ u ám nhàn nhạt. Bỗng gió nổi lên, cảm giác lạnh lẽo lượn lờ khắp nơi.

Đêm tháng 7, hẳn rất lạnh, nhưng cũng chỉ ở thời điểm này thôi nhì.

Ngoài sân thượng, ánh trăng nhảy múa, ánh sáng lạnh lẽo nghịch ngợm len lén chiếu rọi lên hoa chà là bên bệ cửa, và lên trên bề mặt của chiếc ghế gỗ. Tà Thành cũng chỉ ngồi lẳng lặng, [Vũ]lêq"đôn nhìn bầu trời xa xôi, trong mắt phủ một tầng sương trắng dày đặc, giống như tuyết tháng 12, rơi xuống đè nén thật dày.

Sao khắp trời, trong mắt anh, rơi xuống khắp mọi nơi.

Đôi mắt lạnh lùng, liếc nhìn cái đu bằng cây mây trên sân thượng.

Hạ Sơ, em xem, em thích, anh cũng giữ lại. Cái đu và anh, em cũng không cần nữa sao?

Anh trào phúng, khẽ nhếch môi, gờ tay phải lên, Hatea đỏ thắm trong ly rượu dao động, thật là vô cùng giống với màu máu, Giang Hạ Sơ bảo thích hợp với anh, có lẽ cô thật sự hiểu về anh nhì? Đúng không! Ngón tay trắng nõn, chất lỏng đỏ tươi, phù hợp như thế.

“Hạ Sơ.” Không thể lý giải, không có lí do, lời thốt ra toàn là tên của cô, giống như bị tiêm nhiễm phải cây thuốc phiện, anh càng nghiện, không hề thấy nhàm chán nó: “Hạ Sơ, Hạ Sơ.....”

Đáp lại anh cũng chỉ là sự tịch mịch không dứt, vĩnh viễn, cô sẽ không đáp lại anh, cô không muốn đâu.....

Hạ Sơ..... Có thể trả lời một câu thật là tốt được không.....

Nhìn ly rượu, Hatea màu đỏ máu bên trong, tràn ngập bóng dáng của Giang Hạ Sơ, đựng đưa, tản ra, rồi lại tụ lại, vẫn là cô. Ngón tay khẽ run, anh gờ ly lên, uống ực một ngụm.

Vậy thì sẽ không thấy.....

Hatea đắng chát theo đầu lưỡi đi thẳng vào thiêu đốt tới tận trong dạ dày, vô cùng nóng bỏng, vô cùng đau, nhưng cũng tê dại.

Giang Hạ Sơ, anh uống Hatea em thích, cố gắng quên em một lúc, có phải là rất lừa mình dối người không? Cuối cùng là anh muốn quên hay là không muốn đây?

Chai rượu nằm rải rác khắp trên ghế mây, trong ly, đã trống không, lại rót đầy, rồi lại trống không..... Lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần, cho đến khi mùi Hatea tràn ngập trong không khí, lo lắng yên ả lại lạnh lẽo và nồng.

Bờ môi của Tà Thành rất mỏng, ai cũng nói đàn ông có bờ môi như thế thì bạc tình. Anh rất chăm chọc, bạc tình ư, cái này cũng chỉ là ước vọng xa xỉ trong miệng người ta mà thôi. Một ly tràn đầy chất lỏng màu đỏ, anh oán hận trút vào trong dạ dày, đau đớn, lại càng tỉnh táo.

Tê dại, nhưng vẫn cứ không say được.

Say đi, như thế thì sẽ không thể nhớ lại được, lúc này cũng mệt mỏi muốn chết như thế.

Ngón tay cầm ly rượu trắng sứ, càng bóp chặt hơn, hình ảnh phản chiếu gương mặt tái nhợt của anh trên mặt ly, rút hết toàn bộ nguy trang lạnh nhạt, là đôi thành vẽ yếu ớt vốn có, không thể hơn được nữa. Đúng vậy đây, Tà Thành cũng sẽ có khi yếu ớt. Khóe môi còn vương lại màu đỏ diêm dúa, vết thương ghê rợn trên trán đã kết vảy, càng biểu lộ ra vẻ trắng bệch như tờ giấy.

Anh gờ tay lên, đầu ngón tay mon trón vết thương trên trán, dính phải mùi tanh, chỗ đó không đau, tay di chuyển đến ngực, chỗ này đau. Cuồng hống bị rượu rưới lên trở nên khô khốc và giọng nói thì hơi khàn: “Hạ Sơ, biết không? Rất đau, rất đau.”

Nếu như em thấy, chắc hẳn là sẽ ngoảnh mặt làm ngơ và đáp lại một câu: Đáng đời. Thật may rằng em không hề trông thấy, nếu không thì những vết thương này sẽ khó mà kết vảy mất.

Giang Hạ Sơ, em luôn nói rằng cái gì anh cũng làm được, nhưng em sai rồi, người không gì không làm được chính là em, em cũng có thể dễ dàng khiến cho anh thương tích khắp người, không phải vậy sao?

Giang Hạ Sơ, Giang Hạ Sơ, nói cho anh biết, phải làm sao thì mới có thể không nghĩ về em.....

Rượu Hatea lạnh lẽo tê dại nơi đầu lưỡi, anh máy móc nuốt từng ngụm từng ngụm xuống, ngoại trừ bên trong dạ dày đang sôi lên ầm ĩ, thì anh không có chút cảm giác nào.

Đêm, đen một mảng, ánh sao thê lương lạ lùng, bóng lưng cô đơn, đêm lạnh như thế, Tà Thành mua say đến không biết trời trăng.

Chẳng biết "lq"đ/Vũ đã uống bao nhiêu, tóm lại là không say được, sau lưng, Tiến thúc đếm vô chai rượu, mùi rượu nồng nặc trong không khí, chỉ cần ngửi là sẽ hoảng hốt. Lắc đầu, chỉ có thể đành chịu vậy.

Thiếu gia, khổ cực như thế, sao không dứt khoát quên đi đi.

Giang Hạ Sơ, cuối cùng là cô có bao nhiêu nhẫn tâm đây, làm cậu ấy tổn thương đến mức này.

Mùi rượu hòa lẫn với mùi máu tươi, Tiến thúc nhìn vết thương sâu đến tận xương giữa trán của Tà Thành, trong lòng chua xót, cầm hòm thuốc lên sân thượng.

Vòng đi vòng lại, quanh đi quẩn lại, là tiết mục cũ tái diễn mãi.

Tiến thúc cũng không nhớ rõ đây là lần thứ bao nhiêu.

Sáu năm trước, một trận tai nạn xe cộ, Tà Thành gãy bốn cái xương sườn, Giang Hạ Sơ ngồi ở chỗ điều khiển lại không tổn hại một chút nào.

Năm năm trước, một con dao găm, vào xương ba phần, toàn thân Tà Thành toàn là máu, Giang Hạ Sơ lại cười đến điên rồ.

.....

Dường như Tà Thành đã quen với những thứ lặp đi lặp lại như thế, Tiến thúc cũng quen rồi, nhưng vẫn không tài nào làm như không thấy.

Tà Thành chỉ tỉnh táo với Giang Hạ Sơ, nhưng thật ra thì đã không tỉnh táo từ lâu rồi, hoàn toàn không nhận biết được, Tiến thúc trầm tĩnh đứng nghiêm đằng sau không đi đâu.

“Thiếu gia.” Không dám lớn tiếng, Tiến thúc cẩn thận gọi một câu.

Tà Thành lắc lắc cái ly trong tay, lại rót liên tiếp vào trong cốc hòng, lạnh lùng: “Đi ra ngoài.”

Tiến thúc đau lòng, tận tình khuyên bảo cũng được, đau khổ không liên quan cũng được, tóm lại là không thể nhìn Tà Thành chìm đắm sâu như thế được: “Thiếu gia, đừng uống nữa, dạ dày của cậu không tốt, uống rượu như thế có hại cho sức khỏe.”

Rượu Hatea mạnh như thế, chỉ cần hai chén là sẽ bất tỉnh nhân sự, Tà Thành lại uống chừng bốn chai, uống như rồng ắt, thật sự không muốn sống nữa sao?

Đôi mắt lạnh lùng trầm xuống, môi mỏng khẽ nhích, Tà Thành ngang ngược tàn nhẫn: “Bây giờ ngay cả ông cũng không muốn nghe lời tôi nói sao?”
Gương mặt không có chút huyết sắc nào, bỗng gân xanh nổi lên giữa trán.

“Xoảng——”

Chai rượu bể tan tành, ở ngay dưới chân Tiến thúc, mảnh vỡ bén nhọn đâm tới tận xương tủy. Không lệch chút nào, chai rượu không hề va vào Tiến thúc nửa phần nào, nhưng như thế vẫn có thể khiến cho ông mấy ngày không yên.

Đây mới là Tà Thành, tàn nhẫn vô tình, đối xử quan tâm đến người thân cận, nhưng thật ra thì đối với cả ông, cậu ấy cũng sẽ không nương tay chút nào.

Tiến thúc thẳng sống lưng, không hề cúi đầu, chân hơi run lên, gấu quần tây trang dính một chút màu đỏ, rất hỗn độn.

Tà Thành sắc bén, trong giọng nói cũng không có chút ý tứ hòa hoãn, giống như rượu trong ly, rất nóng bỏng: “Tiến thúc, ông hiểu tôi, nếu có lần sau nữa, không chỉ có chân bị thương đâu.”

Chật vật như thế, cho dù là người thân cận cũng không muốn phơi bày chút nào, Tà Thành kiêu ngạo, quý như mạng, cũng chỉ có một người làm như không thấy thôi.

Tiến thúc ngẩng đầu, điểm sáng tụ lại [d]đ' l'qđnQVũ trong mắt không hề lóe lên, giọng nói cung kính và mạnh mẽ: “Tôi biết.” Trầm ngâm, một lát sau, dứt khoát làm liều*, “Thiếu gia, không nghĩ đến bản thân ngài, thì nhớ đến Hạ Sơ tiểu thư.”

*Gốc là [裂帛断玉] liệt bạch đoạn ngọc: liệt: rách, bạch: lụa, đoạn: đứt, cắt đứt, kiểu như đứt khoát, không sợ trời không sợ đất nữa.

Đây là lá bài chủ chốt của Tiến thúc, Tà Thành sẽ không mềm lòng với bản thân mình, nhưng mà kiểu gì cũng không bỏ Giang Hạ Sơ được, Giang Hạ Sơ, lá bài tẩy này, năm năm về đây chưa từng thất bại.

Giang Hạ Sơ sao? Môi mỏng nhếch lên thành một vòng cung, giễu cợt, Tà Thành cười lạnh: “Cô ấy?” Giọng nói tràn ngập sự rét lạnh kinh hồn, “E rằng nóng lòng muốn tôi chết.”

Giang Hạ Sơ, không khiến em thất vọng, bây giờ anh đã đau muốn chết rồi, dạ dày của anh, mỗi tác giác quan của anh, em cũng đã đục khoét rồi, sao lại đau đến như thế.

Nếu có một ngày, Tà Thành anh thành bộ xương trắng trên bãi đất vàng, Giang Hạ Sơ em, chắc chắn sẽ trăm tuổi không lo nhĩ, có khi còn có thể đạp lên phần mộ của anh cười điên cuồng. Giang Hạ Sơ, em sẽ, sẽ như thế, cho nên, anh tuyệt đối sẽ không trở về với đất vàng trước em, chắc chắn không!

Khuôn mặt tái nhợt, giống như hoa anh túc nở rộ, lông mày sắc bén, đôi mắt đen tuyền, nhuộm mực, phủ sương, lạnh thấu xương, một loại tuyệt mỹ lạnh lẽo, dành riêng cho Tà Thành là máu.

Tà Thành như vậy, Tiến thúc nhìn thấy hai lần, lần đầu tiên là năm năm trước, Giang Hạ Sơ trốn khỏi Tà gia, lần thứ hai chính là bây giờ.

Giống như một cỗ khí lạnh toát ra từ lòng bàn chân, xơ xác tiêu điều như thế, cho dù rong ruổi trong thế lực ngầm, Tiến thúc cũng không khỏi lui về phía sau. Bình tĩnh cũng chỉ là làm bộ thôi: “Hạ Sơ tiểu thư, đời còn rất dài, thiếu gia, còn có ngày mai, còn có sau này, cứ uống vào như thế, thì không có cái gì hết.”

Ly rượu bên mép cũng chềch đi, Hatae màu đỏ rưới qua áo sơ mi trắng của Tà Thành, khoe môi hơi mím, ly rượu kia, Tà Thành vẫn chưa uống một giọt nào.

Không thể không nói, Tiến thúc là một nhà cái khôn khéo, là bài tẩy của ông hoàn toàn chiến thắng.

Tà Thành có thể không muốn ngày mai, ngày kia của mình, mỗi một ngày, thậm chí là cả sinh mạng, nhưng mà lại không nỡ không muốn Giang Hạ Sơ cả đời. Canh bạc như vậy, Tà Thành còn đánh cuộc không?

Tà Thành à Tà Thành, cứ thế không hề giữ lại, mặc cho người ta chà đạp như vậy? Mạng cho cô, bây giờ, ngay cả tôn nghiêm cũng không giữ được sao?

Tà Thành còn sống, giống như là quanh quẩn trong bể máu, giết người, từ xưa đến nay, hai lần mềm lòng, một lần là đối với Thành Sơ Ảnh, một lần là đối với bản thân, mà nguyên nhân trong đó là do Giang Hạ Sơ.

Giang Hạ Sơ, một kiểu con gái trong sạch như giấy trắng, khinh thường chém giết như thế, em có biết, cái thứ sát sinh tước đoạt quyền lợi như tôi cũng vì em, làm sao em lại sạch sẽ chứ.

Đôi mắt ung sắc bén khép lại rồi mở ra, nhắm mắt lại, dường như Tà Thành có vẻ yếu ớt vô hại, lông mày nhú chặt, lông mi dài và dày, che thành bóng râm, rất nổi bật trên gương mặt anh tuấn trắng bệch, trên trán đã kết thành màu đỏ, không có vẻ chật vật mà trái lại rất đẹp.

Tiến thúc im lặng, trầm ngâm rồi liếc nhìn vết thương của Tà Thành, thiếu gia, cậu ấy hẳn rất đau.

Tiến thúc xoay người, tiếng bước chân rất nhẹ, từ từ trở nên yên tĩnh lại, bỗng gió nổi lên, lay động hoa chà là trên sân thượng kêu loạt xoạt.

Đó là loài cây Giang Hạ Sơ yêu thích.....

Anh chìm vào giấc ngủ sâu, Z[ữ]?l?q?d lằm bằm một tiếng: “Hạ Sơ.”

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Âm mưu dương mưu bỗng dưng đến.【1】

Edit: Quan Vũ.

Anh chìm vào giấc ngủ sâu, lằm bằm một tiếng: “Hạ Sơ.”

Cho dù là trong mơ, cô cũng coi anh như loài rắn rết, không muốn để cho anh chạm vào dung nhan của cô một chút nào.

Chiếc Mercedes-Benz màu bạc đỗ dưới ánh trăng, trên cửa kính xe, cô gái có gương mặt tinh xảo rất đẹp, chẳng qua là chân mày hơi chau lại.

Tà Thành, lần này thì không có đuôi tôi đi nữa đi.....

Cô gái xuống xe, ánh trăng chiếu vào làn váy trắng tinh không nhiễm bụi trần.

“Tiến thúc.” Cô gái nói cười thật xinh đẹp, con ngươi trong suốt sáng rực.

“Sơ Ảnh, cháu đã đến rồi.” Giọng nói vô cùng rõ ràng, rõ ràng một người đã gần sáu mươi tuổi, một người thì chưa tới ba mươi, nhưng lại giống như bạn bè cũ. Tiến thúc và Thành Sơ Ảnh đã từng sinh sống chung trong một khoảng thời gian rất dài, sau này Giang Hạ Sơ đến Tà gia rồi, thì cô bị đưa đến nước Mỹ, trong khoảng thời gian đó thì chỉ giữ liên lạc với Tiến thúc.

Đôi mắt xinh đẹp tron bóng liếc qua, rất xa lạ, lần đầu tiên Thành Sơ Ảnh tới, cũng rất quen thuộc, bởi vì gần như giống hệt Tà Trạch năm năm trước.

Rất phù hợp với phong cách của Tà Thành – một màu đen vĩnh viễn không thay đổi.

Thành Sơ Ảnh cười, rót cho mình một ly nước trà: “Vụ án Lý Thành Hoàng đã xong rồi, bên phòng quản lý cho con nghỉ mấy ngày, con tới xem coi, hồ sơ của Tà thị khiến con có chút không yên tâm, Tề Minh Hải làm việc rất nhanh, con sợ Tà thị khó có thể lành lặn trở ra.”

Lấy cơ này thì không tệ đâu, Thành Sơ Ảnh, càng ngày lại càng lừa mình dối người, cô không yên tâm, sợ là Tà Thành đi. Bản thân cô cũng bắt đầu bái phục mình rồi.

Tiến thúc đi theo Tà Thành đã lâu, giọng nói cũng càng trở nên giống với Tà Thành, tự tin kiêu ngạo: “Tà thị trời yên biển lặng, yên tâm đi, thiếu gia chưa bao giờ bị tổn hại, cho dù Tề Minh Hải có bản lĩnh phi thường đi chăng nữa, thì cũng không động tới Tà thị được chút nào.”

“Vậy thì tốt, xem ra là con tới không đúng lúc rồi.”

Làn máy trắng tinh kéo trên mặt đất, Thành Sơ Ảnh kéo lại không dấu vết, dính một chút vết dơ, cô cau mày.

Tà Thành thích màu trắng, Giang Hạ Sơ chưa bao giờ mặc đồ màu trắng, ngoại trừ đồng phục kiểm soát trường, thì cô chỉ yêu thích mỗi màu trắng.

Anh xem, cái này là ai giống ai, đđ"/lq"đ/|yũ ai thay thế ai vậy?

Tiến thúc phụ họa: “Đúng là thật sự tới không đúng lúc.”

Hay là nói thế này, ngoại trừ Giang Hạ Sơ, thì chẳng ai tới đúng lúc cả. Chẳng qua là lời này, Tiến thúc hơi khó mở lời, Sơ Ảnh, ông nhìn cô gái nhỏ bé bình thường lại gây gổ lớn lên một mình đảm đương một công việc kiểm soát trường, nổi lòng của cô, làm sao ông lại không biết.

Có một vài thứ sẽ chết người, nhưng hết lần này tới lần khác lại có nhiều người lao vào như thiếu thân đến vậy.

Con người xinh đẹp thâm sâu giống như màu lưu ly, trôi chảy trong đó, chính là những dòng chảy lấp lánh rực rỡ, cô hỏi với vẻ hơi vội: “Tà Thành sao rồi?”

Thành Sơ Ảnh gọi Tà Thành, mà không gọi là thiếu gia giống như Tiến thúc, cũng sẽ không gọi tiên sinh giống như thủ hạ bên cạnh, hay là tổng giám đốc, mười một năm nay, cô vẫn gọi thẳng cái tên này. Tà Thành chưa từng bác bỏ, cho nên Thành Sơ Ảnh vẫn luôn như thế, cô có một chút đặc biệt.

Tà Thành, Tà Thành. Cô thích gọi anh như thế, dường như khoảng cách trở nên rất gần, cô biết, mười một năm nay, cô đã gọi cái tên Tà Thành này rất nhiều.

“Lên sân thượng.” Tiến thúc do dự một lúc lâu rồi mới trả lời.

Sân thượng. Chỗ đó, cái gì cũng liên quan đến Giang Hạ Sơ. Không cần hỏi tại sao? Thế nào? Đáp án cũng chỉ có một. Thành Sơ Ảnh ung dung hỏi: “Giang Hạ Sơ lại làm cái gì?”

Giang Hạ Sơ, dường như tôi hơi căm ghét cô.

Thật ra thì Thành Sơ Ảnh không dám như thế bởi vì Tà Thành không thích, nhưng mà cô càng ngày càng không thể không chế bản thân được rồi.

Ánh mắt của Tiến thúc nặng nề, giọng điệu nghiêm túc: “Không nên nói những lời như thế trước mặt thiếu gia.”

Thành Sơ Ảnh cười, không để bụng: “Con có cân nhắc, phạm vào cấm kỵ một lần, sao còn có thể có lần thứ hai? Bởi vì là Tiến thúc, nên con mới không lo lắng.” Giọng điệu của Thành Sơ Ảnh nũng nịu, nhưng trong đôi mắt lại có từng ánh sao rơi xuống.

Giang Hạ Sơ là cấm kỵ của Tà Thành [d]đ' lqđônQVũ, người bên cạnh không động vào được, không thể được, năm ấy, năm cô mười ba tuổi, cô đã biết từ lâu.

Khi đó Giang Hạ Sơ vẫn chưa xuất hiện, trong trí nhớ chính là một lần Tà Thành say rượu duy nhất, anh nắm tay cô và gọi Hạ Sơ, cô hỏi ai là Hạ Sơ? Thì Tà Thành đã tỉnh lại ngay, đẩy cô ra thật tàn nhẫn, rồi nói ‘Mãi mãi đừng tìm tôi về cái tên này’.

Khi đó cô mới mười ba tuổi, nhưng mà cô biết, Hạ Sơ chính là cấm kỵ của Tà Thành, sau đó cô không bao giờ phạm vào cấm kỵ này một lần nào nữa.

Bầu không khí hơi trầm lắng, Thành Sơ Ảnh nhấp từng ngụm trà, Tiến thúc thì trầm ngâm.

Đặt cái ly xuống, giọng nói của cô rất bình tĩnh, giống như việc thường ngày: “Tiến thúc, bác nói, tại sao lại là Giang Hạ Sơ? Ai cũng có thể, tại sao hết lần này tới lần khác lại là Giang Hạ Sơ? Như vậy thì quá cực khổ, con không thể hiểu nổi, nghe cái tên Giang Hạ Sơ mười một năm, con cũng chẳng thấy được rằng cuối cùng là có cái gì khác biệt, ngoại trừ điểm lòng dạ độc ác.”

Trái lại cô nói chuyện như gió thoảng mây trôi, như mặt nước phẳng lặng, còn mưa rền sóng dữ thì được cô giấu ở một chỗ thật sâu, cho dù là Tiến thúc thân như bạn bè thì cô cũng đề phòng mọi lúc. Đây là bí mật của cô.

Trong thâm tâm của cô còn bổ sung thêm một câu: Tại sao không phải là tôi đây chứ?

Nhưng mà Thành Sơ Ảnh không biết, điều bí mật này, chỉ có Tà Thành không biết thôi, chỉ có chính bản thân cô cho rằng chẳng có ai nhìn thấu nó.

Tiến thúc thâm ý liếc mắt nhìn Thành Sơ Ảnh, ánh mắt chòng chéo phức tạp, nhưng lại giấu đi không biến sắc: “Ừ, đúng là rất độc ác, chẳng khác với nhiều kẻ đã giết người không chớp mắt. Nhưng có ai có thể nói gì, thiếu gia cảm thấy băng lòng, cảm thấy đáng giá, thì người bên cạnh không phạm vào được.”

Sơ Ảnh, con hiểu không? Người bên cạnh không chạm tay tới được, con nhất định phải hiểu, ta nói như thế, con hiểu chưa?

Ai ai cũng thấy được, sao Sơ Ảnh thấy mà lại không hiểu đây.

Cô vẫn còn đang đắm chìm trong những câu chuyện mơ mộng của bản thân, và đã vô tình đi quá giới hạn: “Ai cũng có thể sao, nếu như không có Giang Hạ Sơ thì tốt rồi. Tại sao Tả Thành lại yêu cô ta đến như thế?”

Cô phạm vào điều cấm kỵ, may thay, Tả Thành không hề nghe thấy.

Nếu như là thế, Tiến thúc cũng từng giả dụ như thế, lúc đó, Tả Thành trả lời: Không nên để cho tôi nghe những lời như vậy thêm một lần nào nữa.

Sơ Ảnh à, những mơ tưởng như vậy cũng không thể mơ tưởng được đâu, con có thể hiểu chứ?

Tiến thúc cười khò, giống như không biết nên làm thế nào: “Sơ Ảnh, tình yêu là một thứ chết người, không thể được.”

Mười một năm, cô thì càng ngày càng không kìm nén được, sẽ mất mạng.

Tả Thành dán cho mình một cái nhãn – duy nhất [Vũ]lêq"đôn Giang Hạ Sơ. Còn ai có thể mơ tưởng như thế, tất nhiên là không được, không thể được.

Cô làm thinh, cười sặc sụa cứ như người ngoài cuộc: “Con biết, thật sự không được, cũng không thể xảy ra.” Đúng, cô thu lại tất cả những cảm xúc không cần thiết và hỏi, “Tả Thành không khỏe sao?”

Hình thức là câu hỏi, nhưng giọng điệu thì chắc chắn, gắp Giang Hạ Sơ, thì đòi nào Tả Thành khỏe được?

Tiến thúc bắt đầu dĩ trả lời, lời ít mà ý nhiều: “Thật sự không khỏe, hai tháng này, dạ dày xuất huyết ba lần, lần thứ tư gần đây nhất, cái trán bị đánh cho bị thương, không hề xử lý.”

Giang Hạ Sơ chỉ xuất hiện có hai tháng thôi, mà Tả Thành đã có bộ dạng như thế, bản lĩnh như thế thì ai có thể địch nổi chứ, Thành Sơ Ảnh bái phục luôn: Giang Hạ Sơ, cô sẽ áy náy sao? Cho dù là một chút.

Người đàn bà quá nhẫn tâm, cô từng gặp đủ thứ tù phạm, nói về sự thờ ơ, nói về sự vô tình, nói về lòng dạ ác độc, không hề có bất cứ ai có thể ngang ngửa với Giang Hạ Sơ.

Thành Sơ Ảnh đứng dậy, làn váy trắng tinh bị dè nhãn lại, cô vuốt vuốt: “Con đi xem một chút, phải đưa anh ấy đến bệnh viện.”

“Sơ Ảnh, bác sợ người đi bệnh viện sẽ là con.” Tiến thúc không hề nói đùa, bản thân ông, chẳng phải là ví dụ hay sao?

Thành Sơ Ảnh cũng chỉ cười, nói đùa: “Thế đi chung cũng tốt lắm, Tiến thúc, đừng quên bôi thuốc lên chân, chắc chắn là Tả Thành không hề nương tay.”

Đúng là, trên gấu quần của Tiến thúc đã nhuộm đỏ từng mảng lớn.

Tả Thành, anh thật là nhẫn tâm mà, đây chính là Tiến thúc, hơn hai mươi năm cùng nhau, vậy mà cũng không thể thay đổi với Giang Hạ Sơ chỉ một buổi sáng chiều.

Đúng là tuyệt phối mà, lòng dạ sắt đá lạnh lùng giống hệt như Giang Hạ Sơ.

Bóng lưng dứt khoát của Thành Sơ Ảnh, Tiến thúc nhìn mà cảm thấy quen thuộc, ô, đúng rồi, thật giống thiếu gia, ông thở dài thườn thượt: “Sao lại giống như thiếu gia #d@d@l"q"dd, cố chấp bướng bỉnh không chịu nổi mà.”

Sơ Ảnh, ác độc như thiếu gia, lạnh lùng như thiếu gia, khôn khéo như thiếu gia, chỉ cần đừng bắt chước theo sự cố chấp bướng bỉnh của thiếu gia thôi.

Rất nhiều thứ không thể được, chẳng hạn như tình cảm cố chấp của Thành Sơ Ảnh, hay là Tả Thành lưu luyến si mê Giang Hạ Sơ, nhưng mà rõ ràng biết thế, nhưng cũng không thể ngừng những việc này lại.

Tiến thúc cũng chỉ lắc đầu, thôi vậy, mỗi người, ai cũng có một số mệnh riêng, cũng chỉ có thể dùng khái niệm trừu tượng là số mệnh để giải thích việc này thôi.

Trên sân thượng lầu bốn cao chót vót, gió lớn, làn váy tinh khôi của Thành Sơ Ảnh tung bay, bước chân loạng choạng, từng bước từng bước, giống như bước trên băng mỏng, phải đi rất cẩn thận.

Chỗ xa xa, trông thấy bóng dáng nửa nằm trên ghế mây, tây trang màu đen áo vest rộng thùng thình, áo sơ mi trắng hơi nhàu, mở rộng ra, hơi xốc xếch, lồi thối lếch thếch tàn tạ. Nhưng mà Thành Sơ Ảnh lại bị mê hoặc đến điên dại, người đàn ông kia suy sụp, cố chấp, tàn nhẫn, thậm chí là vô tình, nhưng cô lại cố chấp yêu chúng hết.

Thành Sơ Ảnh, cô đứng là điên không nhẹ đâu. Cô cười khổ, tự giễu, bước nhẹ nhàng đến gần anh, thở thật khẽ, cẩn thận như lo rằng động đến cái gì đó.

Đứng ở chỗ cách chừng một thước, cô lại khó lòng di chuyển bước đi, mười một năm, Tả Thành chưa bao giờ cho cô vượt qua khoảng cách này.

Cô đứng, nhìn, trong đôi mắt như bị lưới đan xem bao trùm dày đặc, mọi thứ chỉ toàn là gương mặt tái nhợt suy nhược. Tả Thành. Sao anh lại trở thành bộ dạng như thế này.

Thành Sơ Ảnh yên tĩnh đứng đó, giống như mọi khi, cô không dám vi phạm, cái to gan duy nhất chính chỉ là ngấm nhìn thật thản nhiên, chẳng qua là, đây là lần đầu tiên, cô có thể nhìn anh thật lâu như thế, nhìn mà chẳng cần phải kiêng kỵ gì cả. Người đàn ông này có lòng cảnh giác rất mãnh liệt, từ khi nào trở nên chẳng còn phòng bị như thế.

Ngay từ khi Thành Sơ Ảnh mười tuổi, thì cô đã cho rằng, Tả Thành có một đôi tay đẹp nhất thế gian, có một không hai, trong lòng len lén giấu một suy nghĩ khác, gương mặt của Tả Thành là đẹp nhất trên đời. Nhưng lại phát hiện tám dung nhan xinh đẹp như bức họa thời trung cổ, không hề có chút sức sống nào, yên lặng giống như đã chết vậy.

Trên trán, vết thương kết vảy đỏ sậm dài bằng ngón tay, vô cùng chói mắt dữ tợn. Bức họa kia, bị người ta hủy hoại.

Giang Hạ Sơ, cô thật là quá độc ác mà.

Chắc chắn là rất đau đi? Cô đưa bàn tay chạm vào như quý xui thần khiến, mang sự run rẩy, gần như cẩn thận giống như tôn thờ.

Chỉ thiếu chút nữa, đầu ngón tay chỉ tiếp xúc với không khí lạnh lẽo, đôi mi dài khẽ run, một đôi mắt đen như đầm sâu thăm thẳm còn sáng hơn cả những vì sao đêm này.

Ánh mắt như thế, tàn nhẫn, thâm thúy, lạnh như băng. Đây mới là Tả Thành, nhắm mắt lại thì như hoa anh túc ngủ say, mở mắt ra thì như chất độc thị huyết.

Vài tia hốt hoảng đánh đập vào trái tim, |d/dl[q]d cô làm bộ thông dong, nín thở thu tay lại: “Tĩnh rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tù Sủng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58-2: Âm mưu dương mưu bỗng dừng đến.【2】

Edit: Quan Vũ.

Vài tia hốt hoảng đánh đập vào trái tim, cô làm bộ thông dong, nín thở thu tay lại: “Tĩnh rồi.”

Thiếu chút nữa thôi đấy. Thật đáng tiếc.

Trong lòng cô đã hiện lên sự tính toán nho nhỏ.

Tả Thành nghiêng người dựa lưng vào ghế dựa, lười biếng thờ ơ: “Sao cô lại đến đây.”

Cô cười như chẳng hề xảy ra chuyện gì, không nghĩ nhiều: “Lần nào anh cũng hỏi em như thế, lần trước em đã trả lời như thế nào, ồ, kiểm tra thị sát phòng làm việc Tả thị, em không yên tâm về anh.”

Sao em lại tới? Đúng vậy nha? Sao em lại tới? Nơi công tác cho nghỉ định kỳ, giám sát kiểm tra phòng làm việc, thân thể Tiến thúc không khỏe, không bỏ Tả thị được. Lý do như thế cũng từng dùng tới rồi.

Sao em lại tới? Anh thật sự không biết sao? Rõ ràng như vậy, đừng khiến em cực khổ viện đủ thứ lí do như vậy chứ?

Mùi rượu tản ra khắp trong không khí, vô cùng giống với mùi vị trong lòng Thành Sơ Ảnh, chua xót, nứt toạc ra, hay là trầm lắng như say rượu.

Tả Thành hơi nhú lông mày, dường như vết thương trên trán rách ra một chút, giọng điệu ra lệnh máy móc: “Tôi nói rồi, cô không nên chạm tay vào. Bây giờ thì ra ngoài đi.”

Tả Thành cũng chỉ nhìn liếc qua Thành Sơ Ảnh, rồi rũ đôi mắt xuống, anh không thích.

Giang Hạ Sơ, Thành Sơ Ảnh cũng từng nói, tôi có một đôi tay rất đẹp, tôi cứu cô ấy, em sẽ vui, phải không? Nhưng mà anh không muốn nhìn thấy cô ta, bởi vì như thế thì sẽ nghĩ tới em.

Thành Sơ Ảnh nhắm mắt làm ngơ: “Anh phát sốt rồi, phải xử lý vết thương, để cho em tới hay là đến bệnh viện.” Giọng nói trong trẻo ngân vang, rất êm tai, cái này toàn là công lao của Tả Thành nhĩ, nuôi cô thành người dịu dàng thanh lịch như thế, có thể dễ dàng đứng đắn lại trầm tĩnh như thế này.

“Thành Sơ Ảnh, mười một năm, không phải cô không biết tôi không thích nghe lời người khác nhĩ?” Môi mím thành đường, đôi môi đang trắng bệch cũng có một chút hồng hào.

Tay Tả Thành giữ chặt nơi dạ dày, Thành Sơ Ảnh chú ý thấy, từ đầu đến cuối chưa từng lấy ra, cô nghĩ, chắc hẳn anh rất đau, lông mày vẫn nhíu lại, không hề giãn ra.

Có thể là do Tả Thành bị bệnh, hay là ảo giác, mà dường như Thành Sơ Ảnh cảm thấy anh đã vô hại hơn nhiều, nên to gan, bước một bước thật dài đi quá giới hạn, cô cười nhạt và nói thật dịu dàng: “Giang Hạ Sơ mà, là cô ta không nghe lời.”

Nhưng mà anh rất thích, không phải sao?

Bên trọng bên khinh nha, Thành Sơ Ảnh bụng dạ hẹp hòi so đo, cho dù cô chẳng có tư cách.

Khuôn mặt Tả Thành trắng bệch, xuất hiện từng mảng âm u, giọng nói suy yếu nhưng vẫn sắc bén, giống như là muốn đâm vào lồng ngực của người ta vậy: “Tôi cho cô cái tư cách so đo với cô ấy từ khi nào?”

Ý nói là: Chỉ có Giang Hạ Sơ mới có tư cách đó.

Cho tôi bây giờ, l"q"dd#Guānyǔ người đàn ông này vẫn có thể dễ dàng giết người vô hình như thế, ngay cả một chút mơ tưởng cũng không để lại, cô không thể bắt chước làm bộ nũng nịu, nên cứ như gió thoảng mây trôi, làm như không có chuyện gì xảy ra là được rồi: “Em còn chưa ngu đến trình độ đó. Cái sân thượng này giống hệt như trước khi em đi du học, đu dây, chà là, ghế mây, mọi thứ không thay đổi chút nào, hẳn là Giang Hạ Sơ chưa từng tới dù chỉ một lần.”

Cô muốn, cô phải nói hết mọi thứ ra, nếu không, trái tim kia của cô sẽ bị Tả Thành xé nát từng chút từng chút một, nhưng mà cứ nói hoài, thì cô lại dẫm lên bãi mìn của Tả Thành.

Thành Sơ Ảnh, hôm nay mi sao vậy, sao cứ phạm vào cấm kỵ liên tiếp vậy? Cô cười khở.

Nhưng Tả Thành cũng chỉ khẽ mím môi, con ngươi âm u lại bình tĩnh lạ thường, giọng nói không ôn hòa, nhưng cũng không rét lạnh cùng cực: “Thành Sơ Ảnh, tôi nay cô quá lão xược rồi.”

Có thể bản thân Tả Thành không biết, nhưng Thành Sơ Ảnh biết, anh càng bình tĩnh, thì càng tàn nhẫn.

Không đứng, trong một câu nói của Tiến thúc, người vào bệnh viện sẽ chính là cô, điều này không được. Đã như thế, chỉ lần này hôm nay thôi, cô sẽ không nghe lời anh nói, không muốn, Tả Thành xuất huyết dạ dày vì Giang Hạ Sơ lần thứ ba.

Bước chân hơi nhẹ nhàng, cô nhìn anh, cười nói: “Còn lão xược hơn nữa đây.”

Lời vừa dứt, tay trái đánh ập về phía gáy của Tả Thành.

“Bịch——” Tả Thành ngơ ngác trong chốc lát, ngã lên ghế mây, cặp mắt sâu thẳm, không mở ra nữa, một giây sau, Thành Sơ Ảnh trông thấy sát ý trong đôi mắt anh.

“Thành Sơ Ảnh, cô thật đúng là lão xược mà.” Trái lại cô tự cười khở, đưa tay vỗ lên Tả Thành.

Hơi thở của Tả Thành rất lạnh, Thành Sơ Ảnh cười, lão xược một lần cũng đáng giá.

“Em ra tay rất được chứ, trong phòng kiểm soát không có ai đánh lại em, khổ luyện rất nhiều năm đấy.” Nhìn Tả Thành, cô làm bầm lẫu bầu, “Anh có thể không yêu thương bản thân mình, nhưng em không thể làm như không thấy được.”

Cô vuốt ve cái trán của anh, nóng muốn đốt người: Anh có biết, anh lạnh lùng tới mức nào, thì cũng khiến cho em đau lòng hơn bất cứ ai.

Cô để cho anh tựa vào mình, làn váy tinh khôi dính mùi rượu, cô không thèm để ý, gọi một câu về phía cửa: “Tiến thúc.”

Nhìn về bầu trời, ngôi sao cũng núp sau làn mây, bí ẩn mờ ám, Thành Sơ Ảnh nghĩ: Trời đã sáng, em có chút không cam lòng rồi, cứ gần nhau mãi như thế thì tốt biết mấy.

Tháng 7, giữa mùa hạ, dường như cái nóng bức của hè nơi Thượng Hải chưa bao giờ yên ả như thế, sau cơn mưa kế tiếp, sau【Yêu, không có kết quả】, truyền thông vẫn chưa trời yên biển lặng, cơn sóng này còn chưa tan mà cơn sóng khác đã nổi lên.

Tập đoàn Ngao Thiên vượt mặt người ta lê:q"đôn trong thương giới ở Thượng Hải, có thể sánh ngang với Tả thị.

Nghe rằng, bầu trời Thượng Hải đang rục rịch muốn nổ đầu dậy.

Đại khái là bên Tà thị đã thống trị quá lâu, cho nên, dù sao thì người tịch tịch thì luôn bàn luận về những đề tài không hề tịch tịch.

Các loại ngôn luận không hay cứ lũ lượt kéo đến.

Tin đồn, luật sư của Ngao Thiên tung ra thị trường tin các xí nghiệp bị phá sản lên tới con số mười.

Tin đồn, chủ của Ngao Thiên – Phụng Vũ, một buổi sáng nọ đã đi tắm trắng.

Tin đồn, tổng giám đốc của Ngao Thiên có một chân giả, quanh năm suốt tháng không rời khỏi cây gậy.

Tin đồn, Trương Ngao Thiên tàn phế là do mười năm trước đối địch với Tà thị.

Tin đồn, Ngao Thiên tiến quân vào thương giới Thượng Hải để báo mối thù mười năm trước.

Tin đồn,.....

Những tin đồn như thế vẫn còn nhiều vô kể, không thể không nói, năng lực kiểm chuyện của ký giả thuộc hàng nhất, e rằng ngay cả phần mộ tổ tiên của Tà thị, Ngao Thiên cũng bị tra xét tới hết luôn.

Truyền thông như bị chiến trong dầu sôi lửa bỏng, nhưng người trong cuộc là Tà Thành chẳng có bằng chứng dấu vết chính xác gì, mà Trương Ngao Thiên thì cũng chỉ nói một câu: Đó toàn là chuyện mấy trăm năm về trước.

Hiển nhiên điều này đã làm lộ rõ rằng ham muốn của ký giả truyền thông vẫn chưa được thỏa mãn, nên chỉ có thể tìm kiếm chen chúc từng chút một ở khắp nơi, tuy nói là con ruồi không có đầu, nhưng mà không chỗ nào lại không chui vào được.

Lăng Giang đứng trên đầu ngọn sóng, dũng cảm đạt được vinh quang, mỗi lần hành động là lại đưa ra thị trường độc nhất bên Ngao Thiên, trong lúc không ít thì nhiều không vì lời người ta lại thêm những phiên bản.

Tà thị độc nhất, đường lối điều tra chính xác độc nhất, còn có mạng bên Ngao Thiên lần này, có cả Lăng gia khí thế ngất trời, trưởng đài Lăng Giang thì xuân phong đắc ý, há miệng cười đến không hề khép lại.

Trương Ngao Thiên là tổ tông Lăng Giang ngưỡng mộ tôn trọng phục vụ đứng thứ hai, còn đứng thứ nhất chính là Tà Thành.

“Trương tổng, đây chính là mạng Quan Hân phụ trách đưa ra thị trường Ngao Thiên lần này, chúng ta, đài trụ cột trong đó.” Trưởng đài đại nhân cúi đầu khom lưng, cười đến nổi mặt hiện đầy nếp nhăn, nhiệt tình giống như nhà hàng cao cấp năm sao chiêu đãi tiểu thư.

“Chào ngài.” Nở nụ cười yếu ớt, gật đầu cúi bàn tay trái ra, lễ nghi giao tiếp đúng mực, Quan Hân là một trong những cao thủ trong đó.

Tin đồn, tổng giám đốc Ngao Thiên có một chân bị tàn phế, chẳng khi nào rời khỏi cái gậy.....

Xem ra không phải tin đồn nào cũng không thể tin.

Quan Hân chỉ không biến sắc phân tích thông qua một cái liếc mắt.

Trương Ngao Thiên khoảng năm mươi tuổi, mái tóc hơi hoa râm, diện mạo mang vẻ thô kệch của người quân nhân, nhất là hai con ngươi, giống như hùng ưng tìm kiếm con mồi vào ban đêm, lõm xuống rất sâu, giống như muốn nuốt người ta vào. Đi bộ một lúc, chậm rãi, hơi ngả nghiêng, tay nắm gậy, cũng chỉ nhìn lướt nhanh qua Quan Hân, lạnh lùng ung dung rồi lại đọc một câu hàm xúc sâu xa: “Quan Hân.” Cánh môi hơi dày màu tím đậm, mím lại thành đường cong, cười như không cười, “Ngưỡng mộ đã lâu a.”

Trương Ngao Thiên, tay phải cầm gậy, đưa bàn tay trái ra, bắt tay nhẹ nhàng, rồi buông ra ngay.

Quan Hân xuất thân thế gia, bắt tay là lễ căn bản, cô làm không dưới ngàn lần với tư thái chuẩn mực, cũng là lần đầu tiên, đưa tay trái để làm lễ.

Người phụ nữ trước mắt này thận trọng, vô cùng sáng suốt, tuyệt đối không phải là báu vật.

Đây là ấn tượng đầu tiên của Trương Ngao Thiên về Quan Hân.

Lăng Giang, đúng là đám rông hang hổ, phụ nữ của Tà Thành không đơn giản đâu.

Quan Hân cười nhạt nói đùa: “Trương tổng nói đùa, tôi cũng chỉ là phát thanh viên nho nhỏ, làm sao có thể được hưởng thụ sự ngưỡng mộ đã lâu của người bạn rận vô cùng như Trương tổng ngài đây.” Giọng nói pha chút hài hước, đôi môi ướm át mỉm cười, một câu nói, qua miệng của Quan Hân, lại dễ nghe đến thế.

Dường như lq"đ/||yu Trương Ngao Thiên đang rất vui, cười to: “Không hổ là danh là người có tài ăn nói, nói ra lời này, rõ ràng là vô cùng đại bất kính, nhưng lại khiến cho người ta không tài nào tức giận được.”

Quan Hân cũng cười, mỹ nhân chính là mỹ nhân, mắt phượng cong cong, má lúm đồng tiền nhàn nhạt, cười một cái là cảnh đẹp ý vui: “Trương tổng nói đùa.”

“Nếu Quan Hân tiểu thư đến làm mắng bên Ngạo Thiên chúng ta, cơ hội gặp mặt sau này còn rất nhiều, liên hoan tối nay, Quan tiểu thư cũng đi chung luôn đi.”

Giọng điệu đúng với trong thương nghiệp, Trương tổng có một loại khí phách khiến cho Quan Hân kinh hãi, không thể lí giải.

“Thế buổi tối hôm ấy làm phiền vậy.” Gật đầu, Quan Hân trả lời.

Trong đôi mắt Trương Ngạo Thiên lóe một tia hàm súc thâm sâu, chống gậy ngã nghiêng rồi khỏi, trường đài đại nhân cúi người đằng sau.

Lắc đầu, Quan Hân có chút dứt suy nghĩ lung tung không thể lí giải, không rõ đầu mối. Trong lòng âm thầm ghi xuống ba từ Trương Ngạo Thiên, và những loại tin đồn không thể chứng thực.

Thời tiết dễ chịu, dường như những ngày như thế thích hợp để hăm hại lừa gạt, lừa lọc đảo điên cái gì có.

Cũng không đúng, bây giờ người ta công khai làm mấy thủ đoạn ấy chứ.

Nói gì đây, cái này gọi là hăm hại lừa gạt, lừa lọc đảo điên, lời lẽ điển hình của Quan Ngải là: Tôi đây bảo thế là tiện tay bắt trộm dê.

Chuyện là như thế đó, Quan Ngải đang cầm máy tính, đang ngồi một mình trên quầy rượu trong quán cà phê của mình, bụng bảo dạ tìm tòi suy nghĩ ra cách để nâng cao hiệu suất làm việc, bỗng nhiên một con ‘Dê’ lại tìm tới cửa, bắt cô biểu diễn trò tiện tai bắt trộm dê vừa nảy ra.

“Quan Hân tiểu thư có phải không?”

Quan Ngải liếc nhìn qua, người tới có vẻ mặt như kiểu đang phấn khích vì say thuốc, mang điệu bộ ánh mắt như thể ai cũng không bằng, khoe miệng nhếch lên một nếp nhăn, cầm cái máy chụp ảnh trong tay.

Đây là chó săn! Quan Ngải phân định xong.

Đặt máy tính trong tay xuống, nở nụ cười xinh đẹp: “Là tôi, có chuyện gì không?” Giọng điệu này, giống hệt như Quan Hân không khác một li, loại câu này mang rất nhiều xúc phạm, và còn sâu sắc.

Nếu như là người khác, chắc chắn Quan Ngải trừng mắt nhìn qua rồi chạy tới ngay và rống một câu: Trợn to mắt chó của mi nhìn cho rõ đây, lão nương là Quan Ngải.

Nhưng mà, chó săn và Tả Thành là trường hợp ngoại lệ.

“Tôi chỉ tò mò Quan thiếu thư lại có thể đến đây uống cà phê.” Chó săn đại thúc cười vô cùng chói mắt, gỡ cặp đít chai dầy cộm xuống, đôi mắt lươn híp lại thành một đường, chỉ có một chút tinh quang lộ ra từ trong cái khe hờ, thật là đáng ghét mà.

Quan Ngải chưng ra bộ mặt không nóng không lạnh giống hệt như Quan Hân: “Tôi tới đây uống cà phê thì có gì lạ sao?” Cố gắng đè nén cục tức trong lồng ngực, nếu là mọi khi thì chắc chắn cô sẽ đi qua và rống lên: Chỗ này thì sao, chỗ này khí phách bậc cao đáng thương thức, vẻ đẹp bên trong đủ xa hoa, thế nào?

Nhưng mà, cô nhin!

Ký giả đại thúc vẫn chưa biết mình đã dẫm phải bãi mìn thì có vẻ hứng thú ra mặt, đôi mắt lươn nhìn Quan Ngải chăm chăm giống như muốn nhìn ra giấu vết gì, thử dò xét: “Tả đại tổng giám đốc còn dưỡng bệnh ở bệnh viện, Quan tiểu thư lại ngồi đây uống cà phê, đúng là hơi tò mò, chẳng lẽ Quan tiểu thư và tổng giám đốc Tả có tranh cãi mẫu thuẫn gì chăng?”

Cái gì gọi là chỗ nào cũng chui vào, thế mà lại đào bới ra được cô ở đây.

Nhưng mà trên đời này vẫn còn có một trò chơi tên là: Kế phản gián*.

*Kế phản gián: chống địch bằng kế ly gián.

Bất giác, mắt phượng héch lên, nhếch lên, lúc Quan Ngải dương dương tự đắc làm điều mờ ám.

Người duy nhất à, cứ đưa tới cửa như thế, có đôi khi vận may của người quá tốt, hết cách rồi.

Quan Ngải cột cột mái tóc dài tán loạn, lập tức hiện ra một mảng tím bầm trên trán, động tác như thế nhưng lại rất đẹp mắt, nở nụ cười yếu ớt: “Một cho ông lo lắng rồi, tôi đang muốn đến bệnh viện đây.”

Nói xong, mặc kệ người kia kinh ngạc, cất bước làm bộ ra khỏi quán cà phê, Tiểu Thanh đi đưa cà phê vừa về quán, đang định mở miệng kêu Quan Ngải, thì bị cô trừng mắt nhìn qua.

Bà chủ quán hôm nay trúng phải cái thứ gió gì thế, muốn đóng cửa chẳng?

Sau khi vở kịch này được diễn xong, tới khi Quan Ngải trở về thì đã là một giờ sau, không còn cách nào, lão ký giả kia trong quán cà phê có mấy điều hòa thổi cả một canh giờ, còn Quan Ngải thì ở ngoài cửa phơi nắng cả một canh giờ, thiếu chút nữa là không bị cảm nắng rồi, nắng gắt muốn lấy nửa cái mạng rồi.

Bây giờ trời đã nhá nhem tối, Quan Hân trở về, thì nhìn thấy một màn [d]đ' lợđ như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sủng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58-3: Âm mưu dương mưu bỗng dưng đến.【3】

Edit: Quan Vũ.

Bây giờ trời đã nhá nhem tối, Quan Hân trở về, thì nhìn thấy một màn như thế.

Trên gương mặt Quan Ngải là nụ cười quý dị, cô dựa vào cửa, khiến người ta không khỏi nhớ đến câu – ôm cây đợi thỏ.

“Em làm gì trong phòng của chị?” Tan tâm, còn chưa kịp tẩy trang, thì đã gỡ bỏ bộ mặt đoan trang tao nhã.

“Còn chưa tỉnh ngủ, tìm nhà cầu, lại mò lộn phòng.” Về mặt thành thật, không nhìn thấy một tia đồ mặt tía tai, bản lĩnh nói láo như cắt cỏ của người này đã vượt qua mức nói láo như cười.

Bản lĩnh nói láo quá tệ, Quan Hân cũng lười vạch trần, trong phòng Quan Ngải có nhà cầu, sờ lộn cửa mà tìm tới đây được, lời này, quý mới tin.

Quan Hân lộ ra gương mặt xinh đẹp lạnh như tiền, vừa muốn nhắm mắt làm ngơ đi vòng qua, thì lại bị Quan Ngải ngăn lại.

“Cái này là từ đâu tới?” Quan Ngải giờ giờ một đồng tài liệu trong tay trước mặt Quan Hân.

Sắc mặt Quan Hân biến đổi, mắt phượng xinh đẹp, lạnh lùng khó chịu mở miệng: “Em đi tìm nhà cầu, còn lục lọi đồ luôn à?”

Đưa tay muốn lấy lại những tư liệu kia.

Quan Ngải không thể so đo với Quan Hân, nhưng ra tay thì tuyệt đối nhanh nhẹn hơn, lách mình một cái là đã tránh khỏi, giờ tay cao lên: “Tôi tìm giấy chùi dít không được sao?”

Mặt mày Quan Hân đỏ tía, tức lên tận đỉnh đầu: “Đưa đây, không hề liên quan đến em.”

Giờ tay phải định với lấy tờ giấy trên tay Quan Ngải, chẳng qua là đã cởi giày cao gót, không có ưu thế chiều cao, phút chốc không thể nào chạm tới mép giấy.

Quan Ngải nhón chân, nhanh chân tránh trái né phải, hào khí nói thẳng: “Giang Hạ Sơ là bạn bè của tôi, tất nhiên là liên quan đến tôi, rốt cuộc chị thu thập những tài liệu này để làm cái gì?”

Một mớ tài liệu này, toàn là tài liệu ba năm trở về đây của Giang Hạ Sơ. Khiến cô ngửa tay trong phút chốc, đụng vào giá sách của Quan Hân.

Quan Hân thu tay lại, lười tranh giành, khoanh hai tay lại, một thực nữ danh viện bây giờ làm bộ lưu manh: “Có thể làm gì, cô ta là bậc thầy sáng tác nhạc, chị là người của truyền thông, mỗi người có nhiệm vụ riêng của mình mà.”

Quan Ngải suy nghĩ một lát, câu này nghe có vẻ không có gì mờ ám, nên nghiêm mặt nói: “Quan Hân, chúng ta làm giao dịch đi.” Cười tươi, rồi nói thêm, “Trước tiên thì nói cho rõ, hẳn là có liên quan đến Tả Thành.”

Quan Hân chế nhạo ra mặt, Quan Ngải thì vẻ mặt quý dị. Hai gương mặt giống hệt nhau, nhưng vẻ mặt thì khác xa.

“Nói nghe thử.”

Một giờ sau, cửa lớn Quan gia, hai người lần lượt ra ngoài.

Một người mặc bộ đồ hơi nhăn, giống như không kịp thay ra.

Người còn lại thì mặc một bộ váy dài thực nữ bằng tơ lụa trắng tinh khôi, lết một đôi giày cao gót mười centi, vừa đi vừa lão đảo, miệng mắng to: “A, Giang Hạ Sơ, tớ vì cậu, đứng là trò gì cũng chơi rồi.”

Sau đó, vẻ mặt giống như phải lên máy chém, #Guānyǔ vội vội vàng vàng khí phách mạnh mẽ hiên ngang sải bước đi như vào sinh ra tử.

Một màn tiệc, một người độc nhất bí ẩn, đôi lầy dàn xếp ổn thỏa cho Giang Hạ Sơ, trước khi lên đường, Quan Ngải cảm thấy đáng giá, chẳng qua là ba giờ sau.....

Cầm một ly rượu pha cồn uống vào bụng, sau khi Quan Ngải tỉnh táo thì nói một câu: “Tôi thua rồi.”

Nói xong thì ngã lên bàn ăn, bất tỉnh nhân sự.

Trưởng đài đại nhân lúng túng, cười xòa nói với Trương Ngạo Thiên đang ngồi ở vị trí cao nhất: “Phát thanh viên Quan tử lượng không tốt lắm, Trương tổng thông cảm bỏ qua cho.”

“Không có sao.” Cười đến ý vị sâu xa, ánh mắt kia nhìn người phụ nữ say như chết kia, tìm tòi nghiên cứu.

Trưởng đài đại nhân liếc mắt qua, Tiểu Triệu ngồi ở bên cạnh vội vàng đẩy cái người say bí tỉ nào đó, tiếc là không hề có chút phản ứng nào.

Sắc mặt trưởng đài đại nhân tái mét, khóe miệng như kéo da trâu, kéo làm mặt cười: “Chuyện này cũng bình thường thôi, nếu phát thanh viên Quan cũng say, vậy thì để Tiểu Triệu đưa cô ấy về đi.”

Bình thường thôi? Bây giờ mới bắt đầu được có năm phút thôi đấy có được không vậy, người nào đó uống một cái là gục ngay, cái gì gọi là bình thường thôi hả? Tiểu Triệu oán thăm trong tim.

Trương Ngạo Thiên gạt đầu, tầm mắt vẫn cứ rơi vào một chỗ, hai điểm nóng rực sắc bén.

Trưởng đài đại nhân cười cười, dùng vẻ mặt với Tiểu Triệu, Tiểu Triệu bằng mặt mà không bằng lòng, lập tức đứng dậy, vẻ mặt đau khổ đi ra ngoài.

Tiểu Triệu đi ra cửa, còn bên trong KTV thì vẫn náo nhiệt như cũ, đau khổ than thở: “Tôi còn chưa ăn được miếng nào đấy.”

Đi được vài bước, đột nhiên Tiểu Triệu dừng bước một chút, lắc lắc người phụ nữ trong tay: “Phát thanh viên Quan, đừng giả bộ nữa, ra hết đi.”

Ai mà không biết, trong tất cả các nữ công nhân viên trong Lăng Giang, phát thanh viên Quan có thể uống.

Chẳng qua là, hôm nay, người này, ngoại trừ hô hấp nặng nề, thì chẳng có phản ứng gì cả.

Lại đẩy một cái: “Phát thanh viên Quan, tỉnh lại.”

‘Quan Hân’ đưa tay dụi dụi mắt, rồi lại bất tỉnh nhân sự.

Đặt người lên ghế salon ở đại sảnh: “Không phải là ngủ tiếp đấy chứ? Cô còn chưa nói cho tôi biết nhà cô ở đâu?”

Về mặt Tiểu Triệu bất đắc dĩ, đành phải đến tiền sảnh, đặt một gian phòng, lấy chìa khóa về nhét vào trong tay ‘Quan Hân’: “Đừng có đi lung tung đấy, tôi đi lấy hóa đơn rồi sẽ trở lại ngay.”

Bây giờ Tiểu Triệu chân trước vừa mới đi, thì người say như chết kia trên salon lật người qua lật người lại nhiều lần, không tìm thấy vị trí thoải mái, thì mở mắt ra ngay, cặp mắt như sương mù, đi loạng choạng đụng tùm lum.

Thật trùng hợp, đụng trúng người ta, thật trùng hợp, cái chìa khóa rơi xuống đất, thật trùng hợp, lại cầm lộn cái chùm chìa khóa kia.

Thật đúng là một sự trùng hợp kì lạ.

Quan Ngải hí hóp mắt tìm kiếm người bị đụng, là một người phụ nữ, là một người phụ nữ phong tình vạn chủng, vóc người có thể nói là một người quyền rũ. Cô lầu bầu một câu: “Người đẹp à.”

Người đẹp kia cũng chẳng thèm ngó cô, thì đi luôn, chuyện sau đó, Quan Ngải chẳng có chút ấn tượng nào.

Đèn vừa sáng lên, KTV giải tán hết, trở nên yên tĩnh lại, chỉ còn cái gậy gõ trên mặt đất, một chuỗi âm thanh quý dị, khiến cho người ta rợn cả tóc gáy.

“Trương tổng, cô Quan Hân này, hình như có vấn đề.” Người đàn ông áo đen bên cạnh Trương Ngạo Thiên có tướng mạo giống ông ta, mặt đen thui.

“Phụ nữ bên cạnh Tả Thành, sao có thể đơn giản.” Trương Ngạo Thiên liến liến ly rượu, hơi dung đưa trong tay. Nếp nhăn giữa hai chân mày chau lại, mặt thâm sâu.

“Bước kế tiếp, chúng ta nên làm thế nào?”

“Phụ nữ của Tả Thành, thật đúng là muốn xem một chút coi có bao nhiêu cân.” Cười quý dị hung ác đến tột cùng, “Một chân của tôi, dùng ả phụ nữ này trả trước đã.” Tay đặt lên chân trái, cứng ngắt lạnh như băng, ngón tay bóp chặt.

Mười năm chân giả, chịu nhục, chờ đến một cuộc gió tanh mưa máu.

Cảm giác chệnh choáng lan khắp KTV, cũng không giấu nổi sự mù mịt hung ác trong cả căn phòng.

Tháng 7, trời vừa tờ, ánh Mặt Trời chói chang chiếu xuống, mùa hạ đến hơi chậm, nhưng khí thế thì hùng mạnh, nóng bức, kéo ào ào.

Không có bãi đậu xe, túi thân cho chiếc xe cho thuê sang trọng của Diệp Tích, bị phơi như nóng chảy dưới ánh Mặt Trời.

Diệp Tích đội mũ lưỡi trai, kéo kéo nó xuống, đây là lần đầu thấy dùng cái mũ này để che nắng, còn áo khoác thì lại vắt vẻo trên vai, miếng kim loại bị ánh nắng Mặt Trời nóng rực treo ngược trĩu xuống kêu vang leng keng.

Trên trán, mồ hôi nhễ nhại, Diệp Tích lau một lần rồi lại một lần, cái mặt âm u khó chịu, không phải vì nóng, mà là vì mỹ nhân đáng ghét nào đó phá kiểu tóc của anh ta rồi bù xù.

Đôi mắt đào hoa, sóng mắt uốn lượn đi tuần tra xung quanh: A, chim không đẻ trứng, ngoài trừ cái tiệm nát thì cũng chỉ là cái tiệm nát, ngay cả chỗ dùng chân cũng chẳng có luôn.

Giang Hạ Sơ, đúng là nhờ phúc của cô..... Người nào đó hơi nghiêng răng nghiêng lợi.

Trên cái tiệm cũ nát viết một chữ thật to ‘Hủy’, Diệp Tích chán ghét né sang, lầu bầu một câu: “Đây là cái nơi khi ho cò gáy gì vậy.”

Khuôn viên chẳng biết bao nhiêu dặm, Diệp Tích nhìn thấy được nó rất lớn, chỉ có một tiệm bán đồ lật vặt, cố ý kéo thấp cái mũ xuống, che kín cả khuôn mặt rồi mới tiến đến.

Đã bao nhiêu năm chưa từng đến d@d@l"q'd tiệm bán mấy thứ đồ lật vặt bao giờ, thật đúng là công lao của người nào đó.

Đây cũng là lần đầu tiên Diệp Tích trông thấy tiệm mì đơn sơ, bốn cái bịch nylon, ghép lại giống như một cái ô che nắng rất lớn, dưới cái ô là một cái bàn và một cái ghế. Có thể đồ không thế? Diệp Tích vừa nghĩ vừa đi qua đó. Ngồi vào dưới cái ô che nắng cũ rách, anh xích xích vào trong, làn da anh đã trăm cay nghìn đắng chăm sóc cũng bị cháy đỏ. Gương mặt tuấn tú bình tĩnh, cao giọng: “Một tách Latte, không bỏ đường.”

Diệp Tích kén ăn, chỉ uống cà phê, hơn nữa chỉ uống một loại.

Đến tiệm bán đồ vặt mua cà phê, chắc chắn từ trước đến nay chỉ có mình anh ta, yêu nghiệt này rất cực phẩm, là cực phẩm!

Một người phụ nữ chừng bốn mươi tuổi đi ra khỏi ‘Cánh cửa hàng quán nylon’, hơi phúc hậu, có lẽ do trời nóng, cho nên gương mặt cũng bình tĩnh như nhau, liêu lĩnh giống hệt như yêu nghiệt nào đó.

“Cái gì Latte? Chỉ có hồng trà đá.” Người phụ nữ liếc mắt, dấu vết trên má trái nói rõ rằng bá ẩ bị quấy rầy giấc ngủ chiêm bao.

Đại gia nào đó vẫn bền lòng vững dạ như cũ, nói lại: “Cà phê, tôi muốn cà phê.”

Diệp Tích thuận tay gỡ mũ lưỡi trai xuống, quả nhiên kiểu tóc đã rối đến rối tung rối mù. Cảm điện thoại di động trái soi, phải ngắm, chân mày mang khí thế hào hùng nhú lại. Giang Hạ Sơ là cực phẩm, ký giả cũng sẽ không mò đến chỗ ‘rừng núi hoang vu’ này, anh ta hoàn toàn không lo lắng.

Người phụ nữ ngáp một cái, ánh mắt tỉnh táo, trợn trắng mắt đảo qua cũng không bỏ sót điều gì: “Không bán cà phê, chỉ có hồng trà đá.”

Diệp Tích muốn điên, đôi mắt xinh đẹp vô ngần nhìn người phụ nữ chăm chăm, buồn bực nói: “Thế—— một chai hồng trà đá.” Dừng một chút, “Hai chai.”

Giang Hạ Sơ, cô nhớ kỹ cho tôi! Diệp Tích định tội.

Người phụ nữ một tay đưa hàng, một tay đòi tiền: “Bảy đồng tiền.”

Móc ra một tờ một trăm, người nào đó vô cùng hào phóng đập lên bàn: “Không cần thối lại.” Cái bàn lắc lư mấy cái, thế là cái ô che nắng cũng lắc lư mấy cái.

Cặp mắt người phụ nữ lập tức sáng lên, nhìn chăm chăm vào tờ một trăm đồng nhân dân tệ và cười đến người run rẩy. Từ đầu đến cuối chẳng thèm liếc nhìn Diệp Tích, lần này người nào đó không vui, thử dò xét: “Bà không biết tôi?”

Không phải chứ, vận may tháng này đúng bạc nhật mà.....

Người phụ nữ bỏ một trăm đồng trên bàn vào túi, nó giống như là, sợ sẽ bị lấy lại. Ngắc đầu, liếc nhìn Diệp Tích: “Đưa đến?”

..... Diệp Tích không nói gì, chuyện tự rước nhục vào thân như thế, anh ta sẽ không ngu đến nỗi đi làm lần thứ hai. Mà lại càng nghi ngờ về sức quyến rũ của bản thân.

Người phụ nữ vỗ vỗ một trăm đồng chưa hết nóng trong cái túi, nhìn ba lượt rồi mới quay đầu đi vào trong, lăm bắm trong miệng, “Hình như từng thấy rồi thì phải.”

TV ‘Phòng nylon’ vẫn đang mở, 【Đường cung】 đang hùng hực như lửa.

【Đường cung】—— Tác phẩm Diệp Tịch vinh dự được nhận giải Oscars.

Diệp Tịch mở cái nắp vụn ra, ực một ngụm lớn, chán ghét nhũn mảy. Người này nói chuyện điều thật.

Diệp Tịch lăm bằm lâu bầu: “Còn cả cái loại chỗ này, Giang Hạ Sơ thật đúng là có bản lĩnh mà. Cứ gặp mặt một cái là như rằng khiến cho người ta phải giao tiếp như hạ đẳng.” Giọng nói nghe như thế nào, hung tợn như thế nào, giơ tay lên, nhìn đồng hồ đeo tay một chút, gương mặt tuần tú nhẵn như khi ăn ớt.

Cái dù che nắng cũ rách vô cùng, Mặt Trời như thiêu đốt, người nào đó rất buồn bực, thời gian trôi qua rất chậm. Diệp Tịch kiên nhẫn, liên tục uống ực thứ thức uống anh ta ghét cay ghét đắng, luôn nhìn vào trong đồng hồ bóng bẩy.

Người phụ nữ trong nhà dồn dập nhìn xung quanh, có lẽ là không dám nghĩ sẽ nhìn thấy gương mặt quen thuộc kia, suy nghĩ thật kỹ rồi nhưng cũng không có ý định nhìn 【Đường cung】.

Cầm điện thoại di động lên, không biết đã soi gương đến lần thứ mấy rồi, đúng là thâm không nở nhìn, Diệp Tịch nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó ảnh ngược trong điện thoại di động có gương mặt của người nào đó.

Diệp Tịch từ từ ngẩng đầu lên, [Vũ]lèq"?đ? u ám khó dò nói: “Chịu tới rồi!” Đẩy cái chai hồng trà đá kia tới ngay trước mặt Giang Hạ Sơ theo bản năng.

Còn Giang Hạ Sơ thì hơi thờ ơ định tinh thần thoải mái, lạnh nhạt ngồi xuống, gương mặt trắng nõn không trét phấn trang điểm, phủ một lớp mờ hơi hơi mỏng mờ nhạt, ‘ừ’ một tiếng như có như không.

Đây là thái độ gì vậy? Đây vẫn là lần đầu tiên Diệp Tịch gặp người đã trễ mà còn táo bạo như thế.

Thật đúng là không biết là do ai, anh ta chịu cái tội này, không có máy điều hòa nhiệt độ, không có cà phê, ngay cả cái mặt nóng cũng không cho.

Diệp Tịch, mi thật đúng là thích tự ngược.

Đôi mắt đào hoa vô cùng xinh đẹp liếc nhìn Giang Hạ Sơ một lúc lâu rồi mới nói: “Phụ nữ bình thường trang điểm nửa giờ trước khi định ra ngoài, có thể hiểu. Giang Hạ Sơ, có thể nói cho tôi biết, cái thân này của cô..... Trang điểm đơn giản thôi mà phí kiểu gì mà hết cả một canh giờ luôn thế? Cô biết không, tôi rất là bận rộn, cô, cái người phụ nữ này cho tôi một canh giờ để bay đến.”

Thật sự đúng là trang điểm đơn giản, T-shirt phối với quần cụt. Diệp Tịch buồn bực, người phụ nữ bên cạnh không phải là không tức sặc sỡ, sao bây giờ đến Giang Hạ Sơ, thì như hoa nhài tây rồi. Ba năm, số lần thấy cô mặc quần cụt, Diệp Tịch đoán là chỉ đếm trên một bàn tay là cùng.

Nhưng mà trong căn hộ của Diệp Tịch, có trồng một chậu hoa nhài tây.....

Tóc dài của Giang Hạ Sơ được cột lại đơn giản, khuôn mặt thanh lệ càng trở nên nhỏ hơn, hiếm khi có người có thể bình tĩnh hỏi một câu như vậy: “Anh rất rảnh?” Nhìn đồng hồ đeo tay một chút, “Đến sớm năm mươi phút.”

Diệp Tịch nhìn đồng hồ đeo tay của mình, anh thừa nhận rằng anh hơi cường điệu hóa. Không tự nhiên chuyển dời tầm mắt, giống như có tật giật mình, con ngươi từ từ bớt sáng.

Chỉ là..... Nghề sĩ nha, phải đến nơi đến chốn, nói một canh giờ thì một canh giờ, phải nghiêm túc một chút: “Nhờ phúc của cô, bỏ phí một hai giờ, một canh giờ dùng để tắm nắng.” Lời này nửa thật nửa giả, nửa trước là thật nửa sau là giả. Hơn nữa thấy hay thì thu, cầm điện thoại di động, ngắm nhìn gương mặt tuần tú của mình, bắt đầu oán than, “Gương mặt của tôi, phơi bị thương thì làm sao? Ngay mai còn phải xuất cảnh, không thể trở về để chăm sóc bảo vệ cho tốt được. Cô xem cô đã chọn cái chỗ nào, gặp mặt rồi nói chuyện như hạ đẳng.” Người hiểu rõ Diệp Tịch cũng biết, người này yêu quý gương mặt của anh ta.

Quan Vũ: Haizz~ Mọi chuyện xảy đến với Quan Ngải thế nào, hẳn mọi người đoán ra được rồi. 99.99% là chị tiêu chắc rồi. Số phận. Đôi khi chị em cũng chỉ có thể thôi. Quan Hân nhận biết được nguy hiểm rình rập nên nhân Quan Ngải gây khó khăn cũng đưa em mình lên đầu ngọn sóng, hứng hết phong ba bão táp trong khi cô gái ngốc này chỉ là một người buôn bán tiệm cà phê các kiểu, ít giao thiệp trong xã hội như Quan Hân. Cuộc đời hai người có ngoại hình giống nhau nhưng lại như hai ngã rẽ. Chuyện tiếp theo sẽ diễn biến như thế nào?

2 giờ hơn zòì, lần đầu Vũ thức lâu đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Từ Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Bên cạnh cô có hai người đàn ông như thế. À [1]

Edit: Quan Vũ.

Nếu có lần sau nhận chụp ảnh chiến tranh sẽ tới đây chụp, chắc chắn có cảm giác. Chỗ Diệp Tịch có thể nhớ được rất ít, nơi này, coi như là chỗ đầu tiên.

Những căn nhà hoang vắng vẻ, nằm tách biệt ở ngoài rìa thành phố..... Thật đúng là thích hợp để bàn bạc.

Cô mỉm cười yếu ớt, chưa nói đã cười, nhưng cũng rất đẹp mắt, ít nhất Diệp Tịch cảm thấy như thế. Cô nói: “Chỗ này gần Studio, hơn nữa lại không có người.”

Đúng thật là rất gần, chọn cảnh gần Studio, lái xe mười phút là tới, lúc độ chừng hơn mười phút sau không biết có muốn xe về hay không thôi, có thể tới khi đầu óc choáng váng căng não ra, nếu không thì tại sao lại không có về?

Diệp Tịch hài hước: “Cô cứ sợ lên trang đầu với tôi đến vậy à.”

Cô gật đầu thành thật: “Ừ.”

E rằng Diệp Tịch là nghệ sĩ có nhiều xi căng đàn nhất trong giới nghệ thuật, năm ngày một chuyện lớn, ba ngày một chuyện nhỏ. Ba năm nay, coi như Giang Hạ Sơ lĩnh giáo. Thật ra thì bọn họ lén lút gặp nhau rất ít, cái này là Giang Hạ Sơ chủ động hẹn Diệp Tịch, coi chừng hơi quá lố.

Diệp Tịch cười như yêu nghiệt, mang mấy phần bướng bỉnh: “Giang Hạ Sơ, hồi trước tại sao không phát hiện ra cô lại thành thật đến như thế.”

Giang Hạ Sơ làm thinh.

Cái bản mặt này, khiến cho Diệp Tịch không khỏi cảm thấy ngọt ngào: “Chắc chỉ có tôi mới có thể chịu được cái tính tình này của cô thôi. Thôi, nói đi, gọi tôi tới làm cái gì?”

Giang Hạ Sơ không nhanh không chậm lấy một phần văn kiện ra khỏi túi xách, đẩy tới trước mặt Diệp Tịch: “Ký tên là được rồi, về khoản tiền bồi thường, tôi sẽ tìm luật sư.”

Lời này nói ra cứ như chuyện này cũng chỉ là chuyện nhỏ chẳng đáng quan tâm vậy, không hổ là Giang Hạ Sơ, cho dù trời có sập xuống, thì cô cũng chỉ lẳng lẳng liếc nhìn mà thôi, giống như bình thường.

Con người tràn ngập ánh sáng lung linh quét một vòng, thì biến sắc: “Giang Hạ Sơ, cô có biết cô đang làm cái gì không?”

Nhìn mấy giây, ba chữ “Đơn thôi việc”, cũng khiến cho vẻ bình tĩnh của Diệp Tịch bị phá tan tành.

Còn Giang Hạ Sơ thì lại vô cùng nhẹ nhàng băng quơ: “Phải, chúng ta hủy hợp đồng đi.”

“Hợp đồng vẫn còn hai năm, tại sao bây giờ lại hủy bỏ?”

“Nội dung của【Yêu, không có kết quả】của tôi đã vi phạm hợp đồng, nếu như không ngoài dự liệu thì một tháng sau, sau đó, tôi sẽ nhận được vụ kiện từ tòa án, tập 7 của anh không thích hợp để tôi làm.”

Cô rất bình tĩnh, tỉnh táo đến lạ thường, khiến Diệp Tịch cảm thấy chuyện này không phải chỉ là chuyện vặt vãnh không đáng nói.

Yêu nghiệt cười cũng có thể rất lạnh lùng, chẳng hạn như Diệp Tịch cười bây giờ: “Có phải tôi nên cảm ơn cô suy nghĩ giùm tôi chăng?” Sắc mặt sa sầm, “Giang Hạ Sơ, cuối cùng người phụ nữ như cô đây ngoan cố cái gì? Chẳng phải là một bài hát thôi sao? Cần gì phải làm cho mình thân bại danh liệt, thật đúng là một người úng não, cô cho rằng vi phạm hợp đồng là trò đùa sao? Có lần này thì lần sau còn ai dám tìm #Guanyu cô ký hợp đồng nữa, cô đang muốn chặt đứt đường của mình sao? Tôi cũng không phải là không phải bài hát của cô thì không được, ít nhất bản thân tôi cảm thấy tốt đẹp, buông bỏ sự bướng bỉnh, hiểu được cảm xúc của cô. Cô không làm tập 7, có rất nhiều người làm, sau này bài hát của cô không bán được, tám mươi đồng một bài hát cũng đừng chia pháo vào người tôi bảo tôi hát.”

Tại sao lại tức giận như vậy đây? Bởi vì Giang Hạ Sơ muốn hủy bỏ hợp đồng? Bởi vì Giang Hạ Sơ muốn vi phạm hợp đồng? Bởi vì Giang Hạ Sơ muốn chặt đứt đường lui của bản thân cô ấy? Diệp Tịch cũng không biết mình tức cái gì, tóm lại, là do Giang Hạ Sơ.

Chỉ là, anh ta cần phải tức giận sao? Anh ta biết Giang Hạ Sơ cố chấp cái gì, không phải sao? Biết Giang Hạ Sơ sợ cái gì, không phải sao? Nhưng mà anh ta tức giận hết lần này đến lần khác.

Diệp Tịch, nếu như Giang Hạ Sơ tìm được ranh giới yên ả, thì khoản nợ kia cũng sẽ không đòi được rồi..... Diệp Tịch ám thị với mình như thế, cho nên anh ta có thể tức giận.

Hiếm khi thấy Diệp Tịch nổi giận như thế, anh ta luôn luôn thích tùy ý, nếu là người khác, chắc chắn sẽ bắt ngờ không kịp tiếp thu, chỉ là có phải người khác hay không, thì Giang Hạ Sơ, sở trường của cô chính là làm ngơ, không thèm đếm xỉa, cô nói lẳng sang vấn đề khác: “Lúc đó, tôi cảm ơn anh chịu hát bài hát của tôi, lúc tôi cùng đường.”

Giang Hạ Sơ rất ít khi nói cảm ơn người khác, cô thích gật đầu, lắc đầu, mỉm cười, cau mày, cô hơi cảm tính như thế, thì lại hiếm khi.”

Câu cảm ơn này của Giang Hạ Sơ khiến cho Diệp Tịch hơi nhột nhạo, không biết nói gì, lập tức nói lấy ngay trước mặt: “Chớ xin lỗi, cô sa cơ rồi thì coi

tôi có còn quan tâm không không?”

Sẽ quan tâm, chắc chắn sẽ, bởi vì anh ta là người cho Giang Hạ Sơ vay, còn chưa trả nợ xong, thì anh ta sẽ không làm như không có chuyện gì đâu. Có lẽ là tới lúc đó, Diệp Tích sẽ thuyết phục bản thân như vậy.

Giang Hạ Sơ luôn luôn lạnh nhạt, không có cảm xúc, mấy khi mới nói ra những muộn phiền tràn lan thành lời: “Anh hay hỏi tôi, bài hát của tôi viết cho ai, khi đó tôi luôn nói rằng là cho anh, do anh hát, tất nhiên là cho anh. Thật sự xin lỗi, tôi chưa bao giờ viết bài hát vì anh, cũng cảm ơn anh, có thể để cho mọi người nghe thấy bài hát của Giang Hạ Sơ.” Lúc cô nói lời này, thì ánh mắt phẳng lặng giống như mặt nước hồ, nhưng khi nhìn thật kỹ, thì có thể nhận thấy, ánh trên mặt hồ có rất nhiều thứ.”

Mọi người, còn cả Khiêm Thành của cô.....

Nghe bài hát cô viết.

Mọi người, còn cả chị gái cô.....

Nghe anh hát.

Mọi người, ai ai cũng có người qđ thân thiết của mình, không cần quá nhiều hoặc là quá ít, có, thế là tốt rồi.

Diệp Tích biết, những bài hát này toàn viết cho người đang ở Thiên Đường kia. Nhưng mà anh ta lại nói như bị quỷ thần xui khiến: “Sau này, sau này viết bài hát cho tôi, không chỉ là cho tôi hát, mà phải còn viết riêng cho tôi.”

Không thể không nói, ngôn ngữ là một thứ kỳ diệu, có lúc không biểu đạt những gì bạn muốn nói, có lúc lại biểu đạt ra những điều bạn không thể nói.

Diệp Tích rũ hàng mi dày xuống, giống như làm vậy để che lấp một vài thứ không nên có.

Diệp Tích, mi càng ngày càng phóng túng rồi, chẳng lẽ đã quên? Quý Khiêm Thành.....

“Không có sau này, nhiều như thế là đủ rồi.” Giữa chân mày của Giang Hạ Sơ hơi âm u, thờ dài thật khê thật khê, giống như chim nhận lướt qua mặt hồ, chớp mắt một cái là đã biến mất không thấy nữa.

Khiêm Thành, hẳn anh nghe thấy, anh muốn viết bài hát. Bao nhiêu đây đủ chứ. Anh cũng sẽ tha thứ cho sự nhát gan của em, sự chùn bước của em phải không?

Anh ta dè dặt hỏi: “Cô có ý gì?”

Cô trả lời như thể chẳng liên quan: “Sau khi thân bại danh liệt thì cũng sẽ không có một bài hát tám mươi đồng nữa, muốn làm đã làm xong, là lúc rút lui hoàn toàn.”

Nếu đã đủ rồi, thì kết thúc đi. Cô mệt mỏi, quần quật không nổi nữa. Cái thế giới nhỏ này đã bị Tà Thành phát hiện, cô phải trốn xa một chút.

Đôi mắt xinh đẹp của Diệp Tích như đập vào từng con sóng dữ dội, biết rõ nhưng vẫn hỏi: “Cô nói cô muốn quy ẩn, bây giờ?” Nhướn mày, anh ta giận, “Giang Hạ Sơ, chắc cô hỏng đầu rồi, vì phạm hợp đồng còn chưa tính, lại chơi trò quy ẩn, cô đã gian truân suốt ba năm trong cái vòng luẩn quẩn này, khó khăn lắm mới có một chỗ ngồi ở trên mặt đất, cứ bỏ qua dễ dàng như thế à?”

Giang Hạ Sơ, cô vẫn như thế, chỉ biết đánh toi bởi rồi chạy thực mạng. Tà Thành tới, là cô quân lính tan rã ngay. Còn viện một cái cớ đường hoàng để ce giấu sự hèn nhát của cô, Giang Hạ Sơ, đôi mắt bình tĩnh kia của cô che giấu thật là tốt, nhưng đừng quên tôi là diễn viên, còn là một diễn viên đồng phim. Cô lừa mình dối người thật là buồn cười.

Nhưng mà, tại sao mi lại muốn tranh luận đây? Diệp Tích hỏi mình như vậy, anh ta lại trả lời: Trong kịch bản gốc của tôi, chắc chắn có Giang Hạ Sơ, thiếu cô thì không được, cho nên cô không thể rút lui toàn vẹn được.

Giang Hạ Sơ trả lời, tránh nói vào vấn đề chính: “Anh không cảm thấy cái vòng xoáy này không thích hợp với tôi sao?”

“Tôi cảm thấy Trái Đất không thích hợp với cô.” Con người đã tối mù lại sáng lên, “Giang Hạ Sơ, nếu như một tháng sau không nhận được vụ kiện bên tòa án thì cô có thể không làm như thế nữa không?”

Có thể có một chút luyến lưu nào không? Có thể có một chút áy náy nào không? Có thể hay không..... Có một [Vũ]lêq?đ? chút không thôi, tập 7 của tôi, hợp đồng của tôi, còn cả con người của tôi?

Cho tới cùng những câu hỏi này nên đến đâu để hỏi đây? Thế cho nên, ngay cả Diệp Tích cũng không hề nghe thấy, ô, cái nơi ở tận sâu trong đầu quả tim.

Hẳn Diệp Tích đã quên mất, lập trường của anh ta, kịch bản gốc của anh ta, anh ta đã cố gắng chôn giấu một thứ gì đó đã phản bội anh ta. Nhưng anh ta lại hoàn toàn không biết.

Cô lù vào trong mai rùa của cô, lá mặt lá trái: “Không có nếu như như vậy, Vũ Hậu kiên quyết bắt ép tôi.”

“Không phải là cô ép họ.” Anh ta thâm ý hỏi, rồi lại không hề để ý tới, khiến cho người ta dễ dàng sao nhãng. Nhìn con ngói trong suốt lớp kính của Giang Hạ Sơ, anh ta hỏi rất nghiêm túc, “Cô chỉ cần nói, có phải hay không?”

“.....” Cô làm thinh, mỗi khi muốn trốn tránh, Giang Hạ Sơ đều như thế.

Có thể hay không? Hẳn là phải đi, nhưng mà những thứ kia cũng không quan trọng, không phải sao? Chẳng qua là khi luyện lưu và sợ đặt chung với nhau một lúc, thì lưu luyện có vẻ hơi nhỏ bé không đáng kể tới.

Cho nên, cô lặng im một lúc lâu.

Đôi mắt Diệp Tịch sáng quắc, cứ không chớp mắt nhìn Giang Hạ Sơ chăm chăm rất lâu, giống như muốn nhìn thấy sự ẩn náu không muốn người ta thấy trong đáy mắt của Giang Hạ Sơ. Giang Hạ Sơ, cô lại trốn tránh, rõ ràng là cô lưu luyện, nhưng vì sợ Tả Thành, cho nên cô bằng lòng rút lui vào trong lầu Đồng Tước của cô, khóa lại đến giờ cũng chẳng thể lọt vào.

Anh ta cười lạnh: “Thật ra thì cô cũng không hề thoải mái như cách bản thân cô nói, cái vòng luẩn quẩn này, cô không thích, nhưng sáng tác của cô lại thích.” Anh ta cầm bản hợp đồng thôi việc lên, liếc mắt giảo quyết quý quai như có thâm ý, “Vậy thì đợi một tháng nữa rồi lại nói đến chuyện hủy bỏ hợp đồng.”

Một tháng không dài, nhưng lại đủ phát sinh một số chuyện gì đó, Giang Hạ Sơ, sẽ không có cơ hội, chắc chắn Tả Thành sẽ không chống án. Nên tiếp tục thì phải tiếp tục.

“Roẹt——” Động tác lười biếng, hợp đồng nghỉ việc bị xé tan thành nhiều miếng. Diệp Tịch cười như không cười nhìn Giang Hạ Sơ.

Mảnh vụn bị vứt đầy đất, Giang Hạ Sơ nhìn lướt qua, than thở nhưng mặt không đổi sắc: “Đến lúc đó thì lại viết đơn xin nghỉ việc.”

Làm gì có cái gì nếu như, tới bây giờ Tả Thành luôn luôn là người thắng cuộc, cho nên cô mới nhận thua.

Giang Hạ Sơ, cô thật sự hiểu Tả Thành đến mức đó luôn sao?

Chưa từng có ai hỏi Giang Hạ Sơ vấn đề này, dĩ nhiên Diệp Tịch cũng không đụng tới vấn đề này.

Hồng trà đã trước mặt Giang Hạ Sơ vẫn không xê dịch, Diệp Tịch lấy qua, mở nắp ra, tự mình cổ uống. Có sức lực dẫn dắt từng bước: “Chúng ta đánh cuộc, sao nào? Nếu như không có, tập 8, tập 9 của tôi, sẽ là cô viết.”

Giang Hạ Sơ không trả lời ngay: “Hợp đồng của chúng ta chỉ còn 2 năm” Còn nói thêm hai chữ nhỏ hơn, “Không tới nữa.”

“Ai quy định không thể một năm ra hai album?” Người phụ nữ này lại chuyển đề tài. Diệp Tịch cảm thấy nói chuyện với Giang Hạ Sơ vô cùng mệt mỏi, ngẩng đầu nhìn ánh Mặt Trời d.d' | Qđ thiêu đốt qua cái ô che nắng cũ rách, “Sao trời càng lúc càng nóng thế, thời gian tôi dùng để ngủ làm đẹp cũng bị cô lãng phí rồi, chưa từng thấy người phụ nữ nào không để cho người ta bớt lo như cô.”

Giang Hạ Sơ không nói gì, mặt không biểu tình, tiếp thu hết. Thật ra thì anh ta rất yên tâm, anh ta chỉ cần trông chừng khu vực của anh ta là được rồi, chỉ cần không tới quấy rầy.

“Đỉnh đỉnh đỉnh.” Trời nóng bức, ngay cả tiếng chuông điện thoại cũng hơi chói tai.

“Tiếng chuông thật là quê mùa.” Diệp Tịch uống ực một hớp hồng trà, mặt mày chán ghét: Thật là khó uống, khó nghe.

Thật chẳng biết Giang Hạ Sơ là lười hay là còn nhớ tình bạn cũ, cái tiếng chuông điện thoại này được trang bị xuất xưởng, trong ba năm, điện thoại di động, thì đổi mấy bộ tốt hơn, nhưng chưa từng đổi tiếng chuông điện thoại.

Người phụ nữ kì lạ, Diệp Tịch tự nhận là không hề quý hiếm như Giang Hạ Sơ.

Giọng nói khi Giang Hạ Sơ nghe điện thoại giống hệt như khi nói chuyện trong ngày thường, rất bình thản qua quýt: “Bác sĩ Tần, là tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tù Sủng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59-2: Bên cạnh cô có hai người đàn ông như thế. À [2]

Edit: Quan Vũ.

Giọng nói khi Giang Hạ Sơ nghe điện thoại giống hệt như khi nói chuyện trong ngày thường, rất bình thản qua quýt: “Bác sĩ Tần, là tôi.”

Giọng nói quen thuộc như thế, Diệp Tích chưa từng nghe thấy bao giờ, cái người bác sĩ Tần này sẽ là ai chứ? Quen biết ba năm, Diệp Tích mới phát hiện ra, thật ra thì anh ta chẳng biết gì về Giang Hạ Sơ cả, ngoại trừ quá khứ.

Giang Hạ Sơ rất thân nhiên, nghe điện thoại rất nghiêm túc, cũng không nói gì, Diệp Tích không nhìn ra thứ gì cả.

Còn chưa qua một phút, sắc mặt Giang Hạ Sơ thay đổi khác nhau như một trời một vực.

“Cộp——” Điện thoại di động rơi xuống đất, tách thành mấy miếng [Với lửa, điện thoại đập đá phải hỏng], Diệp Tích ngẩng đầu, phát hiện Giang Hạ Sơ kinh hồn bạt vía đứng phồng ra. Giang Hạ Sơ như thế thì rất lạ, Diệp Tích có hơi lúng túng: “Giang Hạ Sơ, cô sao vậy?”

Giống như tỉnh khỏi giấc mộng, cô mới mấy míc quay đầu lại nhìn Diệp Tích, giọng nói run rẩy chưa từng thấy: “Bệnh viện, đưa tôi đến bệnh viện Đệ Nhất.”

Ánh mắt đó là như thế nào? Diệp Tích chưa từng trông thấy, kinh hoàng như thế, sợ hãi như thế, bất lực như thế. Thì ra Giang Hạ Sơ cũng sẽ có vẻ mặt như thế.

Nhưng như thế vì ai đây? Giang Hạ Sơ, cuối cùng cô giấu đi bao nhiêu thứ?

Diệp Tích không nói gì, cũng không làm gì, chẳng qua cũng chỉ không chớp mắt nhìn Giang Hạ Sơ, anh ta chờ một lời giải thích của cô.

“Bệnh viện, tôi muốn đến bệnh viện.”

Không hề giải thích, không một câu nào.

Cô nắm tay Diệp Tích, giống như người chết đuối vớ được một cái bè gỗ, nắm thật chặt.

Tay cô rất lạnh, Diệp Tích cảm thấy mình giống như bị siết chặt lại, có chút hít thở không thông, mấy míc dắt Giang Hạ Sơ đi, đi dưới ánh Mặt Trời. Anh ta quên đội mũ che nắng, anh ta quên cả lời giải thích.

Vẫn nắm, anh ta cũng không hề thả bàn tay cô ra. Bọn họ như đã quên mất rồi, thật ra thì bọn họ chưa bao giờ thân mật như thế.

Anh ta chỉ gọi cô là Giang Hạ Sơ, cô gọi anh ta là Diệp Tích, ngay cả họ cũng không bỏ.

Mặt Trời vẫn thế, cây dù cũ kỹ kêu kéo kẹt, trong nhà, người phụ nữ rất mệt mỏi, ló đầu ra, tầm mắt lại đi vào hư không: “Ồi chào, sao lại đi rồi?” Gãi mái tóc đâm mồ hôi, “Cuối cùng có phải là Tần Nghị trong 【Đường cùng】 không thể? Hẳn là không phải nhỉ?”

Liếc mắt nhìn #Guanyu Tần Nghị trên TV, người phụ nữ nhún lông mày, mặt nhăn lại như hoa cúc. Tóm lại là bà có kiếm được một trăm đồng của đại minh tinh không thể?

Bệnh viện Đệ Nhất.

Đôi tay Giang Hạ Sơ lạnh như băng, mồ hôi lạnh trong bàn tay chảy qua lòng bàn tay Diệp Tích, ngày tháng 7, nhưng anh ta lại hơi lạnh lẽo, lan lên từ lòng bàn tay.

Dọc đường, anh ta cũng không buông tay ra, có lẽ Giang Hạ Sơ quên lách ra. Diệp Tích hơi hoảng hốt, có một loại không thực tế đến kinh ngạc.

Đột nhiên lòng bàn tay trống rỗng, anh ta tỉnh lại khỏi hoảng hốt, ngược mắt nhìn, người kia đã đi lên trước cả mấy mét rồi, bên cạnh cô lại có thêm một người phụ nữ lạ mặt, hẳn là người quen của Giang Hạ Sơ, nhưng anh ta chưa từng gặp, một người có ngoại hình coi như là mỹ nữ.

“Hạ Sơ, cô đến rồi.” Người phụ nữ cũng chỉ liếc vội, tầm mắt rời khỏi người Diệp Tích, nhìn về phía Giang Hạ Sơ.

Giang Hạ Sơ vội vàng liếc nhìn, nhìn quanh phòng cấp cứu: “Anh ấy sao rồi?”

Anh ấy? Anh ấy nào? Là anh ta hay là chính anh? Diệp Tích âm thầm cười khổ, nhưng cũng không hỏi gì cả, tiến tới sau lưng Giang Hạ Sơ.

“Vẫn còn ở bên trong.”

“Bác sĩ Tần, thời gian đã bao lâu rồi?” Câu từ rất bình tĩnh thân nhiên, nhưng mà lắng nghe, thì có hơi run rẩy, trên cửa kính phòng giải phẫu, ảnh ngược là cảnh người ra lễ tề, đó là đôi mắt trống rỗng kinh hoàng của cô, đó là sự yếu ớt mà người ta khó thấy được của cô.

Diệp Tích trông thấy, nhưng mà không quan trọng, bởi vì đầu ngón tay của cô cũng run rẩy, anh ta nghĩ, người bên trong phòng cấp cứu, đối với Giang Hạ Sơ, chắc chắn không thể thiếu mất.

“Đã ba canh giờ.”

Tần Hi Viện trả lời nhàn nhạt, cũng nhìn phòng cấp cứu. Không nói gì thêm, cô quen biết Giang Hạ Sơ năm năm, ngoại trừ trị liệu tâm lý thì nói chuyện là không thể thiếu, nhưng thật ra thì rất ít khi nói chuyện với nhau, cho dù nói chuyện với nhau thì lần nào, đề tài cũng xoay quanh người trong phòng cấp

cứ kia, còn bây giờ, thật sự là chẳng còn biết nói gì nữa.

Diệp Tịch đứng đó không nói gì thêm, chờ chung, tuy không lòng như lửa đốt giống Giang Hạ Sơ, nhưng cũng không khỏi thấp thòm. Bỗng dưng không kịp đề phòng, Giang Hạ Sơ quay đầu lại: “Anh đi về trước đi.”

Chỉ nói một câu như thế, giọng nói lạnh như băng, không thể thiếu sự qua loa lấy lệ.

Đã không được chào đón, Diệp Tịch hơi bức mình, những lời muốn thốt ra lại bị ép ngược trở về mắc lại nơi cổ họng, sau đó lại nói ra một câu có vẻ dè dặt: “Tôi ở lại với cô.”

Ý nghĩ của lão già say rượu là muốn bầu bạn với nhau, cũng giải thích mỗi ngày vậy. Trong quả đầu kia là mằm mống thần kinh tò mò không chịu bỏ qua, anh ta rất muốn biết, người trong phòng phẫu thuật kia, cuối cùng là thần thánh phương nào.

Bây giờ là trong ngày hè gắt nắng, nhưng gương mặt của Giang Hạ Sơ thì trắng bệch như tờ giấy: “Một mình l'q'd tôi thì không sao, nhưng anh còn có thông báo, hơn nữa người ở đây qua lại rất nhiều, sẽ bị nhận ra.”

Người phụ nữ đáng chết, lúc nào cũng cứ phải đề phòng như phòng cướp như vậy à? Vốn đang định lớn tiếng đi về, nhưng nhìn sắc mặt người đối diện trắng bệch, đáng về vô cùng đáng thương, bỏ đi, giọng nói có vẻ ôn hòa: “Lúc này, cô còn tinh lực để quan tâm tới những thứ này à.” Không hề có ý muốn rời khỏi.

“Bởi vì không có, cho nên, anh nên rời khỏi thì tốt hơn.”

Cô nói ra rất thẳng thắn, hạ lệnh đuổi khách thẳng thừng không mấy may có chút vòng vo.

Nhưng mà Diệp Tịch, người này, gương mặt tuấn tú mê người, có lẽ không ai sánh bằng, độ dày của da mặt cũng không dám tăng bóc, mặt không đỏ, tim không đập, trả lời một chữ: “Không!”

Muốn vô lại bao nhiêu thì vô lại bấy nhiêu!

Tần Hi Viện cười thầm, cái người cao thủ sát gái nổi danh châu Á này khác xa với trên màn hình điện ảnh nhiều thật.

Giang Hạ Sơ hít một hơi thật sâu, không nói gì, quay đầu đi, nhìn vào bên trong phòng phẫu thuật.

Diệp Tịch há hê, khoe môi nhếch lên thành một đường cong, lúc đang đắc ý, thì một giọng nói trong trẻo vang lên, khiến anh ta xót xa.

Đó là tiếng của Giang Hạ Sơ.

“Dĩ Sâm.”

Giọng nói Diệp Tịch đã nghe quen, nhưng chưa bao giờ được nghe giọng điệu như thế.

Cuối cùng, anh ta đã biết, cái người bên trong không thể thiếu của Giang Hạ Sơ kia tên là Dĩ Sâm, có lẽ là một người đàn ông.

“Dĩ Sâm.”

Lại một tiếng nữa, ngay sau đó, không hề có khoảng cách, khẽ run, đầu đó có sự lo lắng không yên, nhẹ nhàng, thanh khiết.

“Dĩ Sâm.”

Lại một tiếng nữa, từ từ cất lên, rồi lại từ từ rơi xuống.

Cô gọi cái tên đó, lần đầu tiên trong đời Diệp Tịch được nghe thấy, hai chữ xa lạ, lại thật là kỳ diệu, giống như một sợi dây thật mảnh, buộc vào trái tim của anh ta, cô gọi một tiếng, là trái tim anh ta lại bị thắt chặt lại một chút, có chút hít thở không thông, anh ta không biết tại sao, không thể chịu đựng được nữa và đã buột miệng nói ra: “Đừng gọi nữa, anh ta không nghe thấy đâu.”

Anh ta nói ra thật sự pha chút bức tức, nhưng chẳng biết tức cái gì.

“Dĩ Sâm.” Giang Hạ Sơ vẫn làm như thế, vẫn nói như thế, vẫn với mực độ như thế, làm ngo tiếp tục nói.

Diệp Tịch không nhìn thấy đôi mắt của cô, anh ta nghĩ chắc chắn là chẳng có chút gợn sóng đâu, người phụ nữ này, đường Vũjlêq"?đ? như đã bị ma nhập rồi. Thế là trầm giọng, nói lại: “Giang Hạ Sơ, anh ta không nghe thấy đâu.”

Người phụ nữ khó hiểu, cứ kêu cái tên chói tai này mãi, thật khiến cho người ta bức dọc.

Cũng chẳng quay đầu lại, Giang Hạ Sơ nhìn về phía cửa thủy tinh và nói chuyện, giống như tự nói với mình: “Không, anh ấy nghe thấy.”

Dĩ Sâm của cô mà, cho dù cô không nói lời nào, thì anh ấy vẫn có thể nghe thấy tiếng lòng của cô mà, phải không? Anh ấy từng nói, chỉ cần cô gọi anh ấy, thì anh ấy sẽ tới ngay, sao lại không nghe thấy được chứ?

Diệp Tịch sững sốt không biết nói gì, nếu như chẳng quen biết, thì chắc chắn anh ta sẽ nghĩ rằng người trước mắt không bình thường.

Cô vẫn tiếp tục, nói thêm một câu: “Nghe thấy tôi gọi tên anh ấy, anh ấy sẽ khỏe mạnh đi ra.”

Cô không sợ sệt, thật đấy, Dĩ Sâm từng nói, sẽ không bỏ rơi cô, tới giờ cô chưa từng nghi ngờ những gì anh ấy nói.

Dĩ Sâm của cô mà, không bỏ rơi cô được, nhỉ? Mặc dù anh ấy chưa từng nói như vậy, nhưng mà cô biết mà.

Nói rồi, lại dờ dẩn nhìn chằm chằm vào kính, giọng nói mát lạnh, gọi một tiếng: “Dĩ Sâm.”

“Dĩ Sâm.”

“.....”

Lặp đi lặp lại, nói mãi nói mãi, nhưng cô không biết chán, cũng chẳng mệt mỏi.

“Dĩ Sâm.” Lại thêm một tiếng nữa, không lẽ người phụ nữ này bị loạn trí rồi? Diệp Tịch như bùng lên ngọn đuốc, đến cạnh bên tai cô, cổ ý cao giọng: “Giang Hạ Sơ——”

Bão nổi bùng lên mạnh mẽ, còn chưa nói tiếp, người bên cạnh đã tiếp lời, giọng nói dịu dàng: “Cứ để cô ấy vậy đi, hồi trước, mỗi lần Dĩ Sâm cấp cứu thì cô ấy cũng gọi anh ta như vậy.”

Tất cả những lí luận câu từ ý nghĩa cũng chết từ trong trứng nước, Diệp Tịch như sững lại, nhìn vị ‘Bác sĩ Tần’ kia một lát, sau đó thì im lặng không nói tiếng nào.

Sau khi yên tĩnh, thì bên tai chỉ còn lại từng tiếng ‘Dĩ Sâm’, như máy móc, lặp đi lặp lại như thế, một lần, rồi lại một lần.....

Diệp Tịch lặng im không nói một lời, nhưng trong lòng như bị mèo cào vào, lòng nhộn nhạo khó chịu.

Thì ra hao tổn tâm trí không phải là mất ngủ đếm dê tới nỗi cái miệng bị rút gân, mà là nghe một cái tên xa lạ, nghe tới nỗi đóng kén ở màng nhĩ, trong một canh giờ, Diệp Tịch đã cảm nhận sâu sắc về chuyện này.

Một canh giờ, chẳng nhớ rõ đã nghe cái tên đó bao nhiêu lần, đã quen thuộc đến nỗi có thể sau khi nghe xong, thì trong đầu sẽ đã sắp xếp được đủ thứ tổ hợp chữ cùng âm tạo thành ‘Dĩ Sâm’ như phản xạ có điều kiện. Anh ta bị loại phản xạ có điều kiện này làm cho muốn bùng lên, cửa phòng phẫu thuật mở ra.

Giang Hạ Sơ không bị ma nhập rồi, thế giới của Diệp Tịch đã được yên tĩnh.

Toàn thân Diệp Tịch mệt mỏi, yếu ớt theo sát đằng sau lưng Giang Hạ Sơ có gương mặt hốt hoảng sợ hãi, có sự đối lập rõ rệt.

“Bác sĩ Trương, thế nào rồi?” Giọng nói lơ dờ, ánh mắt như vỡ ra, vụn vặt ngổn ngang rồi tỉnh rồi mù.

Gọi một canh giờ, giọng nói của cô cũng hơi khàn đi, Diệp Tịch không biết nên tức hay nên buồn. Tóm lại, đối với người đàn ông chỉ biết mỗi tên thì trong lòng anh ta không hề có chút lo lắng gì cả, đem so ra, thì anh ta khá lo lắng cho Giang Hạ Sơ.

“Đã qua cơn nguy hiểm.”

Có lẽ như một cây cung kéo căng quá lâu, tự dừng lại buông lỏng, nên người cũng trống rỗng mềm nhũn ra, hẳn là đứng không vững, Diệp Tịch nhanh tay nhanh mắt, đưa tay ra đỡ, cả người Vũ"leqđôn lại thông thả, Tần Hi Viện vịn vai cô, cũng thờ phào nhẹ nhõm: “Cuối cùng cũng không sao rồi.”

Diệp Tịch ngượng ngùng thu tay lại, mặt đầy oán hận.

“Tôi biết mà, anh ấy sẽ không bỏ rơi tôi như thế đâu.” Bỗng Giang Hạ Sơ lẩm bẩm một câu, ánh mắt từ từ tối lại. Quả trí mạng treo lên kia cũng yên ổn lại.

Dĩ Sâm của cô, quả nhiên là không nuốt lời.

Trước kia Diệp Tịch cũng chỉ cảm thấy đôi mắt của cô lạnh lùng trầm lắng, thì ra sau lạnh lùng trầm lắng, thì chính là an lòng.

Người đàn ông kia sẽ không bỏ rơi cô, cho đến bây giờ, là người đàn ông duy nhất khiến cho Giang Hạ Sơ gỡ đi sự phòng bị.

Diệp Tịch khẽ cười: Giang Hạ Sơ à, thì ra cô không phải là người của sao Hỏa, còn có người thân thích đấy

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Người đàn ông này cũng ác với bản thân anh ta như thế.【1】

Edit: Quan Vũ.

Ngày tháng 8 cảnh sắc tươi đẹp, bệnh viện, dường như lại mù mịt khắp nơi. Chính là giờ giữa trưa khi Mặt Trời lên đỉnh, nhưng ánh Mặt Trời sáng rực không thể chiếu vào một chỗ âm u lạnh lẽo nào đó.

Tà Thành không thích ánh Mặt Trời, chỉ yêu thích màu đen, trong phòng bệnh tối đen, rèm cửa không được vén lên, trên cửa sổ, đóa Tulip màu đen đã không được đón nắng từ rất lâu rồi, hơi hơi u ám nhạt màu.

Mùi nước khử độc gay mũi lan tràn, trước giường, Quan Hân không chớp mắt nhìn người đàn ông trên giường, cứ ngây ngô nhìn mãi nhìn mãi, chẳng qua là thi thoảng mi mắt lại rung động, giống như bướm bướm muốn tung cánh, mi mắt rũ xuống thành bóng màu xám đen mờ nhạt, mang chút màu sắc một mồi uế oải.

Cả một buổi tối, tầm mắt đã rã rời tự bao giờ, mà nhìn như thế còn chưa đủ? Cô cười khổ, nhưng vẫn chống cảm nhìn người đàn ông luôn luôn lạnh nhạt như sương mờ, xa cách người khác cả ngàn dặm. Đôi mi dài của anh không hề giống như tính khí lạnh lùng cứng rắn của anh ta, mà lại dày mềm mại, thật dài, như thế lại khiến Quan Hân bắt đầu nhớ đến những từ ngữ đáng yêu này. Chỉ là nếu như đôi mắt như thế mờ ra, thì lại như băng ngàn năm cô đọng lại, lúc nhắm mắt lại như thế, thì khiến người ta khó mà dời mắt khỏi.

Bất chợt, mi dài rũ xuống rất lâu kia rung động, Quan Hân tránh không kịp, nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh như băng ngàn năm cô đọng kia, cô giật mình rõ ra mặt, cũng không kịp ngượng ngùng, thì tầm mắt người kia đã dời sang chỗ khác, khoe môi cô cười khổ nhàn nhạt: “Tĩnh rồi.”

Tà Thành không nói gì, gương mặt trắng bệch như tờ giấy, phủ dày một tầng sương trắng nặng nề. Ánh mắt khép hờ lại, không có một bóng hình, có một loại trống rỗng khiến lòng người ngộp lạnh.

Quan Hân đứng dậy, rót nước ấm: “Anh đã ngủ rất lâu, sao rồi? Còn khó chịu không? Có muốn gọi bác sĩ không?” Nói những lời thật nhỏ nhẹ giống như đã nói như thế biết bao lần.

Tà Thành mỉm môi, dựa lên nửa cái gối: “Tôi lúc nào.” Có lẽ là sau khi bị ốm, giọng nói khàn khàn, không mang sự bén nhọn như ngày thường, nhưng cũng không lạnh lùng không hề hững.

Cô đưa cái ly, trả lời: “Tôi ngày hôm qua.” Một buổi tối, một buổi chiều, cô tìm đập chân run, biết rõ anh đã không còn đáng ngại nữa, nhưng vẫn lo lắng hốt hoảng.

Nhận lấy cái ly, không uống mà lại để lên mặt bàn, ngược mắt, ánh mắt lạnh lẽo như ánh trăng, thản nhiên mở miệng: “Cô đi về trước đi.”

Quan Hân cũng chỉ cười yếu ớt, chỉ chưa sót khổ sở trong lòng, nhưng trên gương mặt không trông thấy chút vết nứt nào, ra vẻ hài hước: “Anh vừa tỉnh lại, tiết kiệm sức lực một chút, không cần phải đuổi người gấp như thế.” Cô xoay người, kéo rèm cửa sổ ra, hoa Tulip màu đen được phủ lên một lớp vàng kim sáng chói, không hề âm trầm như gỗ mã của cô, xoay người lại, thì chẳng còn chút dấu vết nào, nở nụ cười yếu ớt xinh đẹp, “Nếu như phải diễn, thì phải làm cho đủ, tôi không muốn bị mỗi ngày lên báo do tình cảm đâu. Mấy ngày này, nghĩa vụ của người bạn gái này vẫn thật sự cần thiết.”

Lí do này, dường như không tồi đâu..... Quan Hân cười khổ trong lòng, chuyện người bạn gái này thật là bước đi nguy hiểm mà.

Chẳng qua là người nào đó cũng chẳng cảm kích!

Môi mông nhếch lên, là xa cách lạnh nhạt: “Không cần, tôi sẽ ra viện.”

Một tháng, dạ dày xuất huyết ba lần, hôn mê mất hai ngày, vừa tỉnh lại thì lại muốn ra viện, độc ác với người ta thì cũng chẳng nói gì, nhưng mà cũng độc ác với bản thân mình như thế.

Mất phương hơi sa sầm, cô lạnh giọng: “Không cần cái mạng này nữa sao?” Còn chưa suy nghĩ mà đã buột miệng nói ra như thế, “Anh không đau lòng, nhưng tôi đau lòng đấy.”

Nói xong thì Quan Hân lại ảo não, #Guānyǔ cái này là sao đây, cô luôn suy nghĩ chính xác, nhưng dường như lại bó tay chịu trói với Tà Thành, lời nói thân mật nũng nịu như thế, thật sự là chẳng thích hợp với bọn họ.

Ngôn ngữ đi đôi với lí trí, không phải là lời nói không chất lọc, mà là không kìm chế lại được.

Cô đây?

“Quan Hân.” Giọng nói của anh âm u, gọi tên cô, nhưng lạnh lẽo vô ngần, hai chữ, không hề thêm bớt gì.

Trái tim Quan Hân hơi lỡ nhịp, nảy một cái thật mạnh, bên tai, giọng nói lại vọng vào, lời nói của anh quá u ám lạnh lùng, anh nói: “Không muốn đau lòng thì đừng nên có chút tình cảm gì với tôi.”

Giống như gió thág cháp, thổi vào trong lòng, quật thật mạnh, lần này thì lại rất đau rất đau.

Thì ra đau lòng và tình cảm cũng có thể mạnh mẽ như thế.

Nụ cười yếu ớt buồn bã đọng lại nơi khóe môi, cô không tài nào gương cười nổi nữa, thân nhiên cười lạnh, đùa cợt, phủ lên trong đôi mắt: “Đây là lần đầu tiên anh gọi tên tôi đấy, nếu như không lạnh lẽo như băng vậy thì tốt rồi.” Chậu Tulip màu đen kia, cô mang tới, cô khẽ chọt vào, không hề nhìn người kia, giống như nói chuyện với đóa hoa, cũng là giảm bớt chút lúng túng: “Chắc hẳn hai ta là cặp đôi kỳ lạ nhất, qua lại hai tháng, anh chỉ gọi tên tôi đúng một lần, bảo tôi không nên có tình cảm với anh, thậm chí tin anh ngã bệnh cũng là từ miệng người bên ngoài truyền tới tai thì mới biết được, làm sao đây? Tã Thành, dường như tôi hơi mất mát, còn nghĩ rằng tôi không quan tâm ư, thì ra tôi cũng chỉ là một người phụ nữ hư vinh.” Buồn bã thờ dài thườn thượt, nửa thật nửa giả, rũ mắt xuống, âm u, giữa đôi lông mày, đen thui không giãn ra giống như Tulip đen rực rỡ.

Cũng không cảm giác được, cuống Tulip trong tay đã gãy lìa, đầu ngón tay hơi đau, rỉ ra chút máu tươi, hoa rơi xuống dưới chân chậu hoa, không tiếng động.

Cô hơi sững sốt, chẳng biết lí do, cũng chẳng biết do ai.

Trong phút chốc, giọng nói người đàn ông cách xa mấy mét kia vọng đến như cách muôn sông nghìn núi, nhiễu loạn xối tung tâm lòng của cô.

“Cô muốn cái gì?” Tã Thành hỏi một câu, lời ít mà ý nhiều.

Thế giới của Tã Thành, đồng giá trao đổi là quy tắc, ngoại trừ đối với người khác đã vô hiệu, thì anh ta chưa bao giờ vi phạm quy tắc.

Phụ nữ hư vinh, phụ nữ quan tâm, phụ nữ uất ức không cam lòng muốn cái gì? Quan Hân cũng từng hỏi mình như thế, rồi lại hỏi, nhìn trực diện vào đôi mắt của Tã Thành: “Tôi muốn cái gì? Anh nói đi?”

Nếu cô nói ra thì sẽ chấm dứt từ đây, bởi vì cô chỉ cần một thứ, người đàn ông này thiếu, không muốn cho.

Đôi mắt đẹp và tịch mịch như ánh trăng, như thật xa xăm, anh trả lời cô: “Ngoại trừ tình cảm.” Tình cảm, thứ này, vốn dĩ anh cũng có rất ít, huống chi đã cho một người hết rồi, thứ duy nhất khiến anh ta bất lực.

Thứ duy nhất cô muốn, là thứ duy nhất anh không thể cho, giống nhau rồi nhì.....

Hai con người tham lam mà!

Nói không sai, nếu như cô được voi đòi tiên, thì đúng là ngu không ai bằng. Cô mất mát, nhưng lại may mắn là điểm đến chính là điểm dừng, không phải là chấm dứt cuộc chơi.

Chua sót cuộn trào trên đầu quả tim, ẩn sâu trong cô, không lọt ra ngoài dù chỉ một chút, cười như gió thoảng mây trôi: “Yên tâm, tôi cũng sẽ không có lòng tham trắng tráo với anh đâu.” Cuối cùng, thì nói thêm một câu, “Có lẽ là một ngày nào đó động kinh, mới có thể nói về một cuộc tình hoang đường không có tình yêu với anh.”

Một cuộc tình, Tã Thành có thể long trời lở đất, oanh oanh liệt liệt, cô đơn chịu đựng tình cảm không thành.

Thật quá hoang đường mà, nhưng mà cô hoang đường, sẽ dễ dàng khoan dung với tình yêu hoang đường như thế.

Cô dùng hai chữ chán động để nói bao hàm, đúng nghĩa, vốn dĩ tình yêu chính là một trận chán động không thể chịu được.

Ánh mắt sáng chói của anh nhìn cô, nhưng tại sao lại chẳng thấy bóng hình của cô, nếu như dùng màu sắc để phân biệt giọng nói, thì giờ phút này, chắc hẳn nó là màu đen, kiệt tác [d]dlqD âm u, nặng nề: “Tôi không thích thiếu nợ người ta, nghĩ đi, chỉ cần tôi có, tôi sẽ cho.” Anh là thương nhân, tức là giao dịch, anh chịu trả tiền*, điều kiện tiên quyết là, chỉ cần là giao dịch thuần túy.

*Trù mã: Tiền trong đánh bạc.

Ngoại trừ tình cảm ra thì cái gì anh cũng cho, chẳng qua là anh cho, nhưng cô không muốn, cô muốn, anh không cho nên.

Giao dịch như thế, dường như chính cô mới thất bại thảm hại.

Thôi, đối phương là Tã Thành, cô nhận, cười nói: “Hắn là tôi điên rồi ha, tôi nghĩ, con người luôn luôn điên cuồng vì một thứ gì đó một lần, nhân lúc tuổi còn trẻ.” Cô xoay người, tịch mịch ở chỗ Tã Thành không nhìn thấy, “Phải thay thuốc rồi, tôi đi kêu người cho.”

Tã Thành ngoảnh mặt làm ngơ không nói gì.

Đóng cửa lại, bàn tay cô ướt đầm mồ hôi lạnh. Một chút màu đỏ chói mắt ở đầu ngón tay, không đau, có lẽ là quên đau.

Điên cuồng đi, người luôn luôn vì một người như thế, trở nên chẳng còn là mình. Có một người như thế, cũng tốt thôi.

Tiếng bước chân của Quan Hân đã xa, đến lối rẽ, thì vọng đến một tiếng thở dài thườn thượt lạnh nhạt: “Không có tình yêu.” Nở nụ cười như không cười bên môi, ánh mắt rơi vào bóng sáng cô độc bên trong kính cửa sổ, cứ như có như không.

Cô ở ngoài cửa, ngắm nhìn say đắm. Cách một khoảng cách không thể chạm tay vào, Thành Sơ Ảnh nhìn Tả Thành mười một năm, cô vẫn dậm chân ở vị trí ban đầu, nhưng mà Tả Thành càng chạy càng xa rồi.

“Cũng chỉ là nguyệt trang.” Tiến thúc lo lắng vô cùng, vì người đàn ông bên trong, cũng vì người phụ nữ trước mắt.

Trên cửa kính, nụ cười trên môi của cô mang đầy đau thương, đôi mắt, tối tăm: “Cho dù là nguyệt trang, thì tại sao anh ấy lại không chọn con chứ, sợ con tham lam sao?” Sau khi lăm bầm lâu bầu, thì lại quay đầu nhìn Tiến thúc, giống như đứa trẻ mù mờ bí lối không được giúp đỡ, “Tiến thúc, người kia, tại sao lại không phải là con đây? Cho dù là nguyệt trang, thì con cũng bằng lòng mà.”

Giang Hạ Sơ chiếm cứ cả cuộc đời và sinh mạng của Tả Thành, cô ta cũng không hy vọng xa vời hơn, nhưng mà cô ta cũng đã đứng cạnh anh mười một năm, cho dù là nguyệt trang thì cũng nên là cô ta chứ.

Từ trước đến giờ, cô ta không muốn gì nhiều, cũng chỉ là đôi ba câu, vài ánh nhìn, vài tiết mục qua loa, nhưng anh lại đối xử với cô ta cách xa cả ngàn dặm.

Ánh mắt của cô mang vẻ rối loạn, từng sợi tơ lẩn lộn, cô đơn vô vọng. Tiến thúc cũng chỉ nhìn thôi mà đã thấy kinh hãi: “Sơ Ảnh, cũng vì như thế, tình cảm của con quá nhiều, con biết, đây là trò chơi không nên có tình cảm.”

Một câu phân tích, trò chơi của Tả Thành, không phải là cô không thể được, mà là tình cảm của cô.

Cô mất lí trí, quên mất giới hạn, như gào thét lên: “Nhưng mà anh ấy cũng nhìn nhầm rồi, người đàn bà kia cũng tham lam như con đây. Ánh mắt của cô ta nhìn Tả Thành chẳng khác con bao nhiêu, cô ta muốn gì cũng không ít hơn con đâu.”

Cô ta không hiểu Quan Hân, nhưng lại hiểu Tả Thành, một người đàn ông như thế, đối với phụ nữ mà nói, đơn giản là độc dược tới cực hạn, đầu độc vào đáy lòng, cũng rất dễ dàng.

Không tỉnh táo, ánh mắt cô như vỡ vụn, Tiến thúc quát lên ngăn lại: “Sơ Ảnh, bác đã nói với con từ lâu, không nên rơi vào.”

Người đàn ông kia, anh ta thích người phụ nữ nào, thì anh ta cho cả thể giới của anh ta, người phụ nữ nào yêu anh ta, thì sẽ thua cả thể giới.

Ai cũng là người bị thua không còn mảnh giáp, níu kéo cũng chỉ làm tổn thương lẫn nhau mà thôi. Thế nhưng, cô vẫn là cô, vẫn làm việc chính nghĩa mà không bao giờ chùn bước.

Cô cười khúc khích, vẻ mặt âm đạm, như ngày xuân tươi đẹp, phủ một tầng sương lạnh lên mặt, khẽ thì thào: “Tiến thúc, Tả Thành định ra khoảng cách kia cho con, nhưng dường như con càng ngày càng không thể không chế rồi.”

Không nên yêu anh ấy..... Cũng chưa lâu, anh nói với cô, dường như cô đã quên mất.

Tiến thúc, ngoại trừ than thở, thì không phản bác được, đẩy cửa ra và tiến vào, để lại một mình cô Vũ Vũ [qd âm đạm đứng đó, ánh mắt đại ra xoay vòng, vây kín dung nhan của cô vào trong tim trong khoảng khắc.

Xoay người, lệ rơi như mưa.

Không tài nào cân đo đong đếm khoảng cách, đi ngược lại chính là cách thông minh nhất.

Thành Sơ Ảnh buồn bã, như lạc lõng, lớp trang điểm trên mặt hư mất tiêu, những bóng dáng của người kia trong đầu, xua mãi cũng không tan biến, che mờ đôi mắt cô, thậm chí cũng không hề cảm giác được bước chân đang tới gần.

“Thật là trùng hợp nha, kiểm soát trường Thành.” Người đàn ông có giọng nói trơn như lụa là.

Bất ngờ không kịp đề phòng, cô như tỉnh mộng, mi mắt rũ xuống, mắt chột ráo hoảng, rồi lại ngược mắt, mi mắt trong suốt, nở nụ cười bên môi, cười khê và trả lời: “Đúng là rất trùng hợp.”

Cô không phải là diễn viên, nếu bàn về nguyệt trang, thì đó cũng là quen việc thôi. Kỹ năng đầu tiên Tả Thành dạy cho cô chính là che giấu tâm trạng.

Người đàn ông trước mắt mặc bộ comple-veston đậm màu, tóc ngắn được cắt tỉa gọn gàng, độ chừng năm mươi tuổi, trông rất ôn hòa, chỉ có mỗi một đôi trọng đồng* sắc bén sâu thẳm, giống như chìm ung trong đêm.

*Trọng đồng [重瞳]: Mắt có hai con ngươi lồng vào nhau trong một con ngươi. Trong thần thoại cổ đại thì người có trọng đồng là thánh nhân, nhưng trên thực tế, trong y học hiện đại giải thích, trường hợp con ngươi bị như thế có liên quan đến việc nhiễu hình ảnh, từ O biến thành hình ∞, nhưng cũng không ảnh hưởng đến chùm sáng chiếu vào, còn gọi là đôi mắt chia đôi, y học hiện đại thì cho rằng đó là hiện tượng của bệnh đục thủy tinh thể thời kỳ đầu. [baidu]

Người đàn ông này chính là sở trưởng cục giám sát trung ương, người lãnh đạo trực tiếp của Thành Sơ Ảnh.

Tề Minh Hải, Thiết Diện Bao Công khiến người ta vừa nghe là sợ mất mặt. Nhưng bây giờ thì lại chuyện trò vui vẻ: “Thăm bệnh, con tôi.” Tươi cười rạng rỡ và hỏi, “Kiểm soát trưởng Thành ở đây? Cũng đi thăm bệnh?”

Nói có vẻ như là thăm hỏi, nhưng trong đó lại có thâm ý.

Giao thiệp với chính trị gia, làm gì có thể thiếu đi tính kế.

Thành Sơ Ánh cười lắc đầu: “Không phải vậy.” Ánh mắt thản nhiên, trả lời không hề đắn đo, “Vụ án giám sát hồ sơ của Tả thị kia là tôi tiếp nhận, biết người biết ta, ban này tôi vừa mới gặp được người thân cận của Tả Thành đây.”

Màu mắt Tề Minh Hải biến đổi, cũng cười thản nhiên theo cô, phụ họa theo cứ như nghe thấy chuyện không quan trọng: “Thảo nào tôi cảm thấy người ban này bên cạnh Kiểm soát trưởng Thành nom quen mắt.”

Quả nhiên, cái lão hồ ly này!

Toàn thể Tả thị, e là cả công nhân làm vệ sinh, văn bản tài liệu chi tiết tới chân tơ kẽ tóc cũng có hết trong sớ trung ương, Tiến thúc thì đứng mũi chịu sào.

Gừng, cũng không chỉ càng già càng cay, mà mọi người trong Tả thị cũng không kém.

Thành Sơ Ánh khẽ gật đầu: “Vậy tôi về Cục Giám sát trước, còn có chút tài liệu cần chỉnh sửa.”

“Tạm biệt.”

Xoay người, nụ cười đọng lại trên gương mặt, nhưng ánh mắt lại như vực sâu, cười như không cười.

Nếu như cô phủ nhận, thì mục tiêu kế tiếp của Tề Minh Hải, có lẽ chính là cô.

Tin đồn Tề Minh Hải công chính nghiêm minh, trời sinh tính tình đa nghi, lòng dạ kín đáo.....

Tin đồn, quả nhiên không phải là giả, lqđ đó chính là con hồ ly có mũi dài như chó.

Bạn đang đọc truyện *Từ Sủng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60-2: Người đàn ông này cũng ác với bản thân anh ta như thế.【2】

Edit: Quan Vũ.

Tin đồn, quả nhiên không phải là giả, đó chính là con hồ ly có mũi dài như chó.

Sau 12h, Mặt Trời rực lửa chiếu từ trên cao, nóng bức ngột ngạt cả một lúc, nhưng mà hai người nằm mơ màng trên giường cự lớn kia, dường như lại vô cùng thích ý.

Lông mi giống như bàn chải nhỏ, giật giật mấy cái, kéo kéo môi, mở mắt ra, chân mày nhú thành một đường, tóc bù xù lộn xộn, cọ cọ vào chăn mềm mại, lười biếng lật người, con mắt chớp chớp mở mở, dằng về như thiếu ngủ.

Cách đó không xa cũng không gần, trên ghế salon, người đàn ông đắp bừa đắp bậy lên chân dài, ngón tay thì cái bấu cái không vào da ghế salon, im lặng như tờ, mắt, nhìn mép giường.

Thiên hạ trên giường, thì đang trong giấc nồng, nhưng lại không hề cảm giác được không khí quái lạ đang xuôi ngược khắp trong không khí, người này tám phần là cảm tình con heo.

Sau một lúc thật lâu, một cô gái trên giường giơ tay lên, giật giật con mắt, chân mày nhú lại thành chữ xuyên, vỗ ót, khẽ nguyên rủa: “A, đau quá.”

Quan Ngải có ba điểm lớn, không uống rượu, uống rượu một cái là say, sau khi say thì mơ màng.

Người phụ nữ say rượu này, một cảm giác ngủ thẳng đến khi Mặt Trời lên cao, nhưng vào lúc này cũng chưa thể tỉnh ngủ đây này.

“Tỉnh rồi?” Âm cuối được ngân thật dài.

Bỗng dung có một giọng nói vừa dễ nghe lại vừa âm u, vừa ngọt ngào lại vừa lạnh lẽo, không nhanh không chậm.

Quả đầu Quan Ngải rơi như tổ chim, cúi đầu, chẳng tìm đâu ra Đông Tây Nam Bắc, cũng không ngẩng đầu lên, làm bằm một câu trong cổ họng: “Anh là ai vậy? Hay là mò lộn gian phòng ở cách vách, trụ sở của đài Lãng Giang ở chỗ đó.”

Người này, rõ là chưa tỉnh rượu!

Nhìn đi, tiềm thức của con người thật là quá đáng sợ, tiềm thức của người này thì chỉ mong sao bán chị cầu vinh.

Người đàn ông trên ghế salon duỗi thẳng chân dài ra, dựa nửa người vào ghế salon và chế nhạo: “Mò lộn gian phòng? Xem ra cô còn chưa hề giải rượu.” Trong giọng nói mang nhiều nhạo báng pha trò.

Quan Ngải hơi tỉnh mộng, bộ não lớn hơn hai phần, lăm bằm một câu: “Sao giọng nói này nghe hơi quen tai.” Ngây ngây ngô ngô nhăn mặt cau mày, ngược mắt nhìn, ngạc nhiên trong phút chốc, “Trình Tín Chi?” Giọng nói không xác định cũng chẳng chắc chắn.

Còn người đàn ông cong chân ngồi trên ghế salon kia, tóc ngắn xéo dọc xiên ngang, con ngươi sâu thăm thẳm, bờ môi nở nụ cười nhạt, không phải Trình Tín Chi hay sao?

Chẳng lẽ là oan gia ngõ hẹp? Quan Ngải có một loại cảm giác như thể vừa ra khỏi cửa thì đập phải vỏ chuối. Mắc to một câu trong lòng: Xui xẻo. Lần trước đụng phải xe người này, bây giờ trên ót vẫn còn có một dấu đỏ đấy.

Nhưng mà, cũng may còn có cái dấu đỏ này, nếu không thì chẳng biết nói gì, say như chết, Quan Ngải mặc quần, mang giày cao gót, đúng là có thể đảo lộn thị phi mất rồi.

Người đàn ông chân dài trên ghế salon mở miệng: “Tinh táo rồi?”

Sau khi nghe thấy thì người ta nghe ra trong giọng điệu sắc mùi thuốc súng ha?

Quan Ngải cố gắng nháy mắt mấy cái, nghiêng đôi mắt to dài nhìn, rồi lại trợn trừng mắt, choáng váng: “Ôi mẹ ơi, chẳng lẽ cái thế giới này loạn rồi à, sao anh lại mò tới phòng tôi?”

Chẳng biết đâu là Đông Tây Nam Bắc còn chưa tính, vậy mà lại còn đảo lộn lại.

Trình Tín Chi cười như không cười: “Cô có chắc đây là phòng của cô không?”

Quan Ngải sợ hú hồn hú vía, rồi lại không hề đắn đo trả lời như phải lẽ rồi: “Tất nhiên là tôi——” Liếc nhìn hết toàn bộ, vẫn chưa trả lời xong, thì trông mắt nhảy dựng, suýt nữa nhảy khỏi cái giường, “Đây là đâu?”

Giường đôi xa hoa, rèm cửa sổ quả tua màu trắng, ghế salon bằng da màu đen, người đàn ông trên ghế..... Trái cây trên ghế kia, chắc chắn không phải là của phòng cô, quả thật là hiện trường gây án nha!

Trình Tín Chi lắc đầu, bắt đầu dĩ trả lời: “Khách sạn.”

Khách sạn = địa điểm tội phạm! Trong đầu Quan Ngải lập tức vụt qua nhận thức này, bỗng cao giọng: “Khách sạn?” Phản xạ có điều kiện là #Guānyǔ nhắc chần bồng che trước ngực, về mặt có vẻ kinh ngạc: “Sao tôi lại ở đây? Anh, anh, cuối cùng anh đã làm gì với tôi?”

Xong rồi xong rồi, nếu như đối phương muốn cô phụ trách, thì cô có thể sẽ bị thua thiệt lớn, ăn người ta, nhưng mà cũng không hề ném mùi được nha..... Cô gái nào đó đang suy nghĩ toàn những thứ không bình thường.

Trong đầu cô gái nào đó YY (atm) mãi, một đôi mắt bị kính hắt, đỏ hoe, giống như gặp phải một con vịt (trao bao).

Quan Ngải có suy nghĩ này, nhưng cũng chẳng buồn che giấu, trong lòng nghĩ cái gì, thì viết hết lên đôi mắt, Trình Tín Chi kinh ngạc, kéo quần áo trong thùng rác lên, “Cái này này? Còn nhận ra không?”

Bỗng mọi tế bào trong cô gái nào đó đông cứng lại, liếc mấy lần, rồi lại gật đầu như già tòi: “Biết, tôi từng thấy trên poster, bộ quần áo này chẳng phải là của bộ đồng phục đưa xe sáu chữ số anh mặc trong buổi đầu giá trên mạng hay sao?” Bất thình lình thẳng xe lại, hắng giọng, sau đó mặt lại có vẻ hung ác như tính sổ, “Đừng có lừa tôi, chớ có ý nghĩ lừa gạt tôi, cuối cùng anh đã làm gì với tôi?”

Ra tay trước thì chiếm được lợi thế, mà ra tay sau thì chắc chắn ăn khổ, Quan Ngải hiểu sâu sắc cái đạo lý này, lúc nào cũng chắc như thế, lúc nào cũng nghiệm chứng lý luận thành thực tế.

Người này đúng là miệng mồm vô lại như kiểu ăn cơm chùa mà lại còn đập lên lỗ mũi.

Là chị em ruột cùng một mẹ sinh ra, mà lại có thể khác nhau một trời một vực tới cỡ này sao? Nếu như không tận mắt nhìn thấy, thì Trình Tín Chi tuyệt đối không tin.

Anh ta cũng không giận, cũng chỉ cầm món đồ có được trong buổi đua xe đó, quơ quơ: “Tôi không có làm gì với cô, nhưng mà cô làm gì với nó? Không hề nghe thấy mùi gì sao?”

Quan Ngải rướn người dài ra, cái mũi ngửi ngửi.

Mùi rượu!

Mùi tội phạm nha!

Một vài hình ảnh hỗn độn đảo ngang đảo dọc trong đầu, chẳng trách tỉnh lại, thì trong dạ dày chẳng hề sôi trào, thì ra là đã ới ra rồi.

Cô im lặng, dd[qd chột dạ.

“Nhờ phúc của cô, e là đồng phục đưa xe này, chắc không mặc được nữa.”

Không nhận ra được hi nộ trong giọng của Trình Tín Chi, Quan Ngải lại thận trọng quá tới luống cuống luôn, cúi đầu, mấy khi ngoan ngoãn giống như con mèo con, thì thầm: “Thật xin lỗi, tôi không có cố ý.”

Cẩn môi, lòng bàn tay Quan Ngải đỏ mề hôi lạnh, trong lòng sợ hãi, quần áo sáu mươi vạn, cho dù bán mình cũng không bồi thường được đâu.

So với say rượu loạn óc, thì người nào đó cảm thấy nôn lên một bộ quần áo sáu chữ số là không thể tha thứ rồi.

Dường như bên mép Trình Tín Chi xoẹt qua một nụ cười nhạt, chỉ thoáng qua rồi biến mất, sau đó thì giọng khó chịu: “Nhớ ra rồi hả?”

Quan Ngải giống như bị mèo cào vào lòng, chẳng nhớ rõ gì cả, nhưng sao lại cứ nhớ đến cái này chứ, còn không thì cũng có thể dùng ngôn từ chính đáng, đánh chết cũng không nhận mà, vậy mà cứ trong những ưu điểm ít ỏi của cô, thì lại có một cái ‘hương ngoại’, ách. Tạm thời gọi là ưu điểm đi.

Quan Ngải tiếp tục cúi đầu, giọng nhỏ như muỗi kêu: “Tôi không có tiền, sáu chữ số, tôi không bồi thường nổi.”

Bắt đầu nghĩ tới số tiền trong thẻ ngân hàng rồi đếm đếm trong bàn tay, ngón tay Quan Ngải cũng ngứa nha, giống như cá trong chảo dầu, đau khổ là như thế, như thế là đau khổ.

Không được, muốn tiền không có, muốn chết cũng không cho, đôi mắt linh động thuần khiết liếc qua liếc lại, chuyển thành nóng bỏng, ngược mắt lên, phụt chốc giọng nói vô cùng phấn khích: “Cũng không phải là lỗi của mình tôi, ai bảo anh chẳng biết tại sao lại xuất hiện trong phòng tôi chứ.”

Nếu không thể chỉ lo cho bản thân mình, thì ít nhất cũng phải kéo thêm cái đệm lưng chứ. Tín ngưỡng của Quan Ngải gồm châm ngôn bốn chữ là: Đã đảo nhất bá, thu hậu toán trướng, đồng quy vu tận. Xưa nay, cô luôn làm theo trình tự như thế.

*[倒打一耙, 秋后算账, 同归于尽]: Muốn trả đũa thì phải đợi thời cơ chín muồi rồi mới tính sổ, mà đã chơi là chơi tẹt ga luôn.

Ý cười trong đôi mắt Trình Tín Chi như có như không, tà tử nhếch khóe môi lên, thân nhiên hỏi ngược lại: “Không biết tại sao? Phòng của cô?”

Ách. Quan Ngải càng loạn, sao tự dưng lại cảm thấy từng trận gió lạnh lẽo thổi qua, sợ hết hồn hết vía nhĩ, giống như. Có tật giật mình.

Xem ra người nào đó, tự hiểu rõ rằng mình tỷ lệ thuận với tửu lượng.

Lắc lắc đầu, vết đỏ dưới mái tóc cắt ngang qua trán như ấn như hiện, cô bình tĩnh, ánh mắt rừ rừ.

Tình hình là không thể thất bại, nếu không thì sáu con số có thể bị ngâm nước nóng, cô gái nào đó làm bộ bình tĩnh, tự thôi miên mình: Đây là địa bàn của mình!

Trình Tín Chi lắc đầu, tự dưng lại có một loại cảm giác như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép lạ thường: “Tôi có một cuộc đua, tính ngủ hử đi, đến tiền sánh xem xét một chút, coi đây là phòng ai đặt.”

Xoay người, khóe miệng nhếch lên, ần giấu một nụ cười nhàn nhạt.

“Nè!” Quan Ngải nhanh tay nhanh chân, nhảy khỏi giường, “Cuối cùng là bồi thường như thế nào đây, anh bày tôi ba?”

Chân trần, chạy tới cửa, thở hồng hộc nhưng cũng không quên rống to: “Còn không thì, năm năm chia đều?”

Đây chính là giới hạn rồi, cô không thể thêm được! Vịn cửa nhìn chung quanh, bên ngoài không có bóng người. Cô than thở với vẻ mặt đau khổ: “Người độc ác.” Thở gấp mấy hơi, bỗng con người sáng lên, lung linh óng ánh, lo lắng vội đi, nụ cười còn rực rỡ hơn nắng xuân xanh, “Cũng không phải là tôi muốn quỵ nọ nha, mà là anh đi trước đó.”

Tức là không phải bồi thường, nghĩ như thế, hoạt bát nhào tới giường đôi cực lớn, lăn qua lăn lại, cười như con mèo con trộm được thịt tươi, đáng vẻ đắc chí như thể trúng số độc đắc (6 số).

Rồi lại hứng chí giầy vò căn phòng cao cấp năm sao một phen, lúc Quan Ngải mở cửa phòng, cũng không quên lấy bộ đồng phục đưa xe trong thùng rác đi, thì có thể phi tang chứng cứ rồi, ZũleQdn về giặt giũ rồi còn có thể lên mạng bán đấu giá, càng nghĩ càng hưng phấn, tung ta tung tãng chạy đến trước tiền sảnh, lúc về phòng đã là ba giờ rồi.

Lúc thấy ở chỗ ghi chép đặt phòng kia là ba chữ “Trình Tín Chi” gai mắt, Quan Ngải trở nên nhức đầu, ngây dại một lát, rồi mới đột nhiên bừng tỉnh ra khỏi trạng thái: “Thì ra là mình thật sự mò lộn phòng nha.”

Vật chứng cũng có, thành lập tội danh! Cô toát mồ hôi, may thay cái tên Trình Tín Chi kia không có bắt đền, nếu không thì chỉ có khóc. Nghĩ thoáng qua, chỉ là..... Cô vừa đi đưa lằm bằm “Kỳ lạ, sao mình lại đi vào?”

Quan Ngải vò đầu bứt tóc, bụng bảo dạ một phen, bỗng dừng bước lại, chợt vỗ bắp đùi: “A, mình nhớ ra rồi, người đẹp, cái người đẹp trông quen quen kia.” Híp mắt lại, nhíu lông mày, tiếp tục hoài niệm sâu xa, “Cuối cùng là gặp mặt lúc nào nhỉ?”

Cái người đẹp quen mặt kia, chắc chắn là gặp rồi! Cô chắc chắn, nhưng chỉ là chưa nhớ ra. Lắc đầu, cô cời giày cao gót, xách trong tay, không thèm để ý đến lễ nghi, cái nhìn chăm chú trên đường, nghênh ngang đi ra khỏi khách sạn.

Chỉ một tuần sau, Thiên Lam buôn bán ế ẩm, lúc cô gái nào đó đang rối rĩ, vừa uống cà phê vừa lật tạp chí, bỗng nhớ lại, rồi vỗ bắp đùi: “Thì ra là người đẹp thuê phòng cho Trình Tín Chi là cô ta nha.” Hớp một ngụm cà phê, mặt tức giận như con tắc kè hoa: “Cũng khó trách, tay đua xe và người mẫu xe, bảo không có một chân, thì người mù cũng sẽ chẳng tin đâu.”

Cái giọng điệu này là đang buồn bực chỗ nào, sao lại nghe đen thui lù như thế này chứ?

Giống như..... A, giống như là vợ bắt được chồng ở bên ngoài.....

Có điều mấy chuyện này nói sau cả đi.

Tóm lại Tả Thành không hề xuất hiện, Quan Hân thì xin nghỉ dài hạn, ngày ngày bầu bạn, nhưng mà cũng chẳng bao giờ nói chuyện với nhau.

Tulip đen khô héo, chậu chà là được đặt trên cửa sổ, là loại thực vật gai góc, nhưng chẳng có mỹ cảm đâu mà thương thức.

“Đừng đụng vào nó.” Anh lạnh giọng cứng rắn quát ngưng lại.

Tay giơ lên trong không trung, quên thu lại trong chốc lát.

Mặc dù Tả Thành luôn lạnh lùng như băng, nhưng lại hiếm khi vui buồn ra mặt như thế.

Anh tức giận, lần đầu có cảm xúc thật.

Hơi lúng túng, cô ngượng ngừng thu tay lại, giọng hỏi hời, nói một câu: “Cũng chỉ là một chậu cây, lại như bảo bối thế, anh rất thích loại cây này à?”

Tả Thành không nói gì, cũng chẳng trả lời.

Cô cười khỏ, đôi mắt, giấu hết tâm tình vào trong đáy mắt.

Cô biết, anh thích màu đen, thích yên tĩnh, thích Hatea, thì ra là cô vẫn chưa hiểu rõ, không biết anh còn thích loài cây cô bảo là không có tên.

Cô muốn, có lẽ, sau này cô cũng thích, bởi vì yêu ai yêu cả đường đi lối về, nhưng chưa bao giờ từng suy nghĩ, có lẽ Tả Thành yêu ai cũng yêu cả đường đi lối về nhỉ.

Ngoại trừ đêm Tả Thành ngủ mê man kia, Quan Hân không ở lại bệnh viện canh đêm nữa, Tả Thành cũng không thích, cô cũng bội phục khả năng hiểu ý người của mình.

Buổi tối, thông thường thì chỉ có Tiến thúc.

“Thiếu gia, đây là bệnh án của Tề Dĩ Sâm.”

Nhận lấy văn kiện, ngón tay trắng nõn như ngọc bích được mài giữa chạm vào mặt phong bì vàng ánh đỏ, từ từ mở ra.

Môi dính như băng lạnh, Tả Thành âm u khạc ra ba chữ: “Tề Minh Hải?”

Dường như trong dự liệu của Tiến thúc, ông trả lời: “Tôi đã điều tra, chính là cục giám sát cứ nghe ngóng giám sát Tả thị, có liên quan đến cha con Tề Dĩ Sâm.”

Thế giới này, có đôi khi thật là nhỏ bé, một tấm lưới, mấy điểm nút, dính đáng mãi.

Đối với cha con Tề gia này a, già thì muốn mạng của Tả Thành, trẻ thì muốn người của Tả Thành..... (Thực ra ta muốn dùng ông già và thằng con vì ta thích n9 đi với n9, 2 anh chị này, coi vậy mà giống nhau lắm, nhưng ta lại tôn trọng Tề Dĩ Sâm nên thôi vậy.)

Tả Thành cũng chỉ nhếch môi tạo thành một đường cong nhạt nhòa, vừa lạnh lùng mà vừa thâm hiểm: “Bệnh viện kia bên nước Mỹ thế nào rồi?”

“Chỉ còn chờ cơ hội thôi.” Tiến thúc nhàn nhạt đáp lại.

Người đời chỉ nói trong thành phố Thượng Hải leQdoon thì Tà gia là lớn nhất, nhưng không biết, vuron xa hơn..... Nếu Tà Thành muốn chỗ nào, thì dễ như trở bàn tay, nếu muốn mạng ai, thì có cả trăm ngàn lại cách làm thần không biết mà quỷ cũng chẳng hay.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61-1: Bày mưu tính kế chỉ vì cô.【1】

Edit: Quan Vũ.

“Chỉ còn chờ cơ hội thôi.” Chú Tiễn nhàn nhạt đáp lại.

Người đời chỉ nói trong thành phố Thượng Hải thì Tà gia là lớn nhất, nhưng không biết, vuron xa hơn..... Nếu Tà Thành muốn chỗ nào, thì dễ như trở bàn tay, nếu muốn mạng ai, thì có cả trăm ngàn lại cách làm thần không biết mà quỷ cũng chẳng hay.

Đối với Tề Dĩ Sâm, anh tính kế từng bước, nhưng lại không lấy mạng người.

Nhìn bên bệ cửa sổ, như có như không, chập chờn là kia đón gió, dưới ánh trăng thanh, giọng nói của anh mang đầy yêu mị: “Đã đến lúc.”

Phía trước là gió mùa đông, gió đông này chính là đôi bàn tay đẹp đến mê hoặc lòng người của Tà Thành, lúc đầu ngón tay ngoắc ngoắc, thì chính là thời khắc nghiêng trời lệch đất.

Chú Tiễn lặng im một lát, vẻ mặt nghiêm túc: “Thiếu gia, tối hôm qua Tề Dĩ Sâm phát bệnh, vừa đến đây cấp cứu.” Giọng nói lại im bất, giống như muốn nói lại thôi.

Mỗi lần đụng phải chuyện của người kia, thì chú Tiễn lại khó tính bước tiếp theo, bởi vì người trước mặt này sẽ rối loạn tư tưởng ngay, ông nhất định phải suy nghĩ thật kỹ, thật chính xác.

Tà Thành ngược đôi mắt lạnh như băng lên, sâu thẳm, khế hé môi, chỉ khạc ra một chữ, không cho chối từ: “Nói.”

Ánh mắt Tà Thành như sắp sửa tung khỏi mù, có ánh sáng lơ mơ, tóm lại là biết có liên quan đến người kia.

Chú Tiễn không thể né tránh, nén giọng, nói thẳng: “Bây giờ Hạ Sơ tiểu thư đang ở đó với Tề Dĩ Sâm.”

Hung ác nham hiểm tràn ngập trong đôi mắt kia, che khuất đi điểm sáng mờ ảo, mi mắt rũ xuống, tới khi ngược mắt lên, tất cả chỉ còn là lạnh lùng kiêu ngạo như băng như tuyết, anh không nói tiếng nào, và đứng dậy.

Chú Tiễn dè dặt: “Thiếu gia, khuya lắm rồi, hay là ngày mai——”

Chưa nói xong, thì chú Tiễn đã kinh hãi, tất cả những lời khuyên răn đã cảm lạnh khi đến bên mép, Tà Thành như một ngọn gió rét buốt, gò má lạnh lùng kéo cái gò trên tay đi.

Chú Tiễn ngược mắt, người đã đi xa, cũng chỉ lắc đầu một cái: Đúng là như thế, rối loạn tư tưởng.

Trong phòng bệnh, ánh đèn vàng ánh đỏ như ánh trăng dịu dàng, khiến bóng hình người ta trở nên dịu dàng hiền hòa, và bỗng dưng về mặt cũng trở nên thê lương tự bao giờ.

Một đôi mắt, đen như mực, gọn sóng như gợn rửa, con ngươi được khắc trên gương mặt tái nhợt phản chiếu một gương mặt tái nhợt giống như thế.

Người trên giường mở mắt, ánh mắt #Guānyǔ Giang Hạ Sơ mang vẻ u ám như vệt sáng lên, sương mù dày đặc như tan biến: “Tình rồi.”

Giọng điệu cũng chỉ nhàn nhạt, không hề kinh ngạc, giống như đợi cả ngàn cánh bướm đi qua cũng chẳng thăm hỏi một câu.

Nhưng ánh mắt cũng chỉ giấu đi trong chớp mắt, mi dài đen nhánh như phủ một lớp bụi, như một nhòai, khế nhắm lại, gương mặt tuấn tú tái nhợt không còn chút huyết sắc, khỏe môi kéo lên thành một nụ cười thê lương: “Hạ Sơ, đã tới bao lâu rồi.”

Cô ngồi cạnh giường, trên chiếc ghế đệm mềm mại chuẩn bị cho Dĩ Sâm: “Anh ngủ lâu quá, em đã tới từ ngày hôm qua rồi.” Dưới mắt, là bóng đen rã rời như thế.

Đôi môi trắng bệch của Tề Dĩ Sâm mỉm cười yếu ớt, đôi lông mày nhíu chặt lại như cố nén: “Chủ nhật ngày hôm qua, thế bác sĩ Tần có đi không?”

Anh tỉnh lại, dạo qua Quý Môn quan một lần, nhưng vẫn lo lắng cho cô, tốt quá, cô khỏe mạnh, dùng điều đó để chấp vạ trái tim yếu ớt.

Cô núu lầy nơi đầu quả tim, từng chút từng chút, đầu đầu cũng chua xót, chua xót nghẹn lại ở cổ họng, không tài nào nuốt trôi xuống được, giọng nói hơi run run: “Bị bệnh là anh, còn quan tâm tới em” Tề Dĩ Sâm cũng chỉ nhìn cô, như muốn có một đáp án thật chính xác, cô nín thở, rồi nói tiếp, “Đi chứ.”

Cô nhìn anh, sắc mặt giống như ánh trăng mộng mị, yếu ớt trắng bệch, hơi vàng vọt, anh bệnh lâu ngày, từ khi nào đã gầy gò như thế rồi? Chân mày nhú chặt như thế, chắc chắn là rất đau.

Dĩ Sâm của cô, luôn luôn chịu đựng như thế, cho dù đau đến mấy thì vẫn sẽ cười yếu ớt với cô.

Tim, như bị hàng ngàn cây kim đâm vào nát tan, trong đôi mắt, đọng lại một lớp, nó mang tên đau lòng.

Cô nhìn anh, chưa bao giờ có ánh mắt.

Đôi mắt của cô, tất cả mọi tâm tình, cho dù che giấu hay là không, thì bao giờ Tề Dĩ Sâm cũng có thể hiểu ra được, anh cười với cô, khẽ nói: “Anh rất khỏe.”

Rất khỏe? Giọng nói hai chữ này yếu ớt như thế.

Anh chính là như thế, nén đau, cười với cô, bảo rằng anh rất khỏe, chỉ là không hy vọng cô không vui thôi. Sao cô lại không hiểu chứ? Mờ lờ trong trầm lắng: “Anh không khỏe.” Nhẹ nhàng đặt tay lên ngực Tề Dĩ Sâm, nói trái tim của anh, nhìn vào mắt anh, “Đau không?”

Lắc đầu một cái: “Không đau.” Sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, lại cười yếu ớt, “Đừng lo lắng, anh không sao, dù sau thì trái tim gắn ghép kia cũng đã được ghép rất nhiều lần rồi, chả là nhiều thêm mấy kim nữa thôi.”

Giống như cố ý pha trò, hẳn là không muốn cô lo lắng.

Ánh mắt Giang Hạ Sơ tối đi: “Em không lo lắng, anh đã từng đồng ý với em, sẽ sống thật là lâu, anh đã nói gì, thì chưa bao giờ nuốt lời.” Cô khẳng định, lại mang chút ý vị hờn dỗi thổ lộ đâu đó.

Tề Dĩ Sâm cười cười, [l]qdon/Vũ đặt bàn tay gọt giữa lên mu bàn tay của cô, giọng điệu bông đùa, đôi mắt nghiêm túc: “Hạ Sơ, nếu như anh nuốt lời, thì em phải nhớ quên anh đi là được rồi.”

Phản ghép được chấp vá vào trái tim bị xé rách một cái, là có sự đau đớn như muốn nứt toạc ra.

Anh như thế ư, quý trọng cô, lại bảo là quên đi. Không phải anh lòng dạ độc ác, không phải anh vô tình, chỉ là sống chết khó đoán, không thể bên cạnh cô, thế nên không muốn cô lệ thuộc vào anh.

Anh chỉ cần cô vẫn còn sống, vẫn sống cho thật tốt, cô cần một trái tim lạnh lùng sắt đá kiên cường, mặc dù lại quên mất anh.

Anh vẫn cười, ánh mắt lại chẳng hề vui vẻ, từng ngôi sao rơi xuống như mưa rơi.

Dĩ Sâm, không bỏ được, còn phải nhịn nữa sao?

Cô cười, giọng nói nhuốm màu lạnh lẽo: “Nếu như anh nuốt lời, thì em sẽ quấy rầy phần mộ của anh ngày ngày, và hôn mê với anh là được rồi.”

Giọng nói đùa cợt, lông mày kiên quyết.

Giang Hạ Sơ cũng chẳng cười đùa, mặc dù lại dùng giọng nói pha bông đùa.

Cô sẽ, anh ở cùng cô năm Xuân Thu (5 5), thì cô sẽ bầu bạn bên anh cả đời.

Ích kỷ đi, cô chính là muốn anh không rời bỏ được.

Quả nhiên, Giang Hạ Sơ đã được như ý, những ngón tay của Tề Dĩ Sâm nắm lấy mu bàn tay của cô, thật chặt, ánh mắt bỗng ngưng đọng, gò má lạnh lùng sa sầm, âm cuối khá run: “Hạ Sơ, đừng nỡ nộ cười đùa cợt như thế.”

Giang Hạ Sơ cười, rục rờ. Cô đã biết, anh không bỏ được.

Thu lại nụ cười, nghiêm túc trả lời: “Vậy thì anh cũng đừng nỡ nộ cười đùa cợt như thế.”

Cô thắng, nếu như, cô hôn mê theo anh, thì chắc chắn anh sẽ chết không nhắm mắt. Cuối cùng đánh gập đầu, không tùy tiện hứa hẹn với cô, cũng không nuốt lời.

Mái tóc của anh rối bù lại thành một nùi, có lẽ là mệt mỏi, nên giọng nói của anh cũng trở nên nhỏ dần: “Hạ Sơ, trong phòng phẫu thuật, anh nghe thấy em gọi anh, vốn dĩ đã hấp hối, nhưng sau đó thì nhớ tới.” Nhìn đôi mắt như làn thu thủy (ý nói mắt đẹp) của cô hơi chán nản, anh hỏi, “Sợ sao?”

Sống chết do trời, là anh, anh lại hỏi cô có sợ không. Có lẽ do nhớ đến nỗi sợ của cô, cho nên đã quên mất nỗi sợ của bản thân.

“Không sợ, anh sẽ không bị sao.” Cô trả lời, dứt khoát.

Trong đôi mắt vỡ tan tác thành nhiều mảnh, đó là hoảng hốt, sợ hãi.

Cô nói cô không sợ, nhưng trong đôi mắt lại toàn là sợ hãi.

Sao có thể không sợ, Dĩ Sâm à, người cô yêu thương trân trọng.

Giữa hai lòng mày Tề Dĩ Sâm nhũn lại, sự đau lòng trong đôi mắt hiện rõ mồn một, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, tiếng anh hít thở thật khẽ, vang vọng bên tai cô: “Hạ Sơ, mỗi lần nằm trên bàn mổ, anh cũng rất sợ, sợ nhắm mắt lại rồi thì sẽ không mở ra được nữa. Lúc anh bị người ta bảo sống không quá hai mươi lăm cũng chưa từng sợ hãi như thế.”

Bởi vì có nhớ thương, cho nên mới luyến lưu, cho nên mới sợ. Anh là người đã đặt một chân vào quan tài*, đã mặc kệ sống chết từ lâu, nhưng sau khi gặp được cô, thì lại bắt đầu sợ phải ngủ nghìn thu trong quan tài*.

*Gốc là hoàng thổ, nghĩa là đất vàng, tương đương với chuyện chết đi hóa thành đồng đất.

Sợ cô sẽ cô đơn, ZǐZǐ #leq'd sẽ buồn lòng, sợ cô gọi anh Dĩ Sâm thì chẳng còn ai đáp lại, sợ lúc cô bảo ‘cứu tôi’ thì không có ai nắm lấy bàn tay lạnh như băng của cô nữa.....

Anh là một người nhất gan hèn nhất như thế, sợ rất nhiều rất nhiều.

Cô đưa tay ra, nắm lại tay anh, nắm thật chặt, giọng nặng trĩu đè nén: “Anh luôn bảo em không nên làm ra vẻ, em lại nói láo, câu không sợ kia là giả, em sợ, rất sợ, sợ anh sẽ chết.” Cô ngẩng đầu, đôi mắt sợ hãi in trong mắt anh, giọng nói khàn khàn rồi bởi, “Chẳng phải nói là sống không quá hai mươi lăm sao? Đã qua bốn năm rồi, anh cho em thấy được chỗ có thể sống, cho nên Dĩ Sâm, nói cho em biết, còn có rất nhiều cái hai mươi lăm năm, có đúng không?”

Cô giống như một đứa trẻ bị lạc, bất lực, sợ hãi. Tề Dĩ Sâm chính là nguồn sinh tồn của cô, cô lệ thuộc vào, không có nơi nương tựa, chỉ có thể bám lấy thật chặt.

Ai cũng nói Giang Hạ Sơ vô tình vô nghĩa, vô tung vô ảnh (đang nói chị ko cảm xúc, mặt lạnh như tiền), thật ra thì cô rất tham lam, một người đàn ông, không liên quan gì tới tình yêu, cô lại cầu xin thật nhiều thật nhiều hai mươi lăm năm xa xỉ.

Tề Dĩ Sâm cũng chỉ cười cười, lướt bàn tay qua đôi mắt kính hoảng rối loạn của cô, khẽ thì thào: “Không cần rất nhiều cái, không thể tham lam như thế.”

Anh à, chỉ cần có thể bầu bạn bên cạnh cô cho tới khi cô không còn sợ nữa là tốt rồi.

Cô lắc đầu, phủ một lớp sương mù mờ ảo thấp thoáng trên lông mi dài, giữa đôi mắt giống như mặt hồ bị gió thổi tung lên, những gợn sóng lăn tăn chênh choáng, càng lúc càng kiên: “Em rất tham lam, còn ích kỷ, em biết, anh rất khó chịu, rất đau, thậm chí không thể hít thở, nhưng em vẫn mong anh đau đến mấy thì cũng đừng buông bỏ.”

Cô ôm anh, tay bị cộm lên rất đau đớn, gầy trơ xương ra cả như thế, chắc chắn, chắc chắn là đau tới cùng, chắc chắn, chắc chắn là rất khó chịu.

Chẳng qua là, cô không thể buông tay, anh ấy à, chính là người cho cô sự sống.

Tay của anh che đôi mắt của cô, lòng bàn tay hơi lạnh của anh đặt xuống ấm lên từng chút một.

Giang Hạ Sơ chưa bao giờ khóc, lại rơi nước mắt, vì anh.

Anh chưa bao giờ là một người tham lam, có một người như thế, một lần như thế, nước mắt nén lại trong tim, là đủ rồi.

Đó không phải là nước mắt người yêu, là người chia xa, là người góa phụ* của anh.

Gốc là Vĩ vong nhân [未亡人]: Đây là tự xưng của người góa phụ thời xưa. Ý chỉ người chồng đã chết đi, do đó cô gái một mình phòng không gối chiếc. “Vĩ vong nhân” còn có nghĩa rộng hơn là “Vong quốc nô” [nô lệ mất nước], trong sách của Tiền Chung “Vây thành”, “Trong Thượng Hải, những thân sĩ sống lưu vong ở nước ngoài vì đất nước đã đủ khiếp sợ cả rồi, nay đất nước cũng không hề mất, không phải làm vĩ vong nhân, cho nên cứ sôi nổi lên như thường lệ.”

--> Theo suy nghĩ của bạn editor Quan Vũ, này giờ dịch cái đoạn trong sách của Tiền Chung này ra thì... ta có thể hiểu tạm là Giang Hạ Sơ và Tề Dĩ Sâm rất gần bó với nhau, Tề Dĩ Sâm sắp đi rồi, nên chị mang cảm giác chia xa giống như người vợ xa chồng, ko hẹn ngày gặp lại. Coi vậy đi, cảm thụ Văn học của bạn editor rất... ẹ... nên các nàng thông cảm. Còn không hiểu nữa ấy, thì cứ hiểu như ‘chính phụ ngâm khúc’ đi. Học rồi mà, còn không biết có bị giảm tải không thì ta không biết.

Trong lòng bàn tay, mi dài của cô run rẩy, anh không hề thu tay lại, cô kiên cường kêu ngao như thế, chắc chắn là không muốn anh nhìn thấy đáng về rơi lệ của cô. Anh cũng chỉ nói to lên ở bên tai cô để cho cô nghe thấy bằng tất cả sức lực: “Không đâu, anh không bỏ em được.” Đầu ngón tay hơi lạnh lướt qua đôi mắt của cô, lau đi nước mắt chưa khô của cô, giọng nói quẩn quýt si mê vừa hay, lại vừa tịch liêu yếu ớt nhưng rõ ràng, “Nếu như một ngày kia anh không thể không đi, Hạ Sơ, chắc chắn không được quên gọi tên anh, mấy câu thôi, thì anh có thể quay về rồi.”

Đây là cam đoan duy nhất anh có thể cho cô. Cô gọi quanvu#l|qd anh thì anh sẽ không thể bỏ cô được, cho dù đi bao xa thì cũng sẽ quay về.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61-2: Bày mưu tính kế chỉ vì cô.【2】

Edit: Quan Vũ.

Đây là cam đoan duy nhất anh có thể cho cô. Cô gọi anh thì anh sẽ không thể bỏ cô được, cho dù đi bao xa thì cũng sẽ quay về.

Chỉ cần cô chờ, thì anh sẽ không rời khỏi.

Cô mở mắt ra, chỉ còn ẩm ướt dịu dàng ẩm áp như mặt hồ sau cơn mưa, hơi nước dâng lên ướt ướt, gạt đầu thật mạnh, cô dựa vào anh và nói: “Em sẽ không quên, anh cũng không được nuốt lời, tính là lời hứa hẹn là được rồi, em không tin thứ này, nhưng em tin anh.”

Thế giới của Giang Hạ Sơ đã không còn hứa hẹn từ lâu rồi, cô tin, cũng chỉ là một người như thế.

“Hạ Sơ, anh muốn sống tiếp, mãi mãi, chưa từng muốn sống như thế bao giờ, cho dù là thoi thóp.”

Nằm trên giường bệnh dai dẳng cả tám năm, sợ hãi sống chết, đây là lần đầu tiên, khi anh ôm cô.

“Ừ, vậy thì sống tiếp, coi như là đáp lại em.” Cô ôm anh, năm năm, chưa từng ôm như thế bao giờ.

Một lần hai mươi lăm năm nữa, mãi cho đến già, thành bộ xương trắng trong quan tài, cũng không sợ hãi nữa.

“Được, anh sẽ sống thật tốt, chỉ vì em.” Sau khi bệnh, giọng nói yếu ớt, nhưng từng chữ từng chữ chắc như đinh đóng cột.

“Không, chỉ vì bản thân anh.” Cô không ngước mắt lên, di chuyển bàn tay qua chỗ mổ trái tim bị hoại tử của anh, nhẹ nhàng đặt lên, “Dĩ Sâm, không nên gạt em, nếu không thể tin anh, thì trên thế gian này, em đã không thể tin bất cứ thứ gì rồi.”

Giang Hạ Sơ rất hiếm khi tin vào điều gì, chỉ đặt nó vào một mình Tề Dĩ Sâm.

“Được.”

Anh chỉ trả lời một chữ, không hề nói thêm gì nữa.

Ai sẽ tin, bọn họ như thế mà lại không phải là người yêu, đêm nay cũng không giam giữ được phong cảnh ấy.

Dưới ánh trăng, nói thì thảo, dựa vào nhau, được chữ tín, có lẽ không phải là lời hứa hẹn được đặt xuống, mà là người hứa hẹn.

Ánh trăng lan tràn qua mây đen, một lớp màu vàng đỏ đỏ rực rỡ vụt qua, xuyên qua cửa sổ, chiếu vào hai người đang dựa vào và ôm nhau, như chỉ còn lại thế giới của hai người họ, không dành lòng quấy rầy.

Trăng, tràn ra khỏi sân thượng, rơi vào cửa kính thủy tinh, soi sáng một đôi mắt âm u hơn cả vàng trắng đằng sau đám mây đen, sương mù cứ ùn ùn kéo đến ngay giữa lòng mây, dường như hận không thể nhấn chìm cả đêm nay, cả thế gian.

Chú Tiển đã quên liếc mắt nhìn hai người ôm nhau bên trong cánh cửa, lo âu, khẽ gọi: “Thiếu gia.”

Dời mắt đi, một đôi mắt u ám thấu xương khẽ mở miệng, giọng nói như chẳng thể nghe thấy: “Ra tay.” Bên môi là một tia hung ác rét lạnh.

Dứt lời, xoay người đi, mang đi cả một bầu không khí hung ác tốt cùng như yêu ma mê hoặc.

Trong thế giới của Tả Thành, tình cảm chỉ có yêu, hận, chưa từng có những mảnh đất mờ nhạt nửa vời. Đối với Giang Hạ Sơ, anh là người đến trước, nhưng đối với người đàn ông kia, chắc chắn Tả Thành là người đi sau.

Cô có thể không thương anh, nhưng mà người khác, thì anh tuyệt đối không cho phép.

Cô ấy à, không biết, người đàn ông này là điên cuồng vì cô.

“Bác sĩ, cứu anh ấy.” Trong yên lặng, giọng nói #Guānyǔ vang vọng, nghe đâu đó có sự run sợ.

Yên tĩnh tốt lành, chỉ qua một ngày đêm, thì sóng gió lại ập đến.

Vẫn là ban đêm, yên tĩnh như thế, nhưng lại ồn ào rồi reeng.

“Cứu Dĩ Sâm của tôi.” Cô lẩm bẩm, “Cứu anh ấy.”

Cô lại không còn sức sống, thế giới của Giang Hạ Sơ sụp đổ trong im ắng.

Bởi vì mắt của người kia không còn mở ra.

Cô không biết anh bị đẩy vào phòng phẫu thuật như thế nào, cũng không biết mình nghiêng ngả suốt dọc đường như thế nào.

Chỉ còn cánh cửa phòng phẫu thuật kia khép lại.

“Két cạch——”

Sau khi một tiếng động vang lên, thì mọi tiếng động bên tai đã tan biến mất, thế giới của cô bắt đầu mù trời mịt đất, không biết tại sao, ngồi một chỗ, tầm mắt chỉ nhìn chăm chú vào bên trong cửa sổ thủy tinh kia cũng mù mịt trắng xóa.

Cửa, hai người chạy đến, bước chân chao đảo như nhau.

“Hạ Sơ, Dĩ Sâm sao rồi?” Tần Hi Viện lăm lăm mồ hôi, thấm ướt cả làn môi trắng bệch.

Người phụ nữ này, thật sự yêu người đàn ông kia nhỉ, giờ đây, đã quên che giấu, viết cả vào trong ánh mắt, nhưng cũng chẳng có ai bận tâm.

Lết cả người mỗi một rệu rã, ngày thường là Trưởng cục giám sát uy phong lẫm liệt đã tóc tai lộn xộn, sống lưng hơi cong, khẽ run: “Dĩ Sâm, Dĩ Sâm, thằng bé thế nào rồi?” Cũng không đợi đáp lời, đã hồn bay phách lạc lẩm bẩm, “Con của tôi, thằng bé sẽ vượt qua.”

Ông ta ngồi xỏm xuống, chầm một miếng thuốc. Đây chỉ là một người cha, một người cha lo lắng cho con đang đứng trên bờ vực sống chết.

Tần Hi Viện đã không còn tỉnh táo nữa: “Hạ Sơ, cô nói cho tôi biết.”

Ánh mắt Giang Hạ Sơ dờ ra, không nói câu nào, để ngoài tai.

“Cuối cùng là như thế nào, ban ngày vẫn còn khỏe mạnh, chẳng phải bảo tình trạng đã ổn định rồi sao? Tại sao tự dưng lại——” Người phụ nữ xưa nay luôn luôn dịu dàng thoải mái nên nãy cũng đã hốt hoảng bất lực rồi trí.

Giang Hạ Sơ vẫn lăm thình, ánh mắt ngậy đại ra, từ từ tan rã.

Tần Hi Viện nắm lấy vai cô, lắc lắc: “Giang Hạ Sơ, cô nói lời gì đi, nói gì đi, nói cho tôi biết, cuối cùng Dĩ Sâm làm sao?”

Phụ nữ nổi điên, sẽ kêu, sẽ gào thét, sẽ khóc to náo lớn, thậm chí đòi sống đòi chết.

Lúc Giang Hạ Sơ nổi điên, cũng là lúc yên tĩnh.

Không nói câu nào, không khóc cũng không nháo.

Tần Hi Viện buông tay, mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất.

Vắng lặng trong chốc lát, chợt, tiếng nói trong trẻo như nhớ lại: “Dĩ Sâm”

Giọng nói của Giang Hạ Sơ, cô gọi anh, gọi giống như lúc trước.

“Dĩ Sâm”

Hắn là sẽ nghe thấy, giọng nói của cô rõ như thế, cũng không dám run rẩy.

Anh đã nói, lúc anh nguy khốn, cô hãy gọi tên anh, cô vẫn giữ nguyên lời hứa kia của anh ấy.

“Dĩ Sâm”

Giang Hạ Sơ cứ làm đi làm lại, Tần Hi Viện lao đảo đứng dậy khỏi mặt đất, khỏe mới tái nhợt: “Chưa từng bị như vậy, hai lần liên tiếp, trái tim của anh ấy không chịu nổi, lần này.....” Cô nhìn gò má của Giang Hạ Sơ, lúc này đây, đôi mắt đã mù mịt, cổ họng run rẩy nghẹn lời, “Hạ Sơ, có phải anh ấy muốn rời khỏi không?”

Bỗng Giang Hạ Sơ quay đầu lại, rồi lỵdụ lại lắc đầu: “Không đâu.” Sau đó lại tiếp tục nhìn vào cửa thủy tinh, khỏe mới con thành một đường nhỏ, khép rồi lại mở ra, “Anh ấy đã đồng ý với tôi.”

Cô chưa bao giờ tin vào lời thề, hay cả kỳ tích, nhưng lại luôn luôn tin tưởng Tề Dĩ Sâm, trước sau như một.

Mở miệng, tiếp tục gọi: “Dĩ Sâm.”

Mở miệng ra thì lại gọi một tiếng, ngân vang trong hành lang yên ả, vọng qua vọng lại chỉ toàn là giọng nói lạnh lùng yêu mị của cô.

Một lần rồi lại một lần.

“Dĩ Sâm.”

“.....”

“Dĩ——”

Tiếng nói im bật, bỗng cửa phòng phẫu thuật mở ra.

Đây là lần cấp cứu khẩn, người chờ đợi thì thấp thòm bất an, thậm chí không dám đi một mình về phía trước một bước nào.

Giang Hạ Sơ hơi mở miệng, nhưng lại không thể mở lời. Nhìn ngó vào trong phòng phẫu thuật, thì nhìn thấy tám vài trắng, nắm chặt bàn tay, mồ hôi lạnh chảy ra.

Tề Minh Hải dụi mắt thuốc, mặt mày lo lắng, không biết tại sao lại già đi mấy tuổi: “Bác sĩ Trương, Dĩ Sâm thế nào rồi?”

Giang Hạ Sơ không nghe thấy tiếng gì, chỉ nhìn thấy khỏe môi người kia mở ra rồi lại khép lại, tóm gọn lại thành một câu nói: “Phẫu thuật khôi phục tim thất bại.”

Bỗng Giang Hạ Sơ buông bang tay nắm cửa ra. Đó là vực sâu vạn trượng, cô bị chôn vùi vào trong.

Tề Minh Hải cuống quýt chao đảo mấy bước, cong lưng, bàn tay đặt lên vách tường run rẩy kịch liệt.

Mặt Tần Hi Viện tái đi, bỗng đứng bật lên, kéo áo blouse trắng của bác sĩ, giọng khàn đặc, cúi đầu gầm lên: “Vậy thì tiếp tục, các người không nên ra ngoài, không nên bỏ lại một mình Dĩ Sâm bên trong.”

Mặt bác sĩ Trương ửng oải, hoang mang nhìn Tần Hi Viện, cúi đầu nói từng chữ một: “Bác sĩ Tần, chúng tôi hết sức rồi.”

Ai cũng là bác sĩ, Tần Hi Viện biết những lời này có ý như thế nào. Người đàn ông kia, có lẽ sẽ không bao giờ..... mở mắt ra nữa, nhìn cô cười, trước mắt cô tối om, nước mắt yếu đuối lại rơi.

“Đừng nói như thế, cầu xin anh, đi cứu con của tôi, cứu lấy thằng bé.”

“Đừng từ bỏ Dĩ Sâm, không phải là còn sống sao?”

“Thằng bé còn nằm ở đó, còn có hơi ấm, chẳng lẽ muốn tôi trơ mắt nhìn nó chết đi sao?”

“Cứu lấy nó, cứu con của tôi.”

“.....”

Không còn là trưởng phòng giám sát công chính liêm minh*, ông cũng chỉ là một người cha dịu dàng đang cầu khẩn thật thê lương, nước mắt chảy ngược chảy xuôi trên gương mặt, một gương mặt già nua.

*Gốc là Nghĩa bạc vân thiên [义薄云天]: hình dung người có tình có nghĩa, tình thần chính nghĩa chính trực vô cùng. Hình dung tinh thần đấu tranh vì công lý vô cùng cao thượng.

Sau khi gào thét, cả thế giới chỉ toàn là bi thương, nước mắt l?q?d? chưa khô, thì lại nghe thấy một câu: “Bác trai, xin lỗi.”

Tề Minh Hải ngồi bệt xuống, nước mắt roi ghen ngào.

“Đi thăm cậu ấy một lát đi, e là không qua khỏi mấy ngày này.” Về mặt bác sĩ chủ trị ảm đạm, ra một lời phán quyết, vừa tán nhẫn mà vừa bất đắc dĩ.

Lời đã dứt, nhưng không ai làm gì cả.

Trên đời, một mối không phải là sống chết, mà là vĩnh biệt.

Rất lâu, nước mắt đọng lại thành một đường ngoằn ngoèo, chỉ có Giang Hạ Sơ, từ đầu đến cuối, đôi mắt cô luôn lạnh lùng như băng, không có một giọt nước mắt nào.

Cô không khóc, cũng chỉ là nói lời từ biệt, không phải là vĩnh biệt. Nhưng cũng chẳng hề tin vào lời hứa đêm hôm trước.

Trong tiếng nước nổ, thì lại vang lên một câu nói hoang đường: “Dĩ Sâm, anh đã nuốt lời.”

Cô nói xong, thì lao đảo bước vào phòng phẫu thuật.

Chẳng phải nói là, cô gọi anh, thì anh sẽ không rời khỏi sao? Anh lại để lại cho cô một lời từ biệt.

Đêm nay, chao ôi thật là lạnh!

Tả Thành lười biếng nghiêng người tiến tới, anh mặc một bộ đồng phục bệnh nhân nam màu xám trắng ca-rô nhưng lại xuất hiện một cổ khí chất cao quý. Cái gối đầu còn ở trong bàn tay rõ từng mạch máu, quay quay câu bút máy trong tay, ngược mắt, nhìn vị khách không mời mà đến ở ngay cửa: “Tôi không nhớ rằng mình và Kiểm soát trường Tề có giao hảo gì đâu.”

Bước chân Tề Minh Hải hơi loạn choạng, chán chường một mồi giữa đôi chân mày không thể tan nổi, tiến gần thêm mấy bước, cười lạnh: “Là sơ sót của tôi, lại không biết rằng, người tôi vẫn luôn tìm kiếm, lại là người của họ Tả cậu.”

Sở nghiên cứu điều trị tim mạch sBM của nước Mỹ, Tề Minh Hải tìm mười mấy năm, cũng không biết sBM chịu sự quản lý của Tả thị.

Tả Thành cũng chỉ cười như không cười, không thừa nhận mà cũng chẳng phủ nhận.

Tề Minh Hải hơi ưỡ ỏi, nói thẳng: “Tôi tới, cậu nhìn thấy, trong lòng cũng biết rõ.”

Xoay tròn bút máy trong tay một vòng, anh ngược mắt: “Tôi biết.” Kéo dài âm cuối, hỏi ngược lại, “Cho nên?” Dường như không thèm đếm xỉa tới.

Tề Minh Hải rũ mắt, trầm ngâm một lúc lâu, rồi mới ngược lên, mấp máy môi, lập bập mở miệng, “Cứu lấy con tôi, giải phẫu thay tim của Mỹ, là đường sống duy nhất của thằng bé.”

Có lẽ đây là lần duy nhất Tề Minh Hải cầu xin người khác mà chẳng màng đến tôn nghiêm. Thật sự thì Tả Thành đã nghe câu cầu xin tha thứ này rất nhiều lần rồi, làm như không thấy là tác phong xưa nay của anh, khước môi nhếch lên: “Liên quan gì đến tôi.”

Ánh mắt Tề Minh Hải nặng trĩu, đảo qua đảo lại, như giăng xé, giọng khàn đặc, khó nhọc khàn khàn run rẩy nói từng chữ từng lời: “Tôi cầu xin cậu, cầu xin cậu.” Cúi đầu, buông bỏ tất cả phong thái cao quý, “Cứu lấy con tôi, đó là đường sống duy nhất của thằng bé.”

Một ngôi sao trong giới chính trị, muốn gió có gió, muốn mưa được mưa, đầu ông ta cao bao nhiêu, thì anh phát hiện nó có sự chịu đựng thâm lặng bấy nhiêu. Tả Thành lại không lạnh lùng mà cũng chẳng nóng nhiệt: “Đó là chuyện của ông.” Khước môi nhếch lên thành đường cong lạnh lùng yêu ma, “Kiểm soát trường hiểu rõ tôi mà, không phải sao? Tả Thành tôi không phải là nhà từ thiện.”

Quả thật, tin đồn anh giết người như ngóc, coi mạng người như cỏ rác, Tề Minh Hải không hề nghi ngờ tin đồn này, chẳng qua là người đàn ông có thói quen sát phạt này cũng là cây cỏ cứu mạng duy nhất vào lúc này, cho dù khả năng là một phần vạn, ông ta cũng sẽ không nê hà cái giá phải đánh đổi.

“Chỉ cần cậu có thể cứu lấy thằng bé, vụ án Tả thị, tôi có thể ngừng tay lại, cho dù là yêu cầu gì thì tôi cũng có thể đồng ý.”

Tả Thành không phải là một nhà từ thiện, nhưng cũng là một thương nhân, cho nên ông ta lấy trù mã ra, thì đã không giữ lại chút gì rồi.

Con người đen như mực của Tả Thành hơi co lại, đôi môi ướm ắt cười lạnh: “Không cần ông đồng ý, ông cũng không dă động gì tới Tả thị được đâu.” Đầu ngón tay gõ nhẹ lên cây bút máy trong tay, như có như không.

Cuồng vọng ngang ngạnh, bề nghệ thiên hạ như vậy, đây mới là Tả Thành.

Tề Minh Hải á khẩu không đáp lời được, Tả Thành coi trù mã duy nhất ông ta có được chẳng đáng một đồng, nhưng ông ta không thể lui được nữa: “Cuối cùng cậu muốn tôi như thế nào?” Vũ: Tề Minh Hải: a muốn e sống saooo?:v

“Ông hẳn là đã đánh giá cao bản thân quá rồi.” Vẫn thờ ơ.

Bàn về bày mưu tính kế, tuyệt đối là Tả Thành.

Kế tạm thời của Tề Minh Hải cũng chỉ hơn một chút, thậm chí ông ta còn không nhìn thấu người đàn ông này an bài tỉ mỉ vì cái gì.

“Vậy cậu muốn cái gì, cậu tính toán chuẩn xác như thế, tại sao có thể là tình cờ.”

“Ông nói xem?” Tả Thành cười nhạt hỏi ngược lại, ánh mắt Vũ@l"q[d] sâu xa, một đôi mắt màu đen thui không thấy được vui giận.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Làm vợ của Tả Thành anh

Edit: Quan Vũ.

“Vậy cậu muốn cái gì, cậu tính toán chuẩn xác như thế, tại sao có thể là tình cờ.”

“Ông nói xem?” Tả Thành cười nhạt hỏi ngược lại, ánh mắt sâu xa, một đôi mắt màu đen thăm thẳm không thấy được vui giận.

Điều tra mấy năm nay, Tề Minh Hải chỉ biết những thứ nhỏ bé về Tả Thành, ông ta xâu chuỗi những đầu mối lại, bỗng trong đầu thoáng qua một cái tên, ông ta to gan phỏng đoán: “Người phụ nữ kia sao?”

Đôi mắt đen như vẩy mực* kia nặng nề, bỗng dưng gò má lạnh lùng thâm hiểm rét lạnh hơn mấy phần.

*Vẩy mực: Một trong những lối vẽ tranh thủy mặc. Trong đây đang chỉ đôi mắt anh tỉnh và đẹp như tranh thủy mặc.

Giọng điệu Tề Minh Hải thoáng buông lỏng, đúng là con mèo mù chạy vào lại chết con chuột (ý nói may mắn, giống kiểu ăn hên), kiểu gì cũng không ngờ tội tử huyết của một người như Tả Thành lại là một người phụ nữ tay không tác sát.

“Quả nhiên tôi đã đoán đúng.” Từ khi Tề Minh Hải bước vào cửa, là lần đầu tiên lộ ra nụ cười gian xảo như thế.

“Ông biết nhiều hơn tôi nghĩ.” Giọng âm u, khiến cho người ta tự dưng sinh ra cảm giác lạnh thấu xương.

Một giọt nước cũng không lọt vào trong, nhưng mà vẫn có cá lọt lưới, quả nhiên không thể xem thường Tề Minh Hải, Tề Minh Hải cười như không cười, không còn vẻ mặt cầu xin nữa: “Đã như thế thì Dĩ Sâm, cậu không đụng vào được.”

Đầu ngón tay quay bút máy thả lỏng, rơi tự do, bất chợt Tả Thành ngẩng đầu lên, nụ cười vui vẻ mà lạnh lùng hiện lên trên môi: “Thì sao?”

Thần nhiên hỏi ngược lại, cười như không cười, anh vẫn thâm sâu không lường được như trước.

Bỗng Tề Minh Hải lạnh sống lưng, sợ hãi lan tràn trong lòng, lại á khẩu không trả lời được.

Đúng vậy nhỉ, nếu như Tả Thành không muốn được cứu, thì chắc chắn bên kia sẽ không tiếp nhận, vẩy ngược của cậu ta, đụng vào là chết ngay.

Tả Thành, chắc chắn là một cuộc chơi không thể đoán trước vận mệnh được.

Tề Minh Hải ỉu xiu, lụn bại rời khỏi, Tả Thành à, không ai có thể nắm trong tay, sống chết không do trời, không do vận mệnh, mà là do cậu ta.

Phòng bệnh tĩnh mịch, ánh đèn màu vàng nhạt, cô ngồi lặng im, mắt nhìn người đang nằm trên giường.

Đưa tay lên, bỏ qua lưng bàn tay tím bầm băng đầy vải, nhẹ nhàng đặt lên, sắc môi tái nhợt: “Dĩ Sâm, tối hôm qua, anh đã đồng ý với em rồi, anh quên rồi sao?”

Cô hỏi anh, nhưng phòng bệnh vẫn yên tĩnh như trước, chẳng ai đáp lời.

Cô đau khổ cười nhạt: “Em nhớ rồi, em nói cho anh nghe.” Kề sát hơn một chút, cúi xuống bên tai anh, “Anh nói, anh sẽ sống, cho dù là kéo dài hơi tàn thì cũng không buông bỏ, anh nói chỉ cần em gọi anh thì anh sẽ quay về.” Con người ươn ướt, cô khẽ chớp mắt mấy cái, hơi rung động rồi mở ra, “Em gọi anh nhiều lần như thế, chắc chắn là anh nghe được mà đứng không, vậy thì tại sao anh vẫn chưa về?”

Con mắt hơi khép lại, một giọt nước mắt rơi xuống lưng bàn tay anh, rồi từ từ chảy đi, chảy thành một đường lạnh như băng.

Ngẩng đầu lên, ánh mắt mù mịt nhìn thẳng vào ánh đèn, mặc dù chói mắt, nhưng cô không nheo mắt lại chút nào, cho đến khi đôi mắt ráo hoảnh, cô mới cúi xuống, khẽ tựa đầu vào trước ngực Dĩ Sâm, khẽ thì thào bằng giọng run run: “Dĩ Sâm, em rất sợ, đừng ngủ như thế nữa, em sợ.”

Ai cũng nói Giang Hạ Sơ lạnh lùng kiên cường hờ hững, không sợ cô đơn tịch liêu, không sợ ly biệt, không sợ yêu hận. Thì ra là, cô sợ hãi, chỉ một người trước mặt.

Ngoài cửa, có một đôi mắt sáng rực thâm sâu đang lạnh dần, nhưng sâu trong đó thì lại có một sự dịu dàng ẩn giấu.

Giang Hạ Sơ khép đôi mi lại, lẩm bẩm thật khẽ, giống hệt như đang tự nói: “Tề Dĩ Sâm, nếu như #Guānyǔ anh thật sự đã mệt mỏi, không muốn tỉnh dậy, thì em đi tìm anh là được rồi.”

Cô đã từng nói, nếu như anh hóa thành bộ xương trắng trong bãi đất vàng, thì cô sẽ ngủ giấc nghìn thu với anh cả đời.

Nói mãi nói mãi thế thôi, dù sao thì sống, cũng thật là tội nghiệp.

“Dĩ Sâm.” Dường như đang ngủ mà cũng chẳng phải ngủ, cô chỉ nói mỗi hai từ này rõ ràng.

“Dĩ Sâm.” Yếu ớt, ngang ngược, không ngại mà cũng chẳng chán, lông mi dài khẽ run, lệ tràn mi, rơi xuống vương vẩn quanh trên đôi mi dài và dày, đôi môi khẽ lướt qua đồng phục bệnh nhân màu trắng của Tề Dĩ Sâm, cô khẽ thầm thì: “Em gọi anh, tại sao anh không về?”

Anh đã nuốt lời, cuối cùng thì anh đã bội ước, vẫn cứ từ bỏ lời hứa của cô? Cô đã không thể truy cứu được nữa, bởi vì, anh sẽ không bao giờ..... trả lời nữa.

“Dĩ Sâm”

Tịch mịch qua đi, cuối cùng thì cô đã biết, sẽ không còn ai cười với cô bằng đôi mắt như vàng trắng nữa.

“Hạ Sơ, đừng gọi nữa, không có tác dụng đâu.” Bỗng một giọng nói vang lên bất thành linh ở đằng Tây, cô chợt tỉnh mộng. Ngước mắt lên, người đàn ông trên giường thì khép chặt đôi môi.

Hình như cô bị điện rồi, làm sao Dĩ Sâm của cô lại cất tiếng rét lạnh như băng đến cùng cực như thế chứ?

Sau đó, tiếng bước chân vội vã. Cô quay đầu lại, không nhanh không chậm, lại nhìn thẳng vào đôi mắt ảm đạm tịch liêu như màn đêm vắng lặng, cũng chỉ vội vàng hồ hững lướt qua. Sau đó thì gọi một cách máy móc: “Dĩ Sâm.”

Lần đầu tiên, đôi mắt của cô không có đề phòng, căm ghét, nhưng mà im hơi lặng tiếng không thèm nhìn như thế lại khiến Tả Thành khó có thể cưỡng nộ mà cũng khó mà đề nên tâm tình.

“Giang Hạ Sơ!”

Đây cũng là lần đầu tiên, anh hung hăng quát lên, tức giận với cô.

Anh cũng chỉ đứng ngay đằng sau cô, ánh đèn vàng chiếu xuống làm ảm thân thể, giọng nói đằng sau lưng lạnh lùng, nhưng cô không hề quay đầu lại, dường như giọng cũng lạnh đi mấy phần: “Hôm nay đừng cãi vã với tôi có được không? Chỉ hôm nay thôi.”

Mặc dù Giang Hạ Sơ không nhìn Tả Thành, nhưng chỉ với lời nói nhỏ nhẹ ôn nhu như thế cũng đủ khiến cho Tả Thành mềm lòng, tất cả cuồng nộ cũng nghẹn lại, nhìn cô mà không nói gì, bóng lưng xác xơ của cô, trong đôi mắt anh lại dịu dàng như làn sóng yên ả.

“Dĩ Sâm” Cô lại gọi như chẳng có ai.

Âm thanh hơi mờ mịt khàn khàn, rất yếu ớt, giống như sợi dây đàn, chỉ cần đụng vào một cái thì sẽ đứt ngay, quán lấy trái tim của Tả Thành, mỗi một tiếng thì lại siết chặt đau đớn hơn.

Cuối cùng, đau lòng tràn lan đã chiếm lấy tâm tư, Tả Thành tiến lại gần, hơi ngồi xổm xuống bên cạnh người cô, ngẩng đầu, nhìn gò má ảm đạm của cô, giọng nói nhu hòa không kiềm lại được: “Hạ Sơ, không có tác dụng, em tin anh đi.”

“Không, tôi không tin.” Đôi mắt cô, bất thành linh đôi mắt sáng rực hoàn toàn lạnh lùng chiếu thẳng vào đôi mắt của anh. Gương mặt [d]đl#q"d tái nhợt, hoàn toàn chắc chắn.

Dường như chỉ cần Tả Thành nói, thì cô cũng bác bỏ không cần biết đến lí do, Tả Thành mỉm môi cười khổ, bỗng, lạnh như băng: “Em chỉ tin vào cái người sống không quá mấy ngày như anh ta sao?” Giọng âm u, nén giận gào lên.

“Phải, tôi chỉ tin anh ấy.” Không chần chừ một giây, cô trả lời thẳng thừng, rồi nhìn đi chỗ khác, không nhìn Tả Thành nữa, cô tiếp tục ngoan cố, “Dĩ Sâm”

Cô tin, cô gọi anh, thì cuối cùng anh cũng sẽ về.

Không thèm để ý đến ước định như thế, cô tin hết, nhưng không tin một câu một chữ nào của Tả Thành.

“Dĩ ——” Lời chưa dứt thì cổ tay đã bị nắm chặt.

Giọng nói của anh lạnh lùng như sương lạnh: “Tại sao em lại gọi anh ta nữa, cứ tiếp tục như thế, thì anh ta cũng không tránh khỏi cái chết đâu.” Nắm cổ tay cô, khó có thể kiềm chế sức lực của bản thân, những ngón tay trắng nõn như sứ cũng hơi đỏ, rất giống với màu đôi mắt của anh, nhìn vào mắt cô, “Hạ Sơ, có thể cứu anh ta, không phải là em, mà là anh.”

Đột nhiên đôi mắt tịch mịch của Giang Hạ Sơ hiện lên những điểm sáng vụn vặt rối loạn tứ tung, từ từ, rồi vội vàng biến thành hai điểm nóng rực, phản chiếu gương mặt anh tuần nổi bật như ma quỷ của Tả Thành.

“Ha.” Bất chợt, cô cười lạnh, như giễu cợt.

Thì ra là, bản thân cô, còn cả Dĩ Sâm của cô, cũng không chạy trốn khỏi lòng bàn tay lạnh như băng của người này.

Không tệ chút nào, anh xuất hiện, là lúc cô cùng đường.

Tà Thành à, đúng như lời đồn đãi: Không gì không làm được mà.

Cô cũng chỉ cười cười, khẽ nói: “Anh luôn âm hồn không tan như thế.”

Còn nữa: Vẫn luôn luôn chặt đứt được tất cả đường lui của cô như thế.

Anh đứng đó, gương mặt tuần tú lạnh lùng, ngoại trừ đôi mắt sáng như tan tành, thì không còn chỗ nào nhu hòa: “Anh ta không còn bao nhiêu thời gian.” Xoay người, đi vài bước rồi lại đứng lại, “Anh chờ em.”

Chỉ nghe một tiếng cười lạnh, cô không trả lời, bước chân anh chậm chạp, nó nặng trĩu, rồi từ từ đi xa. Sau lưng, vang lên một tiếng thì thầm thật khẽ: “Dĩ Sâm.”

Yếu đuối như thế, bất đắc dĩ như thế, không còn sợ hãi như thế.

Cô không trả lời, chẳng qua là, chẳng qua là không tài nào trả lời được, Tà Thành, chưa bao giờ cho cô đường lui.

Đêm nay, có lẽ sẽ có rất nhiều người không ngủ, đêm lạnh như băng, phía chân trời hừng sáng.

Ngồi yên tĩnh một đêm, đầu ngón tay của cô đã lạnh như băng, nhưng vẫn đặt lên mu bàn tay của Dĩ Sâm, nhiệt độ lạnh lẽo giống hệt như nhau.

Dĩ Sâm của cô, đang lạnh dần, đúng như người kia nói, anh không còn thời gian để đợi chờ nữa.

Cô buông tay ra, đứng dậy, rũ mắt xuống, mi dài phủ xuống cũng không thể che đi đôi mắt buồn bã: “Dĩ Sâm, anh khiến cho em không muốn dây dưa với người đó, nhưng mà em tránh không được ấy chứ.”

Cuối cùng Giang Hạ Sơ đã hiểu, cho dù là chân trời góc bể thì đó cũng chỉ là khoảng cách với năm ngón tay trong bàn tay của Tà Thành mà thôi, cô trốn đi đâu cũng không thể nào thoát khỏi nhà tù dưới ngòi bút vẽ của Tà Thành.

Năm năm trước, năm năm sau, luôn là cô bị thất bại thảm hại, không biết lần này sẽ lại lỗ thêm cái gì đây. Nếu như dùng vận mệnh của cô đổi lấy Dĩ Sâm, thì có lẽ, đó là điều duy nhất cô đồng ý.

“Chờ em.” Ngắm nhìn thoáng qua, dứt lời rồi cô xoay người đi dứt khoát.

Đến cửa thì gặp ngay Tần Hi Viện và Tề Minh Hải, Giang Hạ Sơ không nói một lời, thì đã cất bước đi tiếp.

Tần Hi Viện đưa tay ra giữ chặt lại: “Hạ Sơ, cô định đi đâu thế?” Gương mặt tiêu tụy, có lẽ là cũng không ngủ không nghỉ gì.

Đôi mắt thâm sâu lạnh lùng không ngước lên, không nói gì cả.

“Nói gì đi chứ, cô đi đâu thế?” Tần Hi Viện hơi bức bách khản thiết.

Giang Hạ Sơ nhìn thẳng vào đôi mắt của Tần Hi Viện, lạnh lùng mà tĩnh lặng, khẽ hé môi: “Tôi đi cứu Dĩ Sâm.” Kéo tay Tần Hi Viện xuống, dường như cô đang lăm bầm lẫu bầu: “Chỉ có người đó mới có thể cứu anh ấy.”

Tần Hi Viện hơi sững sốt, giữa chân mày chìm sâu trong khốn đốn, ngẩng đầu lần nữa, thì đã không thấy bóng hình Giang Hạ Sơ đâu cả, bỗng dưng, nghe thấy tiếng Tề Minh Hải thở dài: “Dĩ Sâm không có chuyện gì, chỉ cần người kia đồng ý là ổn rồi.”

Bỗng Tần Hi Viện bừng tỉnh, #Vũ#|q"dn thì thào: “Tà Thành.”

Một người có thể đảo điên sống chết của người khác như thế, là ai? Ngoại trừ Tà Thành ra, thì không còn người thứ hai.

Nhìn Tề Minh Hải, chỉ thấy gò má của ông ta thâm sâu như mây mờ.

Chẳng biết tại sao, Tần Hi Viện lại tin.

Trong phòng bệnh của Tà Thành, nằm đúng hướng Mặt Trời, nhưng Giang Hạ Sơ lại cảm thấy chỗ này thật là âm u lạnh lẽo. Lúc cô đi vào, Tà Thành cũng chỉ ngước mắt nhìn cô một cái: “Em đã đến rồi.” Giọng nói bình thản phẳng lặng, “Anh đã chờ em rất lâu.”

Tà Thành vẫn còn mặc bộ đồng phục bệnh nhân màu trắng ngày hôm qua, càng làm nổi bật lên sắc mặt vô cùng tái nhợt của anh, mùi thuốc lá bay khắp căn phòng. Giang Hạ Sơ liếc nhìn qua, tàn thuốc bị ném đầy mặt đất.

Giang Hạ Sơ không thích mùi thuốc lá, khiến cho người ta phiền muộn, chẳng biết cô ý hay vô tình lưu tâm, trước kia Tà Thành không thích hút thuốc lá.

Thời gian, cái thứ này à, tên, cũng chẳng thay đổi gì cả. Giang Hạ Sơ thu tâm mắt lại, nhìn Tà Thành, không hề nói vòng vo, cũng chẳng lá mặt lá trái, bình thản mở lời: “Cứu anh ấy, anh ấy không đợi được nữa.”

Tà Thành dựa nửa người vào gối đầu, tóc đen trông hơi dài ra, che lấp sự âm u giữa hai lông mày, nhưng đôi mắt lại âm u, chỉ hỏi: “Tại sao?” Đôi môi lạnh cứng lại, rồi lại chêm thêm một câu, “Sẽ thỏa hiệp vì anh ta.”

Giọng nói như vọng lại từ trong u cốc sâu thẳm lạnh lẽo làm sao, khiến cho người ta lạnh cả sống lưng. Nhưng Giang Hạ Sơ không nhúc nhích, mà lại có dáng vẻ không lạnh lùng mà cũng chẳng nóng nhiệt, giọng mỉa mai, hỏi ngược lại: “Có khác nhau sao? Dù sao thì anh cũng thắng.”

Mím môi cười lạnh, nó mang một loại liễu lĩnh dứt khoát.

Đôi mắt thâm sâu u ám như phủ một lớp tuyết: “Anh muốn một lí do.” Giọng nói không nhanh không chậm, “Anh có thể chờ đợi, giống như lời em đã nói, không thể chờ đợi là anh ta.”

Hai con người cô chấp, cô luôn luôn nhường bộ lui binh, phòng vệ tầng tầng lớp lớp, còn anh thì lại ép sát từng bước, không hề buông lỏng.

Gây khó dễ khắp nơi, anh vừa mở miệng, thì Giang Hạ Sơ đã rơi xuống thế hạ phong, cặp mắt của cô đã không còn bình tĩnh nữa, rồi loạn ngổn ngang, cô cắn răng: “Tà Thành, anh thật vô sỉ.”

Giang Hạ Sơ chưa bao giờ nói tục, nếu như cô tức giận, thì cũng chỉ làm thinh không nói, nhưng Tà Thành lại có cách khiến cho cô nghiêng răng nghiêng lợi như thế, nếu như nói theo lời của Quan Ngải, thì cái này gọi là nghiệt duyên.

Còn người kia bị chửi là vô sỉ thì lại không thừa nhận mà cũng chẳng chối bỏ, mím môi cười lạnh, chờ câu trả lời của Giang Hạ Sơ.

Ngón tay Giang Hạ Sơ bấu chặt, rồi lại trả lời: “Anh ấy là người duy nhất tôi không thể bỏ được, lí do này đủ chưa? Anh nắm chắc phần thắng rồi, không phải sao? Còn phải dùng tới vỏ bọc đường đường chính chính này sao?”

Giang Hạ Sơ chắc chắn, cho dù là không lí do gì, hay là có lí do gì, thì người đàn ông kia vẫn cứ sớm nắng chiều mưa, không có người ta có cơ hội nghi xa hơi đâu. Tà Thành, người này, bản thân anh ta chính là lí do.

Sau khi Giang Hạ Sơ nói xong hết, thì Tà Thành chỉ khẽ nói một câu: “Về em, anh chưa bao giờ nắm bắt được.”

Cô buồn cười, cũng chẳng nói tiếp, cũng chẳng chối mà cũng chẳng thừa nhận, dù sao thì người đàn ông này, chắc cô nghĩ mãi cũng không thể hiểu nổi.

Bất chợt, đôi mắt sáng rực của Tà Thành lạnh lẽo, quá bất ngờ, Giang Hạ Sơ tránh không kịp, đụng phải một đằm nước lạnh lùng sâu không thấy đáy như biển cả, giọng nói người nào đó lạnh lùng yêu mị: “Nếu như em trả lời em yêu anh ta, thì anh quyết sẽ không cho anh ta sống nữa.”

Chẳng biết tại sao, Giang Hạ Sơ thờ phào nhẹ nhõm, người này tuyệt đối không nói bừa. Là một người rất..... Mấy khi Giang Hạ Sơ cảm xúc hóa, nắng: “Đồ điên.” Gương mặt thanh tú lạnh lùng, má lúm đồng tiền ẩn hiện bên môi cũng đã đông cứng lại hết, “Nói đi, điều kiện của anh.”

Anh cười như giễu, nhìn Giang Hạ Sơ và trả lời: “Em biết, anh muốn cái gì.”

Người đàn ông này, là một thương nhân, thế giới của anh ta chỉ có đồng giả trao đổi, có lẽ trên đời này, người khiến Tà Thành bị thua thiệt đã không còn xuất hiện nữa, Giang Hạ Sơ sẽ không trắng tráo nghĩ rằng sẽ chiếm tiện nghi được.

“Tôi không hề hiểu l/q/d//QV anh như anh nghĩ đâu.” Cô lạnh lùng trả lời, rõ ràng đã dự đoán được kết quả, nhưng vẫn lừa mình dối người.

Làm sao Giang Hạ Sơ không biết, cái người nắm cả thế giới trong lòng bàn tay này, muốn bắt chết, cũng chỉ có vận mệnh của bản thân cô thôi.

“Ở lại bên cạnh anh.”

Anh trả lời như thế.

Kết quả, không ngoài dự liệu, cô cũng chỉ cười giễu, má lúm đồng tiền mờ nhạt châm chọc.

“Với thân phận gì? Thời hạn bao lâu?” Giọng điệu đùa cợt, ngay cả đôi mắt cũng mang ý cười, nhìn thẳng vào trong đôi mắt của Tà Thành.

“Làm vợ của Tà Thành anh.” Giọng trầm như băng ngàn năm, nhưng từng tiếng từng tiếng lại dứt khoát rành mạch, “Cả đời, mang họ của anh.”

Cô hỏi xong thì Tà Thành trả lời, không hề cách một khoảng thời gian nào, điều này khiến Giang Hạ Sơ kinh ngạc biết nhường nào.

Tà thị Giang Hạ Sơ..... Bỗng dưng cô bật cười, thật là buồn cười.

Khép miệng lại cười gằn, ngay cả khi châm chọc thì cô cũng chỉ lạnh nhạt bình thản: “Anh tham lam hơn tôi nghĩ nhiều lắm.”

Cô cũng giống như bao người, chỉ có một đời người, duy nhất một, nếu như anh ta muốn lấy đi, thì cô chẳng còn gì cả, ngay cả trước tên cũng mang họ của Tà Thành, thành người của anh ta, dường như cô đã thật sự là hai bàn tay trắng rồi, trình độ tham lam của người đàn ông này, Giang Hạ Sơ không ngờ tới.

Sau đó thì cô làm thinh, không trả lời gì thêm nữa.

“Anh cho em quyền lựa chọn.” Tà Thành nói tiếp, không phải là thương lượng con đường khác, bá đạo chẳng cho người ta nói gì vào.

Giang Hạ Sơ cũng chỉ cười trừ: “Thật buồn cười, anh nắm tất cả trù mà, bảo tôi tới lựa chọn. Anh chưa từng định cho tôi con đường sống, không phải sao? Đó là mạng của Tề Dĩ Sâm, tôi còn có thể chọn sao?” Cũng chỉ mang chút tiểu ý nhân nhật, đôi mắt còn lạnh hơn cả băng, không hề lay động, không hề lưu luyến.

Không hề cuồng loạn, ngay cả phản kháng cũng không, không hề thương lượng, bởi vì những thứ này, cũng sẽ trở nên không còn đáng một đồng ngay khi trước mặt Tả Thành, cô đã tỉnh ngộ rồi. Chỗ duy nhất hơi xa xỉ hẳn là chỗ ẩn sâu trong đáy mắt, linh hồn thống khổ chỉ được cái vẻ bề ngoài đi.

Anh ta, cuối cùng cũng không chịu buông tha cho cô.....

Giọng nói lạnh lùng như mảnh sương băng giá, lạnh đến thấu xương: “Giang Hạ Sơ, sau này không nên lộ vẻ mặt đau lòng vì người đàn ông khác ngay trước mặt anh như thế.” Giang Hạ Sơ cười khẩy, không thừa nhận không phủ nhận, sau đó, giọng nói yêu ma của Tả Thành tiếp tục vang lên, “Sẽ khiến anh muốn hủy diệt.” Trong đôi mắt anh là ngọn lửa như muốn phá tan trời đất, anh chưa bao giờ nói đùa, cũng không uy hiếp vật vãn.

Khóe môi Giang Hạ Sơ đông cứng, ngay cả cười cũng không thật.

Người đàn ông này đảo lộn cuộc sống của cô, muốn cuộc đời cô, bây giờ lại còn không chịu bỏ qua cho tâm tình của cô, cô trả lời lạnh lùng: “Nếu như có ngày đó, thì đừng mềm lòng.”

Đôi mắt sáng rực của anh tối đi, gò má như phớt qua một tầng sương ngày mùa thu, ngón tay trắng đẹp có màu giống như màu của khăn trải giường, nắm chặt lại, từng chút từng chút một.

Nếu thật sự có ngày đó, anh vẫn lại mềm lòng.....

“Bắt đầu từ bây giờ, không nên ở chỗ anh không thấy được.” Anh rất hiếm khi ra lệnh.

“Tôi vẫn không có lựa chọn khác phải không?” Cô lại cười, gương mặt lạnh lùng như sương giá.

Tự do của cô, cuộc đời của cô, sau ngày hôm nay, đã là thứ của Tả Thành, cô nghèo túng tới nỗi ngay cả họ cũng không phải họ của mình rồi.

Tả thị Giang Hạ Sơ..... Nếu như là số mệnh của cô, vậy cô nhận.

7 giờ, Giang Hạ Sơ ở lại bên cạnh Tả Thành, ngồi trước cửa sổ, nhìn chằm chằm là kia, vốn là hai người ít nói, bây giờ lại không có gì để nói, cho đến khi ánh tịch dương đã ngã về Tây, thì Tả Thành làm thủ tục xuất viện.

Cô không đi thăm Dĩ Sâm, không phải là không muốn, mà là không dám, cũng không thể, ngồi trong xe Tả Thành, nhìn cổng bệnh viện, bỗng trong lòng có một mảnh hư không.

“Khi nào Dĩ Sâm đi?” Mở cửa sổ xe ra, gió đêm thật mạnh, phất mái tóc của cô lên.

“3 giờ ngày mai.” Tả Thành trả lời, nhìn gò má của cô, lạnh lùng và u ám.

Giang Hạ Sơ chưa hề dời mắt, Q/Vũ [q]đ@n vẫn nhìn về phía bệnh viện: “Tôi muốn tiễn anh ấy.”

Đầu ngón tay lướt qua mái tóc của cô, không giống như tính tình của Giang Hạ Sơ, mái tóc của cô rất mềm mại. Nhưng lại lạnh lạnh, có lẽ là do tiếp xúc với nhiệt độ ban đêm.

Rất lâu sau, Tả Thành mới trả lời: “Điều kiện tiên quyết, đi chung với anh.” Vũ: Giữ chặt quá.

Tả Thành nhượng bộ, nhưng mà nói điều kiện tiên quyết thì vẫn rất cương quyết.

Giang Hạ Sơ cười yếu ớt lạnh lùng, má lúm đồng tiền bên môi như ẩn như hiện, nhìn Tả Thành: “Sau này tính nhót tôi không?” Cô hỏi như nước chảy mây trôi.

Cô muốn phá hỏng kế hoạch, nhưng lại phát hiện, thật là giống với quy tắc của Tả Thành, “Việc này vốn là phi hiện thực.”

Tả Thành nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mây ráng chiều (màu tím) lơ lửng, trong đôi mắt anh thì chỉ còn lại màu trắng và đen: “Không đâu.” Dời mắt, đôi mắt nhuộm màu tàn nhẫn vô ngần, “Nếu như em trốn nữa, thì bây giờ sẽ không thỏa hiệp, Tề Dĩ Sâm, anh sẽ không để cho anh ta chết.”

Tả Thành, cố gắng bắt bí uy hiếp, Tề Dĩ Sâm, quân trù mà này, thì Giang Hạ Sơ sẽ thua tan tác. Cô cười, ánh mắt còn rét lạnh hơn vàng trắng mới lên mây phàn: “Tốt nhất là cả đời cũng không được để cho anh ấy chết.”

Giang Hạ Sơ không uy hiếp, nhưng trong đôi mắt của Tả Thành cũng giăng kín bất an, người kia đáng ghét như thế, anh cũng không sợ người kia sẽ chết.

Đầu ngón tay quần lấy tóc của cô, anh lướt qua thật nhẹ nhàng, không dám làm mạnh hơn, giống như lời anh nói, cũng rất cẩn thận: “Hạ Sơ, anh không còn cách nào khác, cho nên, cứ ở lại bên cạnh anh như thế, thiếu em cái gì, anh sẽ lấy hết mọi thứ của anh tới để trả.”

Bạn đang đọc truyện *Tù Sủng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 63: Đơn giản nhất là quá trình kết hôn.【1】

Edit: Quan Vũ.

Đầu ngón tay quần lấy tóc của cô, anh lướt qua thật nhẹ nhàng, không dám làm mạnh hơn, giống như lời anh nói, cũng rất cẩn thận: “Hạ Sơ, anh không còn cách nào khác, cho nên, cứ ở lại bên cạnh anh như thế, thiếu em cái gì, anh sẽ lấy hết mọi thứ của anh tới để trả.”

Tất cả? Nội dung của cái từ này bao gồm rất nhiều rất nhiều đấy, tiền tài, vị thế, tôn nghiêm, chân tình, cuộc sống, thậm chí cả sinh mạng.

Nhưng mà Tả Thành lại dùng cái từ ngữ này, không hề do dự trong phút giây nào.

Thật đúng với câu nói kia, có được, có thể cho, là sẽ cho đi không tiếc.

Nhưng cô lại trả lời, thân nhiên, không nhanh không chậm “Tất cả của anh? Tôi cũng không cần.”

Bởi vì không cần, nên mọi thứ của Tả Thành trở nên chẳng đáng một đồng nào.

Có đôi khi, nâng trái tim lên quá cao thì lúc ngã xuống, sẽ chỉ còn có bản thân mình biết mình đau bao nhiêu.

Đôi mắt sáng rực tới lại, giữa hai lông mày nhíu chặt lại, hơi tái đi, môi mỏng khẽ hé, đọc tên của cô, luyến lưu mấy phần, mấy phần yếu mềm “Hạ Sơ _____,”

Chẳng biết đến lời nói đằng sau có hay không, Giang Hạ Sơ ngắt lời: “Bây giờ sao? Muốn đi đâu?”

Khò sờ trần lan trong cổ họng, trên cửa sổ xe, phản chiếu đôi mắt u ám sa sầm của anh, như những vì sao mọc lên rồi rơi là tả xuống mặt đất, không nói tiếng nào, xe được khởi động chậm rãi, lao nhanh trong màn đêm như tên bắn, càng ngày càng lao nhanh về phía trước.

“Đến đâu?” Giang Hạ Sơ vẫn chẳng có biểu tình ra mặt, lại hỏi.

“Cục dân chính.”

Ba chữ, bình tĩnh trả lời hòa nhã, nhưng lại khiến cho đôi mắt đang bình tĩnh này giờ của Giang Hạ Sơ trở nên rối loạn, giọng điệu khó chịu, và đầu đó có sự bất an: “Anh cứ phải gấp như thế à?”

Thật ra thì, cô cũng không nghĩ bản thân mình không thể sợ hãi như thế, thời khắc này, ba chữ này, là nỗi khiếp sợ của cô.

Tả Thành, thật đúng là không cho cô có cơ hội được nghi xả hơi.

Anh lái xe, không hề nhìn lại, góc mặt lạnh lùng âm u như phủ một tầng sương thu lạnh lẽo: “Mười một năm trước anh đã muốn làm như thế.”

Mười một năm trước, cô cũng chỉ mười một tuổi, người đàn ông này điên cuồng tới nỗi khiến cho người ta phải khiếp đảm, một lần gặp nhau, thế là đã được định sẵn là phải kéo dài suốt cả một đời như thế, lúc đó, anh ta cũng chỉ hơn mười bảy thôi.

Cô sợ, Tả Thành như thế. Sắc mặt lạnh nhạt, nhưng đôi mắt rực rỡ lại ngổn ngang lạ thường, giọng nói mang sự run sợ ẩn giấu: “Nhưng anh cưới chị.”

Mười một năm trước, anh ta yêu cô.

Sáu năm trước, anh ta cưới chị của cô.

Hôm nay, anh ta lại muốn cưới cô làm vợ của anh ta.

Một trò hề quá nhiều thứ hoang đường mà, ngay cả bản thân cô diễn trong đó mà cũng vô cùng cảm thấy không thể nhịn cười.

Tả Thành cũng cười lạnh, lời nói chẳng đáng để tâm giống như đang diễn trò hề: “Ngoại trừ một tờ giấy chứng nhận kết hôn kia, thì em chưa bao giờ là vợ của anh.”

Cô cười khẩy, bỗng cao giọng, nói toàn lời châm chọc: “Đã từng có người nói chưa như #Guānyǔ, anh đúng là một tên điên.”

Tên điên? Tả Thành cười gằn, không, nhìn xa xăm.

Nếu như Giang Hạ Sơ biết chị của cô không được chôn cất trong phần mộ tổ tiên của Tả gia, mà là một cái quần trắng, cái quần trắng yêu thích của Giang Hạ Sơ đã dính máu năm ấy – năm mười bảy tuổi, có lẽ cô không tài nào chỉ mắng một câu đồ điên đâu nhỉ.

Quả thật, anh sẽ không để cho cô biết, mộ phần tổ tiên của Tả gia anh, chỉ có thể chôn cất người vợ mà anh thừa nhận.

Tả Thành thu lại nụ cười gần rồi trả lời: “Chỉ có em.”

Mặc dù anh là đồ điên, nhưng cũng chẳng khẳng định mà cũng chẳng phủ định, mà, người dám mắng ra miệng như thế, ngoại trừ Giang Hạ Sơ ra thì không thể tìm ra người thứ hai.

Giang Hạ Sơ thờ dài thườn thượt, dựa lên cửa sổ xe, phong cảnh đô thị được phản chiếu ngược lại, ánh đèn neon rực rỡ, chói mắt, màu sắc lan tỏa khắp bầu trời, đôi mắt cô đang sâu thẳm, hơi khép lại: “Tả Thành, anh cũng đã biến tôi thành kẻ điên giống như anh từng bước một từng bước một rồi.”

Điên cuồng đến nỗi muốn chết chung với người này, kết thúc mọi chuyện.

Nhưng cô lại sợ, sẽ trở thành loại người giống như anh ta.

“Như vậy cũng tốt.” Anh cười yếu ớt, khóe môi cứng nhắc.

Như vậy cũng tốt, ít nhất là bọn họ giống nhau.

Lúc đến cục dân chính thì đã là 7h, nhưng lại không hề trống rỗng chẳng có ai như Giang Hạ Sơ đã nghĩ, ánh sáng đèn khiến cô cảm thấy vô cùng chói mắt.

Xuống xe, Giang Hạ Sơ kéo kéo chiếc áo khoác mỏng manh trên người, nhưng vẫn không thể chống chịu được với cái lạnh: “Tả Thành, anh thật đúng là không gì không làm được, cái giờ này mà cục dân chính vẫn còn có người.”

Đây là lần đầu tiên biết đến, thì ra cục dân chính cũng có thể tăng ca, thật đúng với câu: Có tiền có thể sai quỷ khiến ma.

Tả Thành tiến lên ôm cô, Giang Hạ Sơ cũng không giãy giụa, bên trái, là hướng gió thổi, mà cô lại đứng ở bên phải, nên cảm thấy Tả Thành còn lạnh hơn cả gió.

“Hạ Sơ, anh muốn làm gì, thì chưa từng có bất cứ thứ gì ngăn cản được.”

Giọng điệu ngao nghể, [q]đôn/Vũ/ không phải là kiểu cuồng vọng, mà là chuyện đương nhiên.

Quả thật, Tả Thành giống như lời anh ta nói.

Giang Hạ Sơ không đồng ý mà cũng không phủ định lại, khóe miệng câu thành một nụ cười lạnh, khiến cho má lúm đồng tiền nhạt hiện ra: “Anh đang ám chỉ điều gì sao?” Nhưng rồi lại tự trả lời, “Đạo lý này, năm năm trước, tôi đã biết.”

Cho nên, cô vẫn luôn vạn kiếp bất phục.

Tả Thành không nói gì cả, cũng chỉ nắm bàn tay anh lại, bấu chặt thêm một chút, nhiệt độ nơi đầu ngón tay lạnh lẽo vô ngần.

Còn Giang Hạ Sơ thì lại bất ngờ quay đầu lại nhìn Tả Thành không kịp đề phòng, giọng bắt càn: “Một cuộc không vui, tôi còn tưởng rằng ít nhất có thể đợi đến ngày mai rồi mới đợi cái dòng họ đáng ghét lên đầu đấy chứ.”

Cô cười thật tà tử, nụ cười không phải là của Giang Hạ Sơ, cười chói mắt vô cùng.

Bàn về diễn trò, chắc chắn Giang Hạ Sơ là nhất, chẳng qua là trước mặt Tả Thành thì cô chán ghét thế nào thì sẽ biểu lộ ra thế ấy, toàn bộ, không hề che giấu.

“Sau này không nên chọc anh giận.” Dừng bước, nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng trào phúng của Giang Hạ Sơ, giữa đôi lông mày toàn là tức giận.

Chọc giận anh, đối với cô mà nói, thì dễ dàng, hơn nữa còn làm không biết mệt, cô cười cười, làm lơ, bước từng bước về phía trước rồi vào trong.

Lòng bàn tay Tả Thành rơi vào hư không, chỉ còn là một mảnh thê lương lạnh lẽo. Cười gần, tự giễu.

Chẳng biết Tả Thành dùng cách gì, chắc chẳng ngoại trừ uy hiếp dụ lợi đâu, rất nhiều người đang chờ ở trong phòng, ở dưới thì kết hoa khiến cho họ giống như bị lãnh đạo đến kiểm tra, ai ai cũng nom nớp lo sợ, không dám ngẩng đầu lên.

Cũng có một người ngoại lệ.

Bác gái ở chỗ công chứng, có lẽ là bị lôi ra khỏi chốn, cho nên nằm ngủ gục trên bàn, híp mắt, giống như đang ngủ mà cũng chẳng phải là ngủ, làm bầm luyên thuyên mãi: “Mệt chết tôi rồi, đã tối mờ tối mệt tới nơi rồi mà cũng không cho người ta được sống yên, tăng ca cái gì chứ, động kinh à.”

Ban này, lúc cấp trên dặn dò, có lẽ vị bác gái này đang đánh cờ với Chu công, thế cho nên người bên ngoài sợ hết hồn hết vía, còn vị bác gái bên trong thì ngậy người ra.

Tả Thành dặt tay Giang Hạ Sơ, cùng ngồi xuống cạnh nhau, một người thì mặt lạnh như tiền, một người thì lạnh lùng bất cần lại âm u.

“Cộc cộc cộc——” Ngón tay thon dài trắng nõn gõ trên bàn, vang lên những tiếng nặng nề.

Bác gái bị quấy rầy giấc ngủ thì con giận thối bùng lên, không ngẩng đầu mà tức giận hét to: “Gỗ cái gì mà gõ, có chịu để cho người khác ngủ không hả.” Bóp nắn giữa hai chân mày, ngẩng đầu lên, đôi mắt mơ ngủ mông lung, nhìn lướt qua hai người đối diện, thế là Q/Vũ dđl["q"]d kiểm nén nét mặt đen thui sa sầm lại, “Các người đến nhầm chỗ rồi.” Mặt mày âm u, chỉ chỉ ra cửa, “Ly hôn, ra cửa quẹo trái, rồi đi thẳng.”

“Ha.” Một tiếng cười khê, Giang Hạ Sơ chuyển mắt sang, nhìn gương mặt tuấn tú nặng nề khủng khiếp khó tả của Tả Thành, nhưng giọng điệu lại mang mấy phần vui vẻ khi người khác gặp họa, “Tả Thành, thật là buồn cười, đúng không hả?”

Quả thật, bọn họ đi chung với nhau chẳng hề có sự vui vẻ của giống như người yêu một chút nào.

Mặt Tả Thành lạnh lùng, liếc mắt nhìn Giang Hạ Sơ, bóng đen chìm nổi trong con ngươi, cũng không thèm nhìn vị bác gái còn đang mơ màng nén con giận kia, quăng ra một câu lạnh như băng: “Cho ba ba phút đồng hồ, nếu như không thể làm được, thay người.”

“Hả?” Buồn ngủ ban đầu đã tan hơn phân nửa, giữa hai đầu nhân mày nhú chặt lại thành từng lần nếp nhăn, có nghĩa là vô cùng không hiểu. Con mắt có vành mắt đen thui lùi liếc từ trên xuống dưới từ dưới lên trên nhiều lần.

Nam thì u ám, còn nữ thì lạnh lùng, đâu có chút vui sướng của việc kết hôn chứ.

Trông thế nào cũng giống như là ly hôn!

Bác gái giám định xong, là một đôi.

Một đôi mắt đen như băng ngàn năm liếc một vòng, bác gái đang trong hoang mang chỉ cảm thấy toàn thân rợn cả tóc gáy.

Người đàn ông thật đẹp trai, khí thế thật là đáng sợ mà! Bác gái đã hơn bốn mươi tuổi run sợ trong tiếc hận.

“Tôi không muốn nói lần thứ hai.” Giọng điệu thì nghe có vẻ như bình thản, hấp dẫn, nhưng nói thì lại khiến cho người ta run rẩy.

Một câu nói, như đóng băng cả ngàn dặm.

Bác gái vẫn đang trong trạng thái không biết làm như thế nào, cuối cùng cũng biết cái gì gọi là một lần buột miệng sẽ thành hối hận muôn đời, chén com của bà a, suýt nữa đã bị đập, thế là hoàn toàn lên tinh thần trong nháy mắt, chẳng qua là trái tim bé nhỏ lại đập loạn kinh hồn, nói chuyện thì hơi lập bập: “Thế, thế yêu cầu trước tiên, trước tiên là coi mũ ra rồi chụp tấm hình, sau đó còn cần thẻ căn cước và hộ khẩu bản gốc.”

Đây là lần đầu tiên bác gái luôn nhanh nhẹn phách lối sợ tới hết hồn hết vía như thế, không thể không nói, Tả Thành, người có thể miễn dịch với người đàn ông này, thật sự là quá ít ỏi.

Đây hai tấm thẻ căn cước qua, khẽ môi môi mông ra: “Toàn bộ quá trình, cứ miễn đi, đóng dấu là được rồi.” Tả Thành nói ít mà ý nhiều, giọng nói mang phong cách của Tả thị, trước sau như một: Bá đạo, dứt khoát, duy ngã độc tôn.

Bác gái nhướn cao chân mày tạo thành những vạch đen trên trán: “Hả?” Tình huống gì đây, từ xưa đến nay, chưa từng có đấy. Bác gái làm giấy chứng nhận kết hôn mười mấy năm rồi loạn. Người đàn ông trước mắt liếc mắt lạnh lùng thâm sâu, bác gái không kịp kinh ngạc thì đã vội vàng gạt đầu: “A.”

Sau đó, dùng tốc độ chưa từng có trong lịch sử dựng nước đóng con dấu thiêng liêng xuống.

Đằng trai Tả Thành, bên gái Giang Hạ Sơ.

Yêu cầu kết hôn, phù hợp với quy định của luật Hôn nhân nước Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa, đã được đăng ký, nay cấp phát giấy chứng nhận.

Không có tin tức dư thừa nào nữa, nghi thức /lq?d? thiêng liêng, quá trình vội vã, giấy chứng nhận kết hôn đơn giản.

Nhưng vẫn đủ để giam cầm cô cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sủng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63-2: Đơn giản nhất là quá trình kết hôn.【2】

Yêu cầu kết hôn, phù hợp với quy định của luật Hôn nhân nước Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa, đã được đăng ký, nay cấp phát giấy chứng nhận.

Không có tin tức dư thừa nào nữa, nghi thức thiêng liêng, quá trình vội vã, giấy chứng nhận kết hôn đơn giản.

Nhưng vẫn đủ để giam cầm cô cả đời.

“Có thể đi được chưa?” Thậm chí Giang Hạ Sơ cũng chẳng thèm liếc nhìn.

Một mảng màu đỏ được phản chiếu trong đôi mắt của Tà Thành, đó là màu của giấy chứng nhân kết hôn.

Bác gái vội vàng liếc nhìn Giang Hạ Sơ rồi lau mồ hôi lạnh: “Có thể.”

Không chờ Giang Hạ Sơ đứng dậy, Tà Thành đã ôm vai cô đứng dậy, nắm hai tờ giấy chứng nhận thật chặt trong lòng bàn tay.

Hai người đi xa rồi, mà bác gái làm chứng vẫn còn trong trạng thái kinh ngạc. Giấy chứng nhận này chắc chắn là tờ giấy chứng nhận lạ đời nhất bà đã làm trong mười năm trở về đây, thời gian cũng quá ngắn đi chứ.

Rất lâu sau, thì nghe thấy người nào ở bên ngoài to gan than thở một câu: “Có thể đi về rồi chứ.”

Bác gái bên trong ngóng cổ hòng: “Người đàn ông này là ai thế?”

“Cấp trên tôi dặn dò, không thể đắc tội.” Vài người khẽ nói.

Bác gái trầm tư, cái gì mà phù hợp với luật Hôn nhân nước Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa..... Toàn là nói phét cả thôi, một câu nói thôi, có tiền là có thể xui ma khiến quý!

Lúc ra ngoài, thì đêm đã khuya, ánh đèn neon sáng rực rỡ khắp phố phường trống vắng, bóng xe cộ thưa thớt.

Giang Hạ Sơ dựa vào cửa sổ xe, nhắm hai mắt lại, hàng mi mát ma sát với thủy tinh lạnh như băng.

Cũng chỉ mới một ngày mà thôi, sao lại có thể giống như đi qua mấy năm ánh sáng như thế, tiêu tốn hết sức lực của cô rồi.

Cửa sổ xe ánh lên một hình ảnh đôi mắt đen thoai mái khác, nó giống như những mảnh băng rơi, toàn bộ ánh sáng đều tụ lại thành một điểm, trong lạnh lùng lại có một chút nhu hòa đầu đầu, cứ thế, thật lâu, lẳng lặng nhìn những con người đi qua đi lại trên cửa sổ xe.

Anh nắm lấy bàn tay lạnh như băng kia của cô lên, đặt giấy chứng nhận vào trong lòng bàn tay cô, còn vương một chút nhiệt độ của anh, cũng lạnh.

Giang Hạ Sơ như tỉnh khỏi giấc mộng, cánh giác rụt tay lại, một lúc lâu rồi mới nói: “Anh giữ đi, tôi sợ tôi không nhận được thì sẽ đốt nó.”

“Cho dù đốt, thì em vẫn là vợ của Tà Thành anh.” Anh làm thinh và trả lời.

Nhận lấy tờ giấy màu đỏ kia, nặng trĩu, nóng muốn bỏng cả người, dường như quả tim bị thứ gì đó chặn lại ngay cửa, khó mà thở ra hơi, Giang Hạ Sơ mở cửa sổ xe, gió thổi tung mái tóc của cô lên, rét lạnh thấu xương, nhưng lại tỉnh táo không ít, cô nhìn ra ngoài cửa sổ xe, buột miệng nói bông đùa: “Màu đỏ thật là chói mắt, tôi vẫn thích màu xanh biếc hơn.”

“Đừng mơ.” Tức giận sôi trào trong đôi mắt, chột đầu ngón tay Giang Hạ Sơ bị siết chặt lại.

Thà rằng tin Tà Thành sẽ phá hủy tất cả cục dân chính, cũng sẽ không hề có một ngày tờ giấy màu đỏ đổi thành tờ giấy màu xanh biếc.

Cô cũng chỉ hờ hững, nhìn tờ giấy màu đỏ trong lòng bàn tay, nơi đôi mắt trong veo ngấn nước cong như vầng trăng, bị chiếu màu đỏ rực, thiêu cháy cả một mảng. Lần đầu tiên #Guānyǔ Giang Hạ Sơ cảm thấy màu đỏ chói mắt như thế, khiến cho người ta căm ghét như thế.

“Về nhà.” Dứt lời, góc độ như ẩn như hiện bên mép của Tà Thành đã bị xóa sạch.

Nhà anh, sau này cũng là nhà của cô. Tường thành của Tà Thành, cô sẽ đi vào và ở lại.

Một loại thứ gì đó xa lạ tràn lan trong lòng Tà Thành, mang tên thỏa mãn.

Chẳng qua cũng chỉ là cảnh sắc nơi nào đó, một tiết mục, hai chuyện hoàn toàn không giống nhau.

Giang Hạ Sơ thân nhiên hỏi ngược lại, giọng nói mang một thứ gì đó không rõ ràng, phiêu lãng mịt mù như trên trời cao: “Nhà?” Cô khẽ bật cười, pha chút giễu cợt: “Ha.”

Không, không phải là nhà, mà là nhà tù, là lầu Đồng Tước giam giữ phần đời còn lại của cô.

“Là nhà em, mọi thứ của anh sẽ là sớm của em, cho dù em không thừa nhận.” Giọng nói ngắt quãng, hơi khàn đặc, nhưng từng chữ từng chữ được đi vào tai thì lại kiên quyết.

Mặt cô lạnh như tiền: “Không.” Cô chấp như một đứa trẻ, giọng nói thì nặng nề như chì, lặp lại: “Không phải.”

Giang Hạ Sơ nhìn ra ngoài cửa sổ xe, còn Tà Thành lại nhìn gò má của cô, ánh neon trên mặt cô, mà gương mặt cô trong đôi mắt của anh, đã được bỏ đi ánh neon, chỉ còn lại một mình cô mà thôi.

Tà Thành quay đầu lại, đôi mắt sáng rực xa xăm như nước hồ đầu thu, lạnh dần. Môi mím lại, chầm chọc.

Cô ấy à..... Khiến anh trở thành một thằng hề.

Không ai biết, từ hơn sáu năm trước, Tà thị đã đổi thành Hạ thị, người phụ nữ tay không tác sát này mới là pháp nhân* để quốc thương nghiệp. Đúng như lời Tà Thành đã nói, có thể cho, anh cũng không tiếc.

* Pháp nhân [法人]: Căn cứ vào điều 57 quy định trong, pháp nhân là tổ chức có năng lực dân sự và năng lực hành vi dân sự, được hưởng quyền dân sự và chịu trách nhiệm dân sự theo luật. [...] baidu-sạn

Cô khinh thường không thèm nhìn, cho nên, anh sẽ không nói cho cô biết.

Xe được khởi động lên từ từ, dưới ánh trắng, màn đêm lạnh ập xuống những ngón tay nắm vô lăng tay như gổm sứ được mài giữa.

Ánh sáng đèn neon rực rỡ từ từ rời khỏi đôi mắt của Tà Thành, cô thần nhiên mở lời: “Đưa tôi về.” Tiếng nói bất thành linh trong đêm lạnh, hơi lạnh đi, “Tối nay, tôi không muốn về Tà gia.”

“Không cần thiết.” ||qd Từ chối thẳng thừng

Cô quay đầu lại, nhìn vào góc mặt Tà Thành: “Còn không thì tôi tự về.”

Bình tĩnh uy hiếp, một câu trần thuật không hề nói bóng nói gió, khiến cho Tà Thành bó tay hết cách.

“Vèo——” Queo cua gấp, cuối cùng thì đổi hướng đi, màu mắt như Mặt Trời mọc vào rạng sáng sắp chiếm mất đêm trắng, “Em vẫn luôn có cách khiến cho anh hết cách.”

Có đôi khi chỉ là một ánh mắt, có đôi khi chỉ là một câu nói, tóm lại Giang Hạ Sơ luôn có cách khiến cho Tà Thành không còn đường lui.

Cô cười khẩy, khép đôi mi lại, không muốn nói câu nào.

Suốt dọc đường không nói gì, chỉ có cảnh vật chung quanh bay vùn vụt về phía sau.

Dừng xe ở tầng trệt của nhà trọ, Tà Thành không xuống xe cùng, mà chỉ để lại một câu: “Anh chờ em.”

Giang Hạ Sơ cũng không đáp lời, bước nhanh vào hành lang.

Két cạch—— đóng cửa lại, cả người trở nên mềm oặt, Giang Hạ Sơ bắt đầu thờ từng hóp khí.

Cũng chỉ mới có một ngày, mà cô giống như đã đi dạo qua Quỷ Môn quan một lượt rồi.

Một lát sau, cô mới đứng dậy, khóa trái cửa lại, bật hết đèn lên.

Rõ ràng là mùa hè, nhưng cô lại cảm thấy lạnh vô cùng, khoác một chiếc áo khoác, làm tổ trên ghế salon, đổ hết mọi thứ trong túi xách ra, lăn đầy đất, tờ giấy chứng nhận kết hôn chói mắt kia đập vào trong mắt cô, nhạt lên, cô liếc nhìn: “Tôi đã nói là tôi sẽ đốt mà.”

Phục—— Cái bật lửa ánh lên một ngọn lửa nhỏ, chiếu vào gò má tái nhợt của cô, mi mắt như được phủ lên một tầng bụi mờ đen đen. Ánh lửa màu vàng nhạt được châm vào giấy chứng nhận pha thành màu đỏ rực.

Cô cười gằn, hơi quý dị, trên khay trà thủy tinh, ngọn lửa rực đỏ chập chòn, chiếu vào gương mặt xinh đẹp đang dần dần trở nên lạnh lùng âm u của cô.

Cuộc hôn nhân của cô, sau một ngọn lửa, đã hóa thành một nhúm tro, đưa tay ra, phẩy xuống, không để lại một chút dấu vết nào. Đứng dậy, cô lúi thủi đi đến trước cửa sổ cùng với tấm ảnh trên bàn, dường như rất tốn sức, nhưng lại vô cùng không dám đến gần.

Đêm đã khuya, vầng trăng ngoài cửa sổ treo trên cao, lạnh lẽo thê lương, dưới ánh trắng, người kia tựa vào cửa xe, đèn đường chiếu làm bóng hình anh dài ra, chiếu lên mặt đất gỗ ghề u tối lạnh như băng.

Trên cửa sổ thủy tinh, hình bóng người được chiếu trong đó quý dị, nụ cười bên môi thật rạng rỡ, dường như ngay người nhìn cửa sổ. Giang Hạ Sơ nói với tấm hình trong tay: “Chị, trông thấy không? Anh ta đang đứng ở đó.” Bàn tay vuốt qua mặt thủy tinh lạnh như băng trên tấm hình, giờ đây đã không còn bụi nữa, đôi mắt của cô, còn cả đôi mắt trong tấm hình, cùng nhau nhìn xuống tầng dưới, “Chắc là đã rất lâu chị chưa nhìn thấy anh ta nhỉ, có lẽ anh ta sẽ không đến thăm mộ chị.”

Có thể trong trí nhớ của Tà Thành, đã không còn nhớ rõ dáng hình của Giang Thâm Hạ nhỉ?

Bỗng dung, cô cười, giờ tấm hình lên, Vũ#l"q?d] nhìn đáng vẻ của người kia ở tầng dưới.

Đáng vẻ của chị ấy, còn nhớ không? Có bao giờ xuất hiện trong giấc mơ không? Có bao giờ bị đánh thức không?

Hình dáng của anh ta, Thâm Hạ trên trời, có còn nhớ không?

“Chị.” Cô khẽ thì thào, “Rất nhiều năm sau, có thể là không cần phải rất nhiều năm, có lẽ em cũng sẽ phải chôn cất trong mộ phần tổ tiên của Tả gia, có lẽ chị vẫn còn hiền lành bao dung như ngày trước, nhưng mà hãy đồng ý với em, không được tha thứ cho em.”

Mãi mãi, Giang Hạ Sơ sẽ không biết, cho dù là sau trăm tuổi, thì cô vẫn không thể gặp được Giang Thâm Hạ trong mộ phần tổ tiên của Tả gia, bởi vì từ đầu tới cuối, trong nghĩa trang của Tả gia, chỉ có thể chôn cất người vợ duy nhất của Tả Thành.

Giang Hạ Sơ không hề biết người đàn ông ở đằng xa kia điên cuồng đến nhường nào.

Độ cao 49 tầng, đôi mắt của cô, chỉ thấy được nhưng đường nét sắc sảo của người kia rất mờ nhạt, nhưng chỉ có mỗi đôi mắt sáng rực vô cùng chói mắt kia, dường như đã cắm sâu vào trong đôi mắt của cô vậy: “Người đàn ông kia, đã tàn phá cuộc đời của chị, bây giờ——” Dừng một chút, giọng ngập ngừng như bị gai đâm vào bất ngờ, “Cả em luôn.”

Xoạt—— cô kéo rèm cửa qua một cách nặng nề, vàng trắng kia, ánh đèn kia, bóng dáng tiêu điều kia biến mất khỏi đôi mắt của cô. Hình bóng của người trong bức ảnh cũng mờ đi trong phút chốc.

Ôm bức ảnh, cô co thân mình lại thành một cục vào trong ghế salon, nhắm mắt lại.

“Hắn là báo ứng, trong tuyệt mười một năm trước, không nên gặp gỡ người kia.”

Lầm bầm một câu rồi cô say giấc nồng.

Sau một đêm, cô buông thả, quên đi tất cả.

Sau khi trời hửng sáng, thì trên thế gian sẽ không còn Giang thị – Hạ Sơ nữa.

Vàng trắng ảm đạm thê lương, bóng người vẫn thế, dưới đèn, người kia đúng như một bức tranh phong cảnh.

“Hạ Sơ.”

Tiếng thì thào của ai đó ngân trong gió, nhẹ nhàng, trong trẻo.

Mặt trăng lạnh dần, sau đó thì mây đen giăng khắp nơi, rồi thì bình minh lên lạnh lẽo, thế là Mặt Trời mọc và Mặt Trăng lặn đi, tiếp đến là ban mai sáng tỏ, và rồi thì sau giữa trưa sáng chói.

Người kia, bóng dáng kia, đứng dưới đèn, vẫn như thế.

Anh đã đồng ý với cô: Anh chờ em, cho nên cứ đợi từ khi Trăng lặn tới khi Thái Dương lên.

Sau khi Tả Thành gặp Giang Hạ Sơ, thì đã là qua giữa trưa rồi, là lúc nóng bức trong ngày, trên trán lq"đôn anh là một lớp mồ hôi lấm tấm, và rồi chỉ nói một câu: “Em đã đến rồi.”

Vũ: Chối ối... Ta cày xong 1 chương. Chương này khiến ta căng não. Quá nhiều từ giống nhau, thành ra kiểm từ đồng nghĩa cũng khó. Trong khi ta là một đứa ngu Vãn cứng luôn. -.-

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Cung chiêu vô độ. À [1]

Edit: Quan Vũ.

Anh đã đồng ý với cô: Anh chờ em, cho nên cứ đợi từ khi Trăng lặn tới khi Thái Dương lên.

Sau khi Tả Thành gặp Giang Hạ Sơ, thì đã là qua giữa trưa rồi, là lúc nóng bức trong ngày, trên trán anh là một lớp mồ hôi lấm tấm, và rồi chỉ nói một câu: “Em đã đến rồi.”

Như chẳng xảy ra bất cứ chuyện gì, chỉ nói một câu em đã đến rồi.

Bọn họ đựng độ xung đột, chân đấm đá chân chiều suốt cả mười năm, lần đầu tiên, anh đợi cô.

Cô, không nói gì cả, không có túi hành lý, để mặc cho Tà Thành dắt tay cô đi một mạch, đến gần cửa lớn Tà gia.

Chú Tiến đứng chờ ở cửa, còn bên cạnh thì có một người phụ nữ cao gầy, mặc nguyên cây quần áo đen càng nổi bật uy nghiêm, Giang Hạ Sơ cũng chỉ nhìn lướt qua.

Năm năm không gặp, Giang Hạ Sơ không hề xúc động, mà chỉ cảm thấy hít thở không thông mà thôi, nơi đây, bên trong cái tòa thành này, đâu đâu cũng là hơi thở của Tà Thành, đoạt lấy hô hấp của cô.

“Hạ Sơ tiểu thư, cô đã đến rồi.” Chú Tiến khom người, cúi đầu.

Chú Tiến, tên là Tà Tiến, mang dòng họ Tà gia, cũng là người hô mưa gọi gió, cả đời chỉ cúi đầu với hai người, một người là Tà Thành, còn người còn lại chính là Giang Hạ Sơ.

Phòng khách trống trải, rất rộng lớn, ánh Mặt Trời len lỏi qua cửa sổ vào trong cũng rất ít, sáng tối trong phòng khó tả, chiếu vào gương mặt mang vẻ âm u của Giang Hạ Sơ: “Là tôi, năm năm không gặp.” Con người xoay chuyển nhiều lần, thở dài một hơi, “Đúng là tôi vẫn còn về đây.”

Về tòa thành của Tà Thành, bề ngoài thay đổi nhưng vẫn là nhà tù mà thôi.

Tà Thành vẫn cứ nắm bàn tay của Giang Hạ Sơ, hơi siết chặt lại, gò má lạnh nhạt của Giang Hạ Sơ, rõ rệt trong đôi mắt của anh: “Nếu như em không thích, có thể đổi.”

Liếc mắt nhìn lại, tất cả vật trang trí, thứ nào cũng là màu đen, chỉ có cái đèn treo bằng thủy tinh cực lớn được treo ở giữa phòng là khác mà thôi.

Tà Thành thích màu đen, thứ gì cũng thế, luôn luôn như thế, năm năm trước như thế, bây giờ vẫn như thế, người đàn ông #Guānyǔ này cố chấp như thể sắp điên cuồng rồi.

Giang Hạ Sơ cũng chỉ cười lạnh lùng: “Chung quanh cũng chỉ là cái gian phòng.”

Bỗng đôi mắt của Tà Thành u ám, không nói gì cả.

Có lẽ Giang Hạ Sơ đã quên, năm năm trước, cô đã từng nói: Em thích đèn, thứ rất sáng rất sáng, có thể giúp em nhìn rõ sự u ám của anh.

Cuối cùng là Giang Hạ Sơ đã quên mất hay là Tà Thành đã nhớ quá nhiều.

Chú Tiến không khỏi lắc đầu một cái.

“Tôi mệt rồi.” Không hề nhìn Tà Thành, Giang Hạ Sơ nói với chú Tiến.

Chú Tiến không nói, mà lại nhìn Tà Thành.

Giang Hạ Sơ cười lạnh, quả thật là đúng với danh xưng nhà tù.

“Đưa phu nhân đi nghỉ.” Tà Thành mở miệng.

Hai chữ phu nhân, Giang Hạ Sơ nhìn cười không nổi, im lặng châm chọc.

Người phụ nữ vẫn luôn cúi đầu không nói gật đầu với Tà Thành, tiến tới trước mặt Giang Hạ Sơ.

Đi được vài bước, thì Giang Hạ Sơ quay đầu lại, thân nhiên nhắc nhở: “Đừng quên 3 giờ.”

3 giờ chiều, là chuyến bay của người kia, lúc nào cô cũng nhớ.

Tà Thành không nói gì, đôi mắt lạnh như băng. Rét lạnh, vô cùng giống như băng tuyết ngàn năm không ánh sáng.

Lầu 2, ở hướng Mặt Trời mọc, có một cái gác, căn phòng của Giang Hạ Sơ, cô cũng không xa lạ gì, mọi thứ năm năm trước cô thích nhất, thậm chí.....

“Giống như đức.” Đây là câu đầu tiên Giang Hạ Sơ nói khi đẩy cửa ra.

Tất cả mọi thứ ở Tà gia đều thay đổi, thay đổi bề ngoài, nhưng chỉ có gian phòng này, giống hệt như gian phòng năm năm trước của cô.

Sợ hãi ẩn hiện trong đôi mắt của cô, trong đầu toàn là những kí ức vụn vặt kia, chúng cứ lũ lượt kéo về.

Cổ tay đau âm ỉ, vết sẹo ở đó nhỏ đến gần như !?q?d không còn thấy được nữa, dường như lại nứt toạc ra.

Khi đó, cô cắt cổ tay, chính là nằm trên chiếc giường này, mặc cho máu nhiễm đỏ quần áo.

Quanh đi quẩn lại đã năm năm, những ký ức tưởng chừng như sẽ không bao giờ nhớ lại nữa, thì tới lúc này đây lại nháo nhào lồng lộn lên.

Cô cười, vừa thăm thiết lại vừa thê lương, ngồi ở mép giường, lướt qua chiếc giường, chỗ cô đã nằm hồi trước, không có máu tanh năm đó, nhưng lại có hơi thở của Tả Thành: “Tại sao lại dính mùi của anh ta rồi.” Cô lạnh lùng cười trào phúng, “Anh ta thật đúng là toàn làm những chuyện tôi không thích.”

Căn phòng này, cô căm ghét, bên trong căn phòng này, có hơi thở của Tả Thành, cô càng căm ghét hơn.

Người phụ nữ ăn mặc chỉnh tề gập đầu, đứng bên cạnh giường: “Căn phòng này, tiên sinh không bao giờ để cho bất cứ ai vào.”

Dường như không dám trả lời tùy tiện, thái độ của người phụ nữ vô cùng cung kính. Vẫn cúi đầu, cho tới lúc này, Giang Hạ Sơ cũng không nhìn thấy rõ diện mạo của người phụ nữ.

Trong phòng không có quá nhiều thứ, một cái giường, một cái bàn đọc sách, một giá sách, một cái tủ đầu giường. Giang Hạ Sơ đứng dậy, duỗi đầu ngón tay ra nghịch nghịch cái tua thòng xuống của cái đèn bàn trên tủ đầu giường, nhớ đêm đó cô được đưa vào bệnh viện, cái đèn này vỡ rồi. Chụp đèn hình đóa hoa sơn chỉ, hẳn là Tả Thành tìm rất lâu.

“Tôi cực ghét cái loại cảm giác như trở lại năm năm trước này.” Nhìn người phụ nữ mang điều bộ cúi đầu phục tùng, giọng thản nhiên. Phụ nữ Giang Nam dịu dàng như thế, nhưng cũng có thể lạnh lùng tới cùng cực, “Đổi tất cả thứ màu trắng thành màu đen hết.”

Màu sắc cô từng thích nhất, bây giờ lại phát hiện ra nó gai mắt như thế.

Người phụ nữ chỉ ngẩng đầu nhìn lướt qua Giang Hạ Sơ, rồi lại cúi đầu xuống, làm thinh.

Giang Hạ Sơ cười lạnh: “Chuyện này cũng cần xin phép anh ta à.”

Người phụ nữ vẫn không nói gì, lại tiếp tục với thái độ cung kính, Giang Hạ Sơ cũng biết, người của Tả gia, chỉ nghe theo mệnh lệnh của Tả Thành.

Tả Thành thật đúng là ngồi chắc trên cái từ giam cầm này.

Giang Hạ Sơ đứng đó không nói gì, cúi đầu nhìn người phụ nữ trước mặt, chiều cao vừa đúng, nhìn thẳng: “Cô tên gì?”

Giọng nói vừa thản nhiên, lại vừa trong trẻo, mà chẳng biết tại sao lại có loại khí thế không cho phép lơ là.

Đúng là rất giống Tả Thành.

Người phụ nữ hơi ngẩng đầu, [□]q"đ cũng không dám nhìn thẳng, trả lời: “Tả Ngư.”

Người mang họ Tả, đều là tâm phúc của Tả Thành, là người có thể sống chết vì Tả Thành.

“Người trực thuộc Tả gia, giám thị tôi thì dường như đáng tiếc lắm.” Giọng điệu cô thản nhiên.

Tả Ngư này, Giang Hạ Sơ sẽ không ngây thơ cho rằng cũng chỉ là người tới chiếu cố cô, người trực thuộc Tả gia, ai mà không cứng rắn mạnh mẽ, chỉ làm chân sai vặt, chẳng khác nào dùng dao mổ trâu đi mổ gà.

Mặc dù đôi mắt người phụ nữ kính cẩn nghe theo, nhưng cũng không hèn nhát tí ti: “Không phải thế, trách nhiệm của tôi là bảo vệ phu nhân.”

Những người được Tả gia đào tạo chỉ làm theo bốn chữ: Tuyệt đối phục tùng.

Giang Hạ Sơ cười lạnh: “Bảo vệ? Lắm thứ lí do đường hoàng.” Khóe miệng khẽ nhếch lên, tạo thành một đường cong, đôi mắt sáng rực hơi biến đổi, trong lạnh lùng lại mang chút rực lửa, “Sau này Tả Thành không có ở đây, thì cứ tùy tiện gọi tôi là cái gì cũng được, ngoại trừ phu nhân.” Đi vòng qua người phụ nữ, cô đến trước cửa sổ, đưa tay ra, màu trắng của rèm cửa sổ chiếu xuống lòng bàn tay của cô, cô thản nhiên nói thêm một câu, “Nếu muốn sau này, tiếp tục đi theo tôi, thì cũng không nên báo cáo chuyện này lại với Tả Thành.”

Tả Ngư ngược mắt lên, bỗng dung đôi mắt sáng rực hơn, rồi lại cúi đầu làm thinh.

Nếu như sau này không thể đi theo cô, thì đường lui của Tả Ngư. Thật sự không có đường lui, Tả Thành không giữ lại những người vô dụng.

Nắm lấy xương sườn mềm của người ta, Giang Hạ Sơ chính là một trong những người giỏi nhất.

Có lẽ không nhận ra, điểm này, cô giống hệt như Tả Thành.

Giang Hạ Sơ cũng chỉ là nằm xuống nghỉ ngơi một chút thôi, mà lúc này đây ở Tả gia khiến cô không thể hít thở thông, cô vốn là không thể ngủ yên. Lúc mở cửa, thì Tả Thành đã đứng chờ ở cửa rồi, Giang Hạ Sơ cũng không biết anh đã đến đây lúc nào, Tả Thành không nói gì, thì cô lại càng không mở lời gọi chuyện.

Trên đường, anh ta ít nói, khiến Giang Hạ Sơ khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Ngoại trừ nhân viên chăm sóc và chữa bệnh cứ ra ra vào vào trong phi trường, thì đâu đâu cũng là người của Tả gia, nhưng cũng yên tĩnh lạ thường.

Giang Hạ Sơ không thích loại không khí này, không giống tạm biệt, mà giống vĩnh biệt.

Tả Thành dặt tay cô, ngày tháng Mười, cũng rất lạnh, nhưng mồ hôi lạnh lại túa ra đầy lòng tay, cô hơi giơ tay lên, nhưng Tả Thành vẫn không buông tay ra: “Tôi muốn đợi riêng với anh ấy.”

Trong khắp khoang, ngoại trừ Tề Dĩ Sâm hôn mê bất tỉnh ra, thì chỉ còn lại mình anh và Giang Hạ Sơ*.

*gốc là Giang Tại Thành, ta nghĩ có gì đó sai sai nên sửa lại.

“Không còn nhiều thời gian đâu.”

Giang Hạ Sơ không nói gì mà chỉ nhìn Tả Thành, lúc này đây, đôi mắt sáng như phủ xuống một tầng sương thu lạnh.

Tả Thành mím môi, gò má lạnh lùng, cuối cùng vẫn buông tay ra, xoay người đi ra ngoài, làn sóng lạnh như càng lạnh hơn, nhếch môi lên, là bất đắc dĩ.

Giang Hạ Sơ ngồi yên, nhìn người kia đang nằm, toàn thân cứng đờ, tựa như yên lặng không thể đảo động vậy: “Em biết, l'"/q/d/ anh có thể nghe lời nói của em được.” Dừng lại một chút, “Dĩ Sâm, em chờ anh, dù trên trời hay dưới đất, nếu như anh không về, thì em sẽ đi tìm anh.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Súng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64-2: Cưng chiều vô độ. À [2]

Edit: Quan Vũ.

Giang Hạ Sơ ngồi yên, nhìn người kia đang nằm, toàn thân cứng đờ, tựa như yên lặng không thể đảo động vậy: “Em biết, anh có thể nghe lời nói của em được.” Dừng lại một chút, “Dĩ Sâm, em chờ anh, dù trên trời hay dưới đất, nếu như anh không về, thì em sẽ đi tìm anh.”

Chợt cao giọng, trở nên lạnh lùng.

Cô đang nói cho Tề Dĩ Sâm nghe.

Cách đó không xa, bước chân của Tả Thành dừng lại, cười khổ rồi bước tiếp.

Cũng là nói cho Tả Thành nghe.

Cô nói lời uy hiếp trắng trợn. Dù trên trời hay dưới đất, nếu như anh không về, thì em sẽ đi tìm anh. Một câu nói, cho dù là mọi thứ có sập xuống, thì Tả Thành cũng sẽ bảo vệ mạng sống của người kia.

Đặt bàn tay lên mu bàn tay tím bầm của Tề Dĩ Sâm, từ từ nắm chặt, lạnh như băng, lạnh như băng, cô cúi người, ghé sát vào tai Tề Dĩ Sâm: “Mong anh hãy tiếp tục sống thật tốt cho em.”

Sau đó, thì lặng im không nói. Nếu như Tề Dĩ Sâm nghe thấy, thì câu này là đủ rồi. Còn có rất nhiều lời, nhưng đợi anh về rồi hãy nói.

Chẳng qua là, chẳng qua là số mạng trên người. Cô không tài nào biết được.

Cuộc sống lênh đênh, quanh đi quẩn lại, thì cũng chỉ như một chuyến du lịch, nếu như là trạm cuối, thì chắc chắn cô sẽ dừng lại, cho dù không thể thì cũng muốn nói lời từ biệt trong vui vẻ.

Cô không biết, trạm cuối của Giang Hạ Sơ và Tề Dĩ Sâm, chính là ở phi trường này.

“Anh chính là Tả Thành.”

Tần Hi Viện khoanh hai tay chờ ở cửa, nhú mày quan sát đánh giá người đàn ông đi từ trong ra ngoài.

Hai chữ Tả Thành, từ năm năm trước thì cô đã không còn xa lạ gì rồi, gặp người thật thì lại là lần đầu tiên.

Ngoại hình của người đàn ông này muốn mạng người, mà lạnh lùng thì lại càng muốn lấy mạng người ta hơn.

Đây là cảm giác đầu tiên của Tần Hi Viện.

Tà Thành bước vài bước đến gần, giờ đây ánh mắt đã trong sạch như gội rửa, mà dường như có thể nhìn thấu lòng người, khe mở miệng, nói ba chữ: “Tần Hi Viện.”

Người đàn ông này còn hoàn mỹ đến nỗi muốn người ta chết luôn.

Đây là cảm giác thứ hai của cô.

“Xem ra mọi chuyện và người bên cạnh Hạ Sơ cũng bị anh tra rõ từng chi tiết rồi.” Cô hơi nhướn mày, nói chuyện với loại người thông minh như Tà Thành, thì có một loại đè nén đầu đó, “Vậy hẳn là không cần tôi phải nhắc lại, không nên gián đoạn trị liệu tâm lý của Hạ Sơ #Guanyũhàng tháng, có lẽ anh có thể lựa chọn chuyên gia tư vấn tâm lý lần nữa, nhưng mà tôi đề nghị là tốt nhất không nên, năm năm trị liệu, không ai có thể hiểu tình trạng của cô ấy hơn tôi.”

Ở trước mặt người đàn ông này, lựa chọn thông minh của Tần Hi Viện là thắng thắn.

“Tôi muốn hồ sơ điều trị của Hạ Sơ.” Không phải là giọng điệu thương lượng hay trao đổi, mà cũng không giống như ra lệnh, nhưng lại khiến cho người ta không thể nói không.

Hơi áp bức, hơi tê buốt, hơi khó có thể thở ra hơi, cảm giác Tà Thành mang đến cho Tần Hi Viện chính là như thế. Nói vòng vo trên trời dưới đất với người đàn ông này là cách làm không sáng suốt, Tần Hi Viện thân nhiên: “Xuất phát từ đạo đức nghề nghiệp, tôi không thể cho, nhưng mà tôi nghĩ, cho dù là tôi không cho, thì chắc chắn anh cũng có cách biết, tôi cho anh, coi như là cảm ơn anh cứu Dĩ Sâm, mặc dù biết anh có mưu đồ khác.”

Đồ điên! Tần Hi Viện còn bổ sung thêm một câu như thế trong lòng.

Tên mù cũng có thể nhận ra, Tà Thành có mưu đồ khác, đám mắng thẳng mặt một câu đồ điên cũng chỉ có một mình Giang Hạ Sơ mà thôi.

Ánh mắt Tà Thành ngưng đọng, đầu đó trong đôi mắt sáng lên, như thể có thể nhìn thấu người khác, Tần Hi Viện tránh đi theo bản năng, trong lòng không yên: Người đàn ông này sẽ không biết thuật đọc ý nghĩ chứ, nghe nói, người đàn ông này kinh khủng tới mức biến thái.

Đương lúc suy nghĩ vẩn vơ, thì chợt khẽ nói một câu: “Năm năm qua.” Đúng là giọng của Tà Thành, vẫn rất lạnh, nhưng dường như lại hơi thiếu mạch lạc, “Cảm ơn.”

Tần Hi Viện nghẹn họng nhìn trần trời, một câu cảm ơn của người đàn ông này, còn khiến lòng người sợ mất mật hơn cả câu ‘Tôi muốn mang của anh’. Không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn số lần nói cảm ơn trong đời của Tà Thành có thể đếm trên đầu ngón tay được.

Không khỏi cười cười: “Quả nhiên là do hiếm khi nói cảm ơn, hơi thiếu lưu loát, nhưng mà tôi nhận.” Chuyện đề tài nói chuyện, thu lại sự trêu chọc, hơi nghiêm túc, “Không biết anh có giao dịch gì với Hạ Sơ, nhưng mà xin khuyên một câu, đừng kích thích cô ấy nữa, khả năng tái phát chứng động kinh của cô ấy rất cao.”

Một khắc trước còn nói cảm ơn với người khác, nhưng một giây sau thì mắt đã lộ ra sự sắc bén, mỗi lần thay đổi, thì chân mày lại nhíu chặt hơn, tất cả chỉ còn là hung ác tàn nhẫn kinh hồn: “Cô biết quá nhiều.”

Động kinh*, hai chữ, quả nhiên là kéo chặt dây đàn.

* Động kinh = điên cuồng, rối loạn,... tùy nội dung nhân vật nói mà ta sẽ dịch khác, nhưng các nàng cứ hiểu là 1 nhé.

Trước kia, mỗi khi ai nói câu này xong, những người biết quá nhiều, sẽ không bao giờ..... có thể lên tiếng được nữa.

Tần Hi Viện nghe quá nhiều tin đồn về người này: Giết người như góe, nắng mưa thất thường..... Nói không sợ là giả, quả tìm Q/Vũ[q]đôn bên trong đập thành thạch, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh: “Tà Thành, cho dù là mưu tính mọi chuyện chính xác đến cỡ nào đi nữa, thì cũng không thể nào hoàn hảo từng li từng tí được, thuật thôi miên không có một chút kẽ hở cũng không thể xóa đi hết mọi sự thật.”

Nếu là người khác nói lời này thì chắc chắn là tự đào hố chôn mình, nhưng mà có tầng quan hệ Giang Hạ Sơ này, thì Tần Hi Viện không sợ hãi chút nào.

Trong đôi mắt khó đoán, anh cười khẩy, cười lạnh lùng như yêu ma: “Sự thật?” Hừ lạnh, “Cũng chỉ là thủ đoạn, cô là người thông minh.”

Lời thì chỉ nói ba phần. Nhưng Tần Hi Viện lại nghĩ đến một câu nói: Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Bọn họ đều là người thông minh, cho nên, giữ lại con đường sống. Đừng nên suy nghĩ về thủ đoạn giời nhất của Tà Thành.

Quả thật, Tần Hi Viện là một người thông minh, biết xem xét thời cơ, cô trả lời: “Anh có thể yên tâm, tôi sẽ không nói cho cô ấy biết, cô ấy cũng không thể tiếp nhận sự thật anh cố gắng giấu nhem đi đâu, nếu như có thể, thì tiếp tục giấu đi.” Xoay người, đi vài bước rồi lại dừng lại, “À, nhắc nhở thêm một câu, chứng đau nửa đầu của Hạ Sơ rất nặng, đặc biệt là vào mùa hoa anh túc, anh, chắc biết lí do, đừng quên hót thuốc đúng bệnh.” Thở dài thườn thượt rồi cười, Tần Hi Viện xoay người đi xa. Rời khỏi bóng dáng của Tà Thành, hít một hơi thật sâu: Khí thế của người đàn ông này thật là đáng sợ.

“Đau nửa đầu.” Tà Thành làm bầm, có vẻ dăm chiêu, nhìn cửa, Giang Hạ Sơ vẫn chưa ra.

Năm năm trước, lúc Giang Hạ Sơ tự sát, đúng ngay mùa hoa anh túc.

Làm sao để biến mình thành thuốc, trị chứng đau nửa đầu của Giang Hạ Sơ. Cả đời, Tả Thành cũng không tài nào hốt thuốc đúng bệnh được.

Cho đến khi đến sân bay, thì bên ngoài đã nhá nhem tối, chẳng biết bầu trời [lq"d&n đã âm u từ bao giờ, nhưng mưa lại cứ không rơi xuống, gió nổi lên, từng mảng mây đen bị thổi đi một chút.

Giang Hạ Sơ ngồi trong xe không nói gì, trên người thì vẫn khoác chiếc áo khoác của Tả Thành, quanh chóp mũi toàn là hơi thở lạnh lẽo mãnh liệt của người kia, cô nhủ thầm.

“Tả Thành.” Bỗng, cô nói.

“Hửm?” Tả Thành đang cúi người thắt dây an toàn cho Giang Hạ Sơ ngược mắt lên, đôi mắt sáng rực hiem khi mang theo luyến lưu dịu dàng, nhìn Giang Hạ Sơ.

“Trà lại bài hát của tôi cho tôi đi.” Cũng không châm chích đối chọi, giọng nói của cô thoải mái bình thường.

“Được.” Anh từ từ ngồi dậy, chỉ nói một chữ, khóe miệng nhếch lên như có như không.

Giang Hạ Sơ cười, má lúm đồng tiền nhạt nhòa, cười nhàn nhạt, nhưng vẫn mang theo xa cách và phòng bị đầu đó: “Có phải cái gì anh cũng nghe theo tôi không?”

Giang Hạ Sơ à, dường như cô thật sự có gai, mà cũng rất ung dung thản nhiên.

Không cần đắn đo, đáp án như là điều hiển nhiên: “Chỉ cần em ở bên cạnh anh là tốt rồi.”

Xe ngừng lại, đầu ngón tay anh đặt trên vô-lăng, trong kính quan sát, anh nhìn thấy Giang Hạ Sơ cười lần đầu, lạnh lùng gian xảo quỷ quái.

“Bây giờ tôi muốn đi gặp Diệp Tịch.” Dừng lời của Tả Thành, trả ngược lại anh.

Tả Thành quay đầu lại, con ngươi tối đen như mực, giọng điệu bá đạo kiêu ngạo: “Không được.” Giọng điệu đã nhẹ nhàng từ từ đi một chút, dường như mang theo chút gì đó cẩn thận lấy lòng, “Hợp đồng của em và Diệp Tịch, anh sẽ tìm luật sư xử lý.”

Nếu như có thể, Tả Thành thật sự muốn diệt hết từng tên từng tên đàn ông trong thế giới của Giang Hạ Sơ, hận không thể giấu cô đi mất, đỡ phải lo có người mơ ước.

Giang Hạ Sơ vẫn ôn hòa, giọng điệu thoải mái lạnh nhạt vô cùng: “Anh phải can thiệp vào mọi chuyện của tôi à? Nếu như tôi nhất định phải đi gặp anh ta đây?” Hừ lạnh, cô hỏi, “Anh tính trối tôi về à?”

Anh nhìn vào mắt cô, đôi mắt có một loại nhiệt độ thiêu đốt người ta, khép môi lại cứng thành một đường, không nói gì.

Quả thật, Tả Thành sẽ không.

Giọng nói căng thẳng, Tả Thành càng lạnh lùng âm u: “Nếu như không, thì đừng ngăn cản tôi.” Nhìn vào mắt lq"d@n Tả Thành, quảng sáng nông nông sâu sâu màu đen.

Tả Thành cười khò, lạnh lẽo thê lương trên gương mặt không giống như kiểu của Tả Thành: “Có khi nào, một lần thôi, người lùi về phía sau chính là em.”

Xe lẩn bánh, quay xe, lần nào cũng là Tả Thành lui về phía sau.

Hơn nữa, lần nào cô cũng dễ như trở bàn tay, mà anh cũng thất bại thảm hại như thế.

Trong giọng nói mang hỏa khí không khói, chỉ nghe thấy châm chọc: “Tả Thành, đến cục dân chính, anh nên nghĩ về vấn đề này.”

Đây là chiến lược của Giang Hạ Sơ, tờ giấy đăng ký kết hôn kia, chính là trù mã – chỗ dựa vững chắc của cô.

Bởi vì chẳng có gì cả, cho nên chẳng sợ chi.

Trong xe im lặng như tờ, chỉ có ngoài cửa xe, con gió thổi qua, tiếng rít chói tai.

Xe dừng ở cửa quẹo Vũ Hậu, không ngoài dự đoán của Giang Hạ Sơ, mặc dù không muốn, nhưng Tả Thành cũng chỉ có thể để cô đi vào một mình.

Người đàn ông bên trong cửa sổ xe nhìn Giang Hạ Sơ đi xa.

Cửa quẹo, người phụ nữ bên ngoài cửa xe có má lúm đồng tiền như hoa, đôi mắt phượng hẹp dài xinh đẹp như gợn sóng lăn tăn trong hồ xuân: “Tả Thành, anh bảo vệ cẩn thận quá đó.”

Trong cửa quẹo mờ mịt tối tăm, gió lướt qua mái tóc dài của người phụ nữ, đẹp như động yêu, trong đôi mắt ngưng đọng, khóe môi tràn lan những tia u ám: “Anh muốn giấu đi, tôi càng muốn cho cả thế giới cùng biết vẫn còn có Giang Hạ Sơ.” Đến một chỗ yên tĩnh, lấy điện thoại di động ra, giọng nói rất dễ nghe, như yêu mị, “Đài truyền hình Lãng Giang phải không?”

Đánh giá của giới diễn viên nghệ sĩ, quả nhiên chính xác: Giọng hát yêu mị, thiên hậu Khuynh Nghiên.

Lúc Giang Hạ Sơ có mặt tại studio Vũ Hậu, thì Diệp Tịch đang quay phim, một phân cảnh bị ăn đấm, có lẽ do tự dung Giang Hạ Sơ nhảy dù, nên đại não của Diệp Tịch chấn động vài giây, suy nghĩ chậm chạp, quả đấm hung bạo vốn nên đi sai chỗ cứ đánh liên tiếp vào gương mặt tuần tú kia của Diệp Tịch.

Giới diễn viên nghệ sĩ, ai mà không biết, của quý nhất của Thiên vương Diệp Tịch không phải là bạn gái trong tin đồn hơn mười năm – Lâm Khuynh Nghiên, mà là gương mặt yêu nghiệt đẹp trai. Tất nhiên người nghệ sĩ vung nắm đấm kia không thể nào đánh nhẹ đi được.

Diệp Đại Thiên Vương lại còn khoa trương hơn, ngừng diễn thẳng thừng, còn người nam diễn viên đồng chung với anh ta thì làm vật hi sinh ảo não đi mua thuốc rồi.

Người đàn ông này, có phải muốn phá cho gà bay chó sủa không hả? Kỳ thật thì thấy người nào đó đến đây, thì tìm cái lí do bải công có thể thuyết phục được là được mà.

Diệp đại gia bình tĩnh đi qua với gương mặt tuần tú: “Giang Hạ Sơ à, cô thật là có bản lĩnh nha, nhìn đi, phá cái mặt của tôi thành cái thứ gì nữa rồi đây này.” Trái soi phải chiếu, soi hết gương mặt 360 độ không góc chết, sau đó thì phun ra một câu nói tục, “Trời ơi, sung hết lên rồi, làm sao lên hình lqđ nữa đây.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Sủng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Em đã làm vợ của người đó

Edit: Quan Vũ.

Diệp đại gia bình tĩnh đi qua với gương mặt tuần tú: “Giang Hạ Sơ à, cô thật là có bản lĩnh nha, nhìn đi, phá cái mặt của tôi thành cái thứ gì nữa rồi đây này.” Trái soi phải chiếu, soi hết gương mặt 360 độ không góc chết, sau đó thì phun ra một câu nói tục, “Trời ơi, sung hết lên rồi, làm sao lên hình nữa đây.”

Cũng đã ngưng diễn rồi, sao lại còn lên hình? Thằng nhãi này chỉ thích ăn vạ* thôi.

* Nguyên gốc là tiếng sấm lớn hạt mưa nhỏ [雷声大雨点小]:

+ Từ vưng: khi nói chuyện thì rất khí thế, nhưng năng lực và hứng thú thì lại rất ít. =>gần gần.

+Hình ảnh ẩn dụ khác: Thử hùng vĩ hiếm có. =>what giò heo

+Trong tục ngữ: có thể cho là lúc khóc, thì phát ra tiếng nhưng không thật sự chảy nước mắt. => Suy ra là ăn vạ.

Hiếm khi Giang Hạ Sơ nổi cơn giận, bỏ cả phê trong tay xuống, không nóng nảy mà cũng chẳng lạnh lùng nói: “Mặt rất được.” Nói xong thì lại nhìn thật kỹ mấy lần.

Chỉ có mấy lần như thế, thế mà khiến cho tên yêu nghiệt dựa vào gương mặt kiếm com xấu hổ, nhưng trái lại còn vui sướng trong lòng, soi gương, cười đến điên đảo chúng sinh, mà vẫn chẳng biết khiêm tốn chút nào, đáp lại: “Đương nhiên là đẹp trai nhất.”

Thằng nhãi này, chắc chắn là người có bề dày da mặt dày nhất trong lịch sử loài người.

“Tôi đang nói là không có bị thương.”

Một giây trước, gương mặt tuần tú vẫn còn phong tình vạn chủng, đen thui một chút, mắt đảo hoa liếc xéo, thì thấy người nào đó ở đối diện, môi thì nhấp cả phê, nở một nụ cười ním như có như không. Khuôn mặt tuần tú càng đen hơn: “Con mắt nào của cô trông thấy tôi không bị thương?” Chỉ vào mấy chỗ trên gò má, “Nhìn đây này, nhìn đi, chỗ này bị thương cả rồi.”

So với Trương Bá Chi, cái quảng cáo của người tên Ngân Lộc, dường như Diệp Tịch lại càng thích hợp hơn, lời quảng cáo này gọi lên một thứ hương vị khác ấy.

“Phi.” Người đại diện - Tiểu Nguyệt cảm hộp hóa trang bên cạnh không nhịn được, bật cười thành tiếng.

Diệp Tịch lơ đãng liếc nhìn qua, Tiểu Nguyệt lập tức cúi đầu làm rùa đen, nhưng vẫn không quên oán thầm trong lòng: Bị thương? Đó chỉ là phần lót anh trét bị rách có được không vậy.

Giang Hạ Sơ im lặng, rồi quay đi lo uống cà phê, trước thì gương mặt bị thương, bây giờ lại bị gạt bỏ sang một bên, Diệp Tích hơi khó chịu, để cái gương xuống, cầm cà phê lên uống ực một hớp: “Nói đi, bảo huy động nhân lực để làm cái chuyện lớn gì đây.”

Bản lĩnh trả đũa cao siêu thật, ngay cả việc nhỏ cũng khiến người ta làm hình như là người nào đó ấy chứ.

“Tôi sẽ làm tập 7 của anh.” Nhìn vào đôi mắt Diệp Tích, lúc Giang Hạ Sơ nghiêm túc, thì có thói quen này.

Đôi mắt xinh đẹp của Diệp Tích cong cong lên, mà nụ cười thì lại lảng lơ hơn phụ nữ cả ba phần: “Sao lại không hủy hợp đồng rồi?” Điều bộ không hề kinh ngạc, mà là trong dự kiến.

Cô cười, nhưng trong nụ cười cũng chỉ có ba phần thật lòng, còn lại thì toàn là chua xót: “Bị anh nói đúng rồi, tôi không thể thoát khỏi vòng luẩn quẩn này.”

Vòng luẩn quẩn của Tà Thành, vòng luẩn quẩn sáng tác. Nhiều năm như thế rồi, vẫn cứ loay xoay trong vòng xoáy, cô đã học được hai chữ cam chịu số phận (nhận mệnh).

Giang Hạ Sơ khép đôi mi lại, không nhiệt tình mà cũng chẳng thờ ơ, không lạnh lẽo cũng chẳng lạnh lùng, chỉ là không để cho người ta nhận ra một tia cảm xúc nào. Diệp Tích nâng tách lên, nhưng chưa hớp vào, ngược mắt nhìn cô: “Tôi biết ngay là sẽ như vậy mà.”

Lời nói mang nhiều tầng nghĩa ẩn giấu.

Vòng luẩn quẩn của Giang Hạ Sơ mang tên —— Tà Thành.

Cuối cùng, Giang Hạ Sơ nhảy vào vòng luẩn quẩn kia, ít nhiều, cũng có anh ta góp sức.

Trái tim, chẳng biết tại sao lại thất lại từng con, cà phê trong miệng thì lại đắng chát vô cùng, anh ta cực kỳ khó nuốt trôi, không nhìn cô.

Hơi trầm tĩnh thoáng qua, cà phê đã hơi lạnh, hơi đắng chát, như phủ một lớp bụi mù mịt trên gương mặt, rất giống vẻ mặt của Giang Hạ Sơ: “Có yêu cầu gì về nội dung chính không?”

Đôi mắt cong cong, khôi phục lại ánh sáng mênh mông, ngẩng đầu lên: “Không có, theo cô, dù sao thì lúc trước toàn là cô quyết định cả, làm theo cũng chẳng có gì sai.”

Giang Hạ Sơ chỉ khẽ gật đầu.

Tuy Diệp Tích có tiếng tăm vang dội, nhưng mà album của anh ta chưa từng được sáng tác tốt nhất, cho dù là chủ đề gì, thì danh tiếng của người nào đó vẫn cứ vang dội như thế, chỉ cần anh ta hát, thì chắc chắn là hot rồi.

Nếu như Diệp Tích biết Giang Hạ Sơ nghĩ như thế, thì chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình.

Bỗng nhiên, Diệp Tích nhớ tới một mẫu chuyện, nói chuyện nghiêm túc: “Tập 7 lần này của tôi dùng điểm tâm, #Guānyǔ tôi muốn bài hát của tôi.” Nói chuyện, nhưng vẫn cứ cố ý nhấn mạnh một câu, “Đặc biệt làm riêng cho tôi.”

Có một nhạc sĩ từng nói, rất nhiều bài hát của Giang Hạ Sơ cực kỳ hoàn mỹ, nhưng lại rất ít bài có linh hồn.

Mà từ trước đến nay, Diệp Tích không phải là một người hào phóng, anh ta vẫn luôn nhớ kỹ, người phụ nữ này đã từng nói, những bài hát của cô không có lấy một bài viết riêng vì anh ta.

Giờ đây Giang Hạ Sơ lại cực kỳ sáng khoái: “Được.”

Người phụ nữ này có một thói quen khiến Diệp Tích căm ghét vô cùng, nói chuyện chỉ đề ba phần, chưa bao giờ hứa hẹn.

Đột nhiên cái thói quen này dừng lại khiến Diệp Tích lại không quen được, nhìn chăm chăm vào Giang Hạ Sơ mấy lần, rồi cười nói: “Tự dừng lại làm theo, thật đúng là không quen lắm.”

Người này, đúng là cái đồ ngu. Nếu có một ngày nào đó Giang Hạ Sơ dịu dàng với anh ta, thì chắc chắn anh ta sẽ cả người không được tự nhiên.

Giang Hạ Sơ nở nụ cười yếu ớt nhạt nhòa, bàn tay cầm cà phê lên lại khựng lại một chút.

Thì ra là người không thích cười, tới khi cười rộ lên lại khiến người ta không thể dời mắt đến như thế.

Diệp Tích nhìn ngây người, thì đột nhiên Giang Hạ Sơ ngược mắt lên nhìn anh ta, không kịp tránh đi nữa, hàng lông mi dài đẹp như phụ nữ rung động rồi lại rung động, có một chút sắc đỏ lựng trên gương mặt.

Giang Hạ Sơ nhìn vài lần tạt kỹ, muốn nói rồi lại thôi.

Nói chung là người nào đó có tật giật mình, luống cuống, giàu đầu lưỡi đuôi, bày đặt khoe mẽ: “Nhìn cái gì thế.” Nhưng lại cảm thấy đuối lý, bèn chêm thêm một câu, “Có phải nhận ra rằng đẹp trai nhất vẫn luôn là tôi không, cô cứ việc nhìn cho thỏa thích, không thu phí vào cửa đâu.”

Giang Hạ Sơ dờ khóc dờ cười, thật là, người này không bao giờ quên mèo khen mèo dài đuôi một phen nào cả, cũng chỉ có Giang Hạ Sơ mới có thể mặt không đổi sắc nhìn người này, mặt không cảm xúc: “Chờ một lát, vẫn còn quay phim à?”

Cô thuận miệng hỏi, nhưng cũng không để lộ tâm tình gì. Diệp Tích cũng không tài nào đoán ra, thuận miệng trả lời: “Nhờ phúc của cô, cái mặt này không lên hình được rồi.”

Nói xong, một tay thì cầm gương trên bàn lên rồi ngắm nghía gương mặt tuần tú mình thật kỹ, còn tay kia thì cầm cà phê lên uống.

Còn chưa kịp nuốt ngụm cà phê xuống, thì Giang Hạ Sơ nói một câu với vẻ không nồng nhiệt không lạnh nhạt: “Dẫn tôi đi đi.”

“Phốc——” Một miệng cà phê, hoa hoa lệ lệ bị phun sạch lên người của Tiểu Nguyệt ở bên cạnh, trên mái tóc dài vẫn còn vương vài giọt, trông thật là buồn cười.

Người phun cà phê nào đó run tay, đặt cái tách xuống, mặt tức đến đỏ cả lên: “Cô không bị sốt chứ.”

Giang Hạ Sơ chỉ cười mà không nói gì.

Sau đó, lúc hai người cùng nhau rời khỏi studio mà người đại diện Tiểu Nguyệt vẫn đứng chết trân tại chỗ, Diệp Tích vẫn không quên dặn dò: “Mặt tôi bị thương, không lên hình được, nhớ là xin nghỉ kha khá ngày nhà.”

Tiểu Nguyệt đương trong gió, tức run người, lau cà phê trên mặt: “Áizzz, ai mà cho thêm nhiều đường như thế vậy.”

Dường như Tiểu Nguyệt đã quên mất, cà phê này do chính tay mình pha: sáu thìa đường, ba thìa sữa. Khẩu vị ngàn năm không đổi của nam sai vật nào đó.

Sau khi ra khỏi Vũ Hậu, lái xe đến quốc lộ, Diệp Tích lơ mơ hốt hoảng, chẳng biết tại sao câu nói kia của Giang Hạ Sơ cứ vang mãi trong đầu.

Diệp Tích ngoái đầu lại nhìn Giang Hạ Sơ N lần, về mặt đối phương thì không cảm xúc, còn anh ta muốn nói lại thôi, cảm thấy không biết nên hỏi cái gì?

Giang Hạ Sơ thì lại mở miệng trước, rất đúng thời điểm: “Đến Trường Lăng.”

Giang Hạ Sơ mờ lờ trước, Diệp Tích vốn định, chân trời góc biển, cứ đi theo cô là được rồi, nhưng lại mở miệng đúng lúc, đột nhiên anh ta tỉnh lại trong hốt hoảng.

Trường Lăng à, chỗ đó là nơi chôn cất người ta, là nơi anh ta không thể để hành lý xuống (ý là ở?), mà một giây trước anh ta còn vọng tưởng rằng mình cứ thoải mái đi đến bất cứ nơi đâu với Giang Hạ Sơ.

Anh ta dờ mắt, hỏi: “Đến thăm ai?” Anh ta biết rõ nhưng vẫn hỏi, không phải là chứng thực, mà là nhắc nhở.

“Người xưa.” Giang Hạ Sơ trả lời như thế.

Người xưa, người đã qua đời.

Cô ngẩn mặt ra, đôi mắt ngắm nhìn nơi xa xăm ngoài cửa sổ, đôi mắt sáng trầm lắng mông lung.

Chuyển đường, khoảng cách càng lúc càng gần Trường Lăng, trái tim anh ta càng lúc càng trở nên nặng trĩu, bàn tay nắm tay lái càng lúc càng căng thẳng. Nửa ngày, anh ta lại hỏi: “Người rất quan trọng?”

“Ừm.” Cô từ từ gạt đầu và nói, “Người rất quan trọng. Cả đời cũng không thể quên được.” Lo lắng không yên dần phảng phất trên gương mặt như sóng nổi, rải rác giữa hai lông mày.

Lúc cô nhưng nhớ về anh, luôn luôn nhưng nhớ, khiến người ta nhìn, tự dưng sẽ cảm thấy đau lòng khôn nguôi, không biết vì điều gì.

Anh ta cũng đau lòng như thế rồi đây.

“Phải nhớ cả đời, lí do nhớ cả đời là gì thế?” Anh ta [lqđ?n buột miệng nói ra, nhưng nói xong thì lại nhớ ra là mình nhiều chuyện rồi. Có mấy câu, là vết nứt, đã nói rồi thì không thể nào chấp vá lại hết được.

Những tưởng theo tính cách trầm tĩnh của Giang Hạ Sơ thì sẽ không giải thích, nhưng chẳng ngờ cô lại trả lời rất nhanh: “Bởi vì lưu tâm, bởi vì nhưng nhớ, nên lúc nghĩ lại, sẽ thấy may mắn vì từng gặp nhau, từng có nhau.” Nhìn ra ngoài cửa sổ, tiếng nói tan vào trong gió.

Người có sở trường mặt lạnh như tiền, một khi tình cảm chất chứa, thì sẽ không thể nào có sức chịu đựng, đâu đâu cũng là cảm xúc tê tái chua chát, sẽ lên men, sẽ lây lan, dường như muốn khơi thông dòng nước một phen. Và ngay cả tim anh ta cũng đã mệt mỏi, rệu rã rồi.

Trái tim, thật sự không phải là nơi có thể không chế đâu, dù rằng luôn luôn nhắc nhở lý trí, đừng mềm lòng.

Đột nhiên, anh ta đạp chân ga, gió ngoài cửa sổ tiến vào mãnh liệt, anh ta tỉnh táo không ít, tiếng gió rất lớn, anh ta cao giọng nói: “Giang Hạ Sơ, phiền

muộn u buồn không thích hợp với cô.” Trong đôi mắt nhìn phía trước, ẩn giấu sóng to gió lớn, nhưng giọng điệu lại như ngày thường, “Tôi không quen rồi.”

“Tôi cũng không hề quen.”

Giang Hạ Sơ phụ họa, và rồi cũng chẳng nói gì thêm.

Tốc độ xe rất nhanh, trong xe chỉ còn là tiếng gió, chạy vào nghĩa địa Trường Lăng, bọn họ vẫn lặng im, nghĩa địa này, mộ của mọi người đã bị che lấp nhạt nhòa âm u rồi.

Chỉ có Giang Hạ Sơ xuống xe một mình, còn Diệp Tích bên trong cửa sổ thì nhìn cô đi xa, bóng lưng gầy yếu, đứng ở đỉnh núi cao cao kia.

Ló đầu ra ngoài cửa xe, Diệp Tích nhìn bầu trời, ánh sáng vàng thái dương tươi đẹp, nhưng trong mắt anh ta thì lại hơi âm u: “Thấy không? Cô ấy đến đây, chỉ là anh còn muốn gặp cô ấy không?”

Đỉnh núi xa xôi, bóng dáng người nọ tịch liêu, quay lưng về phía ánh Mặt Trời chiều qua.

Từ từ, cô đến gần bia mộ kia: “Khiêm Thành, em đến thăm anh rồi.” Lại đến gần, biết rõ chỉ đưa tay là có thể chạm vào bia mộ, nhưng cô chỉ có thể đứng trước gió, nhìn ảnh chụp trên bia mộ kia, “Anh sẽ trách em chẳng? Năm năm mà cũng chẳng dám đến thăm anh.”

Ảnh chụp trên bia mộ kia đã ố vàng cũ nát, không thể nhìn ra hình dáng gốc, nhưng có thể lơ mơ trông thấy thiếu niên mỉm cười nhàn nhạt, đôi mắt sáng ngời nhìn thẳng vào đôi mắt của cô.

Cô ngồi trên tảng đá, lạnh lẽo như băng, đưa tay ra, lướt qua ảnh chụp trên bia mộ, gió phất mái tóc của cô lên, đôi mắt sáng trong có vẻ âm u của cô, nhũn lại thành những đường nét nhạt nhòa: “Còn nhớ không, anh từng nói, lúc nào anh cũng không nỡ trách em, cho dù em có phá phách vô lý thế nào. Nếu như còn giữ lời này, Khiêm Thành, lần này, chắc chắn đừng tha thứ cho em.”

Lúc nhỏ, Khiêm Thành của cô luôn dung túng cho cô, sủng cô thành người thích làm gì thì làm nấy, ngu ngốc như thế, hồn nhiên ngây thơ như thế.

Bây giờ, không thể tha thứ, xem xét thật kỹ thì mới phát hiện ra.

Nên khóc hay nên cười đây, cô cũng không biết dùng vẻ mặt thế nào để đối diện nữa, đưa tay ra, là bia mộ lạnh như băng, cô cúi người, tựa gương mặt vào đá bia mộ kia, giọng nói trong trẻo u ám: “Là người kia khiến anh nằm ở cái nơi lạnh lẽo như băng này, chắc chắn là anh rất hận anh ta, chắc bây giờ anh cũng rất hận em.” Cô cười đến ngớ ngẩn, “Em đã là vợ của người kia rồi, Khiêm Thành, hứa hẹn năm mười sáu tuổi ấy, chúng ta cứ quên đi nhé.” Một giọt nước mắt, chảy dọc theo bia mộ, chảy qua tên của người kia.

Quý Khiêm Thành, thiếu niên đã qua đời, người mà cô không thể nào buông bỏ lại phải buông bỏ.

Trong thời gian người kia sống, Quý Khiêm Thành mười sáu, chạc tuổi cô. Bọn họ ngồi ở trên sân thượng, ngắm đầu ngắm sao, ngắm trăng sáng, nói những chuyện trên trời dưới đất, hứa hẹn một lời.

Lúc ấy cô còn nhỏ, đương tuổi bồng đồng, làm nũng ăn vạ với anh: “Khiêm Thành, anh sẽ luôn đối tốt với một mình em thôi phải không?” Đôi mắt chớp chớp như sao rực sáng.

“Sẽ.” Thiếu niên nắm tay cô và trả lời.

Cô vẫn không hết hi vọng, son ngời trong suốt sáng rõ vẫn nhìn anh không rời: “Cưới người con gái khác làm vợ cũng không sao?” Má lúm đồng tiền bên môi, lúc chu môi như một đũa bé, thì luôn rất sâu. Mặc dù đang ở cái tuổi không hiểu chuyện hôn nhân mà cũng chẳng hiểu về tình yêu, nhưng lúc nói lên chuyện này, thì vẫn dỗi ra mặt.

“Sẽ.” Thiếu niên vẫn trả lời một câu như ban nãy.

“Em không tin.” Dậm dậm chân, cô bé con cúi đầu hờn dỗi.

“Thế anh cưới em.” Yên tĩnh trong phút giây, cuối cùng thì nói một câu như thế, tuy tiếng nói của thiếu niên mười sáu tuổi còn non nớt, nhưng giọng điệu lại chắc chắn.

Cô bé con lập tức ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn cũng toàn là nụ cười, gật đầu ngay và nói: “Được.”

Khi đó bọn họ thật sự chỉ có mười sáu tuổi, không biết yêu, tự mình đặt ra lời hứa hôn nhân.

Bảy năm thắm thoát như thoi đưa, những lời trẻ con không có kỳ ngày nào đã không còn gì nữa rồi.

Gió thổi qua, xua tan đi những hoài niệm trong đầu, V/ũ] l"q>d:: cô đứng lên, khóe mắt ướt át bị gió thổi khô, đôi mắt cô khô khô, nhìn bia mộ: “Thật xin lỗi, Khiêm Thành.” Cúi người thật thấp, cô khép đôi mi khô khốc, cúi đầu, giọng lí nhí, “Còn nữa, đừng thứ tha cho em.”

Đứng dậy, gỡ sợi dây chuyền trên gáy, buông xuống một góc ở bia mộ, cô không hề liếc nhìn thêm một lần nào nữa, dường như chẳng lưu luyến, xoay người, rời khỏi.

Người nọ đi xa, trên góc bia mộ, chỉ còn chiếc nhẫn lẻ loi một mình, phù phiếm lạnh lẽo.

Đó là lời hứa của anh ấy, chiếc nhẫn anh ấy đã đưa cho cô.

Là vật bất ly thân của cô, bây giờ, bây giờ, vứt bỏ, bởi vì không thể thực hiện được nữa rồi.

Trời đã tối tự bao giờ, trên tấm bia, một giọt nước mưa rơi xuống, cực kỳ giống nước mắt xa người.

Đã là lúc hoàng hôn, trời mau tối, nhưng không hoàn toàn đen tối ngay.

Diệp Tịch vẫn chờ dưới chân núi, thấy cô đi xuống, thì chỉ nhìn vài lần, và không nói gì cả.

Cô ngồi ở ghế lái phụ, thắt chặt dây an toàn, quay đầu đi, gió thổi lên gương mặt đỏ ửng, cô nói: “Đi về thôi.”

“Về đâu?” Anh ta trông thấy cô quay mặt đi, u ám nặng nề hơn tịch dương lặn về trời Tây nhiều.

Cô lại có thể biến mình thành cái kiểu lụi bại như thế này, khiến anh ta không khỏi mềm lòng.

Gương mặt mang màu mệt mỏi, cô trầm ngâm một chút rồi khép hàng mi lại và trả lời: “Vũ Hậu.”

Bàn tay cầm chìa khóa của Diệp Tịch hơi khựng lại trong phút giây, cuối cùng quý xui thần khiến đáp lại: “Nếu không muốn quay về, thì chỗ nào có thể đi, tôi mang cô đi.” Bên môi kéo lên một đường cung tự giễu cợt ngắc, trong đôi mắt sáng quắc tán ra một chút cảm xúc khác lạ như mây mù kéo đến.

Có người nói, đại não chỉ phối lý trí, mà cảm xúc lại còn tùy vào quyết định của trái tim.

Giờ đây, đại não của anh ta như chấp mạch, trái tim đập thình thịch, cho nên, lý trí đã chiến thắng tình cảm. Không thể nào thắng nổi oán hận.

Thế mà, lúc tất thấy những thứ này phát sinh, thì anh ta hoàn toàn không biết Sở Nhiên, chỉ là tự dưng nghĩ nghĩ rồi lại nhận ra mình phiền muộn. Sau đó dòi mắt thì đã quên lý do phiền muộn mất tiêu, nhìn cô, thật cẩn thận, chờ câu trả lời của cô.

Đôi mắt cô nhìn về phía xa xăm trên đỉnh núi, đường nét góc mặt lạnh nhạt, cô nói: “Cần phải trở về, có một vài người, có đôi ba việc, có một số nợ nần, không thể trốn thoát.”

Bỗng Diệp Tịch cười khổ.

Thì ra là chỉ mình anh hồ đồ trong giây phút, nên tính lại thôi.

Nụ cười lạnh nơi khóe môi tắt đi, bỗng dưng quay đầu lại, chỉ còn là yêu nghiệt diêm dúa vạn chủng đầy tức giận, đại gia u oán cực kỳ khó chịu, cực kỳ hung hãn: “Cô, người phụ nữ nào bị động kinh này, còn tưởng rằng tôi muốn đưa cô đi trốn à, đi qua hơn nửa thành phố, chạy đến cái rừng núi khi ho có gáy này để hóng gió. Tôi lại càng động kinh, bỏ lên hình bộ phim mấy ngàn vạn, đi động kinh với cô.”

Rất là tự thông nào đi! Hôm nay anh ta đúng là phạm không ít chuyện động kinh đâu.

Đây mới là anh ta nha, gào to rống lớn, nửa thật nửa giả, lý trí lẩn át cảm xúc, may mà, anh ta vẫn không hề quên.

Giang Hạ Sơ rũ mi xuống, trông có vẻ rất ngoan ngoãn.

Người hiền hay bị bắt nạt, Diệp Tịch hếch mũi lên mặt, càng nói càng hăng máu: “Tôi nói cô, cái người phụ nữ này đúng là bị chấp mạch rồi, học cái gì không tốt, lại học đa sầu đa cảm của người khác, trách trời thương người, vẫn cứ phải chọn cái con chim không đẻ trứng này——”

“Tôi không thể tìm bất cứ ai, trừ anh ra.”

Giang Hạ Sơ tiếp thu con xả xuống đầu của Diệp Tịch, nói một câu như thế, mà còn nói với giọng điệu rất bình thản, không hề đa sầu đa cảm, cũng không có trách trời thương người, chỉ có một chuỗi mấy chữ không lạnh nhạt mà cũng không nồng nhiệt.

Nhưng mà cứ, mấy chữ nhạt nhẽo lại tạo thành một câu khiến tất cả những lời mắng chửi trách móc nặng nề của Diệp Tịch lên tới miệng thì lại thôi.

Giang Hạ Sơ nói xong thì quay mặt đi, không nói gì nữa, còn Diệp Tịch thì sững sờ trong chốc lát, ngượng ngùng ngậm cái miệng: “Thôi, không mắng nữa, dù sao thì mặt tôi bị thương, cũng không thể lên hình được.”

Thằng nhãi này, thì ra là ăn mềm không ăn cứng nhỉ, cái gì mà đại gia hung hãn, nói một câu ‘hư hư thực thực yếu thế’ thì đã có thể xoa dịu đi rồi.

Ảnh ngược trên cửa kính xe chính là gương mặt lạnh im lạnh nhạt, có một nụ cười như có như không.

Lúa trở về Vũ Hậu, đèn mới lên rực rỡ, mưa nhỏ mới kéo đến lâm râm mù mịt.

Vừa mới dừng xe, Diệp Tịch đã bắt đầu nói nhảm không ngớt miệng: “Đã trễ thế này, còn Vũ Hậu cái gì.” Về mặt u oán, tính tình Diệp đại thiếu gia rất

khó chiều.

Giang Hạ Sơ cũng không nói gì, nhìn ra chung quanh bên ngoài cửa sổ mấy lần, đột nhiên nhú mày lại, đẩy cửa ra rồi bước xuống.

“Vấn đề tôi đưa cô về cho trót luôn đi, hả.” Diệp Tích quay đầu lại hỏi, lại nhìn người đã xuống xe, gương mặt tuấn tú suy sụp trong nháy mắt, “Sao cô cứ ra ngoài luôn thế, không trông thấy trời mưa à?”

Đối phương làm thinh, đến ngay chính giữa, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước.

“Thao*!” Diệp Tích không kiềm chế nổi, bất ngờ quát một câu nói tục, cuối cùng vẫn cầm cái ô bước xuống xe, “Cô chẳng nói chẳng rằng, cuối cùng cái người phụ nữ này đang——”

* Thao: dclmm

Lời lên tới miệng, thì im bật lại, đôi mắt rục lên nhìn ở trên người đang ở phía trước kia.

Tà Thành.....

Chẳng thể ngờ tới, đứng mặt như thế, anh ta chưa từng tính toán, anh ta cũng chưa từng mong muốn, bất ngờ chẳng kịp đề phòng, khiến cho Diệp Tích nhớ tới một từ gọi là oan gia ngõ hẹp.

Bãi đỗ xe lộ thiên, trống trải chỉ có một mình Tà Thành, căng cái ô màu đen nhánh, bước vào từng bước chậm rãi, đôi mắt lạnh lùng chỉ nhìn Giang Hạ Sơ.

“Đang đợi sao?” Giang Hạ Sơ đứng tại chỗ, nhìn người nọ đi vào, lạnh nhạt mở miệng.

Đến gần, Tà Thành đưa tay ra, thói quen tự nhiên dù chưa từng luyện tập, ôm cả người Giang Hạ Sơ vào dưới cái ô màu đen, khẽ cúi người, trả lời cô: “Ban này anh đang nghĩ, cuối cùng là em về đây, hay là Tà gia, hay không phải là cái nào hết?”

Bạn đang đọc truyện *Tù Sủng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Giam cầm, dưới cái lốt tình yêu

Edit: Quan Vũ.

Đến gần, Tà Thành đưa tay ra, thói quen tự nhiên dù chưa từng luyện tập, ôm cả người Giang Hạ Sơ vào dưới cái ô màu đen, khẽ cúi người, trả lời cô: “Ban này anh đang nghĩ, cuối cùng là em về đây, hay là Tà gia, hay không phải là cái nào hết?”

Dứt lời, đôi mắt sáng lạnh lùng liếc nhìn lên người Diệp Tích như xuyên thấu.

Diệp Tích run sợ trong giây lát, nửa đầu vai bị mưa làm ướt mát phân nửa, thu ô lại và đi ra, cười qua loa với Tà Thành, sau đó nhìn lướt về phía Giang Hạ Sơ với ánh mắt lạnh lùng: “Tôi đi trước, hôm nay đi gấp quá, không lấy kịch bản theo.”

Nói xong thì khoát tay, để lại bóng lưng vô cùng tiêu sái.

Tóm lại lời này đã châm thêm dầu vào ngọn lửa của Tà Thành, sắc mặt của anh âm u lạnh lẽo, nhìn thẳng vào mắt Giang Hạ Sơ: “Vẫn luôn ở chung với anh ta sao?” Giọng điệu không phải chất vấn, mà là khẳng định, là hờn giận.

Giang Hạ Sơ tiếp lời với vẻ không mặn nồng cũng chẳng thờ ơ: “Ừ, không phải anh vẫn đang ở đây sao? Cho nên, tôi đã về.” Quay đầu, cách xa ra khỏi tầm thân của Tà Thành, chừng một người là chen chặt, nửa người đã ướt đầm trong mưa, và rồi cười lạnh lùng với Tà Thành, “Như thế có tính là tôi phạm tội lần trốn không hả?”

Sắc mặt Tà Thành lạnh lùng sa sầm, không còn chút huyết sắc nào, dần dần trở nên trắng bệch.

Thì ra, cô trở về không phải để tìm anh.

Anh rũ trọng đồng xuống, lặng thinh trong phút giây, kéo đôi vai của cô qua, chỉ nói khẽ: “Bọn anh chờ em rất lâu. Đi về thôi.”

Cô cứng ngắc nói bước theo anh, dưới một cái ô màu đen, khoảng cách giữa hai người bằng một người, bọn họ đều đã bị xối ướt bả vai, mưa đầu hè lạnh lẽo.

Bãi đỗ xe ở phía dưới thì vắng tanh, chỗ rẽ, lộ ra một cái ô màu cà phê.

Diệp Tịch vẫn không đi, mãi đến khi xe của người kia đã đi xa rồi, anh mới lăm bầm lâu bầu một câu vói về buồn bã: “Diệp Tịch, mày làm sao thế, đây không phải là đúng như mày muốn à?”

Tại sao trái tim lại trống rỗng, hơi lạnh rét, có hơi đau đớn. Anh cười khổ, quay người lại, giọng nói vang trong con mưa mờ mịt: “Những khoản nợ này, các người cùng nhau trả lại đi.”

Xoay người, tiến vào cao ốc Vũ Hậu, cúi đầu, có vẻ dăm chiêu.

Bật đèn lên, một câu nói nhẹ nhàng thoải mái bay đến bất thành linh.

“Nói nhỏ cái gì đấy?”

Là giọng nữ, êm tai đến nỗi khiến người ta liên tưởng đến quý xú.

“A——” Hít một hơi lạnh thật sâu, khuôn mặt tuần tú của Diệp Tịch trắng bệch, lập tức tái đi, thờ ơ liếc nhìn qua, “Làm cho giống hệt như phim ma, sao lại không nói trước một tiếng nào chứ, người ở đó mà cũng không mở đèn, làm tôi sợ muốn đứng tim”

Thì ra là thằng nhãi này không nhận phim ma, không phải bản thân anh ta đã nói rồi sao, diễn ma quỷ sẽ tổn hại sự khôi ngô tuần tú, hơn nữa là sợ quỷ ma nha.

Lâm Khuynh Nghiên khoanh hai tay lại dựa vào vách tường, cười đẹp câu hồn người: “Đang làm cái chuyện trái với lương tâm gì đó thôi, biểu hiện có tật giật mình rõ ràng rành ra đây……” Miệng nói cười đùa, nhưng trong mắt vẫn che phủ một mờ mịt.

Diệp Tịch đi lướt qua Lâm Khuynh Nghiên, đi vào, giọng nói trêu đùa vọng tới: “Cái giờ này rồi mà vẫn không đi về, xem ra càng ngày cô càng giống như vừa ăn cướp vừa la làng đấy chứ.”

Được rồi, tóm lại là một đôi nam nữ đi ăn cướp.

Lâm Khuynh Nghiên nhún nhún vai, cũng đi qua: “Không phải anh cũng chưa về sao?”

Bỗng nhiên Diệp Tịch xoay người lại, đối diện với Lâm Khuynh Nghiên, đi qua, cúi sát vào, càng lúc càng gần, cô bất ngờ không kịp phòng bị, sừng sốt, tựa vào cạnh bàn, lui nữa cũng không được rồi, điều chỉnh hô hấp, và rồi tự dừng lại nhe răng cười tít mắt.

Hơn nửa ngày, vron tay dài ra, vượt qua Lâm Khuynh Nghiên, quăng lại một câu: “Tôi lấy kịch bản.” Sau đó thì ngao mạn lui về sau một khoảng.

Sắc mặt Lâm Khuynh Nghiên lúc đỏ lúc trắng, may mà ánh đèn mờ nhạt, không nhìn thấy rõ. Hít sâu một hơi, giọng điệu mang đôi chút ngượng nghịu: “Thì ra vẫn còn nhớ tới kịch bản đấy à, tuy nhiên, anh, cái người này bình thường chẳng phải là một người nghiêm chỉnh, nhưng mà là một diễn viên khá chuyên nghiệp, có biết không thế, bởi vì anh ngừng diễn, bọn em phải lùi lại vở diễn đáng nhẽ là buổi chiều kia để làm sau, thế nên tất cả lịch trình sau đó của em đều bị xáo trộn cả lên rồi.”

Còn có gan nổi sùng lên tìm cách trả đũa, còn cả một cỗ nộ khí tích tụ trong lòng.

Ngày thường người phụ nữ này luôn nói chuyện với ba phần thật bảy phần giả, nhưng mà tính cách thì cũng không tệ lắm, bây giờ Diệp Tịch cảm thấy không biết làm sao, giật giật môi, lơ dềnh đáp lại: “Không phải ngóng cả buổi sao? Nói thế nghĩa là tội trạng không thể tha thứ tới cỡ đó à?”

Hơn nữa, cô lại chung cái điệu bộ như bắt được ông chồng trèo tường thế kia làm gì, thật là chẳng thể hiểu nổi.

Lâm Khuynh Nghiên khoanh hai tay trước ngực, gương mặt #Guānyǔ với dung nhan mộc mạc lạnh lùng: “Thế cho em cái lí do có thể tiếp thu nào.”

Cô tức một bụng, dường như đang tìm kiếm cho ra một cái cửa phá, thế là rục rịch muốn ngóc đầu dậy, chờ thời cơ phát tiết.

Muốn lí do chứ gì, anh ta cho! Đi qua, cúi người khiến gương mặt tuần tú áp sát, nghiêm trang nói: “Cô nhìn mặt tôi đi, hôm nay bị cái tên Ahn Jae Wook gì đó đánh đến nỗi không nở nhìn luôn rồi này.” Nói xong thì vẫn chừng ra điệu bộ tiếc hận, than thở mấy hơi, vuốt ve gương mặt tuần tú của mình. Quán nhiên lời đồn không phét, thằng nhãi này yêu cái bản mặt như cái mạng.

Người ta bảo bình yên như hào nhoáng có được không hả, chỉ ít còn là người mới nổi tiếng nhất trong danh sách tìm kiếm, có muốn lần nào cũng không thể phân biệt được danh tính con nhà người ta không hả.

Lâm Khuynh Nghiên chẳng buồn cải chính nữa, lạnh lùng liếc nhìn người nào đó đang chăm sóc gương mặt khiến người ta phải đỏ ửng, giọng điệu mang một luồng châm chọc khiêu khích: “Nghe chị Tiểu Nghiệt nói, hôm nay Giang Hạ Sơ mới qua đây.”

Sắc mặt Diệp Tịch lập tức lạnh tanh: “Liên quan gì tới cô ta.” Anh ta ngơ ngác nhìn chằm chằm vào mắt Lâm Khuynh Nghiên.

“Không liên quan gì tới cô ta sao?” Lâm Khuynh Nghiên cười lạnh hỏi ngược lại, tiếng nói lạnh lẽo bất ngờ, “Diệp Tịch, mỗi khi anh nói dối đều nhìn vào mắt của người khác và nói chuyện.”

Đôi mắt Diệp Tịch khẽ run, né tránh ánh mắt của Lâm Khuynh Nghiên, hơi vụng, hơi mất tự nhiên.

Không thể không thừa nhận, trên đời này, không còn ai có thể hiểu được người đàn ông này hơn Lâm Khuynh Nghiên.

Diệp Tịch bị vạch trần thành ra giận quá hóa cười, đôi mắt yêu ma quỷ dị dần dần trở nên nóng cháy: “Chỉ là người tình màn ảnh, cũng chẳng phải chỉ có mình cô.” Hừ lạnh một tiếng, lần đầu tiên anh ta dùng giọng điệu mỉa mai khinh thường như thế nói chuyện với cô ta, “Đừng có nói chuyện như thế cô rất là thấu hiểu tôi.”

Bọn họ quen biết mười năm, trong chương trình tuyển chọn ra người giỏi lần đầu tiên, cùng bắt đầu diễn chung một tác phẩm đầu tiên, cùng nhau cảm giải thưởng dành cho người mới, cùng nhau bước lên thảm đỏ Cannes lần đầu tiên. Nhiều cái lần đầu tiên như thế, luôn luôn ở chung một chỗ, thế mà anh lại nói chuyện với cô như thế.

Đột nhiên cô cảm thấy rất uất ức, không biết vì cái gì. Những vắn quật cường ngẩng đầu lên, giọng điệu không sợ không tức mà lại hơi lạnh lùng: “Ban nãy lúc em đến, trông thấy Giang Hạ Sơ, thế vẫn phủ nhận à?”

Ánh mắt đối nghịch, một lạnh một nóng.

Bỗng dung sắc mặt Diệp Tịch biến đổi, giọng nói như nặn ra khỏi cổ họng: “Cô đang đùa giỡn tôi đó sao?”

Lâm Khuynh Nghiên hừ lạnh một tiếng, trả lời: “Anh đang đùa giỡn em đấy chứ.” Cô ngẩng đầu, đứng tầm ngọn đèn chiều vào đôi mắt của cô, vừa đen mà vừa âm u, dường như làm cách nào ánh sáng cũng không thể hòa vào nó, đảo ngược tình thế, khí thế [l]q"đôn>Vũ bức người, “Tịch, anh đã không còn tỉnh táo nữa rồi, quên thù của anh trai anh rồi sao?” Đi qua, lấy một phần giấy trắng mực đen vứt ra khỏi chiếc túi, mang khí phách dứt khoát như làm việc nghĩa không lùi bước, “Nhìn đi, đó là giấy chứng nhận kết hôn của hai người bọn họ, anh cảm thấy rằng anh còn có đường lui hay sao?”

Chỉ lạnh lùng liếc nhìn qua thôi, Diệp Tịch cười lạnh, đôi môi dính chặt lạnh lẽo cứng ngắc: “Cô còn biết nhiều hơn tôi tưởng đấy, tôi cũng chẳng biết được, cô còn hiểu thấu nỗi tâm của tôi như thế, hẳn là đã tốn không ít công sức nhỉ.” Anh cũng chỉ suy đoán mà thôi, cô cũng biết chút ít, nhưng không ngờ tới, cô lại biết cặn kẽ đến như thế.

Quả nhiên, là diễn viên, thật sự có thể che giấu khuyết điểm.

Nhìn thẳng vào đôi mắt sáng rực của Diệp Tịch, Lâm Khuynh Nghiên không hề né tránh, chỉ cười khẩy, giọng điệu mang chút tự giễu đâu đó, nhưng cũng mang theo cuồng loạn được đè nén: “Nếu em chỉ nói là tình cờ, thì có lẽ anh sẽ không tin, cho dù em biết hay không, mà biết cái gì, Tịch, em vẫn là em, nhưng mà anh đây, vẫn còn là anh của ngày trước sao? Có còn nhớ rõ lời thề son sắt ngày trước đã thề ở ngay trước phần mộ của anh trai anh không?”

Lời nói rành mạch của cô ta đã vạch trần tất cả những bí mật xưa nay được cất giấu thật cẩn thận, cô biết, một khi ngã bài, có lẽ, giữa bọn họ sẽ chẳng còn liên quan đến nhau như Sở hà Hán giới* với nhau, cô ta cũng muốn cất giấu thật kỹ, chỉ là lúc tận mắt nhìn thấy anh cẩn thận từng li từng tí như thế, lúc thì nóng ruột nóng gan vì Giang Hạ Sơ, thì cô biết ngay, cô sẽ phát điên, quả nhiên, cô thật sự ghen tị đến điên cuồng lên rồi.

*Sở hà Hán giới: con sông định biên cho nước Sở và Hán trong lịch sử Trung Hoa xưa.

Lúc Lâm Khuynh Nghiên nói xong, thì mặt mày Diệp Tịch đã âm u rồi tung rồi mù cả lên, ngọn lửa cuồng nộ nổi lên cuộn cuộn trong con người: “Tôi không nhớ rõ, chưa bao giờ tới phiên cô đến thức tỉnh tôi.” Giọng nói nặng nề như đóng băng, thật chặt, thật giống như bất cứ lúc nào cũng có thể xé tan ra, “Lâm Khuynh Nghiên, tôi vẫn chưa nói, chỉ vì cô là con gái, là đồng nghiệp mười năm của tôi, nhưng không phải như thế có nghĩa là cô có thể nhúng tay vào chuyện của tôi.”

Quả nhiên, một khi lật bài, thì anh ta sẽ phân rõ khoảng cách* ngay, đá cô ra khỏi thế giới của anh ta.

Chỉ là, cô đã không còn đường lui nữa rồi, chỉ có thể càng lúc càng ép sát từng bước: “Anh sợ em nhắc tới, sợ em vạch trần, sợ em làm gì đó với Giang Hạ Sơ, anh đang trốn tránh, anh đang lừa mình dối người.” Xoay chuyển đề tài, cô lạnh giọng rít gào lên, “Diệp Tịch, anh thật sự yêu cô ta sao?” Âm cuối bị run rẩy cuốn quanh nồng đậm, đang vang vọng.

“Cô cầm miệng cho tôi.” Trong đôi mắt chỉ còn là hoảng sợ tức giận chất chứa lên đến đỉnh, gào thét mắng mỏ giận dữ.

“Nếu yêu cô ta, vậy đã đến cái mức nào rồi, có thể buông bỏ thù hận vì cô ta chăng?”

Không lui mà là tiến tới, từng chữ từng chữ của cô đã nói hết căn bệnh khó nói tiềm ẩn bên trong trái tim Diệp Tịch.

Anh bóp chặt bả vai cô, tức giận lắc lắc, rít một câu có thể mài ra lửa từ trong cổ họng: “Tôi bảo cô cầm miệng!”

“Bị em nói trúng rồi chứ gì?”

Một lời trúng phóc, bỗng dung cảm thấy lòng mình đang rơi xuống, anh hoàn toàn không kịp cản lại, đã rơi vào thế vạn kiếp bất phục, bất tri bất giác buông bàn tay ra, anh mất hồn lui về phía sau, đôi môi run rẩy khẽ lẩm bẩm hai chữ: “Đủ rồi.”

Khi vết thương vẫn luôn được che giấu cẩn thận bị xé rách thật mạnh, thì khi đó vẫn lấy cái có phủ định để lừa mình dối người, anh muốn lui cũng không thể lui, chỉ còn lại chặt vật nhếch nhác mà thôi.

Sự mất hồn mất vía của anh, cô nhìn thấy rõ rành rành, là nên đùa cợt châm chọc hay là vẫn nán lòng thoái chí, thì cô đã không còn sức lực nữa rồi, cô

dùng tất cả sức lực, khiến mình và Diệp Tích bị đưa vào đường cùng, con đường mệt mỏi cuối chân tường, im lặng cười, thống khổ tịch liêu: “Anh vẫn còn không cho tôi nói, dường như đừng là anh không bao giờ phủ nhận lần nào cả.”

Diệp Tích ngược mắt lên, đôi mắt sáng kinh hãi rồi rời, đó là vẻ hoảng hốt lo sợ khi bị vạch trần.

Anh đã quân lính tan tác, chỉ còn lại tức giận cứng nhắc: “Cô là phụ nữ, chắc chắn tôi không ra tay, nhưng mà Khuynh Nghiên, cô cũng biết tôi là người thiếu kiên nhẫn.” Giọng lạnh lùng u ám, “Cút.”

Bỗng con người ươn ướt, lại gấu nhem đi, lông mi rung động kịch liệt, nghẹn ngào nằng to với Diệp Tích: “Diệp Tích, anh, cái tên khốn nạn này, vừa nhát gan lại còn ích kỷ khốn kiếp.”

Anh chỉ cười gằn, sắc mặt âm u khó nói thành lời, mở miệng, lạnh lùng thấu xương: “Cô không đi, tôi đi.”

Xoay người, gần như là chạy trốn chết.

“Ha ha ha——” Cô cười to, gương mặt mộc mạc tái nhợt, dường như chỉ còn là hung dữ.

Cười xong, toàn thân ||q?d|| là đi giống như sức lực bị rút cạn, cô ngã ngồi dưới đất, nước mắt nơi khoe mắt tuôn ra từng giọt, tràn lan như thác, chảy qua khoe miệng, vô cùng chua xót, cuối cùng cô khe khẽ khóc thút thít: “Diệp Tích, tại sao lại yêu cô ta, anh biết rõ là không thể mà, tại sao chứ? Em thì không được sao? Vì sao lại không thể là em chứ?”

Đáp lại cô chỉ là quanh quẩn trong phút giây, là tiếng khóc đứt quãng của cô.

Không có lý do gì cả, không tài nào không chế được, đó mới đúng là bản chất của tình yêu. Tình yêu, là thứ độc được cuốn lấy, mê hoặc, sẽ chết người.

Mà cô, đang lúc đánh cược cả cái mạng, vì sự mê hoặc của nó. Cô hao tổn hết sức lực, nghiêng ngả lao đảo đi đến trước cửa sổ, nhìn người kia chạy đi xa ở dưới lầu thật hối hả, cô thầm thì: “Tích, anh cũng đã như thế, những thứ em đã làm thì tính là cái gì chứ? Anh khiến em trở nên tự cho là đúng tự mình đa tình rồi.”

Diệp Tích bị thua tan tác, chạy trốn chết, mà cô cũng rơi vào thất bại thảm hại, hại người hại mình.

Không có ánh trăng, ngoài cửa sổ, mưa rơi từng giọt tí tách tí tách, tạt lên cửa sổ, lộn xộn

Mọi chỗ thì mưa dầm dề, một chỗ thì lạnh lẽo. Cửa sổ Tà gia, cũng bị mưa tạt tùm lùm như thế.

Giang Hạ Sơ đi vào căn phòng, lập tức cuộn mình trên chiếc ghế salon thành một cục tròn vo. Híp mắt, vẫn chẳng thèm nhìn Tà Thành đi vào theo sau, giọng điệu qua quýt: “Tôi mệt rồi.”

Làm thinh suốt dọc đường, cô mới mở miệng hạ lên đuổi khách.

Tà Thành bèn đứng ở chỗ, chỉ cần đưa tay là có thể chạm vào cô, rũ mắt xuống nhìn cô, mím môi lặng im trong giây lát, rồi lại nói: “Anh vẫn chờ em.”

Chờ em về, chờ em giải thích, cho dù là bây giờ, chờ cô mở mắt ra nhìn anh.

Từ từ, cô nâng đôi mi lên, lạnh lùng nhìn Tà Thành: “Chờ tôi làm cái gì?”

“Muốn biết, còn bao nhiêu lâu thì em về.”

“Sợ tôi không về sao?” Dường như nói tới chuyện gì đó thật buồn cười, cô cười lạnh giễu cợt.

“Chắc chắn không, chắc chắn em sẽ quay về, cho nên anh sẽ không đi tìm em.” Anh trả lời, giọng nói, lạnh lùng mà như tự kiểm chế, chỉ là đôi mắt có một ánh sáng trầm lắng được tụ lại.

Nếu như Giang Hạ Sơ biết, khoảng thời gian Tà Thành không đi tìm cô, Tà Thành suy nghĩ vô số loại cách có thể khiến cho cô ngoan ngoãn trở về bên cạnh chính anh, thậm chí suy nghĩ vô số loại cách lãng trì mang đi người kia của cô. Nếu như cô biết, chắc chắn sẽ nằng to ‘đồ điên’ chẳng.

Anh thật sự đúng là người điên, đã làm, đã nghĩ tới biết bao nhiêu chuyện điên cuồng, nhưng mà lúc nào cũng lo sợ cô coi anh như đồ điên, cũng cố gắng che giấu đi.

Nhưng mà cô ấy há, luôn luôn đối xử với Tà Thành không lạnh lùng mà cũng chẳng thờ ơ, đôi mắt sáng luôn luôn ngấn sách muôn sông nghìn núi, cô hỏi anh: “Không hỏi tôi đi đâu à?” Cô lại cuộn mình trên ghế salon, giọng nói mang chút run rẩy.

“Không muốn nói cho anh à.” Tà Thành đi qua, nửa ngồi trước mặt cô, ngược đầu lên, mới có thể thấy đôi mắt của cô, giọng nói của anh lạnh lẽo chua chát, “Hạ Sơ, chắc chắn không được quên, cho dù đi xa đến đâu, thì cuối cùng em phải quay về đây.”

Anh nói ra, cô không bằng lòng tin tưởng nhất nhưng lại không tài nào thay đổi hiện thực. Sắc mặt hơi biến đổi, bỗng lạnh tanh: “Không cần phải nhắc tôi, chắc chắn tôi không trốn, mà trốn cũng không thể thoát được.”

Anh cười với cô,, nụ cười kia vừa lạnh lùng và vừa sắc nhọn, nhưng cũng vừa đẹp mà lại vừa ảo diệu, cô chỉ cảm thấy sợ đến nổi da gà. Trong phòng rất yên tĩnh, gió lên vào trong cửa sổ, thổi lên những tờ giấy trên bàn trà cuốn tròn lắc lư, Tà Thành cúi người, cách cô rất gần rất gần, thế nên hô hấp cũng quấn quanh hai người, khi anh mở miệng, thì hơi thở chỉ toàn là lạnh lùng: “Hạ Sơ, đừng để cho bản thân gặp nguy hiểm một chút nào, đừng khiến anh không tìm thấy em, nếu như em muốn ra ngoài, thì anh tuyệt đối sẽ không ngăn cản.”

Rõ ràng lời nói của Tà Thành là ôn nhu sùng nịnh, nhưng Giang Hạ Sơ lại cảm giác như bị ném vào trong đầm vậy.

Cô bình tĩnh, chỉ là cố nén nói kích động mà thôi, đáp lời: “Hắn là anh không ngăn cản, nhưng cũng sẽ không can thiệp chứ.”

Tà Thành sẽ cực kỳ thoải mái cho tự do hết mình, bởi vì anh ta luôn có cách khiến cho người ta như đang đeo gông xiềng trên lưng khó có thể bước nửa bước.

Giang Hạ Sơ hiểu, phong cách của Tà thị /lq"d@n.

Tà Thành không nói, mà từ từ lùi lại kéo giãn khoảng cách, có lẽ là ngầm thừa nhận lời nói của Giang Hạ Sơ.

Cô nửa dựa vào ghế salon, còn anh nửa ngồi bên cạnh cô, khiến cho cô nhớ tới một câu nói hoang đường, nói đàn ông tôn phụ nữ làm vua, chắc chắn là yêu người phụ nữ này tới tận xương tủy. Bỗng dưng cảm thấy ngôn luận về tình yêu thật quá hoang đường, cô vòng qua Tà Thành, đứng dậy khỏi ghế salon, rũ mắt nhìn xuống: “Tà Thành, có biết dùng cái lót tình yêu để giam cầm có kết quả như thế nào không?”

Kết quả gì, anh chưa từng thử suy nghĩ, không nói, mà đứng lên, chỉ nhìn cô thật lâu, như muốn nhìn tới nơi sâu thẳm trong đôi mắt của cô.

Ánh mắt của Tà Thành khiến Giang Hạ Sơ hoảng hốt, cô né tránh, cầm lấy quyển sách đã mở một nửa trên bàn trà kia lên, đưa cho Tà Thành: “【Scott và Merce】đọc thử đi.”

Tà Thành cũng không nhận lấy quyển sách, thậm chí trong cuốn sách này còn lưu lại dấu vết anh đã lật xem qua.

Scott là thần trong lịch sử xa xưa của phương Tây, Merce là con thú bầu bạn chinh chiến bên cạnh ông ta. Khi thần yêu thú, Scott bẻ gãy cánh của Merce, Merce chết bên trong song cửa tù giam, Scott được chôn theo.

Dùng cái danh tình yêu để giam cầm. Scott và Merce chính là ví dụ.

Giang Hạ Sơ phần nộ thu tay lại: “Thì ra anh biết.”

Giang Hạ Sơ rũ mắt xuống, bàn tay thì trống không, quyển sách đã rơi vào lòng bàn tay của người nào đó, đầu ngón tay vẫn còn vương chút nhiệt độ lạnh lẽo của người kia, cô rút tay lại theo bản năng, người kia nắm lấy cổ tay của cô, giọng nói ngọt ngào thấm đượm khiến cô cảm thấy rất chói tai: “Anh không phải Scott, lại càng không biến em thành Merce.”

Giang Hạ Sơ chỉ cười lạnh, không muốn nói gì. Quả thật, Tà Thành không phải Scott, mà cô cũng không phải Merce, Tà Thành độc ác hơn Scott rất nhiều, còn cô thì bi ai hơn Merce, ít nhất Merce ít nhiều trong bi thảm có yếu hạn đan xen phần nào không dứt bỏ được.

Trong mắt cô là lạnh lùng, trong mắt anh là ồ ồ, không khỏi dùng sức trên tay.

Cô không vùng vẫy, cũng chỉ hơi nhú nhú mày lại, dường như Tà Thành bối rối, thả lỏng bàn tay, nhìn cổ tay hơi đỏ hồng của cô, thương tiếc ẩn hiện đầu đầu trong đôi mắt, giọng nói dịu dàng nhẹ nhàng từ tốn: “Hạ Sơ, không nên có lần sau nữa, có được không?”

Ba phần cầu khẩn, ba phần dỗ ngọt, ba phần dè dặt không xác định, chỉ có một phần ra lệnh bắt buộc.

Cô hếch môi, tạo thành đường cong ngang ngược lạnh lùng, trêu đùa treo lên đôi mắt: “Anh tức giận? Sẽ trừng phạt tôi à?”

Dường như, đối với người đàn ông này, Giang Hạ Sơ đã hoàn toàn học được sự không sợ hãi, bởi vì anh dung túng, cũng bởi vì chính cô chẳng có thứ gì cả.

“Không, anh không tha được.”

Đối với, câu trả lời của Tà Thành, chỉ là trong dự liệu mà thôi.

Cô chỉ lạnh lùng thờ ơ. Tà Thành theo lối đồng giá trao đổi, cái chuyện không bỏ được này, cô không muốn nói, cứ cung kính mà không gần gũi.

Ngoài dự liệu, Tà Thành lại nói thêm một câu: “Anh chỉ không bỏ em được.” Giọng điệu lạnh tanh sắc lẹm mang theo sát khí rét lạnh trong đó, “Em không nên tìm người khác.”

Tà Thành, động sát ý.....

Có thể, cô thật sự sai lầm rồi, coi thường sự điên cuồng của người đàn ông này.

Đôi mắt sáng rực của Giang Hạ Sơ căng thẳng, sáng quắc liếc nhìn Tà Thành: “Không được đụng đến anh ta, anh ta chỉ là bạn bè của tôi.”

“Em không cần bận bịu.” Thu lại âm u lạnh lẽo trong đôi mắt, đột nhiên giọng điệu hơi cô đọng bất đắc dĩ, nắm lấy đôi vai của Giang Hạ Sơ, “Hạ Sơ, người đó, tránh xa anh ta một chút.”

Vốn dĩ anh bày mưu tính kế như thế, buộc tất cả mọi thứ của cô trong lòng bàn tay anh.

Cô ngược mắt lên, nhìn thẳng vào đôi mắt âm u sâu xa của Tả Thành, lạnh lùng như tan nát, thay vào đó là sự giận dữ: “Tả Thành, tôi chỉ nói một lần, đừng có lấy người tôi quan tâm ra để uy hiếp tôi thêm một lần nào nữa.” Hung hăng, hất bàn tay của Tả Thành ra, cô cách ra xa vài bước, “Anh có thể thử xem, tôi lại muốn nhìn coi, là anh hối hận hay là tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Chiếc nhẫn trên ngón áp út

Edit: Quan Vũ.

Cô ngược mắt lên, nhìn thẳng vào đôi mắt âm u sâu xa của Tả Thành, lạnh lùng như tan nát, thay vào đó là sự giận dữ: “Tả Thành, tôi chỉ nói một lần, đừng có lấy người tôi quan tâm ra để uy hiếp tôi thêm một lần nào nữa.” Hung hăng, hất bàn tay của Tả Thành ra, cô cách ra xa vài bước, “Anh có thể thử xem, tôi lại muốn nhìn coi, là anh hối hận hay là tôi?”

Cô, tay không tác sát, mỗi uy hiếp của cô cũng chỉ là nói xàm nói suông, không có bất cứ lợi thế gì, chỉ là đối với Tả Thành, đó lại là trí mạng.

Lòng bàn tay trống trải nắm chặt lại, từ từ buông xuống, đôi mắt sáng rực như ngọn ngang rồi mù mịt, dường như đang xáo trộn hỗn loạn với nhau, lúc lâu sau, giọng nói của anh mới bức bách: “Diệp Tịch, lòng dạ anh ta rất thâm sâu, ba năm trước đây——”

Còn chưa nói xong thì cô đã lạnh lùng cắt ngang: “Nếu luận về lòng dạ, Tả Thành, chắc chắn không một ai có thể địch nổi với anh.” Cô phán xét như mũi khoan băng giá, vừa lạnh lùng lại vừa chính xác vô cùng.

Điểm này, Tả Thành không thể không thừa nhận, anh cười khổ tự giễu: “Cuối cùng thì em vẫn không tin anh.”

Trăm phương nghìn kế, lo trước tính sau so với bất cứ ai, lòng dạ của anh, là thứ cô không thể nào khoan dung nhất.

Xoay người, định đi ra cửa, ngọn đèn khiến bóng dáng anh trông thật âm đạm. Đằng sau lưng, giọng nói của người phụ nữ lạnh lùng: “Tin tưởng anh? Ha.” Cười lạnh, và hỏi lại: “Tin tưởng cái gì của anh?”

Tả Thành hơi khựng lại một chút, mấp máy môi, rồi lại mím chặt.

Tin tưởng anh mong em khỏe mạnh, mong em ở lại.....

Chỉ là, nói thì như thế nào chứ, cô cũng chỉ coi nó thành chuyện cười mà thôi, cười rồi lại cười mà thôi.

Cuối cùng thì chẳng nói chẳng rằng, đi ra ngoài.

Kết cách—— cánh cửa khép lại, cô ngã người lên ghế salon, hừ lạnh: “Chỉ với mi mà cũng trả lời được à.” [Chẳng biết tính nói ai, nên Vũ để trung lập vậy thôi]

Trên đời này, cho dù ai có toan tính nào khác, thì chắc chắn thứ cô sợ nhất chính là Tả Thành có toan tính khác.

Cô chỉ tin vào điều này.

Đêm dài đằng đẵng, vừa âm u, vừa tối tăm. Bên ngoài phòng, mưa đã ngừng, không có ánh trăng, toàn bộ Tả gia chìm trong u tối, chỉ có bóng đèn sáng lờ mờ trên sàn thượng.

Trời thu sau cơn mưa vừa ẩm ướt lại vừa lạnh lẽo, người đàn ông ngồi, nhẹ nhàng lay lay, từ đầu chí cuối, đôi mắt sáng rỡ chỉ nhìn vào cửa sổ đối diện, cửa sổ có bóng hình người kia, cuộn mình trong chiếc ghế salon.

Sẽ lạnh chứ?

Anh cau mày. Đứng dậy, bước vài bước đến gần cửa sổ kia, giọng nói của anh vang lên trong bầu trời đêm vắng lặng như ma quỷ yêu mị: “Những điều không thể nào được hứa hẹn này, bỏ đi cũng tốt.”

Giơ tay lên, mở lòng bàn tay ra, một sợi dây chuyền rơi xuống, ở đằng cuối có một chiếc nhẫn bạc trắng, giống như đốm nhỏ chọt lóe lên, ánh sáng lóe lên thật chậm.

Có lẽ là được treo thông xuống bia mộ quá lâu, nên cảm thấy của chiếc nhẫn này lạnh thấu xương thấu thịt.

Đặt chiếc nhẫn vào trong lòng bàn tay, sờ sờ, anh nhìn bóng người trong cửa sổ: “Anh ta thật sự quan trọng đến thế sao? Cho nên năm ấy em mới biến thành anh ta.”

Năm ấy..... Trí nhớ đã đi vào quên lãng, lúc lật lại, vẫn sẽ bóp chặt lấy trái tim như thể chẻ tre.

Những mảnh ghép ngăn ngại kia được ghép nối lại với nhau ở trong đầu, năm ấy, cũng ở nơi đây, trên cái đu dây, cũng là ngày hè mưa tầm tã như thế, cô giống như một con rối gỗ, nằm trên cái đu dây.

Anh ôm lấy cô: “Hạ Sơ, Hạ Sơ..... Em nói với anh câu gì đi.”

Gọi cô, lắc cô, nhưng cô cũng không có bất cứ phản ứng gì, mắt hờn, lạc vĩa. Nhưng trong tay lại nắm lấy một chiếc nhẫn màu trắng bạc, suốt đêm suốt ngày, vẫn cứ nhìn vào nó.

“Hạ Sơ.” Không có hồi âm, anh bèn tiện tay lấy mất chiếc nhẫn trong tay cô.

Cô chỉ hơi ngơ ra một chút, nhưng sau đó thì lại nhào lên như đang nổi điên, giọng nói thì khàn khàn do đã không nói rất lâu rồi, nhưng lại hét lên: “Trả cho tôi, trả lại cho tôi.”

Giống như con dã thú phát điên, cô đánh anh, cắn anh#Guānyǔ, nhưng ánh mắt lại nhìn chiếc nhẫn không chớp mắt.

Anh cười lạnh, đánh buông tay trong bất đắc dĩ, cô lại nhặt lấy chiếc nhẫn vào trong tay như nhặt được vật quý báu, còn miệng thì lầm bầm mãi: “Đây là dây chuyền của Hạ Sơ, tới khi cô ấy lớn lên, mình sẽ đeo nó vào ngón áp út của cô ấy.”

Anh ôm thiếu nữ đang hồn bay phách lạc vào trong lòng thật mạnh, gào thét lên với cô - đang run lẩy bẩy: “Hạ Sơ, em hãy nghe cho kỹ, chiếc nhẫn trên ngón áp út của em, chỉ có thể là anh đeo vào.”

Cô không hiểu lời nói của anh, lại lắc đầu như phản xạ có điều kiện, sau đó lầm bầm: “Không, tôi là Quý Khiêm Thành, là Khiêm Thành mà Hạ Sơ thích nhất.”

Khi đó, cô điên, điên rồi, không nhớ rõ bản thân mình là ai, chỉ nhớ mỗi Hạ Sơ, Khiêm Thành, còn cả chiếc nhẫn.

Năm ấy, Giang Hạ Sơ mười bảy tuổi, điên loạn một năm, mất trí nhớ, biến thành Quý Khiêm Thành.

Đưa tay ra, Tà Thành day day giữa chân mây, vứt lại những hồi ức này ra sau đầu, đến bên cửa sổ, chôn chiếc nhẫn trong tay vào trong bùn đất bên trong chậu hoa.

“Chỉ có anh mới có thể đeo nhẫn cho em.” Lầm bầm lâu bầu một câu, đứng dậy, đặt chậu hoa lên lan can trên sân thượng, chà là trong chậu hoa kia, đón gió, khẽ đung đưa.

Ban đêm có mưa, trời đã hơi hừng đông thì u ám mù mịt, mưa cứ kéo dài không ngớt, đây là ngày hè, càng lúc càng mưa nhiều hơn. Lúc cô thức dậy, đã chín giờ, nhưng trời vẫn u ám không trông thấy ánh Mặt Trời.

Không biết là cố ý hay vô tình, mà hằng ngày, đúng giờ này, Tà Thành chẳng bao giờ ở đây, hôm nay là một ngoại lệ, Tà Thành cũng ở trong phòng khách. Nhưng Giang Hạ Sơ sẽ không coi đây là ngẫu nhiên.

Đi qua: “Đang đợi tôi à.” Bước chân vẫn cứ bước, vòng qua Tà Thành, chỉ bỏ lại một câu: “Nhưng mà tôi muốn ra ngoài.”

“Hạ Sơ.”

Tà Thành bỏ điện thoại* xuống, nắm lấy cổ tay cô, đứng bên cạnh cô, cảm thấy hơi âm u lạnh lùng, chỉ gọi tên cô, nhưng lại không biết nói cái gì cả.

* Ta cũng không chắc lắm. Gốc là [搥], trong tiếng Hán có nghĩa là điện thoại,... nói chung là đồ công nghệ điện tử ấy, ai biết tiếng Tàu chỉ toa với.

Duỗi tay ra, gỡ đầu ngón tay của Tà Thành, nụ cười trên môi lạnh mấy phần: “Nếu như anh lo lắng, có thể sai người đi theo.”

“Hôm nay là chủ nhật.” Tà Thành trả lời như thế, không khí lạnh lạnh tràn vào lòng bàn tay trống rỗng, từ từ buông xuống.

Giang Hạ Sơ lạnh lùng: Thật là không có chuyện gì anh ta không biết.

“Cho nên?” Giờ đây cô mới nhìn thẳng vào mắt Tà Thành, hỏi ngược lại.

“Anh đi với em.” Giọng nói mang chất không cho cự tuyệt, dường như còn mang chút cẩn thận dè dặt ở đâu đó.

Giang Hạ Sơ cự tuyệt thẳng thừng: “Không cần.”

Lạnh giọng, anh kiên trì: “Anh không yên tâm”

“Tùy anh.” Vứt lại hai chữ, Giang Hạ Sơ xoay người đi về phía trước, khoe môi treo lên một tia buốt giá.

Suốt con đường, Giang Hạ Sơ quen thuộc, QV/ulq7dn đi ở đằng trước, còn đằng sau lưng, Tà Thành nhìn bóng hình cô thì giật mình.

Trung tâm thương mại thế giới Golden Mile*, lầu 38, phòng chuyên về tâm lý trị liệu, trong hành lang lại càng yên tĩnh hơn nữa, không hề có bất cứ ai lui tới, hai người bọn họ một trước một sau, luôn duy trì khoảng cách không xa không gần.

❖

[金隅世贸] Khu thương mại Golden Mile nằm ở khu phát triển Thanh Đảo - khu Thái Hành Sơn phía Bắc đường Hương Giang, tỉnh Cương Sơn ở đường phía Tây, nằm gần Công viên Mã Hào và có vị trí địa lý thuận lợi và khung cảnh tuyệt đẹp.

Dự án chỉ cách trung tâm hành chính của khu phát triển 1,2 km và cách đường hầm biển trên Vịnh Giao Châu khoảng 2,3 km, mất 25 phút để đến ga tàu Thanh Đảo, 60 phút đến sân bay trạm dừng chân Thanh Đảo và đi dọc theo quốc lộ Tân Hải là có thể đến Nhật Chiêu và những nơi khác.

Có các cơ sở y tế, giáo dục, thương mại, mua sắm và giải trí hoàn hảo xung quanh dự án.

❖

❖ Khúc dịch này, có mấy dòng đầu là hơi mù, editor không biết tiếng Tàu

❖ Cám ơn Thất đệ đã giúp ca (y)

Bỗng nhiên Giang Hạ Sơ thả chậm bước chân, nhìn về phía trước, hỏi Tà Thành ở đằng sau lưng: “Tà Thành, anh có biết là bệnh gì chẳng?” Năm năm như một ngày trị liệu tâm lý, không phải bệnh lý, mà bệnh tâm lý thì lại càng đáng sợ hơn.

Câu hỏi nảy ra bất thành hình, Tà Thành ngậy người một lát, rồi trả lời: “Đừng nghĩ quá nhiều.”

Cô không nhanh không chậm đi tới, đưa lưng về nhau, trên gương mặt của Tà Thành phủ lên một tầng mù mịt: “Vốn dĩ tôi không xác định được, chỉ là sắp xếp của anh thì lại không thể hiểu nổi. Chẳng hạn như bây giờ, hay là những thứ thuốc trong ngăn kéo anh đã đụng tay đụng chân.” Cô không phải đùa ngốc, chỉ là lười đoán già đoán non thôi.

“Em đã biết rồi.” Tà Thành không thừa nhận cũng chẳng phủ định, đối với người phụ nữ này, luôn luôn lăm thứ ngoài ý muốn như thế.

Bước chân dừng lại, cô xoay người lại nhìn Tà Thành: “Thuốc ở ngăn dưới cùng trong tủ đầu giường của tôi, từ ngày đầu tiên vào ở trong Tà gia đã bị tráo đổi, hẳn là anh không biết, tôi đã uống thuốc năm năm, tất nhiên vị giác không còn giống người bình thường rồi. Còn nữa, anh ngầm cho phép sự trị liệu của bác sĩ Tần, chắc chắn là có lý do, cho nên, tôi đã không hề đoán sai, không phải sao?”

Là bệnh như thế nào, bây giờ bảo Tà Thành đến bây giờ cũng bó tay chịu thua thôi, vốn Giang Hạ Sơ cũng lười đoán sự tình, đã bắt đầu tò mò rồi.

Tà Thành ním môi, lăm thỉnh trong giây lát.

“Em phải nhớ cho kỹ, anh chỉ mong em khỏe mạnh.” Anh đi đến trước mặt cô, cúi người, đôi mắt cũng phẳng lặng như nước hồ thu, hình ảnh phản chiếu trong đó chính là cô, dịu dàng đến lạ thường, mặc dù trên gương mặt cô thì lạnh lùng âm u như màn đêm.

Giang Hạ Sơ chuyển mắt đi, Tà Thành trong mắt cô, động tác xoay người rất quen thuộc như đã làm biết bao nhiêu lần, xoay lưng về phía Tà Thành, giọng điệu thờ ơ bất cần: “Những thứ thuốc này đã bị tôi vứt đi hết rồi.”

Tà Thành cũng không tự nhiên lại cho, giả dụ như anh ta cho, thì chắc chắn không thềm tiếp nhận chính là điều hiển nhiên, theo nguyên tắc đồng giá trao đổi của Tà Thành, chưa bao giờ lại chịu thiệt, cho nên, cô không ngu đến nỗi thí cái mạng đi nhận cái gì đó của Tà Thành.

Hơn nữa, còn một điểm, mãi mãi không được có ý đồ rồi đi nói dối với Tà Thành, bởi vì anh ta muốn biết, thì có đủ thứ phương pháp, mờ ám không dấu vết, không hề khuấy tung lên, mà mọi thứ vẫn nằm trong lòng bàn tay anh ta.

Cho nên, câu trả lời của anh không nằm ngoài dự kiến của Giang Hạ Sơ: “Anh biết. Không nên đưa bản thân em tới quấy phá anh, thuốc, cũng không nên vứt đi nữa, anh có rất nhiều cách khiến em uống hết.”

Không phải là uy hiếp, mà là trần thuật, cũng chẳng phải là ăn nói ba hoa, Tà Thành có năng lực như thế, anh nghĩ mình muốn làm gì, thì chắc chắn có đủ loại cách, dự đoán được, nhưng không thể tưởng tượng được.

Đây là Tà Thành, một Tà Thành như thế, khiến người khác phải sợ, khiến người khác hết đường trốn thoát. Chỉ có Giang Hạ Sơ, gương mặt lại thờ ơ, lạnh như tiền, cô trả lời: “Được. Cho dù không tốt lên, thì cũng đã như thế năm năm rồi. Tôi chỉ tò mò, có phải căn bệnh này không liên quan đến anh hay không? Dường như là từ khi anh xuất hiện, hình như là cực kỳ khác thường, tôi cũng không thể mừng rỡ ra được, anh chính là cái nguyên nhân kia.” Quay đầu lại, nhìn vào mắt Tà Thành, ánh nhìn ấy sáng quắc giống như áp bức dò xét, cực kỳ giống Tà Thành.

Tề Dĩ Sâm từng nói, Giang Hạ Sơ không thích đoán già đoán non, chẳng hạn như thật sự bàn về việc này, chắc chắn cô là một trong những cao thủ. Lời

này đúng chính xác không sai một ly.

Người phụ nữ này ấy, thông minh đến mức khiến Tà Thành hết cách luôn.

Nên trả lời như thế nào đây? Đúng? Không đúng? Cũng không được, cứng miệng không trả lời được. Lặng im đi đến trước mặt cô, đưa tay ra, nắm lấy vai cô, anh chỉ nói: “Em sẽ khỏe lại.”

Câu trả lời lập lờ nước đôi, cũng chẳng ngờ, Tà Thành cũng sẽ trốn tránh.

Quả nhiên nguyên nhân của căn bệnh này chính là anh ta mà, thế chắc chắn là không thể trị khỏi cho cô được, Giang Hạ Sơ chắc chắn như thế, đối với Tà Thành, không dám ôm niềm hứng khởi đâu.

Giờ thì tốt rồi, Tà Thành là người điên, cô là người bị bệnh tâm lý, dường như khoảng cách càng gần hơn, thật là chẳng thích! Trong đôi mắt Giang Hạ Sơ hiện lên một tia sáng rồi lại biến mất đi, gơ tay lên, đẩy tay Tà Thành ra: “Trên đời, có bốn chuyện [q]]d] anh không thể nắm trong tay được. Sinh lão bệnh tử. Cho nên những câu đại loại thế này ‘Em sẽ tốt lên’, ‘Anh chắc chắn không để cho em có chuyện gì’ thì không cần nói nữa.”

Xoay người, đi vào sâu hơn, khoe môi hơi nhếch lên: Sinh lão bệnh tử, trong bốn cái này, miễn là như chiếm lấy, thì Tà Thành đã không thể nắm trong bàn tay rồi, mặc dù điên cuồng, nhưng dường như là ý tưởng thật tốt.

Đằng sau lưng, bước chân của Tà Thành dừng lại, cười gằn tự giễu: “Thiếu mất một chuyện.” Ngón tay sáng bóng trắng như sứ, chỉ vào bóng lưng của người trước mặt, anh khà hé môi, “Em.”

Trên đời này, không gì Tà Thành không làm được, chỉ có năm chuyện là bí: Sinh lão bệnh tử, còn cả Giang Hạ Sơ.

Cất bước, từ từ nới bước theo sau, bước đi không vội vàng không quá chậm, giữ khoảng cách không xa không gần.

Đi đến cuối cùng, là một cánh cửa, ghi phòng trị liệu của Tàn Hi Viện.

Nắm lấy bàn tay, cửa còn chưa mở thì Tà Thành đã phủ lên mu bàn tay của cô, anh hỏi: “Có sợ không?” Giọng dịu dàng, hiền hòa không giống với Tà Thành.

“Chỉ là ngủ một giấc.” Giang Hạ Sơ trả lời như thế, chỉ toàn là kiểu qua loa cho có lệ, cũng không thèm nhìn vào mắt Tà Thành.

“Ngủ cho ngon giấc, anh ở đây.” Duỗi tay ra, quán lấy lọn tóc rũ xuống của cô. Bàn tay chạm vào má cô, nhẹ nhàng lướt tay qua từng chút từng chút một, tiếng nói thuần chất như rượu đỏ ủ lâu năm, êm tai đến mức say lòng người, “Anh chờ em ở đây.”

Thần thoại trong giới ca sĩ Diệp Tích cũng nói chất giọng của Giang Hạ Sơ rất dễ nghe, chỉ là, có đôi khi, cũng sẽ khiến cho người ta rét buốt sợ hãi nỗi da gà: “Anh không cần ở đây đâu, tôi sẽ không ngủ được.” Cô cười như không cười, đẩy bàn tay của Tà Thành ra.

Tà Thành cười khẽ, nhưng lại hơi bất bí, thu tay lại.

Lạch cạch—— Cánh cửa khép chặt lại, người kia không do dự dù chỉ là trong giây phút.

“Ha.” Cười lạnh thành tiếng, xoay người đi, khẽ lăm bằm một mình, “Em vẫn cứ không cho anh con đường sống như thế này.”

Một cánh cửa, ngăn cách cách một khoảng, đi cũng không xa, người đàn ông bên ngoài căn phòng, lê tấm thân tiêu điều khuất xa, người phụ nữ trong phòng ngồi trên ghế salon, khẽ cười.

Tàn Hi Viện ngồi đối diện, đặt một chiếc máy vi tính trên gối, ngược mắt nhìn Giang Hạ Sơ, rồi lại nhìn ngó ra cửa: “Tà Thành cũng đến đây à?”

“Ừm, anh ta lo lắng, chắc là sợ tôi trốn chạy.” Giang Hạ Sơ chỉ pha trò, nụ cười bên môi vẫn chưa tắt đi, thần sắc lạnh nhạt.

Còn Tàn Hi Viện chỉ cười cười, nhưng cũng cân nhắc giọng điệu: “Về tâm lý học, lo lắng là lo lắng, sợ hãi, không xác định và về hành động học, thì cùng một loại biểu hiện.”

Đôi mắt sáng của Giang Hạ Sơ hơi hột, trống rỗng, dường như giọng nói được cao điệu hơn, vô cùng lạnh nhạt: “Tôi không hiểu những thuật ngữ chuyên ngành này.”

Không phải không hiểu, chỉ là đã hiểu sơ sơ, trong tâm lý học, gọi là trốn tránh. Tàn Hi Viện cười cười, không phân tích chuyên môn của cô nữa.

Giang Hạ Sơ đang ngủ ung dung, dưới mí mắt của cô là một mảng quầng thâm xanh đen, cô (Tàn Hi Viện) hỏi: “Dạo này mắt ngủ à?”

“Ừm, không khí của Tà gia không tốt, luôn suy nghĩ vẩn vơ.”

Cô trả lời như thế chẳng quan trọng gì, trong giọng nói, chỉ có âm cuối thì có hơi thất thường, còn môi thì nhếch và chân mày đần đần thì nhíu chặt lại. Theo thói quen nghề nghiệp, Tàn Hi Viện đã phân tích triệt để thông qua vài lần gặp mặt: Tà Thành, quả nhiên khiến cô ấy đứng ngồi không yên.

Căn bệnh này của Giang Hạ Sơ, trị liệu năm năm, sắp bị Tà Thành hủy hoại trong phút chốc, Tàn Hi Viện hơi bó tay hết cách, bàn tay gõ trên bàn phím

khựng lại trong chốc lát, ngược mắt lên và hỏi: “Đang nghĩ gì thế?”

“Dĩ Sâm” Giang Hạ Sơ trả lời, khoe miệng hơi nhếch lên một chút, càng lúc càng nhúu chặt lông mày.

Tần Hi Viện trầm ngâm một lúc: “Hôm nay không ngủ được, chúng ta tháo chuông.” Đặt máy vi tính lên bàn trà, nhìn đôi mắt Giang Hạ Sơ đang chất chứa nụ cười, không hề sắc bén, dường như có thể dễ dàng nhìn thấu mọi thứ.

Muốn tháo chuông thì phải tìm người buộc chuông, và nút thắt lớn nhất trong lòng Giang Hạ Sơ chính là Tề Dĩ Sâm.

Giữa trán Giang Hạ Sơ dần dần phẳng lạng, khe gập khoe môi, chua chát: “Có thể là người buộc chuông của tôi không ở đây.”

“Ai bảo không ở đây.” Tần Hi Viện cười khẽ, xoay máy vi tính lại một góc, đặt ngay trước đôi mắt ngơ ngác mà như đang lo lắng của Giang Hạ Sơ.

Trên màn hình, thật bất ngờ, dung nhan quen thuộc thanh tịnh rơi vào đôi mắt Giang Hạ Sơ, nhưng dường như cô lại như đang ngẩng ra quên trời quên đất.

Con người bị ngăn cách muôn sông nghìn núi, lại gần như đang đứng ngay trước mắt: “Hạ Sơ.”

Anh đang gọi tên cô, còn giọng nói vẫn khiến người khác yên tâm như ngày mới gặp nhau.

Hàng lông mày nhúu chặt của Giang Hạ Sơ giãn ra, những nếp nhăn trên trán tan biến dần, mấp máy môi, nhưng lại chẳng thể nói nên lời.

“Hạ Sơ.” Tề Dĩ Sâm cười, cười yếu ớt với cô, nụ cười mà cô đã từng rất quyến luyến, nhưng hình như lại khiến cô như đang chiêm bao vậy.

Cô cũng cười, cười thật miễn cưỡng, chắc chắn là khó coi hơn cả khóc.

“Nói chuyện với nhau đi.” Tần Hi Viện nhìn thoáng qua, bỏ lại một câu, đeo tai nghe, để lại không gian tĩnh tại.

Cô mở miệng, giọng khàn nói ra hai chữ: “Dĩ Sâm.” Cái tên đã quen thuộc đến không thể nào quen thuộc hơn nữa, hai con chữ đã từng thốt lên biết bao nhiêu lần, nhưng tự dưng lại cảm thấy thật là xa vời.

“Ừ.” Anh vẫn giống như trước đây, vẫn đáp lại cô thật êm dịu, vẫn còn gật gật đầu, không khác trong trí nhớ một chút nào.

“Em tưởng rằng anh sẽ không trả lời em chứ.” Dù là cố gắng đè nén lại, nhưng giọng điệu vẫn nghẹn ngào.

Khi đó, anh bất tỉnh nhân sự, cô gọi tên anh suốt cả đêm, nhưng anh vẫn không đáp lại một câu nào. Vốn là không có uất ức, nhưng tới khi thấy mặt anh, đôi mắt của anh, thì bỗng nhiên lại cảm thấy tủi thân vô cùng: “Ở bệnh viện, em gọi anh rất nhiều lần như thế, nhưng anh cũng không trả lời em, ngay cả một câu cũng không có.” Con người cay xè, cô bèn nhìn chăm chăm vào gương mặt Tề Dĩ Sâm trong màn hình, dường như chỉ trong nháy mắt, giống như nó đã tan biến mất rồi.

Hình như định đưa tay ra, nhưng rồi lại thu lại trong phút giây, anh khá gần màn hình, có lẽ là mệt mỏi, nên giọng nói hơi yếu ớt: “Rất xin lỗi, lúc em gọi tên anh đã không trả lời, khiến em sợ hãi rồi.”

Con người cay cay hơi trốn tránh, cô nhìn bàn tay gầy yếu như que củi của Tề Dĩ Sâm hạ xuống: “Không được có lần sau nữa đâu đấy, nhé?”

“Ừ.” Tề Dĩ Sâm gật đầu, có thể là muốn cười lên, nhưng khi đến miệng thì lại hóa thành chua xót cứng đờ.

Hình như có thứ gì đó che đi đôi mắt, Giang Hạ Sơ chớp chớp đôi mắt sáng thật mạnh, giọng điệu bình tĩnh: “Trong người có khỏe không.” Lắng nghe, đầu đó trong giọng cô còn mang run rẩy.

“Ừ.” Tề Dĩ Sâm gật đầu.

Sắc mặt tiêu tụy, trắng bệch như tờ giấy..... Anh lại cười như thế, cô buông bàn tay xuống ngay trên ghế, ngón tay nắm chặt.

Anh không khỏe..... Cô biết, chỉ là muốn làm bộ như không biết thôi.

Rồi hỏi tiếp: “Phẫu thuật à?”

“Ừ.” Anh lại gật đầu, rồi nói thêm một câu, “Khỏe hơn nhiều, có thể xuống giường được rồi.”

Câu trả lời rập khuôn, nằm trong sự kiến của Giang Hạ Sơ, Dĩ Sâm của cô luôn luôn như thế, sẽ không nói dối với ai, nhưng lại dùng những lí do củ chuối để khiến cô an tâm, không biết rằng, thật ra thì cô lại càng không yên tâm, chỉ là lại làm bộ nữa thôi.

Chua xót trong cổ họng, sắp không thành lời nữa rồi, nhưng cô vẫn lải nhải hỏi thêm: “Hóa trị liệu chắc rất đau lắm?”

“Không đau.” Mặc dù ngăn cách bằng màn hình, nhưng vẫn có thể thấy mồ hôi lấm tấm trên trán anh.

Không đau? Thế thì anh giấu giếm cái gì? Anh lại dùng mấy cái lí do củ chuối để nói dối cô.

Trái tim, như bị cái gì đó chà xát qua một phen, rất đau rất đau. Có thứ gì đó hơi chua xót, rung rung trong đôi mắt không thể không chế nổi, nhưng lại cắn răng không để nó rơi xuống, vờn bàn tay ra, đầu ngón tay chạm vào màn hình lạnh lẽo của máy vi tính, ngăn cách muôn sông nghìn núi, bên kia là gương mặt của Dĩ Sâm: “Dĩ Sâm, anh gầy đi rồi.” Cô cười nói, cười chảy nước mắt.

Tề Dĩ Sâm hơi lui về phía sau, dường như đang kéo giãn khoảng cách với đầu ngón tay của cô, anh giật giật khoe môi, rồi nghe thấy, anh dùng rất nhiều sức lực để nói chuyện: “Đừng lo, anh rất khỏe.”

“Anh gât em, anh không khỏe.”

Đây là lần đầu tiên, cô vạch trần lời nói dối rôm của Tề Dĩ Sâm.

“Đứa ngốc.” Tề Dĩ Sâm cười thật bất đắc dĩ, đôi môi trắng bệch mím lại nhếch thành một đường cong.

Anh luôn là thế, YūYū!?!q?d luôn luôn sùng nịnh lại bất đắc dĩ gọi cô là đứa ngốc, đúng là cho tới bây giờ, người ngốc nhất kia vẫn luôn là người kéo dài hơi tàn của chính bản thân anh vì cô mà.

Đúng vậy mà, cô cũng là đứa ngốc, và bây giờ cũng chỉ có thể ngây ngô cười mà chẳng nói điều gì.

Tề Dĩ Sâm liếc nhìn cô thật lâu rồi nói: “Em không nên thỏa hiệp với Tả Thành.”

“Không như thế thì là thế nào?” Cô không nặn nong cũng chẳng thờ ơ hỏi lại, mang khí phách quyết tuyệt như chính là như thế.

“Anh đã sống đủ từ lâu rồi.” Tề Dĩ Sâm thờ dài, nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sủng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Lòng của phụ nữ, thật là kín đáo

Edit: Quan Vũ.

“Không như thế thì là thế nào?” Cô không nặn nong cũng chẳng thờ ơ hỏi lại, mang khí phách quyết tuyệt như chính là như thế.

“Anh đã sống đủ từ lâu rồi.” Tề Dĩ Sâm thờ dài, nhìn cô.

Một người từ nhỏ đã bị bệnh không thể trị khỏi như anh, nếu như không gặp Giang Hạ Sơ, có lẽ #Guānyuānh đã hóa thành bộ xương trắng rục trong đồng đất vàng từ lâu rồi.

Đôi mắt sáng rực của Giang Hạ Sơ dần trở nên lạnh lùng, chế giễu: “Anh cái gì cũng tốt, chỉ là không đủ lòng tham.” Dừng lại một chút, bảo anh, rồi lại tự giễu, “Mà cũng chẳng đủ ích kỷ.”

Anh chỉ cười, cười cho qua, khoe môi lạnh lẽo chua xót: “Rất xin lỗi, Hạ Sơ, đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng, anh không thích ba chữ kia.”

Ba chữ thôi đã tóm lược lại tất cả những thứ không thể tránh khỏi, những thứ không thể biết trước, giờ đây, anh vẫn cứ ích kỷ thôi.

Giang Hạ Sơ lắc đầu, đôi gò má đã vương những giọt nước mắt, có đôi chút khăn trương căng thẳng cứng đờ: “Em không chịu, đợi anh về rồi nói ngay trước mặt em.”

Tề Dĩ Sâm khẽ giật khoe môi cứng nhắc, không cười nổi, lặng thinh không trả lời.

Anh không thể nào đồng ý ngay, bởi vì không hề chắc chắn, cho nên không dám dễ dàng cho cô hy vọng, chỉ có thể lựa chọn làm thinh không nói.

Đôi mắt sáng của Giang Hạ Sơ nặng nề vô cùng ngổn ngang: “Không được không trả lời em, Dĩ Sâm, bây giờ anh khiến em rất không yên tâm.”

Anh luôn nói: Hạ Sơ, anh luôn luôn ở đó.

Giờ đây, anh chẳng nói chẳng rằng gì cả.

Cô luôn luôn cho rằng, Dĩ Sâm là ông trời ban cho cô sự chiếu cố duy nhất, nhưng mà bây giờ phần chiếu cố kia, dường như cô không thể nào nắm giữ được nữa rồi, cho dù cố gắng tới mức nào đi chăng nữa, cô vô cùng bất an.

Lát sau, mở lời: “Anh sao?” Anh khẽ hé môi hỏi ngược lại, rồi lại tự trả lời, “Em cũng khiến cho anh rất không yên tâm.” Lông mi đen nhánh dài khẽ run, anh ngập ngừng giật giật môi, “Hạ Sơ, em nghĩ xem phải làm sao đây?” Trong cổ họng như bị đồ cái gì, đè nén đến nỗi khiến người ta chua xót.

Cô bật cười, tại sao anh không thể ích kỷ một chút?

“Anh ấy rất dung túng cho em, em rất khỏe.” Một lúc sau, cô trả lời như thế, mang một nụ cười kiệt quệ.

Hai người này à, có những chỗ rất giống nhau đấy chứ? Anh ta thì âm thầm chịu đựng nỗi đau, nói rất khỏe; còn cô thì che giấu đau thương, nói rất khỏe.

Đôi mắt dịu dàng chăm chú, dường như ngăn cách bằng màn hình máy vi tính, hình như đôi mắt thâm thúy kia có thể nhìn thấu lòng cô, anh tiếp lời của cô: “Em không khỏe.” Nụ cười trên đôi môi cô, cái chớp mắt, cứng ngắc, anh cười khổ, “Hạ Sơ, em vẫn không thể học cười là như thế nào.”

Giang Hạ Sơ hơi mím môi, hơi đông cứng, cuối cùng thì cười không nổi.

Lúc nào anh cũng có thể liếc một cái là có thể nhìn thấy tất cả những gì cô muốn giấu giếm không muốn cho người ta biết, không bị ảnh hưởng cảm xúc vì lời nói của người khác, mà cô cũng không thừa nhận cùn chẳng chối đi: “Hai ta nhất định phải có một người khỏe mạnh, nếu không như thế thì em sẽ cảm thấy rất thiệt thòi, nếu như anh đã biết em không khỏe, vậy thì anh đến phụ trách cái con người này đi.” Quy tắc đồng giá trao đổi, là Tà Thành đã dạy cho cô, bắt đầu học, còn đơn giản hơn cả cười.

Cô luôn luôn suy nghĩ, có một người nào để ý đến người khác như thế, anh khỏe mạnh, có phải bản thân mình cũng khỏe mạnh phải không?

Cái đáp án này, chỉ có Dĩ Sâm mới có thể trả lời, nhưng mà anh lại im lặng.

Cô đuổi theo đôi mắt mang ý đồ trốn tránh của anh: “Không thể làm được sao?” Anh vẫn không nói gì, gương mặt, càng trở nên trắng bệch. Cô nhìn anh bằng đôi mắt đỏ hoe: “Dĩ Sâm, anh biết không? Ban đầu em không có uất ức, nhưng hình như bây giờ lại có một chút, không thể đền bù thư thế được.”

Uất ức, cái thứ này, Giang Hạ Sơ vẫn chưa học được.

Cô đang cố ý, chính là muốn anh ánh náy, muốn anh không nở lòng mới được.

Giang Hạ Sơ luôn có thể dễ dàng khiến Tề Dĩ Sâm đầu hàng, anh bất đắc dĩ, lại thỏa hiệp: “Được, anh sẽ khỏe mạnh, anh sống được ngày nào thì hay ngày đó. Đồng ý với anh, sau đó thì em cũng không được cam chịu số phận.”

Giọng điệu nặng nề, từng chữ từng chữ, chữ nào cũng giống như tảng đá, đặt vào trái tim cô, mất sa sầm, cô liếc nhìn anh: “Sau đó?” Giọng điệu trở nên lạnh lùng trong phút chốc, “Dĩ Sâm, anh lại thu xếp hậu sự, năm năm này, anh luôn luôn như thế này.”

Giang Hạ Sơ rất hiếm khi nói chuyện với Tề Dĩ Sâm bằng giọng điệu lạnh lùng, ngoài trừ những lần anh ‘nhắc đến hậu sự’.

Cô không thích, thật ra thì làm sao anh lại bằng lòng, chỉ có vài người, có một số chuyện chắc chắn là bất đắc dĩ.

Tề Dĩ Sâm bật cười, thờ dãi: “Đúng thế, cuối cùng anh cũng không yên tâm về em.”

Cho nên trong năm năm này, anh thu xếp nhiều thứ ‘hậu sự’ như thế, nhưng luôn sợ hãi, nếu như anh đi rồi, có phải thế sẽ không còn có một người nào, trong lúc cô đang bị thương tích Q/V>lqđđ đây mình, bầu bạn bên cạnh cô, ôm lấy cô, năm năm nữa, vẫn sẽ kéo dài hơi tàn với cái thân xác mang bệnh nguy kịch, bởi vì vẫn chưa tìm thấy người có thể thay thế anh.

Đôi mắt sáng của anh uể oải, có lẽ là đau đớn thôi, hay lại lo lắng thôi.

Giang Hạ Sơ mở to mắt, không đành lòng nhìn, mà cũng không đành lòng không xem, thả lỏng bàn tay xuống bên người, nắm thật chặt: “Nếu không thể buông bỏ thì không nên bỏ xuống, em chờ anh về. Anh sẽ về chứ?”

“Sẽ.” Anh trả lời, đôi môi trắng bệch nở nụ cười với cô.

Cô khăn trương nhũn chặt lông mày lại, khói mù từ từ tản ra.

Lời Tề Dĩ Sâm đã nói, Giang Hạ Sơ luôn luôn tin tưởng. Cho nên, anh sẽ trở về, cô sẽ đợi.

Chẳng biết khi nào mà Mặt Trời đã nấp sau mây đen, mưa, rơi từng giọt, bây giờ là giữa mùa hạ, luôn luôn dễ dàng biến đổi khác thường, tầng 98, cao ốc trung tâm thương mại chọc trời, đúng là khoảng thời gian hoàng kim trời ban, đại sảnh của trung tâm thương mại thế giới rộng lớn như thế, nhưng chỉ có gậy vang lên từng tiếng.

“Tung ra thị trường quảng bá, thì xin phiền phát thanh viên Quan Hân rồi.”

Đàn ông đi ra từ trong gió tanh mưa máu luôn không thể thiếu một loại âm u khiến người ta sồn gai ốc, dù cho giờ đây người này đang cười với bộ mặt hiền lành.

Cho nên nói, cường hào mặc Tuxedo* cũng không thể trở thành quý tộc. Nếu Trương Ngao Thiên là cường hào dưới bầu trời, thì Tà Thành là quý tộc bẩm sinh, điểm này mọi người ai cũng biết, nhưng mà trong Thượng Hải cũng không có mấy ai dám nói như thế cả.

*Tuxedo: Áo đuôi tôm

Không thể không nói Quan Hân được cái lão hồ ly trên thương trường Quan Chấn Bắc kia chân truyền, làm đủ thứ mảnh khốc làm ăn, phụ họa khách sáo mà lại chẳng hiện lên vẻ nịnh nọt: “Trương tổng khách sáo rồi, cái này toàn là chuyện tôi nên làm.”

“Thế hợp tác vui vẻ.”

Duỗi tay ra, bắt tay nhau, tư thái lễ nghi không thể bắt bẻ: “Hợp tác vui vẻ.” Thả tay ra, khẽ cười duyên, “Kế hoạch quảng bá, tôi sẽ bảo người ta mau chóng đưa qua.”

“Không vội, nếu làm trễ nải thời gian phát thanh viên Quan bên bạn trai, thì tôi có tội lớn lắm.”

Nụ cười của người đàn ông này, ánh mắt cực kỳ sắc bén, Quan Hân nghĩ đến ba chữ: Tiểu diện hồ*.

* Tiểu diện hồ: ví với người bên ngoài thì cười nói vui vẻ, bên trong thì vô cùng độc ác.

Mặc dù, Trương Ngạo Thiên lăn lộn trong gió tanh mưa máu được vài thập niên rồi, nhưng Quan Hân cũng không phải là tay mơ mới biết mùi đời.

Nụ cười không cảm xúc, nhưng lại khiến người ta không thể bắt chẹt ra: “Trương tổng nói đùa rồi.”

Hôn nữa, ba chữ nhạy cảm bạn trai*, trong lòng #yũ#l"qd Quan Hân vang lên hồi chuông cảnh báo, đề phòng không dấu vết.

*Bạn trai [男朋友]

Lão hồ ly chỉ cười cười: “Có phải là đùa hay không——” Ngưng giọng lại, đôi mắt ung lút qua Quan Hân, nhìn chỗ khác, rồi lại xoay chuyển lời nói, như chăm chăm bắt lấy con mồi, mang theo hứng thú cực kỳ, “Hỏi coi tổng giám đốc Tà có biết hay không?”

Chống gậy đi vòng qua Quan Hân đang sững sờ: “Tổng giám đốc Tà, đã lâu không gặp a.”

Quan Hân ngây người trong phút giây, rồi đôi mắt phượng như đang gọn sóng dạt dào đầu đó, khóe môi cô mỉm cười, từ từ xoay người lại: “Anh cũng ở đây——” Giọng nói đĩnh chỉ rồi im bật, đôi mắt mênh mông sóng nước hỗn loạn, dừng trên người Giang Hạ Sơ ở bên cạnh Tà Thành.

Như thời tiết chuyển biến mây kéo ùn ùn bỗng dừng lại trời xanh mây trắng, sau đó thì bất thình lình, một tia sấm sét nổ ra vang dội, có lẽ tâm tình của Quan Hân là loại này.

Phụ nữ, luôn luôn thích tìm tòi soi mói, còn đàn ông thì luôn ngoảnh mặt làm ngơ. Gần như ánh mắt của Tà Thành chưa bao giờ dừng lại ở Quan Hân, mà nhìn thẳng vào Trương Ngạo Thiên: “Đường như chúng ta không hề gặp mặt là điều tất yếu.”

“Ha ha ha, tổng giám đốc Tà thật thích nói đùa.” Trương Ngạo Thiên cười sang sảng, tránh khỏi Tà Thành làm cho xấu hổ vào lúc này. Chỉ là bàn tay nắm gậy, nhìn xuống thật kỹ, thì gân xanh như ẩn như hiện. Trên đời này, điều khiến người ta khó chịu nhất, có lẽ là làm bộ mặt mày hiền hậu cười với kẻ có huyết hải thâm thù, không có cách nào, đó là một đen ăn đen, thói đời cá lớn nuốt cá bé.

“Từ trước đến nay tôi không bao giờ mở miệng nói đùa.”

Tà Thành nói một câu với vẻ ôn hòa, cuối cùng Trương Ngạo Thiên cũng cười không nổi nữa, phần nộ giật giật khóe môi: “Nghe đồn tổng giám đốc Tà cương quyết cuồng vọng, đúng là không sai.”

“Nghe đồn tiền thân của trung tâm thương mại thế giới là Phụng Vũ, đúng là không giả.” Tà Thành vẫn không chậm không nhanh, đôi mắt âm u lạnh lùng buốt giá.

Trương Ngạo Thiên kinh ngạc, sắc mặt thoáng qua sự hung ác nham hiểm: “Quả nhiên tổng giám đốc Tà nắm bắt thông tin nhanh nhạy.”

Trung tâm thương mại thế giới lệ thuộc vào Trương thị, là một trong số ít những tài sản bị bàn tay to của Trương Ngạo Thiên tẩy trắng, mọi hoạt động đều đã được quản thúc dưới cái danh phi thực tế, đều được tiến hành ở một nơi bí mật gần đó, thế mà vẫn không thể qua mắt Tà Thành được.

Người đàn ông này không gì dđlq"đ không làm được, thật đáng sợ! Trương Ngạo Thiên không dám khinh thường một chút nào!

Tà Thành không nói nhiều lời với Trương Ngạo Thiên, gương mặt anh tuần không lên bất cứ biểu cảm gì: “Cô đến đây làm gì?”

Quan Hân thâm cười khẩy, cuối cùng thì người đàn ông này vẫn keo kiệt dù chỉ là một cái nhìn.

“Công việc chung.” Câu trả lời không nóng không lạnh, nụ cười yếu ớt không dơ bẩn, cô vẫn là người phụ nữ thanh nhã cao ngạo, “Còn anh?”

“Công việc chung.”

Tà Thành cũng trả lời như thế, ngắn gọn đến nỗi như qua loa cho xong chuyện.

Quan Hân cười hỏi ngược lại: “Phải không?” Một câu không thật cũng không giả, nửa thật mà nửa giả, không nhìn thấu người phụ nữ này đang nghĩ cái gì, nhưng đôi mắt sáng rực lại liếc nhìn qua Giang Hạ Sơ vẫn luôn rũ mắt xuống và làm thinh, “Giang tiểu thư cũng ở đây sao, cũng đi chung với Tà Thành

sao? Làm sao tôi lại không biết hai người thế mà lại quen biết nhau nhỉ.”

Dung nhan thanh nhã, đôi mắt dịu dàng, khẽ mỉm cười, từng câu từng chữ ngọc ngà của Quan Hân đều mang một thanh đao ngầm, luôn khiến người ta không tài nào đề phòng nổi.

Giang Hạ Sơ ngược mắt lên, lạnh lùng lạnh nhạt, không trả lời, đó là một loại đề ngoài tai như chẳng có việc gì, cũng khiến cho người ta không tài nào hoài nghi.

Chỉ là, Quan Hân hoài nghi Giang Hạ Sơ, mà Giang Hạ Sơ cũng đề phòng Quan Hân. Hai người phụ nữ này không chỉ rất thông minh mà còn rất khôn khéo.

Quan Hân mở miệng, đang định nói cái gì, thì giọng nói lạnh nhạt của Tả Thành vang lên: “Chỉ là trùng hợp.”

Tả Thành trả lời như thể không quan trọng lại chẳng liên quan, chính là phong cách của Tả Thành trước sau như một. Đằng sau lưng, Giang Hạ Sơ ngược sáng, mỉm môi cười lạnh: Tả Thành mà cũng có lúc bó tay chịu trời.

Quan Hân tin tưởng, mà cũng không chắc, cười nói đùa: “Thật là khéo nha.”

Phụ nữ, ai cũng có một bệnh chung, đó là coi tất cả những người thuộc phái đẹp xuất hiện bên cạnh người đàn ông là quả bom không hẹn giờ. Quan Hân cũng không ngoại lệ.

Từ đầu chí cuối, Giang Hạ Sơ không #Guānyǔ thêm quan tâm: “Tôi đi trước.” Gật đầu mang tính lịch sự, sau đó vứt hết mọi suy nghĩ ra đằng sau ốt.

Một lần này sinh này không có trong kịch bản gốc, cô không có phần diễn, càng không có hứng thú.

Đoàng đoàng—— Bỗng vang lên một tiếng sấm, ngay sau đó thì mưa rơi từng giọt tí tách.

Trận mưa xuống này, mưa rơi rất nhiều, nhiều lạ thường, luôn không hề báo trước như thế, sức mạnh hung hãn.

Quan Hân nhìn người kia bước chân không dừng lại vội về đêm chiều, chẳng biết vô tình hay cố ý cảm thán một câu: “Ngoài trời mưa đấy.” Lúc lâu sau, nhìn Tả Thành, “Con mưa này rất lâu, xem ra tạm thời vẫn không thể ngớt được.”

Khí trời tối tăm, giữa lòng mây của Tả Thành cũng có bóng sáng khó nói thành lời: “Tôi đưa cô về.”

Quan Hân cười nhưng không nói gì, xoay người với Trương Ngạo Thiên: “Trương tổng, tôi đi về trước đây.”

Thu đôi mắt đang nhìn chăm chú ở ngoài cửa, ông ta trả lời nhàn nhạt: “Hẹn gặp lại.”

“Không cần thiết.” Mắt nhìn Quan Hân ném lại ba chữ như thế, giọng điệu mang vẻ ném đá giấu tay đầu đó, rồi xoay người. Quan Hân cười khổ, nói bước theo anh.

Đợi tới khi người đã đi xa, Tả Thành mới thu lại ánh mắt sáng rực, lạnh lùng u ám cười khúc khích: “Công việc chung? Tôi không tin vào sự trùng hợp.” Dặn dò một người ẩn náu ở một chỗ bí #Guāpyǔ>lêq?đ mặt phía sau cách đó không xa, “Tra một chút, tất cả lịch trình hôm nay của Tả Thành. Còn cả, người phụ nữ xuất hiện chung với Tả Thành kia nữa.”

Đào moi thông tin, Trương Ngạo Thiên cũng là một trong những cao thủ.

Con mưa hôm nay quá thật là quý dị nha!

Những giọt mưa tạt lên của kính xe, từng giọt lại trượt xuống, hơi chói tai, bên trong cửa sổ xe yên tĩnh, gần như tiếng mưa rồi càng trở thành những tiếng động âm ỉ.

Đây không phải lần đầu tiên Quan Hân ngồi xe của Tả Thành, hình như người đàn ông không thích tự mình lái xe, lại càng không thích có người trên chỗ lái phụ, tóm lại Quan Hân chưa từng thấy, không khỏi nghĩ đến có phải cũng sẽ có người nào là ngoại lệ hay không.

Ngồi ở ghế sau, không trông thấy mặt mũi của người đàn ông, Quan Hân nhìn gương mặt nghiêng gần như chẳng có sức sống của người đàn ông trong kính chiếu hậu, mở lời như chẳng đề tâm: “Anh từng có ân oán gì với Trương Ngạo Thiên à? Hình như anh rất đề phòng ông ta.”

Không trả lời, gương mặt nghiêng của người đàn ông trong kính chiếu hậu lạnh lùng.

Dường như đối với Tả Thành, Quan Hân cũng càng này càng có chấp rồi, đổi cách hỏi lại: “Những lời đồn kia có phải là sự thật không vậy, nghe nói chân của ông ta là do anh làm.”

Đôi mắt nhìn chằm chằm vào mặt nghiêng người đàn ông trong kính chiếu hậu, sợ sẽ bỏ lỡ mất một chút dấu vết nào.

Bỗng gương mặt nghiêng của người đàn ông quay sang, đôi mắt đen láy lạnh lùng nhìn thẳng vào đôi mắt trong kính chiếu hậu của Quan Hân, không kịp né tránh, cứ thế Quan Hân trượt vào cái đầm sâu thăm thẳm đen như mực, hoảng hốt không biết tại sao, chỉ là một ý niệm hiện lên trong đầu: Đôi mắt của người đàn ông này đẹp đến mức khiến người ta phải khiếp sợ, cũng lạnh rét đến mức khiến lòng người kinh sợ.

Cô sa vào trong đó, không thể nào tự mình thoát khỏi đó, thì nghe thấy giọng nói lạnh lùng âm u của người đàn ông vọng đến: “Biết càng nhiều, càng không có lợi cho cô.”

Quan Hân dòm mắt, sự si mê quán quýt trong con người tan ra, từng bước từng bước trở nên trấn tĩnh đến lạnh cả người. Càng lúc càng phát hiện ra nói chuyện với người đàn ông này thật sự quá mệt mỏi, có thể sẽ như tảng đá chìm vào trong đáy biển không một hồi âm, có thể sẽ được đáp lại nhưng lại khiến lòng người lạnh lẽo tê tái.

“Tôi cũng không phải là rất muốn biết, nhưng mà tôi lại có một thứ cảm giác như đang bị tính kế.”

Những thứ tin đồn này, dù chỉ tin một phần, cái thời của Trương Ngạo Thiên và Tả Thành cũng tuyệt đối không hề đơn giản, huống chi, cô cũng chỉ là một phát thanh viên, dựa vào cái gì mà vào mắt Trương Ngạo Thiên được, trừ khi có tầng môi giới Tả Thành này.

Cô là phụ nữ thông minh, tất nhiên hiểu rõ ở trước mặt đàn ông, không thể ngu xuẩn, càng không thể thông minh. Nhưng mà người phụ nữ này thông minh ba năm mà đại một giờ rồi.

Có câu nói rất đúng: Động tĩnh trí tồn.

Càng lúc Quan Hân càng giống như rơi lqQd@n vào trong sương mù, không biết làm sao nữa.

Tả Thành lặng im, mặt nghiêng lạnh lùng trong bất ngờ.

Lại là như thế này, Quan Hân cười lạnh, người đàn ông này luôn khẳng khái làm theo ý mình, ngăn cách người ta xa vạn dặm.

“Anh nói chút gì đi chứ? Lần nào nói chuyện với anh cũng phải có loại cảm giác như nói một mình, khiến người ta cảm thấy thật buồn cười.” Cô nở nụ cười, một nụ cười trào phúng, bởi vì buồn cười.

“Trương Ngạo Thiên rất nguy hiểm, tránh xa ông ta một chút.”

Có thể nói những lời lo lắng hừ hừ thực thực với vẻ lạnh lùng cứng nhắc như thế, mặt không lạnh như tiền, ngay cả ánh mắt cũng không có một chút rạn nứt hoang mang, có lẽ cũng chỉ có Tả Thành thôi.

Nhưng mà dù thế thì đối với Quan Hân mà nói, đó cũng là lần đầu tiên phá lệ. Lòng mày luôn nhíu chặt của Quan Hân hơi giãn ra, cười cười: “Mặc dù nguy hiểm, nhưng được anh nhớ nhưng theo kiểu này, cảm giác cũng không tệ lắm.”

Phụ nữ ấy, trong tình huống có biến đổi như thế nào thì cũng phải biết dễ dàng thỏa mãn, nhưng không ngờ Quan Hân lại đang rơi vào loại tình huống kia, lại càng không tự biết điều đó.

Mưa dầm hôm nay, đôi mắt sáng của Quan Hân thật long lanh, nếu không có câu nói sau đó của Tả Thành thì sẽ càng đẹp hơn nhiều.

Anh nói, trời âm u, gương mặt cũng âm u: “Về sau cô sẽ hối hận.”

Có câu, phụ nữ phải tránh cho đi hết, lao đầu vào một người đàn ông như thiêu thân lao vào lửa, bỗng dưng Quan Hân cảm thấy rằng cảm giác này không hề sai. Dĩ nhiên Trương Ngạo Thiên rất nguy hiểm, nhưng nguy hiểm nhất lại là Tả Thành, thế thì còn gì phải sợ.

Huống chi, cuộc đời một người phụ nữ mấy khi có thể gặp được người đàn ông khiến họ bằng lòng mạo hiểm.

Nụ cười chan hòa trong đôi mắt, cô nói: “Thế thì đợi sau này rồi hãy nói.”

Tả Thành không nói gì nữa, anh chỉ là một người đàn ông tinh thông tâm kế, lại không có hứng thú đi suy đoán lòng dạ của phụ nữ một chút nào. Đôi mắt khẽ động, sau đó thì dừng lại rồi.

Ngoài xe, sấm rền dữ dội vẫn chưa dứt, không một bóng người trên phố xá, bóng lưng hiu quạnh đi một chút thì lại dừng chân nghỉ.

Ánh mắt Quan Hân nhìn chăm chú vào hướng nhìn của Tả Thành, nụ cười tươi thu lại, xích lại gần hơn một chút: “Tả Thành, anh không nên tận tình khuyên bảo tôi một phen nữa sao? Như thế thì khiến tôi cảm thấy có phần giống như đưa đẩy cho qua đây.” Mắt phượng nheo lại, sắc bén hơn một chút, “Tả Thành, nói thật đi, có phải anh gạt tôi chuyện gì chăng?”

Có đôi khi phụ nữ thông minh thường rất thích phỏng đoán thông minh thành ra hồ đồ, bởi vì có một câu nói rất hay: Trái tim đàn ông cần thăm dò phỏng đoán.

Nhưng mà, sự thăm dò của cô lại qv/vũ/l/q/d không có hồi đáp, dường như người đàn ông này đang mất hồn mất vía, Tả Thành như thế khiến cô thật xa lạ.

“Đang nhìn gì thế?” Nhìn theo ánh mắt của Tả Thành, đôi mắt kia chẳng biết là giật mình hay là ngỡ ngàng, “Là Giang tiểu thư kia.”

Ngoài cửa xe, người phụ nữ kia nhếch nhác từ đầu đến chân, cũng mất hồn mất vía như Tả Thành. Quan Hân thu cái nhìn lại, đôi mắt nhìn Tả Thành, đúng lúc chạm phải ánh mắt lạnh lùng của Tả Thành nhìn lại, khẽ run, trong đôi mắt có một thứ gì đó mà Quan Hân nhìn mà cũng không thể hiểu.

Trái tim, bỗng dung co rút một cái thật đau đớn, cô không khỏi đau lòng, đối với người đàn ông này, ánh mắt ấy chẳng biết lí do tại sao lại thành như vậy.

Mưa, hình như càng lúc càng nhỏ, ngoài xe, tiếng mưa rơi, tiếng gió rít gào âm ỉ, Quan Hân nhìn ra ngoài cửa sổ: “Hình như càng lúc mưa càng to, cũng xối ướt cả rồi, ở đoạn đường này cũng không bắt xe được, hay là chúng ta cho cô ấy đi một đoạn đi.” Mắt xoay tròn, nhìn gương mặt nghiêng Tả Thành.

Phụ nữ thông minh sẽ thăm dò không dấu vết.

“Không cần.” Hai chữ lạnh lùng, cứ thế không thể phân bua.

Nói xong, gạt cần số, xe tăng tốc phóng nhanh.

Trả lời quá nhanh, tốc độ xe như tên bắn, có một loại cảm giác càng che càng lộ, Quan Hân hi vọng là cảm giác sai.

Mưa gió điên cuồng cuốn lấy quanh cửa kính, còn giọng nói của Quan Hân thì lại như nước chảy mây trôi: “Nhớ cho rõ, tám thẻ công tác kia rơi vào tay phóng viên, thì cũng là do tôi chọn, Tả Thành, vậy chắc chắn anh biết, đó là Giang Hạ Sơ đánh rơi.”

Tả Thành người đàn ông này, chưa bao giờ Quan Hân dám coi thường, trong mắt anh không bao giờ dung tha cho một chút sai lệch hay giấu giếm, hơn nữa anh có năng lực như vậy.

Trước kia Quan Hân không hỏi, nhưng bây giờ không tài nào làm như không thấy nữa rồi.

“Tôi biết. Thế thì thế nào?” Tả Thành hỏi ngược lại, giọng điệu bá đạo đến mức yếu ớt, mặc dù không ai bì nổi người đàn ông này, nhưng lúc nào anh cũng mang theo một loại quý khí trời sinh và đó cũng là điều hiển nhiên.

“Thế thì chắc chắn cô cũng biết, bài hát mang tựa đề yêu không có kết quả cũng là từ tay cô ấy rồi chứ.”

“Biết rồi.”

Trái tim, như bị nảy lên, rồi lại rơi xuống, sợ hãi nhưng lại vội vã muốn tìm một chút manh mối nào đó, mà một chút manh mối kia, chỉ có Tả Thành mới có thể cho.

Lần đầu tiên, người đàn ông này lại thần nhiên thẳng thắn như thế, thần nhiên đến nỗi khiến người ta hoài nghi, Quan Hân cười như không cười: “Tôi cho rằng, ít nhất là anh nên nói rõ với tôi một lần đi.” Đôi mắt mang sự cố chấp, quý sai thần khiến, lqdcô lại hỏi như thế, “Trong lần trùng hợp ban nãy, hai người quen biết nhau sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Anh muốn cuộc đời cô

Edit: Quan Vũ.

Lần đầu tiên, người đàn ông này lại thần nhiên thẳng thắn như thế, thần nhiên đến nỗi khiến người ta hoài nghi, Quan Hân cười như không cười: “Tôi cho rằng, ít nhất là anh nên nói rõ với tôi một lần đi.” Đôi mắt mang sự cố chấp, quý sai thần khiến, cô lại hỏi như thế, “Trong lần trùng hợp ban nãy, hai người quen biết nhau sao?”

Cái này vốn đã là một trò chơi không thể hiểu được, dựa theo những mục đích với những toan tính riêng, nhưng bỗng dung cô không muốn không thể hiểu rồi, người đàn ông này, cô tham lam, muốn biết nhiều hơn, thậm chí..... Càng muốn biết nhiều hơn, trái tim luôn đi trước lí trí, lừa mình dối người rồi bước tiếp bước là một chuỗi gian nan.

Ánh mắt chạm vào nhau, từ đầu chí cuối, đôi mắt của Tả Thành chưa từng có nhiệt độ: “Cô muốn biết những gì.”

Cô cười khê, nhưng trong đôi mắt lại chẳng mang nụ cười: “Tôi cũng chỉ tò mò, tại sao cô ta và chúng ta lại có duyên đến thế, dường như có rất nhiều sự trùng hợp tồn tại ở đây.”

Có đôi khi, trùng hợp thì rất nhiều, nhưng lại không giống như là trùng hợp.

Xoạt—— Bỗng xe dừng lại.

Bất chợt Tả Thành quay đầu lại, đôi mắt đen như tranh thủy mặc như vương nét âm u của gió mưa ngoài cửa sổ xe: “Tôi không thích người hay đoán này đoán nọ, cô cũng không ngoại lệ. Không nên thăm dò, tôi có thể nói cho cô biết, tôi hiểu rõ mọi thứ của Giang Hạ Sơ hơn cô, không chỉ có cô ấy, những

người xuất hiện trong mắt tôi cũng vậy thôi, không một ai mà không hiểu được, đây là cách sinh tồn của tôi.”

Tà Thành thẳng thắn, công nhân trước công tâm, tâm tư của anh âm u như biển cả, đùa giỡn, mê hoặc lòng người là sở trường của Tà Thành.

Ánh mắt anh lạnh lùng xuyên thấu, lần đầu tiên cô không hề tránh né ánh mắt của anh, đẹp đến động lòng người, đẹp đến đầu độc lòng người.

Cô cứ bị mê hoặc như thế, quên đi tất cả, ngẩn ngơ hỏi: “Kể cả tôi.”

“Kể cả cô.”

Cô cười, trong đôi mắt có một loại rộng mở như mây tản ra để Mặt Trời mọc: “Anh đang giải thích sao?”

Tà Thành #yũyừmặt lạnh như tiền, đỉnh chính lại: “Là cảnh cáo.”

Thật là một người đàn ông kỳ lạ, cô chưa từng biết đến thế giới của anh, nếu cô không quá nghi thần nghi quỷ, thì chính là người đàn ông này quá cần thận rồi.

“Tôi chỉ tò mò thôi.” Không biết tại sao Quan Hân lại chột dạ, nhưng những mối hoài nghi trong lòng, vì mấy câu nói của người đàn ông này nói nên đã tan thành mây khói rồi, thầm nghĩ bản thân mình càng ngày càng trở nên không có nguyên tắc, không có tiền đồ rồi.

“Đừng nên tò mò, cũng đừng suy đoán, đây là lời khuyên tôi dành cho cô.” Gương mặt đẹp đến mức khiến người ta không thể dời mắt đi được, nhưng mà cứ phải lạnh lùng như thế.

Quan Hân hơi mím môi, giọng điệu trách móc, nhưng lại mang chút điệu bộ của cô gái nhỏ, “Anh bảo tôi không nên đoán mò, nhưng trước giờ lại không bao giờ trả lời, không giải thích.” Nói đùa như oán trách, “Thật giống như điều khoản của bá vương” - _ -

Tà Thành không thèm quan tâm.

Trong thế giới của người đàn ông này, chính là điều khoản bá vương, chỉ có anh khiến người ta cự tuyệt đường sống.

Nhưng mà..... Trên đời này, phụ nữ cự tuyệt Tà Thành lại càng ít hơn.

Vướng mắc trong lòng, chỉ vì nhìn vào đôi mắt sâu thẳm hút hồn người này của Tà Thành thì đã tan thành cát bụi, hưng trí hỏi: “Nếu đã như thế, vậy thì tra ra tôi như thế nào?”

Muốn phụ nữ không hiểu kỳ, chỉ bằng muốn người đàn ông không lừa gạt người phụ nữ đó cho dễ, Quan Hân luôn luôn cao quý, giáo đường tốt, khí khách cao ngạo, nhưng lại vô cùng tò mò về Tà Thành.

Tà Thành trầm ngâm trong phút giây, rồi mở miệng phun ra mấy chữ lạnh như băng: “Tinh thông đoán mò, thận trọng đa nghi, giới nguy trang.”

Mười một chữ, phân tích không sót một tý nào về Quan Hân, giống như xé tan tất cả vỏ bọc, Quan Hân có một thứ cảm giác không biết tìm chỗ đâu mà trốn.

Quan Hân bật cười: “Cực kỳ chính xác.” Mọi thứ phù nhận giấu giếm Tà Thành toàn là điều ngu dốt.

Một người đàn ông như thế, nguy hiểm lại thâm thúy, muốn động lòng, thì dễ như trở bàn tay. Tà Thành không nói câu nào, nghiêng người dựa vào ghế ngồi, sừng mặt đẹp như phi hiện thực, Quan Hân không khỏi thờ dãi: “Tà Thành, thế giới của anh, tôi thật sự không muốn bất cứ ai tiến vào đó, cho dù là cố gắng thế nào.”

Tà Thành thật sự là một câu đố thần bí, cô điên cuồng muốn tìm ra đáp án, nhưng không biết mình lại rơi vào vòng luẩn quẩn như sương mù, sau đó không tìm thấy hướng đi, và rồi thì đánh mất bản thân.

Lại càng không biết câu đố mang tên Tà Thành kia, không thể giải được.....

“Hết mưa rồi, đi thôi.” Quan Hân thu lại ánh mắt quán quýt si mê đắm chìm trên người đàn ông.

Tà Thành chỉ làm thỉnh, chỉ nhìn kính chiếu hậu ngoài cửa xe, khóe môi nhếch thành một nụ cười, tuyệt mỹ.

Quả nhiên Trương Ngạo Thiên trời sinh có tính đa nghi, chuẩn bị cả mấy tay rồi.

Xe từ từ khởi động, ở đằng sau có một chiếc xe đi bám đuôi, vẫn giữ một khoảng cách nhất định.

Ngoài xe, mưa đã tạnh, mưa tháng sáu, tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

“Không cần biết anh đưa tôi về vì xuất phát từ dự tính gì, nhưng mà cảm ơn anh.” Mới cất bước đi được vài bước, thì lại xoay người, nói thêm một câu, “Tạm biệt.” Nụ cười trên môi yếu ớt xinh đẹp.

Phụ nữ luôn giỏi biến hóa, một khắc trước còn như mây đen mù mịt, nhưng một giây sau thì như trời quang mây tạnh, chưa chắc ngay sau đó có sấm sét

đánh ầm ầm không

Người đàn ông ngồi ở ghế lái không nói gì, mà kéo cửa sổ xe lên luôn.

Nụ cười trên gương mặt Quan Hân cứng đờ trong phút chốc, câu nói ‘tạm biệt’ kia dư thừa thật buồn cười.

Sấm sét đánh ầm ầm quá nhanh rồi, quả nhiên BQ7dO phụ nữ là động vật cảm xúc, mà tất cả những cảm xúc của phụ nữ toàn là vì đàn ông.

Quan Hân cười gằn xoay người đi, lại đợi người sau lưng đi khuất xa, rồi mới từ từ xoay người lại, mặt mày lạnh thê lương, cười khổ tự giễu: Thật là quá nhanh.

Người đàn ông này ư, độc ác, không chỉ là thủ đoạn, mà trái tim cũng thế.

Nhưng mà cô lại mê sự nhẫn tâm kia.

Tốc độ xe rất nhanh, đúng với bốn chữ thật là quá nhanh trong miệng của Quan Hân. Giữa lòng mày của Tà Thành là sương rắng chiều nặng trĩu, ánh sáng màn hình điện thoại cũng không sáng bằng đôi mắt hung ác nhanh hiểm của anh: “Cô ấy đã về chưa?”

Không biết đầu dây điện thoại bên kia nói cái gì, mà bỗng dưng con người của Tà Thành hít lại, màu đen như tan thành những mảng sáng tối lớn nhỏ.

“Trung tâm thương mại thế giới Golden Mile, Trương Ngạo Thiên bắt đầu nghi ngờ, chắc chắn sẽ điều tra, cậu đi sắp xếp một chút. Còn có Hạ Sơ, đừng để Trương Ngạo Thiên tra được bất cứ manh mối nào.”

Có lẽ không có người nào có thể giỏi tâm kế, phòng ngừa từng chút một, tính toán mưu kế tường tận hơn người đàn ông này, đó là anh sở trường không bạo lực tuyệt vời của anh.

Hạ Sơ lệnh, cúp điện thoại, xe của Tà Thành chạy băng băng đi xa, đi tìm người phụ nữ không thể không có cô trên ghế phụ kia.

Không hề có mục đích, chiếc xe dạo xung quanh, trời mưa đã tạnh một chút, đèn mới lên thật rực rỡ, có người đàn ông lòng nóng như lửa đốt, nhìn ánh sáng đèn neon rực rỡ bắt đầu lên, nhưng trong đôi mắt chỉ còn là màu trắng và đen, anh thì thầm nhìn ra ngoài cửa xe, mưa lại bắt đầu rơi tí tách: “Hạ Sơ, em đang ở đâu? Tại sao luôn khiến anh không tìm thấy em?”

Loại tìm kiếm không có mục tiêu này luôn khiến người ta lo lắng bất an, có đúng thời gian, sai địa điểm rồi chẳng, có sai địa điểm mà cũng sai luôn thời gian chẳng.

Người người tới lui như thế, có bao nhiêu người có thể có loại duyên phận là một cái quay đầu lại.

Tà Thành và Giang Hạ Sơ luôn là duyên cạn mà tình sâu.

“Tại sao lại không về?” Chiếc xe dừng lại ở ven đường, người đến người đi nhiều như thế, nhưng không một ai bận tâm đến anh, nở nụ cười thê lương trên đôi môi tái nhợt, hô lên, “Mặc dù biết rõ là đã không có nhà để về, nhưng mà không muốn ——”

Người đàn ông liếc mắt, nó còn sáng hơn cả ánh sáng rực rỡ của đèn neon bên ngoài cửa sổ xe.

Khởi động xe, để lại một vết bánh xe thật dài.

Đêm như thế, người đàn ông đi tìm, còn người phụ nữ thì đi lạc.....

Dưới ánh đèn, mưa làm râm rờ mờ như sương khói bay lượn khắp nơi, bầu trời mơ hồ, mặt đất mơ hồ, còn cả khuôn mặt trắng như tờ giấy của người phụ nữ.

Gió lướt qua mái tóc rối bời của người phụ nữ, mưa dần dần thấm ướt chiếc áo sơ mi màu đen mỏng manh, cô ngồi xổm dưới đèn đường, cuộn người lại ôm lấy bản thân, rừ hàng mi dài vương đầy hơi sương dưới ngọn đèn.

“Để cho tôi nghỉ ngơi một lát, một lát thôi.” Khép đôi mi một nhòai, chỉ còn giọng nói của Giang Hạ Sơ với không khí, với ngọn đèn, với ngã tư đường vắng teo.

Một môi, vì không tìm thấy chỗ dừng chân, đi mãi, đi mãi, mưa tạnh rồi mưa lại tuôn rơi, sau đó thì trời đã tối mất, ánh đèn neon, cô chưa hề nghỉ chân lại một chút nào, thì lại giật mình phát hiện ra, chỉ còn cô với riêng cô mà thôi.

Trong cơn mưa mịt mù, dưới đèn đường, một bóng dáng co ro, sau đó thì lại thành hai cái.

“Hạ Sơ.”

Bỗng dưng thân thể đang co ro của Giang Hạ Sơ dờ ra, hàng lông mi ướt mưa từ từ nâng lên, phản chiếu vào đôi mắt, thật sự là gương mặt của Tà Thành, cách một tầng mưa mù mờ, nó mê ly mộng ảo thật động lòng người.

Tà Thành luôn xuất hiện như thế, thật bất ngờ, đúng lúc Giang Hạ Sơ đang chật vật.

“Tà Thành, anh đã đến rồi.” Giọng nói khản đặc, đôi mắt lạnh như băng, nhìn người đàn ông nửa ngồi ngay trước mắt cô.

Bỗng dưng phát hiện, trên thế gian này, cô là một người, Tà Thành cũng là một người, bọn họ hợp lại thì thành hai người.

Bỗng dưng phát hiện, người đàn ông này lo lắng thì sẽ khiến người ta tiếc thương, đau lòng cho anh, còn cả cho mình.

Bỗng dưng phát hiện, Tà Thành thật đẹp trai, quá đẹp trai như một giấc mộng phi hiện thực.

.....

“Tà Thành.” Cô ngủ mơ màng, sắc mặt tái nhợt gần như không còn chút huyết sắc nào, chỉ gọi hai chữ này.

Tà Thành không trả lời, cởi áo khoác bọc cô lại thật chặt, ôm lấy cô, giọng nói thật nhẹ nhàng, giống như tiếng mưa rơi: “Anh luôn đi tìm em.”

Mưa phùn trắng xóa thật tĩnh mịch, thật yên tĩnh, rơi xuống hàng mi, xuống gương mặt của Tà Thành.

Cô dựa vào Tà Thành, có một loại mê man như trời đất quay cuồng, đầu choáng váng nặng nề như có một cục chì, gió thổi tới, mặt nhăn lại, cả người cũng đã tỉnh táo khá khá: “Tôi luôn chờ anh đến tìm tôi, sợ anh sẽ đến, sợ anh đi quá nhanh.”

Bàn tay ôm lấy Giang Hạ Sơ hơi cứng lại, ánh mắt anh như một tấm lưới dày đặc, tóm lấy đôi mắt tịch liêu của cô: “Hạ Sơ, rất xin lỗi.”

“Rất xin lỗi cái gì?”

“Lúc ở Golden Mile đã buông tay em ra.” Anh ôm cô chặt hơn một chút.

Mưa dần nặng hạt, tạt lên mặt, thật đau, l?q:~d>V/ũ cô như tỉnh lại từ trong giấc mộng, người đàn ông đẹp đến nỗi khiến người ta khiếp sợ ngay trước mặt này không phải là ai khác, mà là Tà Thành.

Người đàn ông đẹp trai như thế nhưng lại là một con ác mộng đấy.

Giang Hạ Sơ chống chân đứng thẳng người dậy, cách xa Tà Thành một chút, rồi lại một chút. Bàn tay đang run khe khẽ buông thõng bên người, cô lắc đầu, chớp chớp đôi mắt, mưa rơi vương trên đôi mi, như giọt lệ trong suốt, chỉ là đôi mắt của cô, còn lạnh hơn những giọt mưa này, cô nói: “Không đâu, tôi còn phải cảm ơn anh.”

Người phụ nữ này, bướng bỉnh cố chấp khiến lòng người chưa sót quặn đau.

Tà Thành nâng đôi tay trống không lên, đón lấy những giọt mưa lạnh như băng, không trong đôi mắt có phải là mưa hay không, mà dường như nó có một vàng sáng trong suốt.

“Ban này tôi luôn muốn giống như anh đã nói ở Golden Mile, chúng ta chỉ là trùng hợp, thế là được rồi.” Sắc mặt cô trắng bệch, chân đứng không vững, hơi loạng choạng.

Trong đôi mắt của Tà Thành là căng thẳng: “Sao lại run như thế, lạnh không?” Giọng nói cũng run rẩy như thế, trong đôi mắt như vẽ phù đầy lo lắng và đau lòng, nhưng cuối cùng cũng không tùy tiện tiếp cận.

Nhưng mà, cô, vẫn còn lùi lại, giống như phản xạ có điều kiện, giống như bản năng, ánh mắt tan tành, vô cùng giống như những viên thủy tinh bị nghiền nát, giọng nói chưa chất nghẹn ngào: “Tại sao, cho dù tôi đi tới đâu, thì anh vẫn luôn tìm tới đây vậy?”

Bởi vì Tà Thành hủy hoại tất cả những chốn dừng chân của cô, đây là câu trả lời của Giang Hạ Sơ.

Mưa như gội rửa từng con trên gương mặt, tái nhợt, cô lui về phía sau nhưng choáng sắp ngã, sợ hãi nhìn Tà Thành.

Đây là câu trả lời của Tà Thành: “Hạ Sơ, bởi vì anh hiểu em, còn hơn cả chính em.” Từ từ tiến về phía cô, thật cẩn thận, nhẹ nhàng dỗ dành, “Chúng ta về nhà đi.”

Bây giờ, cô không hề né tránh, nhìn Tà Thành bước từng bước tới gần mình, gương mặt anh tuần kia trong đôi mắt mù mịt, cách lần mưa nhưng lại vô cùng rõ ràng, cô gạt mình bật cười: “Về nhà? Không, đó không phải là nhà của tôi, không phải, tôi không muốn về.”

Cô lắc đầu, thân người lao đảo, dường như trời đất đang rung chuyển, lẫn lộn cả rồi, nhưng mà gương mặt của Tà Thành thì lại rõ mồn một, cô lắc đầu nguây nguây: “Không, không muốn, không muốn quay về.” Tiếng nói run rẩy, câu chữ lấp lách, áo khoác của Tà Thành rơi xuống mặt đất dính đầy bùn đất.

Bỗng, không biết từ đâu, mà cơn đau nổi lên như cuốn sạch mọi thứ, từng cảm quan cũng như thế, cô không biết làm như thế nào, sức lực như bị rút sạch từng chút một, bắt đầu run lẩy bẩy.

Giọng nói như dây cung kéo căng, không dám chặt một chút, anh vô cùng dịu dàng: “Ngoan, Hạ Sơ, nghe anh một lần được không em, bây giờ thì về với anh.” Vô cùng cẩn thận kéo Giang Hạ Sơ vào lòng, thì lại phát hiện cô run rẩy kịch liệt, anh mất hết lý trí, bối rối không biết làm sao, “Hạ Sơ, em làm sao

vậy? Nói anh nghe, có phải chỗ nào không thoải mái không?”

Cô gần như đứng không vững nữa, không còn chút sức lực nào, nhưng lại dốc sức vùng vẫy, đôi môi bị cắn trầy đang run run, đôi mắt trắng đen rõ ràng đang rã rời, nhưng dường như giọng nói vẫn khàn khàn: “Anh đừng đụng vào tôi, đừng đụng vào tôi.”

Càng lúc Tả Thành càng ôm chặt cô, duỗi tay ra sờ vào mặt cô, nóng muốn thiêu đốt người, đau lòng hoảng sợ cứ như mây đen ùn ùn kéo đến trong đôi mắt anh, gần như anh không khống chế giọng của mình được nữa: “Hạ Sơ, cuối cùng em làm sao thế? Em trả lời anh đi.” Gạt những cọng tóc ướt dính trên mặt cô, trán cô nóng bừng bừng, “Khó chịu lắm phải không?”

Cô lạnh run người, đôi mắt rệu rã gần như không còn thấy tiêu cự, dường như thần trí của cô đã mơ màng, nhưng vẫn còn hơi giãy giụa, ngẩng đầu lẩm bẩm: “Tả Thành, đừng đưa tôi về, anh nhìn đi, anh nhìn lên trời đi, chị đang nhìn chúng ta đây, làm sao tôi có thể đi vào đó nữa chứ, Tả Thành, tôi van xin anh, bây giờ, đừng đưa tôi về.”

Trên trời. Trên trời chỉ có cơn mưa lâm râm.

“Hạ Sơ, đừng nói nữa, anh nghe theo em có chịu không?”

Cô ngước mắt lên, đôi mắt đỏ đẫm, nhìn Tả Thành: “Tả Thành.” Giọng nói yếu ớt như muỗi kêu, “Tôi——”

Câu còn chưa dứt, thì cô đã từ từ ngã xuống, có lẽ là đã hết sức rồi.

“Hạ Sơ!”

Ngã tư đường vắng tanh, chỉ còn lại tiếng nói hoảng sợ của Tả Thành, vọng đi vọng lại.

Giang Hạ Sơ ngã xuống, thế giới của Tả Thành cũng sụp đổ theo.

Anh chưa từng kích động, sợ hãi như thế, cô nhẹ như thế, mặc dù giờ đây đang ôm vào lòng, nhưng cũng không thể cảm nhận được trọng lượng của cô, đặt cô lên ghế lái phụ, bọc một chiếc chăn d[ị]d lông lên người cô, tất cả động tác, không cần dùng cái gì để khống chế, hoàn toàn không cần phải suy nghĩ.

Cúi người, hôn lên trán cô: “Chúng ta đến bệnh viện, sẽ khỏe lên nhanh thôi!” Rồi hôn một cái lên hàng mi khẽ run của cô, “Ngoan, ngủ một giấc đi.”

Tăng tốc, anh nhả ga điên cuồng, đôi mắt đen sâu thẳm như mực đậm tới mức không tan ra nổi, còn trên trán, không biết đó là nước mưa hay mồ hôi.

“Tả Thành.” Tiếng nói nhỏ nhẹ dịu dàng, mang sự bất lực và dè dặt như một đứa bé.

“Ừ.” Anh khẽ đáp lời, người phụ nữ nằm nghiêng vẫn chưa mở mắt ra, chỉ là nói mớ, gương mặt vốn trắng bệch lại đỏ gay bất thường.

“Tả Thành.” Ngủ mơ màng, cô mơ màng gọi thêm một lần nữa.

Có lẽ là không biết gọi ai nữa, nên trong vô thức của cô, ngoại trừ Tả Thành, thì không còn lựa chọn nào nữa.

Trong giấc mơ, khi đang bệnh, người ta luôn trở nên yếu ớt, trở nên thành thật.

Bàn tay nắm tay lái hơi run rẩy, đặt lên gò má của người phụ nữ đang ngủ, giọng anh thật dịu nhẹ: “Anh ở đây, Hạ Sơ, anh ở đây.”

Lông mi dài run rẩy kịch liệt, mồ hôi tẩm tẩm trên vầng trán, đôi môi tái nhợt nhếch lên, khẽ hé môi, cô khẽ gọi: “Tả Thành.” Dừng rất lâu, dường như đang mê sảng, rồi tự dưng lại rõ ràng: “Bỏ qua cho tôi có được không?”

Tiếng cô mềm mại nhỏ nhẹ, van xin dịu dàng như thế, một câu nói thốt ra như mơ mà tỉnh như thế, lại để lộ ra sự dè phòng, sự tàn nhẫn của cô.

Trong mơ, Giang Hạ Sơ rất tỉnh táo.

Bàn tay Tả Thành khựng lại, cũng không buông lỏng, chạm vào lông mày đang nhíu chặt của Giang Hạ Sơ, giọng nói ngập ngừng yếu ớt: “Rất xin lỗi Hạ Sơ, rất xin lỗi, bỏ qua cho em, anh phải làm sao bây giờ?” Dừng lại một chút, rồi kiên quyết dứt khoát, “Không thể nào.”

Có một câu thế này: Được, anh may mắn; không thể nào, mệnh lệnh của anh. Bọn họ, ai cũng nói, ‘mệnh’ kia là vận mệnh, hình như Tả Thành đã có chấp hơn người khác ngay từ tấm bé, chỉ nói, đó là sinh mạng của anh.

Anh có thể đồng ý bất cứ điều gì, trừ lần đó ra. Cái gì anh cũng có thể biết trước được, anh phải dùng cả cuộc đời này để giữ lấy người phụ nữ này.

Cổ chấp cũng được, độc ác tuyệt tình cũng được, cuối cùng anh vẫn điên cuồng vì cô, giọng điệu trở nên cao hơn, anh không nhìn cô, nói cho cô nghe: “Hạ Sơ, nghe cho rõ, cuộc đời của em, anh phải có được.”

Cả đời này, anh chỉ độc ác với cô một lần như thế, sau đó sẽ đối tốt với cô bằng tất cả mọi thứ.

Không trả lời, hình như người phụ nữ này đang say giấc rồi, hô hấp cũng càng lúc càng sâu.

Nhưng lông mi của cô đang run rẩy, anh biết, cô nghe thấy.

Rất lâu sau, người phụ nữ trên ghế phụ tựa đầu vào cửa kính xe, thì thào: “Tà Thành, đưa tôi về nhà đi.”

Xe, bỗng ngừng lại, Tà Thành nhìn gương mặt lúc này đang ngủ say, giống như một giấc mơ chỉ cần chạm tay vào thì sẽ tan ra, mưa ngoài cửa sổ xe đã tạnh tự bao giờ, thứ lấp lánh trên cửa xe là gì?

Cô luôn luôn quật cường như thế, không muốn chịu thua như thế, che giấu tất cả cảm xúc, cả nước mắt.

Gạt cần số, thay đổi hướng đi, chạy xe về.

Cuối cùng Tà Thành vẫn không thể cưỡng lại cô, vì muốn cuộc đời của cô, cho nên không thể nói với cô được nữa.

Về nhà à..... Anh biết, đó là nhà của Giang Hạ Sơ, còn anh thì bị đuổi ra ngoài.

Đây là lần thứ hai đến nơi ở của Giang Hạ Sơ, dưới tình huống Giang Hạ Sơ không tỉnh táo. Trong căn phòng vẫn giống hệt như ngày trước, thậm chí không một hạt bụi nào, bởi vì Giang Hạ Sơ luôn luôn cho rằng cô sẽ về đây.

Đặt người đang mê man lên giường, gọi bác sĩ, ngoại trừ chợ đời, thì tay chân hoàn toàn luống cuống, loại chờ đợi không biết trước điều gì này, sắp làm anh điên lên rồi. Anh đứng ngay cạnh mép giường của cô, không dám rời một bước, ánh mắt quán quýt si mê chồng chéo, toàn là gương mặt của cô, cầm một bàn tay của cô lên, anh khẽ hôn lên môi cô, gọi cô: “Hạ Sơ.”

Người trên giường nhú chặt chân mày, không trả lời.

“Hạ Sơ.” Anh cố chấp gọi thêm một lần nữa, rồi một lần nữa: “Hạ Sơ.” Lo lắng, sợ hãi, luống cuống, đau lòng..... Rất nhiều cảm xúc đan xen trong đôi mắt, trở nên gấp gáp.

Anh bao bọc bàn tay cô trong bàn tay mình, một đôi tay lạnh như băng, đang khẽ run.

Anh cúi người, nhìn chăm chú vào gương mặt cô, hôn rồi lại hôn lên làn môi cong cứng ngắc của cô: “Hạ Sơ, em trả lời anh một câu đi.”

“Tôi lạnh.”

Tiếng của Giang Hạ Sơ như tiếng muỗi kêu, nhưng hình như vẫn là nói mớ, nhưng cuối cùng cũng là câu trả lời cho Tà Thành, lông mày xinh đẹp chau lại.

Người đàn ông sững sốt trong phút giây, rồi mới giật mình, hình như lại luống cuống, anh nói nhỏ với người đang mê man: “Hạ Sơ, rất xin lỗi.”

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Phúc lợi của bị ốm

Edit: Quan Vũ.

Người đàn ông sững sốt trong phút giây, rồi mới giật mình, hình như lại luống cuống, anh nói nhỏ với người đang mê man: “Hạ Sơ, rất xin lỗi.”

Lời vừa dứt, thì Tà Thành đã đưa tay tắt đèn, cả căn phòng chìm ngập trong bóng tối, chỉ có đôi mắt lạnh lùng hơn cả sao đêm của anh vẫn còn sáng rực rung động lòng người.

Ánh đèn đường màu vàng ánh đỏ ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu lên đôi tay tinh xảo trông như một bức họa của người kia, đầu ngón tay#Guānyǔ đang run rẩy, xóc một góc chăn lên, cởi chiếc áo somi màu đen của cô ra. Ánh đèn mỏng manh ập vào gương mặt nghiêng tinh tế, trong đôi mắt như tan tành ra, chỉ còn một gương mặt xanh xao.

Hắn là chưa bao giờ có kinh nghiệm chăm sóc người khác, nên động tác của Tà Thành vụng về luống cuống, kính hãi ẩn hiện đâu đó trong đôi mắt, lộn qua lật lại một lát mới thay quần áo sạch sẽ cho Giang Hạ Sơ xong, rồi lại phủ chăn lên cho cô thật kín thật chặt.

“Còn lạnh không?” Trên trán Tà Thành nổi lên một lớp mồ hôi mỏng, đưa tay sờ sờ trán của Giang Hạ Sơ, nóng muốn đốt người.

Cô cuộn mình, toàn thân run lẩy bẩy, mặt mày trắng bệch dọa người, nói mê man: “Lạnh.” Giọng nói khàn đặc như không nên lời.

Dường như đang có hàng ngàn chiếc châm đâm chọt vào trong trái tim, cái cảm giác xuyên thủng này khiến người ta đau lòng, chưa có bao giờ hoang mang lo sợ như thế, giờ đây cái người đàn ông xưa nay luôn luôn không gì không làm được đang kinh hoàng không biết làm sao giống như một đứa bé,

tay anh cũng run rẩy như thế, thế là ôm chặt cô gái anh đã yêu tận xương tủy bên trong chiếc chăn, khẽ hôn lên vầng trán của cô như bước trên băng mỏng: “Ôm em như thế, cô còn lạnh không?”

Nhưng người trong lòng lạnh run, môi, bị cắn xứt da.

Đôi mắt đen như ánh chiều cuối thu, là một màu đen như mực mềm mại, cúi người, cắn giữ môi cô, nhẹ nhàng dụ dỗ: “Ngoan.”

Người đàn ông ngày thường như sấm rền gió cuốn, vô cùng dịu dàng, không hề giữ lại chút gì.

Trên đời có bao nhiêu người đàn ông, có thể chờ đợi một người phụ nữ như thế?

Anh ôm cô, nhưng chỉ lặng im trong giây lát, bỗng cô thều thào: “Đau.”

Lúc Giang Hạ Sơ tỉnh táo, cô chưa bao giờ kêu đau, nhưng mà chính vì như thế, một chữ kia, đã đủ khiến cho lý trí của Tả Thành vỡ tan hoàn toàn, anh hoảng sợ, chỉ nhớ gọi tên cô: “Hạ Sơ.”

Trái tim thâm sâu như biển cả, bụng đầy tâm kế thì thế nào, nhưng đối với cục thịt trên đầu quả tim, thì chẳng phải còn vụng về luống cuống giống như đứa trẻ, chỉ biết ngậy người nhìn cô, ôm cô.

“Tôi đau.” Trên gương mặt tái nhợt của Giang Hạ Sơ phủ lên một lớp mồ hôi, thân thể thì rất lạnh buốt, bắt đầu hơi co giật.

“Chỗ nào đau? Hạ Sơ, nói anh nghe, chỗ nào đau?” Hình như bàn tay ôm Giang Hạ Sơ không dám dùng lực, đôi mắt như hắc diệu thạch như phủ một lớp bụi mờ, nhìn không rõ, anh hoang mang lo sợ.

“Đau quá a.” Cô không còn chút ý thức nào, chỉ than nhẹ.

“Cuối cùng là đau chỗ nào?” Giọng nói của anh khàn khàn như nghẹn lại, “Phải làm sao thì mới có thể khiến em không đau? Em nói anh nghe đi.” Anh ôm mặt cô, đầu ngón tay d[ị]lqđO/tinh tế đang run khê, hô hấp cũng trở nên thật dè dặt.

Trên đời này, sinh ly tử biệt, anh đều có thể nắm giữ trong lòng bàn tay, nhưng lần đầu tiên anh cảm hận cảm giác bất lực mệt mỏi như thế này.

Anh nghĩ, nếu như cô có thể khỏe mạnh, cho dù mọi thứ sụp đổ, nhưng lại bị thương phát hiện ra, mọi thứ của anh, không có tác dụng gì với cô cả.

“Tả Thành.” Cô mê man rất sâu, bật thốt ra thì là hai chữ này.

Có người nói, trong lúc người ta rơi vào ác mộng, hoặc là lúc ngủ mê man, lời nói ra, luôn về ai đó, là người mà luôn được chôn sâu trong lòng nhất, bởi vì ẩn giấu quá sâu, cho nên không ai biết được, thậm chí chính cô ấy.

Tả Thành. Rất hiếm khi cô gọi tên anh như thế, ít đi sự lạnh lùng, gỡ xuống sự phòng vệ, đơn thuần, rất giống như là một loại dễ tâm, một loại yên tâm.

Nhưng mà, vốn dĩ đêm nay là một giấc mộng không tỉnh táo, không chân thật, Tả Thành chưa bao giờ tỉnh lại cả, bởi vì đau lòng, đã quên tính toán, đã quên suy tưởng, quên hết mọi thứ, chỉ nhớ rõ một thứ cảm giác đau lòng, nó gọi là lòng đau như cắt.

“Hạ Sơ.” Anh vẫn gọi cái tên này, hai chữ gồng gánh tất cả những thứ tình cảm không thể nào chịu đựng, trở nên nặng trĩu.

“Tả Thành.” Cô run rẩy nắm lấy ống tay áo của anh, dường như hàm răng cũng đang run cầm cập, giọng nói hơi mơ hồ, “Tôi đau.”

“Bác sĩ sẽ đến nhanh thôi.” Trong đôi mắt anh là ánh sáng trong veo chớp động, con ngươi đỏ rực: “Ngoan, rất nhanh sẽ không còn đau nữa.”

Chắc chắn là rất thoải mái, ngay cả không nói đau, cô cũng không chịu đựng, cô quật cường, chỉ giữ chặt chân mày (tức là lông mày đang làm gì thì nguyên thế).

“Hạ Sơ.” Lông mi Tả Thành dài, dưới ánh đèn mờ nhạt, vương một chút nước mắt sáng long lanh.

Cô rất đau, nhưng lại không khóc, anh không thể đau thay cho cô, nên đành khóc thay cô vậy.

Có vài người đàn ông cả đời khóc vì rất nhiều người phụ nữ, có vài người đàn ông suốt đời chỉ khóc nhiều lần vì một người phụ nữ, có vài người đàn ông cả đời chỉ khóc một lần vì một người phụ nữ, những thứ nước mắt này lần lượt được gọi là giả tình giả ý, chân tình giả ý, chân tình chân ý.:)))

Tả Thành, có lẽ là quá yêu người phụ nữ này, cho nên, nước mắt của anh, là thứ nảy sinh vì Giang Hạ Sơ.

Thế gian như tịch mịch, anh ôm lấy cô, anh đang run, bởi vì cô trong lòng đang run.

Sợ hãi cứ kéo dài cho đến khi chú Tiến vào cửa thì mới im và dừng lại.

“Thiếu gia.”

Giờ đây, cái người được Tả gia tôn làm thần, tôn sùng, tin tưởng, ngưỡng mộ, ngay cả giày cũng không xỏ, toàn thân chặt vật bản thủ, lại kích động, kéo lấy người đàn ông mặc chiếc áo trắng đằng sau lưng chú Tiến: “Mau cứu cô ấy, cô ấy vẫn còn kêu đau.”

Người đàn ông mặc áo trắng tên là Tả Hữu, là bác sĩ tư nhân mang dòng họ Tả gia, về ngoài trắng nõn, không thể nhìn ra anh ta bao nhiêu tuổi, ở Tả gia vài năm rồi, nhưng chưa bao giờ trông thấy đáng vẻ như thế của ông chủ đứng đầu, sợ ngây người trong phút giây.

“Có nghe không, mau chữa cho cô ấy, nếu như ——”

“Đau.” Người nằm trên giường vô ý rên lên, trông phứt chốc, người đàn ông mất lý trí trở nên yên tĩnh, buông tay, quay lại, đến bên cạnh giường, ôm lấy người trên giường, khẽ dụ: “Hạ Sơ, bác sĩ đến rồi, sẽ không đau nhanh thôi.”

Chú Tiến thì làm như không thấy gì, còn Tả Hữu thì ghen hòng nhìn trần trời trong chốc lát, cái này, tương phản giữa trước sau quá lớn, xem ra lời đồn bên Tả gia, ông chủ cung chiều vợ vô độ thật sự có thể tin tưởng.

“Nghe thấy không? Cô ấy đang kêu đau, cho dù dùng cách gì, phải khiến cô ấy hết đau trước.” Người đàn ông dịu dàng chói lóa, trong phút chốc đã biến thành một vương giả, nói câu nào là sát sinh câu đó, mỗi một chữ đều khiến người ta hãi hùng khiếp vía.

Tả Hữu còn đang trong suy nghĩ vẫn vớ cũng nom nóp lo sợ: “Vâng, tiên sinh.”

Bên kia còn chưa bắt đầu, mà bên này Tả Hữu đã toát mồ hôi lạnh khắp người rồi, ngay cả khi lấy đạn bên cạnh trái tim của người ta cũng không hề khẩn trương đến thế, anh ta dám chắc, nếu như có một chút sai lầm nào, thì chắc chắn anh ta không thể ra khỏi cánh cửa này.

Ông nghe bệnh được cầm trong tay cũng hơi run khẽ, ngẩng đầu, dường như người đàn ông đang ôm không có ý muốn tránh ra một chút nào, Tả Hữu trung cầu ý với vẻ nói không nên lời: “Tiên sinh, phải, phải cởi quần áo ra.”

Vừa nói xong, mặt mày Tả Thành âm u, trong phút chốc Tả Hữu có một thứ cảm giác như rơi vào hầm băng ngàn dặm vậy, cũng không dám ngẩng đầu lên, giọng nói của người đàn ông trên đỉnh đầu mang theo hơi lạnh như ngàn năm không tan: “Cứ trị như thế đi.”

Đời này, sai lầm lớn nhất của Tả Hữu là? > đã phạm phải khi chữa bệnh là có ý định đối xử với phụ nữ của ông chủ như với những người phụ nữ khác. Lau mồ hôi, run run thu lại ông nghe bệnh, bắt đầu tiến hành mà như bước trên băng mỏng, người đàn ông lại ném xuống một câu lạnh như băng: “Nếu không trị khỏi.” Tiếng của người đàn ông dừng lại một chút, “Tôi cũng không biết sẽ làm như thế nào với cậu đây?”

Bàn tay Tả Hữu run lên, không dám do dự nữa, trả lời ngay: “Chữa, chữa khỏi.” Nhưng vẫn ngập ngừng, hàm răng cũng va vào nhau cả rồi.

Vị này được giới y học ca ngợi là bác sĩ thiên tài “Tái hoa đà”, có bệnh nhân nào qua tay mà không đi dạo qua Quý Môn quan một lần, nhưng trong lòng run sợ thì là lần đầu tiên, tất cả quá trình kiểm tra điều trị, cái khó nhất không phải là phán đoán sai thành ra chữa nhầm, mà là làm sao không đụng vào thân thể bệnh nhân từ trên xuống dưới mà cũng không hề phán đoán sai dẫn tới chữa nhầm, đồng thời còn phải đứng vững trước khí thế cường đại của ông chủ đại nhân, cái này đúng là khó hơn lên trời rồi.

Kết luận sau cùng: Bị cảm.

Nhưng cũng đừng coi thường cảm cúm, người ta là phụ nữ của Tả Thành, chỉ là một con sốt thì đã nặn cho Tả Hữu một trận mồ hôi lạnh, dày vò đến hơn nửa đêm.

Đêm đã khuya, dần chìm ngập trong yên tĩnh, càng ngày mùi nước sát trong cang bốc lên nồng nặc trong phòng, người nằm trên giường đã ngủ sâu, sắc hồng hào dần dần khôi phục trên gương mặt, nhưng sắc mặt người đàn ông canh bên cạnh giường thì lại tái nhợt, giữa lông mày chỉ toàn là uể oải, đôi tay đẹp tuyệt như thế, thế mà lại nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của người phụ nữ, lẩm bẩm hai chữ: “Hạ Sơ.”

Có đôi khi, yêu quá tha thiết, dù cho chỉ là một cái tên, cũng là một loại đắm chìm hao mòn trong xương tủy, đêm như thế, người đàn ông vui mừng vì có thể gọi mãi như thế mà không cần phải kiêng dè gì cả.

“Còn đau không?” Anh đưa tay ra, vuốt hàng lông mày đang nhú lại của cô, dịu dàng vuốt ve: “Ngay cả lúc ngủ cũng cau mày, chắc chắn là rất đau.”

Anh cười với người phụ nữ đang ngủ mơ, như tự giễu: “Rất xin lỗi, Hạ Sơ, không thể buông bỏ em, chịu đựng một chút là được rồi, anh sẽ đau cùng em.” Đặt nụ hôn lên lòng bàn tay cô, lạnh lạnh, giọng nói của Tả Thành giống như làn khói nhẹ nhàng mờ nhạt.

Giang Hạ Sơ khỏe, thì đau đớn trong Tả Thành lại không chữa hết được, vào lúc không người, lúc ở nơi hoang vắng, lúc cô không trông thấy, cái loại đau đớn đó lại bắt đầu bùng lên mạnh mẽ.

“Ngủ cho ngon nhé, chắc là em rất mệt mỏi.”

Đêm tịch liêu, lạnh lẽo phảng phất giữa mùa hè, người đàn ông làm bầm lều bầu độc thoại thật yếu ớt.

Chú Tiến đứng đợi ở cửa với vẻ mặt lo lắng: “Thiếu gia, đi thay quần áo trước đi, chỗ này có tôi coi sóc rồi.”

Tả Thành vẫn đang mặc bộ quần áo đã bị mưa dầm ướt đẫm, ướt nhàu lại, dính vết nước bùn, mái tóc ngắn rối bù tôn lên nét phóng khoáng trong cái vẻ lôi thôi trên gương mặt đẹp trai, còn ánh mắt thì vẫn khóa chặt vào Giang Hạ Sơ, cố gắng đè nén tiếng nói: “Không cần.”

“Thiếu gia, thiếu phu nhân không sao, xin thiếu gia cũng nên bảo vệ thân thể vì thiếu phu nhân.” Chú Tiến thương xót nhất chính là thiếu gia nhà mình, ông tận tình khuyên bảo.

“Ngoại trừ canh giữ cô ấy, tôi không thể làm gì cho cô ấy.” Giọng anh hơi khàn khàn, mang vẻ thê lương giống như cơn mưa sau đêm nay, thì ra là không chỉ chán nản, mà còn cô đơn nhiều hơn.

Người ta luôn nói Tả Thành không gì không làm được, thật ra thì người thật sự không gì không làm được khiến cho Tả Thành vô lực yếu ớt, người đó chính là Giang Hạ Sơ – không gì không làm được như thế.

“Thiếu gia——”

Chú Tiến còn đang muốn nói cái gì đó, nhưng Tả Thành nhẹ nhàng buông lời cắt ngang, anh nói: “Ban này cô ấy vẫn gọi tên tôi, bảo đau.” Giọng nói trầm thấp gần như không thể nghe thấy, có một thứ thống khổ không thuộc về Tả Thành, “Nếu tôi không ở đây, thì cô ấy phải gọi tên ai?”

Trong lòng anh vẫn đang trong khiếp sợ, vừa lo lắng mà lại vừa đau lòng, vẫn đang nghĩ rồi chợt nhận ra mình lưu luyến phút giây cô buông lỏng.

Tả Thành nghĩ, có lẽ cũng chỉ có lúc này, cô mới không đối chọi gay gắt, chối từ tránh xa khỏi anh.

Chú Tiến không phản bác được, lần đầu tiên ông nhận ra, người đàn ông đứng trên đầu ngọn gió hô mưa gọi gió này, thì ra anh d[ị]q/đ/ôn không phải là thần, mà chỉ là một người đàn ông, mặc dù cả đời sống trong âm mưu tính toán, nhưng trong tình yêu, lại gần như là người thua cuộc ngốc nghếch.

Lắc đầu, ngoại trừ thờ dài ra, thì chú Tiến chỉ còn tiếc hận, nếu như thiếu gia của ông không có tình mà cũng không biết yêu thì sẽ thật tốt, cũng không ra nỗi biết đến buồn đau, tổn thương tinh thần.

Mưa mùa hạ đi qua, trời mùa hạ lại trong xanh mây trắng, buổi sáng tinh mơ ẩm áp, mang hơi thở của bùn đất sau cơn mưa, đó là buổi bình minh tươi đẹp.

Lông mi giật giật mấy cái, Giang Hạ Sơ mới từ từ mở mắt ra, người đàn ông bên cạnh giường kích động với vẻ mặt cấp bách: “Khỏe hơn chút nào chưa?”

Từng mẩu chuyện được xâu chuỗi lại trong đầu Giang Hạ Sơ, vụn vặt lẻ tẻ, hỗn loạn không hoàn chỉnh, cơn người ta, luôn quên những chuyện quá yếu mềm của mình theo bản năng, cô không nhớ rõ, trong đêm hôm qua, lúc cô bất lực nhất thì đã gọi cái tên ấy.

Đôi mắt vốn đang lim dim mộng mị của cô, trở nên tỉnh táo, lại lạnh lùng, vẫn còn híp nửa con mắt, ngủ mà như không ngủ, mà cũng không nói gì.

Thấy Giang Hạ Sơ làm thinh, Tả Thành càng bối rối: “Vẫn còn đau hả? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Giang Hạ Sơ vẫn không nói lời nào, chau mày, dút khoát xoay người đi.

Giang Hạ Sơ à, lúc tỉnh táo thì giống như một con nhím.

“Hạ Sơ, không được không nói chuyện, em trả lời anh một câu có được không?” Tả Thành hơi khó xử, lúc người phụ nữ này nói chuyện, thì anh không dễ chịu, lúc không nói gì, thì anh lại càng khó chịu hơn.

“Tôi không khỏe, cho nên làm sao? Anh phải làm thế nào?” Mở miệng thật bất ngờ, quay sang Tả Thành thì vẫn chỉ là sullen mặt, giọng nói khàn khàn với vẻ hơi yếu vì đang bệnh, nhưng không hề thiếu đi vẻ đề phòng từ đầu chí cuối.

Người đàn ông luôn luôn thông minh nhanh trí đáng sợ nghe phụ nữ nói không khỏe, thì lòng anh ta loạn tung cả lên, giọng điệu tha thiết, ngữ điệu kích động: “Chỗ nào không khỏe?”

“Chỗ nào cũng không khỏe.” Giọng nói vương vẻ thanh lãnh của buổi bình minh, theo đó là những lời lạnh nhạt như kim châm đâm chích.

“Anh bảo bác sĩ qua đây.”

Tả Thành vừa xoay người, thì Giang Hạ Sơ từ từ xoay người qua, trả lời: “Bác sĩ không trị hết được.” Tả Thành khựng lại một lát, rồi xoay người, đôi mắt Giang Hạ Sơ nhìn thẳng vào mắt anh, không hề né tránh, “Tả Thành, tôi bị bệnh, có thể đồng ý với tôi một chuyện không?” Giọng nói vẫn lạnh lùng như mọi khi, người ta luôn nói, người vừa bị bệnh, phòng ngự và phòng bị đều giảm xuống, nhưng đặt lên người Giang Hạ Sơ thì dường như điều này không thể liên quan rồi.

Người phụ nữ này, ngoài miệng thì nói bị bệnh, nhưng sắc mặt thì hồng hào, Giang Hạ Sơ à, thật đúng là rất nhiều tâm kế.

Tả Thành hơi do dự, nhìn đôi mắt trong veo của Giang Hạ Sơ: “Ngoại trừ buông bỏ em, thì cái gì khác cũng được hết.”

“Để cho tôi dưỡng bệnh ở đây.”

Người phụ nữ bị bệnh thường khiến người đàn ông càng bó tay chịu trói, huống chi Tả Thành dung túng Giang Hạ Sơ đến mức gần như không có giới hạn.

Đôi mắt Tả Thành sa sầm u ám, không biết làm sao: “Hạ Sơ, em thật tùy hứng.”

Người phụ nữ này, thật đúng là bao giờ cũng không quên trốn đi, nhưng mà Tả Thành lại cứ lần nào cũng chỉ có thể thỏa hiệp nhượng bộ.

Thật ra thì nói trắng ra, Giang Hạ Sơ tùy hứng là do Tả Thành nuông chiều.

“Đồng ý không?” Giang Hạ Sơ chỉ hỏi ngược lại với giọng thần nhiên, càng lúc giọng điệu càng không có vẻ yếu ớt như đang bị bệnh.

Người phụ nữ như tư bản được voi đòi tiền cũng do Tả Thành, hai người này, càng chiến tranh giành co với nhau, thì Tả Thành càng trở nên yếu thế rồi. Thỏa hiệp, người đàn ông nói: “Ba ngày sau, anh đến đón em.”

Nói xong, thì xoay người, ra khỏi phòng, bộ quần áo đang mặc trên người vẫn là bộ bị dính đầy bùn đất ngày hôm qua.

Người phụ nữ trong phòng nghiêng mình nhìn ánh Mặt Trời chiếu xuống bên ngoài cửa sổ, ánh sáng long lanh tràn ngập trong đôi mắt.

Cô sao, bị bệnh một trận, thắng được một khoảng thời gian tự do ngắn ngủi, Giang Hạ Sơ cảm thấy vô cùng xứng đáng.

Ba ngày này, Tả Thành không qua đây, chính xác mà nói là ban ngày không hề xuất hiện, nhưng đến tối. Ngày nào Giang Hạ Sơ cũng đi ngủ sớm.

Chỉ là..... Nhờ phúc của người nào đó, Giang Hạ Sơ ngủ ba ngày nay rất là..... không biết nói gì.

Chuyện là thế này:

Lúc Giang Hạ Sơ rửa tay:

“Thiếu phu nhân, tiên sinh đã căn dặn, cô không thể dẫm vào nước.”

Tả Hữu cũng không biết trong cái chỗ nào đó trong đầu đã xuất hiện, vụt thoáng qua, Giang Hạ Sơ đi qua đi lại bên cạnh.

Mới đầu, Giang Hạ Sơ chỉ thần nhiên vuốt cằm.

Trời đứng bóng, ánh nắng chói chang, Giang Hạ Sơ nằm trên ghế dựa, ánh Mặt Trời chiếu vào cô - đang lười biếng, đúng là thanh thản dễ chịu.

Một bóng người lờ mờ xuất hiện: “Thiếu phu nhân, tiên sinh đã căn dặn, cô không thể hóng gió.”

Giang Hạ Sơ nhú mày lại, nhưng vẫn xoay người đi vào phòng.

Kệ đi, mặc dù Tả Hữu lớn hơn Giang Hạ Sơ ngót tận hai tuổi, nhưng mà gương mặt như trẻ con kia, nhìn thế nào cũng giống như một cậu bé, còn đương tuổi vị thành niên, khiến người ta có một loại ảo giác không đành lòng phá hoại.

Buổi tối, bầu trời lấp lánh ánh sao, Tả Ngự đi dạo lưới lâu với Giang Hạ Sơ.

“Thiếu phu nhân, tiên sinh đã căn dặn, cô vẫn đang bị ốm, phải nghỉ ngơi sớm một chút.”

Thằng nhãi này không biết vào buổi tối, tự dưng xuất hiện, thì vô cùng dọa người sao?

Sắc mặt Giang Hạ Sơ hơi tái, không hứng thú nữa, cô quay về.

“Thiếu phu nhân, tiên sinh đã căn dặn, phải uống thuốc đúng giờ.”

“Thiếu phu nhân, tiên sinh đã căn dặn, đêm rất lạnh.”

“Thiếu phu nhân, tiên sinh.....”

“.....”

Ba ngày này, bên tai Giang Hạ Sơ xuất hiện câu nói với tần suất cao nhất chính là: Thiếu phu nhân, tiên sinh đã căn dặn.

Cũng không biết tại sao, Tả Thành là người ít lời, mà mang đến một người nói tào lao như thế.

Lúc Giang Hạ Sơ không thể nào chịu nổi nữa, tức điên người.

“Tả Thành còn căn dặn cái gì, nói hết một lượt đi.”

Dáng vẻ Giang Hạ Sơ, nhìn với đôi mắt bình tĩnh, giọng điệu thị lạnh lùng, rất là giống Tả Thành.

Tả Hữu đứng nghiêm lại theo bản năng, thành thật được khoan hồng, cũng không dám chắc rồi: “Tiên sinh chỉ căn dặn——” Làm theo giọng điệu của Tả Thành, “Nếu thiếu phu nhân không khỏi hẳn, thì cậu không cần phải quay về nữa.”

Nói xong, thì đầu cúi gằm mặt, dáng điệu như biết sai rồi kiểm điểm, nhưng lại nói thầm trong lòng: Tôi không trị cảm cúm được à? Còn chẳng bằng để tôi đi mổ ngực rạch bụng cho người ta còn dứt khoát hơn đây.

Giang Hạ Sơ không nói gì, á khẩu luôn.

Thì ra là, chỉ vì một câu đồng giá của Tả Thành nên nói tào lao nhiều như thế.

Thằng nhãi này, vì ‘quả đầu trên cổ’, thế mà lại ‘giả truyền thánh chỉ’.

Sau đó, Giang Hạ Sơ chỉ ném lại một câu: “Bây giờ anh đi về đi.”

Tả Hữu rét lạnh một lát, ngây người ra một chút, chạy lên trên, gương mặt 26 tuổi, nhìn giống như 16 tuổi, đáng thương vô tội: “Đừng mà, thiếu phu nhân, bây giờ mà tôi đi về, tiên sinh còn không lột một lớp da tôi mới lạ đây.”

Tả Ngự cất ngang: “Thiếu phu nhân ghét nhất là bị làm ồn.”

Tả Thành ngậm miệng lại ngay, tròn mắt xoay xoay mấy vòng, thế là khép cái miệng, cả hai ngày cũng không dám mở miệng ra nữa.

Cũng coi như là cho một bài học, Tả gia, đắc tội với thiếu phu nhân còn đáng sợ hơn đắc tội với tiên sinh.

Lúc Giang Hạ Sơ về Tả gia là lúc hoàng hôn, Tả Thành vẫn chưa về, có lẽ là ngủ hơn ba ngày, cô trần trọc mãi.

Ba ngày, ba ngày không có Tả Thành thật là ngắn quá.

Ban đêm, trăng, hơi lạnh. Gió, nhẹ nhàng rì rào, phát nhẹ mái tóc của người phụ nữ. Người phụ nữ ngẩng đầu lên, trong đôi mắt là ánh trăng tịch liêu sáng vàng đo đỏ. Khóe môi nhếch lên thành một nụ cười mỉm cứng đờ, khẽ hé môi: “Anh ta về rồi sao?” Sắc mặt, trắng bệch, như tờ giấy.

Dường như nối liền với vàng trắng, trong ban công được phủ xuống một tầng mờ ảo, Giang Hạ Sơ đứng giữa trung tâm mờ ảo, tựa vào vòng bảo hộ bằng đá cẩm thạch màu xanh, trắng tháng 9 nhẵn nhéo, gió se lạnh, cô chà chà lên chiếc áo khoác mỏng manh trên người.

“Thiếu gia vẫn đang ở công ty.”

Chú Tiến đứng ngay trước cửa ban công, l.q.d chưa có sự cho phép của Tả Thành, cho dù là chú Tiến cũng không thể nào bước thêm một bước.

—————lời ngoài mặt—————

Đổi xưng hô của Hạ Sơ từ phu nhân thành thiếu phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Chiếc nhẫn được đặt tên là đến chết không rời

Edit: Quan Vũ.

“Thiếu gia vẫn đang ở công ty.”

Chú Tiến đứng ngay trước cửa ban công, chưa có sự cho phép của Tả Thành, cho dù là chú Tiến cũng không thể nào bước thêm một bước.

Giang Hạ Sơ cũng không nói gì nữa, l.q.d ánh trăng mờ nhạt chiếu xuống sườn mặt, khẽ phát lên cong vút, bên môi, như nở nụ cười mỉm.

Nhờ phúc của trận ốm này, gần nửa tháng rồi, Giang Hạ Sơ không thấy Tả Thành.

“Thiếu phu nhân, vào đi, bên ngoài gió lớn, thân thể của cô còn chưa khỏe lại, thiếu gia đã căn dặn, phải chăm sóc thật tốt.”

“Ồ trong đó, sẽ khiến tôi không thể hít thở, gió nơi đây, khiến tôi tỉnh táo lại.” Đôi má tái nhợt vì đang bệnh, bờ môi nứt nẻ, cô lắc đầu, “Không muốn đi vào, tôi bị bệnh, anh ta sẽ theo tôi chẳng.” Quay đầu lại, nhìn chú Tiến, đôi môi trắng bệch quật cường nhếch lên.

Chú Tiến nhú chặt lông mày, ngập ngừng do dự một lúc, những vẫn không nhịn được, ông nói: “Thiếu phu nhân, đừng oán hận thiếu gia, hai người là vợ chồng, là chung sống với nhau, là sẽ cùng nhau đi trên đường đời rất dài rất dài, nếu có thể, thì nên đối xử với nhau thật tốt.”

Cô rũ mắt xuống, trong đôi mắt cô không còn là ánh trăng chênh choáng nữa, u tối như chẳng còn chút tia sáng nào, trầm ngâm nửa ngày, rồi mỉm cười

tự giễu: “Phải nhĩ, cuộc đời rất dài rất dài, ai biết có thể đi hết được hay không.” Đôi mắt trong veo nhìn thoáng qua, cô chỉ thản nhiên nói, “Lúc đó, chú nói, tôi là nước, Tà Thành là lửa. Chú Tiến, nước lửa không thể cùng tồn tại.”

Ví dụ của người ngoài cuộc, lại vừa đúng ngay. Anh ta và cô chính là hai người cực đoan như thế này, gặp nhau, không phải như lửa cháy, thì chính là như nước cuốn.

Không thể nghi ngờ lời đã nói, chú Tiến biện giải – có vẻ vội vàng: “Thiếu phu nhân——”

Lời của chú Tiến, còn chưa hết, thì Giang Hạ Sơ đã lạnh lùng chặn ngang: “Xưng hô thật chói tai, có thể đổi không?”

Chú Tiến hơi nín thở, không nói gì.

Ý này có nghĩa: Không thể.

Giang Hạ Sơ nhếch môi giễu cợt, ánh trắng trên mặt cũng đã trở nên tòan nhạt dần.

Chú Tiến thở dài, không còn gì để nói, hai người kia, không lay chuyển ai được cả.

Ánh trắng chiếu rọi qua khe hở của vòng bảo hộ, phủ xuống một tầng ánh sáng loang lổ lên chậu trà là trên mặt đất, Giang Hạ Sơ chậm rãi ngồi xuống, đưa tay, khẽ chạm vào gai của nó, hơi chầm vào tay, nhưng không rút tay lại: “Cũng đã vào hè rồi, tại sao trà là này lại không đâm chồi non nhĩ?”

Lá cây hơi ngả vàng, chỉ có thân cây thì mang màu xanh nhạt, mới có thể nhận ra, chậu cây này vẫn đang ‘kéo dài hơi tàn’.

Chú Tiến nói tiếp: “Thiếu gia đã chăm bón năm năm, ănyũ chưa bao giờ đâm chồi ra lá.”

Trà là này cũng lạ thật, năm năm không đâm chồi ra hoa, nhưng cũng không héo rũ, tính tình này quật cường giống hệt ông chủ.

Bỗng Giang Hạ Sơ nhíu mày lại, bưng cái cây lên, để trong tay nhìn tỉ mỉ: “Chẳng trách không lớn nổi, thì ra là ở trong chậu cây như thế.”

Hình hoa sơn chỉ được khắc bên rìa của chậu sứ xanh đã nhạt rồi, không còn là màu như năm năm trước nữa.

Là thứ năm năm trước cô đã để lại mà, cái cây này, chậu sứ xanh này. Thế mà vẫn giữ lại, người kia, thật đúng là cố chấp đến điên cuồng.

Chú Tiến không chịu nổi đã nói thêm mấy câu: “Năm năm thiếu gia đã bỏ ra rất nhiều tâm tư, không cho phép bất cứ ai ——”

“Xoảng ——”

Một tiếng vang dội, bỗng lời nói ra khỏi miệng của chú Tiến cũng im bật luôn, đôi mắt khẩn trương, nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất kia.

Chú Tiến còn chưa nói xong: Chưa bao giờ thiếu gia cho phép bất cứ ai đụng vào, xem như vật báu.

Bây giờ, vỡ rồi. Hoàn toàn thay đổi.

Lau bụi đất dính trên đầu ngón tay, Giang Hạ Sơ từ từ ngẩng đầu lên, nói hai chữ nhẹ nhàng băng quơ: “Vỡ rồi.” Đứng lên, dùng chân gầy gầy đất tản ra, trà là dưới chân thì lăn lông lốc, rồi nằm lè loi ở một góc. Giang Hạ Sơ vò vò quần áo, nói như nước chảy mây trôi, “Cũng tốt, cây cối cũng như thế, có đôi khi cũng sống không bằng chết đi.”

Chú Tiến hoàn toàn sững sờ, trong lòng chỉ có một ý nghĩ: Hẳn thiếu gia sẽ lại khó chịu rồi.

Lúc không có Giang Hạ Sơ, thiếu gia của ông không khỏe, bây giờ cô ta ở đây, thiếu gia của ông cũng không thấy được thì tốt rồi đây.

Nhưng mà người kia xoay người đi, đi được vài bước, thì nói với về thờ ơ: “Nếu Tà Thành hỏi tới, thì nói tôi không thích trà là, nhất là ——” Bỗng dừng lại, cô cúi đầu, cúi người, khảy bùn đất trên mặt đất, “Lại ở trong đây.”

Cô gơ tay lên, chiếc nhẫn bạc dính toàn bùn đất. Cô ngồi xổm xuống, lăm bầm lăm bầm: “Tà Thành quả là không gì không làm được mà.”

Chú Tiến nhìn chiếc nhẫn kia, không biết như thế nào, rồi lại nhìn trà là nằm lăn trong góc: “Cô không nên phá đi, cũng chỉ là một chậu cây, cần gì phải cố chấp thế.”

Ông không gọi cô là thiếu phu nhân, chỉ như những người không quen, trong giọng nói lại chứa đựng trách cứ.

Về mặt chú Tiến âm u lạnh lùng, chỉ là đầu sỏ gây nên thì lại có vẻ mặt thản nhiên, cười lạnh lùng, lăm bầm một câu: “Chỉ là một chậu cây, Tà Thành còn cố chấp hơn tôi.” Nắm chặt chiếc nhẫn trong tay, lạnh lùng liếc nhìn chú Tiến, nói lời không liên qua, “Có đôi khi, còn sống không phải là sống vì chính mình, cho nên không thể chết đi được. Thật ra thì chết cũng là một sự tác thành.”

Cô đang tổ cáo, đang bắt mẫn, dùng cách làm gần như là ngay thơ bốc đồng.

Chú Tiến thở dài, không biết là tiếc hận cho trà là năm năm như thế, hay là phí mất năm năm, nhưng cuối cùng cũng không nói gì cả.

Rất lâu sau, lặng im không nói gì cả, Giang Hạ Sơ từ từ đi đến trước vòng bảo hộ, dơ tay lên, mở lòng bàn tay ra.

Tôm—— Chiếc nhẫn trong tay rơi vào hồ dưới lầu, biến mất. Rồi xoay người, không biết đang cười điều gì.

Hơn nửa vầng trăng lấp sau mây đen, chiếc ghế xích đu giữa sân thượng lắc lư, bóng hình lắc lư.

Cái đu này cũng là của năm năm trước mà, đã từng là thứ cô thích nhất.

Bây giờ thì, cảm thấy chói mắt vô cùng. Ngồi lên trên, cuộn mình trong ghế xích đu: “Nếu anh ta đã về thì nói tôi ngủ rồi.” vén sợi tóc tán loạn, chắp hai tay lại làm chiếc gối trên xích đu, cô nhủ màu, “Năm năm rồi, cái xích đu này đã vương mùi hương của anh ta.”

Chóp mũi của cô toàn là mùi hương của Tả Thành, thấm vào làn da, giác quan của cô, thấm vào từng chút một, trái tim, lạnh lẽo mấy phần, đau đớn giống như kim đâm xuyên qua.

Xích đu của cô sao, đã từng, cô đã từng chơi chung d/đ l@qd0p với chị, nhìn vầng trăng, nói chuyện trên trời dưới đất đến tận sáng tinh mơ.

Ánh trăng vẫn như thế, nhưng mà người cũ đã không còn là thế nữa, chỉ còn lại những hơi thở hít thở khó nhọc này, nhắc nhở cô từng giây từng phút: Cô còn sống.

Nhắm mắt lại, ánh trăng không còn trong đôi mắt nữa, cô ngủ, gió, thổi vào xích đu hơi lắc lư.

Một lúc lâu, bên kia không nói gì, chú Tiến ló người ra khẽ gọi: “Gió lên rồi, thiếu phụ nhân đi vào ngủ đi.”

Cô gái trên xích đu kia không động dậy, nhưng gió phả phát qua, tóc bay tán loạn, xích đu được lay động.

Chú Tiến lắc đầu, thở dài, rời khỏi sân thượng.

Đi tới cửa, chú Tiến kinh ngạc: “Tôi đây lúc nào vậy?”

Dường như Thành Sơ Ảnh không nghe thấy, ánh mắt hòa với ánh đèn mờ mịt rơi vào chiếc ghế gỗ bên ngoài sân thượng: “Chậu trà là kia, chưa bao giờ Tả Thành chịu để cho người ta đụng vào dù chỉ một chút.” Chua xót bốc lên nồng nặc trên bờ môi, nhưng lại giống như đang cười, “Nếu là người khác ném vỡ, chắc chắn Tả Thành sẽ không tha cho, nhưng cô ta lại giẫm đạp lên nó như thế.”

Ả đàn bà này, cô ta dựa vào cái gì?

Chợt đôi mắt Thành Sơ Ảnh hiện lên tia sáng sắc bén, liếc nhìn người phụ nữ trên xích đu.

Chú Tiến lắc đầu, chỉ còn là bất đắc dĩ: “Nó vốn là đồ của cô ta, tất nhiên là cô ta có thể rồi, thiếu gia cho phép, người ngoài, ai có tư cách để nói cái gì.”

Người ngoài kia bao gồm cả Thành Sơ Ảnh, cũng bao hàm luôn cả bản thân chú Tiến. Tả Thành chính là một người như thế, anh sẽ che chở rất nhiều người, nhưng mà rất nhiều con người kia cũng chỉ là người ngoài mà thôi, dù cho số lượng gia tăng nhưng cũng không thể bằng Giang Hạ Sơ chút nào.

“Chúng ta, ai cũng là người ngoài mà thôi.” Chú Tiến bổ sung một câu như thế, “Mặc dù chú cũng họ Tả. Sơ Ảnh, không được quên điều này.”

Dường như Thành Sơ Ảnh không hề nghe thấy, nhưng đột nhiên mắt xé phủ lên một tầng lạnh lùng hung ác nham hiểm, có một thứ âm u lan tỏa khắp nơi, trên gương mặt, trong lời nói: “Cô ta vẫn tưởng rằng chỉ có một mình cô ta sống không bằng chết thôi sao, nhưng đâu có biết có bao nhiêu người đi theo cô ta thì sống không bằng chết.” Ánh mắt cô sắc bén, Giang Hạ Sơ, chính là cái gai trong mắt cô, thấy thế nào cũng đau đớn.

Trong cái bao nhiêu người kia, bao gồm Tả Thành, mà cũng bao gồm luôn cả chính cô ta.

Giang Hạ Sơ à, cô chỉ nhớ rõ bản thân cô đã và đang bị thảm, nhưng không nhìn thấy một ai hèn mọn như bây giờ.

Ánh lửa lan tràn trong đôi mắt Thành Sơ Ảnh, cháy lên một thứ mang tên là ghen tị.

Chú Tiến là người ngoài cuộc sáng suốt: “Sơ Ảnh, thiếu gia và chuyện của cậu ấy, tạm thời không nhìn thấu, không biết đi, con luôn thông minh.”

Cô giật mình bật cười, vết tích tự giễu thê lương trên bờ môi còn nồng đậm hơn: “Con rất thông minh, con hận bản thân mình đã biết quá nhiều.” Cô chuyển mắt sang, nhìn chú Tiến, “Năm ấy, trong chợ, tay anh ấy lại cứu người vì cô ta nhỉ?”

Chú Tiến hơi kinh ngạc, rũ mắt xuống, không nói gì.

Thành Sơ Ảnh cười âm trầm thành tiếng: “Xem ra cháu đoán không sai, cháu luôn nghĩ nhiều năm như thế, người đàn ông chưa bao giờ biết thương hại kia, tại sao lại thương hại với cháu, thì ra lý do là cô ta à.” Ánh mắt sâu xa thê lương rơi vào người đang ngủ chưa được bao lâu kia, cô cười than thở, “Đây là người đàn bà cháu ghét nhất, nhưng lại vì cô ta, cháu mới có thể sống tới ngày hôm nay, số mệnh thật là thứ kỳ diệu.”

Số mệnh như thế, đã từng là thứ may mắn cô đã gặp được, bây giờ, cô chỉ cảm thấy hoang đường.

Đây là người đàn bà đáng ghét nhất. Đúng vậy đấy, người đàn bà cô ta ghét nhất, nhưng mà lại bị ai phát hiện ra mình không hề có tư cách căm ghét.

“Những lời này, đừng để thiếu gia biết được.” Những gì chú Tiến có thể làm cũng chỉ là những điều này, bắt đầu đi đâu khổ than thở, “Đi về đi, thiếu gia sắp về tới rồi.”

Thành Sơ Ánh cười khổ, lặng im rất lâu, từ từ xoay người, mắt hồn mất vía, miệng thì khe thì thảo với mình: “Đây là sân thượng của cô ta, bây giờ những chỗ của Tả Thành, cũng đã là của cô ta hết rồi. Chỗ này không phải là của Tả Thành, sau này mình phải lấy lý do gì để đi vào đây.”

Nếu có thể, đừng bao giờ được gặp một người đàn ông như Tả Thành vậy; cho dù gặp được, thì cũng đừng bao giờ yêu anh; cho dù yêu anh, thì cũng đừng bao giờ yêu anh bằng cả trái tim; cho dù yêu anh bằng cả trái tim, cũng đừng bao giờ để cho người ta biết được, chỉ là một người buồn đau mà thôi.

Càng chạy càng xa, bóng hình cô tịch liêu, l?q/d/^?u biến mất bên trong thành của Tả Thành. Người phụ nữ này ư, cô gặp được, yêu, mọi hết tìm hết phổi ra, đối với một người đàn ông như thế, cho nên, chắc chắn cô đau buồn.

Chú Tiến lắc đầu: “Ngay từ khi bắt đầu, con đã không nên bước vào cửa Tả gia.”

Tự dừng lại nhiều thêm một đoạn vô duyên*.

*Không phải chửi, mà là duyên không thành.

Lúc Tả Thành về, đêm đã khuya, đi thẳng đến phòng của Giang Hạ Sơ, sau đó hót ha hót hải chạy lên sân thượng.

Muốn trông thấy cô, sợ không nhìn thấy cô, đây đã là thói quen của Tả Thành.

Anh đứng xa xa, khi đôi mắt như viên ngọc phủ một lớp mực đen trông thấy bóng dáng trên xích đu thì trở nên hàm súc dịu dàng lại, một đôi mắt, còn hút hồn người ta hơn cả những vì sao phía chân trời đang treo trên cao kia.

Tả Thành từ từ đến gần, người khựng lại, ánh mắt rơi vào mớ hỗn độn tan nát trên mặt đất, bụi đất bị gió thổi trúng rồi tung bay lên, nhìn cái cây đã năm năm kia chẳng còn là gì cả, đôi mắt từ từ sa sầm, vòng qua mớ bừa bộn trên đất, nửa ngồi trước xích đu bằng dây mây, giọng nói yếu ớt dịu dàng như tan vào trong gió: “Nếu như em muốn, vỡ thì vỡ đi, nó vốn là đồ của em, em vẫn ở đây là được rồi.”

Lời vừa dứt, thì chỉ còn lại tiếng gió, Giang Hạ Sơ chưa tỉnh, giữa lòng mây cô nhủ lại, ôm lấy bản thân, giống như một đứa bé yếu đuối.

Giang Hạ Sơ à, lúc mở mắt ra thì là con nhím, dường như thế cũng tốt.

Tả Thành nhìn cô thật lâu, khẽ nhếch khóe môi, nhẹ nhàng phủ đầu ngón tay lên chỗ nhú chặt giữ lòng mây Giang Hạ Sơ, nhẹ nhàng xóa đi: “Hạ Sơ, vừa về đến nhà thì có thể trông thấy em, thật tốt quá!”

Ánh trắng vàng đỏ đỏ rơi xuống từng chút, lông mi dài của người kia giật giật, chưa mở mắt ra, hình như ngón tay nắm chặt cũng bấu chặt lại.

Gặp nhau mà như chẳng thấy nhau, giữa bọn họ, rất đúng với lời này.

Ngón tay Tả Thành vuốt ve giữa hai lông mày Giang Hạ Sơ từ từ di chuyển, lướt nhẹ qua gương mặt cô như bước trên băng mỏng, giọng nói dịu dàng từ từ lại dễ nghe: “Hạ Sơ, anh nhớ em, mặc dù ngày nào cũng gặp em, nhưng vẫn cứ nhớ em, muốn nghe thấy giọng nói của em. Nhưng mà, lại không muốn em tỉnh lại, bởi vì không muốn trông thấy dáng vẻ đối chọi gay gắt của em, khiến anh không tài nào nói với em anh nghĩ về em nhiều biết nhường nào.” Bỗng tiếng nói của anh dừng lại, anh ghé sát vào bên tai cô, “Hạ Sơ, anh đang nhớ em.”

Giang Hạ Sơ bất động, dường như đang cố gắng khép chặt đôi mi lại, lông mi khẽ run.

Hạ Sơ, anh đang nhớ em. Một câu nói, khiến gió đêm mùa hạ se lạnh phảng qua phát lại. Nhưng cô vẫn không mở mắt.

Thế gian này có được mấy người đàn ông như thế.

Nhưng mà. Gặp được người phụ nữ như thế, đối mặt với nhau bằng dáng vẻ rồi rầm thế này.

Những lời khác người như thế do Tả Thành nói ra, không biết tại sao lại khiến cho lòng người dậy lên mùi vị chua xót đau lòng nhiều hơn.

Gần đây Tả Thành gần như có nhiều thói quen hơn, chẳng hạn như cứ mãi nhung nhớ về Giang Hạ Sơ.

Tương tự ư, cái thứ này đã nảy sinh, thì không chỉ bùng lên mạnh mẽ, khiến từng tác từng tác trong người như hư không cả, mà còn không thể không chế, là một thứ không thể có được, nhưng mà Tả Thành lại nghiện thứ không thể có được này mất rồi.

“Ngủ đi, đừng tỉnh lại. Nếu như em tỉnh lại, em sẽ mệt, anh cũng sẽ mệt. Ban này anh nghĩ, nếu như cả đời em không tỉnh lại nữa cũng được, ít nhất là chắc chắn sẽ không phản kháng lại rồi.” Đôi môi, chậm rãi hạ xuống khóe môi Giang Hạ Sơ, anh thầm thì, “Cho nên Hạ Sơ, đừng tỉnh lại, mà cho dù tỉnh dậy, cũng đừng mở mắt, cứ như thế đi.”

Vũ: Ca này khó thật.

Giang Hạ Sơ, từ đầu chí cuối, không hề mở mắt, cho dù anh hôn cô. Cô chỉ cuộn mình, mặc cho anh ôm cô, rồi khỏi chiếc xích đu bằng dây mây.

Tà Thành đặt Giang Hạ Sơ lên giường, bật hết đèn trong phòng, Giang Hạ Sơ có một thói quen, cô không thích bóng tối, cho nên lúc đi ngủ cũng muốn bật hết đèn, thói quen của cô, không cần phải cố gắng ghi nhớ, Tà Thành luôn biết.

Ánh đèn sáng trưng, chiếu lên gương mặt Q/V/LlqQDd trắng bệch của Giang Hạ Sơ, một thứ màu trắng lóa mắt, đôi mắt anh đỏ lên, vẫn cứ nhìn cô thật lâu, không chút e dè: “Hạ Sơ.” Gọi cô, sau đó cầm tay cô lên, “Anh nói rồi, chiếc nhẫn trên ngón áp út của em chỉ có thể là do anh đeo vào.”

Đầu ngón tay chạm vào nhau, chiếc nhẫn bạc trong lòng bàn tay anh từ từ được đeo vào ngón áp út của cô.

Dáng hình người trên giường giống như mơ mà cũng không phải mơ, bỗng giữa lòng mây chau lại, nhưng vẫn không mở mắt ra.

Rất lâu sau, khóe môi Tà Thành hơi nhếch lên, anh cúi người, gọi: “Hạ Sơ của anh.” Môi, đặt xuống trán Giang Hạ Sơ, “Ngủ ngon.”

Tà Thành lại hôn hôn lên ngón áp út của Giang Hạ Sơ, rồi mới đứng dậy, ra khỏi phòng.

Cửa khép lại, người trên giường từ từ mở mắt ra, đôi mắt nào đâu có một chút lim dim nào, mà lại lạnh hơn cả nước hồ vào cuối thu.

Những tưởng rằng chỉ cần bất tỉnh thì có thể tránh khỏi, thì ra cô hoàn toàn không thể một lần tránh là khi nào cũng tránh được với Tà Thành.

Giang Hạ Sơ giờ tay lên, ngẩng đầu, dưới ánh đèn, chiếc nhẫn trên ngón áp út sáng chói rực, khóe môi cong lên, nụ cười mím chẳng biết là vui hay buồn, khẽ lâm bâm: “Đừng yêu tôi, có thể không yêu tôi không?”

Nếu như Tà Thành ở đây, chắc chắn anh sẽ nói là không thể, anh không ở đây, thì cô tự hỏi xong, rồi tự trả lời: “Không thể.”

Nếu nói về cố chấp, Giang Hạ Sơ và Tà Thành giống hệt nhau. Cho nên, cô vẫn hận anh, anh vẫn yêu cô, hai người này, thật ra thì rất giống nhau.

Im lặng một lát, cô cười lạnh: “Nhẫn của anh, tôi không cần.” Gần như cô dùng hết toàn bộ sức lực để gỡ chiếc nhẫn ra.

Chiếc nhẫn vẫn không nhúc nhích, lóe lên một thứ ánh sáng chói mắt, chiếc nhẫn của người đàn ông kia cũng cực kỳ giống với người đàn ông kia, lạnh lẽo, quật cường.

Cô cứng đầu không chịu dừng tay lại, cố gắng rồi lại cố gắng, ngón tay đỏ bầm, như muốn lột đi một lớp da rồi, nhưng hình như chiếc nhẫn kia vẫn dính liền ở đó, làm thế nào cũng không gỡ xuống được, đôi mắt hốt hoảng lóe lên: “Tại sao không gỡ xuống được?”

Tất nhiên không thể gỡ xuống được, Tà Thành cho thứ gì, thì chưa bao giờ để người ta có cơ hội trả lại.

Cô buông tay, bật cười: “Làm sao bây giờ? Không gỡ được.”

Trong lòng chán nản và chán nản, thì ra ngón áp út gắn liền với vị trí trái tim, cô nằm xuống, ôm ngực đi ngủ, trên ngón tay đỏ bầm, chiếc nhẫn lóe sáng thật chậm.

Chiếc nhẫn đeo trên ngón áp út, chiếc nhẫn của Tà Thành, buộc lấy cuộc đời Giang Hạ Sơ. Yêu, hận, trói buộc một người, quăng đời một người, một chiếc nhẫn, một tấm lưới vây kín, những nút thắt đan xem không thể nào gỡ được nút nào.

Giang Hạ Sơ cứ dậy muộn như ngày thường, ngủ sớm dậy muộn như đã thành một loại khuôn mẫu, khuôn mẫu trốn tránh Tà Thành, nhưng mà sáng hôm nay, lúc cô xuống lầu, Tà Thành vẫn đang ở đó, bỗng cô sững sờ ngay đầu cầu thang.

Người đàn ông ngồi trên sofa trong phòng khách vẫy tay: “Qua đây.”

Giang Hạ Sơ đứng im.

“Nghe lời.” Có lẽ tâm tình Tà Thành không tệ, nếu không thể thì chắc hẳn sẽ không phun ra nhiều lời khác thường như thế, trái lại, còn làm rớt nhiều kính của những người đang đứng chờ đợi trong im lặng.

Giang Hạ Sơ vẫn đứng im, lạnh nhạt mà lại e sợ đứng ngay đầu cầu thang, cô vẫn luôn không nghe lời.

Cho nên, Tà Thành, không phải nói hai chữ ‘nghe lời’ với Giang Hạ Sơ. Tà Thành không phải là người có kiên nhẫn, cũng chỉ có tính tình dễ chịu như thế với Giang Hạ Sơ, từ từ đi qua, cũng không nói gì, nắm tay Giang Hạ Sơ đi qua ngồi xuống luôn, Giang Hạ Sơ cũng không vùng vẫy, dù sao thì làm cái gì cũng không có tác dụng với người đàn ông cố chấp này, điệu bộ của cô vẫn cứ thành thói: “Tôi nghĩ anh đã đi rồi.”

“Công ty không có chuyện gì lớn.” Giọng điệu như khai báo, dịu dàng lạ thường, bàn tay vẫn nắm lấy tay Giang Hạ Sơ.

Không có chuyện gì lớn? Chú Tiến đang đợi bên cạnh á khẩu, cũng phải, dự án đầu tư mấy tỷ mà so với Giang Hạ Sơ, quả đúng là không phải là cái ‘chuyện lớn’ gì. Cũng may hôm nay thiếu gia vui vẻ, cứ tùy cậu ấy là được rồi.

“Anh không có việc gì, tôi có việc.”

Giang Hạ Sơ nói xong thì rút tay lại, vết đỏ trên ngón áp út đập vào mắt Tả Thành, bỗng chốc, dịu dàng trong đôi mắt hóa thành băng.

Trong phút giây, nhiệt độ trong phòng khách giảm xuống mấy độ, mọi người bên cạnh nín thở im lặng, không phải hoài nghi, sáng nay 1q. ?dngười đàn ông từ xưa đến nay luôn hỷ nộ không lộ đã chuyển biến nhanh vô cùng, ban nãy ánh mắt còn tươi roi rói, thì lúc này đây đã mây đen giăng kín rồi.

————lời ngoài mặt————

Vũ: Lời ngoài mặt của tác giả. Ta sẽ xem coi cái nào cần thì ta sẽ edit vào luôn, trước kia ta bỏ đi hết, nhưng từ chương trước về sau, ta sẽ cân nhắc nên bỏ hay không nha.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sủng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Cô nhóc này giỏi nhất là sợ thiên hạ không loạn

Edit: Quan Vũ.

Trong phút giây, nhiệt độ trong phòng khách giảm xuống mấy độ, mọi người bên cạnh nín thở im lặng, không phải hoài nghi, sáng nay người đàn ông từ xưa đến nay luôn hỷ nộ không lộ đã chuyển biến nhanh vô cùng, ban nãy ánh mắt còn tươi roi rói, thì lúc này đây đã mây đen giăng kín rồi.

Người gây họa – Giang Hạ Sơ thì vẫn là cái dáng vẻ không liên quan, ngồi yên tĩnh, từ đầu chí cuối không nói một lời.

Loại giằng co trong im lặng khiến lòng người không thông này diễn ra rất lâu, rồi giọng nói lạnh như băng của Tả Thành vang lên: “Chú Tiến, lấy chút thuốc tới đây.”

Chú Tiến không hiểu tại sao, không nhìn ra nổi hai người này đang âm ỉ cái gì nữa, tình hình này, càng không nên hỏi nhiều, thế là cúi đầu, nghe theo.

Hai người ngồi ở chỗ rõ gần, nhưng ở giữa lại như ngăn cách bởi thứ gì đó, Tả Thành kéo bàn tay Giang Hạ Sơ qua, cô đang lặng im thì mặt lại đề phòng ngay: “Làm gì thế?”

Cô rút tay, nhưng Tả Thành lại nắm thật chặt, rừ mắt không nói gì, tập trung thoa thuốc lên ngón tay của cô.

Lạnh lạnh, cũng không biết là nhiệt độ của đầu ngón tay Tả Thành, hay là nhiệt độ của thuốc mỡ, dù sao thì Giang Hạ Sơ cũng không hề nhìn anh.

Toa thuốc xong, Tả Thành vẫn không buông tay ra, mà nhìn chăm chăm lên chiếc nhẫn trên ngón tay cô: “Không nên đụng chạm tới chiếc nhẫn nữa, không gỡ xuống được đâu.” Ngước mắt lên, nhìn vào mắt Giang Hạ Sơ, giọng điệu sắc bén hơn mấy phần, “Có biết tên gọi của chiếc nhẫn là gì không?” Nhìn chăm chú vào đôi mắt âm u đến nỗi không trông thấy một chút ám áp nào của Giang Hạ Sơ, “Đến chết không rời.”

Đôi mắt Giang Hạ Sơ như bị phồng ra, rất lâu mới từ từ thành một đường thê lương, nhìn thẳng vào mắt Tả Thành: “Tôi không thích, cái tên này, còn cả chiếc nhẫn này.”

Quả nhiên là phong cách của Tả Thành, d?d`lqpd0n cứng rắn, bá đạo, không ai bì nổi. Giang Hạ Sơ nhìn chiếc nhẫn, càng nhìn càng cảm thấy thật chói mắt.

Tả Thành cười cười phản đối: “Rất thích hợp với chúng ta.”

Đến chết không rời. Thật đúng là khít như in mà,

Giang Hạ Sơ chỉ cười lạnh, rồi đứng dậy: “Anh không đi sao? Vậy tôi ra ngoài đây.”

Tả Thành đứng dậy, đứng sau lưng cô, chỉ lặng thinh, bước chân cô dừng lại, nhìn Tả Thành, rồi nói thêm một câu: “Anh đã nói sẽ không cản tôi.” Nói xong, thì cũng không thèm nhìn gương mặt lạnh lùng u ám của Tả Thành, đi vòng qua tránh khỏi anh ngay.

Anh đứng tại chỗ, nhìn người kia đi khỏi, giọng trầm lạnh như kết băng: “Tả Ngư, bảo vệ thiếu phu nhân cho tốt.”

“Vâng, tiên sinh.”

Tả Thành đứng ở cửa sổ sát đất trong phòng khách, ánh bình minh rơi xuống tấm rèm bên ngoài cửa sổ, nhưng trong đôi mắt trắng đen rõ ràng của anh vẫn là u ám lạnh lùng, không nhìn thấy một chút ánh ngược nào cả, bởi vì người kia đã đi xa rồi.

“Thiếu gia.” Chú Tiến gọi, sau đó thì không nói gì nữa, thật sự là không còn lời nào để nói đây chứ, Giang Hạ Sơ thật sự đã làm quá dứt khoát rồi.

“Đến công ty.” Tà Thành chỉ nhẹ nhàng đáp lại, như một thói quen.

Đứng dậy, đi về phía con đường Giang Hạ Sơ đã đi, đi xa.

Hai người này, rõ ràng là một con đường, thế mà lại cứ muốn tránh xa nhau, cố chấp gì mà khiếp thế.

Mùa đầu mùa hạ trút xuống xong, thời tiết lại trở nên oi bức, giữa mùa hạ, nắng hạ chói chang vội vàng bước đến, trong một cửa tiệm bánh ngọt đầy ắp người. Ở chỗ gần cửa sổ, người phụ nữ ngồi im thừ giữa, tâm tình bình tĩnh nhàn nhã, nhưng sâu trong đôi mắt lại là lạnh lẽo ngưng đọng, không hề trùng khớp với thời tiết khô nóng này một chút nào.

Trong chốc lát, một người phụ nữ ngồi xuống chỗ đối diện nhanh như gió, vừa thờ hồn hèn vừa cảm chiếc ly đối diện uống ực một cái, vừa mới để lên miệng, thì lông mày thanh tú nhăn lại, đưa đầu lưỡi ra, hít hà mấy hơi thật mạnh: “Bóng chết rồi, đắng chết rồi.” Liếc nhìn người phụ nữ đối diện vẫn luôn im lặng, vô cùng bức dọc: “Đến tiệm bánh ngọt mà cậu cũng uống cái thứ đắng ghê khó nuốt, lại còn nóng thế này à?” Mặt nhăn lại như cái bánh bao An Ký, đỏ gay đỏ gắt, cũng không biết là nóng, hay là bị bỏng.

Giang Hạ Sơ mấp máy môi theo thói quen: “Trong quán có nhiều việc không?”

“Không vội, tớ vội vàng bỏ sung thua lỗ.” Vẫy vẫy tay, hắng giọng, “Một ly Cappuccino, thêm đá.” Cô nhóc này và Giang Hạ Sơ, khẩu vị ngàn năm không đổi. Nhìn ngó Giang Hạ Sơ, “Tà Thành đồng ý cho cậu đi ra ngoài một mình à?”

Giang Hạ Sơ giật giật khóe môi cứng đờ, ánh mắt lạnh lùng rơi vào bàn đối diện.

Quan Ngải nhìn theo, vô cùng ung dung cuốn lấy và hỏi với vẻ hứng thú: “Người đó là ai?”

“Người của Tà gia.” Giang Hạ Sơ nói ít mà ý nhiều.

Quan Ngải căng não tiếp tục đánh giá, bỗng người phụ nữ đối diện vẫn rừ mắt rừ mi lại ngẩng đầu lên liếc nhìn, chỉ một ánh mắt, mà mắt to của Quan Ngải đã nảy lên, rụt rụt cổ, ngưng ngưng thu lại ánh mắt, tự giác uống thức uống, nói: “Xem ánh mắt cô ấy nhìn tớ, sát khí ấy. Cũng không phải là quay phim 007, tập trung đến mức như chống khủng bố thế à?” Trong lòng vẫn không quên quán thăm mấy câu: Người của Tà gia, quả nhiên không phải là thứ tôm tép dễ đối phó.

Giang Hạ Sơ lạnh lùng mím chặt môi, không khẳng định cũng không phủ định gì.

“Cô ấy sẽ luôn đi theo cậu à?” Vừa tập trung mà vừa chống mắt lên nhìn người đối diện, lại hạ giọng xuống che giấu.

Hình như cô nhóc này mới giống 007 hơn đây.

Giang Hạ Sơ gạt đầu, mặt lạnh như tiền: “Sẽ.”

Bàn tay Quan Ngải dừng một chút, để cái ly xuống, mắt xoay vài vòng, che miệng sấp lại gần Giang Hạ Sơ, về mặt tà khí: “Tớ giúp cậu cắt đuôi cô ấy.”

Giang Hạ Sơ nhú mày, hoài nghi nhìn Quan Ngải. Không phải là không tin cô nhóc này không có khả năng lên trời xuống đất gì, nhưng mà không dám coi thường bàn tay che trời thao túng tất cả của Tà Thành.

Quan Ngải hừ một tiếng, viết lên mặt bàn ba chữ: Chờ mà xem! Sau đó rời khỏi chỗ ngồi với vẻ mặt hiên ngang lẫm liệt.

Giang Hạ Sơ bán tín bán nghi, chỉ thấy Quan Ngải đi tới lối đi, đôi mắt liếc nhìn tìm kiếm chung quanh, ánh mắt này vô cùng giống những lúc cô chọn dê béo để làm thịt, con mắt xác định, nụ cười vô lại.

Giang Hạ Sơ nhìn qua theo ánh mắt của Quan Ngải, là một vị phu nhân giàu có trang điểm rất đậm, phục trang quý giá, không đợi Giang Hạ Sơ đoán ra ý đồ, thì đã thấy Quan Ngải lao đảo một lát, thề là: “Á ——”

“Xin lỗi, rất xin lỗi.” Quan Ngải cúi người nhận lỗi, đôi mắt rừ xuống đảo qua đảo lại, hai tay vất chéo ra sau, đầu ngón tay ngoắc ngoắc qua khe hở phục trang quý giá.

Mượn gió bẻ măng, bản lĩnh siêu phàm a.

Thế là người phụ nữ người toàn là châu báu lao đảo liên tục, suýt chút nữa đã bỏ nhào xuống đất. Còn chưa đứng vững thì một ánh mắt sắc bén đã phá trước: “Cô không có mắt sao?”

Mấy phu nhân phụ nữ ngẩng đầu lên, mở miệng ra thì toàn là ‘xúc xích đỏ’. (Không hiểu ý lắm, cơ mà edit nó ra cái này này)

Quan Ngải nhin cười: Quá chuẩn.

Ngẩng đầu lên, đầu sỏ gây hoa tặng thêm một nụ cười, cười giống hệt như du côn lưu manh: “Rất rất xin lỗi, ra khỏi nhà đã quên mang rồi.”

Chưa từng thấy ai vô sỉ mà thiên kinh địa nghĩa như thế, có mắt là nhìn ra, cô nhóc này chỉ đang bói móc thôi.

Mặt phụ nhân kia như màu gan heo, phát phát mái tóc xoắn nhuộm màu rượu đỏ, giọng điệu cao vút lên: “Biết quần áo này đắt cỡ nào không? Có biết trang sức trên người tôi đắt tới mức nào không hả?”

Có người từng nói, ánh sáng ẩn chứa trên người và độ khó chơi kết thành một mối quan hệ chặt chẽ, Quan Ngải #Guānyǎo vỗ tay trong lòng, nhưng trên gương mặt thì hoàn toàn là dáng vẻ biết lỗi, khe khẽ dò hỏi: “Đắt hay không thì lát chúng ta lại tán gẫu tiếp, nhưng mà bà có muốn đi rửa sạch không? Sơn môi nhòe đi rồi kìa.” Nói xong thì giờ tay áo dính sơn môi lên.

Đối phương vừa nghe, thì tức run người, bắt đầu run rẩy tìm kính trang điểm, soi lên, sắc mặt biến thành màu đỏ tía: “Cô cô cô.....” Sau khi nói cô mãi một lúc lâu, sau đó mới che miệng nói, “Bọn tôi sẽ không để yên đâu, cô chờ đó, đợi lát nữa quay lại tính sổ với cô.”

Nói xong những lời hung ác, rồi bùng tai chạy vào WC với tốc độ cực nhanh.

Đằng sau lưng, hắng giọng như muốn gây sự: “Tôi ở đây chờ bà.”

Có ngu mới chờ bà đấy!

Nói xong, thì xoay người lại.

Giang Hạ Sơ hoàn toàn ngớ người, nhìn Quan Ngải nhanh chân ngồi xuống bên cạnh bàn Tả Ngư.

Tả Ngư chỉ ngược mắt nhìn thoáng qua, rồi lại nhìn đi.

Đúng là mặt than nha, Quan Ngải than thở, mặt mày biểu cảm của người này giống như là Tả Thành chân truyền.

Không những không thấy nhạt nhèo, mà Quan Ngải còn vô cùng nhiệt tình xích sát lại một chút: “Chị gì này có muốn qua ngồi một lát không?” Lại xích gần thêm một chút, mặc kệ đối phương mang về mặt lạnh lùng, tự nhiên kéo đối phương như quen thân: “Đi thôi đi thôi.” Bàn tay cũng không rời rã, niu kéo xô đẩy, thuận đường để lại dấu vết.

Sắc mặt Tả Ngư lạnh lùng âm u, Quan Ngải cười gian xảo, ngượng ngừng rút bàn tay lại, lòng bàn tay trắng trơn, con dê bị dắt đại đi này đã không thấy đâu nữa rồi.

Dù là cảnh giới phòng ngự được Tả gia huấn luyện xuất sắc, nhưng Tả Ngư gặp phải thứ vô lại này thì ngoại trừ không nói gì thì cũng chỉ là không kiên nhẫn. Cầm lấy bàn tay đặt trên vai của Quan Ngải, kéo ra xa một chút: “Vị tiểu thư này, xin cứ tự nhiên.”

Quan Ngải phần nộ rút tay lại, nở nụ cười bên ngoài thì cười mà trong chẳng cười: “Chị đừng xa lạ như thế chứ?” Cái 3q4d@ cô này, mở miệng một cái là gọi chị, kêu gọi từng tiếng vô cùng thân thiết, “Hôm nay trời oi bức như thế, có muốn vào quán uống chút gì đó không?”

Đối phương không thèm đếm xỉa luôn, sắc mặt không đổi, tới nhìn cũng không thèm nhìn một cái.

Quan Ngải thất bại, cắn răng, thu lại nụ cười giả tạo, khôi phục dáng vẻ giương nanh múa vuốt: “Này! Cô, còn mặt than hơn cả Giang Hạ Sơ.”

Đối phương cũng không ngẩng đầu lên, lại làm mặt than, coi người nào đó là không khí luôn.

Quan Ngải chán nản, trong lòng coi thường: “Tả Thành đúng là có bản lĩnh đấy, có thể đào tạo ra loại người có cá tính như thế.”

Cười cười, Quan Ngải đứng dậy: “Thế chị cứ tiếp tục giữ vững mặt trận đi!”

Xoay người, làm v với Giang Hạ Sơ, nở nụ cười như hồ ly, vòng qua Giang Hạ Sơ đến WC.

Cuối cùng là cô ấy đang diễn kịch gì thế nhỉ. Giang Hạ Sơ nhú mày suy nghĩ, không thể lý giải nổi.

Độ chừng 3 phút sau, Quan Ngải quay lại, nụ cười trên mặt mang vẻ xuân phong đắc ý.

Giang Hạ Sơ nhìn về phía WC: “Hình như người phụ nữ kia rất khó giải quyết.”

Nhưng mà, vẫn chưa phải là người mà Quan Ngải không giải quyết được, nói về khó chơi, thì cô đúng là không ai đo nổi.

Quan Ngải ra về thần bí khiến hứng thú trong người khác dâng lên: “Sơn nhân tự có diệu kế*.”

*Sơn nhân tự có diệu kế [山人自有妙计]:

..... Là một ẩn sĩ thì chắc chắn anh ta có kế hoạch khôn khéo.

Sơn nhân:

Sơn nhân là một dạng ẩn sĩ, cũng chỉ những người sơn dã, là xưng hô khiêm nhường; trước đây, những người có nghề như bói toán, thầy tướng số, đôi khi cũng xưng “sơn nhân”. Xuất hiện nhiều trong thơ văn cổ đại, và trong biệt hiệu của văn nhân mặc khách (bao gồm giới có tri thức, và giới chỉ viết chữ).

Trong biệt hiệu có: Danh họa Chu Đạp của đôi Thanh hiệu là Bát Đại sơn nhân, danh họa thời cận đại Tề Bạch Thạch hiệu là Bạch Thạch sơn nhân, v.v. Đường đại cũng có rất nhiều người có biệt hiệu sơn nhân, như trên mạng cũng giới thiệu vắn tắt: Đường Vĩ, hiệu Tùng Xuyên sơn nhân, đồ chay hiệu Tùng Xuyên thảo đường (nhà cỏ), Quảng Tây người Toàn Châu (Toàn Châu là một huyện thuộc tỉnh Quý Lâm, khu tự trị của dân tộc Choang Quảng Tây).....

Xưng hô khiêm nhường được tự đặt: Trong vở kịch 【Thu Khương Duy】, Gia Cát Lượng nói: “Sơn nhân tự có điệu kẻ.”

Danh xưng trong bói toán, người có nghề như thầy tướng số, cũng như thế: “Cũng không khiến sư bà nổi trống mời thần, mời sơn nhân xem bói có lá.”
—— Nguyên.【La Lý Lang】La Quốc Tân.

Trong thơ văn có:

1. “Đã khách tư mao vũ, sơn nhân ái trúc lâm. Cầm tôn duy đãi xử, phong nguyệt tự tương tâm”—— Đường. 【Tặng lý thập tứ tứ thủ chi nhất】
2. “Nguyệt xuất tung sơn đông, nguyệt minh sơn ích không. Sơn nhân ái thanh cảnh, tán phát ngoa thu phong. Phong chỉ dạ hà thanh, độc dạ thảo trùng minh. Tiên nhân bất khả kiến, thừa nguyệt cận xuy sanh. Giáng thần hấp linh khí, ngọc chi điều chân thanh. Chân thanh thị hà khúc, tam sơn loan hạc tình. Tích khứ lạc trần tục, nguyên ngôn văn thử khúc. Kim lai ngoa tung sầm, hà hạnh thừa u âm. Thần tiên nhạc ngộ sự, sanh ca minh túc tâm” —— Đường. Lưu Hi Di 【Tung nhạc văn sinh】
3. “Sơn nhân bản hợp cư nham linh, liêu văn chi lang phân bán cảnh. Tàn niên lê trượng dữ luân cân, bát xích đình trung thì lộng ảnh. Hồ nhi cấp thủy thêm trà đình. Cam thắng ngô sơn sơn hạ tình. Nhất âu thanh lộ nhất lô vân, thiên giác bình sinh kim nhật vĩnh.” —— Tống. Trần Dữ Nghĩa. 【Ngọc Lâu Xuân】
4. “Thiên lý hành thu, chỉ cung bói cảm, đón hoài thanh hữu. Thù hương tự thủ. Ái ngâm do tự thi sầu. Sơn nhân bất giải tư viên hạc, tiểu văn ngã, vi nương tại phủ. Ký trường đề họa phảng, hoa nhu xuân nhão, kỷ phiên huê thủ. Biệt hậu đô y cựu. Đản tình tiết môn tiền, cận lai vô liễu. Minh âu thượng hữu. Khả liên tây tắc ngư tẩu. Đoạn tràng bất hận giang nam lão, hận lạc điệp, phiêu linh tối cửu. Quyện du xử, giám ky sầu, do vị tiêu ma thị tửu.” —— Tống. Trương Viêm. 【Nguyệt Hạ Địch】

Các biệt hiệu sơn nhân qua các thế hệ vẫn còn rất nhiều, như:

1. Đại Ba sơn nhân: Là bút danh của danh tác gia Mao Cao Điền – quê ở núi Đại Ba, Mao Cao Điền còn có bút danh khác như: Đông Phương tán nhân, Hà Hoàng lãng nhân, cao điền vi địa, mao vi đằng.
2. Tân La sơn nhân: Danh họa đời Thanh – Hoa Nham (1682 – 1756), tự đức tung, hiệu thu nhạc, còn có hiệu là Tân La sơn nhân, Tân La sinh, bạch sa sơn nhân, biệt hiệu đồng viên sinh, bổ y sinh, tự khi về già là “Phiêu bông giả”, Phúc Kiến thượng hàng nhân. còn mà ta lười quá, là thế đấy.

Nghĩ nghĩ rồi hỏi: Cậu làm gì l.q,d>QVũ thế.

So với Quan Ngải, thì dường như phu nhân kia càng khiến người ta lo lắng.

Quan Ngải tới gần, che miệng nói nhỏ bên tai Giang Hạ Sơ: “Tớ đi vào nói với người phụ nữ kia, bà bị bọn trộm tía rồi.” Nói xong, thì tự mình gật đầu đắc ý, cười sáng lạn đến nỗi khiến người ta nghiêng răng.

Giang Hạ Sơ không nói gì, cũng không làm gì. Chỉ lắc đầu bật cười.

Quan Ngải mang về mặt dương dương tự đắc.

“Trò hay sắp diễn rồi.” Cô nhóc này trở nên hứng thú ngay. Giang Hạ Sơ nhìn qua, phu nhân kia xuất hiện với vẻ mặt hùng hổ, vừa nhìn Tà Ngự, vừa bắt đắc dĩ một chút, và hơi tiếc hận: “Cô ấy gặp phiền phức rồi.”

“Tất nhiên, còn không nhìn xem là ai ra tay à.” Lông mày cô nhóc này nhướn cao lên, vô cùng không khiêm tốn, nháy mắt ra hiệu với Giang Hạ Sơ, khẽ nhắc nhở, “Chúng ta chọn lấy cơ hội chuẩn đi.”

Giang Hạ Sơ ngờ vực, rồi gật đầu.

Vị phu nhân với khí thế hùng mạnh, đầu óc như bị trống rỗng, chỉ còn là giọng nói gian xảo: “Chị cả, trước tiên chị đừng tức giận, thật sự em gái không có ý đắc tội, thật sự là phải bắt đắc dĩ thôi, tên trộm kia còn đang ở đây, bên ngoài không phải là chỗ nói chuyện, bây giờ còn không nhanh nhanh báo tin đi. Chị cả à, nghe lời em gái, tên trộm kia vẫn đang ngồi bên ngoài, e rằng còn đang tìm người coi tiền như rác tiếp theo đây, tuyệt đối không thể nhân nhượng, phải làm to chuyện lên, tốt nhất là tới tận cục cảnh sát luôn.”

Đúng! Làm thật to lên!

Người chị cả nào đó bị tẩy não, xoay đít vung eo đi qua, chống nạnh, gào thét như sư tử Hà Đông: “Chính là mày, cái tên trộm này.”

dB kia, vang vọng trong khắp khu thương mại. Chứng minh một câu: Một người phụ nữ có thể chống được thiên quân vạn mã.

“Tránh ra.” Tà Ngự ngược mắt lên, đập ra hai chữ lạnh như băng.

Người phụ nữ tức run người muốn rút cả một lớp son phấn, tức tối bốc lên tận đỉnh đầu, tiến lên kéo Tà Ngư: “Còn dám hung hăng, mày cái tên trộm này.” Kéo lôi đánh, người phụ nữ khóc om sòm rồi nhìn về phía cửa hô to lên, “Mau bắt nó lại.”

“Tránh ra.” Mặt vẫn không thay đổi chút nào, nhưng đôi mắt của Tà Ngư bắt đầu đỏ lên, đó là dấu hiệu không thể chịu đựng nổi nữa.

“Còn muốn chạy?” Mặt người phụ nữ vịn vẹo, có lẽ là dùng hết tất cả sức mạnh trên tay.

“Cút ngay!”

Tà Ngư vung tay lên, ánh bạc lóe lên.

Người phụ nữ đứng trên sàn kính hôn, thế rồi mắt sáng lên: “Vòng cổ của tôi!”

Trên mặt đất, đúng là một sợi dây chuyền vàng bạch kim rất nặng.

Tà Ngư nhú mày, đôi mắt sắc bén như đang muốn giết người, lạnh lùng nói: “Không phải là tôi.”

“Không phải mày thì còn ai nữa, còn muốn nói láo, giữ lại lời này nói với cảnh sát đi.” Rồi lại vung tay lên, bắt lấy Tà Ngư.

Bên kia thì đang khói lửa mù trời, còn bên này, Quan Ngải cười lẫn cười bò, nhưng vẫn không quên ca ngợi một chút: “Người phụ nữ kêu khóc om sòm quá mạnh rồi.” Giật giật khoe môi cười muốn cứng ngắc lại, kéo Giang Hạ Sơ chạy trốn, “Đi mau.”

“Tránh ra.” Ánh mắt rơi vào người Giang Hạ Sơ, Tà Ngư đẩy người phụ nữ bắt chặt làm âm ỉ ra, không còn gì nữa rồi đuổi theo Giang Hạ Sơ.

Phu nhân chanh chua còn nhanh chân nhanh tay bỏ nhào lên: “Nhân chứng, vật chứng có hết rồi mà mày còn muốn trốn, xem bà có bắt mày đến cục cảnh sát không.”

“Cút!” Về mặt Tà Ngư như sương lạnh, đẩy đám người ra.

“Á à, còn dám hung hăng à, mau bắt lấy nó, nó là tên cướp.”

Phách lối đi, phu nhân, sau này có khi còn bị chặt thành tám khúc.

Bỗng trong quán đồ ngã be bét, từng nhóm từng nhóm nhân viên bảo vệ đi lên, ngăn cản không cho Tà Ngư đi khỏi, cứ như thế, Quan Ngải Giang Hạ Sơ chuẩn mất ngay dưới tầm mắt của Tà Ngư.

Ra khỏi cửa, quay đầu lại không nhìn thấy bóng dáng Tà Ngư đâu, Giang Hạ Sơ mới như tỉnh khỏi giấc mộng: “Sao cậu làm được thế?”

Quan Ngải thờ hồng học cũng không quên dương dương đắc ý: “Gần đây đang nghiên một bộ phim, tên là Siêu trộm, rồi rồi thì tớ ở nhà luyện mấy chiêu, chuẩn bị cho khi cần thì dùng đến.”

Ở nhà luyện loại kỹ năng này, e rằng l/q/đ/ôn cũng chỉ có mình cô là đóa kỳ hoa đi làm thôi. Nếu thấy là 985*, cô nhóc này có thể oanh tạc cục trung ương không.

*985: Thực thi “công trình 985” (04/05/1998), là quyết sách lớn của Đảng Công sản Trung Quốc và Hội đồng nhà nước Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa trong thời kỳ chuyển giao thế kỷ.....bla bla.....

Mà Giang Hạ Sơ cũng chỉ có thể coi như không thấy gì, mày nhăn lại, còn có lòng lo lắng cho người khác: “Cô ấy sẽ không sao chứ?”

Quan Ngải, cái cô nhóc này toàn bịa đặt cả, nhiều lần làm mấy chuyện vu oan giá họa, làm cái nào là trúng cái đó, quả thật tính tình của Tà Ngư khiến người ta phải lo lắng.

Bên kia khoát tay, mang điệu bộ như đại xá thiên hạ: “Chắc không đâu, có người theo dõi.” Bỗng tại giao lộ, đôi mắt biến đổi, kéo Giang Hạ Sơ đi đường khác, “Đi, đi lên lầu, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, chúng ta cứ đợi ở trung tâm thương mại.”

Cái cô này đầy mưu mô, mà mọi thứ, chẳng cần ai dạy cũng biết hết, người khiến Giang Hạ Sơ bội phục không nhiều lắm, cô tính là một người.

Cùng nhau đi lên lầu, Giang Hạ Sơ không nói câu nào, hết nhìn Đông rồi lại nhìn Tây, Quan Ngải lau mồ hôi trên trán, bắt đầu luyện thuyên oán trách: “Nói chuyện riêng với cậu, tớ có thể không?”

Giang Hạ Sơ không nói gì, nhưng lại khẽ giật khoe môi bắt đắc dĩ.

Giang Hạ Sơ liếc nhìn Giang Hạ Sơ đang muốn nói lại thôi, gốc thần kinh nhiều chuyện trong đầu kia lại uốn éo hết: “Cậu không nói gì sao? Nhưng trong đầu tớ lại là một dấu chấm hỏi lớn. Mắt tích đi đâu mà lâu như thế? Tà Thành, lại xảy ra chuyện gì? Sao hôm nay ra ngoài gặp tớ vậy? Giang Hạ Sơ, tốt nhất là cậu nên cho tớ một câu trả lời thỏa đáng.”

Giang Hạ Sơ nấp máy môi, lông mày xinh đẹp chau lại, trả lời nhẹ nhàng băng quơ: “Một lời khó nói hết.”

“Có thể nói ngắn gọn không?” Quảng ra một câu như thế, nhưng cũng không đợi Giang Hạ Sơ nói tiếp thì đã tự mình nói tiếp, “Tớ đây hỏi thăm rồi. Cậu đang ở Tả gia.”

Giang Hạ Sơ gật đầu, không phủ nhận cũng không thừa nhận.

Quan Ngải liu lười, hỏi thẳng, sắc bén: “Tả Thành nhốt cậu lại rồi hả?” Biểu cảm kia, trọn mắt há mồm. Có lẽ là bị giả thiết của mình dọa đứng hình.

“Chỉ cho người đi theo tớ.” Nói xong, Giang Hạ Sơ lại cảm thấy hơi dư thừa, dù sao thì hai loại cách này, nói thẳng ra thì bản chất cũng chẳng có gì khác nhau, nói thêm một câu, “Hắn là có thể coi tớ như tù phạm tự do nhất.” Giọng điệu như bông đùa, nhưng mọi thứ trong đôi mắt chỉ toàn là sự bất lực hoang đường.

Quan Ngải nghĩ một lúc, rồi hỏi dò xét: “Có phải anh ta dùng cái gì đó để uy hiếp cậu không thể? Với tính tình lạnh nhạt như Thái Sơn đè xuống đầu cũng có thể cứ ăn uống thần nhiên như bình thường giống cậu, chắc chắn là anh ta nắm được điểm yếu của cậu để uy hiếp cậu.” Quan Ngải moi hết ruột gan, vắt hết óc một lát, nhũn nhũn thở dài, “Nhưng mà cậu còn có nhược điểm gì mà không thể để ai biết được vậy? Cuối cùng là bị Tả Thành tóm lấy cái đuôi gì rồi?”

Giang Hạ Sơ lặng im không nói, thần nhiên, nhưng chưa sót khổ sở trong đôi mắt kia thì không tài nào che giấu nổi.

Quan Ngải nhìn chăm chú vào đôi mắt của Giang Hạ Sơ rồi nhìn xem xét một lát cho thật kỹ, mới gật đầu lia lịa như ngô ra điều gì đó: “Thì ra là, cái thằng đàn ông dễ tiện kia. Anh ta uy hiếp cậu bằng cái gì, cậu nói đi, tớ xem coi có thể làm cái gì cho giải quyết xong luôn.”

Quan Ngải, người này không có cái gì tốt, nhưng đâm người hai đao vì bạn bè thì là một trong số ít những ưu điểm của cô. Trong lòng bắt đầu hăm he, hạt nhân hiểu chiến phản loạn trong cơ thể đã rộn rạo lên cả.

Tất cả những ý nghĩ xấu xa trong bụng đang sôi sục lên bên kia đang trong trạng thái mơ tưởng bầy bọ, thì bất thành linh, Giang Hạ Sơ âm u phun ra hai chữ: “Mạng người.”

Một chậu nước lạnh dội xuống đầu, Quan Ngải cả kinh không kịp phản ứng: “Éc.” Dây thần kinh bị đập một phát trong đầu, vẻ mặt chấp nhận số phận, “Được rồi, tớ đã coi thường sự thâm độc của Tả Thành rồi.”

Ban nãy đứng là không biết tự lượng sức mình, Tả Thành kia ư, cho Quan Ngải một lá gan, cô cũng không dám lấy trứng chọi đá, không cần phải nói, đó chắc chắn là tự chui đầu vào rọ.

Giang Hạ Sơ làm thỉnh tán thành, Tả Thành kia không chỉ thâm hiểm, mà còn rất tàn nhẫn.

Tìm một chỗ rồi ngồi xuống, mặt mày Giang Hạ Sơ bình tĩnh, mà hiếm khi Quan Ngải cũng lộ ra biểu cảm hết cách như thế, uống nước ngọt lúc này đã mua ở gian ngay dưới cầu thang, vẻ mặt vô cùng đau khổ, cô hỏi: “Vậy cậu tính làm thế nào?”

Quanh đi quẩn lại bao nhiêu đây năm, cô đã học được hai chữ khó học nhất này.

Đôi mắt u ám, cười gằn miễn cưỡng: “Cứ như thế đi, tớ đã nhận ra, Tả Thành, tớ không đấu lại anh ta.”

Cho dù thời gian này, thế giới này đối địch với cô, cô cũng chắc chắn sẽ tranh đấu một trận trắng má, nhưng mà nếu như đối thủ là Tả Thành, thì cô cũng bó tay hết cách rồi. Thế gian này, thứ khiến người ta chấp nhận số phận nhất, chính là hai chữ Tả Thành, cái này cũng chẳng cần bàn cãi gì.

Hai chữ nhận mệnh này được nói ra khỏi miệng của Giang Hạ Sơ, Quan Ngải cũng kinh ngạc một lát, trưng vẻ mặt oán giận: “Thế thì sao được, anh ta đang giam cầm trái phép, muốn vào tù ngồi. Nếu muốn chơi tới bến, chúng ta làm âm đến tận tòa án đi, đừng có ai mơ đẹp mặt.” IWqđôn Cái cô nhóc này chính là phụ nhân có mái tóc dài kiến thức ngán trong mắt Tả Thành thôi, bao nhiêu năm tâm địa gian xảo đã thành quả rồi, thế mà suy nghĩ Tả Thành như những người bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73

Edit: Quan Vũ.

Hai chữ nhận mệnh này được nói ra khỏi miệng của Giang Hạ Sơ, Quan Ngải cũng kinh ngạc một lát, trưng vẻ mặt oán giận: “Thế thì sao được, anh ta đang giam cầm trái phép, muốn vào tù ngồi. Nếu muốn chơi tới bến, chúng ta làm âm đến tận tòa án đi, đừng có ai mơ đẹp mặt.” Cái cô nhóc này chính là phụ nhân có mái tóc dài kiến thức ngán trong mắt Tả Thành thôi, bao nhiêu năm tâm địa gian xảo đã thành quả rồi, thế mà suy nghĩ Tả Thành như những người bình thường.

Được rồi, nói theo một mức độ nào đó, uãnyũQuan Ngải rất đơn thuần.

Giang Hạ Sơ nở nụ cười với sự nhanh nhẩu của Quan Ngải, đôi môi dính chặt đầu đón: “Không hề phi pháp. Cao lắm thì cũng chỉ coi như là vợ chồng cãi nhau.”

“Câu chuyện cười chẳng buồn cười chút nào.” Quan Ngải tròn trĩnh mắt, “Lúc này mà cậu con có tâm tình nói đùa à.”

Giang Hạ Sơ cười cười, Quan Ngải cảm thấy nó còn khó coi hơn cả khóc, đôi mắt lạnh như băng, giữa trời nắng hạ chói chang, Quan Ngải có một loại ảo giác như mình đang chìm trong ngày đông giá rét.

“Không thể nào?!” Có một giả thiết khủng khiếp trong đầu làm Quan Ngải khiếp sợ, nhìn ngó Giang Hạ Sơ, nói năng cũng lắp bắp, “Hai người, chắc không thành vợ chồng chứ?”

Nếu thật sự là như thế, thì Quan Ngải bội phục Tả Thành, thủ đoạn này, đủ hiểm độc, đủ tuyệt tình đó! Trông sắc mặt Giang Hạ Sơ, xám xịt như ngày chẳng có nắng, xem ra đã tám chín phần mười rồi. Cười gượng một tiếng, khóe miệng Quan Ngải gật gật: “Đừng nói với tớ đây là sự thật.” Hoài nghi càng sâu hơn, “Nhận giấy chứng nhận kết hôn rồi hả?”

Gật gật đầu, đáng về Giang Hạ Sơ không thèm đếm xỉa, thân nhiên nói: “Tớ đốt giấy chứng nhận kết hôn rồi.”

Có tác dụng không? Chẳng phải là cũng không có chủ quyền như trước sao. Không muốn đả kích Giang Hạ Sơ, nên Quan Ngải đành nhin, cảm thán một lát với thâm ý sâu xa: “Giang Hạ Sơ, e rằng cả đời này cậu cũng không có cách trở mình rồi, người đàn ông kia đã làm cái gì là dứt khoát cái đó.”

Cái này chẳng hơn châm đầu vào lửa, đã kích người khác sao?

Nhưng mà, Quan Ngải trông thấy gương mặt Giang Hạ Sơ không có một chút biểu cảm nào thì liên tưởng đến một câu có vẻ phù hợp với tình cảnh bây giờ: Bị thương đến chết lòng.

Quan Ngải cũng không phải là người thích cạy vết sẹo của người ta, nhưng mà trong lòng có một chút tò mò, ruột rà cũng xoắn lại hết trơn rồi, đôi mắt sáng bùng bùng, thò đầu ra hỏi: “Cậu nói giao dịch của cậu và Tả Thành thật sự là mạng người, không phải là chính cậu chứ, sao tớ lại không biết còn có một người như thế, có thể khiến cậu ở bên cạnh cậu suốt cuộc đời.”

Thế mà lại chẳng hay biết gì, uống cho cô đâm cho người ta hai đao vì người phụ nữ này. Trong lòng Quan Ngải bấp bênh, hồi tưởng lại thật lạnh thật lạnh: Ngoài mình ra mà còn có thể có người chịu đựng được tính cách khó ở của Giang Hạ Sơ, nếu như có cơ hội, chắc chắn phải kết giao kết giao mới được. Nhìn Giang Hạ Sơ chăm chú, với điệu bộ nghiêm hình bức cung: “Nói, người kia là ai?”

Lần đầu tiên hàng lông mày luôn nhíu chặt của Giang Hạ Sơ từ từ giãn ra, buồn bã thờ dãi: “Thật sự có một người như thế. Mỗi ngày, ngày nào tớ cũng sẽ nghĩ xem, anh ấy còn sống không? Có khỏe mạnh sống qua ngày không? Có chịu ăn cơm đi ngủ không? Có phẫu thuật, bị bệnh không? Từng giây từng phút, luôn luôn lo lắng.”

Lúc nói về người kia, đôi mắt luôn mang vẻ lạnh lẽo như mùa đông lại có một chút tia sáng dịu dàng.

Người này rất quan trọng với Giang Hạ Sơ, Quan Ngải dựa vào điều này để chắc chắn, càng tò mò với thần thánh phương nào kia, nhất là giới tính.

Quan Ngải nhanh nhồm nhanh miệng, trong lòng đã giấu không nổi nữa, bộ não nghĩ rồi là nói ra miệng: “Cuối cùng là thần thánh phương nào, càng nói càng thần bí quá, lại có bản lĩnh khiến cậu nóng ruột nóng gan, tớ còn tưởng rằng tự dung cậu đi tu chứ. Nếu lo lắng như thế, thăm người ta không được sao, cùng lắm thì bỏ trốn.”

Cô nhóc này luôn có thể không biết d"lqdon kiểm chế không có căn cứ như thế.

Giang Hạ Sơ như cười khổ: “Tớ không gặp được anh ấy, cũng không biết được một chút tin tức nào của anh ấy.” Ngược mắt lên, nhìn Quan Ngải, mang do dự, cầu khẩn, “Những gì tớ biết, toàn là Tả Thành bằng lòng cho tớ biết.”

Lời này, chao ôi sao nghe mà giống như trong lời nói chẳng có gì, đầu Quan Ngải to thêm một vòng nhanh chóng, ánh mắt chắc chắn, kinh ngạc ngó ra: “Chắc là cậu không muốn để cho tớ làm điều tra viên ngay dưới mí mắt của Tả Thành chứ?”

Giang Hạ Sơ sẽ không bao giờ không có chuyện gì lại không lên Tam Bảo Điện, cái này là thứ nhất.

Tả Thành biến thái tuyệt tình khiến người ta cùng đường, cái này là thứ hai.

Giang Hạ Sơ sốt ruột vì thần thánh phương nào kia, cái này là thứ ba.

Tổng hợp ba điểm lại, Quan Ngải cô coi như là cọng cỏ cứu mạng.

Giang Hạ Sơ làm thinh không nói, coi như là ngầm thừa nhận.

“Sao lại là tớ? Trong tớ giống như người không gì không làm được sao?” Quan Ngải hỏi lại, cười tươi như hoa.

Cái này đúng là hơi buồn cười, chống lại Tả Thành, Quan Ngải còn chưa đủ để nhìn.

Giang Hạ Sơ lại cười không nổi, một lớp bụi âm đạm phủ xuống gò má, tự giễu: “Tớ không thể tin người khác được.”

Quan Ngải trả lời lại một cách mỉa mai: “Nhưng mà cậu cũng không tin tớ, thậm chí cũng không nói cho tớ biết, người kia là ai.”

Có một thứ cảm giác bị bạn bè đâm cho hai nhát dao, Quan Ngải cảm thấy vô cùng tức tối. Uống ực một ngụm thức uống, nuốt một cái ực, như cho hạ giận.

Giang Hạ Sơ rũ mắt xuống, nở nụ cười bất đắc dĩ và lạnh lùng: “Thôi, tớ lại nghĩ cách vậy.”

Quan Ngải á khẩu, liếc nhìn gương mặt nghiêng lộ rõ tinh thần chán nản của Giang Hạ Sơ, trong lòng thật chua xót, vô cùng đau lòng.

Người này, cứ phải bày ra dáng vẻ cứng rắn kiên định khiến người ta thương tiếc này sao? Thở dài, Quan Ngải bĩu môi: “Thôi, thua cậu đấy, người đó ở đâu?”

Không biết tại sao cứ phải có thứ này nọ trong lòng tâm thể này không biết nữa, thật đúng là phiền lòng mà! Quan Ngải cũng đã phiền bản thân mình luôn.

Giang Hạ Sơ mỉm cười yếu ớt: “Nước Mỹ.”

“Phụt ——” Thức uống ngọt lịm vừa mới hớp vào trong miệng thì đã phun tung tóe khắp nơi rồi, Quan Ngải liú lười há hốc mồm, nuốt một ngụm nước bọt, “Cậu thực sự coi trọng tớ à.”

Nước Mỹ? Đó là chỗ mà người thường có thể đánh chủ ý à? Quan Ngải cũng chẳng muốn đá kích Giang Hạ Sơ, nhưng mà vẫn cứ hào phóng như chẳng cần đắn đo suy nghĩ gì cả: “Được rồi, tớ sẽ dùng bất cứ thủ đoạn tột tệ nào.”

“Cảm ơn.”

Quan Ngải, người này, đầu cơ trục lợi, lên trời xuống đất là một trong số ít những ưu điểm của cô, khiến người ta giật mình khiếp sợ. Giang Hạ Sơ hiểu điều này rất rõ.

Khoát tay, Quan Ngải lau chút đồ uống trên khóe miệng, về mặt áp lực: “Đừng có cảm ơn, tớ đang rất áp lực. Nhưng mà ——” Con người xoay vài vòng, liếc nhìn Giang Hạ Sơ, cười như tên trộm, “Người kia có người yêu chưa?”

Đôi mắt chớp chớp, cô nhóc này đúng là Bq?đôn muốn biết cái gì là phải hỏi đến cùng, không tới bức tường phía Nam* không từ bỏ ý định mà.

*Bức tường phía Nam [南墙]: là vách tường dùng để chắn đường nhìn trong kiến trúc truyền thống của Trung Quốc.

Sắc mặt Giang Hạ Sơ bất thường, biểu cảm thì vẫn phẳng lặng như mặt nước hồ, giọng điệu lạnh nhạt ngàn năm không đổi: “Không có.”

Quan Ngải nhướn lông mày lên: “Câu trả lời thật khiến người ta khó tin.”

Trong lòng chắc chắn, có điều mờ ám nha!

Giang Hạ Sơ chỉ mỉm môi không nói gì, đôi mắt hơi híp lại, có vẻ dăm chiêu.

Quan Ngải đành chịu, ngượng ngừng ngậm miệng lại, muốn Giang Hạ Sơ nói ra một chút chuyện cơ mật, sao một chữ thôi mà cũng khó thế.

Hừ hừ..... Còn nhiều thời gian, tự lão nương có cách. Quan Ngải cười giả dối hết như mèo kêu meo meo, bắt đầu ngắm nhìn những châu báu đủ hình đủ dáng, thật ra thì tiền bạc trong túi của cô nhóc này cũng không vượt quá bốn con số, trong lòng ngựa ngửa, chỉ có thể nhìn, nhưng không thể mua a.

Đúng là tre già măng mọc, cùng một cha sinh mẹ đẻ, lúc người nào đó thêm thường, thì người nào đó lại được hưởng thụ phục vụ như Thượng Đế, được vung tiền hào phóng.

Còn một người khác đứng ở khúc quanh trước tiệm châu báu, Quan Hân ngồi ở khu khách quý, nhấc chân dài, lười nhác chọn lựa.

Nếu như nói đàn ông lấy tiền ra khỏi ví là lúc mê người nhất, thì lúc phụ nữ chọn châu báu, chắc chắn là lúc quyến rũ người ta nhất.

Nói theo định nghĩa của Quan Ngải, Quan Hân – thứ người như thế chính là con dê béo được buộc thề vàng, cắt ra một cục thịt thì kiếm được một phần lợi nhuận, cắt ra hai cục thịt thì kiếm hai phần lợi nhuận. Đây chính là tín ngưỡng mà người làm nghề phục vụ làm theo, tất nhiên, cô bán hàng giỏi nhất là nhìn người thì nói tiếng người, trông quý thì nói tiếng quý này lại càng là cao thủ trong cao thủ. Cười thật nhiệt tình dễ mến: “Quan tiểu thư đến đây. Cô cần gì sao?”

Quan Hân mỉm cười lịch sự, khí chất đoan trang của một danh viện*: “Đưa món này cho tôi thử xem.”

*Danh viện: Ý chỉ các cô gái danh gia có tài sắc, được nhiều người mến mộ...

Cô bán hàng mặt mày hớn hở: “Quan tiểu thư thật tinh mắt, chiếc vòng cổ này chính là món quý nhất trong quý này, số lượng giới hạn. Ày, đều ra từ một nhà thiết kế chiếc nhẫn của cô đấy.”

Tiêu chí của nghề phục vụ: Nói lời hay, nói lời chính xác.

Trong khắp Thượng Hải này, có ai mà không biết Quan tiểu thư của Lăng Giang chính là thiếu phu nhân của tổng giám đốc Vũ Hậu. Thật vừa đúng lúc, trước đó không lâu, tổng giám đốc đại nhân của Vũ Hậu chiếu cố đến.

Nhưng mà người tính không bằng trời tính.

Quan Hân không biết tại sao: “Chiếc nhẫn?”

“Đúng thế, hay là Quan tiểu thư không thích chiếc nhẫn kia?

Tiểu thư đã được giáo dục nghiêm ngặt ngay từ nhỏ, ngay cả không kiên nhẫn, nhưng mặt mày cũng tươi cười, ôn tồn dịu dàng: “Tôi chưa từng mua nhẫn, cô nhớ làm rồi.”

Cô bán hàng nhũn chặt lồng mày, nghĩ tới nghĩ lui trong chốc lát, rồi khẳng định: “Sao thế được, chính Tả tiên sinh đích thân đến chọn.”

Không hề để ý tới ánh mắt qua loa lấy lệ đã ngưng đọng một lát, vẻ mặt đoan trang thanh tao Quan Hân xuất hiện một khe nứt lóe lên rồi biến mất, thế rồi cười cười: “Phải không? Anh ấy luôn vội vàng, hiếm khi gặp mặt nhau.”

“Chắc chắn là Tả tiên sinh muốn cho cô một niềm vui bất ngờ, chiếc nhẫn kia có tên đặc biệt, tên là đến chết không rời, đã đeo vào thì không gỡ ra được, Tả tiên sinh đã rất dụng tâm đấy, Quan tiểu thư thật là hạnh phúc quá.” Cô bán hàng kia nói cười phụ họa riu rít, nói hết những lời nịnh hót mà phụ nữ thích nghe, nhưng không phát hiện ra mặt mày của Quan Hân càng lúc càng sa sầm càng lạnh lùng.

Quan Hân cười yếu ớt, ánh mắt trở nên lạnh lùng: “Đúng thế, quả đúng là rất dụng tâm.”

Nhưng mà sự dụng tâm của người đàn ông, không khiến phụ nữ mở cờ trong bụng thì chính là nản lòng thoái chí. Quan Hân à, cô ta cười, nhưng ở chỗ người ta không hề nhìn thấy thì đã băng tuyết ngập trời rồi.

“Quan tiểu thư có muốn thử một chút không?”

Vòng cổ rất đẹp, ánh kim sáng bóng lóe sáng khiến người ta không dời mắt đi được, nhưng cô ta lại cảm thấy vô cùng chói mắt, đôi mắt híp híp lại, nờ nụ cười nhạt nơi khóe môi: “Đôi kiểu khác đi.”

“Ấy?” Bàn tay đang cầm chiếc vòng cổ sang quý hơi khựng lại một chút, một cô bán hàng khác tiến lên, ngắt người vài giây rồi thử dò xét, “Quan tiểu thư không vui sao? Hay là——”

Sắc mặt Quan Hân hơi âm u, đang định mở miệng, thì lại bị một giọng nói cao vút tiếp lời: “Ấy, ai vậy kia. Thật đúng là có duyên gặp mặt làm sao.” Giọng điệu này, khiến người ta không biết đâu mà lần.

Quan Hân mím môi, quay đầu lại, góc mặt hững hờ, nhưng lại lạnh lùng u ám, nụ cười trên môi cứng ngắt.

Đối diện, Quan Ngải vừa đi qua vừa vờ về cầm vớ về mặt nghiêng ngẫm.

Đôi người như trò đùa, oan gia ngõ hẹp mà.

“Sao em lại đến đây?” Lời nói của Quan Hân lạnh lùng sắc bén. Có lẽ cũng chỉ có Quan Ngải mới có thể phá vỡ sự dịu dàng uyển chuyển hàm súc như mặt nạ của cô ta.

Quan Ngải vừa nghe, thì nở nụ cười ra oai, lời nói thì nghe chua chát: “Tôi không thích nghe những lời này, dù sao thì cũng xuất thân từ gia môn, sao lại còn thiếu đẳng cấp như thế chứ.” Đến gần, #Q^V/lq.d hai tay chống lên tủ quầy, mắt lờm, giống hệt một nữ lưu manh, gờ bàn tay to lên, “Tôi muốn một món giống như chị ta.”

“Quan, Quan tiểu thư, kiểu này chỉ có một món, hay là.....” Vẻ mặt của cô bán hàng khó xử, nhìn hai gương mặt giống nhau như đúc này, dường như người nào cũng không dễ chọc, thế là làm khó lên đầu cô rồi.

“Tôi muốn món này.” Trong túi tiền người này không có tiền mà vẫn thích to tiếng đùa giỡn, đôi mắt linh động hơi híp lại, âm điệu lạnh ron ron, “Chỗ này có tới hai vị Quan tiểu thư đấy.....”

“Cái này.....” Thật đúng là khó xử cho người bán hàng nhỏ nheo, mặt mũi trắng bệch.

“Cho cô ấy đi.” Lời của Quan Hân nói ra, không còn nghi ngờ gì nữa, nó là đại xá, dường như cô ta mãi mãi luôn là người cao cao tại thượng, khéo hiểu ý người, Quan Ngải cười lạnh, hoàn toàn không thèm ngó ngàng tới.

Quan Hân không quan tâm đến sự khó chịu của Quan Ngải, ánh mắt vụt qua nhìn Giang Hạ Sơ vẫn luôn im lặng đằng sau Quan Ngải: “Giang tiểu thư, dường như chúng ta rất có duyên đấy, lại gặp mặt nhau rồi.”

“Có rất nhiều cái ngẫu nhiên.” Giang Hạ Sơ thân nhiên đáp lời, không nhiệt tình mà cũng không lạnh lùng, không nhạt nhẽo mà cũng chẳng nồng nhiệt.

Quan Ngải buồn bực: “Sao tôi lại không nhớ ra hai người có giao tình tốt như thế nhỉ.” Liếc mắt nhìn Giang Hạ Sơ mang vẻ mặt lạnh như tiền, rồi lại nhìn Quan Hân mang vẻ mặt đăm chiêu dò xét, nhưng vẫn không biết tại sao.

“Tôi có dự cảm, Giang tiểu thư chính là một người thú vị.”

Nụ cười của Quan Hân thật dịu dàng lịch sự, nhưng Quan Ngải lại cảm giác sợ nổi cả da gà. Tiếp lời: “Tốt nhất là đừng có mà dự cảm, chị vừa mới thú vị một cái, là xuất hiện đi xuất hiện lại trong băng tin tức.” Dáng vẻ như gà mẹ bảo vệ gà con, chắn cho Giang Hạ Sơ ở phía sau, quay lại nhíu mày cắt ngang cái nhìn của Quan Hân, “Hạ Sơ không có tin tức gì mà chị có thể lấy đầu, đừng có mà động tâm tư.” Có một chút khí thế cảnh cáo, nếu gương mặt cô và Quan Hân giống như đúc, thì người không biết còn tưởng cô và Giang Hạ Sơ là ruột thịt đây.

Giang Hạ Sơ chỉ nhíu mày, lặng im.

Quan Hân không thèm quan tâm, ánh mắt rơi vào trên người Giang Hạ Sơ, khẽ cười, không nồng nhiệt cũng không lạnh nhạt hỏi ngược lại: “Phải không? Chuyện về sau thì ai mà biết được? Nói không chừng ngày mai là có ngay đây.”

Rõ ràng là vui đùa trêu tức, nhưng không biết tại sao Quan Ngải lại nghe ra một luồng hung ác đâu đó, một hồi chuông cảnh báo vang lên trong đầu, nhìn chằm chằm vào Quan Hân với vẻ đề phòng, ngoài miệng thì trào phúng kích thích: “Quan Hân, tôi phát hiện, càng ngày chị càng có tiềm năng làm chó săn, Lăng Giang sắp sống không nổi nữa hả? Thật khổ cho cái người trụ cột này, đầu đầu cũng đưa cái mõm vào kia.”

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng Quan Ngải vẫn rất hiểu cái người chị cùng bào thai không hợp nhau này, tuyệt đối không phải là thứ dễ chơi.

Đối với châm chọc khiêu khích của Quan Ngải, Quan Ngải cũng mặc kệ, không nói nữa, nhưng chỉ khẽ hừ một tiếng như có như không, rồi xoay người rời khỏi.

Quan Ngải có một loại cảm giác cắn hạt dưa mà cắn vỏ không được: Yên rồi. Chỉ ngay người nhìn chằm chằm vào bóng lưng Quan Hân, đã quên kêu gào mấy câu, nhưng mà cô bán hàng bên cạnh thì cười rồi mở lời: “Quan tiểu thư, sợi dây chuyền này.....”

Lúc này Quan Hân mới dừng bước lại: “Tôi chọn rồi.” Chỉ chỉ Quan Ngải đang sững sờ, cong môi cười, “Đưa cho vị Quan tiểu thư kia, xuất thân từ một gia môn, tất nhiên phải chiều cổ nhiều nhiều.”

Quan Ngải vốn đang lòng vòng chưa phản xạ được lại càng nhón nháo, rất lâu sau, muốn nói cái gì, thì Quan Hân cũng đã đi xa rồi. Nghe thấy lờ mờ, Quan Hân nói cái gì đó vào điện thoại: “Tôi đã nhận được tin tức kia, càng nhanh càng tốt.”

Lắc lắc cái đầu đang còn ngờ ra, thì nghe thấy d.đ[l]q"d"Quan Ngải mắng chửi không đầu không đuôi: “Ha, coi thường tôi là đồ ăn mày à.” Mắng xong, thì xoay người dặn dò với cô bán hàng, “Tôi không cần sợi dây chuyền này, cho tôi sợi quý nhất, ghi tên Quan Hân.” Nghĩ nghĩ, vẫn không quên nhắc nhở, “Nhớ đưa đến đường Liễu Như – quán cà phê Thiên Lam.”

Được rồi, với thể lực của chị ta, cái này chỉ là chút tiền giấy bạc thôi, cô không có chống cự, câu nói ‘Ha’ kia vẫn thế, thu lại câu nói ‘coi thường tôi là đồ ăn mày à’ kia.

“Ách?” Đường như hôm nay cô bán hàng ngu người luôn, đang định nói cái gì đó, thì cô gái khách hàng đã khoát tay, nhanh chân rời khỏi.

Quan Ngải vừa đi vừa tận tình khuyên bảo: “Hạ Sơ, sau này gặp phải Quan Hân thì nhớ phải đi đường vòng nhá, người phụ nữ kia không phải là thứ dễ chọc đâu, sớm muộn gì cũng có một ngày, gian tình của cậu và Tà Thành bị chị ta điều tra ra.” Nói lời này, nghe là lạ không đúng lắm.

“Hình như cô ta cảm thấy rất hứng thú với tớ.” Giang Hạ Sơ trả lời một câu lạc đề như thế, đôi mắt thâm thúy như không trông thấy đây.

“Chị ta biết rõ những chuyện riêng của cậu, ngoại trừ mớ chuyện có Tà Thành kia ra, thì tất cả tư liệu của cậu đều được để trên tủ đầu giường của chị ta hết đây.”

“Làm sao cô ta biết được?” Có thể là cảm giác sai, Quan Hân khiến Giang Hạ Sơ cảm thấy vô cùng không yên, nhưng lại không tài nào giải thích được.

“Ai biết được, cái nghề kia của chị ta, cái mũi thì như mũi chó, rất thính, sau này cậu cẩn thận một chút.” Dặn dò xong, dường như vẫn lo lắng, bèn tự nhủ thêm một câu, “Không được, về rồi phải đi đốt, thật khiến người ta bất an mà.”

Giang Hạ Sơ không trả lời, như đang nghĩ điều gì đó, buông bàn tay xuống bên người, chiếc nhẫn trên ngón áp út phản xạ ánh sáng thật chói mắt.

Đằng sau hai người, cô bán hàng ngáy người như phồng nhìn chiếc nhẫn kia, nhíu mày, lầm bầm: “Quái lạ, chiếc nhẫn kia, chỉ có một, tại sao lại có thể được đeo trên tay của vị tiểu thư kia?” Lắc đầu, tiếp nối chuỗi một mội thật dài.

Buổi trưa, Mặt Trời đang thiêu đốt, người phụ nữ tóc đen mặc váy dài đứng ở cửa khu thương mại, đứng ngược ánh sáng chói lóa, đứng rất lâu rồi mới lấy điện thoại ra, như nghĩ điều gì, chau mày lại, sau một lúc lâu thì mới mở miệng: “Tà Thành, chúng ta gặp nhau đi.”

Gương mặt đỏ ửng vì Mặt Trời thiêu đốt bị ánh sáng màn hình điện thoại phản chiếu lên làm nó hiện lên một chút trắng xám, yên lặng rất lâu: “Trung tâm thương mại.”

Còn chưa uống hết ly cà phê, thì trước mặt đã tới đi ít người, Quan Hân nhìn đồng hồ trên tay, ngược mắt nhìn người đàn ông: “Đến rất nhanh.”

“Có chuyện gì?” Tà Thành rất cao, nhưng không ngồi xuống, đứng ngay trước mặt Quan Hân, che hết ánh sáng, giọng điệu máy móc.

“Không ngồi sao?” Giọng điệu thản nhiên, chỉ có đôi mắt thì lại hơi lạnh lùng.

Đến khi Tà Thành ngồi xuống, cô ta mới trả lời Tà Thành: “Không có chuyện gì thì không thể gặp nhau sao? Bỗng dưng tôi phát hiện chúng ta đã lâu không gặp nhau rồi.”

Tà Thành hơi ngả lưng vào ghế dựa, giọng điệu lười nhác xa cách: “Không gặp mặt thì tốt hơn.”

Thật đúng là vô tình vô nghĩa, lời ít mà ý nhiều, Quan Hân không khỏi bật cười: “Chúng ta là người yêu, không phải sao? Nếu tôi đoán không sai, anh vẫn còn cần cái lá chắn là tôi mà, một khi đã như thế, thì chúng ta, ai cũng phải kính nghiệp, không phải sao?”

Nhìn thẳng vào mắt Tà Thành, Quan Hân cho rằng không nên che che giấu giấu làm gì, kiểu gì cũng không qua mắt Tà Thành được. Nhưng mà lời này nói ra thật khiến người ta đau lòng. Lặng lẽ lướt mắt qua đôi mắt Tà Thành, giờ đây anh vẫn lạnh nhạt như không nhuốm bụi trần.

“Cô đang bắt măn.” Giọng nói, lạnh lùng mà tự kiểm chế, đôi mắt nhìn thẳng vào Quan Hân, Tà Thành nói một câu đã mở xẻ ra không sót một chút nào.

Quan Hân chớp mắt một cái, tức cười, người đàn ông này thông minh nhanh trí đến âm u đáng sợ. Cô ta không thể nào phủ nhận, gật đầu, cười gượng gạo: “Phải, tôi đang rất bắt măn, chẳng hạn như hôm ấy gặp nhau rồi lại ra về, anh đồng ý với tôi một yêu cầu đi, cho dù bất cứ thứ gì, anh yên tâm, chắc chắn không bắt anh đi giết người phóng hỏa, vi phạm pháp luật, nhưng mà, tôi cũng sẽ không chịu thiệt.”

Cô ta giống như thương nhân đang bày mưu tính kế, mặc dù có tâm tư, nhưng cũng giấu đằng sau đồng giá trao đổi, vô cùng tuân theo quy tắc của Tà Thành: Không nói chuyện tình, chỉ nói lợi nhuận.

Đôi mắt lạnh lùng thâm thúy của Tà Thành nhìn không thấy đáy, trầm ngâm không nói.

Có lẽ, đối với Tà Thành IQ)DO)n mà nói, giết người phóng hỏa, đốt giết cướp đoạt còn dễ làm hơn nhiều, anh chỉ làm những mồi làm ăn chỉ có lợi mà không có hại.

Người đàn ông này cẩn thận tới mức quá đáng, muốn có được một lời hứa của anh, còn khó hơn lên trời. Quan Hân nhủ mảy lại, đôi mắt ánh lên một chút yêu dị, “Nếu không thể thì, chúng ta kịch giả tình thật đi, hình như cũng không tệ.”

Bưng cả phê lên, cô ta không nhìn vào mắt Tà Thành, rất giống như thương nhân đã định liệu trước, nhưng không ai biết được, trong lòng bàn tay cô ta – mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Xin tích đức cho tôi đi

Edit: Quan Vũ.

Bưng cả phê lên, cô ta không nhìn vào mắt Tà Thành, rất giống như thương nhân đã định liệu trước, nhưng không ai biết được, trong lòng bàn tay cô ta – mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng.

Tà Thành mím chặt đôi môi, đôi mắt sâu thẳm khiến người ta khiếp sợ, mở miệng: “Chỉ cần có thể cho, cái gì cũng được.”

Tất nhiên tình cảm thì không thể cho, không cần nói rõ, nhưng lòng hai người lại biết rõ.

Kịch giả tình thật. Phải sử dụng lợi thế này cho tốt mới được. Quan Hân buông tay, lòng bàn tay toát đầy mồ hôi lạnh, quả tim thấp thỏm từ từ trở nên yên ổn, sau đó thì thất chặt lại, hơi chua chát. Tà Thành nhượng bộ, cô ta thắng cuộc, nhưng chỉ cảm thấy hoang đường, cười khổ nghiền ngẫm: “Thật đúng là một chút cơ hội #Guānyǔ cũng không cho được.” Nhìn vào mắt Tà Thành, cô ta cười như không cười, “Rất muốn biết, nếu như anh thật lòng yêu một người thì trông sẽ như thế nào nhỉ?” Một ý tưởng gần như điên rồ nảy sinh trên trái tim, rất nhanh đã đóng quân tứ phía, nảy nờ: Không nên có một người như thế, có thể được Tà Thành yêu tha thiết.

Phật gia luôn nói, trên đời này có một loại người như thế, có thể hô mưa gọi gió, không chế sinh tử, nhưng chắc chắn loại người này còn lạnh lùng vô tình hơn người ngoài. Quan Hân nghĩ, có lẽ Tà Thành chính là loại người này.

Tuy nhiên, Tà Thành lại trả lời như thế này: “Biết rồi, không ưu đãi cho cô.”

Anh không hề phủ nhận, thậm chí cũng không im lặng, tức là thật sự có một người như thế. Dường như có cái gì đó trong lòng như vỡ tan tành, những mảnh vỡ cắm vào tim đau thấu. Nụ cười trên môi Quan Hân cứng ngắt, mấp máy môi, chỉ phun ra hai chữ: “Cũng phải.”

Giang Hạ Sơ..... Không biết tại sao, trong đầu cô ta lại hiện lên cái tên này, sau đó lại không biết vì sao cô ta lại không thèm quan tâm đến nữa.

“Còn có chuyện gì sao?” Người đàn ông luôn lặng im ít nói chưa bao giờ che giấu mấy thứ vụn vặt, mặc dù chẳng kiên nhẫn.

Rũ mắt xuống suy tư, lát sau, cô ta ngước mắt lên: “Anh không có lời gì muốn nói với tôi sao?”

“Không có.” Quyết đoán tới mức khiến lòng người rét lạnh, anh luôn keo kiệt trong khoản biểu cảm.

Ngón tay nắm chiếc tách hơi run rẩy thoáng qua, nhưng giọng điệu lại vô cùng bình tĩnh: “Chiếc nhẫn kia——”

Nói chưa hết, thì Tà Thành đã nhận điện thoại: “Chuyện gì?”

Quan Hân bật cười, không nói nữa, loại chuyện này, cô ta hoàn toàn không có hứng khí mở lời nữa.

“Không cần phải đi tìm.” Cúp điện thoại, Tà Thành không nói gì nữa, đứng dậy rời khỏi.

Ma xui quỷ khiến, cô ta đưa tay giữ chặt Tà Thành, đầu ngón tay anh thật lạnh lẽo.

Trọng đồng của Tà Thành hơi híp lại, giữa lòng này là âm u lạnh lùng đến cùng cực, Quan Hân không khỏi co rúm lại, rút tay lại theo bản năng.

Thế mà cô ta đã quên, người đàn ông này không thích thân cận với người khác, cười yếu ớt, nhưng cũng không mang vẻ xấu hổ: “Đi sao?”

“Có chuyện.” Trong đôi mắt của Tà Thành có một loại gì đó giống như là hoảng loạn, ngổn ngang đầu đó trong đám đen như mực.

“Chuyện rất vội?” Hỏi xong, hơi bướng bỉnh nhìn Tà Thành.

Tà Thành không nói gì.

Thì ra làm thỉnh cũng sẽ làm người ta bị thương trong vô tình.

“Không muốn nói một câu công bằng sao? Ít nhất thì tôi cũng đang mang danh bạn gái.” Cô ta đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt của Tà Thành, mang sự kiên quyết bất cần.

Quan Hân à, thật đúng là càng ngày càng không giống như bản thân mình rồi, một người Tà Thành thì đã đập tan bức tường phòng thủ kiên cố kiêu ngạo thậm trọng hai mươi mấy năm.

Nhưng mà người đàn ông kia thì sao? Ngay cả cái liếc mắt cũng keo, lạnh lùng xoay người.

Đứng tại chỗ, nhìn người đàn ông đi xa, Quan Hân tự cười gằn giễu cợt: “Thật đúng là người đàn ông đáng giận.”

Nhưng đáng giận hơn là cô ta không buông bỏ được người đàn ông đáng giận này.

Nhìn tách cà phê Tà Thành chưa đụng vào, cô ta cười thật thê lương: “Thật sự có một người khiến anh hao hết tâm tư như thế sao. Chiếc nhẫn kia——”

Bỗng câu nói của Tà Thành vang vọng trong đầu: Không nên tò mò, càng không nên suy đoán.

Lời nói đã không còn âm vang nữa, cô ta khó có thể mở lời. Tà Thành khiến cô ta trở thành người phụ nữ lừa mình dối người, trốn tránh nhất gan kia.

Cô ta lắc đầu, sống chết mặc bay, cất bước, d#đ:lq:d rời khỏi, nụ cười trào phúng treo trên môi.

Lúc này, ánh Mặt Trời đang chói chang, bóng người trên đường thưa thớt, liếc mắt trông qua, hai người phụ nữ đi bộ thành thoi, đi trên con đường cách trung tâm thương mại không xa.

Mặt Trời khiến người ta không mở mắt ra được, Quan Ngải híp mắt nhìn Giang Hạ Sơ: “Bây giờ thì sao? Phải đi về sao?”

“Ừ.” Mặt lạnh như tiền, đôi mắt lạnh lùng, chẳng có một chút dấu vết của mùa hè khô nóng.

Quan Ngải tròn trố mắt, oán giận, mang theo vẻ tiếc rên sắt không thành thép: “Sao cậu cứ chạy trốn thế, không có chút ý chí nào thế.”

“Bởi vì phí công.” Giang Hạ Sơ nói ít mà ý nhiều, mang ý vị thần nhiên chấp nhận số phận.

Được rồi, nói chuyện ý chí chiến đấu với kiểu người vô dục vô cầu như Giang Hạ Sơ này thì đúng là phí công, chuyển đề tài, về mặt hận đời: “Tớ không tin Tà Thành, anh ta thật sự có thể một tay che trời ư, luôn có——”

“Hạ Sơ.”

Hai chữ rét lạnh chui vào lỗ tai Quan Ngải.

“Tà Thành?!” Quan Ngải nói thầm, trong đầu hiện lên một câu: Âm hồn không tan. Một bụng căm tức ban đầu đã chết ngay từ trong trứng nước trong phút chốc, giống như quả cầu da bị xì hơi, “Được rồi, tớ thừa nhận anh ta một tay che trời.” Xoay người, cười như tên trộm với Tà Thành, “Anh rề sắp cưới đến nhanh quá nhỉ.”

Cô nhóc này, thay đổi sắc mặt nhanh đáo để. Cười ngòn nghèn xoay người lại nhìn Giang Hạ Sơ, thấy mặt mày Giang Hạ Sơ hơi tái đi, mới hậm hực thu lại nụ cười.

Cửa kính xe mở một nửa, người đàn ông trong xe chỉ ném ra hai chữ: “Lên xe.”

Quan Ngải giật mình: Cừ thật, đồ uống lạnh ban này cũng không lạnh bằng hai chữ của Tà Thành nha. Còn Giang Hạ Sơ, làm thinh, nói: “Quan Ngải, tớ đi về trước đây.” Không liếc mắt nhìn Tà Thành một cái nào, ngồi thẳng vào ghế sau.

Quan Ngải đứng tại chỗ chỉ cảm tưởng như run bắn lên, dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết là nhờ phúc của ai, trong lòng lại lạnh lẽo trống rỗng đến nhường nào, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười chân chó vô hại: “Anh rề sắp cưới, chăm sóc Hạ Sơ nhà tôi tốt tốt nhé.” Cúi đầu tiến tới cửa kính xe, không quên tận tình khuyên bảo, “À, cũng đừng quên, cho chị tôi ăn sáng.”

Sườn mặt của người đàn ông trong xe anh tuần đến không từ nào tả nổi, nhưng cũng âm u rồi tỉnh rồi mù.

Xoạt một tiếng, trực tiếp lái đi, trong lúc Quan Ngải còn đang ngây người ra thì xe đã chạy đi mất hút, để lại cho cô là một làn gió nóng rực phả vào người, vấy bị tóc lên loạn xạ, Quan Ngải vừa luống cuống tay chân lôi kéo váy, vừa nằng to theo đuôi xe đã chạy xa: “Con bà nó, khi để lão nương không có xe đi chứ gì!”

Lại lăm bằm nguyên rủa mấy câu, mới ngậm cái miệng căm tức lại.

Suốt đường đi, Tà Thành luôn im lặng, Giang Hạ Sơ thì càng chắc chắn không gọi chuyện để nói, không khí nặng nề đè nén, khiến người ta hơi hít thở không thông, bên ngoài cửa sổ xe, gió mùa hạ hanh khô, còn người trong xe thì u ám.

Xe đậu trong sân của Tà gia, Giang Hạ Sơ vừa mới chạm vào cửa xe, thì cổ tay đã bị Tà Thành nắm lại: “Đi đâu?”

Giọng điệu bình tĩnh lạ thường, trong đôi mắt là lạnh lùng, dần dần rực lên màu đỏ của ánh lửa, đây là dấu hiệu anh tức giận.

Giang Hạ Sơ từ từ quay đầu, ánh mắt lạnh nhạt, không nói gì.

Lòng bàn tay hơi lạnh của anh siết chặt lại, nóng đốt đau đớn, đôi mắt như điệu thạch đỏ thẫm, đen như mực như muốn cắn nuốt, giọng nói như dây cung sắp đứt phụt, siết chặt kinh hồn: “Trả lời, đi đâu?”

Nhìn thẳng vào mắt của Tà Thành, trong đôi mắt của cô như nước hồ không dậy sóng nổi: “Trung tâm thương mại.”

“Sao lại không để cho người đi theo?” Về hung ác nham hiểm giữa lông mày khó giãn ra, cuồng nộ ẩn hiện trong đôi mắt, dường như bất cứ lúc nào cũng muốn nhấn chìm người trước mắt.

Đối với Giang Hạ Sơ, Tà Thành dung túng đến nỗi không có nguyên tắc, lần lượt nhượng bộ, gần như từng sợi dây độc hại đang lần lượt xâm chiếm lấy trái tim Tà Thành, chỉ chờ một đường dẫn, thì mọi thứ ẩn náu chung quanh đều bị chịu tội.

Giới hạn của Tà Thành, cô không những chạm đến một lần nữa, mà còn làm không biết mệt, chẳng hạn như bây giờ:

“Tà Thành, tôi không phải là tù nhân của anh.”

Cô nói đúng, cô không phải là tù nhân của anh, nhưng mà anh lại là tù nhân của cô, giam giữ tất cả lý trí, suy nghĩ, tình cảm của anh.

Những sợi dây độc trong lòng lại bùng nổ xâm chiếm ra khắp nơi, lồng ngực như bị xé rách, đau đến tê tái cõi lòng, [Lqpdônchỉ có xúc giác lòng bàn tay vẫn đang nhắc nhở anh: Cô là của anh. Anh cố gắng nắm thật chặt, hận không thể nắm chặt hơn.

Cổ tay nóng rất đau đớn, Giang Hạ Sơ chỉ cau mày, kiên quyết không chịu nhượng bộ.

Anh rất muốn cô cùng đau với anh, Tà Thành vẫn không chịu buông tay, lần đầu tiên nhọc lòng không tha, không nhìn vào đôi mắt khiến anh lún sâu kia, mà lại lạnh lùng đối mặt: “Nếu như trong bất cứ thời khắc nào cũng nóng ruột nóng gan, lo lắng hãi hùng, anh sợ một ngày nào đó không dám dung túng em nữa rồi.”

Rũ đôi mắt mang trong nó là vẻ gì đó gọi là đắm chìm sâu sắc, đó là một thứ bi thương, Giang Hạ Sơ dạy cho Tà Thành.

Đầu sỏ gây nên ư? Từ đầu chí cuối luôn nhắm mắt làm ngơ, khéo môi nở nụ cười khinh thường hoàn toàn: “Đợi đến ngày nào đó, anh lại giam giữ tôi là xong.” Mắt rũ xuống nhìn bàn tay Tà Thành, giọng nói trong trẻo lạnh như băng nhưng cũng có thể lạnh thấu lòng như thế, “Bây giờ, buông ra.”

Giang Hạ Sơ vùng vằng cổ tay, vết hằn đập vào mắt Tà Thành, trông mà ghê người. Anh nhìn rồi mới nhận ra và bắt đầu đau lòng, từ từ buông tay ra, cười gần trào phúng: “Đối xử với em như thế, anh còn không nổi. Hạ Sơ, không phải là anh không có cách, chỉ là không biết bắt như thế nào bây giờ?”

Cô trông như một người qua đường, chỉ cười cười, dường như chẳng có chuyện gì, xoay người rồi đẩy mở cửa xe.

Mọi hết lòng dạ xuất phát từ nội tâm với một người phụ nữ không thèm quan tâm, có lẽ kết quả chính là như thế chẳng: Thê lương khôn tả.

“Ha.” Khẽ bật cười, chỉ để lại người đàn ông trong xe tự trào tự phúng.

Châm chích luôn có thể dễ dàng khiến người ta mệt mỏi, có lẽ Giang Hạ Sơ mệt mỏi, đầu óc mụ mị, ngủ thẳng giấc tới khi Mặt Trời lặn về Tây.

“Tà Ngư, bật đèn.” Cô ngủ mê man.

Sau một lúc lâu, đôi mi kéo lên, trời đất ngập tràn trong màu đen, đêm nay, khiến cô sợ hãi lạ thường.

Tà Ngư? Trong không gian khép kín chỉ có tiếng nói khẽ run đang vang vọng.

Không ai trả lời.

Bỗng cười lạnh: Thì ra đây chính là không dung túng mà anh ta đã nói.

Day day giữa hai chân mày, chứng đau nửa đầu này chọn đúng thời điểm quá nhỉ.

Mở cửa, bất ngờ không kịp đề phòng, có hai con người đen láy đã ánh lên trong mắt, không hề có dấu hiệu, không thể mong muốn, cô sa vào, và rồi đã quên thoát ra khỏi.

“Hạ Sơ.” Anh gọi cô, tiếng nói vô cùng dễ nghe, nhưng nó mang chút dồn dập.

Hoảng hốt không nói nên lời đã dừng lại, cô như tỉnh khỏi giấc mộng, bối rối tránh khỏi đôi mắt kia.

“Sao thế?” Trong con người đen toàn là ánh sáng dịu dàng uyển chuyển.

Chưa bao giờ biết, người đàn ông này lại có đồng tử mắt đẹp đến thế, mang dịu dàng trí mạng, rất giống như đầu độc.

Nhưng cô lại không tránh khỏi đầu độc này, người đàn ông này quá khủng bố rồi. Lắc mạnh đầu, đau đớn, lại tỉnh táo, ngẩng đầu, không nhìn vào mắt Tà Thành, lạnh lùng, trước sau như một: “Sao anh lại ở đây?”

“Lo lắng cho em” Ánh mắt quán quýt si mê, ánh mắt nhìn người yêu, luôn luôn dịu dàng vô cùng, Tà Thành cũng không ngoại lệ.

Rõ ràng là ngay trước mắt, nhưng mà lúc nào cũng bận tâm. Càng ngày anh càng lo được lo mất rồi.

Lòng ngực co rút lại đau đớn, không biết tại sao, hình như càng lúc càng đau đầu, ánh mắt cô trốn tránh lại mang chút bối rối, cố làm bộ bình tĩnh mà lại hơi nhún nhún, cô nói: “Tôi cũng sẽ không trốn.”

Chẳng lẽ đầu rất đau đớn, nhưng tại sao lại luôn hốt hoảng? Nặng nề giữ lông mày, đúng là rất đau.

“Sao thế? Có phải đau đầu rồi không?”

Anh đưa tay chạm vào giữa lông mày cô, đầu ngón tay lạnh lạnh, nóng cháy giữa lông mày cũng tiêu tan, một chút hoảng hốt đã lan ra, cô giật mình lui về phía sau: “Không sao cả, ngủ lâu thôi.”

Thật sự là ngủ lâu, người ta luôn mất ý thức, ít đề phòng lại, hay giải thích.

Đầu lông mày chau chặt lại của Tà Thành cũng hơi giãn ra, đôi môi, hơi giật giật.

“Tiểu Ngư đâu?” Lại là giọng điệu lạnh lùng như thường ngày.

Nụ cười mím trên môi mất đi, anh nói: “Anh sẽ sắp xếp người khác qua đây.”

Quả nhiên, thứ khiến người ta chết của người đàn ông Q.V/Lq.d này không chỉ riêng khuôn mặt, mà sâu thẳm bên trong mới là thứ khiến người ta sợ nhất.

“Cô ấy đâu? Anh đã làm gì cô ấy rồi?” Vẫn là vẻ mặt không kinh không sợ.

Chỉ nhìn cô, Tà Thành không nói gì, sáng tối trong đôi mắt, khó lán ra.

Tà Thành không để lại những sai sót, những cách làm thiên vị. Thế Tà Ngư.....

Phương pháp trừng phạt người của người đàn ông này có rất nhiều, loại không thấy máu, loại thấy máu, Giang Hạ Sơ không tài nào phỏng đoán được: “Cuối cùng anh đã làm gì cô ấy? Trừng phạt cô ấy rồi? Hành hạ cô ấy rồi? Hay là.....”

Lời đồn: Tả Thành giết người như ngóc. Giang Hạ Sơ biết, nó không chỉ dừng ở mức lời đồn.

“Hạ Sơ, anh đã nói rồi, anh chỉ dung túng với em thôi.” Anh cũng không hề phủ nhận.

Trong mắt Tả Thành, ánh lửa như ẩn như hiện. Giang Hạ Sơ đã từng thấy, đó là hủy diệt, là sát khí.

Cô sợ hãi nhìn anh, rống to: “Anh nói đi, cuối cùng anh đã làm gì cô ấy?” Tiếng nói của bản thân vang vọng bên tai, khiến người ta mê muội, tưởng chừng như cái đầu bị xe nghiền cán qua.

Hiếm khi cô tức giận như thế, hình như trong mắt Tả Thành có một vết chém lệch, ngay người trong phút giây rồi mới trả lời: “Bên cạnh em, không nên có người vô dụng.”

“Không phải tôi.” Cô nhìn vào mắt Tả Thành với ánh mắt sáng rực, lạnh lùng đỉnh chính, “Là anh!”

“Có gì khác nhau?”

Giang Hạ Sơ không phản bác lại được. Đúng thế nhì, có gì khác nhau, Tả Thành muốn lấy mạng người ta, ngay cả lí do cũng chẳng cần nữa là.

Cô khẽ thở dài, cô luống cuống vì không hề có quân trừ mã, giọng điệu lạnh lùng kiêu ngạo không trôi chảy: “Cô ấy không làm sai, tất cả là tôi, cô ấy không có làm gì hết.”

“Bởi vì cô ta không làm gì cả, đó chính là sai.” Rõ ràng là giọng điệu dịu dàng bình thản, nhưng Tả Thành luôn có cách khiến người ta như rơi vào mùa đông khắc nghiệt.

Giọng nói của Tả Thành cứ ong ong bên tai, kéo từng sợi dây thần kinh cảm giác đau của cô, đầu như muốn vỡ tung ra, nhũ mảy, giọng cũng yếu ớt: “Nếu anh thật sự muốn truy cứu, thì truy cứu tôi được rồi, thả cô ấy đi.”

Anh đến gần, đầu ngón tay chạm vào lông mày của cô, nhẹ nhàng vuốt đều ra, như muốn vuốt lên hàng lông mày chau xoắn lại của cô, giọng nói lạnh lùng nhưng đâu có mang vẻ dịu dàng: “Em biết rõ rằng anh không nỡ.”

Cho nên, ngoại trừ cô, Tả Thành sẽ không mềm lòng.

Không biết có phải là đau đầu đón tốt cùng hay không, mà cô lại không hề phòng tránh né như rắn như rết, mấy khi mới nói lời dịu dàng như thế: “Nếu như anh thật sự yêu thương tôi, thì để cho Tả Ngư về đi, tôi đã quen với cô ấy rồi.”

Nếu thật sự cần có lợi thế đàm phán gì, thì Giang Hạ Sơ cũng chỉ còn lại chính bản thân mình mà thôi. Người đàn ông này, dường như ngoại trừ cô ra, thì thật sự không có nhược điểm.

Bàn tay vuốt từ lông mày sang gương mặt, Tả Thành nhẹ nhàng vuốt ve, gương mặt cô tái nhợt như đầu ngón tay anh, anh cúi người, cách cô rất gần, hơi thở lạnh lạnh phả vào làn môi cô, nó giống như mê hoặc hơn là lừa gạt: “Hạ Sơ, cái gì anh cũng có thể theo ý em, nhưng điều kiện tiên quyết là không để em rơi vào nguy hiểm.”

Cho nên, anh không nhượng bộ, anh sẽ không để lo lắng hãi hùng như hôm nay xảy ra lần thứ hai.

Giang Hạ Sơ, tuyệt đối không thể có một chút sai lầm nào, dung túng của Tả Thành mới đứng vững được.

Lần đầu tiên Hạ Sơ năn nỉ mà không có hiệu quả với Tả Thành.

Đưa tay, Giang Hạ Sơ đẩy tay Tả Thành ra, bằng tất cả sức lực.

“Tôi phải mang ơn sao? Tả Thành, anh lại phạm tội, lại khiến tôi trở thành tội nhân.” Trách cứ không chút bén nhón, giọng điệu Giang Hạ Sơ thản nhiên, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, có đôi khi, bình tĩnh càng khiến lòng người khiếp sợ hơn chứng cuồng loạn.

Cuối cùng cô cũng đã hiểu những lời chú Tiến đã nói: Cô, tay không tác sát nhưng vẫn có thể quyết định sống chết của người khác, đó chính là vũ khí của Tả Thành.

Những lời này, thật khủng khiếp, Tả Ngư, đó là một ví dụ, chắc chắn cô sẽ công đầy máu tươi vì Tả Thành. Cười lạnh: “Tả Thành, anh thật sự muốn khiến tôi trở thành người mang tội ác đầy mình như anh sao?”

Đau đầu như chết lặng, cô không nghe thấy giọng nói của mình, một chút. Nhưng vẫn ngoan cố nhìn vào mắt Tả Thành, bắt đắc dĩ, dần dần trở nên lạnh lẽo. Đó là một thứ bất lực thê lương.

Đôi mắt đen như vẩy mực của Tả Thành, phản chiếu gương mặt tái nhợt của cô, một ánh mắt thôi mà d/đ/lq"/đ" cũng có thể khiến đau lòng lan tỏa ra khắp nơi, anh đỡ vai cô, sườn mặt nhu hòa lạnh lùng âm u, bỗng giọng nói trở nên dịu dàng: “Hạ Sơ, đừng tranh cãi chuyện này với anh có được không?”

Giờ đây người đàn ông dịu dàng đủ kiểu, Giang Hạ Sơ không tài nào tưởng tượng ra được dáng vẻ anh xoay lưng cướp đoạt tính mạng của người ta. Một bao da anh tuần lại bao bọc lấy con người có lòng dạ độc ác như thế, lại càng không tài nào tưởng tượng ra nổi.

Tà Thành à, là thuốc độc thích mắt nhất trên thế gian này.

Biết bao nhiêu người vui vẻ chịu đựng, nhưng trong đó không bao gồm cô, đầy lòng bàn tay anh ra, cô lạnh lùng như sương giá: “Tà Thành, tôi không làm như thế được, không thể thờ ơ, lòng dạ độc ác trước vận mệnh sống chết của người khác. Anh thật sự muốn tôi trở nên giống như anh sao? Tôi không muốn ghét luôn cả bản thân mình?”

Trong mắt cô là căm ghét nồng đậm, là đối với Tà Thành, thậm chí cả chính cô. Mặc dù căm ghét màu trắng nhưng tới cuối cùng thì màu trắng cũng không dung hòa với màu đen trong thế giới của Tà Thành.

Giới hạn giữa trắng và đen, Giang Hạ Sơ luôn ghi nhớ kỹ, cô sao, hận đấy!

Tà Thành nở nụ cười, đẹp nhưng lại tịch liêu thê lương, ngón tay thon dài tinh tế nâng cằm của Giang Hạ Sơ, mắt đối nhau: “Cảm thấy không chịu nổi anh như thế sao? Căm ghét như thế sao?”

Cô không hề gãy gập, khóe môi cứng ngắt khẽ động: “Anh đã biết đáp án rồi, không phải sao?”

Cô không giận, không sợ hãi, không khiếp sợ, nhưng chỉ một câu hỏi ngược, còn hơn bất cứ thứ vũ khí nào.

Đầu ngón tay run rẩy, bị rút hết sức lực, từ từ buông thõng, khẽ cười, bị thương đến mức hoang đường: “Em căm ghét cũng được, anh luôn là như thế, em cũng chỉ có thể như thế này, nếu anh không thể làm em thay đổi, thế thì cũng chỉ có thể ra tay với người bên cạnh em, cho nên đừng nói nữa, đừng ở đây.”

Anh xoay người, đi thẳng một mạch.

Đằng sau lưng, là tiếng cô thở dài khàn đặc, hơi yếu ớt: “Tà Thành, nhân từ một chút, coi như là tích đức thay cho tôi, tôi nghe nói báo ứng luôn rơi vào đầu người mà người kia quan tâm nhất, nếu như anh muốn tôi sẽ có một ngày như thế, thì cứ tiếp tục.”

Cô vẫn dùng bản thân mình làm tiền cược.

Tích đức? Báo ứng? Tà Thành chưa bao giờ là người thiện nam tín nữ*, nhưng vẫn dùng chân lại.

*Thiện nam tín nữ: cách gọi của đạo Phật.

“Anh không tin báo ứng.”

“Nếu tôi tin thì sao?”

Lặng thinh trong phút giây, anh nói: “Anh sẽ để cho cô ta quay về, báo ứng anh có lẽ có kia, chắc chắn anh sẽ không để nó xảy ra.” Để lại một câu, anh chưa từng quay đầu lại, rồi đi xa.

Người đàn ông trước gì không mê tín, thế mà lại tin vào cái lí do thoái thác có lẽ có này. Không phải Tà Thành quá ngu dốt, mà là Giang Hạ Sơ quá thông minh, cô rất hiểu chiếc xương sườn mềm Tà Thành.

Giang Hạ Sơ nhìn Tà Thành cười khế, xoay người đóng cửa phòng lại, ngã ngồi trong góc tường, đầu đau như búa bổ, run lấy bầy kéo ngăn kéo ra, lục lọi, thuốc văng tứ tung khắp nơi trên mặt đất, cô bốc bừa mấy viên nuốt xuống, sau đó co ro ở mép giường, mơ màng không mở mắt ra được.

Hận anh, dường như càng lúc càng mệt mỏi.

Loại độc mang tên Tà Thành này, e rằng cô khó có thể nuốt một mình rồi.

Trăng không tròn, dần dần trở nên u tối, đêm mùa hè này, trong bóng tối lặng ngắt như tờ, chỉ có một chỗ đang rì rầm, đó là lãnh địa của Tà Thành.

Một cốc đèn treo u ám, chiếu lên bốn bức tường đá hoa cương* ánh lên phù phiếm âm u lạnh lẽo, có một thứ uy nghiêm đáng sợ như được dùng máu và xương trắng xây nên.

*Đá hoa cương [青岩石]: Nó là một loại đá granit của Trung Quốc.

Từ bậc thang dài, người đàn ông đi qua, ánh đèn u ám chiếu xuống, càng làm nổi bật lên gương mặt đẹp đến mức khiến người ta nín thở. Người trên vách tường xa xa từ từ ngẩng đầu lên, xích sát quần khắp người phát ra âm thanh sắc nhọn.

“Tiên sinh.” Giọng nói yếu ớt khàn khàn, lqđ kích động run rẩy kịch liệt.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rẻ Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Tả thiếu phu nhân định đoạt

Edit: Quan Vũ.

“Tiên sinh.” Giọng nói yếu ớt khàn khàn, kích động run rẩy kịch liệt.

Thứ khiến người ta sợ hãi có thể không phải là chết, mà là đạp một chân vào đường thoát, chờ đợi tuyên phán không chút hy vọng.

Tả Thành dựa vào tường, ngón tay nghịch dụng cụ tra tấn trên khung sắt một lát, nhưng không hề ngẩng đầu, giọng nói âm u lạnh lùng: “Có oán hận không?”

Ngẩng đầu lên, xích sắt trên cổ khẽ động vào vết thương đã kết vảy, có màu đỏ chói mắt chảy ra, đôi môi khô nứt khẽ kéo lên: “Có.”

Cô trả lời như thế, trước mặt Tả Thành, không bao giờ được có ý đi nói dối.

Suốt mặt lạnh lùng u ám như bức chân dung cổ điển được phác họa, không chút mỹ cảm sinh động. Đầu ngón tay trắng toát đặt lên xích sắt đỏ sẫm trên cổ tay Tả Ngư: “Nếu như oán hận, nghe tôi, không nên nghe cô ấy.”

Chắc chắn người đàn ông này yêu ghê gớm lắm, thế nên người đàn ông đã muốn giết người rồi.

Đến bây giờ, cô còn sống, chỉ còn hai loại kết quả, không phải bình yên vô sự thì chính là muốn chết cũng không xong, nhưng khả năng trước thì lại cực kỳ ít ỏi.

Đồng tử của Tả Ngư to ra vì sợ hãi, cổ tay bị xích sắt trói lại run rẩy liên hồi, gần như bị siết cổ, tiếng nói cũng run rẩy theo: “Nếu như tôi nói không oán hận, tiên sinh sẽ cho tôi đường sống sao?”

“Không, sẽ giải quyết cô nhanh hơn, tôi không chấp nhận người nào giấu diếm tôi.” Trong tầng hầm ngầm tĩnh mịch giăng đầy máu tanh, giọng nói của Tả Thành vang vọng khắp trong không khí, nụ cười chưa tắt.

Tả Ngư cười khổ, có một thứ kiên quyết như bỏ mặc tính mạng: “Dù gì, tôi cũng không có đường lui.”

Tả Thành nhìn vào mắt cô, không biết tự giễu hay là trào phúng: “Vốn dĩ tôi cũng cho rằng như thế, nhưng mà.....”

Nhưng mà? Tiếng Tả Thành ngừng lại.

Nhưng mà cái gì? Sau khi hai chữ kia ra #anyũkhỏi miệng thì đầu đó có sự bất đắc dĩ, Tả Ngư không dám phỏng đoán, không dám hỏi đến.

Yên lặng trong chốc lát, anh hỏi cô: “Tại sao không cầu xin, không giải thích.”

“Viết cũng vô dụng thôi, người vào tầng hầm ngầm của Tả gia, từ xưa đến nay chưa từng có ai sống sót trở ra.”

Thứ cầu xin tha thứ, giải thích này ở Tả gia, chỉ độc quyền của người phụ nữ kia. Địa ngục dưới tòa thành của Tả gia, không có Kim Bài Miễn Tử, cô chấp nhận số phận rồi.

Giọng nói lạnh lùng vang lên, không mang hơi ấm: “Cô là người đầu tiên.” Đây là sự tha thứ lạnh lùng cứng rắn nhất, “Cô là ngoại lệ đầu tiên còn sống trở ra.”

Đồng tử Tả Ngư to ra, không thể tin nổi.

Đưa tay, Tả Thành từ từ gỡ xích sắt ra, ánh đèn vàng đỏ chiếu vào ngón tay trắng được mài giũa của anh, càng trở nên trong suốt, dính một vài vết máu. Anh chỉ cười lạnh, không thể phân biệt đó là vui hay giận: “Cô có thể hỏi một vấn đề.”

Xích sắt được gỡ ra, hai chân Tả Ngư mềm nhũn ngã ngồi xuống đất, tới Quý Môn quan một lần, trong lòng cô vẫn còn khiếp sợ lắm, không dám nhìn thẳng vào mắt Tả Thành, hỏi bằng giọng khẽ run run: “Đánh đổi* cái gì?” Nhìn đôi mắt sa sầm của Tả Thành, “Từ ngày đầu tiên tôi bước vào Tả gia, anh đã nói cho tôi biết, hai chữ này là quy tắc của Tả gia.”

*Đánh đổi [代价]: Thực ra là cái giá phải trả (đại giá). Nhưng câu sau có ‘hai chữ’ nên ghi thế.

Tả gia làm theo nguyên tắc đồng giá trao đổi, anh đang làm một cuộc giao dịch.

Tả Ngư có một loại dự cảm, Tả Thành muốn cô trả giá lớn có liên quan đến người kia.

Quả nhiên, dưới ánh đèn, gò má tối tăm, anh nói: “Sau này mạng của cô là của cô ấy, cô chỉ có thể chết vì cô ấy.”

Nói xong, anh xoay người, thành một chiếc bóng sau ánh đèn.

Tả Ngư ngược mắt, nhìn người kia đi xa, hô hấp nặng nề, lồng ngực từ từ giãn ra.

Cô ấy? Cô ấy mà Tà Thành bận tâm, ở Tà gia chỉ có một người.

Giang Hạ Sơ.....

Bầu trời Tà gia..... Thay đổi rồi.

Khi tỉnh lại, đêm đang đen đặc, Giang Hạ Sơ không biết đã ngủ bao lâu rồi, góc chăn được đắp lên mình kín mít, người ra đầy mồ hôi, đầu không còn đau nữa, cười cười tự giễu: Càng ngày càng lười biếng, anh ta tới khi nào mà cũng không biết.

Đầu óc cô mụ mị dựa vào trong chăn, làm sao cũng không buồn ngủ nữa, xung quanh chớp mũi toàn là hơi thở của Tà Thành, thật đúng là hành động điên rồ. Đứng dậy, gọi lên theo thói quen: “Tiểu Ngư.” Thế rồi cười khổ, “Sao lại quên rồi, cô ấy không có ở đây.”

Tiếng thở dài thườn thượt còn chưa dứt, thì bất ngờ, cửa đã mở ra.

“Thiếu phu nhân, có chuyện gì?”

Giang Hạ Sơ hơi giật mình, kinh ngạc nhìn rồi đi tới Tà Ngư.

Chẳng lẽ ngủ nhiều quá, xuất hiện ảo giác rồi à. Giang Hạ Sơ lắc đầu.

“Thiếu phu nhân làm sao thế?” Người đó đến gần, bùng cốc nước qua.

Giang Hạ Sơ không khỏi bật cười, nhận lấy nước: “Anh ta vẫn đồng ý với tôi cho cô về.” Ánh mắt rơi vào vết thương trên cổ tay Tà Ngư, “Vết thương nặng không?”

“Tôi không sao cả, đã được tha tội ngoài dự kiến rồi.”

Tà Ngư cười yếu ớt, làm đầu tiên Giang Hạ Sơ trông thấy biểu cảm khác ngoại trừ mặt lạnh của cô.

Tà Thành thật có bản lĩnh mà, dẫu muốn lấy mạng người ta là anh ta, được mạng on cũng là anh ta.

“Cô trách tôi không?” Giang Hạ Sơ hỏi.

“Tiên sinh cũng đã hỏi vấn đề này.” Ngược mắt, nhìn đôi mắt thâm thúy của Giang Hạ Sơ, cô nói, “Lúc trước oán hận, nhưng bây giờ thì không thể, bởi vì chỉ có thiếu phu nhân mới có thể cầu xin, mà quả thật thiếu phu nhân đã làm như thế rồi.” Cô buông lời bình thản, không chút giấu giếm, có vài chỗ, Giang Hạ Sơ rất giống Tà Thành, chẳng hạn như liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu lòng người, giấu giếm chỉ là dư thừa.

Giang Hạ Sơ trầm ngâm một lát, giọng điệu lạnh lùng thản nhiên: “Không oán hận Tà Thành sao? Anh ta muốn lấy mạng cô.”

Hai chữ Tà Thành, lúc nào Giang Hạ Sơ cũng e sợ tránh không kịp, lần đầu tiên chủ động nói đến như thế, cô sao, chẳng lẽ thật sự làm chuyện điên, chỉ là chính cô lại hỏi như ma xui quỷ khiến.

Tà Ngư nhìn vào mắt Giang Hạ Sơ, có một thứ ảo giác như đối với Tà Thành, không khỏi dè dặt mấy phần, trả lời: “Trước ngày hôm nay, mạng của tôi vốn là của Tà gia, của tiên sinh. Sau này, mạng của tôi, nó là của thiếu phu nhân.”

Chợt câu nói của Tà Thành vang lên: Sau này mạng của cô là của cô ấy, cô chỉ có thể chết vì cô ấy.

Người phụ nữ trước mắt này thật may mắn làm sao.

Hình như cái may mắn này chỉ là trong mắt người ngoài, còn cô chỉ thờ ơ, bình thản như thế là người ngoài cuộc, giọng điệu như nước chảy mây trôi: “Mặc dù trong lòng không cam tâm, không phục, mặc dù cô phải phó mặc tính mạng cho người tầm thường như tôi này, Tà Thành đã nói là phải tuyệt đối nghe theo sao?”

Dường như trong miệng cô, Tà Thành cũng chỉ là người xa lạ trên đường, không mang theo chút cảm xúc nào.

Lần đầu tiên Tà Ngư nhìn rõ, thì ra người phụ nữ luôn luôn lạnh nhạt này, thật sự không thèm quan tâm, mặc dù bây giờ cô đang hỏi.

Trong lòng không kiềm được, vì người đàn ông không đáng, hơi quật cường cứng rắn trả lời: “Vâng.”

Không cần đắn đo suy nghĩ, ở Tà gia, tuyệt đối nghe theo là cơ bản, một loại hành động theo quán tính.

Chắc chắn người đàn ông kia là vương giả, Giang Hạ Sơ không thể phủ nhận, lúc này, không biết lòng hiếu kỳ đến từ đâu, tự dưng lại tác quái tác quái, cô lại hỏi: “Tà Ngư, Tà Thành có ý nghĩa gì đối với toàn thể Tà gia các người thế?”

Người đàn ông kia, không biết tại sao, tự dưng xa lạ, giống như một câu đố, nhưng mà cô không biết tại sao lại tò mò với đáp án của nó.

Anh trong mắt người ngoài là cái gì? Là vua, là ma quỷ, là kẻ mạnh, không thể đụng đến..... Cô nghĩ có lẽ mọi thứ là như thế, nhưng không ngờ tới câu

trả lời của Tả Ngư: “Là tín ngưỡng, là trời của chúng tôi.” Giọng điệu nghiêm túc như thần thánh, trong đôi mắt là sùng bái, là kiên định không thể xâm phạm.

“Ha.” Giang Hạ Sơ khẽ cười. Tả Thành à, quả nhiên có thể mê hoặc lòng người đấy, anh có thể lấy mạng người, nhưng vẫn có thể khiến người đó mang ơn.

Thở dài từng hơi, cô giống như hỏi mà cũng không giống, như buồn mà cũng không phải, lại giống bất đắc dĩ: “Tín ngưỡng ư, trọng lượng của hai chữ này nặng thật.” Mở to mắt, nhìn ra cửa sổ, sân thượng bên ngoài cửa sổ, giọng nói của cô lan tỏa, “Khác nhau rất nhiều đấy, đối với tôi, anh ta là ác mộng.” Trên cửa sổ, gương mặt cô, hình bóng âm đạm.

Ác mộng ư, sao lại không đổi loại cách nói, đó cũng là bận lòng. Giang Hạ Sơ à, ôm trọn vào phở nhỏ.

Ác mộng và tín ngưỡng, hai thứ cực đoan mâu thuẫn đến thế, Tả Ngư không tài nào tưởng tượng ra nổi, cũng không thể nào đặt lên cùng một người. Trầm ngâm than thở một chút, [lq"/d] quyết định giữ ý kiến của mình cho được, cô vẫn chắc chắn: “Thiếu phu nhân, cô chưa từng hiểu thật rõ về con người này chẳng, cho nên, cô không nhìn thấy mọi thứ của người. Cô chỉ biết rằng tiên sinh dễ dàng muốn lấy mạng mọi người, nhưng chưa từng biết rằng, người dùng cái gì để đổi lấy tư cách kia.”

Mọi thứ của anh ta? Lòng dạ người kia không thể đo lường, ai có bản lĩnh nhìn thấu?

Tín ngưỡng, đúng là không thể xâm phạm. Giang Hạ Sơ lạnh lùng cười trừ không nói gì cả.

Tả Ngư nhớ đến một bộ phim Ngao mạn và thành kiến. Giống như mình coi Tả Thành như tín ngưỡng, Giang Hạ Sơ coi Tả Thành như ác mộng, cùng là một thứ quán tính, một thứ bản năng ăn vào tận xương tủy.

Quả nhiên Giang Hạ Sơ là kiếp nạn của Tả Thành, là kiếp nạn của Tả gia.

Đôi mắt lạnh lùng của Tả Ngư liếc sang, nhìn vào đôi mắt thần nhiên của Giang Hạ Sơ – trên song cửa: “Tôi từng giết người, từng hít ma túy, từng bán dâm, nhưng mà dù tôi như thế, tiên sinh từng đỡ một dao cho tôi, trên tay trái bị thương, để lại sẹo. Tôi hỏi người tại sao, người chỉ nói, bởi vì họ tôi là họ của người.” Dừng lại một chút, chẳng biết tại sao giọng điệu lại oán giận, “Thiếu phu nhân nên biết, có bao nhiêu người mang họ giống với người.”

Người đàn ông kia, anh cũng không phải là người không gì không làm được ngay từ nhỏ, anh cũng bắt đầu bằng hai bàn tay trắng, tổn thương của anh, khổ cực của anh, cô đơn không được như ý của anh, chỉ bùng lên mạnh mẽ ở chỗ người ta không nhìn thấy được mà thôi, sau đó là một người đứng trên chỗ cao với tư thái tùy tiện kiêu ngạo, che giấu cô liêu của anh.

Cho nên người đời chỉ nhớ kỹ tư thái lạnh lùng cứng rắn mạnh mẽ của anh, khi anh xoay lưng lại thì chỉ còn thê lương vô tận.

Giang Hạ Sơ chính là người đời đầu tiên, hoặc đúng như lời của Tả Ngư, cô chưa từng ngắm nhìn anh thật lâu, hiểu người đàn ông kia, cho nên mới nói với người đàn ông này bằng những lời trần đầy bình thản phẳng lặng như thế, cô lại thờ dài với tư thái bất đắc dĩ, nói: “Thì ra tôi cũng là một thành viên trong mọi người, mạng họ của Tả Thành.”

Tả Ngư cười khỏ, thở dài: Người phụ nữ này có đôi mắt có thể nhìn thấu lòng người làm sao, nhưng lại bị hận thù sâu nặng che lấp đi mắt.

Hơi mệt mỏi, Tả Ngư lắc đầu: “Không, thiếu phu nhân cô không giống. Biết tại sao tiên sinh lại bỏ qua cho tôi không?”

“Sợ báo ứng chẳng!” Cô trả lời thần nhiên, trong đôi mắt như bị sương mù dày đặc cuối thu che phủ, khoảng cách gần nhưng cũng không thể nhìn thấu.

Sợ báo ứng rơi vào người quan tâm nhất, Tả Thành à, sợ cái này.

Giang Hạ Sơ chỉ cười yếu ớt, Tả Ngư không thể thấu hiểu cảm xúc của cô, cho nên cười khỏ bất đắc dĩ.

“Báo ứng? Hai chữ này là hai chữ mà Tả gia không sợ nhất.”

Giang Hạ Sơ lắc đầu, vẻ mặt buồn bã: “Không, anh ta sợ báo ứng.” Nhìn Tả Ngư, cô cười khẻ và nói, “Tôi nói với Tả Thành, người gặp báo ứng chính là tôi, nhưng không ngờ tới anh ta tin.” Giọng điệu mang vẻ may mắn, giống như đùa cợt.

Tả Ngư vẫn với giọng điệu cung kính, nhưng không che giấu nổi oán giận: “Tiên sinh không tin báo ứng, mà là cô.”

Giang Hạ Sơ chỉ cười nhạt không nói gì, không thích nụ cười này của cô, nhưng cũng đã quen mặt quen tay với loại tình cảm không chút tạp nham này rồi.

Bọn họ, ai cũng cho rằng Giang Hạ Sơ hồ đồ tới nỗi mắt không trông rồi, cô ư, cũng chỉ là một người khôn ngoan như người hồ đồ thôi, cô rất thông minh nhanh trí mà, thông minh nhanh trí đến mức khiến tất cả mọi người cho rằng cô hồ đồ, thông minh nhanh trí đến nỗi tính toán từng nét từng nét ăn oán tội nghiệt này không lộ một chút sơ hở nào, sau đó mới thu lợi từng chút từng chút một.

Giang Hạ Sơ, từ đầu đến cuối cô mới chính là người tường minh nhất, cho nên trời của Tả gia biến thành trời của cô.

Im lặng rồi lạnh lùng, Tả Ngư nói tiếp, giọng điệu rất lạnh lùng: “Thiếu phu nhân, hãy nhìn tiên sinh cho kỹ, ngay trước mặt cô, người không phải là tín ngưỡng, không phải là trời, không phải là ác mộng, chỉ là chồng của cô.”

Không chỉ Tà Ngư, có lẽ rất nhiều người ai cũng cảm thấy như thế chẳng, Giang Hạ Sơ chính là một nét bút hoang đường nhất trong cuộc đời của Tà Thành – người được định trước là truyền kỳ.

Ngay cả Giang Hạ Sơ cũng cảm thấy như thế. Lời của Q.V/?lq.đĐ Tà Ngư, cô không phủ nhận, chỉ là không lạnh nhạt cũng không nhiệt tình bổ sung thêm một câu: “Cũng là kẻ thù của tôi.”

Số mệnh luôn hoang đường như thế, hai người cực đoan mà lại cứ phải gặp nhau như thế; gặp nhau, lại cứ phải hận nhau; hận nhau, nhưng cứ phải yêu nhau.

Thật giống như một trò đùa quá, ngay cả những người đứng xem cũng không nhìn được, lắc đầu ngán ngẩm “Ngay cả chuộc tội cũng có thời hạn.”

Giang Hạ Sơ liếc mắt, ánh mắt u tối lạnh lùng: “Tà Ngư, cô đi quá giới hạn rồi.”

Điểm đến là điểm dừng, câu đó Tà Thành kia, biết càng nhiều, càng bị mê hoặc không dứt ra được, Giang Hạ Sơ toàn thân trở ra.

Tà Ngư mấp máy môi, nhưng rồi cũng nuốt những lời phản bác vào trong, Tà gia kỳ nhất là được voi đòi tiên.

Giang Hạ Sơ hơi buồn bã, bất đắc dĩ: “Tiểu Ngư, có rất nhiều chuyện không giống như vẻ ngoài cô đã trông thấy như vậy.”

Tà Ngư khôi phục vẻ mặt lạnh như tiền: “Đã khuya rồi, thiếu phu nhân nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Gật đầu, xoay người ra ngoài, thái độ cung kính thật xa lạ.

Không thể bàn cãi, đặt yêu và hận lên một bàn cân, bên nặng bên nhẹ, Giang Hạ Sơ là một người tiêu biểu.

Cửa đóng lại, Giang Hạ Sơ bung nước trên tủ đầu giường lên, uống một cái ực, cảm giác mát lạnh chảy qua cổ họng khô khốc, cô chưa sót tụt mìa mai: “Nhìn anh ta thật kỳ?” Cười phóng túng tịch liêu, như làm bầm lâu bầu, “Tôi không dám nhìn. Tà Thành à, sẽ mê hoặc lòng người.”

Trong đôi mắt mang một thứ điểm sáng xa lạ, Giang Hạ Sơ khoanh tay trước ngực, rối loạn ngổn ngang, nhắm mắt lại, cuộn tròn trong chăn.

Không biết thứ điểm sáng này, mang tên là tim loạn nhịp.

Tà Thành là một đóa hoa độc, mê hoặc lòng người đến mất hết sức sống.

Từ khi Giang Hạ Sơ vào ở trong Tà gia, trừ khi Tà Thành có ý đợi, buổi sáng ngẫu nhiên đụng mặt nhau như thế vẫn là lần đầu tiên.

Thực ra thì cũng không phải là ngẫu nhiên, chẳng qua là sáng sớm hôm nay Giang Hạ Sơ không có gắng né tránh.

Có lẽ là do lần đầu, Tà Thành trong thấy Giang Hạ Sơ ngay đầu cầu thang nên hơi giật mình, lần đầu tiên gương mặt lúc nào cũng lạnh lùng trầm tĩnh lại xuất hiện biểu cảm giật mình.

Còn Giang Hạ Sơ thì lại lạnh nhạt như mọi khi, đi qua, ngược mắt nhìn Tà Thành, chỉ lẳng lặng nhìn.

Đây là ánh mắt xa lạ với Tà Thành, không có một chút cảm xúc nảy lên nhưng cũng không lạnh lùng.

“Sao thế?” Bàn tay cầm chìa của Tà Thành hơi khấn trương, có một loại dè dặt bất an.

Chú Tiến nhìn thoáng qua Tà Ngư đứng đối diện cũng khẽ lắc đầu, khó hiểu, chẳng lẽ lời nói đêm qua có được một chút tác dụng ư.

“Hạ Sơ.” Giọng nói trong trẻo như sáng tinh mơ, rất dễ nghe.

Giang Hạ Sơ không nói gì, đưa bàn tay đặt lên mu bàn tay Tà Thành, keeng một cái, cái nữa trong tay Tà Thành rơi xuống, đôi mắt luôn sắc bén lạnh lùng lại mang một chút bối rối thất thần nhìn Giang Hạ Sơ. Trên mu bàn tay, lòng bàn tay lạnh lạnh như một gốc cây bám trong lòng anh, toàn thân Tà Thành cũng căng thẳng theo.

Vũ: Ôi trời ôi... Dễ thương muốn ngắt ngay luôn. Anh dễ thương quá đi mất. <3

Mấy người thuộc hạ* là trực hệ Tà gia hoàn toàn ngó người ra, không phải là quái lạ với Giang Hạ Sơ, mà là với Tà Thành đang tay chân luống cuống.

*Thuộc hạ [侯] – hầu: hầu (đứng thứ hai trong ngũ tước)

Hình như chỉ có một mình Giang Hạ Sơ chẳng có chuyện gì, từ từ vén ống tay áo trái của Tà Thành lên, ánh mắt ngưng đọng, nhìn chằm chằm vào vết sẹo lớn bằng ngón tay trỏ trên cánh tay Tà Thành.

“Thật sự có sẹo.” Làm bầm lâu bầu, ngược mắt nhìn Tà Thành, giọng điệu không nồng nàn không lạnh nhạt, “Sao lại bị thế? Tại sao?”

Cô buông tay ra, ngồi vào chỗ cách cái bàn một khoảng, không chút để tâm, khiến người ta hoài nghi cô có muốn biết câu trả lời không.

Sau một lúc lâu Tả Thành mới hết ngẩn ngơ, ngón tay trắng nõn như ngọc sáng như ánh dương gội rửa, như được phủ một lớp ảo ảnh hoa lệ, nhưng mà đôi bàn tay vô cùng đẹp kia đang run rẩy, lông mi thật dài của anh chớp chớp, trả lời: “Chỉ là ngoài ý muốn.”

Giang Hạ Sơ trầm ngâm một lát, rồi ngẩn đầu nhìn Tả Ngư bên cạnh mình, nói một câu khó hiểu, “Bây giờ tôi thấy rồi.”

Nhìn anh thật kỹ.....

Vì câu này, cả đêm Giang Hạ Sơ chưa ngủ.

Tả Ngư bưng tỉnh ngộ, nhưng lại ghen hòng không nói gì, hai người kia, ai cũng có thói quen không thành thật.

Ánh mắt Tả Thành sắc bén, d-đ-l-q-đ-q-vũuoi vào người Tả Ngư: “Nói gì đó?”

Tả Ngư không biết nên trả lời thế nào, không dám nhìn vào mắt Tả Thành.

Người đàn ông này, một cái liếc mắt, cũng khiến buổi sớm mai hôm nay âm u rồi.

Ai cũng im thin thít, Giang Hạ Sơ nói tiếp: “Không có gì. Tả Thành, anh đã nói, nếu tôi không thích những chính trang ở chỗ này, có thể đổi, lời này còn được tính không?”

“Ừ, em thích là được rồi.” Giọng điệu ôn nhu, con mắt mọi người khiếp sợ.

Người đàn ông mỉm cười, Tả Ngư cảm thấy buổi sáng bầu trời sáng nay biến chuyển kinh người, giờ lại tươi đẹp trở lại.

Giang Hạ Sơ vẫn như người ngoài cuộc, nói: “Vậy thì san phẳng cái lầu hoang ở sân sau đi, tôi muốn sửa tòa nhà, xây nhà hoa ở chỗ đó là thích hợp nhất.”

Lời vừa dứt, lặng im như tờ, ngoại trừ hai đương sự ra, thì những người khác, ai nấy cũng liếc mắt nhìn nhau, rồi lại câm như hến.

Tả gia lớn như thế, lấy chỗ nào không được, thế mà lại cứ phải là sân sau, sự trùng hợp như thế rất khó tin. Thủ đoạn len lén thăm dò ranh giới cuối cùng, trong lòng biết rõ này thật sự rất giống Tả Thành.

Nụ cười mỉm trên môi Tả Thành gần như tắt phụt đi, mím chặt lại thành đường thẳng, nhú mảy trăm ngăm.

“Anh không nó gì, tôi hiểu là anh đồng ý.” Nói xong, đứng dậy đi thẳng lên lầu.

Tả Thành lặng im, hiển nhiên là ngầm đồng ý, Giang Hạ Sơ muốn, đừng nói là lầu hoang, cho dù là sao trên trời cũng được, Tả Thành cũng không chớp mắt, chú Tiến ở bên cạnh lại không ngừng lắc đầu.

Bỗng người phụ nữ trên cầu thang dừng bước, cũng không quay đầu, lười nhác ném lại một câu: “À, hoa gì cũng được cả, chỉ cần không phải là chà là.”

Trong đồng của Tả Thành hơi híp lại, khóe môi mím chặt càng chặt hơn, sừng nịnh trong đôi mắt vẫn không hề tan đi.

Càng ngày Giang Hạ Sơ càng giỏi công tâm, mà càng lúc Tả Thành càng thua tan tác, bầu trời của Tả gia này, đã đổi chủ, chú Tiến lo lắng liếc mắt nhìn, đợi đến khi Giang Hạ Sơ đi xa mới mở lời: “Thiếu gia, lầu hoang ở sân sau không thể đụng vào được.”

Đó là pháp trường của Tả gia, là lãnh địa ngầm duy nhất ở Tả gia, trong lòng mọi người ai cũng rõ, nơi kia không đụng vào được.

Nhưng không ngờ, Tả Thành lại cung chiêu vợ đến không có chừng mực như thế, nói: “Tùy theo ý thích của cô ấy đi.”

Tùy theo ý thích của cô ấy đi. Khóe miệng hai người đàn ông da đen đằng sau – khi nào cũng mặt than cũng không nhin được, hơi co rút, may rằng Giang Hạ Sơ không phá bỏ Tả gia.

Chú Tiến nghe xong câu trả lời của Tả Thành, mặt mày cũng nhăn thành một cục, lo lắng chùng chất, ông hỏi: “Còn tầng hầm ngầm kia?”

Làm tỉnh một lát, Tả Thành ném lại một câu vói về mặt lạnh như tiền: “San phẳng đi.”

San phẳng đi sao? Pháp trường dưới đất mấy thập niên của Tả gia, người phụ nữ kia nói một câu là biến thành bọt nước. Ngoại trừ lắc đầu, chú Tiến cũng chỉ còn thờ dài, khiến ai nấy người nào cũng ghen hòng nhìn trần trời, càng tin tưởng một chuyện: lqđThực quyền Tả gia đã đổi, thiếu phu nhân định đoạt.

Bạn đang đọc truyện *Tù Sùng: Anh Rể Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

